

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ROBIN HOBB

BLOOD of DRAGONS

VOLUME FOUR OF THE RAIN WILDS CHRONICLES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**BOOK OF
DRAGONS**
VOLUME FOUR

h.t.1 Wi L.bs CDI ROW Ici.F.s

□ BIN H'ü BB

 HARPER Voyager
An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Seni özliyorum, Ralph.

İç

Adanmışlık
Karakterler

ÖNSÖZ
Değişiklik

BİR
Bir Hayatın Sonu

İKİ
Kaçış

ÜÇ
Avcılar ve Av .

DÖRT
Açılış Müzakereleri

BES
Atlım .

ALTI
Ejderha Kanı

YEDİ
Şehir Sakinleri

SEKİZ
Yaşlıların Şehri

DOKUZ
Geçen Gemiler

ON
Tintaglia'nın Dokunuşu

ON
Gümüş

ON
Ejderha Savaşçısı

ON ÜÇ
Son Şanslar

ON DÖRT
Kan Bedeli

ON BEŞ
Rehineler

ON ALTI
Beklentiler

ON YEDİ
Kuyu

ON SEKİZ
Baştan Çıkarmalar

ON DOKUZ
Buz Ateşi

YIRMI
Ejderha Kararları

Yirmi Bir
Chalced

YİRMİ İKİ
Yaz

EPILOG
Nesil

'ın Telif Hakkı

▪

Karakterler

YAĞMUR ORMANLARI KRONİKLERİ

KORUYUCULAR VE EJDERHALARI

ALUM: Soluk tenli, gümüş grisi gözleri, çok küçük kulakları ve neredeyse düz bir burnu olan bir bekçi. Skelly'ye aşık. Ejderhası Arbuc, gümüş yeşili bir ejderhadır.

BOXTER: Kısa boylu, bakır gözlü, iri yapılı bir bekçidir ve Kase'nin kuzenidir. Turuncu ejderha SKRIM'e bakmaktadır.

HARRIKIN: Uzun boylu ve zayıf olan Harrikin, yirmi yaşında diğer bekçilerden daha büyüktür. Lecter onun üvey kardeşidir ve ikisi çok yakındır. Sylve'nin koruyucusudur ve aralarında güçlü bir bağ vardır. Ejderhası, gümüş gözlü, kırmızı bir ejderha olan Ranculos'tur.

ICEFYRE: Bu yaşlı siyah ejderha buzun içinde hapsolmuş ve hala o uzun süre buzun içinde kaldığının izlerini taşıyor. İnsanların müdahalesiyle (*Fool's Fate*) buzdan kurtarılan ejderha, Tintaglia'nın eşleri arasına katıldı. İnsanlara karşı hiçbir sevgi beslemiyor.

JERD: Bu sarışın dişi bekçi, Rain Wilds'ın izlerini üzerinde taşır. İstedikini elde etmek için ejderhası Veras kadar agresif ve iddialıdır. Veras, altın benekli koyu yeşil bir dişi ejderhadır.

KASE: Boxter'ın kuzeni, bakır renkli gözlere sahiptir ve onun gibi kısa boylu, tıknaz ve kaslıdır. Ejderhası, turuncu renkli erkek ejderha Dorteian'dır.

LECTER: Yedi yaşında yetim kalan Lector, Harrikin'in ailesi tarafından büyütülmüştür ve ikisi hala yakın dosttur. Ejderhası, turuncu pulları ve boynunda küçük dikenleri olan büyük mavi bir ejderha olan Sestican'dır. Davvie ile rahatsız edici bir ortaklığı vardır.

NORTEL: Bu yetenekli ve hırslı bakıcı, geçmişte Thymara yüzünden Tats ile çatışmıştır. Ejderhası, lavanta rengi ejderha Tinder'dır.

RAPSKAL: Doğduğundan beri Rain Wilds'ın izlerini taşıyan Rapskal, bedeni kadar zihni de değişmiş gibi görünüyor. Tuhaflikları, samimi, çocuksu cazibesi ve yakışıklı yüz hatlarıyla dengeleniyor. Thymara'nın

onun olacak. Onun ejderhası, küçük kırmızı kraliçe Heeby'dir. Heeby, biraz yavaş kafalı olabilir ama uçan ilk ejderhalardan biridir.

SYLVE: Bekçilerin en genci, ancak birçok erkek bekçiden daha olgun ve düşünceli. İnce yapılı, sarı saçlı, pembe ve altın rengi pulları var. Harrikin onun koruyucusu ve partneri. Ejderhası altın rengi MERCOR. En büyük ejderha değil, ancak en düşünceli olanı ve genellikle sessiz bir liderlik sergiliyor.

THYMARA: On altı yaşındaki Thymara, tırnakları yerine siyah pençelerle doğmuş ve doğumunda terk edilmiştir. Babası tarafından kurtarılmış ve annesi tarafından nefretle karşılanmış olan Thymara, Rain Wilds'ta değişime uğrayanlara uygulanan kısıtlayıcı kuralların derin farkındalığıyla büyümüştür. Yetenekli bir avcı olan Thymara, Kelsingra'daki yeni toplumda rolünün ne olacağına karar vermekte zorlanır. Kraliçelerin en büyüğü ve en baskın olan Sintara ile tedirgin edici bir bağı vardır.

TATS: Rain Wilds'da doğmayan tek bekçi. Bir kölenin oğlu olan TATS, hala bu statüsünün yüzündeki dövmelemleri taşımaktadır. Thymara'ya olan ilgisi, Rapskal ile olan arkadaşlığını tehdit etmektedir. Küçük ve kavgacı yeşil Fente, onun kraliçesidir.

TINTAGLIA: Eski büyücü ağacından yumurtadan çıkan tek ejderha, hemen uçabilen gerçek bir kraliçe olarak ortaya çıktı. Başlangıçta, yeni bir ejderha neslinin ortaya çıkmasını umarak Rain Wild Nehri'ne göç eden yılanlara yardım etti (Liveship Traders üçlemesi), ancak görünüşe göre sakat yaratıkları terk etti. Elderlings Malta ve Reyn'i yarattı ve genç Selden Vestrit'i şairi olarak aldı.

WARKEN: Bu uzun boylu, uzun bacaklı bekçi, Kelsingra'ya giderken hayatını kaybetmiştir. Baliper, onun kırmızı ejderhası, yeni bir bekçi kabul etmeyi reddetmiştir.

BINGTOWN'LULAR

ALISE KINCARRON FINBOK: Fakir ama saygın bir Bingtown tüccar ailesinden gelen Alise, Hest Finbok ile sevgisiz bir evlilik anlaşması yaptı. Gri gözlü, çilli kızıl saçlı kadın, zamanla pişmanlık duydu ve şimdi Kaptan Leftrin ile bir ilişki yaşıyor. Sedric ile çocukluk arkadaşlığını yeniden kurmaya çalışıyor.

HEST FINBOK: Yakışıklı, saygın ve zengin bir Bingtown tüccarının oğlu olan Hest Finbok, belki de hayatında yapmak zorunda kaldığı tek şey

Alise ile evlenmekti. Kendi zevklerinin peşinde acımasızdır ve Sedric Meldar ile olan ilişkilerinin gerçek doğasını Alise ve ailesinden gizlemiştir.

REDDING: Hest'in şu anki sevgilisi, Sedric'in yerini almaktan çok memnun. Hest'in bağlantıları sayesinde kendi servetini yaparken, onunla birlikte lüks bir hayat sürmeyi umuyor.

SEDRIC MELDAR: Hest Finbok'un sekreteri ve eski sevgilisi, Alise'nin çocukluk arkadaşı. Kazara bakır kraliçesi Relpda ile bağ kurmuştur. Şu anda Carson Lupskip ile ortak olan Sedric, Kelsingra'daki yeni hayatına uyum sağlamaya çalışmaktadır.

TİCARETÇİ FINBOK: Hest'in babası, başarılı bir Bingtown tüccarıdır ve oğlunun kendini şımartmasından ve bir varis bırakamamış olmasından bıkmıştır. Hest'in sevgi dolu annesi Sealia Finbok ile evlidir.

TARMAN'IN MÜRETTEBAT

BELLIN: Güverteci. Swarge ile evli, sessiz, güçlü bir kadın ve mürettebat üzerinde dengeleyici bir etkiye sahiptir.

BIG EIDER: Güverte tayfası. Basit düşünceli, iyi kalpli, iri ve güçlü bir adamdır.

CARSON LUPSKIP: Trehaug Rain Wild Konseyi tarafından keşif gezisi için avcı olarak işe alınan Kaptan Leftrin'in eski arkadaşı, artık bir ejderha bakıcısıdır. Spit, küçük, huysuz ve potansiyel olarak tehlikeli bir gümüş ejderhadır. Uzun boylu, güçlü yapılı Carson, Sedric'in ortağıdır.

DAVVIE: Carson Lupskip'in çırak avcısı ve eski arkadaşının oğlu olan Davvie, Carson için bir yeğen gibidir. On beş yaşındaki Davvie, en büyük ejderhalardan biri olan Kalo ile bağ kurmuştur. Mavi-siyah ejderhanın önceki bakıcısı Graft, keşif gezisine ihanet etmiştir. Davvie, Lecter ile ortaktır.

GRIGSBY: Geminin kedisi. Turuncu ve kaygısız.

HENNESEY: *Tarman'ın* birinci zabiti ve kadınların gözdesi. Yetkin ve gemideki arkadaşlarına sadık.

JESS: Bu kiralık avcının kendi gizli bir planı vardı. Nehir yukarı yolculuğunda hayatını kaybetti.

LEFTRIN: *Tarman* gemisinin kaptanı, çocukluğundan beri gemide yaşıyor ve hizmet ediyor. Ailesinin varisi olan Lefatrin, artık *Tarman'a*

ömür boyu bağlıdır. Gri gözlü, kahverengi saçlı ve sağlam yapılıdır. Alise'ye aşık olmuştur.

SKELLY: Leftrin'in yeğeni ve muhtemel varisi, miras alacağı gemideki her pozisyonu öğrenmek için şu anda güverte tayfası olarak çalışmaktadır. Bekçi Alum'a aşık olmakla birlikte, Trehaug'da onu bekleyen nişanlısı ve görücü usulü bir evliliği vardır.

SWARGE: *Tarman'ın* dümencisi. Sessiz ve nehir ve nehrin akışını iyi bilen, gemide on beş yıldan fazla hizmet vermiştir. Bellin ile evlidir.

TARMAN: Mevcut en eski canlı gemi, uzun ve alçak bir nehir mavnasıdır ve neden bu kadar hızlı gidebildiği ve çok az geminin takip edebileceği yerlere ulaşabildiği konusunda birçok sırrı vardır. Pruvasında boyalı gözleri vardır, ancak baş figürü yoktur.

ÇEŞİTLİ KARAKTERLER

ALTHEA VESTRIT: Bingtown'dan çıkan *Paragon adlı* canlı geminin birinci kaptanı (Canlı Gemi Tüccarları üçlemesi). Malta Khuprus ve Selden Vestrit'in teyzesi, Brashen Trelle ile evlidir.

BEGASTI CORED: Chalcedalı tüccar, Hest Finbok'un kel ve zengin ticaret ortağı, Chalced Dükü tarafından ejderha parçaları elde etmek için zorla askere alınmıştır.

BRASHEN TRELL: Bingtown'dan kalkan *Paragon adlı* canlı geminin kaptanı. Althea Vestrit ile evlidir.

ŞANSÖLYE ELLIK: Yaşlı Chalced Dükü'nün danışmanı ve "kılıcı". Bir zamanlar birlikte savaşa gitmiş ve silah arkadaşı olmuşlardı. Şimdi ise Dük'e hizmet etmek zorunda kalmıştır. Dük'ün sağlığının ve gücünün azaldığını görmekten üzüntü duymakta ve Dük'ün ölümüyle Chalced'in iç kargaşaya sürüklenmeden önce iktidarı ele geçirmek için sabırsızlanmaktadır.

CHASSIM: Chalced Dükü'nün en büyük kızı. Birkaç kez dul kalan Chassim, bir kez daha Dük'ün ev halkının bir parçası olmuştur.

DETOZI: Trehaug'da haberci kuşların bakıcısıdır ve Bingtown'dan bir kuş bakıcısı olan Erek ile nişanlıdır.

CHALCED DÜKÜ: Chalced'in yaşlı despotu, sağlığını ve canlılığını geri kazanacağına inandığı ejderha parçalarına acımasızca ve umutsuzca ihtiyaç duymaktadır.

İstedikini elde etmek için her türlü zulmü yapabilir.

EREK: Bingtown'da kuş bakıcısı ve Detozi'nin nişanlısı olan Erek, görevini çok ciddiye alan bilgili bir kuş bakıcısıdır.

JANI KHUPRUS: Rain Wild Trader ailesinin reisi, güçlü ve kararlı bir kadındır. Bir zamanlar Khuprus ailesi, büyücü ağacı ticaretinin büyük bir kısmını kontrol ediyordu ve hayatta kalan yaşam gemilerinin çoğunu inşa etmişti. Reyn Khuprus'un annesi olan ailesi, Selden Vestrit'i evlatlık olarak almıştır.

KIM: Cassarick'in Kuş Bakıcısı. Dövmeli bir eski köle olan Kim, daha iyi bir hayat arayışıyla Yağmur Ormanı'na gelmiş ve bir servet kurmak için çabalıyor.

MALTA KHUPRUS: Bingtown'da bir Vestrit olarak doğan Elderling "kraliçesi" şu anda Trehaug'da kocası Reyn ile birlikte yaşamaktadır. Malta ve Reyn, ejderha Tintaglia tarafından işkence gördükten sonra onun tarafından sahiplenilmişlerdir ve aralarındaki bağ hiçbir zaman kolay olmamıştır (Liveship Traders üçlemesi).

PARAGON: Bir zamanlar *Pariah* olarak adlandırılan çılgın yaşam gemisi, hayatında daha istikrarlı bir döneme girmiştir, ancak hala zorlu bir gemidir. Yılanların ejderhalara dönüşme yolculuğunda Rain Wild Nehri'nde onlara eşlik etmiştir. İnsanlarına şiddetle bağlıdır.

REYALL: Bingtown'da Kuşların Koruyucusu vekili; Detozi'nin yeğeni.

REYN KHUPRUS: Güçlü Rain Wild Trader ailesinin küçük oğlu, Malta Vestrit ile evlendi ve ejderha Tintaglia tarafından sahiplenildi (Liveship Traders üçlemesi).

SELDEN VESTRIT: Vestrit ailesinin en küçük oğlu, henüz çocukken ejderha Tintaglia tarafından sahiplenildi ve onun tarafından Elderling'e dönüştürüldü. Tintaglia'nın diğer hayatta kalan ejderhalar hakkında haber toplamak için verdiği bir görevde kayboldu (Liveship Traders üçlemesi).

SINAD ARICH: Kaptan Leftrin'i şantajla bir anlaşmaya zorlayan Chalcedean tüccarı. Chalced Dükü, ailesini rehin tutmaktadır.

CHALCEDEAN: Hest'in düşmanı, Chalcedeli bir asildir. Dük'ün ejderha parçaları bulması için baskı altında kalan bu adam, ailesini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır, acımasız ve acımasız bir adama dönüşmüştür. Asıl adı Lord Dargen'dir.

TILLAMON: Reyn Khuprus'un ablası olan Tillamon, Rain Wilds'ta büyük bir değişim geçirir ve kendi toplumu içinde bir dışlanmış olarak yaşamaya başlar

toplumunda bir dışlanmış olarak yaşamaya başlamıştır. Evlenmemiş ve yalnız olan kız, kendine yeni bir hayat kurmak için bu fırsatı değerlendirir.

PROLOG

Değişiklik

Tintaglia üşümüş ve yaşlı hissederek uyandı. İyi bir av yakalamış ve bolca yemişti, ama iyi dinlenememişti. Sol kanadının altındaki iltihaplı yara, rahat bir pozisyon bulmasını zorlaştırıyordu. Uzanırsa, şişmiş ve sıcak yer çekiyordu, kıvrılırsa gömülü okun batmasını hissediyordu. Kanadını açtığında ağrı kanadına yayıldı, sanki içinden dikenli bir bitki filizlenip yayılırken onu dikenleriyle batırıyormuş gibi. Rain Wilds'a doğru uçarken hava soğumuştı. Bu bölgede çöl yoktu, sıcak kumlar yoktu. Chalcedean çöllerinde, dünyanın kalbinden ısı fışkırıyor gibiydi ve bu mevsimde güney toprakları kadar sıcak oluyordu. Ama şimdi kuru toprakları ve sıcak kumları geride bırakmıştı ve kışın baharı boğazlayan etkisi kendini göstermişti. Soğuk, yarasının etrafındaki eti sertleştiriyor ve her sabahı bir işkenceye çeviriyordu.

Icefyre onunla gelmemişti. Nedenini hatırlamasa da, yaşlı kara ejderhanın ona eşlik etmesini bekliyordu. Ejderhalar sosyal olmaktansa yalnızlığı tercih ederdi. İyi beslenmek için her birinin geniş bir avlanma bölgesi olması gerekiyordu. Onun yanından ayrıldığında ve onun peşinden gelmediğini gördüğünde, aşağılayıcı bir gerçeklik onu sardı: O, tüm bu zaman boyunca onu takip ediyordu. Onun kalmasını istediğini hatırlamıyordu; gitmesini de istememişti.

Ondan ihtiyacı olan her şeye sahipti. Birbirlerini keşfettikleri ilk heyecanlı günlerde çiftleşmişlerdi. Dişi tam olgunluğa eriştiğinde, yuva adasına gider ve erkek tarafından döllenmiş yumurtalarını bıraktı. Ancak dişiyi dölendikten sonra, erkeğin onunla kalması için hiçbir neden kalmazdı. Yumurtalar çatlayıp denize sürünen yılanlar ortaya çıktığında

yenilenecek sonsuz sonsuz döngüyü
döngüsünü ejderha-yumurtası-yılan-koza-ejderha
onun soyunun anıları devam edecekti. Sonunda, onların arkadaşlığını
aramaya karar verdiğinde, karşılaşacağı başka ejderhalar olacaktı. Onunla bu
kadar uzun süre kaldığına şaşırmişti. Yalnız ve izole bir şekilde yumurtadan
çıkılmışken, insanlardan ejderhalara yakışmayan davranışlar mı öğrenmişti?
Yavaşça kıvrımlarını çözdü ve daha da dikkatli bir şekilde kanatlarını
bulutlu gökyüzüne açtı. Uzanarak kumların sıcaklığını özledi ve Trehaug'a
dönüş yolculuğunun gücünün ötesinde olup olmadığını düşünmemeye çalıştı.
Kendi kendine iyileşeceğini umarak çok mu uzun süre beklemişti?

Yarayı incelemek için boynunu uzatmak acı veriyordu. Kötü kokuyordu ve
hareket ettiğinde yaradan irin sızıyordu. Başına böyle bir şeyin gelmesine
öfkeyle tısladı ve sonra bu öfkenin gücünü kullanarak o bölgedeki kaslarını
sıktı. Bu hareket yaradan daha fazla sıvı akmasına neden oldu. Çok acıyordu
ve kokusu korkunçtu, ama işini bitirdiğinde cildi daha az gergin hissetti.
Uçabilirdi. Acısız ve hızlı olmasa da, uçabilirdi. Bu gece dinleneceği yeri daha
dikkatli seçecekti. Bulunduğu nehir kıyısından uçmak zor olacaktı.

Malta ve Reyn'i çabucak bulup, Elderling hizmetkarlarından birinin ok
ucunu etinden çıkarmasını umarak doğrudan Trehaug'a uçmak istiyordu.
Doğrudan bir rota en iyisi olurdu, ama bölgedeki yoğun ormanlar bunu
imkansız kılıyordu. Bir ejderhanın bu kadar yoğun ağaçlık bir alana inmesi en
iyi durumda bile zordu; kanadı yaralıyken, kesinlikle ağaçların tepesinden
aşağı çakılacaktı. Bu yüzden önce kıyıyı, sonra Rain Wild Nehri'ni takip etti.
Bataklık kıyıları ve çamur setleri, nehir memelileri kıyıya çıkıp kökleri kazıp
yuvarlanırken ve orman yaratıkları su ararken avlanmak için kolay bir yerdi.
Dün gece olduğu gibi şanslıysa, büyük bir yemekle birlikte bataklık nehir
kıyısına güvenli bir şekilde inebilirdi.

Şanssızsa, nehrin sığ kısmına inip nehrin kıyısına sürünerek çıkabilirdi. Bu
akşam en iyi seçeneği bu olabileceğinden korkuyordu. Bu kadar soğuk ve
ıslak bir inişten sağ çıkabileceğinden şüphe duymuyordu, ama böyle bir
yerden uçmaya çalışmak düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Şimdi bunu
yapmak zorundaydı.

Kanatlarını yarı açarak su kenarına yürüdü ve suyun acı tadına burun
deliklerini kırıstırarak su içti. Susuzluğunu giderdikten sonra kanatlarını açtı
ve gökyüzüne sıçradı.

Kanatlarını çılgınca çırparak tekrar yere akıldı. Düşüşü uzun sürmedi, ama onu sarsarak acısını keskin parçalara ayırdı ve vücudunun her yerini deldi. Şok, ciğerlerindeki havayı dışarı attı ve boğazından boğuk bir acı çığlığı çıkardı. Yere sert bir şekilde düştü, kanatları hala yarı açık durumdaydı. Hassas tarafı yere çarptı. Sersemlemiş bir halde, acının geçmesini bekledi. Geçmedi, ama yavaş yavaş dayanılabilir bir düzeye indi.

Tintaglia başını göğsüne eğdi, bacaklarını altına topladı ve kanatlarını yavaşça katladı. Dinlenmek için can atıyordu. Ama dinlenirse, şu anda olduğundan daha aç ve daha sert bir şekilde uyanacaktı ve gün ışığı da azalıyordu. Hayır. Uçmak zorundaydı, hem de hemen. Ne kadar bekledikçe fiziksel yetenekleri o kadar azalacaktı. Hala uçabiliyorken uçması gerekiyordu.

Acıya kendini hazırladı, vücudunun acıyı telafi etmesine izin vermedi. Acıyı dayanamak ve acımıyormuş gibi uçmak zorundaydı. Bu düşünceyi beynine kazıdı ve duraksamadan kanatlarını açtı, çömeldi ve kendini yukarı doğru fırlattı.

Kanatlarının her çırpışında ateşli bir mızrak saplanıyormuş gibi hissediyordu. Acıya olan öfkesini haykırarak kükredi, ama kanatlarının ritmini değıştirmedi. Yavaşça havaya yükseldi, nehrin sığ kısımlarının üzerinden uçtu ve sonunda nehrin yüzeyini gölgeleyen ağaçların üzerinden yükseldi. Soluk güneş ışığı ona dokundu ve açık havanın daha şiddetli rüzgârları onu sarsmaya başladı. Esintiler, yaklaşan soğuk yağmurun tehdidiyle ağırlaşmıştı. Öyleyse gelsin. Tintaglia eve uçuyordu.

Balık Ayının 15. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. Yılı **Reyall'dan,**
Kuşların Vekil Bekçisi, Bingtown Erek Dunwarrow'a

Standart mesaj silindiri içinde.

Sevgili amcam,

Teklifinize geç cevap vermemin nedeni, teklifi aldığım da çok şaşırmış olmamdır. Teklifi defalarca okudum ve hazır olup olmadığımı, daha da önemlisi, teklif ettiğiniz şeye layık olup olmadığımı düşündüm. Beni sadece Lonca'da usta olarak terfi ettirmekle kalmayıp, kişisel kuşlarınızı ve kümesinizi devralmam için seçmek... Böyle bir onura ne diyebilirim ki? Bu güvercinlerin sizin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum ve hız ve canlılık açısından kuşları nasıl geliştirdiğinizi anlatan yetiştirme günlüklerinizi ve belgelerinizi dikkatle inceledim. Bilginize hayran kaldım. Ve şimdi kuşlarınızı ve özenle hazırladığınız yetiştirme planınızı bana emanet etmek mi istiyorsunuz?

Bunu yanlış anlayacağınızı düşünmek bile beni ürpertir, ama size sormak zorundayım, bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?

Düşündükten sonra hala bana bu olağanüstü fırsatı sunmak istiyorsanız, evet, kabul edeceğim ve hayatımın geri kalanında buna layık olduğumu kanıtlamak için çaba göstereceğim! Ancak emin olun, fikrinizi değiştirirseniz, aramızda hiçbir husumet olmayacaktır. Beni böyle bir onur ve sorumluluğa layık gördüğünüzü bilmek, sizin inandığınız gibi bir bakıcı olmak için çabalamaya kararlı hale getirdi.

Saygılarımla, yeğeniniz Reyall

Lütfen teyzem Detozi'ye, evliliğinizden dolayı en iyi dileklerimi ve mutluluğumu iletin!

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Hayatın Sonu

İstemediği bir sabaha gözlerini açtı. Büyük bir isteksizlikle başını kaldırdı ve tek kişilik odaya bakındı. Kulübe soğuktu. Ateş saatler önce sönmüştü ve mevsim normallerinin altında seyreden soğuk bahar, yıpranmış battaniyenin altında hayatının sona ermesini bekleyen kadının üzerine acımasızca çökmüştü. Hayat sona ermemişti. Soğuk ve nem, hayal kırıklığı ve yalnızlık ile kadına tekrar pusuda bekliyordu. Gözleri, son bir haftadır onu meşgul eden, istiflenmiş ve sıralanmış kağıtlara ve parşömenlere kayarken, ince battaniyesini göğsüne sıkıca sarıldı. İşte oradaydı. Alise Finbok'un hayatının eseri, hepsi tek bir yığın halinde. Eski kağıtların çevirileri, kendi spekülasyonları, eski belgelerin özenle kopyalanmış kopyaları, eksik kelimeler kırmızı mürekkeple yazılmıştı. Kendi hayatında önemli bir amaçtan mahrum kalan Alise, eski günlere sığınmış ve bu konuda sahip olduğu bilimsel bilgiden gurur duyuyordu. Elderlinglerin bir zamanlar nasıl yaşadığını ve ejderhalarla nasıl etkileşimde bulunduğunu biliyordu. Eski Elderlinglerin ve ejderhaların isimlerini biliyordu; alışkanlıklarını biliyordu; artık hiçbir önemi kalmayan bir geçmiş hakkında çok şey biliyordu.

Elderlingler ve ejderhalar dünyaya geri dönmüştü. O mucizeye tanık olmuştu. Ve onlar, antik Kelsingra şehrini geri alacak ve orada yaşamlarını sürdürecektlerdi. Eski parşömenlerden ve küflü duvar halılarından ortaya çıkarmaya çalıştığı tüm sırlar artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yeni Elderlingler şehirlerini geri aldıklarında, tüm tarihlerini kendileri keşfetmek için orada bulunan hafıza taşına dokunmaları yeterli olacaktı. Keşfetmeyi hayal ettiği tüm sırlar, çözmeyi arzuladığı tüm bulmacalar artık bitmişti ve bunu yapan o değildi. O artık önemsizdi.

Battaniyeleri aniden bir kenara atıp ayağa kalktığında kendini şaşırttı. Soğuk anında onu sardı. Bingtown'dan ayrılmadan önceki günlerde umutla hazırladığı büyük seyahat sandıklarının yanına gitti. Yola çıktığında, bir maceracı hanımefendiye yakışır, kullanışlı giysilerle doluydu. Az dantelli, sağlam dokunmuş pamuklu bluzlar, yürüyüş için bölünmüş etekler, böcekleri ve güneşi uzak tutmak için peçeli şapkalar, sağlam deri botlar... Artık onlardan geriye sadece anılar kalmıştı. Yolculuğun zorlukları kumaşları yumuşatmıştı. Çizmelerinin tabanı aşınmış ve su alıyordu, bağları artık bir dizi düğüm haline gelmişti. Giysilerini nehrin asitli sularında yıkamak tek seçeneğiydi, ama dikişler zayıflamış, kenarları yıpranmıştı. Giysilerinin nasıl görüneceğini düşünmeden, yıpranmış giysilerinden bir takım giydi. Zaten kimse ona bakmayacaktı. Artık görünüşünün veya insanların onun hakkında ne düşündüğünün umurunda değildi.

Leftrin'in ona hediye ettiği bir Elderling elbisesi, bir kancaya asılıydı. Sahip olduğu tüm giysiler arasında, sadece bu elbisenin parlak renkleri ve yumuşaklığı korunmuştu. Elbisenin sıcaklığını özlemişti ama giymeye cesaret edemedi. Rapskal bunu açıkça söylemişti. O bir Elderling değildi. Kelsingra şehrine, Elderlinglerle ilgili hiçbir şeye hakkı yoktu.

Rapskal'ın dile getirdiği acı, incinme ve gerçeğe boyun eğme duygusu boğazında sıkı ve sert bir düğüm oluşturdu. Parlak renkler gözyaşlarıyla parıldayana kadar Elderling elbisesine baktı. Elbiseyi ona veren adamı düşündükçe üzüntüsü daha da derinleşti. Hayat gemisinin kaptanı. Leftrin. Hayattaki konumlarının farklılığına rağmen, nehirde geçirdikleri zorlu yolculuk sırasında birbirlerine aşık olmuşlardı. Hayatında ilk kez bir erkek zekasını takdir etmiş, işini saygıyla karşılamış ve bedenini arzulamıştı. O, onda da aynı tutkuyu uyandırmış ve bir erkekle bir kadın arasında var olabilecek her şeyi ona göstermişti. Onda daha önce hiç tatmadığı arzular uyandırmıştı.

Ve sonra onu burada bırakmıştı. İlkel bir kulübede, yapayalnız...

Kes şunu. Sızlanmayı kes. Elderling elbisesi'ne bakarak, Leftrin'in ona bu paha biçilmez aile yadigarı'nı hiç tereddüt etmeden verdiği o harika anı hatırlamaya çalıştı. O, onu soğuktan, rüzgardan ve hatta yalnızlıktan korunmak için zırh gibi giymişti. Tarihi önemi hakkında hiç düşünmeden giymişti. Kendisinin sık sık keyifle giydiği "paha biçilmez eser" kadar sıcak ve su geçirmez bir şeyi isteyen bekçileri nasıl azarlayabilmişti? Ve

Leftrin? Onun yalnızlığı için onu suçluyor muydu? *İkiyüzlü!* diye kendini azarladı.

Leftrin, onlara malzeme getirmek için Cassarick'e dönmek zorunda kalmıştı. Onu terk etmemişti; burada kalmayı seçen oydu, çünkü el değmemiş Elderling şehrinde gördüklerini kaydetmenin onun yanında olmaktan daha önemli olduğuna inanıyordu. Bu seçim ona aitti. Leftrin buna saygı duymuştu. Ve şimdi onu bunun için mi suçluyordu? O onu seviyordu. Bu ona yetmez miydi?

Bir an için bunu kabul etmek üzereydi. Onu seven bir adam: Bir kadının hayattan daha ne isteyebilirdi ki? Sonra kısmen iyileşmiş bir yaradan bandajı çekecekmiş gibi dişlerini sıktı.

Hayır. Bu yeterli değildi. Onun için yeterli değildi.

Tüm sahtekarlıkları sona erdirmenin zamanı gelmişti. O hayatı bitirmenin zamanı gelmişti. Leftrin geri dönüp onu sevdiğini söylerse her şeyin yoluna gireceğini kendine söylemeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Onun hangi yanını sevebilirdi ki? Her şey ortadan kalktığında, onun hangi yanı gerçek ve onun sevgisine layık olabilirdi? Hayatına anlam katmak için başka birinin geri dönmesini umut eden ne tür bir insan olabilirdi? Varlığını onaylamak için başka birine ihtiyaç duyan ne tür titrek bir parazit olabilirdi?

Parşömenler ve eskizler, kağıtlar ve parşömenler, düzenli yığınlar halinde bıraktığı yerde duruyordu. Tüm araştırmaları ve yazıları şöminenin yanında bekliyordu. Hepsini yakma dürtüsü geçmişti. Bu, dün geceki umutsuzluğun derinliklerinde, o kadar derin bir karanlıkta, kağıtları ateşe atacak gücü bile bulamadığı bir anın ürünüydü.

Soğuk gün ışığı, bunun aptalca bir kibir, "Bana ne yaptın!" diyen çocukça bir öfke patlaması olduğunu ortaya çıkardı. Rapskal ve diğer bekçiler ona ne yapmıştı ki? Hayatının gerçeğini görmesini sağlamaktan başka bir şey yapmamışlardı. Çalışmalarına ateş etmek, onlara acı çektirmek istediğini kanıtlamaktan başka bir şeye yaramazdı. Ağzı bir an titredi, sonra çok garip bir gülümseme belirdi. Ah, o cazip düşünce aklından çıkmıyordu; hepsine de kendisi gibi acı çektirmek! Ama onlar anlamazdı. Onun neyi yok ettiğini anlamazlardı. Üstelik, kapıyı çalarak bekçilerden kömür istemeye değmezdi. Hayır. Bırakın orada kalsınlar. Bırakın, onun eskiden ne olduğunu gösteren bu anıtı bulsunlar; kağıt, mürekkep ve sahtekarlıktan yapılmış bir kadın.

Eski giysilerine sarınarak kulübenin kapısını itip açtı ve ıslak, soğuk bir güne adım attı. Rüzgâr yüzüne çarptı. Tiksinti ve

ne olduğu için duyduğu nefret, içinde bir dalga gibi yükseldi. Önündeki çayır manzarası, soğuk, gri ve acımasız nehirle son buluyordu. Bir keresinde nehirde mahsur kalmış ve boğulmak üzereydi. Bu düşünce zihninde şekillendi. Hızlı olacaktı. Soğuk ve tatsız ama çabuk. Bütün gece rüyalarında yankılanan sözleri yüksek sesle söyledi. "Bu hayatı sonlandırma zamanı." Yüzünü kaldırdı. Rüzgâr, uzak mavi gökyüzünde ağır bulutları sürüklüyordu.

Kendini öldürecek misin? Bunun için mi? Rapskal sana zaten bildiğin bir şeyi söyledi diye mi? Sintara'nın zihnindeki dokunuşu soğuk bir eğlenceyle doluydu. Ejderhanın düşüncesi uzak ve tarafsızdı. Atalarımın, insanların bunu yaptığını gördüğünü hatırlıyorum. Zaten önemsiz denecek kadar kısa olan yaşamlarını kasten sonlandırmayı seçiyorlardı. Ateşe uçan sivrisinekler gibi. Kendilerini nehirlere atıyor ya da köprülere asıyorlardı. Demek öyle. Nehir mi? Böyle mi yapacaksın?

Sintara haftalardır onun zihnine dokunmamıştı. Şimdi geri dönüp bu kadar soğuk bir merakla yaklaşması Alise'yi öfkeliendirdi. Gökyüzünü taradı. Orada. Uzak bulutların arasında minik bir safir parıltısı.

Öfkesini dışa vurarak yüksek sesle konuştu, tek bir kalp atışında umutsuzluk yerini meydan okumaya bıraktı. "Bu hayatı sonlandır dedim. Benim hayatımı değil." Ejderhanın kanatlarını eğip gökyüzünden tepelere doğru süzülmesini izledi. Değişim içinde kök saldı, büyüdü. "Kendimi öldürmek mi? Boşa harcadığım tüm günler, kendimi aldattığım tüm yollar yüzünden umutsuzluğa kapılmak mı? Bu, sonunda kendi aptallığımdan kaçamadığımı kanıtlamaktan başka ne işe yarar? Hayır. Hayatımı sonlandırmayacağım, ejderha. Onu alacağım. Onu kendime ait yapacağım."

Uzun bir süre Sintara'dan hiçbir şey hissetmedi. Muhtemelen ejderha bir av görmüş ve onun için bir tavşanı bile öldüremeyen sivrisinek gibi bir kadına olan ilgisini kaybetmişti. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, ejderhanın düşünceleri yine zihninde yankılandı.

Düşüncelerinin şekli değişti. Sanırım sonunda kendin olmaya başlıyorsun.

O bakarken, ejderha aniden kanatlarını vücuduna sıkıca yapıştırdı ve avının üzerine daldı. Ejderhanın zihnindeki dokunuşunun aniden yok olması, kulaklarını dolduran bir rüzgar esintisi gibiydi. Şaşkın ve yalnız kalmıştı.

Kendisi mi oluyordu? Düşüncelerinin şekli mi değişmişti? Sintara'nın yine onu bilmece gibi, kafa karıştırıcı konuşmalarıyla manipüle etmeye çalıştığına karar verdi. Eh, bu da **b i t m i ş** bir şeydi! Bir daha asla kendi isteğiyle bir ejderhanın büyüüne kapılmayacaktı.

Ejderhanın büyüüne dalmayacaktı. Artık bununla işinin bitmişti, her şeyle işinin bitmişti. Topuklarını döndü ve küçük kulübeye geri döndü. Çocukça incinmiş duygularını gösterme zamanı da bitmişti. Gençliğinde kaybolduğunu sandığı kararlı bir vahşilikle hareket ederek, kağıtlarını sandığına topladı ve kapağını acımasızca kapattı. İşte. Kulübenin geri kalanına bakındı ve başını salladı. Bu küçük alanda bu kadar uzun süre saklanıp, daha yaşanabilir hale getirmek için hiçbir şey yapmamış olması ne acınası bir durumdu. Leftrin'in geri dönüp gemisinin kabininin konforunu getirmesini mi bekliyordu? Acınası. Burada bir saat daha kapalı kalmayacaktı.

Sahip olduğu tüm yıpranmış giysileri üst üste giydi. Tekrar dışarı çıktı ve patchwork köyün arkasındaki ormanlık tepelere gözlerini dikti. Artık yaşadığı dünya buydu ve belki de sonsuza kadar böyle olacaktı. Artık bu dünyayı öğrenmenin zamanı gelmişti. Karla karışık yağmuru umursamadan tepeye doğru ilerledi ve bekçilerin izlediği patikayı takip etti. Yeniden inşa edilmiş birkaç kulübeyi geçtikten sonra, uykuda olan ormanın kenarına ulaştı. Yerleşim yerini geride bıraktıkça kararlılığı arttı. Değişebilirdi. Geçmişine zincirli değildi. Başkaları tarafından kendisine yapılanların bir ürünü olmayan biri olabilirdi. Henüz çok geç değildi.

Yollar kesiştiğinde, sağa ve yukarıya doğru gitmeye karar verdi, çünkü dönüşte sola ve aşağıya giden yollar onu eve götürecekti. Baldırlarında, kalçalarında ve sırtında hissettiği ağrıyı görmezden gelerek, haftalardır çalışmayan kaslarını zorladı. Yürümek onu ısıttı ve pelerinini ve atkısını gevşetti. Bir zamanlar Kelsingra'yı incelediği gibi ormanı inceledi, bildiği ve bilmediği bitkileri zihninde kaydetti. Dikenli çalılar, yazın hatırlaması iyi olacak thimbleberry olabilir.

Küçük bir dereye geldi ve diz çöküp avuçlarıyla su içtikten sonra dereyi geçip yoluna devam etti. Korunaklı bir çukurda, kırmızı meyveleri hala dallarında duran küçük bir wintergreen çalıları buldu. Sanki bir mücevher hazinesi keşfetmiş gibi hissetti. Eşarbını torba yapıp bulabildiği kadar topladı. Meyvelerin keskin tadı, menüsüne hoş bir katkı olacağı gibi, boğaz ağrısı ve öksürüğe de iyi gelecekti. Yapraklarını da kopardı, kokusunu içine çekerek, onlardan yapacağı çayı hayal etmeye başladı. Hiçbir bekçinin onları bulup geri getirmediğine şaşırdı ve

sonra bu çalıların, ağaçların gölgesinde yetişen avcılar için ne kadar yabancı olduğunu fark etti.

Eşarbını bağlayıp kemerine geçirdikten sonra yoluna devam etti. Yaprak dökken ağaçları geride bırakıp yaprak dökmeyen ağaçların arasına girdi. İğneli dalları başının üstünde parmak uçlarına değiyor, gün ışığını karartıyor ve rüzgarı susturuyordu. Kokulu iğnelerden oluşan derin yatak ve sürekli esen rüzgârın ardından ormanın sessizliği, sanki ellerini kulaklarına kapatmış gibi hissettirdi. Bu rahatlatıcıydı.

Ormanın içinden ilerledi. Açlık onu buldu. Birkaç tane kış yeşili meyvesini ağzına attı ve dişleriyle ezerek keskin tadı ve kokusuyla duyularını doldurdu. Açlığı geçti.

Alise, fırtınanın devirdiğı dev bir ağacın ve onunla birlikte devrilen diğerk ağaçların bulunduğu küçük bir açıklığa geldi. Düşen ağacı sarmaşık benzeri bir bitki kaplamıştı. Bir süre onu inceledi, sonra sert saplarından birini tutup çekmeye çalıştı, ancak kolayca kopmadı. Yapraklarını kopardı ve gücünü denedi. Çıplak elleriyle kıramayınca başını salladı. Bir bıçakla geri gelip, o bitkiden uzun parçalar kesip kulübesine götürüp dokuma yapabiliirdi. Sepetler. Balık ağları? Belki. Daha yakından baktı. Yaprak tomurcukları şişmeye başlamıştı. Belki kış, bu topraklardaki etkisini kaybetmeye başlamıştı. Yukarıda, uzaktaki bir şahin çılgık attı. Orman tavanındaki boşluktan yukarı baktı. O an gökyüzünü gördüğünde günün ne kadar geçtiğini fark etti. Geri dönme zamanı gelmişti. Balık tütsülemek için yeşil kıızılağaç dalları toplamayı planlamıştı ama yapamamıştı. Yine de eli boş dönmeyecekti. Kış yeşili meyveleri herkes tarafından sevinçle karşılanacaktı.

Yokuş aşağı yürüyüş, bacaklarının farklı kaslarında ağırları uyandırdı. Dişlerini sıkarak ağırlara direndi ve yoluna devam etti. *Bu kadar çok zamanı içerde oturarak geçirdiğim için hak ettim*, diye düşündü sertçe.

Her zaman yeşil kalan ağaçların yaprak dökken ağaçlara yerini bıraktığı orman tabakasında, tuhaf bir koku aldı. Rüzgâr burada daha serbestçe esiyordu ve o, durup kokunun kaynağını bulmaya çalıştı. Kokusu keskin ve yine de garip bir şekilde tanıdıktı. Yaratık önündeki patıkaya adım attığında, zihni bağlantıyı kurdu. *Kedi*, diye düşündü. Yaratık onu hemen fark etmedi. Baş eğikti ve ağzı açık bir şekilde yeri kokluyordu. Uzun sarı dişleri alt çenesinden dışarı çıkmıştı. Tüyleri düzensiz siyah renkteydi, siyahın üzerinde daha koyu benekler vardı. Kulakları tüylüydü ve pürüzsüz kürkünün altındaki kaslar

hareket ettikçe şişip kayıyordu. İnanamıyordu, uzun zamandır kimsenin görmediği bir hayvanı gördüğü için hayretler içindeydi. Ve sonra, neredeyse anında, bir Elderling kelimesinin çevirisi aklına geldi. "Pard," diye fısıldadı. "Siyah bir pard."

Onun fısıltısı üzerine, hayvan başını kaldırdı ve sarı gözleriyle doğrudan ona baktı. Korku onu sardı. İzlerde kendi kokusu vardı. Hayvan onun kokusunu almıştı.

Kalbi sıçradı ve sonra hızla çarpmaya başladı. Hayvan ona bakıyordu, belki de bir insan görmekten onun bir pard görmek kadar şaşırmıştı. Kesinlikle türleri nesillerdir karşılaşmamıştı. Ağzını açtı ve kokusunu içine çekti. Çığlık atmak istedi ama atmadı. Panik içindeki düşüncesini genişçe yaydı. *Sintara! Sintara, büyük bir kedi peşimde, bir pard! Yardım et!*

Sana yardım edemem. Kendin çöz.

Ejderhanın düşüncesi ilgisiz değildi, sadece gerçekçiydi. Alise, o bağlantı anında ejderhanın bolca beslendiğini ve doygunluktan uykuya daldığını hissedebiliyordu. Kendini uyandırmak istese bile, uçup nehri geçip Alise'yi bulana kadar...

Boşuna düşünme. Şu ana odaklan. Kedi onu izliyordu ve ihtiyatı ilgiye dönüşmüştü. Alise tavşan gibi donmuş halde orada durdukça, kedinin cesareti artacaktı. Bir şey yap.

"Av değil!" diye haykırdı hayvana. Pelerinini yakasından tutup yırttı ve iki katına genişleterek kendini iki katı büyüklüğünde gösterdi. "Av değil!" diye tekrar bağırdı, sesini alçaltarak. Pelerinini hayvanın üzerine salladı ve titrek vücudunu zorlayarak bir adım daha yaklaştı. Kaçarsa onu yakalayacaktı; durursa da onu yakalayacaktı. Bu düşünce onu harekete geçirdi ve öfkeli bir çığlık atarak, pelerinin kenarlarını sallayarak canavara saldırdı.

Hayvan çömeldi ve Alise onun kendisini öldüreceğini anladı. Derin kükremesi öfke dolu bir çığlığa dönüştü ve kedi aniden ona karşılık verdi. Alise nefesi kesildi. Bir an için çömelmiş kedi ile çırpınan kadın arasında sessizlik hakim oldu. Sonra hayvan dönüp ormana doğru koştu. Yolu boş bırakmıştı ve Alise durmadan korku dolu koşusuna devam etti. Sıçrayarak koştu, hiç kimsenin koşabileceğini bilmediği kadar koştu. Orman etrafında bulanık bir görüntüye dönüştü. Alçak dallar saçlarını ve giysilerini yırttı ama o hızını kesmedi. Boğazını yakan ve ağzını kurutan soğuk havayı soluyarak koşmaya devam etti. Karanlık görüş alanının kenarlarını kaplayana kadar kaçtı, sonra tökezleyerek

ağaç gövdelerine tutunarak ayakta kalmaya ve ilerlemeye devam etti. Sonunda korkusu onu ayakta tutamayacak hale geldiğinde, sırtını bir ağaca dayayarak yere çöktü ve geldiği yolu geriye baktı.

Ormanda hiçbir şey hareket etmiyordu ve ağzını zorla kapatıp titrek nefesini tuttuğunda, kendi kalp atışlarından başka hiçbir ses duymadı. Kuru ağzında nefes alıp vermenin kolaylaşması ve kalp atışlarının normal orman seslerini duyabileceği kadar yavaşlaması saatler sürmüş gibi geldi. Kulaklarını dikip dinledi, ama çıplak dallarda esen rüzgârın sesinden başka bir şey duymadı. Ağaç gövdesine tutunarak ayağa kalktı ve titrek bacaklarının onu hala taşıyıp taşımadığını merak etti.

Sonra eve doğru yola çıkarken, yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi. Başarmıştı. Bir pard ile yüzleşmiş, kendini kurtarmış ve çay için yabani nane yaprakları ve çileklerle eve zaferle dönüyordu. "Av değil," diye kendi kendine boğuk bir sesle fısıldadı ve gülümsemesi daha da genişledi.

Yürürken giysilerini düzelterken Alise, yüzünden dağınık saçlarını geri attı. Yağmur onu bulmuştu. Tamamen ıslanmadan eve gitmesi gerekiyordu. Bu gece yapması gereken işler vardı. Yakacak odun ve çıra toplaması, ateşi yeniden yakmak için kömür ödünç alması ve yemek için su taşınması gerekiyordu. Ayrıca Carson'a pard'dan bahsetmesi gerekiyordu, böylece o da diğerlerini uyaraabilirdi. Sonra çayını yapabiliirdi.

Hak ettiğı bir fincan kış çayı. Artık kendi hayatının bir parçasıydı.

Balık Ayının 20. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı
Bingtown Kuş Yetiştiricileri Loncası'ndan
Tüm Lonca Üyelerine

Tüm salonlarda göze çarpan bir yere asılmak üzere.

Lonca üyelerinin, mesleğimizin kuralları, mesleki standartları ve kuşların bakımı, eğitimi ve yetiştirilmesiyle ilgili sırları olan, geleneksel bir meslek olduğunu unutmamaları çok önemlidir. Lonca kuşları Lonca'nın mülkiyetindedir ve Lonca kuşlarının yavruları da Lonca'nın mülkiyetindedir. İtibarımız ve oluşturduğumuz gelenek, kuşlarımızın en hızlı, en iyi eğitilmiş ve en sağlıklı olmasıyla bağlıdır. Müşterilerimiz, hızlı ve gizli mesaj iletimi için bize ve kuşlarımıza güvenebileceklerini bildikleri için Lonca kuşlarını ve kuş bakıcılarını kullanırlar.

Son zamanlarda, mesajların tahrif edilebileceğine dair şikayetler ve sorular artmıştır. Aynı zamanda, mesajların iletilmesi için özel kuş sürülerine başvuran vatandaşların sayısında artış olduğunu fark ettik. Daha da kötüsü, son zamanlarda ortaya çıkan kırmızı bit salgını, birçok müşterimizin mesajlarını taşıyacak Guild kuşu bulamamaktan dolayı hayal kırıklığına uğramasına neden oldu.

Hepimiz, sadece itibarımızın değil, geçim kaynaklarımızın da tehlikede olduğunu unutmamalıyız. Onurumuz, üyelerimizin mesajlarla oynama şüphesi olan her durumu bildirmelerini gerektirir.

Aynı şekilde, kişisel kullanım veya kazanç amacıyla yumurta veya yavru kuş çalan üyeler de ihbar edilmelidir.

Sadece hepimiz Lonca kurallarına uyarak müşterilerimizin beklediği hizmet kalitesini koruyabiliriz. Standartlarımızı korumak, hepimizin birlikte refah içinde yaşamamızı sağlayacaktır.

İKİNCİ BÖLÜM

Uçuş

Ejderhalar, kırlangıçlar gibi nehrin üzerinde geniş daireler çizerek uçuyorlardı. Uçuşları hiç çaba gerektirmiyor gibi görünüyordu. Kızıl ejderha Heeby'di ve onun yüksekte, giderek genişleyen bir daire çizerek uçan Sintara, mavi gökyüzüne karşı mavi bir mücevher gibiydi. Tats, sonunda bir çift zümrüt kanat gördüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Fente. Onun Fente'si. Üç gündür uçuyordu ve Tats onu her gördüğünde kalbi sevgi ve gururla doluyordu. Tabii ki biraz da endişeyle.

Aptal. Ben bir ejderhayım. Gökyüzü bana aittir. Yeryüzüne bağlı bir yaratık için bunu anlamak zor, biliyorum, ama ben hep buraya aidim.

Onun küçümseyici tavrına sadece gülümseyebildi. *Tüy gibi uçuyorsun, kanatlı bir güzellik.*

Pençeli tüy gibi! Avlanmaya gidiyorum!

Kırmızı et bulursun umarım!

Tats, onun kanatlarını hafifçe kaldırıp diğerlerinden uzaklaşarak nehrin öbür tarafındaki tepelerin eteklerine doğru uçtuğunu izledi. İçinde bir hayal kırıklığı hissetti. Muhtemelen bugün onu bir daha göremeyecekti. Avlanacak, öldürecek, karnını doyuracak ve akşamüstü ona değil, Kelsingra'ya dönecekti. Orada banyolarda yıkanacak ya da şehirdeki uyanmış ejderhaların sığınaklarından birinde uyuyacaktı. Bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Büyümesi ve uçmayı geliştirmesi için buna ihtiyacı vardı. Ejderhasının uçmayı başaran ilk ejderhalardan biri olmasına çok seviniyordu. Ama... onu özliyordu. Onun başırsı onu her zamankinden daha yalnız bırakmıştı.

Önündeki kıyı şeridinde, birkaç ejderha onun başardığını yapmaya çalışıyordu. Carson, gümüş rengi Spit'in yanında durmuş, ejderhanın geniş kanadını parazit var mı diye kontrol ederken kanadın ucunu tutuyordu. Tükürük, cil

parazit olup olmadığını kontrol ediyordu. Spit, cilalanmış bir kılıç gibi parlıyordu. Tats, Carson'ın ejderhayı daha fazla tımarlamak bahanesiyle kanadını germeye zorladığını anlayabilirdi. Spit, hem mutsuz hem de tehditkar bir şekilde gürültü çıkarıyordu. Carson onu görmezden geliyordu. Tüm ejderhalar egzersizlere ve antrenmanlara hevesle katılmazdı. Spit en inatçı olanlardan biriydi. Ranculos bir gün pervasız, ertesi gün somurtkandı. Gece mavisi Kalo, sıradan insanların uçuş çabalarını denetlemeye cüret etmelerine karşı onurlu bir öfkeyle kaynıyordu, Baliper ise akan nehirde açıkça korkuyordu ve nehrin yakınında uçmaya cesaret edemiyordu. *Diğerlerinin çoğu*, diye düşündü, *sadece tembeldi*. Uçmak için antrenman yapmak zorlu ve acı verici bir işti.

Ancak bazıları, ne pahasına olursa olsun uçmayı başarmaya kararlıydı. Dorteon, ağaçların arasından yere çakılmasının ardından hâlâ iyileşmeye çalışıyordu. Sestican, kanatlarından birinin zarını yırtmıştı. Bakıcısı Lecter, yaralı kanadı açık tutarken Carson yırttığı diğerken ağlıyordu.

Mercor dik duruyordu, altın kanatlarını ince güneş ışığına doğru genişçe açmıştı. Harrikin ve Sylve onu izliyordu ve Sylve'nin yüzü endişeyle buruşmuştu. Harrikin'in ejderhası Ranculos kıskançlıkla izliyordu. Altın ejderha kanatlarını yüksekçe kaldırdı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kısa ve keskin bir çırpma yaptı. Kendini topladı ve ağırlığını arka ayaklarına verdi. Tats izlerken, Mercor kanatlarını açarak çılgınca çırparak sıçradı. Ancak kanatlarını tam bir çırpma için yeterli yüksekliğe ulaşamadı ve en iyi yapabildiği, nehre paralel olarak uzun bir süzülme ve ardından kumlu kıyıya beceriksizce iniş oldu. Tats hayal kırıklığıyla uzun bir nefes verdi ve Sylve'nin yüzünü elleriyle kısaca kapattığını gördü. Altın ejderha büyüdükçe zayıflıyordu ve eskisi gibi parlamıyordu. Uçmayı ve kendi başına avlanmayı öğrenmek artık hayatta kalmak için bir mesele haline gelmişti. Kendisi için olduğu kadar diğerleri için de. Onun gittiği yere diğer ejderhalar da takip edecekti.

Mercor, diğerleri üzerinde garip bir etkiye sahipti, Tats bunu tam olarak anlayamıyordu. Yılan kılığında, o onların "karmaşasını" yönetmişti. Tats, önceki yaşamlarından kalma bir sadakatin hâlâ devam etmesine şaşırılmıştı. Ancak Mercor, uçan ejderhaların sadece nehrin uzak tarafında avlanmaları ve köy tarafındaki avları koruyucuların yerdeki ejderhalara daha iyi bakabilmeleri için onlara bırakmaları gerektiğini ilan ettiğinde, ne ejderhalar ne de koruyucular itiraz etmemişti. Şimdi diğer ejderhalar, Mercor'un kanatlarını esnetmesini izliyordu

Tats, Mercor'un uçuşu başarılı olursa, hepsinin çabalarına daha istekli olacağını umuyordu.

Ejderhalar uçup avlanabildiklerinde, hayatın hepsi için daha kolay olacaktı. Bekçiler de hayatlarını Kelsingra'ya taşıyabileceklerdi. Tats, sıcak yatakları ve sıcak suyu düşündü ve iç geçirdi. Gözlerini tekrar Fente'nin uçuşunu izlemek için kaldırdı.

"Onu bırakmak zor, değil mi?"

Alise'nin sorusuna isteksizce döndü. Bir an için, onun içini okuduğunu ve Thymara'ya ne kadar özlem duyduğunu bildiğini düşünerek sarsıldı. Sonra onun ejderhasından bahsettiğini fark etti ve ona gülümsemeye çalıştı. Bingtown'lu kadın son zamanlarda sessiz, ciddi ve mesafeli davranıyordu. Sanki aralarında bir yabancıya dönüşmüş gibiydi, Rain Wild'daki ejderha koruyucuları onun keşif ekibinin bir üyesi olduğunu öğrendiklerinde hepsini şaşkına çeviren Bingtown'lu zarif hanımefendi. Başlangıçta Sintara'nın ilgisini çekmek için Thymara ile rekabet etmişti, ancak Thymara'nın avcılık yetenekleri kısa sürede Sintara'nın kalbini olmasa da midesini kazanmıştı. Yine de Alise, keşif ekibinde kendine bir yer edinmişti. Avlanmıyordu, ama elinden geldiğince ejderhaların bakımını yapıp yaralarını sarıyordu. Ayrıca ejderhalar ve Yaşlılar hakkında, yol boyunca onlara yardımcı olan bilgiler biliyordu. Bir süreliğine, o da onlardan biri gibi görünüyordu.

Ancak Alise, ejderhaların hiçbirisi tarafından koruyucu olarak seçilmemişti ve Rapskal'ın şehrin koruyuculara ait olduğunu ilan etmesi onu bir kenara itmişti. Tats, o sert yüzleşmeyi düşündüğünde hâlâ yüzünü buruşturuyordu. Kelsingra'ya ilk vardıklarında Alise otoritesini ortaya koymuş ve ölü şehri ayrıntılı bir şekilde belgelemeden hiçbir şeye dokunulmaması ve hiçbir şeyin değiştirilmemesi gerektiğini ilan etmişti. Tats, diğer koruyucular gibi onun kuralını kabul etmişti. Şimdi, sırf yetişkin ve bir akademisyen olduğu için ona ne kadar yetki verdiğini fark edince şaşırmıştı.

Ama sonra Alise ile Rapskal arasında bir çatışma çıkmıştı. Rapskal, şehre serbestçe girebilen tek bekçiydi. Ejderhası Heeby, uçan ilk ejderhaydı ve diğer ejderhaların aksine sırtında yolcu taşımayı umursamıyordu. Heeby, Alise'ye birçok kez şehre geçiş imkânı sağlamıştı. Ancak Rapskal ve Thymara şehri keşfetmek için maceraya atıldıklarında ve ertesi gün diğer yırtık pırtık bekçilere dağıtmak üzere bir sürü sıcak Elderling giysisiyle geri döndüklerinde, Alise öfkelenmişti. Zarif Bingtown

kadını hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Onlara giysileri "hemen bırakıp çekip durmamalarını" bağırmıştı.

Ve o zaman Rapskal ona karşı geldi. Ona, doğrudan bir şekilde, şehrin canlı olduğunu ve ona değil, Elderlinglere ait olduğunu söyledi. Kendisinin ve diğer bekçilerin Elderling olduğunu, onun ise bir insan olduğunu ve öyle kalacağını belirtti. O gün kendi kalbi kırılmış olmasına ve Thymara'yı Rapskal'ın yanında görmesine rağmen, Tats Alise'ye derin bir acıma duydu. Ve onun bu kadar çabuk geri çekilip arkadaşlarının yanından ayrıldığını görmekten utanç ve pişmanlık duymuştu. Şimdi düşününce, en azından kapısını çalıp iyi olup olmadığını sormadığı için biraz suçluluk duyuyordu. Kendi kalp kırıklığıyla uğraşıyordu, ama yine de gidip onu sormalıydı. Gerçek şu ki, o ortaya çıkana kadar onun yokluğunu fark etmemişti bile.

Konuşmaya çalışması, Rapskal'ın azarlamasından kurtulduğu anlamına mı geliyordu? Öyle olmasını umuyordu.

Ona gülümseyerek cevap verdi: "Fente değişti. Artık eskisi gibi bana ihtiyacı yok."

"Çok geçmeden hiçbiri ihtiyacını duymayacak." Kız ona bakmıyordu. Gözleri gökyüzünde uçan ejderhayı takip ediyordu. "Hepiniz kendinizi farklı bir şekilde düşünmeye başlamalısınız. Kendi hayatlarınız sizin için daha önemli hale gelecek. Ejderhalar kendi kaderlerini kendileri belirleyecek. Muhtemelen bizim kaderimizi de."

"Ne demek istiyorsun?"

Şimdi ona baktı, kaşlarını kaldırmış, sanki söylediklerini hemen anlamamış gibi şaşkın bir bakışla. "Ejderhalar yeniden dünyayı yönetecek demek istiyorum. Eskiden olduğu gibi."

"Eskiden olduğu gibi mi?" Tats, onu nehir kıyısına doğru takip ederken kızın sözlerini tekrarlardı. Bu, hepsi için yeni bir alışkanlık haline gelmişti; bekçiler ve uçamayan ejderhalar her sabah nehir kıyısında toplanarak günün görevlerini tartışırlardı. Tats etrafına bakındı ve bir an için manzaranın güzelliği karşısında büyülenerek kaldı. Bekçiler, artık her gün Elderling kıyafetlerini giydikleri için, sabah sisinde parıldayan silüetler gibi görünüyorlardı. Ejderhaları tepenin yamacına ve nehir kıyısına dağılmıştı. Kanatlarını esnetiyor, çayır çimenlerine sertçe vuruyor ya da boyunlarını ve bacaklarını uzatıyorlardı. Onlar da ıslak çayırların çiğle kaplı çimenleri üzerinde parıldıyorlardı. Tepenin dibinde Carson, Spit ile uğraşmaktan vazgeçmiş, Sedric'in yanında onları bekliyordu.

Tats, liderliğin değiştiğini fark etti. Rapskal, Kelsingra'dan döndüğünde karizmatik bir konuşma yapmıştı, ama Tats'ın düşündüğü gibi komutayı ele almamıştı. Muhtemelen lider olmakla ilgilenmiyordu. Yakışıklı ve neşeli biriydi, arkadaşları tarafından seviliyordu, ama çoğu onun hakkında derin bir saygıdan çok sevgi dolu bir gülümsemeyle konuşuyordu. Rapskal her zamanki gibi tuhaf, bir an içe dönük, bir an sonra tuhaf bir şekilde sosyaldi. Ve kim olduğundan memnundu. Tats'ın içinde yanan hırs, onda bir kıvılcım bile değildi.

Carson, ejderha sahipleri arasında en yaşlısıydı. Yetkiyi ona devretmek doğal görünüyordu ve avcı da bundan kaçınmadı. Carson, günlük görevlerin çoğunu bakıcılara dağıtırdı. Birkaç kişi ejderhaları tımarlamak ve diğer ihtiyaçlarını karşılamakla görevliydi, geri kalanlar ise avlanmak veya balık tutmakla meşguldü. Bir bakıcı o gün başka bir görev yapmak istediğini söylerse, Carson bunu sorun etmezdi. Bakıcıların bireyselliklerini kabul eder ve onlara otoritesini dayatmaya çalışmazdı. Sonuç olarak, herkes bunu kabul ediyor gibiydi.

Alise, günlük yaşamın basit ama gerekli bazı görevlerini sessizce üstlenmişti. Onlar için balık ve eti saklayan tütsü raflarıyla ilgileniyor, yenilebilir yeşillikler topluyor ve ejderhaların tımarlarına yardım ediyordu. Hiçbir zaman başarılı bir avcı olamayan Sylve, enerjisini yemek hazırlamaya vermişti. Carson'ın önerisiyle, bekçiler tekrar büyük ortak yemeklere dönmüştü. Ejderhaları nehir yukarıya taşıırken paylaştıkları ortak yemeklere ve sohbetlere geri dönmek garip ama hoştu.

Bu, onu biraz daha az yalnız hissettiriyordu.

"Eskiden olduğu gibi, yine öyle olacak," diye devam etti Alise. Ona bir bakış attı. "Onları uçarken görmek, hepinizin değişmesini izlemek... Bu, ilk araştırmalarımnda keşfettiklerime farklı bir bakış açısı kazandırdı. Ejderhalar, Elderling uygarlıklarının merkezindeydi ve insanlar onlardan ayrı, bizim burada bulunduğumuz gibi yerleşim yerlerinde yaşıyordu. İnsanlar, Elderlinglere muhteşem malları karşılığında takas etmek için ekin ve sığır yetiştiriyorlardı. Nehrin karşısındaki şehre bak, Tats, ve kendine sor, kendilerini nasıl besliyorlardı?"

"Şehrin dış mahallelerinde sürüler vardı. Muhtemelen ekin yetiştirdikleri yerler..."

"Muhtemelen. Ama bunu yapanlar insanlardı. Elderlingler kendilerini ve hayatlarını büyülerine ve ejderhalara bakmaya adadılar.

Yaptıkları, inşa ettikleri ve yarattıkları her şey kendileri için değil, onları gölgede bırakan ejderhalar içindi."

"Onları yönetiyorlardı mı? Ejderhalar onları yönetiyor muydu?" Zihninde canlanan görüntüler hoşuna gitmiyordu.

"Hükmetmek doğru kelime değil. Fente sana hükmediyor mu?" "Tabii ki hayır!"

"Yine de günlerini onu avlamak, tımarlamak ve ona bakmak için harcadın."

"Ama ben bunları yapmak istedim."

Alise gülümsedi. "İşte bu yüzden 'hükmetti' yanlış kelime. Büyülendi? Etkilendi? Nasıl ifade edeceğimi tam bilemiyorum, ama sen ne demek istediğimi zaten biliyorsun. Bu ejderhalar üreyip daha fazla ejderha dünyaya getirirse, kaçınılmaz olarak kendi çıkarları için dünyayı yönetmeye başlayacaklar."

"Bu çok bencilce!"

"Öyle mi? İnsanlar nesillerdir bunu yapmıyor mu? Toprağı kendimizin ilan edip kendi amaçlarımız için kullanıyoruz. Nehirlerin akışını ve toprağın yüzünü değiştiriyoruz ki tekneyle seyahat edebilelim, ekin ekebilelim, hayvan otlatabilelim. Ve tüm dünyayı insanlık için rahat ve verimli hale getirmemizin doğal olduğunu düşünüyoruz. Ejderhaların dünyayı algılama şekli neden farklı olsun ki?"

Tats bir süre sessiz kaldı.

"Bu hiç de kötü bir şey olmayabilir," dedi Alise, onun sessizliğini bozarak. "Belki insanlar ejderhalarla mücadele etmek zorunda kalırsa, birazcık da olsa küçüklüklerinden kurtulurlar. Ah, bak! O Ranculos mu? Bunun mümkün olacağına inanmazdım!"

Kocaman kırmızı ejderha havadaydı. Zarif değildi. Kuyruğu hala çok inceydi ve arka ayakları büyüklüğüne göre zayıftı. Tats, ejderhanın daha yüksek bir noktadan havalandıktan sonra süzülmeğe olduğunu söylemek üzereydi, ama o anda ejderhanın kanatları şiddetle çırpmaya başladı. Ve süzülme, irtifa kazandıkça zorlu bir uçuşa dönüştü.

Tats, Harrikin'in farkına vardı. Uzun boylu, ince yapılı bekçi, ejderhanın gölgesinde kalacak şekilde tepenin yamacından aşağı koşuyordu. Ranculos kanatlarını çırparak irtifa kazanırken, Harrikin bağırdı: "Rotana dikkat et! Kanatlarını sola yatır! Nehrin üzerine gelme, Ranculos! Nehrin üzerine gelme!"

Çılgılığı zayıf ve nefes nefeseydi ve Tats, dev ejderhanın onu duyduğundan şüphe etti. Duyduysa bile, ona aldırış etmedi. Belki de

ya da uçmaya ya da ölmeye karar vermişti.

Kırmızı ejderha gökyüzüne doğru ağır ağır yükseldi, arka ayakları sarkarak ve seğirerek vücudunun geri kalanıyla aynı hizaya gelmeye çalışıyordu. Diğer bekçilerden bazıları da Harrikin'e seslenmeye başladı. "Çok erken, Ranculos, çok erken!"

"Geri dön! Geri dön!"

Kırmızı ejderha onları duymazdan geldi. Zorlu çabaları onu kıyıdan gittikçe uzaklaştırdı. Kanatlarının düzenli vuruşları düzensiz bir çırpınmaya dönüştü.

"Ne yapıyor? Ne düşünüyor?"

"Sessizlik!" Mercor'un trompet gibi ses ve düşünce patlaması hepsini susturdu. "Bakın!" diye emretti hem insanlara hem de ejderhalara.

Ranculos kanatlarını açmış, havada asılı kalmıştı. Belirsizliği belliydi. Geniş bir daire çizmeye başlayarak eğildi ve sallandı, bu sırada irtifa kaybetti. Sonra, köye değil Kelsingra'ya daha yakın olduğunu fark edince rotasına geri döndü. Ama yorgunluğu artık belliydi. Vücudu kanatlarının arasında sarkmıştı. Ejderha ile nehrin kesişme noktası hem belirgin hem de kaçınılmaz hale gelmişti.

"Hayır-ı-ı-ı!" Harrikin'in alçak çığlığı acı dolu bir ses çıkardı. Sert bir şekilde ayakta durdu, elleri yüzünü kapattı, tırnakları yanaklarına batarken bakakaldı. Ranculos'un süzülüşü onu köyden gittikçe uzaklaştırdı. Altında, gri nehrin açgözlü akıntısı acımasızca akıyordu. Sylve, Mercor'a dikkatli bir bakış attı ve sonra Harrikin'in yanına koştu. Lecter, üvey kardeşine doğru tepenin yamacından ağır adımlarla indi, geniş omuzları sanki Harrikin'in çaresizliğini paylaşıyormuş ve sonucu zaten biliyormuş gibi çökmüştü.

Ranculos kanatlarını çırpınmaya başladı, düzenli değil, çaresizce ve çılgınca. Düzensiz ritmi onu dengesinden attı. Yuvadın çok erken düşmüş bir yavru kuş gibi çırpınıyordu. Hedefi nehrin karşı yakasıydı, ama havayla verdiği mücadeleden rağmen, onu ulaşamayacağını herkes biliyordu. Bir, iki, üç kez kanat uçları nehrin yüzeyine beyaz izler bıraktı, sonra sarkık arka bacakları akıntıya takıldı ve sular onu gökyüzünden kapıp, geniş kanatlarıyla gri gökyüzüne savurdu. Kanatlarını suya çarptı ama nafile. Sonra battı. Nehir, düşmüş olduğu yeri sanki hiç olmamış gibi düzeltti.

"Ranculos. Ranculos!" Harrikin'in sesi tiz ve çocuksu bir hal aldı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Tüm gözler nehirde, imkansız umarak bekliyordu. Akıntılı suların huzurunu bozan hiçbir şey yoktu. Harrikin, gergin bir şekilde nehre bakıyordu.

suya. Ellerini yumruk yapıp bağırdı, "Yüz! Tekmele! Savaş, Ranculos! Pes etme. Vazgeçme!"

Ayağa kalktı ve suya doğru bir düzine adım attı. Sylve ona yapışarak sürüklendi. Durdu ve çılgınca etrafına baktı. Sonra bir titreme geçti ve "Lütfen! Lütfen, Sa, ejderhamı almayın! Ejderhamı almayın!" Rüzgâr, kalbi kırık duayı bir kenara süpürdü. Yine dizlerinin üzerine çöktü ve bu sefer başını eğdi ve kalkmadı.

Herkes boş nehre bakarken korkunç bir sessizlik çöktü. Sylve, yüzünde çaresiz bir dehşetle diğer bekçilere baktı. Lecter öne çıktı. Ağır pullu elini Harrikin'in zayıf omzuna koydu ve başını eğdi. Omuzları titredi.

Tats sessizce bakarak onun acısını paylaştı. Suçlulukla gökyüzüne bir bakış attı. Uzakta, göz kırpan yeşil bir mücevher gibi Fente'yi bulması biraz zaman aldı. Onu izlerken, Fente bir şeye, muhtemelen bir geyiğe daldı. *Farkında değil mi, yoksa umursamıyor mu?* diye düşündü. Diğer iki ejderhayı boşuna aradı. Ranculos'un boğulduğunu fark ettilerse, bunu hiç belli etmediler. Kimsenin bir şey yapamayacağını biliyorlardı? Ejderhaların birbirlerine karşı gösterdiği bu kalpsizliği anlamıyordu.

Bazen de sahiplerine karşı, diye düşündü, Sintara adlı mavi güzellik aniden görüş alanını kapladığında. O da avlanıyordu, suyun diğer tarafındaki uzak tepeleri sıyrarak uçuyordu, kıyıda tek başına duran Thymara'yı ya da nehrin buz gibi sularında boğulan Ranculos'u umursamadan.

"Ranculos!" diye bağırdı Sestican aniden.

Tats, Lecter'ın başının kalktığını gördü. Dönüp, mavi ejderhası tepenin yamacından ağır ağır koşmaya başladığında dehşetle baktı. Sestican koşarken kanatlarını açtı, mavi kanatlarındaki parlak turuncu desenler ortaya çıktı. Lecter, yere yığılmış kardeşini bırakıp ejderhasını durdurmak için koşmaya başladı, ona durması için yalvararak bağıırıyordu. Davvie de onun peşinden koştu. Büyük mavi ejderha uçmayı özenle çalışmıştı, ama yine de Tats, ejderha aniden havaya sıçrayıp vücudunu ok gibi düz bir çizgiye getirerek kanatlarını her çırpışında hava kazanmaya başladığında hayrete düştü. Bekçisinin başının üzerinden geçmesine rağmen, nehri geçmeye çalışırken nehrin yüzeyinden ancak kanat açıklığı kadar yükseklikteydi. Lecter, "Hayır! Hayır! Henüz hazır değilsin! Sen de olmaz! Hayır!"

Davvie dehşet içinde iki elini ağzına kapatarak onun yanında durdu.

"Bırak onu," dedi Mercor yorgun bir sesle. Sözlerinde hiçbir güç yoktu, ama herkesin kulağına ulaştı. "O, er ya da geç hepimizin göze alması gereken riski alıyor. Burada kalmak, yavaş yavaş ölmek demektir. Belki de soğuk suda çabuk boğulmak daha iyi bir seçimdir." Altın ejderhanın siyah gözleri, Sestican'ın ağır uçuşunu izlerken dönüyordu.

Rüzgâr çayırdı fısıldayarak yağmur damlalarını dağıttı. Tats, yanaklarına değen ıslaklığa minnettar olarak gözlerini kısarak baktı.

"Ama belki de değil!" Mercor aniden haykırdı. Arka ayakları üzerinde yükselerek, bakışlarını nehrin aşağısına, karşı kıyıya çevirdi. Diğer ejderhaların birçoğu onu taklit etti. Spit, "O dışarıda! Ranculos nehri geçti!" diye bağırınca Harrikin aniden ayağa fırladı.

Tats gözlerini kısarak baktı ama hiçbir şey göremedi. Yağmur gri bir sis haline gelmişti ve ejderhaların gözlemlediği alan, suya çökmekte olan Elderling binalarının oluşturduğu bir labirentti. Ama sonra Harrikin haykırdı: "O! Nehirden çıktı. Yaralı ve hırpalanmış ama hayatta. Ranculos Kelsingra'da hayatta!"

Harrikin aniden Sylve'yi fark etti. Onu kollarına aldı ve baş döndürücü bir daire çizerek döndü, "O güvende! O güvende! O güvende!" diye bağırdı. Sylve de onun sevinç çığlıklarına katılarak güldü. Sonra aniden durdular. "Sestican?" diye bağırdı Harrikin. "Lecter! Lecter!" O ve Sylve, Lecter'a doğru koşmaya başladılar.

Lecter'ın mavi ejderhası uzak kıyıya yaklaşmıştı. Vücudunu kavisleyerek başını ve kısa ön bacaklarını aniden sarkan arka bacaklarına doğru eğdi, dört ayağıyla yere değdi, kanatlarını açtı ve bir an için inişi zarifti. Sonra hızı onu ele verdi ve kanatları hala açıkken takla attı. Onun beceriksiz inişini alkışlar, inlemeler ve birkaç kahkaha karışımı bir koro karşıladı. Ama Lecter sevinçle çığlık attı ve havaya zıpladı. Kahkaha atanlara dönerek, geniş bir gülümsemeyle, "Sizin ejderhalarınız daha iyisini yapabilir mi?" diye sordu. Davvie'yi gördü ve sevgilisini sıkıca kucakladı.

Bir an sonra, üvey kardeşi ve Sylve ikisini de çılgınca kucakladı. Sonra, Tats'ın şaşkınlığıyla, Harrikin Sylve'yi kucaklarından çekip bir kez döndürdü ve yere indirirken onu derin bir öpücükle öptü. Toplanan koruyucular sevinçle bağırarak onlara doğru koştu.

"Her şey değişiyor," diye fısıldadı Alise. Onların kucaklaşmasını izledi, arkadaşlarının kalabalığına kapıldıklarını gördü ve sonra Tats'a döndü. "şimdi beş oldu. Kelsingra'da beş ejderha."

"Burada on tane kaldı," diye onayladı Tats. Sonra Harrikin ve Sylve'nin etraflarındaki coşkulu kalabalığın farkında olmadan birbirlerine sarılmaya devam ettiklerini görünce ekledi, "Her şey değişti. Ne düşünüyorsun?"

"Onlar için önemli olduğunu düşündüğüm şeye inanıyor musun?" diye sordu Alise. Sözleri ekşi gelebilir, ama sorusu samimiydi.

Tats bir an sessiz kaldı. "Önemli olduğunu düşünüyorum," dedi sonunda. "Hepimiz için önemli olduğunu düşünüyorum. Sen geçmişİ çok iyi biliyorsun. Bazen, bizim için ne olacağını daha net görebiliyorsun... " Sözleri kaba gelebileceğini fark edince durakladı.

"Çünkü ben sizden biri değilim. Çünkü ben sadece gözlemliyorum." O, onun yerine sözleri söyledi. Tats utanarak sessizce başını sallarken, Alise yüksek sesle güldü. "Bu bana belki de sizin sahip olmadığınız bir bakış açısı veriyor."

Sylve ve Harrikin'i işaret etti. El ele tutuşmuş, Lecter'ın yanında duruyorlardı. Diğer bekçiler etraflarını sararak gülüyor ve sevinçle bağırıyorlardı. Davvie, Lecter'ın yanındaydı ve onlar da el ele tutuşmuştu. "Trehaug veya Bingtown'da bu bir skandal olurdu. Orada çoktan dışlanmış olurlardı. Burada ise, öpüştüklerinde başka yere bakarsın, ama bu tiksinti değil, onlara mahremiyet tanımak içindir."

Tats'ın dikkati dağıldı. Rapskal'ın kalabalık muhafızların arasından geçip Thymara'nın yanına gittiğini fark etti. Ona bir şey söyledi ve Thymara güldü. Sonra elini Thymara'nın sırtına koydu, parmakları kanatlarını gizleyen Elderling giysisinin kabarık kumaşına hafifçe dokundu. Thymara titreyerek kıvrıldı ve onun elinden kurtuldu, ama yüzünde herhangi bir kırgınlık yoktu.

Tats onlardan gözlerini ayırıp Alise'ye döndü. "Ya da belki de kıskançlıktan başka yere bakıyoruz," dedi, kendi dürüstlüğüne şaşıarak.

"Yalnızlık, mutluluğa bakmak zordur," diye itiraf etti Alise ve Tats, onun sözlerinin kendisine yönelik olduğunu düşündüğünü fark etti.

"En azından senin yalnızlığın yakında sona erecek," diye işaret etti.

Ona bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Olacak. Ve sonunda seninki de olacak."

O, onun gülümsemesine karşılık verecek bir gülümseme bulamadı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kafasını eğdi ve ona baktı. "Senin dediğin gibi. Benim farklı bir bakış açım var. Ama sana öngördüğümü söylersem, cevabı hoşuna gitmeyebilir."

"Duymaya hazırım," diye onu temin etti, gerçekten hazır olup olmadığını merak ederek.

Tats, toplanan bekçilere ve nehrin karşısına baktı. Uzakta, yağmur ve sisin arasından iki ejderhayı zar zor görebiliyordu. Ranculos, Sestican'ın çok aşağısında ortaya çıkmıştı ama nehir kıyısı boyunca ilerliyordu. Sestican, şehrin ana caddelerinden birinde yavaşça ilerleyen küçük mavi bir siluetti. Tats, ejderha banyosuna gittiğini tahmin etti. Sıcak suya dalmak, artık yeryüzündeki ejderhaların neredeyse tek konuştuğu şeydi. Gözlerini yakındaki kıyıdaki ejderhalara çevirdi. Onlar da özlemle bakıyorlardı. Mercor'un boynu, sanki iradesiyle oraya ulaşabilecekmiş gibi Kelsingra'ya doğru uzanmıştı. Silver Spit ve bodur Relpda bir tarafta durmuş, kafalarını şaşkın çocuklar gibi yana eğmişlerdi. Diğer ejderhalar Mercor'un arkasında yelpaze şeklinde dizilmişlerdi. Mavi-siyah Kalo, Jerd'in küçük kraliçesi Veras'ın üzerinde büyük bir heybetle duruyordu. Baliper ve Arbuc, kısa öfkeli siyah ejderhadan güvenli bir mesafede durarak uzak kıyıya özlemle bakıyorlardı. Kanatlarında kraliyet mavisi desenler oluşmaya başlayan tek lavanta ejderha Tinder, iki turuncu ejderha Dorteau ve Skrim'in yanında duruyordu. Son iki ejderha, Tats'a sahipleri Kase ve Boxter'ı çok hatırlatıyordu. Her zaman birbirlerine yakın duruyorlardı. Alise'nin ölçülü sözleri Tats'ın düşüncelerini böldü.

"Rain Wild standartlarına göre bile gençsin. Elderling hesaplarına göre, araştırmalarım göre hayatın daha yeni başladı. Önünde on yıllar değil, ömürler var. Kelsingra yeniden canlanıp nüfusu arttıkça, aralarından seçim yapabileceğin birçok genç kadın olacağını tahmin ediyorum. Eninde sonunda birini bulacaksın. Ya da uzun yıllar boyunca birkaçını bile."

Böyle bir olasılık karşısında şoktan sessiz kalan genç adam, ona bakakaldı.

"Yaşlılar insan değildir," diye sessizce iddia etti. "Eskiden, insanların geleneklerine bağlı değillerdi." Ondan uzaklaşarak, nehrin karşısındaki Kelsingra'ya baktı, sanki sisli şehirde geleceği görebiliyormuş gibi. "Ve sanırım yine öyle olacak. Siz bizden ayrı yaşayacak ve kendi kurallarınıza göre yaşayacaksınız." Başını sevinç çılgınlıklarına doğru eğdi. "Şimdi burada benimle durmanın sırası değil. Onlara katılmalısın."

Alise, Tats'ın tereddüt ettiğini gördü. Sertçe başını sallayıp kendi türünün yanına doğru tepeyi inmeye başladığında onu cesur buldu. Onların arasında bu yolculuğa Rain Wilder olarak değil, dövmeli bir kölenin oğlu olarak başlayan tek kişi oydu. Bazen hâlâ kendini bir yabancı olarak görüyordu. Ama Alise gerçeği görebiliyordu. O da diğerleri gibi bir Elderling'di

ve hayatının sonuna kadar öyle kalacaktı. Kulübesine geri dönerken bunu düşündü ve kapıyı açıp düzenli odasına girerken içini çekti. Onlar Elderling'lerdi, ejderhalarla bağlanmıştı, ama o değildi. Günlerdir dört bir yanındaki arazide tek insan oydu. Ejderhalarla bağlanmamış tek kişi. Yalnızlığı yine boğazına düğümlemeye başladı. Bu duyguyu silkeledi, nehir kıyısındaki neşe ve özleminden uzaklaştırdı ve günün işlerini seçti. Balık tutsülemek için yeşil kızılağaç dalları gerekiyordu. Ve yemek pişirmek için her zaman kuru odun gerekiyordu. Köyün bir saatlik yürüme mesafesindeki kolay ulaşılabilir kaynaklar tükenince, ikisini de bulmak gittikçe zorlaşıyordu. Her ikisi de önemli toplama işleriydi ve onun yetenekleri dahilindeydi. Büyük veya sofistike işler değildi, ama onundu. Keşfettiği asmalar, dal ve çıra taşımak için hafif sepetler örmek için mükemmel olduğunu kanıtlamıştı. Bir tanesini aldı ve omzuna astı. Kendi hayatı ve amacı vardı. Carson'ın ona getirdiği, baston olarak da kullanılan sağlam çubuğu aldı. Bu bölgede kalıp Elderlingler ve ejderhalarıyla birlikte yaşamak istiyorsa, yeni durumuna uyum sağlamalıydı.

Tek alternatif düşünülemezdi. Bingtown'a ve sevgisiz sahte evliliğine geri dönmek mi? Hest'in acımasız alaylarına ve karısı olarak gölge hayatına geri dönmek mi? Hayır. Leftrin olsun ya da olmasın, nehir kıyısındaki çıplak bir kulübe, o hayata dönmekten iyiydi. Omuzlarını dikleştirdi ve kararlılığını pekiştirdi. Elderlingler ve ejderhalar hakkında bilgi sahibi bir akademisyen olarak yararlı olduğunu düşünerek geri çekilmemek çok zordu. Ama öğreniyordu. Şu anda yaptığı iş mütevazıydı ama alıştığından çok farklı bir şekilde tatmin edici ve gerekliydi.

Sylve, kış yeşili meyvelerin yerini göstermesini istemişti. Öğleden sonra birlikte daha fazla meyve ve yaprak toplamak ve bölgede başka yerler aramak için gideceklerdi. Ve pard geri dönmez diye sopalarla silahlanacaklardı. Carson'ın, büyük kediyi nasıl korkuttuğuna dair anlattığı hikayeye ne kadar şaşırdığını düşünerek kendi kendine gülümsedi. O akşamki ortak yemeğe gelip, herkese gördüklerini, nerede gördüğünü ve ölümden nasıl kurtulduğunu anlatması için ona söz verdimişti. Ayrıca, bir arkadaşı olmadan ve önceden kimseye haber vermeden bu kadar uzun bir keşfe çıkmamaya da söz verdimişti.

O gece, onların önünde durup eski Elderling el yazmalarında okuduğu efsanevi pardlar hakkında bildiği her şeyi anlatıp, sonra

hayvanı korkutmak için kendini çok daha büyük bir yaratık gibi göstermiş olduğunu anlatması çok tatmin edici olmuştu. Onun hikayesine gülmeleri alaycı değil, cesaretini takdir eden gülüşlerdi.

Artık bir yeri ve bir hayatı vardı ve bu, kendi elleriyle yarattığı bir hayattı.

Balık Ayının 22. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakının 7. Yılı

Kassarick, Kuşların Bekçisi Kim'den

Bingtown Kuşlar Genel Sicil Memuru Winshaw'a

Basit bir muhasebe hatasının bana karşı şüphe ve suçlamalara yol açması saçma buluyorum. Konseye defalarca, Rain Wilds'da doğmamış, dövmeli biri olarak bu göreve geldiğim için önyargının kurbanı olduğumu söyledim. Mevcut çıraklar, kendi türlerine olan sadakatleri nedeniyle bu tür şüphe ve ispiyonculuğa kapılıyorlar. Kötü söylentiler yaymaktan başka işleri yok gibi göründükleri için, çalışma saatlerini iki katına çıkardım.

Evet, şu anda kümeslerimizdeki kuş sayısı ile kırmızı bit salgını tamamen ortadan kalkmadan önceki sayı arasında bir tutarsızlık var. Bunun basit bir nedeni var: kuşlar öldü.

O anki krizde, kuşları hayatta tutmaya çalışmak kadar evrak işlerine dikkat etmedim. Bu nedenle, evet, diğer bakıcılar kuşların gerçekten öldüğünü görmeden önce ölü kuşları yaktım. Bu, salgının yayılmasını önlemek içindi. Hepsi bu kadar.

Ölümlerinin kanıtını size veremem, tabii yakma yerinden bir paket kül göndermemi istemiyorsanız. Bunun benim zamanımı harcamaya değer bir iş olduğunu düşünmüyorum.

Sizce değer mi?

Kim, Kuş Bakıcısı, Cassarick

Not: Bakıcı sitelerinin çıraklara ihtiyacı varsa, fazladan çıraklarım var ve hepsini memnuniyetle hizmetinize sunabilirim. Bana sadakatsiz olanların yerini kendi çıraklarım ne kadar çabuk doldurursa, Cassarick istasyonunun işleyişi o kadar çabuk verimli ve profesyonel hale gelecektir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avcılar ve Avlar

Sintara nehirden çıktı, parlak mavi pullarından soğuk su damlıyordu. Kıyıya ulaştığında kanatlarını açtı, arka ayakları üzerinde geriye doğru sallandı ve kanatlarını çırparak kumlu kıyıya su damlaları yağdırdı. Kanatlarını yanlarına düzgünce katlarken, tüm ejderhaların gözlerinin üzerinde olduğunu fark etmemiş gibi davrandı. Bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi, ona bakan ejderhaları ve donmuş bekçileri süzdü.

Mercor sessizliği bozdu. "İyi görünüyorsun, Sintara."

Bunu biliyordu. Çok uzun sürmemişti. Kaynar suda uzun banyolar, kaslarını güçlendirmek için uçuşlar ve kemiklerine et koymak için bol miktarda et. Sonunda kendini bir ejderha gibi hissediyordu. Büyüdüğünü herkesin fark etmesini sağlamak için bir an daha ayakta durdu, sonra tekrar dört ayak üstüne çöktü. Mercor'a uzun bir süre sessizce baktı, sonra "Sen ise öyle değilsin. Hâlâ uçamıyor musun, Mercor?" dedi.

Mercor, Sintara'nın küçümseyen bakışlarından kaçınmadı. "Henüz değil. Ama yakında, umarım."

Sintara doğru söylemişti. Altın ejderha bedenini aşmıştı, sanki vücudunun eti kemiklerinin üzerinde çok ince bir tabaka halinde gerilmiş gibiydi. Her zamanki gibi temiz ve özenle tımarlanmıştı, ama eskisi gibi parlamıyordu.

"O uçacak."

Sözleri kendinden emindi. Sintara başını çevirdi. Mercor'a o kadar odaklanmıştı ki, diğer ejderhaların varlığını, hele ki bir insanın varlığını unutmuştu. Birkaç Elderling genci, karşılaşmayı izlemek için işlerini bırakmıştı, ama Alise durmamıştı. Baliper'in yüzündeki uzun yarayı temizliyordu ve elleri yarada dolaşırken gözleri işinden ayrılmıyordu. Yara tazeydi; Alise, yaradan kan ve kiri temizliyor, ayaklarının yanındaki kovada bezini yıkıyordu. Baliper'in gözleri kapalıydı.

Sintara, Alise'nin iddiasına cevap vermedi. Bunun yerine, "Demek artık Baliper'in bakıcısı oldun. Seni Elderling yapmasını mı umuyorsun? Sana daha iyi bir hayat vermesi için mi?" dedi.

Kadının gözleri Sintara'ya kaydı, sonra tekrar işine döndü. "Hayır," diye kısa bir cevap verdi.

"Koruyucum öldü. Başka birini istemiyorum." Baliper derin bir duygusuzlukla konuştu.

Alise hareketsiz kaldı. Bir elini kızıl ejderhanın kaslı boynuna koydu. Sonra eğildi, bezini yıkadı ve yarayı temizlemeye devam etti.

"Anlıyorum," dedi sessizce. Sintara'ya konuşurken sesi Mercor'un kiyle aynıydı. "Neden buraya geldin?"

Bu sinir bozucu bir soruydu, sadece ikisi de ona sormaya cesaret ettikleri için değil, kendisi de cevabı bilmediği için. Neden gelmişti? Diğer ejderhalarla ya da insanlarla arkadaşlık aramak ejderhalara yakışmazdı. Bir an Kelsingra'ya baktı ve Elderlinglerin onu neden yarattığını hatırladı: ejderhaları çekmek için. Onlara sadece insanlar tarafından inşa edilmiş bir şehrin sağlayabileceği zevkleri sunmak için.

Mercor'un uzun zaman önce söylediği bir söz aklına geldi. Elderlingler ve ejderhaların insanları nasıl değiştirdiği hakkında konuşuyorlardı. Onun tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Sadece, ejderhaların insanları değiştirdiği kadar insanların da ejderhaları değiştirdiğini söylediğini hatırlıyordu.

Bu düşünce aşağılayıcıydı. Neredeyse öfke uyandırıcıydı. İnsanlarla uzun süre birlikte yaşamak onu değiştirmiş, onların arkadaşlığına ihtiyaç duymasına neden olmuş muydu? Kan damarlarında kan daha hızlı akmaya başladı ve vücudu sorusuna cevap verdi. Sadece arkadaşlık değildi. Pullarında renklerin akışını hissetti, bu onu ele veriyordu.

"Sintara. Bu ziyaretin bir sebebi var mı?"

Mercor daha da yaklaşmıştı. Sesi neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Ben istediğim yere giderim. Bugün buraya gelmek hoşuma gitti. Bugün, ejderhalar olabilecek varlıkları görmek hoşuma gitti."

Kanatlarını açtı, genişçe uzattı. Hatırladığından daha büyüktüler. Kanatlarını esneterek denedi ve erkek kokusuyla ağırlaşan kanatlarının esintisi onu sardı. "Senin de buraya gelmene sevindim," dedi.

Bir ses duyuldu. Alise gülmüş müydü? Sintara bakışlarını kadına çevirdi, ama kadın başını kovaya eğmiş, bezini sıkıyordu. Mercor'a baktı. Kanatlarını dikkatlice katlıyordu. Kalo

ilgiyle ikisini izliyordu. Spit de öyle. Alise ona baktığında, gümüş renkli erkek arka ayakları üzerinde yükseldi ve kanatlarını olabildiğince açtı. Carson ikisinin arasında durmuş, çok endişeli görünüyordu. "Mercor olmak zorunda değil!" diye bağırdı küçük, çirkin gümüş renkli yaratık aniden. "Ben de olabilirim."

Kalo ona baktı ve boğazındaki zehir keselerinin şiştiğini hissetti. Mercor kanatlarını ona doğru çırpı ve pis kokulu bir rüzgarla misk kokusu yaydı. Kalo başını salladı, boynunu eğdi ve kokuyu burnundan üfledi. "Asla sen olamazsın," diye tükürdü Mercor'a.

"Olabilir," diye karşılık verdi ve ona doğru bir adım attı. Kalo'nun gözleri aniden öfkeyle döndü.

"Tükür!" Carson onu uyardı, ama gümüş renkli kuş bir adım daha yaklaştı.

Kalo pençeli ayağını kaldırdı ve kuyruğuna dikkatlice koydu. Spit öfkeyle bağırdı ve çok daha büyük ejderhaya döndü, ağzını genişçe açarak kırmızı ve şişmiş zehir bezlerini gösterdi. Kalo kanatlarını açarak meydan okudu ve küçük ejderhayı bir yana savurdu. Carson, dehşetle bağırarak ezilmemek için geriye atladı.

Kalo arkasındaki kaosu görmezden geldi.

"Meydan okumayı kabul ediyorum!" dedi kobalt ejderha. Gözlerini Sintara'ya çevirdi. Sintara uzaktan bir çığlık duydu ve çok yukarıda Fente'nin daireler çizdiğini fark etti. Küçük yeşil kraliçe her şeyi ilgiyle izliyordu. Kalo'nun bakışlarının sıcaklığı onu sardı ve aniden tek hissettiği öfke oldu, hepsine, uçamayan, işe yaramaz erkeklere karşı öfke. Yine bir renk dalgası cildini kapladı ve pullarında yankılandı.

"Meydan okumayı kabul etmek mi?" diye tüm bakışları üzerine çeken ejderhalara bağırdı. "Siz uçamazsınız; hiçbiriniz uçamazsınız! Bunu tekrar görmek için geldim, kendi gözlerimle. Bir ejderha sürüsü, inekler gibi yere bağlı. Bir kraliçe için, avın kemikleri kadar işe yaramaz."

"Ranculos uçuyor. Sestican uçuyor," diye ısrarla işaret etti Alise. "En azından iki ejderha uçmayı başardı. Eğer istediğin ejderhalar onlarsa..."

Bu hakaret çok ağırdı. Bu kez Sintara asit tükürdü. Kontrol ettiği asit topu Alise'nin bir boy uzağına düştü. Baliper ayağa fırladı, gözleri öfkeyle parıldıyordu. Baliper saldırırken Alise çığlık atarak kaçtı. Baliper'in açtığı kanatlarının bir ucundaki sivri uç Alise'yi kıl payı ıskaladı. Sintara kendini hazırlayarak kanatlarını açtı, ancak kobalt rengi Kalo Baliper'i durdurdu. İki erkek birbirlerine çarptı, ağızlarını açarak hamleler yaptı ve pençeli kanatlarıyla keser gibi vurdu.

, Elderlinglerin ıgıllıkları ve bağırışları havayı doldurdu. Bazıları kaçtı, diğlerleri savaşanlara doğru koştu.

Sintara, Mercor onu yere devirmeden önce bu manzarayı izlemek için sadece bir anlık zamanı vardı. Zayıf olmasına rağmen, Mercor hala ondan daha büyüktü. Sintara çimlerin üzerine yığılırken, Mercor onun üzerine dikildi ve Sintara, Mercor'un kendisine zehir püskürteceğini sandı. Ancak Mercor neredeyse nazıkçe üzerine indi, ağır ön ayaklarıyla Sintara'nın kanatlarını yere bastırdı ve esnek kemiklerine acı verici bir şekilde bastırdı.

Ona asit püskürtmek için ağzını açtı. Mercor başını aşağı eğdi, ağzını genişçe açarak şişmiş asit bezlerini gösterdi. "Yapma," diye tısladı ve sözleriyle birlikte ince bir altın asit sisi yayıldı. Acı veren öpücük başını sardı ve o yüzünü yana çevirdi.

Diğlerinin duyması için gür sesle konuştu, ama aynı zamanda sözlerini zihnine de kuvvetle kazıdı. *"Sabırsızsın, kraliçe. Anlaşılabilir bir şey. Biraz daha zaman ver, uçacağım. Ve seninle çiftleşeceğim."* Arka ayakları üzerinde yükseldi, ön ayaklarını kanatlarından kaldırdı. Kadın çamur içinde, kanatları yaralı ve ağırlı bir şekilde ayağa kalktı, kanatlarını vücuduna katlayıp uzaklaştı.

Baliper ve Kalo arasındaki savaş kısa sürmüştü; iki erkek birbirlerinden uzakta durmuş, homurdanarak ve tehditkar tavırlar sergiliyorlardı. Spit, çok daha büyük olan erkeklerden güvenli bir mesafede alaycı bir şekilde zıplıyordu ve kaçışan bekçilerin birbirlerine uyarılar bağıırken rastgele asit püskürtüyordu. Sintara, Alise'nin onu izlediğini gördü; kadının gözleri kocaman ve endişeliydi. Kadına baktığında, kadın geri çekildi ve yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Bu Sintara'yı daha da öfkeliendirdi. Öfkesini Mercor'a yöneltti.

"Beni tehdit etme, ejderha."

Başını hafifçe yana çevirdi. Kanatları hâlâ yarı açık, Sintara üzerine atılırsa onu sersemletmek için hazırды. Sessizce, sadece Sintara'nın zihnine seslendi. *Bu bir tehdit değil, Sintara. Bir söz.*

Kanatlarını kapatırken, kokusu tekrar ona doğru yayıldı. Kız, östrojen döneminde bir kraliçenin refleksif biyolojik tepkisi olarak pullarının renklendiğini biliyordu. Mercor'un siyah gözleri ilgiyle döndü.

Arka ayakları üzerinde yükseldi ve ondan uzaklaştı. Gökyüzüne sıçrarken, "Ben istediğim yerde avlanırım, erkek ejderha. Sana hiçbir borcum yok." diye bağırdı. Kanatlarını sert ve ölçülü vuruşlarla çırparak, hepsinin üzerine yükseldi.

Uzakta, yeşil Fente tiz ve alaycı bir sesle trompet çaldı.

"Thymara!"

Tats'ın selam sesine yavaşça döndü. Karnında gerginlik oluştu. Bu konuşmayı kaçınıyordu. Kelsingra'dan döndüğünde Tats'ın gözlerinde, Rapskal ile aralarında olanları bildiğini görmüştü. Onunla bu konuyu konuşmak istemiyordu. O günden beri ondan tamamen kaçınmamıştı, ama onu yalnız bulmak için gösterdiği çabaları boşa çıkarmıştı. Bunu, Rapskal'la yalnız kalmaktan kaçınmak kadar zor bulmuştu. Tats onu köşeye sıkıştırmak için çok kurnaz davranmıştı. Kelsingra'dan döndükleri akşam Rapskal kapısına gelmiş ve ona akşam yürüyüşüne çıkmak isteyip istemediğini sorarken çok anlamlı bir gülümsemeyle bakmıştı.

Sylve ve görünüşte Jerd ile paylaştığı küçük kulübenin kapısına gelmişti. Üçü, bekçiler köye yerleşir yerleşmez birlikte yaşamaya başlamışlardı. Thymara bunun çok tartışılan bir karar olduğunu hatırlamıyordu; tek üç kadın bekçinin aynı evde yaşaması mantıklı gelmişti.

Harrikin, hangi harap yapıyı kendilerine ait olarak seçeceklerine karar vermelerine yardım etmiş ve birkaç öğleden sonrasını onları yaşanabilir hale getirmek için harcamıştı. Harrikin sayesinde, bacadan duman çıkıyor, çatı sadece rüzgâr çok şiddetli olduğunda akıyor ve pencerelerde kepenkler vardı. Mobilyalar az ve kaba idi, ama bu tüm bekçilerin evleri için geçerliydi. Carson'dan, yatak olarak kullanmak için direklerin üzerine gerilmiş, kaba bir şekilde tabaklanmış geyik derileri ve yemek için oyulmuş tahta kaplar almışlardı. Thymara en iyi avcılardan biriydi, bu yüzden hem yemek için hem de diğer bekçilere takas etmek için her zaman etleri vardı. Thymara, Sylve ile geçirdiği akşamları çok seviyordu ve diğer bekçilerin de ateşin etrafında toplanıp sohbet etmeye geldiklerinde bu akşamları daha da çok seviyordu. Başlangıçta Tats ve Rapskal sık sık misafir olurdu.

Jerd orada birkaç gece geçirdi, ara sıra geri dönüp eşyalarını karıştırarak belirli bir şeyi arar ya da erkek arkadaşlarından şikayet ederken onlarla yemek yerdi. Jerd'den hoşlanmamasına rağmen, Thymara onun sevgililerine karşı yaptığı sert eleştirilere karşı garip bir hayranlık duyduğunu inkar edemiyordu. Jerd'in rahat cinsel tavırları, öfkeleri, mahrem detayları ortaya dökmesi ve bir erkek sevgilisini terk edip başka birine atlaması onu dehşete düşürüyordu. Birkaç erkek sevgiliyi birden fazla kez değiştirmişti. Boxter'ın ona umutsuzca aşık olduğu, küçük grubun sırrı değildi.

Sadece onu reddediyor gibiydi. Nortel en az üç dönem boyunca sevgilisi olmuştu ve bakır gözlü Kase, onu yataklarından olduğu kadar kulübesinden de kovmuş olmasıyla ünlüydü. İlişkilerini sonlandıran kişinin o olması, onu öfkелendirdiği kadar şaşırtmış da görünüyordu. Thymara, Kase'in kuzeni Boxter'a sadık olduğunu ve onun kalbini kırmak istemediğini düşünüyordu.

Ama Kelsingra'da Rapskal ile geçirdiği ilk akşam, elbette Jerd evdeydi ve küçük ve keskin yorumlarla doluydu. Rapskal'ın bir zamanlar, kısa da olsa, sevgilisi olduğunu ve Tats'ın da yatağını paylaştığını Thymara'ya hatırlatmaya özen gösterdi. Onun varlığı, Rapskal'a o akşam onunla çıkmak istemediğini nazıkçe söylemeyi hiç kolaylaştırmamıştı. Ertesi gün onu reddetmek de, sonraki gün de onu oyalamak da kolay olmamıştı. Sonunda ona yaptığına akıllıca olmadığını ve ona olan şehvetinden daha çok çocuk sahibi olma korkusunun daha büyük olduğunu söylediğinde, Rapskal ciddiyetle başını sallayarak onu şaşırtmıştı.

"Bu önemli bir konu. Elderlinglerin eskiden gebeliği nasıl önlediklerini araştırıp öğreneceğim ve öğrendiğimde sana söyleyeceğim. Ondan sonra korkmadan eğlenebiliriz." Bu sözleri, sadece birkaç akşam önce nehir kıyısında el ele yürürken söylemişti. O, her zamanki gibi, kesinlikle çocukça olmayan konularda çocukça bir doğrulukla konuşan Rapskal'a hem hayran hem de endişeli bir şekilde gülmüştü.

"Büyürken öğrendiğimiz tüm kuralları bu kadar kolayca bir kenara mı atıyorsun?" diye sordu ona.

"O kurallar artık bizim için geçerli değil. Benimle Kelsingra'ya dönüp taşlarla biraz daha zaman geçirirsen, bunu anlarsın."

"Hafıza taşına dikkat et," diye uyarmıştı ona.

Bu da onların büyürken öğrendikleri bir başka kuraldı. Rain Wild'daki tüm çocuklar, taşlarda saklı anılara dalmanın tehlikesini bilirdi. Birden fazla genç, başka zamanların anılarına boğularak hayatını kaybetmişti. Rapskal, endişelerini omuzlarından silkelemişti.

"Sana söyledim. Taşları ve içlerindeki anıları amaçlarına uygun olarak kullanıyorum. Bazılarının sokak sanatı olduğunu şimdi anlıyorum. Bazıları, özellikle evlerin duvarlarındakiler, günlük gibi kişisel anılar. Bazıları şiir, özellikle heykellerde, ya da tarih. Ama Elderlinglerin büyülerini ve ilaçlarını sakladıkları bir yer var ve onu bulduğumda ihtiyacımız olan şeyi bulacağımı düşünüyorum. Bu seni rahatlatır mı?"

"Biraz." O anda, güvenli olduğunu bilse bile onu yatağına alıp almayacağından emin olmadığını ona söylememesi gerektiğine karar verdi. Tereddütünü açıklayabileceğinden emin değildi. Kendisinin bile anlamadığı bir şeyi ona nasıl açıklayabilirdi? Konuşmamak daha kolaydı.

Rapskal'ı Tats ile de konuşmamak daha kolaydı. Bu yüzden ona yarı gülümsemeyle ve özür dilercesine döndü: "Avlanmaya çıkmak üzereydim. Carson bugün Willow Ridge'i bana verdi."

"Bana da," diye cevapladı Tats rahatça. "Carson, güvenlik için ikili gruplar halinde avlanmamızı istiyor. Bu sadece Alise'nin eşleri için değil. Böylece birbirimizin avını kaçıрма ihtimalimiz de azalır."

O sessizce başını salladı. Er ya da geç böyle bir şey olacaktı. Bekçiler, ejderhaları uçmaya teşvik etmenin en iyi yolunu tartışmak için toplandıklarından beri, Carson bir dizi yeni fikir ortaya atmıştı. Çatışmaları önlemek için avlanma bölgesini bölmek ve güvenliğini artırmak için çiftler halinde avlanmak da bu fikirlerden biriydi. Bugün, bazı bekçiler Long Valley'de, diğerleri High Shore'da avlanacak, bazıları da balık tutacaktı. Willow Ridge nehre paralel uzanıyordu ve adından da anlaşılacağı gibi, çoğunlukla söğüt ağaçlarıyla kaplıydı. Geyiklerin otlaması için ideal bir yerdi ve Carson burayı en iyi okçuları için ayırmıştı.

O kendi ekipmanını, Tats da kendininkini hazırlamıştı. Hemen yola çıkmamak için hiçbir mazeret yoktu. Sabahki çatışmanın ardından Thymara kaçmak istemişti. Sintara onu fark etmemiş, hatta nehir kenarından onu izlediğini görmemiş olabilirdi, ama Thymara ejderhasından utanıyordu. Diğer bekçilerin yanında olmak istemiyordu; şımarık kraliçeleri hakkında ne söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Daha da kötüsü, Sintara'nın kibirini ve kindarlığını haklı çıkarmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Ejderhasını savunabilmek istiyordu. Sintara onu hiç umursamıyordu. Bunu biliyordu. Yine de, mavi kraliçeden duygularını kopardığını düşündüğü her seferinde, ejderhasını umursamayayı bıraktığına emin olduğu her seferinde, Sintara ondan duygularını söküp almak için yeni bir yol buluyor gibiydi. Bugün, bu duygu utançtı.

Tats yanına gelip adımlarını ona uydururken, bu duygudan kurtulmaya çalıştı. Bu onun suçu değildi. Hiçbir şey yapmamıştı, ama bunu bilmek de bir fayda sağlamıyordu. Çayırın önünden geçip diğer bakıcıları ve ejderhaları geçerken, onların kendisine baktığını hayal ettiğini söyledi kendine.

Kase, Boxter, Nortel ve Jerd o gün bakım görevini üstlenmişti. Yerde duran ejderhaları kontrol ediyor, gözlerinin ve kulak deliklerinin yakınında emici parazitler olup olmadığını kontrol ederken, kanatlarını germeye teşvik ediyorlardı. Arbuc tatlı ama biraz aptalca bir şekilde işbirliği yaparken, Tinder sabırsızlıkla dikkatlerini bekliyordu. Lavanta ejderhanın renkleri ortaya çıkmaya başladığından beri, birkaç bakıcıyı kibirli tavırlarıyla güldüren züppe bir tarafı ortaya çıkmıştı. Alise, Kalo'nun Baliper'e yaptığı yeni çiziklere geyik yağı sürüyordu.

Ejderhalar tımarlandıktan sonra, bakıcılar kalan ejderhaların her birini uçmaya teşvik ederdi. En azından görünüşte buna uymaları halinde, ancak o zaman beslenirlerdi. Carson ısrarcıydı.

Thymara onların görevlerini kıskanmıyordu. Ejderhalar arasında sadece Mercor açken sabırlıydı. Spit, onun tanıdığı en huysuz, iğrenç ve kaba yaratıktı. Carson bile onu zar zor idare edebiliyordu. Küçük, kötü Fente uçmayı başarmıştı, şükürler olsun, ama görkemli yeşil ve altın rengi Veras hala yere bağlıydı ve bakıcısı Jerd kadar kindardı. Ejderhaların en büyüğü olan Kalo, neredeyse intihara meyilli bir şekilde uçmaya kararlıydı. Davvie onun bakıcısıydı, ama bugün Baliper ile kavga ettikten sonra ejderhanın sayısız kesik ve çiziklerini Boxter tedavi ediyordu. Sintara'nın kışkırttığı kavga. Thymara daha hızlı yürüdü. Bir geyiği avlayıp öldürmek ve onu kampa sürüklemekle geçen bir gün, diğer bakıcılar ve ejderhalarıyla uğraşmakla geçen bir günden kesinlikle daha iyiydi.

En azından artık kendi ejderhasıyla uğraşmak zorunda değildi. Sintara'yı düşünürken gözlerini gökyüzüne dikti ve hissettiği terk edilme acısını inkar etmeye çalıştı.

"Onu özleyiyor musun?" diye sordu Tats sessizce.

Onun onu bu kadar iyi anlayabildiğine neredeyse kızıyordu. "Özleyorum. O bunu kolaylaştırmıyor. Bazen, benim için hiçbir mantıklı nedeni olmadan düşüncelerime giriyor. Aniden zihnimde belirliyor ve öldürdüğü ayının büyüklüğünü, ayının nasıl savaştığını ama ona bir pençe bile değdiremediğini övünüyor. Bu sadece birkaç gün önceydi. Ya da aniden bana gördüğü bir şeyi gösterir, karla kaplı bir dağ ya da derin bir nehir kolunda şehrin yansıması gibi. Öyle güzel bir şey ki nefesim kesilir. Ve sonra, birdenbire, yok olur. Ve onun orada olduğunu bile hissedemem."

O kadar çok anlatmak istememişti. Adam anlayışla başını salladı ve sonra itiraf etti: "Ben Fente'yi her zaman hissediyorum. Zihnimi çeken bir iplik gibi.

Avlandığını, beslendiğini biliyorum... Şu anda da öyle yapıyor. Bir tür dağ keçisi; onun yününün tadını sevmiyor." Ejderhasının tuhaflığına sevgiyle gülümsedi ve sonra Thymara'ya bakınca gülümsemesi kayboldu. "Üzgünüm. Yarana tuz basmak istemedim. Sintara'nın sana neden bu kadar kötü davrandığını bilmiyorum. O çok kibirli. Çok acımasız. Sen iyi bir bakıcısın, Thymara. Onu her zaman bakımlı ve iyi besledin. Onu besleme konusunda çoğundan daha iyiydin. Neden seni sevmediğini bilmiyorum."

Yüzünde duyguları belli olmuş olmalı ki, aniden, "Üzgünüm. Sana her zaman yanlış şeyler söylüyorum, bariz olanı söylüyorum sanmama rağmen. Sanırım bunu söylemem gerekmezdi. Üzgünüm," dedi.

"Bence o beni seviyor," dedi Thymara sertçe. "Ejderhaların bakıcılarını sevebilecekleri kadar. Belki de *değer* vermek daha doğru bir kelime. Diğer ejderhaları tımarlamaktan hoşlanmadığını biliyorum."

"O kıskançlık. Aşk değil," dedi Tats.

Thymara hiçbir şey söylemedi. Konu tehlikeli bir noktaya yaklaşıyordu. Bunun yerine, biraz daha hızlı yürümeye başladı ve sırtın en dik yolunu seçti. "Bu en kısa yol," dedi, ancak Tats itiraz etmemişti. "Mümkün olduğunca yükseğe çıkıp, geyikleri yukarıdan avlamayı seviyorum. Yukarıda olduğumda beni fark etmiyorlar gibi geliyor."

"İyi plan," dedi Tats ve bir süre tırmanmak ikisinin de nefesini kesti.

Konuşmaktan memnundu. Sabah havası serindi ve tırmanmaya bu kadar çaba harcamamış olsaydı gün soğuk geçecekti. Yağmur hafifçe yağıyordu ve söğütlerin tomurcuklanan dalları yağmur damlalarını onlara ulaşmadan yakalıyordu. Sırtın tepesine ulaştılar ve kız nehrin yukarısına doğru ilerledi. Daha önce izlemediği bir av izine rastladığında, onu takip etti. Tats'a danışmadan, büyük bir av bulmak için her zamankinden daha uzağa gitmeleri gerektiğine karar vermişti. Sırt hattını takip ederek yeni av bölgeleri keşfetmeyi ve umduğu gibi bugün eve büyük bir avla dönmeyi planlıyordu.

Tırmanıştan beri sessizlik onları sarmıştı. Bunun bir kısmı avcının sessizliğinden, bir kısmı da zor konulardan konuşmak istememesinden kaynaklanıyordu. Bir zamanlar Tats ile sessizliği rahatlatıcıydı, her zaman kelimelere ihtiyaç duymadan iletişim kuran arkadaşların paylaştığı sessizlikti. O günleri özliyordu. Düşünmeden, yüksek sesle konuştu. "Bazen eskisi gibi olabilmeyi diliyorum."

"Neyin öncesine?" diye sordu adam sessizce.

O, tek sıra halinde av yolunda yürürken omzunu silkti ve ona bir bakış attı. "Trehaug'dan ayrılmadan önce. Ejderha bekçileri olmadan önce." Jerd ile çiftleşmeden önce. Rain Wilds gelenekleri tarafından romantizm ve cinselliğin ona yasak olduğu zamanlarda. Tats onu istediğini açıkça belli edip, onun duygularını karıştırmadan önce. Hayat bu kadar aptalca karmaşık hale gelmeden önce.

Tats cevap vermedi ve kısa bir süre için günün güzelliğinde kendini kaybetti. Bulutların arasından ışık sızıyordu. Sırılsıklam siyah söğüt dalları gri gökyüzüne karşı bir ağ oluşturuyordu. Burada orada, dallara yapışmış tek tek sarı yapraklar vardı. Ayaklarının altında, düşen yapraklar ayak seslerini boğan derin, ıslak bir halı oluşturuyordu. Rüzgâr dinmişti; kokularını taşıyamazdı. Avcılar için mükemmel bir gündü.

"O zaman bile seni istiyordum. Trehaug'da. Sadece, şey, benden korkuyordum. Anneni çok korkutuyordun. Ve sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. O zamanlar her şey yasaktı."

Boğazını temizledi. "Şuradaki yolun çatallandığını ve üstündeki büyük ağacı görüyor musun? Oraya tırmanırsak, her yöne rahatça bakabilir ve o taraftan gelen her şeyi rahatça vurabiliriz. İkimiz de rahatça ateş edebilecek kadar yer var."

"Görüyorum. İyi plan," dedi kısa bir şekilde.

Pençeleri tırmanmasına yardımcı oldu. Bu bölgedeki ağaçlar, gençliğinde gördüklerine göre o kadar küçüktü ki, tırmanmak için yepyeni beceriler öğrenmesi gerekmişti. Bir dizini dalın etrafına dolamış, Tats'a yardım etmek için eğilmişken, Tats sordu: "Bana bunu anlatacak mısın?"

Elini tutmuştu ve yüzü onunkinden birkaç santim uzakta, ona bakıyordu. Kız neredeyse baş aşağı duruyordu ve onun bakışlarından kaçamıyordu. "Konuşmak zorunda mıyız?" diye sordu kederli bir sesle.

O, ağırlığının bir kısmını ona verdi ve sonra o kadar kolay bir şekilde ağaca tırmandı ki, bunu başından beri tek başına yapabileceğini düşündü. Onunkinden biraz daha yüksek bir dala oturdu, sırtı gövdeye dönük, ters yöne bakarak yolun başka bir bölümünü görebiliyordu. Kısa bir süre ikisi de sessiz kaldı, oklarını elinin altında olacak şekilde düzenleyip yaylarını hazırladılar. Yerleştiler. Gün sessizdi, nehrin uğultusu uzaktan gelen bir mırıltı gibiydi. Kız kuş seslerini dinledi. "Ben istiyorum," dedi Tats, sanki hiç zaman geçmemiş gibi. "Buna ihtiyacım var," diye ekledi bir saniye sonra.

"Neden?" diye sordu kız, ama cevabı biliyordu.

"Çünkü bunu merak etmek beni delirtiyor. Bu yüzden bana söylemeni istiyorum, sadece bilmek için, beni inciteceğini düşünsen bile. Kızmayacağım... yani, kızmamaya çalışacağım ve kızarsam da kızgın olduğumu belli etmemeye çalışacağım... ama bilmem gerek, Thymara. Neden beni değil de Rapskal'ı seçtin?"

"Seçmedim," dedi ve o bir şey sormadan hızlıca devam etti. "Bu sana mantıklı gelmeyecek. Bana da mantıklı gelmiyor, bu yüzden sana açıklayamıyorum. Rapskal'ı seviyorum. Aslında, seni sevdiğim gibi Rapskal'ı da seviyorum. Birlikte yaşadığımız onca şeyi nasıl yaşayıp birbirimizi sevmeyebilirdik? Ama o gece Rapskal'a olan hislerim önemli değildi. Durup 'Bunu Tats'la yapmak ister miydim?' diye düşünmedim. Her şey *kendime olan* hislerimle ilgiliydi. Kendim *olmakla* ilgiliydi ve birdenbire bunu istersem yapabileceğimi fark ettim. Ve istedim."

Bir süre sessiz kaldı, sonra sert bir sesle, "Haklısın. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor," dedi.

Kadın, onun konuyu burada kapatacağını umdu, ama adam sordu: "Yani, benimle birlikteyken benimle yapmak istemiyordun mu?"

"Seni istediğimi biliyorsun," dedi alçak sesle. "Sana hayır demek, kendime hayır demek ne kadar zor olduğunu bilmelisin."

"Ama sonra Rapskal'a evet dedin." Adam acımasızdı.

Onu anlayacak bir cevap bulmaya çalıştı. Ama bulamadı.

"Sanırım kendime evet dedim ve Rapskal o anda orada olan kişiydi. Kulağa pek hoş gelmiyor, değil mi? Ama gerçek bu."

"Keşke..." Sesi azaldı. Sonra boğazını temizledi ve devam etti, "Keşke o kişi ben olsaydım. Keşke beni bekleseydin, keşke ilk sen olsaydın."

Nedenini bilmek istemiyordu, ama sormak zorundaydı. "Neden?"

"Çünkü bu özel bir şey olacaktı, hayatımızın geri kalanında birlikte hatırlayabileceğimiz bir şey."

Sesi boğuk ve duygusal hale gelmişti, ama bu onu etkilemek yerine öfkeliyordu. Sesi zehir gibi alçak ve acı bir tona büründü. "Sen de benimle ilk kez birlikte olmak için bekledin gibi mi?"

O öne eğildi ve başını ona doğru çevirdi. Onun hareket ettiğini hissetti, ama başını çevirip onun bakışlarına karşılık vermedi. "Bunun hala seni rahatsız ettiğine inanamıyorum, Thymara. Birbirimizi bu kadar uzun süredir tanıdıktan sonra, benim için Jerd'den daha değerli olduğunu bilmelisin."

Evet, aramızda olanlar oldu ve bununla gurur duymuyorum. Bir hataydı. İşte. Kabul ediyorum; büyük bir hataydı, ama aptaldım ve, şey, o orada durmuş bana kendini sunuyordu ve bilirsin, erkekler için farklıdır diye düşünüyorum. Bu yüzden mi Rapskal'a gittin? Kışkırdığın için mi? Bu hiç mantıklı değil, biliyorsun. O da Jerd'le birlikteydi."

"Kıskanmıyorum," dedi. Ve bu doğrudu. Kıskançlık yok olmuştu, ama kalan acıyı kabul etmek zorundaydı. "Bir zamanlar bunun beni gerçekten rahatsız ettiğini itiraf etmeliyim. Çünkü aramızda özel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ve çünkü, dürüst olmak gerekirse, Jerd bunu yüzüme vurdu. Sanki seni ben almışım, onun artıklarıyla yetinmişim gibi gösterdi."

"Onun bıraktıkları." Sesi çok düzleşti. "Bana böyle mi bakıyorsun? Onun attığı bir şey, bu yüzden ben sana layık değilim."

Sesinde öfke yükseliyordu. O da sinirleniyordu. Ona gerçeği söylemesini istemişti, sinirlenmeyeceğine söz vermişti, ama belli ki şimdi, başından beri hissettiği öfkeyi ona göstermek için herhangi bir bahane arıyordu. Bunu itiraf etmesini imkansız hale getiriyordu, evet, o zamandan beri Rapskal yerine onun olmasını dilemişti. Tats, hayatında sağlam ve gerçek biriydi, her zaman bir partner olarak güvenebileceğini hissettiği biri. Rapskal ise uçar ve tuhaftı, egzotik ve çekici, bazen de tehlikeli derecede garipti. "Ekmekle mantar arasındaki fark gibi," dedi.

"Ne?" Ağacın dalları, ağırlığını kaydırdığında gıcırdadı. Uzaklardan bir çığlık duyuldu.

"Sessiz ol! Dinle!"

Ses tekrar duyuldu. Çığlık değildi. En azından insan çığlığı değildi ve acı çekme sesi de değildi. Heyecan verici bir sesdi. Bir çağrı. Boynunun ve kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu. Ses tekrar duyuldu, daha uzun, yükselip alçalan, bir inilti. Sesi azalmaya başladığında, başka bir ses onu devraldı, sonra bir başkası. Yayını sıkıca kavradı ve sırtını ağaca sıkıca dayadı. Sesler yaklaşıyordu. Ve başka bir ses daha duyuldu, ağır bir toynak sesi.

Tats ağaçta ilerledi, onun üstüne çıkıncaya kadar tırmandı ve aynı yöne bakmaya başladı. Neredeyse toynak seslerini duyabiliyordu; çok büyük bir hayvan onların yönüne doğru koşuyordu. Hayır. İki. Üç? Ağaçlara tutunmak için çömeldi ve av hayvanlarının izlerini takip etti.

Onlar geyik değildi, ama belki de geyiklerin akrabalarıydı. Boynuzları yoktu, ön omuzlarında büyük et yığınları vardı ve omuzları Carson'dan daha yüksekti. Son hızla koşuyorlardı, koşarken orman zemini parçaları havaya uçuyordu. Bu av yolu için çok büyüktüler; kovalanmış oldukları için bu yoldan koşuyorlardı. Kaçarken alçak dallar onlara çarparak kırılıyordu. Öndeki yaratığın burun delikleri kan kırmızısı renkte genişlemişti. Koşarken ağzından köpük parçaları sırıyordu. Arkadaki hayvanlar da aynı derecede çılgındı. Koşarken tiz bir korku çığlığı atıyorlardı ve geçtikten sonra korkularının kokusu ormanda asılı kalıyordu. Thymara, ne kendisinin ne de Tats'ın oklarını yaya koymadığını fark etti ve tiksindi.

"Onlar neydi...?" Tats başladı, sonra uzun bir uluma sesi yükseldi ve tekrar alçaldı. Bir başkası cevap verdi ve bu sefer çok uzak değildi, yaklaşıyordu. Thymara kurtların ne olduğunu biliyordu. Rain Wilds'ta yaşamıyorlardı, ama yine de, insanların hala anlattığı eski masallarda kurtlar, geceleri insanları titretiren açgözlü yırtıcı hayvanlardı. Şimdi anladı ki, hayal gücü bu görevi yerine getirmek için yetersiz kalmıştı. Onlar devasa yaratıklardı, kırmızı dilli ve beyaz dişli, kanlı dişleriyle neşeliydiler. Av izleri boyunca akın akın geliyorlardı, beş, altı, sekiz tane, tüm hızlarıyla koşuyorlardı, ama yine de avlarına seslerini duyurmayı başarıyorlardı. Bu bir uluma değildi, ama etin yakında onların olacağını haber veren bir havlama ve inleme sesi duyuldu.

Aralarındaki ağaçlar ve dallar onları görüş alanından engellediğinde ve av sesleri yavaş yavaş kaybolmaya başladığında, Tats onun yanından aşağı indi ve sonra yere sert bir sesle atladı. Kız içini çekti ve başını salladı. O haklıydı. O gürültüden sonra, çevrelerinde avlanacak hayvan kalmamıştı. Onu takip ederek aşağı indi ve sinirli bir sesle bağırdı, "Yanlış yöne gidiyorsun!"

"Hayır, değil. Bunu görmeliyim." Tats yürüyordu. Şimdi koşmaya başladı ve geyiklerin ve kurtların izlediği yolu takip etti.

"Aptal olma! Onlar da o geyikler ya da her neydilerse seni parçalara ayırmaktan mutluluk duyarlar!"

Onu duymadı ya da umursamadı. Bir an durup korkusu mu öfkesi mi daha güçlü diye düşündü. Sonra onun peşinden koştu. "TATS!" Ne kadar yüksek sesle bağırdığı umurunda değildi. Zaten bu bölgede avlanacak hayvan kalmamıştı. "Carson bize ikili gruplar halinde avlanmamızı söylemişti! O kurtlar tam da bizi uyardığı şeyler!"

O artık görünmüyordu ve kız bir an kararsız kalarak olduğu yerde durdu. Geri dönüp Carson ve diğerlerine olanları anlatabilirdi. Tats geri gelirse, çocukça bir hikaye anlatmış gibi görünürdü. Gelmezse, onu tek başına ölüme terk etmiş olacaktı. Dişlerini sıkarak, yayını sırtına koydu ve okunu bıçak gibi eline aldı. Tunikasını yukarı çekip kemerine soktu ve koşmaya başladı.

Koşmak, Rain Wilds'ta ağaçlarda büyüyen çocukların pek pratik yapmadıkları bir beceriydi. Buraya geldiğinden beri daha iyi koşar olmuştu, ama yine de neredeyse tehlikeli geliyordu. Koşarken etrafında olup bitenlerin farkında nasıl kalabilirdi? Kalbi kulaklarında çarparak atarken nasıl dinleyebilirdi, ya da ağzından nefes nefese kalmışken bir kokuyu nasıl alabilirdi?

Av hayvanlarının izleri, en yoğun çalılıkları kaçınarak sırt boyunca uzanıyor ve ağaçlıkların arasından geçiyordu. Tats'ın güçlü ve hızlı bir koşucu olduğunu fark etti. Bir süre onu göremedi, ama dev geyiğin bıraktığı izleri takip etti.

Av yolu sırtı terk edip nehre doğru daha dik bir yamaca daldığında, Tats'ı ilk kez gördü. Koşuyordu, bir elinde yay, başı eğik, diğer eliyle koşarken havayı çırpıyordu. Gözlerini kaldırdı ve avı değil, kaçan hayvanların varlığını haber veren sallanan çalıları gördü. Kurtların heyecanlı ulumaları kulağına ulaştı ve onun da çılgınlıklarına kapıldı. Çenesini göğsüne doğru çekti, kanatlarını sırtına sıkıca yapıştırdı ve izlerin eğimi dikleştikçe sıçrayarak koştu. "Tats!" diye tekrar bağırdı, ama nefes nefese ve güçsüz bir sesle. İzler aniden kıvrıldı ve tekrar yokuş yukarı çıktı. Dişlerini sıktı ve koşmaya devam etti.

Başını kaldırdığında Tats'ı önünde gördü. Tepenin zirvesinde durmuştu. "Tats!" diye bağırdı ve bu sefer onun başını çevirdiğini gördü. Hareketsiz duruyordu ve ne kadar yavaşlamak, hatta yürüyerek nefesini toplamak istese de kendini zorlayarak tepeye doğru koşmaya devam etti.

Onun yanına vardığında, nefes nefese ve konuşamıyor buldu kendini. Tats da önlerindeki tepeye bakarak duruyordu.

Av, onlar olmadan devam etmişti. Geyikler ve onları kovalayanlar, önlerindeki son derece dik yamacı atlamış olmalıydılar. Tüm yamaç, toynak izleri ve fırlatılmış toprakla doluydu. Altlarında, Elderling yolunun kalıntıları, kısa bir mesafe boyunca av hayvanlarının izleriyle paralel olarak ilerledikten sonra nehre doğru dönüyordu. Thymara, bulundukları yerden, yolun bir köprüünün kalıntılarına doğru uzandığını ve orada

aniden kesik kesik ahşaplar ve devrilmiş taşlarla sona eriyordu. Bir zamanlar bu köprü nehri aşmış olmalıydı, ama şimdi bu imkansız görünüyordu: Nehrin diğer tarafında köprünün diğer ucunu da görebiliyordu, o da aynı şekilde kesik kesikti.

Köprünün sivri ucunun çok altında, nehir köpürerek kaynıyordu. Yakındaki kıyıda, bir zamanlar köprüye bağlanan yol, kırık yüzeylerden oluşuyordu. Ağaçlar yolun üzerine uzamış, nehir kıyıları kemirirken yolun bazı kısımları kırılmış ve aşağıya kaymıştı. Şu anda bulundukları köye giden yolun izi bile yoktu. Uzun zaman önce nehir yatağını değiştirerek yolu yutmuş, sonra tekrar eski yerine dönerek yerini çimenlik bir çayırılığa bırakmıştı.

"Onları köşeye sıkıştırdılar," dedi Tats. "Kurtlar burayı biliyor olmalı. Geyikleri en uca doğru sürüyorlar."

Haklıydı. Gözleri önce kaçan hayvanları gördü, sonra ağaçların arasından arkalarındaki kurtları fark etti. Tats'a baktı, ama onun dik yamaçtan aşağı kaymakta olduğunu gördü. Çömelmiş bir şekilde başlamıştı, ama kısa sürede aniden oturdu ve kaymaya başladı. Aşağı yamaçları kaplayan çalılıklarda gözden kayboldu.

"Sen aptal mısın?!" diye bağırdı kızgın bir şekilde. Sonra, kendinden daha aptal olduğu için kendine lanet okudu ve onun peşinden gitti. Geçtiği yerdeki toprak gevşemişti ve yağmur da toprağı kayganlaştırmıştı. Kız, Tats'tan daha uzun süre ayakta kalabildi ama sonunda bir kalçasının üzerine düştü ve geri kalan yolu kayarak indi, inerken toprağı ve dikenli çalılarının arasına sıkıştı. Tats, aşağıda onu bekliyordu.

"Sessiz ol!" diye uyardı ve elini uzattı. Kız isteksizce elini tuttu ve onun yardımıyla ayağına kalktı. Kısa bir yokuşu tırmandılar ve aniden kendilerini eski yolun açık bir bölümünde buldular.

Artık önlerindeki dramayı engelleyen hiçbir şey yoktu. Kurtlar gerçekten geyikleri köprüye doğru sürüyordu. Köprünün girişini süsleyen taş duvarlar, geyikleri köprüye doğru yönlendiriyordu. Öndeki hayvan, diğer ikisinden daha hızlıydı ve hatasını çoktan fark etmişti. Kesik köprünün sonuna gelmişti ve şimdi dengesiz bir şekilde hareket ediyor, aşağıya güvenli bir geçit ararken kocaman kafasını ileri geri sallıyordu. Hiçbir yol yoktu. Aşağıda, çok aşağıda, sular öfkeyle akıyordu.

Diğer hayvanlardan biri çok kötü topallıyordu ve geride kalmıştı. İkinci hayvan hala koşuyordu, uçuruma sürüklendiklerinin farkında değilmiş gibi. Onlar izlerken, kurt sürüsü köprüye akın etti. Avlarının aksine, yavaşlamadılar veya tereddüt etmediler.

Geride kalan hayvan kurtların arasında kayboldu. Tek bir ılık atarak düştü. Kurtlardan biri, sendeleyeyen hayvanın boğazına dişlerini geçirdi, diğery ikisi ise arka bacaklarını yakaladı. Dördüncü kurt omzuna çarptı ve hayvan yere düştü, ardından başka bir kurt karnına saldırdı. Her şey bitmişti, uzun bacakları umutsuzca tekmeliyordu ve saldırganların altında kayboldu. Ölen hayvanın ılığıyla teşvik edilen ikinci geyik, ileriye doğru koştu. Farkında olmadan ya da panikten kör olmuş bir şekilde köprünün sonuna ulaştı ve atladı.

Öndeki geyik köşeye sıkışmıştı. Üçü arasında en büyüğü olan geyik, peşindekileri döndü. Artık sadece üçü kalmıştı, çünkü sürünün geri kalanı, daha önce yere düşürdükleri yaratığa odaklanmıştı. Devasa geyik başını salladı, boynuzlarıyla onları tehdit etti ve sonra dik durarak beklemeye başladı. İlk kurt yaklaşırken geyik döndü ve arka ayaklarıyla tekmeledi, ilk kurdu vurdu, ama ikinci kurt onun altına girip açėözöl çenesini karnına çevirdi. Geyik beceriksizce zıpladı, ama kurdun tutuşunu kıramadı ve kaçmaya çalışırken son kurt boğazına atladı. O sırada ilk kurt tekrar ayağa kalkmıştı. Thymara, yerden sıçrayıp geyiğin sırtına atladığında ve sonra başını avının kafasının hemen arkasına sokup ısırıldığında hayrete düştü. Büyük geyik iki adım daha sendeledi ve sonra ön dizlerinin üzerine çöktü. Arka ayakları çökmüş halde bile uzaklaşmaya çalışarak sessizce öldü. Geyik yere düşerken Tats, tuttuğ nefesini bıraktı.

Thymara, hala elini tuttuğnu fark etti. "Buradan gitmeliyiz," dedi alçak sesle. "Eğer geri dönerse, aramızda hiçbir şey kalmaz. Ve onların koşamayacağı kadar hızlı koşabileceğimiz bir yer yok."

Tats gözlerini önündeki manzaradan ayırmadı. "Onlar kendilerini doyurana kadar bize ilgi göstermezler." Aniden gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Eğer fırsat bulurlarsa," diye ekledi.

Sintara mavi bir şimşek gibi üzerlerine atıldı ve ilk geyiği parçalayan kalın kurt sürüsüne çarptı. Çarpışmanın şiddetiyle leşler ve kurtlar köprü güvertesinde kayarak taş duvara çarptı. Sintara, arka pençelerini leşe sıkıca geçirmiş, ön pençeleriyle kurtları parçalarken onların üzerinde atladı. Duvara çarptıklarında, bir kurdu ağzıyla yakalayıp havaya kaldırmıştı. Diğerleri acı içinde uluyarak arkasında bir iz bırakarak yere yığıldılar. Hiçbiri bir daha avlanamayacaktı.

Bir nefes farkla arkasında, Fente diğer geyiği ve onu öldüren üç kurdu vurdu. Onun vuruşu o kadar şanslı değildi. Bir kurt köprü'nün ucundan savruldu ve çarpmasıyla leş de onun peşinden uçtu. Diğer çığlık atarak öldü, üçüncüsü ise korkuyla *ki-yi diye bağırarak* geldikleri yöne doğru kaçtı.

"Tats!" Thymara, yaratık onlara doğru koşarken uyarıda bulunmak için çığlık attı, ama Tats tek bir hareketle onu bir koluyla arkasına attı ve yayını bir sopa gibi salladı. Hayvan yaklaşırken, imkansız bir şekilde büyüdü, ta ki Thymara onun gerçekten o kadar büyük olduğunu fark edene kadar. Arka ayakları üzerinde durmuş olsaydı, Tats'tan daha uzun olurdu. Çenesi açık, dili kırmızı bir şekilde sarkmış, doğrudan onlara doğru koştu. Thymara çığlık atmak için nefes aldı, ama korkmuş kurt aniden yanlarından geçip dik yolu tırmanarak çalılıklarda kaybolunca nefesini tuttu.

Geç fark etti ki, Tats'ın tunikinin arkasını sıkıca tutuyordu. Tats dönüp kollarıyla onu sardığında, elini bıraktı. Bir süre titreyerek birbirlerine sarıldılar. Yüzünü kaldırıp Tats'ın omzunun üzerinden baktı. "Gitti," dedi aptalca.

"Biliyorum," diye cevapladı Tats, ama onu bırakmadı. Bir süre sonra sessizce, "Jerd'le yattığım için üzgünüm. Birçok açıdan üzgünüm, ama en çok sana zarar verdiğim için. Bu, bizim için her şeyi daha zor hale getirdi..." Sözlerini yarım bıraktı.

O nefes aldı. Onun duymak istediği şeyi ve kendisinin söyleyemediği şeyi biliyordu. Rapskal ile birlikte olduğu için pişman değildi. Bunun bir hata olduğunu düşünmüyordu. Kararını daha soğukkanlılıkla düşünmüş olmayı diledi, ama Tats'a pişman olduğunu söyleyemedi. Başka kelimeler buldu. "Senin ve Jerd'in yaptığınız şeyin o zaman benimle hiçbir ilgisi yoktu. İlk başta, bunu nasıl öğrendiğim ve kendimi ne kadar aptal hissettiğim için kızgındım. Sonra Jerd'in bana hissettirdikleri için kızgındım. Ama bu senin kontrol edebileceğin bir şey değildi ya da..."

"Tabii ki! Çok aptaldık!"

O, yüzüne bakmak için ondan uzaklaştı, kırılgan bir ifadeyle. Ama o ona bakmıyordu, onun ötesindeki kesik köprüye bakıyordu. Onu neyin korkuttuğunu görmeye çalıştı. Sintara hâlâ oradaydı, geyik ve kurt leşleriyle besleniyordu. Fente gitmişti, onun saldırısının tek meyvesi olan tek ölü kurt da gitmişti. Muhtemelen onu yutmuş ve uçmuştu. O izlerken, Fente aniden ortaya çıktı, köprü'nün parçalanmış ucunun ötesinden yükseldi. İnce yeşil ejderha kanatlarını sabit bir şekilde çırparak yükseldi

nehirin üzerinden uçarken kanatlarını düzgünce çırdı. Nehrin ortasına geldiğinde kanatlarını keskin bir şekilde eğdi ve nehrin yukarısına doğru uçarak irtifa kazandı.

"Neden bu kadar aptalız?" diye sordu Thymara, cevabından korkarak.

Onu şaşırtarak, "Ejderhaların başından beri ihtiyacı olan şey bu," diye bağırdı. Bir fırlatma platformu. Eminim ki, bugün buradan fırlasalar yarısı nehri geçebilir. En azından, suya çarptıktan sonra bile karşıya çıkabilecek kadar yaklaşabilirler. Artık hepsi biraz uçabiliyor. Nehri geçip banyolara girebilirlerse, köprünün o ucundan tekrar fırlayabilir ve uçuş şansları artar. Ve avlanma."

Bunu dikkatlice düşündü, köprünün uçlarını gözleriyle ölçtü ve ejderhaların yaptıklarını düşündü. "İşe yarayabilir," diye kabul etti.

"Biliyorum!" Onu kollarına aldı, göğsüne kaldırdı ve etrafında döndürdü. Onu yere indirirken, dudaklarını dişlerine yapıştıracak kadar sert bir öpücük verdi ve vücudunu ateş gibi bir sıcaklık kapladı. Sonra, o tepki veremeden ya da öpücüğüne karşılık veremeden, onu yere indirdi ve onu kucaklarken düşürdüğü yayı almak için eğildi. "Gidelim. Böyle haberler etten daha önemlidir."

Kız ağzını kapattı. Öpücüğün ani olması ve Tats'ın aralarında bir şeylerin değiştiğini varsayması nefesini kesmişti. Onu itmeliydi. Peşinden koşmalı, kollarıyla ona sarılmalı ve onu düzgünce öpmeliydi. Çarpıntılı kalbi, beyinde yüzlerce soru uyandırdı, ama aniden hiçbirini sormak istemedi. Şimdilik bırakalım. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. İkisi de birbirlerine bir şey söylemeden önce düşünmek için zaman tanıyacaktı. Sıradan kelimeler seçti.

"Haklısın, gitmeliyiz," diye kabul etti, ama bir an duraksayarak Sintara'nın beslenmesini izledi. Mavi kraliçe büyümüş, iştahı da artmıştı. Pençeli ön ayağını geyiğin üzerine dayadı, başını eğdi ve arka bacağını leşten kopardı. Yutmak için başını geriye eğdiğinde, parıldayan bakışları Thymara'ya takıldı. Bir an, ağzı etle dolu halde ona baktı. Sonra bacağı boğazından aşağı indirmenin zorlu sürecine başladı. Keskin arka dişleri eti kesip kemikleri ezdi, ta ki parçalanmış kısmı havaya fırlatıp tekrar yakalayana kadar. Yutmak için başını geriye eğdi.

"Sintara," diye fısıldadı Thymara, sessiz kış havasına. Kısa bir onaylama hissetti. Sonra Tats'ın beklediği yere döndü ve köye doğru yola çıktılar.

"Bana söz verdiğin bu değildi." Şık giyimli adam, Selden'in bilek kelepçelerine bağlı zinciri tutan adama öfkeyle döndü. Denizden esen rüzgâr, zengin adamın ağır pelerinini çırpıyor ve seyrekleşen saçlarını karıştırıyordu. "*Bunu* Dük'e sunamam. Sıska, öksüren bir ucube! Bana bir ejderha adam söz vermiştin. Bir kadın ve bir ejderhanın çocuğu olacağını söylemiştin!"

Diğer adam ona baktı, soluk mavi gözleri öfkeyle soğuktu. Selden, kendi ilgisini uyandırmaya çalışarak, onun bakışlarına donuk bir şekilde karşılık verdi. Uykudan, daha çok uyuşukluk gibi bir halden, aniden uyandırılmış, güverte altından iki dik merdivenden yukarı çekilmiş, geminin güvertesinden geçerek, kıymıklarla dolu bir iskeleye indirilmişti. Onu uyandırdıklarında battaniyesini kapmış olduğu için kirli battaniyesini almasına izin vermişlerdi, çünkü kimse ona dokunup battaniyeyi almak istememişti. Onları suçlamıyordu. Koktuğunu biliyordu. Uzun zamandır kurumuş tuzlu terden cildi sertleşmişti. Saçları omuzlarına kadar uzamış, keçeleşmişti. Aç, susuz ve üşüyordu. Ve şimdi, sıcak topraklardan getirilmiş kirli, tüylü bir maymun gibi satılıyordu.

Limanın her yerinde yükler boşaltılıyor, anlaşmalar yapılıyordu. Bir yerden kahve kokusu geliyordu ve Chalcedean dilinde bağırışmalar kulaklarını dolduruyordu. Bunların hiçbirisi, Bingtown limanına bir gemi geldiğinde gördüklerinden çok da farklı değildi. Kargolar güverteden rıhtıma kaldırılıp el arabalarıyla depolara taşınırken aynı aciliyet hissediliyordu. Ya da hevesli alıcılara yerinde satılıyordu.

Alıcısı pek hevesli görünmüyordu. Yüzünde hoşnutsuzluk açıkça okunuyordu. Hâlâ dik duruyordu, ama yıllar kemiklerini çökertmeye başlamıştı. Belki bir zamanlar bir savaşçı olmuştu, ama kasları uzun zamandır gevşemiş, karnı yağla dolmuştu. Parmaklarında yüzükler ve boynunda kalın bir gümüş zincir vardı. Bir zamanlar gücü belki de bedenindeydi; şimdi ise zengin kıyafetlerinde ve kimsenin onu kızdırmak istemediğine olan mutlak inancında taşıyordu.

Selden'i ona satan adam da kesinlikle aynı fikirdeydi. Konuşurken kamburunu çıkardı, başını ve gözlerini eğdi ve neredeyse onay için yalvarırcasına baktı.

"O! O gerçek bir ejderha adam, tam da söz verdiğim gibi. Sana gönderdiğim şey, onun etinden aldığım örnek, eline ulaşmadı mı? Üzerindeki pulları görmüş olmalısın.

Bakın!" Adam dönüp Selden'in tek giysisi olan battaniyeyi aniden çekip aldı. Şiddetli rüzgar sevinçle uğuldadı ve Selden'in vücudunu dövdü. "İşte, gördünüz mü? Gördünüz mü? Baştan ayağa pullarla kaplı. Şu ayaklara ve ellere bakın! Bir insanda hiç böyle eller gördünüz mü? O gerçek, size yemin ederim, lordum. Gemiden yeni indik, Şansölye Ellik. Buraya uzun bir yolculuk yaptık. Yıkanıp biraz beslenmesi gerekiyor, evet, ama sağlığına kavuşunca, onun tam da istediğiniz kişi olduğunu göreceksiniz, hatta daha fazlası!"

Şansölye Ellik, Selden'ı sanki kesmek için bir domuz satın alıyormuş gibi süzdü. "Baştan ayağa yaralı ve çürük içinde olduğunu görüyorum. Çok pahalı bir satın alma için beklediğim durumda değil."

"Bunu kendisi yaptı," diye itiraz etti tüccar. "Kötü huylu. Bekçisine iki kez saldırdı. İkinci seferinde, adam ona unutamayacağı bir dayak atmak zorunda kaldı, yoksa her beslemeye geldiğinde saldırıya uğrayacaktı. Vahşi olabilir. Ama bu içindeki ejderhadan geliyor, değil mi? Sıradan bir adam, zincirlenmiş haldeyken kavga başlatmanın anlamsız olduğunu bilirdi. İşte size bir kanıt daha. O yarı ejderha."

"Değilim," diye boğuk bir sesle söyledi Selden. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Ayaklarının altında zeminin sağlam olduğunu biliyordu, ama yine de yükselip alçalma hissi devam ediyordu. Geminin ambarında çok uzun süre yaşamıştı. Sabahın erken saatlerinin gri ışığı ona çok parlak, gün ise çok soğuk geliyordu. Bakıcısına saldırdığını ve bunu neden yaptığını hatırladı. Adamın onu öldürmesini sağlamayı ummuştu. Başaramamıştı ve onu döven adam, ölümcül bir yara vermeden ona olabildiğince acı çektirmekten büyük zevk almıştı. İki gün boyunca neredeyse hareket edememişti.

Selden bir hamle yaptı, battaniyesini geri aldı ve göğsüne sıkıca sarıldı. Tüccar küçük bir çığlık atarak ondan geri çekildi. Selden zincirlerinin izin verdiği kadar ondan uzaklaştı. Battaniyeyi omuzlarına sarmak istedi ama denerse düşeceğinden korktu. Artık çok zayıftı. Çok hastaydı. Onu kontrol eden adamlara bakarak yorgun beynini düşüncelerine odaklamaya çalıştı. İkisine de karşı koyacak durumda değildi. Hangisine ait olmak isterdi? Bir seçim yaptı ve söylemek üzere olduğu şeyi değiştirdi. Boğazını temizlemeye çalıştı ve sonra boğuk bir sesle konuştu. "Şu anda kendimde değilim. Yiyecek, sıcak giysiler ve uykuya ihtiyacım var." Ortak bir nokta bulmaya, ikisinden de biraz sempati uyandırmaya çalıştı. "Babam ejderha değildi. O Chalced'dendi ve sizin

O da benim hemşerimdi. Bir gemi kaptanıydı. Adı Kyle Haven'dı. Shalport adlı bir balıkçı kasabasından gelmişti." Etrafına bakınarak umutsuzca sordu: "Burası Shalport mu? Shalport'ta mıyız? Buradaki biri onu hatırlayacaktır. Bana ona benzediğimi söylemişlerdi."

Zengin adamın gözlerinde öfke parladı. "Konuşuyor mu? Beni uyarmadın!"

Tüccar dudaklarını yaladı. Açıkça, bunun bir sorun olacağını beklemiyordu. Hızlıca konuştu, sesi sızlanarak yükseldi. "O bir ejderha adamı, lordum. Bir insan gibi konuşuyor ve yürüyor, ama vücudu bir ejderhanınki gibi. Ve bir ejderha gibi yalan söylüyor, çünkü herkes ejderhaların yalan ve aldatma dolu olduğunu bilir."

"Ejderhanın vücudu mu!" Şansölyenin sesi ve gözleri Selden'i değerlendirirken küçümsemeyle doldu. "Belki bir kertenkele. Açlıktan ölmek üzere bir yılan."

Selden tekrar konuşmayı düşündü ama sessiz kalmayı tercih etti. Adamı kızdırmamak en iyisiydi. Ve elindeki gücü, sonra ne olacağı belli olmayan durumlar için saklamalıydı. Tüccarın yanında kalmaktansa saray görevlisine satılırsa hayatta kalma şansının daha yüksek olacağına karar vermişti. Adamın onu bir sonraki satışta nereye ve kime satacağını kim bilebilirdi? Burası Chalced'di ve o bir köle olarak görülüyordu. Köle hayatının ne kadar zor olabileceğini zaten deneyimlemişti. Birinin malı, satılacak bir beden olmanın aşağılanmasını ve acısını zaten biliyordu. Pis anılar, irin sızan bir apse gibi zihninde patladı. Onları bir kenara itti ve bunun yerine getirdiği duygulara sarıldı.

Öfkesine sarıldı, onun yerini kabullenmeye bırakmasından korkuyordu. *Burada ölmeyeceğim*, diye kendine söz verdi. Varlığının derinliklerine uzandı, kaslarına güç vermeye çalıştı. Kendini daha dik durmaya zorladı, titremesinin durmasını istedi. Sulmuş gözlerini kırıştırarak temizledi ve bakışlarını zengin adama sabitledi. Şansölye Ellik. Demek nüfuzlu bir adamdı. Öfkesini bakışlarında yakıp tuttu. *Beni satın al*. Bu sözleri yüksek sesle söylemedi ama düşüncesini adama yöneltti. İçinde bir sükûnet yayıldı.

"Satın alacağım." Şansölye Ellik, Selden sözlerini yüksek sesle söylemiş gibi cevap verdi ve bir an için, hayatı üzerinde hâlâ bir miktar gücü olduğunu ummaya cesaret etti.

Ama sonra şansölye bakışlarını tüccara çevirdi. "Anlaşmamıza sadık kalacağım. Tabii senin bana yaptığın gibi bir aldatmacaya '*sadakat*' kelimesi uygulanabilirse! 'Ejderha adamını' satın alacağım. Ama anlaşılan fiyatın yarısına. Ve bunu aldığın için kendini şanslı saymalısın."

Selden, tüccarın alçaltılmış gözlerinde bastırılmış nefreti görmekten çok hissetti. Ama adamın cevabı yumuşaktı. Selden'in zincirinin ucunu ş ns lyeye doğru uzattı. "Elbette, lordum. K le sizindir."

Ş ns lye Ellik zinciri almaya hiç niyetlenmedi. Omzunun üzerinden baktı ve bir hizmetçi  ne  ıktı. Kaslı ve zayıftı, temiz ve iyi dikilmiş giysiler giymişti. Bir ev hizmetçisi. Görevinden hoşnut olmadığı yüzünden okunuyordu. Ş ns lye umursamadı. Emrini bağırarak verdi. "Onu odama götür. Sunulmaya layık hale getir."

Uşak somurarak zinciri sertçe çekti. "Gel, köle." Selden'e ortak dilde konuşt , sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı, Selden'in ona yetişmek için sendeleyip zıplamasını görmezden geldi.

Ve bir kez daha, kaderi el değiştirdi.

Balık Ayının 25. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. Yılı *Reyall'dan,*
Kuşların Vekil Bekçisi, Bingtown Detozi'ye, Kuşların
Bekçisi, Trehaug

Tarman keşif ekibinin üyeleri Sedric Meldar veya Alise Kincarron Finbok'un akıbeti hakkında yeni bilgiler verenlere ödül verilecektir. Lütfen ekteki ödül mesajını çoğaltın ve Trehaug, Cassarick ve daha küçük Rain Wild yerleşim yerlerinde yaygın bir şekilde asın.

Kuşların Bekçisi Detozi'ye, yeğeninden kısa bir selam ve mesajlar için kullanılan bu yeni ambalajın açıklaması. Bu talimatı kumaştan yapılmış bir dış zarfa yazacağım, ardından zarfı dikip balmumu ile kaplayacağım. İçinde balmumu ile kapatılmış içi boş bir kemik tüp ve onun içinde de metal bir tüp bulunmaktadır. Lonca liderleri bunun kuşlara fazla yük olmayacağını ısrarla söylüyor, ancak ben ve diğer birçok bekçi, özellikle küçük kuşlar konusunda çekincelerimiz var. Gönderilen ve alınan mesajların gizliliğine olan güveni yeniden tesis etmek için bir şeyler yapılması gerektiği açık, ancak bu önlem bana yozlaşmış bekçileri ortadan kaldırmaktan çok kuşları cezalandırmak gibi geliyor. Erek ile birlikte bu yeni mesaj taşıyıcılarla ilgili görüşlere siz de katılabilir misiniz?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Açılış Müzakereleri

Bu kadar kasvetli bir odanın görünüşünden daha kötü kokabileceğini kim bilebilirdi?" diye sordu Redding, neşesiz bir alaycılıkla.

"Sessiz ol," dedi Hest ve onu iterek küçük odaya girdi. İçeri girerken oda ayak sesleriyle endişe verici bir şekilde sallandı. Burası bir han odası değildi: Cassarick'te düzgün hanlar yoktu, sadece genelevler, gece bir bankta uyumak için ekstra para ödeyebileceğiniz tavernalar ve bunun gibi, çalışan ailelerin ek gelir kaynağı olarak kiraladıkları kuş kafesi büyüklüğünde odalar vardı. Paralarını alan kadın bir tür terzidi. Bu saatte bir konaklama yeri buldukları için çok şanslı olduklarını söylemişti. Hest, kadının fahiş bir meblağı alıp, küçük, kilitli olmayan ve kendi odasından birkaç dal uzakta rüzgarda sallanan odaya onları götürmesi için küçük oğlunu gönderdiğinde, ona bağırmamaya çalışmıştı.

Redding, konaklama yerlerine giden daralan dalda ilerlerken, tıpkı bir tırabzan gibi görünen gülünç düğümlü ipe tutunmuştu. Hest ise tutunmamıştı. Kendini bu kadar korkakça göstermeyeceğine, aşağıdaki ormanlık alana düşüp ölmeyi tercih ederdi. Ancak Redding'in böyle bir çekincesi yoktu. Yağmurla ıslanmış köprüden geçerken her adımda korkuyla sızlanıp gevezelik etti, ta ki Hest onu daldan itip geçmek için can atana kadar.

Şimdi odaya bakındı ve homurdandı. Burası idare ederdi. Yatak küçüktü, çömlek ocak süpürülmemişti ve köşedeki palyayı son misafir kullandıktan sonra yatak takımlarının yıkanmış olduğunu sanmıyordu. Bu onun için pek önemli değildi. Trehaug'da onu bekleyen güzel, geleneksel bir han odası vardı. Chalcedean'ın

Buradaki işini olabildiğince çabuk halledip, bir nehir adamına rüşvet vererek bu gece Trehaug'a geri dönmeyi başaracağına şüphe yoktu. Oraya vardığında, kendi işine, yani kaçak karısını bulmaya başlayabilirdi. Doğru, karısı Cassarick'ten ayrılmıştı, ama Trehaug'daki konforlu bir odadan onu aramaya devam etmek için hiçbir neden görmüyordu. Sonuçta, koşucuların görevi buydu, hoş olmayan yerlere gönderilip sorular sormak ve mesajlar iletmek.

Chalcedean'ın onu bu şekilde kullandığını aniden fark edince dişlerini sıktı; o, Chalcedean'ın koşucusuydu, hoş olmayan bir yere kötü bir mesaj iletmek için gönderilmişti. Neyse. Bitir gitsin. Ancak o zaman kendi hayatına dönebilecekti.

Toplantısı için mahremiyet sağlayacağı için kiralık bir oda aramıştı. Bingtown'daki Chalcedean kötü adam, bu toplantılarda son derece dikkatli olması ve "mesajın" özel olarak iletilmesi gerektiğini defalarca vurgulamıştı. Toplantıyı ayarlamak için gereken adımların sayısı kesinlikle saçmaydı, çünkü Trehaug'daki bir hanede yazılı bir mesaj bırakmak, cevap beklemek ve sonra aynı şehirdeki belirli bir asansör operatörünü ziyaret ederek Cassarick'te bir oda tavsiye etmesini istemek gerekiyordu. Adamın makul bir yer seçeceğini düşünmüştü. Ancak, buraya yönlendirilmişti. Tek şanslı yanı, büyük bir tesadüf eseri, su geçirmez teknenin de aynı gün Cassarick'e hareket ediyor olmasıydı. Orada kabinini tamamen boşaltmak zorunda kalmamıştı.

Mütevazı çantasını yere koydu ve Redding'in büyük valizini yere indirmesini izledi. Seyahat arkadaşı, şehit gibi inleyerek doğruldu. "Peki. Geldik. Şimdi ne yapacağız? Bana, bu gizemli ticaret ortağın ve onun neden bu kadar gizlilik istediği hakkında biraz daha bilgi vermeye hazır mısın?"

Hest, Redding'e görevini çok fazla ifşa etmek istemiyordu. Yolculuklarını, kaybolan karısının durumunu çözmek için talihsiz bir ek görevle ticaret gezisi olarak açıklamıştı. Sedric'in adını anmamıştı; Redding, bu adama mantıksız bir şekilde kıskançtı. Şu anda onu bu konuyla kışkırtmanın bir anlamı yoktu; böyle bir patlamanın daha eğlenceli ve kendi lehine olacağı bir zamana saklayacaktı. Kıskançlık, Redding'in eğlenceli olmaya çabalamasını gerçekten teşvik ediyordu.

Chalcedean'lı kara muhafızdan hiç bahsetmemişti, Redding'in tüm gizli mesajlarının ve tuhaf temaslarının

son derece değerli Elderling mallarıyla ilgili olduğunu düşünmesine izin vermişti. Gizem Redding'i heyecanlandırmıştı ve onu sorgulamaya çalışmasını engellemek eğlenceliydi. Hest, görevi mükemmel bir şekilde başarılı olursa Kelsingra üzerinde oldukça büyük bir hak iddia edeceği olasılığından da bahsetmemişti. Küçük adamın açgözlülüğünü fazla kışkırtmanın bir anlamı yoktu. Her şeyi uygun anda açıklayacak ve Redding'in Bingtown'da herkese anlatacağı bir tüccar zekası hikayesi yaratacaktı.

Hest, Yağmur Ormanı'na vardığından beri duyduğu her haber, Kelsingra'nın ele geçirilmesinin hayal edilemeyecek bir zenginlik anlamına geleceğine onu ikna etmişti. Trehaug, Leftrin'in ziyareti ve ani ayrılışıyla ilgili ikinci elden duyduğu söylentilerle çalkalanıyordu. Keşif ekibinin Khuprus ailesiyle ittifak kurduğu söylentileri vardı; *Tarman'ın* kaptanı, gemisini yeniden donatmak için onların kredisine güvenmişti. Leftrin, ihanet ve sözleşmeyi ihlal suçlamalarıyla suçladıktan sonra, parasını almadan Cassarick'ten kaçmıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Tabii, nehirde yapılacak başka bir yolculuktan o kadar çok para kazanılacağı için, Konsey'den alacağı ücretin artık onun için önemi kalmamışsa başka. İşte bu bir ihtimaldi.

Tarman'ı takip etmeye çalışan küçük gemilerin çoğu geri dönmüştü, ancak Hest'in seyahat ettiği geminin ikizi olan bir gemi geri dönmemişti. Nehre mi battı, yoksa hala peşinde mi, diye merak etti. O gemi takip edip yolculuğu hayatta kalabiliyorsa, onun geldiği gemi de yapabilirdi. Kelsingra'ya gitmek için onu kiralamanın ne kadar mal olacağını merak etti. Bingtown'da, kaptan sanki Hest'e Trehaug'a bilet satmak istemiyormuş gibi suratsız ve gizemli davranmıştı. Kaptan ayrılmak için o kadar hevesliydi ki, Hest son anda Redding'i gemiye bindirmek zorunda kalmış ve fazladan yolcu konusunu zorla kabul ettirmişti. Kaptan, nehrin daha yukarısına gitmeye yanaşmayabilirdi. Ama geminin kaptanı genellikle sahibi değildir. Belki sahipleri, Hest'in şehirde elde edeceği payın onda biri karşılığında bu yolculuğa çıkmaya cesaret ederlerdi?

Şimdiye kadar kimseye olası hak talebinden bahsetmemişti. Sadece iki tüccar, Rain Wilds'a ziyaretinin kayıp karısıyla bir ilgisi olup olmadığını sormaya cesaret edebilmişti. Onları sert bir bakışla süzmüştü. Haklı olarak kendisine ait olan serveti koklamaya gelmelerine neden olabilecek bir şey söylemenin anlamı yoktu. Sonra bu düşüncüyü kafasından attı. Elindeki işten uzaklaşmak için can atıyor olsa da

önce kendi işini bitirmesi gerektiğini biliyordu. İşini bitirip lanet olası Chalcedean'dan kurtulmalıydı.

"Şimdi bekleyelim," dedi ve odadaki tek sandalyeye, kurumuş asmalardan örülmüş bir alete dikkatlice oturdu. Oldukça düz bir minder, poposunu koruyan tek şeydi ve sırt kısmındaki kanvas örtü de rahatlığı pek artırmıyordu. Ama en azından bitmek bilmeyen merdivenlerden sonra bacaklarını dinleyebilirdi. Redding odada boşuna etrafa bakındı ve sonra inleyerek alçak yatak iskeletinin üzerine çömeldi, dizleri rahatsız bir şekilde yukarı doğru çıkmıştı. Kollarını dizlerinin üzerine kavuşturdu ve öne doğru eğilerek huysuz bir ifadeyle baktı.

"Neyi bekliyorsun?"

"Şey, *ben* bekleyeceğimi söylemeliydim. İlk görüşmemizin son derece gizli bir şekilde yapılması gerekiyor. Her şey yolunda giderse, yakında Trehaug'daki Frog and Oar Tavern'da Innkeeper Drost'a bıraktığın notu gören bir arkadaşım seni ziyaret edecek. Ona bazı eşyaları teslim edeceğim. Bu arada, sen, sevgili dostum, dışarı çıkıp biraz eğlen. İşim bittiğinde, ev sahibesine seni çağırması için oğlunu göndermesini isteyeceğim."

Redding daha dik oturdu ve gözlerinde dehşet parladı. "Eğlenmek mi? Bu maymun köyünde mi? Nerede, soruyorum sana? Hava kararıyor, yol dedikleri ağaç dalları kayganlaşıyor ve sen benim dışarı çıkıp tek başıma dolaşmamı mı istiyorsun? Nerede olduğumu bilmezken bana nasıl bir çocuk göndereceksin? Hest, gerçekten, bu çok fazla! Bu saçma yolculuğa birlikte çıktık ve şimdiye kadar her şeyi senin istediğin gibi yaptım, ağaçlara tırmandım, pis tavernalarda gizli notlar bıraktım, hatta sanki ağaç tepesi eşiğiymişim gibi o kutuyu taşıdım! Açım, sıırıslıklamım, donuyorum ve bu berbat havada dışarı çıkmamı mı istiyorsun?" Ayağa fırladı ve öfkeyle küçük odada volta atmaya başladı. Daha çok uyumadan önce etrafında dönüp duran bir köpeğe benziyordu. Hareketleri odayı sallıyordu. Durdu, başı dönüyor ve öfkeli görünüyordu. Hest, öfkesinin patlama noktasına geldiğini izledi.

"İşinin 'gizli' olduğunu sanmıyorum. Bana güvenmediğini düşünüyorum. Sedric gibi senin köpeğin olmayacağım, her şeyde sana bağımlı, kendi başıma hiçbir şey yapmayacağım! Eğer benim arkadaşlığımı istiyorsan, Hest, bana saygı duymalısın. Bu yolculuğa Rain Wild mallarını satın almak amacıyla, bağımsız bir tüccar olarak çıktım. Bu amaçla kendi paramı getirdim. Bu kadar iyi arkadaş olduğumuza göre

arkadaş olduğumuz için, senin iş bağlantılarından da yararlanabileceğimi düşünmüştüm. Seninle rekabet etmek ya da istediğin şeyleri senden daha ucuza almak için değil, sadece senin zamanına değmeyeceğini düşündüğün eşyalara küçük yatırımlar yapmak için. Ve şimdi buraya kadar geldim, sana ayakçı gibi hizmet ettim, sen ise beni sanki beyinsiz bir uşak ya da hizmetçiymişim gibi kovmak istiyorsun. Bu olmaz, Hest Finbok. Bu hiç olmaz.

Sandalye çok rahatsızdı. O da Redding kadar üşümüş ve yorgundu. Sedric, böyle bir zamanda onunla kavga etmeyecek kadar akıllıydı. Hest, pembe yanaklı, alt dudağı huysuz bir çocuk gibi çıkık, pug burunlu bir köpek gibi nefes nefese olan adamı baktı ve o anda onu Cassarick'te terk etmeyi ciddi olarak düşündü. "Bağımsız tüccar" olarak ne kadar başarılı olacağını görsün.

Sonra çok daha çekici bir plan aklına geldi.

"Haklısın, Redding." Bu taviz karşısında adam o kadar şaşırdı ki, Hest gülmemek için kendini zor tuttu. Ama ciddi bir ifade takındı ve devam etti: "Sana olan güvenimi açıkça göstereyim. Bu toplantıyı sana emanet ediyorum, her şeyi sana bırakıyorum. Bugün görüşeceksin adamlar, bazı güçlü ticaret çıkarlarını temsil ediyorlar. Onların Chalced'den olduklarını öğrenince biraz şaşırabilirsin..."

"Chalced tüccarları mı? Rain Wilds'ta mı?" Redding gerçekten şok olmuştu.

Hest kaşlarını kaldırdı. "Chalced'e ticaret gezileri yaptığımı biliyorsun, orada bağlantılarım olduğunu da bilmelisin. Ayrıca, onlarla olan düşmanlığımızın sona ermesinden bu yana üç Chalced ticaret evi Bingtown'da ofis açtı. Hatta, Bingtown Tüccarlar Konseyi'nin birkaç üyesinin, Chalced ile ticari ilişkiler kurmanın onlarla kalıcı barış için en iyi yol olabileceğine inandıklarını söylediğini duydum. Ekonomik hedefler ve çıkarlar uyumlu olduğunda, ülkeler nadiren savaşa girer."

Hest akıcı bir şekilde konuştu. Redding'in alnı kırıışmıştı, ama başını sallıyordu. Hest, Redding'in şimdi söyleyeceği her şeyi kabul edeceğine güvenerek cesaretini topladı. "Bu yüzden, bazı Chalcedean ticaret şirketlerinin Rain Wilds'ta bağlantılar kurmak için çaba sarf etmeleri sizi şaşırtmamalı. Elbette, böyle şeyleri hoş görmeyen geri kafalı unsurlar da var. Bu yüzden müzakereleri kesinlikle gizli tutuyoruz. Bu kişilerden biri, Begasti Cored, onu tanıyabilirsiniz. Cassarick'e taşınmadan önce Bingtown'a birkaç kez seyahat etmişti.

Diğer kişi, Sinad Arich, daha önce tanışmadım. Ama elbette en iyi referanslarla geldi. Ben, yani *biz*, bu iki beyefendiye evden mesajlar emanet edildi. Hediyeler, Bingtown'dan ayrıldığımızdan beri benim için özenle taşıdığıın çantanın içindeki iki küçük kutu şeklinde. Hest öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Bu hediyeler ve onlara eşlik eden mesaj, Chalced'de iktidara çok yakın birinden geliyor. Begasti Cored beni bekliyor olabilir, ancak geçmişte Sedric onun irtibat kişisiydi. Ve iletmemiz gereken mesaj, Sedric'in ona teslim etmeyi vaat ettiğı mallarla ilgili. Ve elbette teslim etmedi. Durumumuzun ne kadar hassas olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Mesajı ve hediyeği teslim etmeliyiz ve Chalced'deki meslektaşlarımızı, eğer bir yolu varsa Sedric ile iletişime geçmeleri için teşvik etmeliyiz ve ona söz verdiği malları bir an önce teslim etmesinin son derece önemli olduğunu vurgulamalıyız."

Hest burnundan derin bir nefes aldı ve Redding'e şöyle dedi: "Sedric'in anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmemesi benim için çok kötü oldu. Bu zorlu yolculuğa çıkmaya karar vermemin büyük bir nedeni, itibarımı geri kazanmak istememdi! Begasti Cored'den talep etmem gereken şeylerden biri, anlaşmasının sadece Sedric ile olduğunu, benimle değil, yazılı olarak imzalamasıdır. Eğer orijinal belge onda varsa, onu bize teslim etmesi daha da iyi olur."

Hest, ilhamının parlaklığına hayranlıkla bakarken düşünceleri hızla akıyordu. Redding onun için kirli işi halledecekti. Redding'in Cored'dan böyle bir açıklama istemesiyle Hest, Chalcedean'ların dikkatinden kurtulabilirdi. Rain Wild topraklarında Chalcedean'larla görüşmenin herhangi bir yankısı olursa, bunun sorumluluğı ona değil Redding'e düşecekti. Gerekirse, işlem den haberi olmadığını söyleyebilirdi. Sonuçta, mesajı tavernaya götüren Redding'di. Bırakalım o işi bitirsin, Hest de daha sonra ihanet suçlamalarından uzak dursun.

Redding hâlâ başını sallıyordu, gözleri ilgiyle parlıyordu. İşlemin olağandışı yönleri hayal gücünü ele geçirmişti. Hest derin bir nefes aldı, planında herhangi bir kusur olup olmadığını değerlendirmeye çalıştı. Doğru, Chalcedean mesajı kendisinin ilemesini söylemişti, ama ilemediğini nasıl bilecekti? Her şey yolunda gidecekti. Chalcedeanlar küçük, kasvetli hediyelerini açtıklarında orada olanın Redding olması da ona hak ettiğı cezayı verecekti. Hest'in işinden pay istemenin ona ne kazandıracağını görsün.

neye mal olacağını görsün. Redding'e gülümsedi ve gizemli bir şekilde öne eğildi. "Kendini Sedric'le karşılaştırdığını ve benim senden memnun olup olmadığımı merak ettiğini biliyorum. Şimdi bana değerini kanıtlamana izin vereceğim. Bu adamlarla olan ilişkilerimizde Sedric'in hatalarını düzelt, ona üstünlüğünü açıkça kanıtla. Bence bu tür bir güvene layıksın, Redding. Ve bunu benden istemen, bir tüccar ve ortağım olmak için gerekli cesarete sahip olduğunu kanıtlıyor."

Redding'in yanakları giderek kızardı. Alnında ter damlacıkları belirmeye başladı ve artık ağzıyla nefes alıyordu. "Onlara mesaj mı? Kutuların içinde mi?" diye sordu heyecanla.

Hest başını salladı. "Hayır, onu sen teslim edeceksin. Şöyle diyeceksin." Boğazını temizledi ve ezberlediği sözler kolayca ağzından çıktı. "En büyük oğullarınız selamlarını gönderdi. Dük'ün himayesinde refah içinde yaşıyorlar. Bu, ailenizin her üyesinin söyleyebileceği bir şey değil, ama en büyük oğullarınız için hala geçerli. Bunun böyle kalması için tek yapman gereken, Dük'e sadakatini kanıtlamak için görevini tamamlamak. Bu hediyeler, sana söz verdiğin gönderinin hala sabırsızlıkla beklendiğini hatırlatmak için gönderildi. Dük, gönderinin bir an önce ulaşması için elinden geleni yapmanı istiyor."

Redding gözlerini kocaman açtı. "Aynen bu kelimeleri mi kullanmalıyım?"

Hest bir an düşündü. "Evet. Yapmalısın. Kağıt ve mürekkebin var mı? Ben dikte edeceğim, hızlı ezberleyemezsen okuyabilirsin."

"Şey, yanımda yok, ama... Bir daha söyle. Ezberleyebilirim, ya da fark edilmeyecek kadar yaklaştırırm. Dük mü? Tatlı Sa, Chalced Dükü! Oh, Hest, bu gerçekten çok önemli bir bağlantı! Burada çok ince bir çizgide yürüyoruz ve şimdi tüm ihtiyatlılık çağrılarını anlıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım dostum. Bu konuda seni kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacağım! Oh, tatlı Sa, bunu düşünmek kalbimi çarpıtıyor! Ama sen nerede olacaksın? Burada kalıp mesajı sen veremez misin?"

Hest başını ona doğru eğdi. "Ama sana söyledim, bu toplantı çok gizli. Burada bir kişi bekliyorlar, iki değil. Ben bir süre dışarı çıkıp kendime sıcak bir çay ve biraz eğlence bulacağım, sen bu işi hallet." Bir an durdu ve sonra aniden sordu, "Eminim istediğin buydu, değil mi?"

"Hayır, seni kendi evinden uzaklaştırmak istemedim..."

"Hayır, şimdi bunları konuşma, hayır!" Hest, Redding'in özür dilercesine kekeleyerek sözünü kesti. "Pişmanlık yok! Bana bir sınır çizdin ve bunun için sana saygı duyuyorum. Ben dışarı çıkıp sana bu işi halletmen için biraz zaman vereceğim. Ama gitmeden önce mesajı bir kez daha tekrar edeceğim."

Leftrin, Kelsingra'ya en az üç gün uzaklıkta olduklarını anladığında ilk ejderhayı gördüler. Gemi onu uyarmıştı, açık bir şekilde değil, ama Leftrin'in omurgasından geçen ve kafatasında karıncalanma ile biten ani bir titremeye. Kafasını kaşıdı, Tarman'ın yaklaşan bir fırtına konusunda onu uyarıp uyarıyor mu diye gökyüzüne baktı ve bunun yerine gri bulutların arasında yüzen küçük bir safir parçası gördü.

Parça kayboldu ve bir an için bunun bir yanılsama olduğunu düşündü. Sonra tekrar ortaya çıktı, önce soluk mavi bir opal olarak, bulutların sisinden ona göz kırparak, sonra aniden parlak mavi bir ışık olarak... "Ejderha!" diye bağırdı, herkesi ürkütürken gökyüzünü işaret etti.

Hennesey aniden yanına geldi. Herkes onun mürettebatın en keskin gözlü üyesi olduğunu biliyordu ve bunu şu sözleriyle kanıtladı: "Bu Sintara! Kanatlarındaki altın ve beyaz desenleri görüyor musun? Uçmayı öğrenmiş!"

"Bir ejderha olduğunu anlayabildiğim için şanslıyım," dedi Leftrin iyi niyetle. Yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı. Demek ejderhalar artık uçuyordu, en azından biri. Hissettiği coşku onu şaşırttı; çocuğunun ilk adımlarını izleyen bir baba kadar gururluydu. "Acaba diğerleri de uçuyor mu?"

Hennesey cevap verecek fırsat bulamadı.

"Ona seslenebilir misin? Ona ihtiyacımız olduğunu işaret edebilir misin?" Reyn, Leftrin'in yanına koşarken soruyu bağırarak sordu. Yüzünde korkunç bir umut parladı.

"Hayır." Leftrin ona yalan söylemedi. "Ve yapabilirsek bile, bu bölgede onun inebileceği bir yer yok. Yine de onu görmek güzel, Khuprus. Bundan cesaret al. Kelsingra'ya sadece birkaç gün uzaklıktayız. Yakında, çok yakında ejderhaların olduğu yere varacağız ve belki de oğlunun ihtiyacı olan yardımı alabiliriz."

"Tarman'ın daha hızlı gidemeyeceğinden emin misin?"

Bu da tanıdık bir soruydu ve kaptan genç adama sempati duysa da, bu soruyu cevaplamaktan bıkmıştı. "Kaptan, işine kendini adanmış durumda. İkimiz de ondan daha fazlasını isteyemeyiz."

Reyn daha fazla konuşacakmış gibi göründü, ancak nehrin aşağısından gelen zayıf çığlıklar onu kesintiye uğrattı. İki adam da dönüp kış tarafına baktı.

Bingtown'dan gelen gemi hâlâ peşlerindeydi. Gözcü, muhtemelen *Tarman'ın* mürettebatının neyi işaret edip bağırıldığını merak ettikten sonra ejderhayı fark etmişti. Leftrin iç geçirdi. Kış tarafında "aşılmaz" gemiyi görmekten bıkmıştı. Tarman, gece seyahat ederek defalarca onu geride bırakmış, ancak bir veya iki gün sonra tekrar yetişmişti. Dar teknenin koruyabildiği hız ürkütücüydü. Leftrin, mürettebatın ona yetişmek için gece gündüz kürek çekerek hayatlarını tehlikeye attığını düşünüyordu. Biri onlara çok iyi para ödemişti. Ya da belki de bir hazine avcısıydılar ve bir servet kazanmayı hayal ediyorlardı. Bu, yorulmak bilmeyen çabalarını açıklardı. Tüm kalbiyle onların vazgeçip geri dönmelerini diledi. Artık uçan bir ejderha gördüklerine göre, bu boş bir umuttu.

Sintara onların farkında olsaydı, bunu hiç belli etmedi. Avlanıyordu, nehrin her iki yanına yavaş yaylar çizerek uzanıyordu. Leftrin bunu, nehirle ilgili not, harita ve eskizlerden oluşan ve giderek büyüyen koleksiyonuna eklemek için zihninde not aldı. Eğer bir ejderha burada avlanıyorsa, bu, arkada bir yerde sağlam bir kara parçası olduğu anlamına gelirdi. Sintara'nın ağaçların arasından geçip bataklığa düşmesini gerektirecek bir şeye dalacağını ya da nehirdeki avına isteyerek dalacağını hayal edemiyordu. Hayır. O uzun ağaçların arkasında, Kelsingra'nın çayırları ve tepeleri öncüsü olan alçak çayırlar ya da belki de inişli çıkışlı tepeler olmalıydı. Bu daha fazla keşfedilmeyi hak ediyordu. Bir gün.

"Geliyor mu? Tintaglia mıydı?"

Reyn, Malta'nın mavi gözlerindeki umuttan uzaklaşarak başını eğdi. "O bizim ejderhamız değil. Öyle olsaydı, onu hissederdik. Hayır, gençlerden biri, Sintara adında mavi bir dişi. Leftrin, ona seslensek veya işaret versek bile, iniş yapabileceği bir yer olmadığını söylüyor. Ama en kötü ihtimalle Kelsingra'ya sadece birkaç gün uzaklıktayız. Yakında orada olacağız, canım. Phron da iyi olacak."

"Birkaç gün," dedi Malta kederle. Uyuyan çocuğuna baktı. İkisinin de düşündüğü şeyi söylemedi. Belki de oğlanın birkaç günü kalmamıştı.

Tarman'da geçirdiği ilk birkaç gün çok iyi geçmişti. Emzirilmiş, uyumuş, derin mavi gözleriyle ikisini de dikkatle izlemek için uyanmış, gerinmiş, kıpırdanmış ve büyümüştü. Bacakları ve kolları dolgunlaşmış

dolgunlaşmış, yanakları yuvarlaklaşmıştı. Sağlıklı bir pembe renk vücudunu kaplamış, onu daha az kertenkeleye benzetmişti ve ikisi de çocuğun tehlikenin geçtiğini ummaya cesaret etmişlerdi.

Ancak ilk birkaç günün ardından, iyileşmesi durdu. Uykusu huzursuz hale geldi, hiçbir şey onu sakinleştiremediği uzun ağlama nöbetleriyle kesintiye uğradı. Cildi kurudu, gözleri yapış yapış oldu. Reyn kendini sabırlı olmaya alıştırdı, ancak Malta'nın kabinde yalnız kalıp biraz uyuyabilmesi için saatlerce çılgılık atan çocuğu kucığında tutmak, hayatının en çılgın deneyimlerinden biri olmuştu. Çocuğu battaniyeye daha sıkı sarmak, midesini yatıştırmak için birkaç damla rom vermek gibi çok çeşitli çözümler önerildi ve denendi. Phron yürüyüşe çıkarıldı, sallandı, ılık suyla yıkandı, sallandı, şarkı söylendi, ağlamasına izin verildi ve ağlayarak sakinleştirilmeye çalışıldı. Hiçbiri onun ince, aralıksız ağlamasını kesmemişti. Reyn umutsuz ve çaresiz hissediyordu, Malta ise derin bir üzüntüye gömülmüştü. Çocuk uyuduğunda bile biri onu izliyordu. Herkes onun nefes alıp vermeyeceği anı korkuyla bekliyordu.

"Bırak biraz yalnız uyusun. Gel benimle. Ayağa kalk, biraz gerin ve rüzgarı soluyun."

Malta isteksizce doğruldu ve Phron'u sepetinde uyurken bıraktı. Reyn kolunu onun omzuna dolayarak onu kanvas barınaktan çıkarıp açık güverteye götürdü. Rüzgâr soğuktu ve daha fazla yağmur yağacağıının habercisiydi, ama bu bile Malta'nın yanaklarına renk getiremedi. O çok yorgundu. Reyn elini tuttu ve ince derisinin altındaki ince kemikleri hissetti. Saçları kuruydu, başına tutturulmuş altın rengi örgülerinden dağılmıştı; en son ne zaman saçlarını taradığını hatırlayamıyordu. "Daha fazla yemelisin," dedi nazikçe ve onu eleştirmiş gibi yüzünün buruştuğunu gördü.

"Onun için bol sütüm var ve emiyor da. Ama sütü pek iyi sindiremiyor gibi."

"Ben öyle demek istemedim. Senin için dedim. Tabii onun için de." Reyn kelimeleri karıştırdı, sonra vazgeçti. Onu kendine çekti, onu korumak için pelerinin üzerine örttü ve başının üzerinden dışarı baktı. "Kaptan Leftrin, bu bölgeden nehir yukarı doğru son yolculuklarında suyun o kadar sığaldığını, günlerce yol bulmak için dolaştıklarını söyledi. İnanması zor, değil mi?"

Malta geniş su yüzeyine baktı ve başını salladı. Burası nehirden çok göle benziyordu, her yöne uzanıyordu. Nehrin bu kısmı daha yavaş akıyordu ve daha fazla yüzen bitki barındırıyordu. En azından

bitkiler, en azından, baharın yaklaştığına inanıyor gibiydi. Yeni yapraklar sudan kıvrılarak çıkmış, daha sıcak havaların gelip yapraklarını açmasını bekliyordu. Siyahlaşmış sarkan yosunların uzunluğu boyunca yeşil tomurcuklar görünüyordu.

“Bir zamanlar, Elderlingler bu sahil şeridi boyunca ejderhaların eğlenebileceği özel yerler olan görkemli evler inşa etmişlerdi. Bazı evler kazıklar üzerine inşa edilmişti: bu mevsimde, küçük adalar gibi görünürlerdi. Diğerleri ise sahilden daha geride, kıyıda yer alıyordu. Ziyaret eden ejderhalara her türlü konforu sunuyorlardı. Ejderhaların dokunuşuyla ısınan taş platformlar. Cam duvarlı ve egzotik bitkilerle dolu odalar, ejderhaların vahşi kış gecelerinde rahatça uyuyabilecekleri yerlerdi. En azından kaptan, ejderhaların ona böyle anlattığını söylüyor.” Uzakta, çıplak huş ağaçlarıyla kaplı bir tepeyi işaret etti. Beyaz gövdeleri pembeye bürünmeye başlamıştı, bu baharın geldiğinin kesin işaretiydi. “Bence malikânemizi oraya inşa etmeliyiz,” dedi ona görkemli bir şekilde. “Beyaz sütunlar, ne dersin? Ve devasa bir çatı bahçesi. Sıra sıra dekoratif turplar.” Yüzüne baktı, orada bir gülümseme uyandırmış olmayı umuyordu.

Onu hayal kurarak dikkatini dağıtma planı başarısız olmuştu. “Sence ejderhalar bebeğimize yardım eder mi?” diye sordu kız düşük bir sesle.

O da numarasından vazgeçti. Aynı soru onu da eziyet ediyordu. “Neden yardım etmesinler ki?” Kızın sorusuna şaşırmış gibi yaptı.

“Çünkü onlar ejderhalar.” Kızın sesi yorgun ve cesaretsizdi. “Çünkü onlar kalpsiz olabilirler. Tintaglia kalpsizdi. Kendi türünü çaresiz ve aç bırakmıştı. Küçük kardeşimi şarkıcısı yaptı, büyüsüyle onu büyüledi ve sonra onu bilinmeyene gönderdi. Selden ortadan kaybolduğunda umursamamış gibiydi. Bizi değiştirdi, terk etti ve hayatlarımıza ne olacağı umurunda bile değildi.”

“O bir ejderha,” diye kabul etti Reyn. “Ama sadece bir tanesi. Belki diğerleri farklıdır.”

“Cassarick'te onları ziyaret ettiğimde farklı değillerdi. Küçük ve bencil insanlardı.”

“Sefil, aç ve çaresizlerdi. Sefil, aç ve çaresiz olup da aynı zamanda küçük ve bencil olmayan birine hiç rastlamadım. Bu durum herkesin içindeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor.”

“Ama ejderhalar Phron'a yardım etmezse ne yapacağız? O zaman ne yapacağız?”

Onu kendine çekti. “Yarın için endişelenmeyelim. Şu anda hayatta ve uyuyor. Bence sen de bir şeyler yemelisin, sonra sen de uyumalısın.”

“Bence ikiniz de bir şeyler yiyin ve sonra kulübede birlikte uyuyun. Ben Phron'la burada kalacağım.”

Reyn gözlerini kaldırdı ve Malta'nın başının üzerinden kız kardeşine gülümsedi. "Tanrı seni korusun, Tillamon. Gerçekten sorun değil mi?"

"Hiç de değil." Saçları omuzlarına dökülmüştü ve bir rüzgâr, yüzüne bir tutam saç attı. Saçını geri itti ve yüzünü ortaya çıkaran bu basit hareket Reyn'in dikkatini çekti. Yanaklarında renk vardı ve Reyn, kız kardeşinin yıllardır hiç bu kadar genç ve canlı görünmediğini fark etti. Düşünmeden konuştu: "Mutlu görünüyorsun."

Yüzü birden üzüntüyle doldu. "Hayır. Hayır, Reyn, ben de senin kadar Phron için endişeleniyorum!"

Malta yavaşça başını salladı. Gülümsemesi hüzünlü ama samimiydi. "Kardeşim, biliyorum. Sen her zaman bizim yanımızdasın. Ama bu, bu yolculukta bulduklarınla mutlu olmamalısın anlamına gelmez. Ne ben ne de Reyn, senin yaptığın şeyden dolayı sana kızgın değiliz..."

Malta, ona bakarken sesi kısıldı. Reyn, yüzünün şaşkınlıkla donduğunu biliyordu. "Neyi bulduğunu?" diye sordu.

"Aşk," dedi Tillamon basitçe. Kardeşinin bakışlarına doğrudan karşılık verdi.

Reyn'in zihni, kulak misafiri olduğu konuşmaların parçalarını ve Tillamon ile ... arasında gördüğü anları hızla yeniden yorumlarken, düşünceleri hızla akıyordu. "Hennesey mi?" diye sordu, şaşkınlık ve dehşet arasında kalmış bir halde. "Hennesey, birinci kaptan mı?" Ses tonu, sözlerinin ifade edemediğini fazlasıyla anlatıyordu. Tüccar aileden gelen kız kardeşi, sıradan bir denizciyle mi birlikteydi? Kadınlara düşkün bir adam gibi görünen biriyle mi?

Ağzı düzleşti ve gözleri okunamaz hale geldi. "Hennesey. Ve bu seni ilgilendirmez, küçük kardeşim. Ben yıllar önce reşit oldum. Artık kendi seçimlerimi kendim yapıyorum."

"Ama..."

"Çok yorgunum," diye Malta aniden araya girdi ve kollarından kurtuldu. "Lütfen Reyn. Tillamon'un bize verdiği bu fırsatı değerlendirip yatıp biraz dinlenelim. Günlerdir senin yanında uyumadım ve sen yanımda olduğunda daha iyi dinleniyorum. Hadi."

Kız kardeşinin kolunu çekti ve Reyn isteksizce onu takip etmek için döndü. Kız kardeşiyle kavga etmektense onu dinlendirmek daha önemliydi. Daha sonra özel olarak konuşabilirlerdi. Sessizce Malta'yı paylaşacakları odaya doğru takip etti. Oda, güverteye sabitlenmiş büyük bir kargo sandığından biraz daha büyüktü. İçinde, sırayla yatak olarak kullandıkları bir palet vardı. Reyn, dinlenmek ve Malta uyurken ona sarılmak için sabırsızlanıyordu. Yalnız başına uyumaktan nefret etmeye başlamıştı.

ve uyurken Malta'yı kucaklamayı dört gözle bekliyordu. Yalnız uyumaktan nefret etmeye başlamıştı.

Sanki Malta onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi. "Bırak onu, Reyn. Sahip olduklarımızı ve bunların bize nasıl rahatlık verdiğini düşün. Tillamon da aynısını istemesine nasıl kızabiliriz?"

"Ama... Hennesey?"

"Sıkı çalışan ve işini seven bir adam. Onu gördüğünde alaycı bir gülümsemeyle bakmak ya da yüzünü çevirmek yerine ona gülümseyen bir adam. Bence o samimi, Reyn. Samimi olmasa bile, Tillamon haklı. O yıllardır yetişkin bir kadın. Kalbini kime emanet edeceğini bize söylemek bize düşmez."

İtiraz etmek için nefes aldı, ama Malta kapının mandalını kaldırırken içini çekerek nefesini verdi. Havası olmayan küçük kompartıman birdenbire davetkar ve rahat göründü. Dinlenmeye ve ona sarılmaya olan ihtiyacı tüm vücudunu sardı.

"Endişelenmek için sonra zaman var. Uyuyabiliyorken uyuyalım." O da onaylayarak başını salladı ve onu takip etti.

Balık Ayının 25. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

Cassarick'teki arkadaşından Bingtown'daki Tüccar Finbok'a

Dikkatli olma ihtiyacı büyük ölçüde arttı ve bununla birlikte masraflarım da arttı. Bir sonraki ödemenin bir önceki ödemenin iki katı olmasını bekliyorum. Tüm ödeme nakit olarak ve gizlice teslim edilmelidir. Son kurye aptaldı, doğrudan çalıştığım yere geldi ve üzerinde anlaşmış olduğumuz nakit ödeme yerine sadece bir kredi senedi teslim etti.

Bu nedenle, bugün size gönderdiğim bilgiler, bildiklerimin sadece bir kısmı. Ödemeyi yaparsanız, bildiklerimi size anlatırım.

Yolcu geldi, ama yalnız değil. Görevi, sizin söylediğiniz gibi değil gibi görünüyor. Başka bir yabancı, onunla ilgili bilgi karşılığında bana önemli miktarda para teklif etti. Dikkatli davrandım, ama benim işim bilgi satmak. Ya da daha karlı olursa satmamak.

Nehir yukarısından haberler çok az. Sizi ilgilendirebilir, ama size ilemem için, daha önce bahsettiğim Trehaug'daki hana götürülüp, kırmızı saçlı ve yanağında üç gül dövmesi olan kadına verilmesi gereken nakit para almam gerekiyor.

Bunlardan herhangi biri farklı şekilde yapılırsa, işimiz biter. Trader haberlerinin iç sırlarını diğerlerinden önce öğrenmek isteyen tek kişi siz değilsiniz. Ve diğerlerinden bazıları, sizin işiniz hakkında bildiklerimi öğrenmekle çok ilgilenebilir.

Akıllı insanlara bir laf yeter.

BÖLÜM BES

Atılım

Ejderhaları nehir kenarındaki çayırdan köprüye taşımak, herkesin beklediğinden daha fazla zaman ve çaba gerektirmişti. Sedric, Carson'ın yanında durmuş, son büyük ejderhaların dik yamaçtan aşağıdaki eski yola inmesini izliyordu. Ejderhalar, dik yamaçta bir çukur oluşturmuş, çamur, kaya, toprak ve dalların kaymasına neden olmuş ve bunlar şimdi aşağıdaki eski yolun üzerine fan şeklinde dağılmıştı. Tinder en son giden ejderhaydı. Yol yüzeyine ulaştığında, Nortel'in lavanta rengi ejderhası omuzlarından aşağıya kadar kirli kahverengiye dönmüştü.

Sadece iki küçük ejderha, Relpda ve Spit kalmıştı. "İğrenç, soğuk, ıslak çamur," diye şikayet etti Relpda.

"Diğerleri yamacı gevşetmeden önce önce senin gitmeni istedim," diye hatırlattı Sedric.

"Sevmedim. Sevmiyorum. Çok dik."

"Bir şey olmaz. Kayarak aşağıya inersin." Sedric onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Bir kaya gibi yuvarlanacaksın ve kanatların kırılmadığına şükretmelisin," dedi Spit alaycı bir şekilde. Gümüş grisi gözleri kırmızıya çalmış, yavaşça dönüyordu. Relpda'da yarattığı sıkıntıyı zevkle izliyor gibiydi. Sedric ona büyük bir şeye vurmak istedi. Relpda veya Spit tepki vermeden bu düşünceyi bastırdı ve düşüncelerini ve sesini sakinlikle doldurmaya çalıştı.

"Relpda, beni dinle. Sana zarar vereceğini düşündüğüm hiçbir şeyi yapmanı istemezdim. Buradan aşağı inmeliyiz ve bunun tek bir yolu var. Tepeden aşağı kaymalıyız, sonra köprüdeki diğer ejderhalara katılabiliriz."

"Ve oraya vardığınızda, köprüden suya atlayıp boğulmanızı istiyor." Spit bu fikirden çok heyecanlanmış gibiydi.

"Ejderha," Carson onu sertçe uyardı, ama küçük gümüş ejderha pişmanlık duymuyordu. "Benim bakıcım da benim boğulmamı istiyor," diye Relpda'ya sır verdi. "O zaman beni beslemek için sık sık avlanmak zorunda kalmaz. Senin bakıcınla yataklarında boğuşmak için daha fazla zamanı olur."

Carson sözle cevap vermedi. Aniden öne atıldı ve omzuyla tüm ağırlığını kullanarak ejderhanın kalçasına vurdu. Spit, kenara çok yaklaşmış, uzun ve dik uçuruma hoşnutsuz bir şekilde bakıyordu. Küçük gümüş ejderha, yamaçta tutunmak için çılgınca çırpındı, ancak daha fazla toprağı gevşetmekle yetindi. Kuyruğunu savurarak Carson'ın ayaklarını yerden kesip ikisi birden çamurlu yamaçtan aşağı kaymaya başladı. Carson, Spit'in kanadının üstüne atlayarak tutunmayı başardı. Ejderha çılgınca kükredi, ancak Carson da kendi çılgılığını ekleyince Sedric, ikisinin de ani inişten gerçekten rahatsız olmadığını anladı.

"Hoşlarına mı gidiyor? Kirlenmek ve tepeden aşağı hızla kaymak?" Copper Relpda onun şaşkınlığını yineledi.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Sedric şüpheyle. Carson ve Spit tepenin dibine ulaştılar ve gevşemiş toprağın sıçramasıyla yola çıktılar. Ayağa kalkan Carson, giysilerini boşuna silkeledi ve tepeye doğru seslendi, "O kadar da kötü değil. Aşağı gelin."

"Sanırım başka çare yok," diye cevapladı Sedric. Altındaki yamacı tarayarak, daha kolay, daha güvenli ve daha temiz bir iniş yolu olup olmadığını aradı. Diğer ejderhalar ve bakıcıları çoktan kırık köprüye doğru ilerlemeye başlamıştı. Carson onları beklerken yukarıya bakıyordu. Spit kanatlarını açmış, bakıcısını çamurla ıslatmasına aldırmadan kanatlarını sallıyordu.

"Bütün gün sürmesin!" diye Carson iyi niyetle seslendi.

"O her zaman en yavaştır," diye şikayet etti Spit.

"Geliyorum!" diye bağırdı Sedric isteksizce. Yamağa yan dönerek, dik yamacı eğik bir şekilde geçmeye karar verdi.

"Çamur yapma!" Relpda inatla cevap verdi.

"Benim bakır güzelliğim, ben de senden daha fazla istemiyorum. Ama aşağı inmeliyiz." Onu köprüden uçarak atlamaya ikna etmeye çalışırken karşılaşacağı zorluğu düşünmek bile istemiyordu.

Bunu yapabileceğini düşünüyordu. Son zamanlarda tüm ejderhalar çok ciddi bir şekilde antrenman yapmış ve çoğu en azından süzülme konusunda bir miktar beceri göstermişti. Uçup Kelsingra'ya güvenle ulaşabileceğinden neredeyse emindi. Neredeyse. Endişesini bir kenara itti. Carson onu bu konuda uyarmıştı. Relpda'nın kendinden şüphe etmesine neden olmadan onu şüpheyeye düşüremezdi.

Büyük ejderhaların oluşturduğu çamur oluğunun bir tarafına geçerek, dik yamaçtan eğik bir şekilde dikkatlice inişe geçti. Beş adım kadar ilerlemişken, destek aldığı alt ayağı aniden kaydı. Kalçası yere çarptı, karnının üstüne yuvarlandı ve yakındaki sert otları tutmak için çaresizce uzandı, ama otlar elinde kalıp topraktan koparak yerden ayrıldı. Kayıyordu. Carson'ın bastırıldığı kahkahalar ve Spit'in eğlenceden çıkan çılgın sesleri, onun durumunu iyileştirmede. Vücudu iki kez neredeyse durdu, ama ayağa kalkmaya çalıştığı anda tekrar kaydı. Eğimin dibine ulaşip oturmayı başardığında, Carson yanına gelmiş ve ona yardım eli uzatıyordu.

"Bu komik değildi," diye öfkeyle başladı Sedric, ama Carson'ın sıkı sıkı kapalı ağzının üstünde dans eden neşe inkar edilemezdi. Sedric gülümseyerek ayağa kalktı ve birkaç dakika boyunca Elderling tuniği ve pantolonundaki çakıl, diken ve çamuru temizledi. İşini bitirdiğinde elleri kirlenmişti, ama giysileri eskisi gibi koyu mavi ve gümüş rengine parlıyordu. Carson'a baktı. Avcının lekeli deri giysileri hala çamur izleriyle kaplıydı.

"Sana bu giysileri denemeni söylemiştim. Rapskal bolca getirmişti."

Carson utangaç bir şekilde omuz silkti. "Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez." Sonra Sedric'in gözlerindeki hayal kırıklığını görünce ekledi, "Belki hepimiz şehre taşındıktan sonra. Parlak renklerle dikkatleri üzerime çekmek biraz garip geliyor."

"Bende hoşuna gitmiyor mu?"

Carson alaycı bir gülümsemeyle, "Senin üzerinde daha çok beğeniyorum. Ama evet, senin üzerinde de beğeniyorum. Ama farklı. Sen güzelsin. Güzel şeyler giymelisin."

Sedric, bu iltifattan hoşlansa da başını salladı. Carson, Carson'dı ve büyük resimde Sedric onu değiştirmek istemiyordu. Zorlanırsa, Carson'ın kaba kıyafetlerinin içindeki özel bir çekiciliği olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı. Avlarının ürünlerini giyme şekli, rahatlatıcı bir yetkinlik vardı.

Sedric, Carson'ın neye baktığını görmek için uzandı. Sonra iri adam kolunu onun omzuna attı ve nehri işaret etti. Sedric'in gördüğünü anlaması biraz zaman aldı.

ne gördüğünü anlaması bir anını aldı. Ejderhası. Hava bulutluydu ama yine de ejderha, nehrin donuk kurşun rengi yüzeyinde bakır rengiyle parıltıyordu. Kanatlarını genişçe açmış, süzülüyordu. Yükseklik kaybediyordu ve Sedric, nehrin yüzeyine tam olarak nerede degeceğini, ortadan çok daha kısa bir mesafede olacağını tam olarak tahmin edebiliyordu. "Uç!" diye bağırdı, sesi boğuk bir kükremeye dönüştü. "Kanatlarını çırp, Relpda! Uç!"

Carson omuzlarını daha sıkı kavradı. Avcı sessizdi ama Sedric onun da aynı acıyı paylaştığını biliyordu. Köprünün aşağısında, diğer bekçilerin endişeli sorularını duyabiliyordu. Dorteon çılgınca trompet çaldı ve Veras onu daha tiz bir sesle taklit etti.

"UÇ!" Bu, öfke dolu bir emirdi ve gümüş Spit'ten geliyordu. Gümüş ejderha arka ayakları üzerinde zıpladı, kanatlarını açtı ve boşuna çırpınarak çırpındı. "Uç!"

Sedric bakamıyordu ama gözlerini ondan ayıramıyordu. Relpda'nın dehşetini ve rüzgârın onu nasıl süpürdüğüne duyduğu heyecanı hissedebiliyordu. Vücudunu hizaya getirmek için nasıl mücadele ettiğini biliyordu. Sonra, çırpınarak, çırpınarak, çırpınarak kanatlarını çalıştırmaya başladı. Setten atlayışı onu uzun bir dalışa sürüklemişti ve havada süzülme için kanatlarını açmaktan başka bir şey yapması gerekmiyordu. Ama şimdi eski anılar canlanıyordu. O bir kraliçeydi ve bir zamanlar bu gökyüzüne hükmetmişti.

"Düşünme! Sadece uç!" Spit ona bağırdı. Sonra ağır adımlarla koşmaya başladı.

"Spit!" diye bağırdı Carson ve peşlerinden koştu. Sedric yerinde duramadı. Onların peşinden koştu, yüzünde rüzgarı hissetti, Relpda'nın uzattığı boynundan geçen havanın hızını ve hareket eden suyun üzerindeki havanın onu nasıl savurduğunu hissetti. Kendini durmaya zorladı. Gözlerini sıkıca kapattı.

"Seninle birlikte, Relpda. Uç, güzelliklerim. Başka hiçbir şey yok. Sadece uçmak."

Onun kanını içtiğinden beri, onun farkındalığını paylaşıyordu. Bazen bu sadece dikkatini dağıtırken, bazen de çok bunaltıcı olabiliyordu. Onunla bağlantılı olmanın sadece dikkatini dağıtan bir şey değil, aynı zamanda onun için bir şüphe kaynağı olabileceğini düşünmemişti. Artık şüphe yoktu. Sadece bakır kraliçe, özgür hava ve uzaktan ona seslenen Kelsingra vardı. Kendini ona adadı, kanatlarına güç, kalbine güven verdi.

"Tükür, HAYIR!" Uzakta, Carson'ın sesini duydu. Çelik gibi bir kararlılıkla, odak noktasını değiştirmede. Kanatları şimdi düzenli bir şekilde çırpınıyordu. Altında akan suyun sesi sadece bir sesdi; onu aşağıya çekip

onu aşağıya çekip batıramazdı. İleride, Kelsingra'nın parıldayan taş duvarları onu çağırıyordu. Orada sıcaklık olacaktı, ona söz verdi, sonsuz yağmur ve rüzgardan korunacakları sıcaklık ve barınak. Dinlenip, sonsuz soğuktan kaynaklanan acıyı dindirecek sıcak su olacaktı.

Geliyorum, bakır kraliçe. Birlikte uçarak yükseleceğiz.

Bu düşünce, paylaştıkları zihne girdi. Spit'ti. Köprüden atlamış, daha büyük ejderhaları iterek ilk atlayan olmuştu. *Altımda rüzgarı yakaladım ve sana geliyorum. Birlikte yükseliyoruz!*

Relpda'nın parıldayan kanatlarının çırpınışları aniden yeni bir seviyeye çıktı. Ritim daha yavaş, aşağı doğru itiş daha güçlüydü. O yükseldi, nehir altında geri çekildi ve uzun, baş döndürücü bir an boyunca Sedric, ejderhanın aşağıda uzanan kırsal manzarasını paylaştı. Hiçbir yaratığın bu kadar uzaklığı bu kadar ayrıntılı görebileceğini hayal etmemişti. Dağın tepesinde duran bir insan böyle bir manzarayı görebilirdi, ama yamaçta uyuklayan geyikleri ya da rüzgârın değil, küçük keçi benzeri yaratıkların sürüsünün geçişinin neden olduğu çimenlerin hareketini asla fark edemezdi. Aniden, onları koklayabildi, onları yöneten misk kokulu erkek ve onu takip eden beş, hayır, altı dişi. Hiç deneyimlemediği bir şekilde ayrıntılı bilgiler zihnine akın etti. Relpda ile temasını aniden kestiğinde, onun onu ittiğini mi yoksa kendisinin kaçtığını mı bilemedi.

Ayakta durdu, etrafındaki güne gözlerini kırpıştırarak, sanki olağanüstü bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı, gözlerini kapattı ve sorununu sıradan bir insan görüşüne geri döndüğü gerçeğini kabul edemeden gözlerini ovuşturdu. Başını salladı ve etrafına baktı. Diğer ejderhalar ve bekçiler, köprü girişindeki yolun sonunda toplanmıştı. Carson ona doğru koşuyordu, yüzünde sevinç ve dehşet arasında garip bir ifade vardı. Köprüdeki hareket gözüne çarptı ve turuncu Dorteian'ın aniden köprü girişine doğru koştuğunu, bir an durduğunu ve sonra havalandığını gördü. Bunu yaparken kanatlarını genişçe açtı ve üzerinde büyük parlak mavi çiçekler gibi işaretler ortaya çıktı. Vücudunu mükemmel bir hizaya getirdi ve kendini bir ok haline getirdi. Sedric izlerken, Dorteian hiç düşmedi, kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak yükseldi. Arkasında köprü yaklaşımında, Kase ejderhasının zaferle havalanmasını görünce çılgınca sevinçle zıpladı ve dans etti. Kuzeni Boxter ona katılmak için koşarak geldi, sırtına vurarak

Kase ejderhasını göstererek çılgınca gülüyordu. Sonra kutlamalarını aniden durdurup, uzun, ince ejderha köprünün sonuna doğru koşarken Skrim'den uzaklaşmak için bir tarafa kaçtılar. Tereddüt etmeden kendini fırlattı ve ikinci bir turuncu ok gibi uçtu. Uzun, dar vücudu bir yılan gibi dalgalanarak gökyüzüne doğru yükselmeye devam etti.

"Sedric!" Carson'ın bağırان sesi, Skrim'in başarılı kalkışından dikkatini dağıttı. "Sedric, onu gördün mü? Şimdi görüyor musun?"

Ortağı aniden önüne çıktı, onu yakaladı, ayaklarından havaya kaldırdı ve sevinçle döndürdü. "Ejderhalarımızı gördün mü?" diye Sedric'in kulağına bağırdı.

"Hayır! Bırak beni, neden bahsediyorsun?" diye sordu Sedric. Ama Carson onu yere bıraktığında, baş dönmesinden düşmemek için koluna tutunmak zorunda kaldı. "Ne? Nerede?"

"Orada!" Carson gururla ilan etti ve Kelsingra'nın üzerindeki uzak gökyüzünü işaret etti.

Sedric'in en büyük umudu, Relpda'nın karşı kıyıya güvenli bir şekilde inebilmesiydi. Onun şehrin üzerinde spiral çizerek yükseldiğini hiç hayal etmemişti. Her vahşi dönüşte yana yatıp devriliyordu ve bir tarlakuşu kadar zarif olmasa da, uçuşunda yine de neşeliydi. Altında, onun yükselişine yetişmek için çılgınca gümüş kanatlarını çırparak Spit vardı. O, Relpda'dan daha ağır uçuyordu ve çabası belliydi, ama başarısı da öyle. İki adam izlerken, Spit ona yaklaştı ve sonra onu geçti. Aniden, ona doğru daldı ve Sedric, uzaktaki kraliçesine boşuna bir uyarı çığlığı attı. Ama Relpda, Spit'in geldiğini görmüştü. Son anda kanatlarını vücuduna sıkıca yapıştırdı ve yere doğru düşüşe geçti, ancak sonra yumuşak bir şekilde düzleşti ve süzölmeye başladı. Kanatlarını açtı ve hız kazandı, uzak tepelerin eteklerine doğru fırladı. Ancak Spit onu taklit etmiş ve çok gerisinde kalmamıştı. Onu takip ederken çılgınca bağıırıyordu. Relpda uzak bir tepenin arkasında gözden kaybolduğunda Sedric, "Neden onu bu kadar rahatsız ediyor? Carson, onu geri çağır! Bir şey yap. Ona zarar verecek diye korkuyorum!" diye bağırdı.

Carson, Sedric'in omuzlarına kolunu sıkıca doladı ve çenesini tutup Sedric'in endişeli bakışlarını gökyüzünden kendine çevirdi. Ona gülümsedi. "Şehir çocuğu," diye alaycı bir şekilde dedi. "Spit, Relpda'ya benim sana zarar vermek istediğim kadar zarar vermek istiyor." Sonra başını çevirip yüzünü eğdi ve Sedric'i sertçe öptü.

Hest şaşırđı. ay sıcağtı ve çok lezzetliydi, baharatlı ve içini ısıtıyordu. Dkkn sahibi ona şişman mavi bir çömlek sobanın yanındaki küçük bir masa vermiştı. Çayın yanında Hest'e hamur işleri ikram etti, bazıları biberli maymun sosisiyle, bazıları ise hem ekşi hem tatlı yumuşak pembe bir meyveyle doldurulmuştu. Hest yemeğini aceleye getirmedı. Redding'in Chalcedeans'larla görüşmesini tamamlaması için bolca zaman vermek ve ardından onu zorladığı için yaptığı aptallığı düşünmesi için bolca zaman vermek istiyordu. Kasvetli küçük odasına döndüğünde iki hedefe ulaşmış olacağını düşünüyordu. Hest ellerini kirletmeden kötü mesajlar iletilmiş olacak ve Redding bir kez daha onun iradesine boyun eğecekti.

Hest, dükkân sahibine karşı çekici ve esprili davranmaya çalışmıştı. Her zamanki gibi, bu taktiği işe yaramıştı. aycı adam cana yakın ama meşgul biriydi. Hest ile birkaç hoş söz alışverişinde bulunmuştu, ancak Hest'in "Az önce su geçirmez teknelerden biriyle geldim; bence bu tekneler nehirde seyahati tamamen değiştirecek" şeklindeki hamlesi sonuçsuz kalmıştı. Ancak yanağında dört yıldız dövmesi olan genç bir kadın ona ilgi duymuştu ve çok konuşkan olduğunu kanıtlamıştı. Konuşmayı yönlendirmek çok da zor olmamıştı. Konuyu su geçirmez teknelerden yaşam gemilerine, *Tarman* ve *Tarman* seferine getirmişti. Dedikodulardan da eksik değildi. Leftrin'in Cassarick'e yaptığı ziyaret ve ani ayrılışını, hatta Tüccar Khuprus'un kızlarından biriyle ortaklık kurmuş gibi göründüğünü bile biliyordu. Kız, *Tarman* limandan ayrıldığından beri görülmemişti ve bazıları onun kaptana aşık olup onunla kaçtığını düşünüyordu. Reyn Khuprus ve hamile karısı Malta hakkında da dedikodular vardı. Söylentilere göre, Leftrin ortaya çıktığı sıralarda Rain Wild Traders toplantısına gelmişlerdi ve Leftrin, Malta Khuprus'a bir tür gizli mesaj ve muhtemelen Elderling şehri Kelsingra'dan çok değerli bir hazine vermişti. O günden beri, sözde Elderlinglerden hiçbiri Cassarick'te görülmemişti. Dudaklarının kıvrımından, Reyn ve Malta'ya karşı önyargılı olduğunu anladı ve o da onunla aynı duyguları paylaştığını ima edince, çok iyi anlaştılar ve kadın bildiği her şeyi ona anlattı. Khuprus ailesinin reisi, onların nerede oldukları veya hamileliğin canlı bir çocukla sonuçlanıp sonuçlanmadığı konusunda ketum davranıyordu. Jani Khuprus'un bitkin ve endişeli görünümü gibi, bilgi eksikliği de çok dikkat çekici hale gelmişti. Kız, yok edilmesin diye herkesten saklanan bir canavarın doğduğunu şüpheleniyordu.

Hest'in onu Rain Wilds'ın iç politikasından uzaklaştırıp ilgisini çeken konuya geri döndürmesi biraz zaman aldı. Kelsingra ve özellikle karısı hakkında dedikodu duymak istiyordu ama bunu doğrudan soramıyordu. Sonunda onu, Leftrin'in Konsey'e keşif gezisi hakkında ilk kez bahsettiği ana geri döndürdü. O orada değildi, ama "o Elderling Malta"nın, kayıp kardeşi Selden'i temsil ettiğini iddia ederek Konsey işlerine burnunu soktuğunu uzun uzun anlattı. Selden ise ejderhaların Konsey'de temsil edilme hakkı varmış gibi ejderhalar adına konuşacaktı! O, Selden'in ejderhaların iradesini bildiğini iddia etmesinin, Khuprus Elderling'lerin daha fazla güç ele geçirmek için yaptığı başka bir oyun olduğunu düşünüyordu. Herkes onların Rain Wilds'ta kral ve kraliçe olup herkese hükmetmeyi hayal ettiklerini biliyordu. Onun tiradı, o yorulmadan çok önce onun için sıkıcı hale gelmişti. Yine de, son kekleri yiyene kadar oradan ayrılmadı. *Tarman'ın* nehirde ne keşfettiğini kimsenin bilmediğini öğrenmek için bir öğleden sonra ve birkaç sikke harcamıştı.

Küçük pencereden dışarı baktı. Karanlık. Ama geldiğinden beri her şey karanlık görüldüğü için, zamanı tahmin etmek için bunun iyi bir yol olmadığına karar verdi. Yağmur ormanlarının yoğun gölgesi, kışın sonlarında güneşin azıcık ışığını bile çalıyordu. Kendi içgüdülerine güvenmek daha iyiydi ve şimdi dönmek için uygun bir zaman olduğuna inanıyordu. Gümüş paraları fincanının yanına küçük bir yığın halinde dizdi ve kalkıp çıkmak için ayağa kalktı. Sıcak ve rahat küçük çay salonunun dışında rüzgâr iyice şiddetlenmişti. Eski yapraklar, kahverengi iğneler ve yosun parçaları dallardan yağmur gibi yağıyordu. Yönünü bulup daha küçük bir ağaca ulaşması, iki merdiveni çıkması ve odasının bulunduğu eski püskü sallanan yapıya ulaşması birkaç dakika sürdü. Oraya vardığında, çatıların üst kısımlarına yağan yağmur onun bulunduğu yere kadar indi. Yağmur, yol boyunca topladığı dallar ve toprakla birlikte çok büyük damlalar halinde yağıyordu. Geceyi burada geçirmeyeceği için memnundu: odanın sallanmasının denizde bir gemide olmak kadar kötü olacağını tahmin ediyordu.

Kapıyı denedi ama içeriden kilitli olduğunu gördü. "Redding?" diye sinirli bir şekilde seslendi, ama cevap alamadı. Bu ne cüret! Hest ona biraz şaka yapmış, ona korkunç azarlamaları iletmesini istemişti. Bu, Hest'i rüzgâr ve yağmurda dışarıda bırakmasını haklı çıkarmazdı. "Lanet olsun, Redding, kapıyı aç!" diye ısrar etti. Kapıyı yumrukladı, ama yine de cevap alamadı.

cevap alamadı. Yağmur şiddetini arttırmaya başladı. Hest omzunu kapıya dayadı ve kapıyı bir parmak kadar açmayı başardı.

Loş odaya gözünü dikti. "Redding!" Bağırmayı, onu boğazından yakalamak için uzanan bronz ve kaslı bir el tarafından kesildi.

"Sessiz ol," diye emretti, çok iyi tanıdığı alçak bir ses.

Kapı kısmen açıldı ve o karanlık odaya çekildi. Yumuşak ve ağır bir şeye takılıp dizlerinin üzerine düştü. Düşerken el, boğazındaki tutuşunu bıraktı; tam nefes alabilmek için birkaç kez öksürdü. O sırada kapı kapatılmıştı. Odanın tek ışığı küçük ocaktaki kömürlerden geliyordu. Kapıyı tıkayan nesnenin bir adamın cesedi olduğunu zar zor seçebiliyordu. Chalcedean, onunla kaçış yolu arasında duruyordu. Yerdeki ceset hareketsizdi. Oda kokuyordu.

"Redding!" Cesede uzandı ve kaba pamuklu bir gömleğe dokundu. "Hayır!"

Chalcedoian'ın sesindeki küçümseme mutlak bir şekilde hissediliyordu.

"Hayır, o Arich. Yalnız geldi. Adamın ilk başta ona çok kötü davranmadı.

Paketi teslim etti ve Arich ölmeden önce onun önemini anladı. Bu elbette gerekliydi. Onun korkunç başarısızlığından sonra umutla ölmesi dayanılmaz olurdu. Elbette adamının cevaplayamayacağı soruları vardı, bu yüzden onların görüşmesine müdahale etmek zorunda kaldım. Beni görünce çok şaşırdı, neredeyse adamın kadar şaşırdı. Arich'i öldürmeden önce, Begasti Cored'in artık hayatta olmadığına inanmamı sağlayan birkaç şey söyledi. Yazık.

Arich'ten daha zekiymiş ve belki daha fazla bilgiye sahipti. Dük'ün, Begasti'nin tek oğlunun elinden gelenin en iyisini yapacağına inanmasının Begasti'nin tek oğlunun elini tanıyacağı fikrini çok sevmişti.

"Burada ne yapıyorsun? Redding nerede?" Hest biraz kendine gelmişti. Ayakları üzerinde sendeleyerek odanın hasır duvarına doğru geri çekildi. Dayanaksız oda, adımlarıyla birlikte mide bulandırıcı bir şekilde sallanıyordu, ya da belki de durumun dehşetinden kaynaklanan baş dönmesiydi. Parasını ödemediği odanın zemininde bir ceset yatıyordu; suçlu bulunacak mıydı?

"Dük için görevimi yerine getiriyorum. Ona ejderha parçaları getiriyorum. Hatırladın mı? Seni buraya gönderme sebebim buydu. 'Redding'e gelince... Adamının adı, değil mi? Orada, düştüğü yatakta yatıyor."

Karanlıkta, Hest alçak yatağın üzerindeki yığını fark etmemişti. Şimdi baktı ve gözleri ayrıntıları gösterdi: yere sarkan solgun bir el, kanla kararmış dantelli manşet. "Yaralandı mı? İyi olacak mı?"

"Hayır. O tamamen öldü." Adamın sesinde hiç pişmanlık yoktu.

Hest düzensizce nefes alıp verdi ve elleri dokunmuş duvara değene kadar geri adım attı. Dizleri titriyordu ve kulaklarında uğultu vardı. Redding ölmüştü. Redding, hayatı boyunca tanıdığı, ortak ilgi alanlarını keşfettiklerinden beri ara sıra yatak oyunları oynadığı partneri; bu sabah birlikte kahvaltı yaptığı Redding. Redding burada ani bir şiddet olayında ölmüştü. Anlaşılmaz bir şeydi. Hest bakakaldı ve gözleri o anı yakalayıp zihnine kazıdı. Redding paletin üzerinde karnı aşağıya dönük yatıyordu, yüzü ona dönüktü. Ocağın düzensiz ışığı, açık ağzının ve bakışlarının etrafında dans ediyordu. Ölmüş gibi değil, hafifçe irkilmiş gibi görünüyordu. Hest, onun aniden gülüp oturmasını bekledi. Sonra, Chalcedean ve arkadaşı arasında uydurulmuş tuhaf bir şaka olması için uzun bir an geçti. Ölmüş. Redding ölmüştü, tam orada, Rain Wild'daki küçük bir kulübede, pis bir paletin üzerinde.

Aniden, aynı kaderin kendisine de başına gelebileceği çok olası göründü. Sesini buldu. Sözleri boğuk bir şekilde çıktı. "Neden bunu yaptın? Sana itaat ettim. Benden istediğin her şeyi yaptım."

"Neredeyse. Ama tam değil. Sana yalnız gelmeni söylemiştim. Sen itaatsizlik ettin. Neye sebep olduğunu görüyor musun?" Chalcedean'ın sesi, dersinden kalan bir öğrenciye hafifçe azarlayan bir öğretmen gibiydi. "Ama her şey kaybedilmedi. Sen ve tüccar arkadaşın onları benim için dışarı çıkardınız."

"Yani benimle işin bitti mi? Gidebilir miyim?" İçinde umut yeşerdi. Buradan uzaklaş. Kaç. Mümkün olduğunca çabuk Bingtown'a dön. Redding öldü. *Öldü!*

"Tabii ki hayır. Hest Finbok, bunu kafana sok. Bu basit bir fikir. Adamın Sedric, bize ejderha parçaları getireceğini söyledi. Henüz söz verilen şeyi almadık. Onun anlaşmasını yerine getirdiğinde senin görevin biter, ki bu aslında senin anlaşmandır, çünkü o senin hizmetkarın ve senin adına konuşuyordu." Suikastçı ellerini kaldırdı ve indirdi. "Bunu anlamakta bu kadar zorlanan ne var?"

"Ama sen ne istedin ben yaptım. Ejderha parçalarını öylece ortaya çıkaramam! Yoksa yok! Ne istiyorsun? Sana başka ne verebilirim? Para mı?"

Chalcedean ona doğru ilerledi. Yüzündeki yara izi eskisi kadar kızıl değildi, ama daha bitkin görünüyordu, saçları ve sakalı dağınıktı. "Ne mi istiyorum?" Yüzünü Hest'in yüzüne yaklaştırdı ve ela gözleri öfkeyle parladı. "İstemediğim şey, oğlumun elinin bana

İstediğim, bir ejderhanın etini, kanını ve organlarını düküme geri götürmek, böylece o da benim etimi ve kanımı, rehin aldığı kişiyi bana geri versin. Bana cömertçe ödüllendirsin ve sonra beni ve ailemi hiç görmemiş gibi davransın. Böylece ben ve ailem, hayatımızın sonuna kadar güven içinde yaşayabiliriz. Para bunun karşılığını veremez, Bingtown'ın. Sadece ejderhanın eti."

"Bunu nasıl elde edeceğimi bilmiyorum. Eğer sana verebilseydim, şimdiye kadar vermiş olmaz mıydım?" Hest'in sesi titriyordu. Bütün vücudu titriyordu. Korku değil, korkudan daha derin bir şey onu sarsıyordu. Dişlerini gıcırdatmamak için sıkıca kapattı.

"Sessiz ol. Sen işe yaramazsın, ama elimdeki tek araç sensin. Bu sefil aptallarla yapılabilecek her şeyi yaptım. Sinad Arich ve Begasti Cored başarısız olmuştu; onları neyin geciktirdiğini görmek için gönderildiğimde bundan neredeyse emindim. Bu yüzden onları yolumdan çektim. Senin Redding'ini de ortadan kaldırdım; onu yardımcın olarak seçerken kötü bir seçim yaptın. Arich hediyesini açtığında kustu. Ben odaya girdiğimde neredeyse bayılıyordu. Sonra Arich'i öldürdüğümde kadın gibi çığlık attı. Arkadaş olarak böyle bir adam mı seçiyorsun?"

"Onu hayatım boyunca tanıdım," diye duydu Hest kendi sesini. Redding'in artık hayatta olmadığını kavrayamadan, uyuşmuş bir şekilde konuştu. Redding, masaya tırmanıp kadeh kaldırmak için. Redding, en sevdikleri terzide pelerin denerken. Redding, bir kaşını kaldırıp, kesinlikle skandal niteliğinde bir dedikoduyu paylaşmak için eğilirken. Redding dizlerinin üstüne çökmüş, dudakları ıslak, Hest'le alay ediyordu. Redding karnının üstüne yatmış, gözleri donuklaşmıştı. Bütün hayatları boyunca, ve şimdi Redding'in hayatı sona ermişti. Artık Redding yoktu. "Sana ejderha parçalarını nasıl bulacağımı bilmiyorum," dedi düz bir sesle.

"Şaşırmadım," diye cevapladı Chalcedean. "Ama bulacaksın."

"Nasıl? Neden bahsediyorsun? Ne yapabilirim ki?"

Chalcedean yorgun bir şekilde başını salladı. "Senin hakkında soru sormadığımı mı sandın? Karın hakkında her şeyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Ve burada, ailenin gelecekteki tüccarı olarak bağlantılarını? Seni buraya kullanmak için getirdim, ejderhalar ve sevgili karın hakkında öğrenilebilecek her şeyi öğrenmek için. Öğrendiğimizde, onları takip edeceğiz..."

"Hiçbir tekne bizi nehirden yukarı taşıyamaz!" Hest cesaretle sözünü kesti.

Chalcedean kahkahayla güldü. "Aslında, her şey Bingtown'dan ayrılmadan önce ayarlandı. Yeni su geçirmez teknelerden birinin tam da senin için bu kadar uygun bir zamanda kalkacağına inanıyor musun?"

uğurlu bir zamanda kalkacağı bir tesadüf mü sandın? Ve yolcu için tek bir kabin kalmış olması? Aptal."

"O zaman... siz de bizimle aynı gemide miydiniz?"

"Tabii ki. Ama bu kadar bariz şeyleri konuşup durma. Bu gece burada yapmamız gereken bir iş var, o da uyumadan önce işleri daha az bariz hale getirmek."

"Daha az bariz mi?"

"Cesetleri ortadan kaldırmanız gerekiyor. Önce, kimliklerini daha kolay yok edebilmek için tüm giysilerini çıkarmalısınız." Chalcedean düşünceli bir şekilde durakladı. "Yüzleri de kimse tarafından kolayca tanınmasa daha iyi olur." Arich'in cesedinin yanında çömelirken, iğrenç küçük bıçaklarından birini çıkardı. "Ben bunun yüzünü hallederken, sen onu soyabilirsin." Dönmeden ekledi: "Ve çabuk olmalıyız. Bu, bu geceki görevlerimizin sadece ilki. Hest Finbok'un yazması gereken bazı mektuplar var, ailesiyle çok karlı bir işbirliği teklif eden notlar, ama çok gizli nitelikte. Bu, gizli dostlarımızın inlerinden çıkarıp uçurumun kenarına çekecektir. Tam da istediğimiz yere."

Balık Ayının 26. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı
***Vestrit Tüccarları'ndan Ronica Vestrit, Bingtown
Cassarick'te mesajları kabul eden beceriksiz kuş bakıcısına***

Patron, bunun Kuş Bakıcıları Loncası Salonunda asılmasını istiyor.

Bir kez olabilir, kaza olabilir. İki kez olabilir, tesadüf olabilir. Dört kez ise kasıtlı casusluktur. Cassarick'ten bana gönderilen tüm mesajları tahrif ediyorsunuz. Malta Vestrit Khuprus'tan bana gönderilen mesajlar mühürleri zarar görmüş veya eksik olarak ulaştı, aynı şekilde Jani Khuprus'tan gönderilen son mesaj da öyle. Khuprus ve Vestrit Tüccar aileleri arasında gönderilen mesajları hedef aldığınız çok açık.

Ayrıca, bizi aptal ve Loncada kuşların ve kuş bakıcılarının nasıl kullanıldığını bilmeyen kişiler olarak gördüğünüz de açık. Bu mesajın, sizin sorumlusu olduğunuz kuş kumesinden bir kuşun bacağına bağlanarak size ulaştığını fark edeceksiniz. Lonca sizin adınızı vermek istemese de, en azından bazı kurcalamaların sorumlusunun kim olduğunu artık bildiklerini biliyorum. Bana ulaşan hasarlı mesajların bacak bantlarındaki işaretleri göstererek, size karşı özel bir şikayette bulundum.

Kuş bakıcısı olarak günlerin sayılıdır. Rain Wild Tüccarları ve seni dünyaya getiren ailen için bir utanç kaynağısın. Gizlilik ve sadakat yemininizi bozduğunuz için kendinizden utanmalısınız. Casusluk ve aldatmanın olduğu yerde ticaret gelişemez. Sizin gibiler hepimize zarar veriyor.

ALTINCI BÖLÜM

Ejderha Kanı

"Hasta görünüyor," diye itiraz etti Dük.

Şansölye Ellik, dükün getirdiği hediyeği alenen küçümsemesinden utanarak sessizce gözlerini indirdi, ama başını eğip hediyeği kabul etti. Başka seçeneği yoktu ve dük, onun bunu bilmesini istiyordu.

Özel görüşme odası sıcaktı, bazı katılımcılar için boğucu bile olabilirdi. Dük o kadar çok kilo kaybetmişti ki, güzel bir bahar gününde bile sürekli üşüyordu. Büyük şöminelerde ateş çıtır çıtır yanıyordu, taş zeminler kalın halılarla kaplıydı ve duvarlar duvar halıları ile örtülmüştü. Dük'ün zayıf vücudunu yumuşak, sıcak cüppeler sarmıştı. Yine de üşüyordu, ancak ona eşlik eden altı muhafızın yüzlerinde ter damlaları vardı. Odada bulunan diğer kişiler, başbakanı ve onunla birlikte içeri sürüklenen yaratıktı.

Zincirlenmiş ejderha adam, önünde duran Elderling, terlemiyordu. Zayıftı, gözleri çökmüştü ve saçları dökülmüştü. Ellik ona sadece bir peştamal giymesine izin vermişti, şüphesiz pullu derisini daha iyi göstermek için. Ne yazık ki, bu peştamal kaburgalarını ve dirsek ve dizlerindeki çıkıntıları da ortaya çıkarmıştı. Omuzlarından birine bir bandaj sarılmıştı. Dükün beklediği görkemli varlık değildi.

"Ben hastayım."

Yaratığın sesi onu ürküttü. Sadece konuşabilmesi değil, sesinin durumuna göre Dük'ün beklediğinden daha güçlü olması da şaşırtıcıydı. Üstelik Chalcedean dilinde konuşuyordu. Aksanlıydı ama yeterince anlaşılırdı.

Yaşlı, doğruyu söylediğini göstermek istercesine öksürdü, sanki öksürerek balgamı temizlemeye çalışırsa, öksürüğün acısı balgamdan daha fazla olacaktı gibi. Dük bu tür öksürüğe aşinaydı. Yaratık, ince mavi pullu elinin arkasını ağzına götürdü, iç geçirdi ve sonra gözlerini Dük'ün bakışlarına dikti. Ellerini yanlarına indirdiğinde, bileklerindeki zincirler tıkırdadı. Bu ışıktaki gözleri insaniydi, ama odaya ilk getirildiğinde bakışları bir kedininkiler gibi parlıyordu, mum ışığında mavi renkte parlıyordu.

"Sessizlik!" Ellik yaratığa bu kelimeyi tükürdü. "Sessizlik ve Dük'ün önünde diz çök." Hayranlık duyduğu yaratığa duyduğu hayal kırıklığını, ejderha adamın zincirini sertçe çekerek ifade etti ve yaratık sendeleyerek öne doğru düştü, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini yere koyarak zar zor kendini tutabildi.

Ejderha adam yere vurarak bağırdı ve sonra zorlukla dizlerinin üzerine doğruldu. Ellik'e nefretle baktı.

Şansölye yumruğunu geri çekerken, Dük araya girdi. "Demek konuşabiliyor, öyle mi? Bırak konuşsun, Şansölye. Beni eğlendiriyor." Dük, bunun Ellik'i memnun etmediğini görebiliyordu. Ejderha adamın ne söyleyeceğini dinlemek için daha da fazla neden vardı.

Pullu adam boğazını temizledi ama sesi hala kısık çıkıyordu. Nezaketi, akıl sağlığının sınırında olan bir adamın nezaketi gibiydi. Dük, bu tür son çareyle normallığe tutunma çabalarına aşinaydı. Neden çaresiz adamlar mantık ve formalitelerin yok olan hayatlarını geri getirebileceğine inanırlardı?

"Benim adım Selden Vestrit, Bington Tüccarları'ndanım, Rain Wild Tüccarları'ndan Khuprus ailesi tarafından büyütüldüm ve Ejderha Tintaglia'nın şarkıcısıyım. Ama belki bunu biliyorsunuzdur?" Adam umutla Dük'ün yüzüne baktı. Orada tanındığını görmeyince konuşmaya devam etti. "Tintaglia beni kendisine hizmet etmek için seçti ve ben de bunu memnuniyetle kabul ettim. Bana bir görev verdi. Ejderha, onun gibi başkalarını bulup bulamayacağımı veya onlar hakkında herhangi bir hikaye duyup duymadığımı öğrenmem için beni gönderdi. Ben de gittim. Bir grup tüccarla birlikte uzaklara seyahat ettim. Ben ejderhaya olan sevgim için gittim, ama onlar onun lütfunu kazanıp bu lütfu bir şekilde servete dönüştürmek umuduyla gittiler. Ancak nereye gidersek gidelim, aramız sonuçsuz kaldı. Diğerleri geri dönmek istedi, ama ben devam etmem gerektiğini biliyordum."

Bir kez daha, gözleri Dük'ün ifadesiz yüzünde bir tür sempati veya ilgi aradı. Dük, yüzünde hikayeye ilgi duymadığını belli etti.

Ejderha şarkıcısının sesi devam ederken daha da alçaldı. "Sonunda, kendi halkım bana ihanet etti. Birlikte seyahat ettiğim tüccarlar, arayışımızı reddettiler. Sanırım beni onlara ihanet ettiğimi, onları paralarını harcayıp hiçbir şey kazanamadıkları aptalca bir maceraya sürüklediğimi düşündüler. Bütün eşyalarımı çaldılar ve bir sonraki limanda beni köle olarak sattılar. Yeni 'sahiplerim' beni güneyin uzaklarına götürdüler ve pazar yerlerinde ve kavşaklarda sergilediler. Ama sonra, yeniliğim kaybolup hastalanmaya başladığımda, beni tekrar sattılar. Kuzeye gönderildim, ama korsanlar gemimizi ele geçirdi ve yine el değiştirdim. Meraklılara sergilenmek üzere bir ucube olarak satın alındım. Bir şekilde şansölyeniz varlığımdan haberdar oldu ve beni buraya getirdi. Ve şimdi size geldim."

Dük bunların hiçbirini bilmiyordu. Ellik'in biliyor mu diye merak etti ama şansölyesine bakmadı. Ejderha adam dikkatini çekmişti. Bu "ejderha şarkıcısı" ikna edici bir şekilde konuşuyordu. Sesi kaba ve müzikal değildi, ama sözlerinin ritmi ve tonu, daha az etkilenebilir bir adamı ikna edebilirdi. Dük ona cevap vermedi. Sonraki sözlerinde sesinde çaresizlik belirdi ve Dük onun görüldüğünden daha genç olup olmadığını merak etti.

"Beni sahiplendiğini iddia edenler ve beni satanların hepsi yalancı! Ben köle *değilim*. Kölelikle cezalandırılacak hiçbir suç işlemedim, böyle bir cezanın kabul edildiği hiçbir yerde vatandaşlık hakkım olmadı. Hapisimin haksız olduğunu kendi sözümle kabul etmezseniz, halkıma haber gönderin. Onlar benim özgürlüğümü sizden satın alacaklar." Bu kez daha şiddetli öksürdü ve her sert nefes alışında yüzünde ağrı hissetti. Zar zor ayakta kalabildi ve ağzını sildiğinde dudakları mukusla ıslaktı. İğrenç bir manzaraydı.

Dük ona soğuk bir bakış attı. "Artık adını biliyorum, ama kim olduğun umurumda değil. Seni buraya getiren şey, ne olduğun. Sen yarı ejderhasın ve benim için önemli olan tek şey bu." Seçeneklerini düşündü. "Ne zamandır hastasın?"

"Hayır. Yanılıyorsunuz. Ben yarı ejderha değilim. Ben bir insanım, bir ejderha tarafından değiştirilmiş bir insan. Annem Bingtown'dan, ama babam Chalcedean'lıydı, Kyle Haven. O bir deniz kaptanıydı. Tıpkı sizin gibi bir adamdı."

Yaratık dizlerinin üzerinde ilerlerken yumruklarını sıkmaya cesaret etti. Ellik elindeki tasmayı çekti ve Yaşlı, acı içinde sessiz bir çığlık attı. Ellik, botlu ayağıyla onu rahatça itti ve yanına devirdi.

Yaratık ona öfkeyle baktı. Şansölye, zincirlenmiş Elderling'in boğazına botunu koydu ve bir an için Dük, Ellik'in bir zamanlar olduğu savaşıyı tanıdı.

"Biraz nezaket göster, Elderling, yoksa sana ben öğretirim." Ellik sert bir şekilde konuştu, ama Dük bunun gerçekten ona saygıdan mı, yoksa "hediyesi" onun soyunu bir kez daha inkar etmeden önce yarattığı susturmak için mi olduğunu merak etti. Önemli değildi. İnce pulları, mavi rengi, hatta parıldayan gözleri onun insan olmadığını kanıtlıyordu. Babasının Chalcedean olduğunu iddia etmek akıllıca bir yalandı. Atasözünde de söylendiği gibi, bir ejderha kadar akıllı.

"Ne zamandır hastasın?" diye sordu Dük tekrar.

"Bilmiyorum." Yaşlı adam direnişini kaybetmişti. Konuşurken Dük'e bakmadı. "Karanlık bir geminin içinde zamanın nasıl geçtiğini anlamak zor. Ama beni sattıklarında zaten hastaydım ve korsanlar gemiyi ele geçirdiğinde de hastaydım. Bir süre bana dokunmaya korkuyorlardı, sadece görünüşümden dolayı değil." Tekrar öksürdü ve yattığı yerde içe doğru kıvrıldı.

"Kemiklerine kadar zayıflamış," dedi Dük.

"Bence bu onların doğal şekli," dedi Ellik temkinli bir şekilde. "Uzun ve ince olmak. Eski parşömenlerde onları bu şekilde tasvir eden birkaç resim var. Uzun ve pullu."

"Ateşi var mı?"

"O belki bir insandan daha sıcaktır, ama yine de, bu onun türünün özelliği olabilir."

"Ben *hastayım*!" yaratık daha güçlü bir sesle tekrar haykırdı. "Etlerim eridi, nefes alamıyorum ve evet, ateş basıyor. Neden bana böyle sorular soruyorsunuz? Beni kurtaracaklara haber göndermeme izin verecek misiniz? Benim için ne isterseniz isteyin, eminim ki ödenecektir." "Hasta hayvanların etini yemem," dedi Dük soğuk bir şekilde.

Ellik'e dikti. "Bana bulaşıcı bir koku yayması için böyle birini getirilmesini de istemem. Belki iyi niyetliydin, Şansölye, ama bu anlaşmamızın senin kısmını yerine getirmiyor."

"Ekselansları," diye kabul etti Ellik. Kabul etmek zorundaydı, ama sesinde hafif bir sertlik vardı. "Onu size zorla getirdim için özür dilerim. Onu hemen gözünüzün önünden kaldıracam."

"Hayır." Dük dikkatlice aklını topladı. Ellik'in haftalar önce verdiği küçük et parçası ona can vermişti. Neredeyse iki gün

diğer yiyecekleri iyi sindirmiş, hatta yardımsız olarak ayağa kalkıp birkaç adım atabilmişti. Sonra bu iyi hissetme duygusu geçmişti ve zayıflığı geri gelmişti. Yani ejderha adamın eti onu iyileştirmemişti, ama birkaç günlüğüne ona güç vermişti. Gözlerini kısarak, yarattığı değerlendirdi. Bu yaratık değerliydi ve bu durumda Ellik'i çok hayal kırıklığına uğratmak ciddi bir hata olurdu. Elderling'i bir hediye olarak kabul etmeli, Ellik'e hala kendisine yakın olduğunu hissettirmeliydi. Ellik'in gücünün şu anda tahtını destekleyen şey olduğunu biliyordu. Ama başbakanına çok fazla güç vermemeliydi. Kızını henüz ona evlatlık olarak veremezdi. Ellik bir kez kızına göz koydu mu, babasına ne ihtiyacı kalırdı ki?

Dük, seçeneklerini düşünerek zamanını aldı, muhafızlarının sıcaktan nasıl terlediklerini ya da Ellik'in utanç ve belki de öfkeyle kararan yüzünü umursamadı. Yaşlı adamı düşündü. Hasta bir hayvanı yiyen kişi hastalanabilirdi. Ama hasta bir hayvan tedavi edilip tekrar işe yarar hale gelebilir. Yaşlı adam hasta olsa da canlılığı güçlü görünüyordu. Belki tedavi edilebilirdi.

Yarattığı Chassim'in bakımına vermeyi düşündü. Kadınları arasında şifacı olarak yetenekleri iyi biliniyordu ve bu kesinlikle Ellik'i dengeden çıkaracaktı. Şu anda kızı güvenli bir şekilde hapsedilmiş ve izole edilmişti. Her gün ona mesajlar göndererek, kendisine bu muamelenin neden yapıldığını ve ne yaptığını öğrenmek istiyordu. Hiçbirine cevap vermemiştir. Ne kadar az bilir, ona karşı kullanabileceği silah o kadar az olurdu. Yaşlı adamı güvende tutmak ve sadece kendi kullanımı için saklamak için benzer koşullarda hapsedilmesi gerekecekti. Ve onun bakımını beceriksiz şifacılar emanet etmeyecekti. Onlar onu iyileştirmekte başarılı olamamışlardı; neden bu yarattığı daha da hasta etme şansı versin ki? Şansölyenin, onların yapamadığını onun için başardığı için duydukları kıskançlık, ejderha adamı zehirlemelerine neden olabilirdi.

Parçaları bir araya getirirken kendi kendine başını salladı. Plan onu memnun etti. Yaşlı, Chassim'in bakımına verilecekti. Ona, onu iyileştirirse özgürlüğünü kazanabileceğini söyleyecekti. Ve eğer ölürse... böyle bir başarısızlığın sonuçlarını hayal etmesini ona bırakacaktı. Şimdilik, sağlıklı olduğundan emin olana kadar yarattığın kanını içmeyecekti. Ve eğer Elderling tüketilebilecek kadar sağlıklı hale getirilemezse, onu istediği şeyle takas etme olasılığı hala vardı. Ejderha adam, kendi türü için değerli olduğunu ima etmişti.

Dük tahtına yaslandı, çıkıntılı kemikleri için daha rahat bulamadı ve tekrar öne doğru kıvrıldı. Bu sırada, yere düşmüş yaratık ona meydan okurcasına bakıyordu ve Ellik öfkeyle kaynıyordu.

Yeter artık. Kararlı ol. Ya da en azından öyle görün. "Hapishane müdürünü çağırın," dedi, ama muhafızları emrine itaat etmekten çekinirken, parmağını kaldırarak Ellik'e onun isteğini yerine getirmesini işaret etti. "O geldiğinde, onunla konuşup bu Elderling'in diğer özel mahkumlarımla birlikte hapsedilmesini ve aynı şekilde nazıkçe muamele görmesini söyleyeceğim. Zamanla sağlığına kavuşacağını ve onu iyi bir şekilde kullanabileceğimizi düşünüyorum. Siz, iyi şansölye, ona eşlik edebilirsiniz ve sıcak ve rahat bir yere konulduğundan ve iyi yemekler verildiğinden emin olun." Bir an bekledi, Ellik'in dükün egzotik hediyesini alıp karşılığında hiçbir şey vermeden kaçacağından korkması için zaman tanıdı. Öfkenin kıvılcımlarının parladığını görünce tekrar konuştu.

"Ve gardiyanlarıma, istediğiniz zaman ve istediğiniz şekilde her iki tutsağımı da ziyaret etme ayrıcalığına sahip olacağınızı ileticeğim. Size bir ayrıcalıkla ödüllendirmek en doğrusu gibi görünüyor. Sonunda sizin olacak şeye erişim hakkı, tabiri caizse... Size adil geliyor mu, Şansölye?"

Ellik, Dük'ün bakışlarını karşıladı ve çok yavaşça, gözlerinde anlayış belirdi. "Bu adil olmanın ötesinde, Ekselansları. Onu hemen getireceğim." Ödülünün zincirini çekti, ama Dük başını salladı. "Hapishane müdürünü getirirken ejderha adamı burada bırak. Benim muhafızlarım var ve bu kemik yığınının korkacak bir şeyim yok."

Şansölyenin yüzünde bir tedirginlik belirdi, ama derin bir reverans yaptı ve yavaşça odadan çıktı. O gittikten sonra Dük, ödülüne bakarak oturdu. Elderling, ciddi bir şekilde işkence görmüş gibi görünmüyordu. Belki biraz açtı ve solmakta olan morlukları dayak yediğini gösteriyordu. Ama enfeksiyon belirtisi yoktu. Belki sadece biraz beslenmesi gerekiyordu. "Ne yiyorsun, yaratık?" diye sordu.

Yaşlı adam onun bakışlarını karşıladı. "Görünüşüme rağmen ben bir insanım. Sizin yediğiniz şeyleri yerim. Ekmek, et, meyve, sebze. Sıcak çay. İyi şarap. Her türlü temiz yiyecek benim için uygundur."

Dük, yaratığın sesinde bir rahatlama duydu. İyi muamele göreceğini ve iyileşmesi için zaman verileceğini anlamıştı. Aklına başka bir şey sokmaya gerek yoktu.

"Bana mürekkep ve kağıt verirseniz," dedi yaratık, "aileme bir mektup yazacağım. Beni kurtarmak için fidye ödeyeceklerdir."

"Peki ya ejderhan? Bir ejderha için şarkı söylediğini söylememiş miydin? Senin güvenli dönüşün için ne verebilir?"

Yaşlı adam gülümsedi, ama ağzında alaycı bir ifade vardı. "Söylemesi zor. Belki de hiçbir şey. Tintaglia, insanların tahmin edebileceği şekilde davranmaz. Her an, her saat, bana olan ilgisi değişebilir. Ama beni güvenli bir şekilde, sonunda bulabileceği bir yere geri götürürsen, onun iyi niyetini kazanırsın."

"O halde onun nerede olduğunu bilmiyorsun?" Selden'i rehin alıp ejderhasını öldürüp parçalayabilecekleri bir yere çekme olasılığı biraz azaldı. Tabii eğer doğruyu söylüyorsa. Ejderhalar yalan söylemekle ünlüydü.

"Esir tutulduğum için, onu görebileceğim yerlerden çok uzağa götürüldüm. Muhtemelen beni terk ettiğimi düşünüyor. Her halükarda, onu görmeyeli yıllar oldu."

Pek cesaret verici bir haber değildi. "Ama sen Yağmur Ormanları'ndan geliyorsun?"

Orada birçok ejderha var, değil mi?"

Yaratık konuşmak için nefes aldı, kararından şüphe duyuyor gibiydi, sonra şöyle dedi: "Ejderhaların yumurtadan çıktığı haberi yayılmıştı. Uzun zamandır evime gitmedim. Orada yumurtadan çıkan ejderhaların ne hale geldiğini kesin olarak bilemem."

Yaratık bir pazarlık yapılacağını sezdi mi? Bırakalım düşünsün, ama Dük'ün hayatının buna bağlı olduğunu ona söylemesek iyi olur. Gardiyan ve Ellik'in kapıya yaklaşan ayak seslerini duydu ve yaratığa ciddi bir şekilde başını salladı.

"Şimdilik hoşça kal, Yaşlı. İyi beslen, dinlen ve güçlen. Belki daha sonra tekrar konuşuruz." Yaratıktan gözlerini ayırdı. "Muhafızlar. Beni korunaklı bahçeye götürün. Oraya vardığımda sıcak şarap hazır olsun."

Sabahın geç saatlerinde, Tintaglia rüzgarda odun kokusu aldı. Esinti kokuyu çok uzağa taşımıştı, ama yine de kalbini hafifletmişti. Trehaug artık çok uzakta değildi ve gün henüz yeni başlamıştı. Yakında Yaşlıları tekrar göreceği düşüncesi kalbini coşturdu. Kanatlarını daha güçlü çırparak acıya karşı kendini hazırladı. Sonu görüldüğü için artık dayanabilirdi. Malta ve Reyn'i çağırıp yarasına bakmalarını isteyecekti. Hoş bir iş olmayacaktı, ama zeki küçük elleriyle yarayı temizleyip acı veren ok ucunu çıkarabilirlerdi. Sonra yatıştırıcı bir

bir merhem sürer ve belki biraz tımar ederlerdi. Boğazından özlem dolu küçük bir ses çıktı. Selden onu tımar etmede her zaman en iyisiydi. Küçük şarkıcısı ona çok bağlıydı. Hâlâ hayatta mıydı, ne kadar yaşlanmıştı acaba? İnsanların bu kadar çabuk yaşlandığını anlamak zordu. Birkaç mevsim geçerdi ve birdenbire yaşlanırlardı. Birkaç mevsim daha geçerdi ve ölürlerdı. Malta ve Reyn çok yaşlanmış mıydı?

Merak etmenin bir anlamı yoktu. Onları yakında görecekti. Eğer ona yardım edemeyecek kadar yaşlılarsa, ejderha büyüyle başkalarını hizmetine katacaktı.

Öğleden sonra güneş nehirden eğilmeye başladığında, insan kokusu daha da güçlendi. Rüzgarda daha fazla duman ve insan yerleşimlerinin diğer kokuları vardı. Sesleri de hassas kulaklarına ulaşıyordu. Birbirlerine attıkları cıvıl cıvıl sesler, dünyayı sonsuz bir şekilde yeniden yaratma sesleriyle yarışlıyordu. Baltalar tahtaları parçalara ayırıyor, çekiçler onları tekrar birleştiriliyordu. İnsanlar dünyayı olduğu gibi kabul edip içinde yaşayamazlardı. Her zaman onu parçalıyor ve parçalar arasında yaşıyorlardı.

Nehirde, sallanan tekneler akıntıyla mücadele ediliyordu. Gölgesi üzerlerinden geçerken, erkekler başlarını kaldırıp bağırarak onu işaret ettiler. O onları görmezden geldi. Önünde, ağaç tepelerindeki şehre hizmet eden yüzen iskeleler vardı. Onların üzerinden geçerek, ne kadar küçük göründüklerine kızdı. Koza içinden çikalı çok olmadan, daha önce bu iskelelere inmişti. Doğru, çarpmasıyla tahtalar çatlamış ve kırılmış, onlara bağlı tekneler hasar görmüş ve bazıları kırık iskele parçalarına bağlı olarak nehirde sürüklenmişti. Ama bu onun suçu değildi; ejderhaların gelmesini istiyorlarsa insanlar daha sağlam yapmalıydı.

Kanatlarını kıvrıp daireler çizerek acı içinde homurdandı. Suyu mı, iskeleye mi iniş yaparsa yapsın, bu çok acıtacaktı. O halde iskeleye. Kanatlarını açıp çırparak pençeli ayaklarını iskeleye doğru uzattı. Uzun ahşap yapının üzerinde insanlar bağırarak her yöne koşuşturuyorlardı.

"*ÇEKİLİN YOLUMDAN!*" diye uyardı onları, düşüncesini haykırarak ve küçük beyinlerine kazıyarak. "*Malta! Reyn! Bana yardım edin!*" Sonra uzattığı ön bacakları tahtaya çarptı. Yüzen iskele onun altında battı; bağlı tekneler çılginca yana yattı ve parçalanmış tahta parçaları etrafa saçıldı. Gri nehir suyu onu ıslatmak için yükseldi ve soğuk ve ekşi dokunuşuna öfkeyle kükrerken, iskelenin kaldırma kuvveti aniden

kendini gösterdi. Yapı, suyu ayaklarını zar zor kaplayana kadar yükseldi. Tikintiyle kuyruğunu salladı ve çarpmanın etkisiyle tahtanın kırıldığını hissetti. Omzunun üzerinden, şimdi yana yatmış ve su alan bir tekneye baktı. "Onu bağlamak için aptalca bir yer," dedi ve her adımında sallanan ve batan iskeleden aşağı doğru ilerledi, ta ki çamurlu, çiğnenmiş kıyıya çıkana kadar. İskeleden ayrılırken, iskelenin çoğu su yüzüne çıktı. Sadece bir tekne kurtulup uzaklaştı.

Çamurlu ama sağlam toprağa ayak basınca durdu. Bir süre sadece nefes aldı. Bir sıcaklık dalgası onu sardı, derisini öfke ve acı renklerine boyadı. Acısına boyun eğdi ve hareketsiz kaldı, geçmesini diledi. Sonunda acısı hafifleyip zihni berraklaştığında başını kaldırıp etrafına baktı.

Onun yaklaşmasıyla çılgın atarak kaçan insanlar, şimdi güvenli bir mesafede toplanmaya başlamıştı. Leş kuşları gibi etrafını sardılar, rahatsız edilmiş bir karga sürüsü gibi cıvıldıyorlardı. Bu tiz sesler, onların düşüncelerini birbirinden ayırmanın imkânsızlığı kadar sinir bozucuydu. *Panik, panik, panik!* Birbirlerine ilettikleri tek şey buydu.

"Sessizlik!" diye bağırdı ve şaşırtıcı bir şekilde, hepsi sustu. Yaralarının acısı kendini göstermeye başlamıştı. Bu cıvıl cıvıl maymunlarla uğraşacak zamanı yoktu. "Reyn Khuprus! Malta! Selden!" Son ismi umutla haykırdı.

Adamlardan biri, lekeli bir tunik giymiş iri yarısı bir adam, ona seslenmeye cesaret etti. "Hiçbiri burada değil! Selden uzun zaman önce gitti, Reyn ve Malta da Cassarick'e gitti ve o zamandan beri görülmediler! Reyn'in kız kardeşi Tillamon da yok. Hepsi kayboldu!"

"Ne?" Öfke onu sardı. Kuyruğunu savurdu ve acıdan tekrar bağırdı. "Hepsi gitti mi? Bana hizmet edecek tek bir Khuprus bile yok mu? Bu ne tür bir hakaret?"

"Her Khuprus gitmedi." Bu sözleri haykıran kadın yaşlıydı. Yüzündeki pullar onun bir Yağmur Vahşisi olduğunu gösteriyordu. Saçları yukarı toplanmış ve başına tutturulmuştu, saçları grileşmişti, ama şehirden ejderhaya doğru geniş yolda hızlı adımlarla ilerliyordu. Diğer insanlar ona yol vermek için kenara çekildi. Korkusuzca yürüyordu, ama bir eliyle arkasında tereddütle koşan kızına geride kalması için işaret ediyordu.

Tintaglia başını kaldırıp yaşlı kadına baktı. Yarasına kanadını tam kapatamıyordu, bu yüzden her iki kanadını da sanki kasten yapıyormuş gibi sarkık bıraktı. Kadın oldukça yaklaştıkça bekledi, sonra

"Seni hatırlıyorum. Sen Reyn Khuprus'un annesi Jani Khuprus'sun."

"Benim."

"Nerede o? Onun ve Malta'nın hemen yanıma gelmesini istiyorum." Bu kadına yaralandığını söylemeyecekti. İnsanların korku sisinin altında, kaynayan bir öfke hissediyordu. Ve hala, indiği dayanıksız iskelenin bulunduğu bölgeden bağırışlar ve küfürler duyuyordu. Oradan güvenli bir şekilde denize açılabilmesi için iskelenin yeterince onarılmasını umuyordu.

"Reyn ve Malta gitti. Günlerdir onları görmedim, haber de almadım."

Tintaglia kadına baktı. Bir şey vardı... "Bana yalan söylüyorsun."

Bir an için onayladığını hissetti, ama kadının dudaklarından çıkan sözler bunu yalanladı. "Onları görmedim. Nerede olduklarını bilmiyorum."

Ama biliyorsun. Tintaglia, dik duran yaşlı kadına bakarken gümüş rengi gözlerini yavaşça döndürdü. Güç toplamaya çalıştı ve sonra Jani'ye cazibesini yaydı. Kadın başını eğdi ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Sonra kendini dikleştirdi ve ejderhaya sert bir bakış attı. Konuşmadan, Tintaglia'ya onu büyülemeye çalışmasının onu daha temkinli ve daha az işbirlikçi hale getirdiğini ima etti.

Tintaglia bu oyundan aniden sıkıldı. "Bunun için vaktim yok. Yaşlılarım bana lazım. Nereye gittiler, yaşlı kadın? Biliyorsun, biliyorum."

Jani Khuprus sadece ona baktı. Yalan söylediği ortaya çıkmasından hiç hoşlanmamıştı. Arkasında duran diğer insanlar kıpırdanmaya ve fısıldaşmaya başladılar.

"Lanet olası teknemin yarısı parçalandı!" Bir erkek sesi.

Tintaglia başını yavaşça çevirdi; ani hareketlerin ağrıyı uyandırabileceğini biliyordu. Ona doğru yürüyen adam, insanlara göre iri yapılıydı ve uzun, kancalı bir sopa taşıyordu. Bir tür kayıkçı aleti gibi görünüyordu, ama adam onu sanki bir silahmış gibi taşıyordu. "Ejderha!" diye bağırdı. "Bunu telafi etmek için ne yapacaksın?"

Adam, onu tehdit etmek niyetinde olduğunu belli edecek şekilde sopayı salladı. Normalde bu onu endişelendirmezdi; en kalın pullarının bile sopayı delemeyeceğinden emindi. Sopenın zarar verebilmesi için hassas bir noktayı bulması gerekirdi. Mesela yarası gibi. Adamın yavaşlığının ona karşı küçümsemekten değil, güçsüzlükten kaynaklandığını fark etmemesi için dikkatlice ona döndü.

"İyileştirir misin?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Eğer en başından 'iyileştirmiş' olsaydın, bu kadar kolay parçalanmazdı. Senin için 'iyileştirmek' için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ancak, senin için çok daha kötü hale getirebilirim." Çenesini genişçe açarak zehir keselerini gösterdi, ama adam onun kendisini yemekle tehdit ettiğini sandı. Elindeki mızrağı unutup geriye doğru sendeledi. Güvenli bir mesafeye ulaştığını düşününce bağırdı: "Bu senin suçun, Jani Khuprus! Sen ve senin gibiler, o 'Elderlingler', ejderhaları buraya siz getirdiniz! Bize ne iyilik yaptınız!"

Tintaglia, yaşlı kadının öfkesinin yükseldiğini neredeyse görebiliyordu. Kadına doğru ilerledi, bunun onu ejderhanın menziline sokacağını umursamadan. "Çok iyilik mi? Evet, çok iyilik, Chalcedeans'ı nehrimizden uzak tutmayı da sayarsan! Teknenin hasar görmesine üzüldüm, Yulden, ama suçu bana atma ya da çocuklarımla alay etme."

"Bu ejderhanın suçu, Jani'nin değil!" Kalabalığın arkasından bir kadın sesi duyuldu. "Ejderhayı kovun! Onu diğerlerinin yanına gönderin!"

"Evet!"

"Bizden et alamayacaksın ejderha! Defol buradan!" "Sizin gibilerden bıktık. Defolun!"

Tintaglia onlara inanamadan baktı. Ejderhalar hakkında bildikleri her şeyi unutmuşlar mıydı? Tek bir asit dolu nefesle kemiklerinden etlerini eritebileceğini unutmuşlar mıydı?

Sonra kalabalığın içinden bir sopa uçtu. Bir fidan gövdesi ya da dalları koparılmış bir daldı, ama ona mızrak gibi fırlatılmıştı. Ona çarptı, zayıf bir darbe, derisinden sekip gitti. Normalde acıtmazdı bile, ama o anda her hareket acıyıyordu. Uzun boynunu saldırgana doğru çevirdi ve bu daha da acıttı. Bir an için arka ayakları üzerinde yükselip kanatlarını açarak, bu haşereleri büyüklüğüyle korkutmak ve sonra hepsini kaplayacak zehirli bir sis püskürtmek istedi. Bu refleksi tam zamanında engelledi: kanatlarının altındaki hassas eti açığa çıkarmamalıydı ve her şeyden önce saldırganların yarasını görmemeleri gerekiyordu. Bunun yerine başını geri çekti ve boğazındaki bezlerin şişip hazırlandığını hissetti.

"TINTAGLIA!"

Adının sesi onu dondu. Reyn Khuprus'un Bingtown'da toplanan insanlara acımasızca hediye ettiği anı ilk kez değil, yine lanetledi.

Bingtown'a kendi adını verdiği anı lanetledi. O günden beri tüm insanlar adını biliyor ve her fırsatta onu bu adla anıyorlardı.

Tabii ki yaşlı kadın, Jani Khuprus, ejderha ile kalabalığın arasına girmek için sendeleyerek koşuyordu. Arkasında, çığlık atan kızı diğerleri tarafından tutuluyordu. Ejderhanın önünde sendeleyerek durdu ve sanki bir şeyi koruyabilecekmiş gibi zayıf kollarını havaya kaldırdı.

"Tintaglia, adın adına, aramızdaki sözleri hatırla! Bize yardım edeceğine, bizi Chalcedean işgalcilerinden koruyacağına söz verdin, biz de karşılığında ejderhalara dönüşen yılanlara baktık! Şimdi bize zarar veremezsin!"

"Bana saldırdınız!" Ejderha, Jani Khuprus'un ona cesaretle karşılık vermesine öfkeleni.

"Teknemizi mahvettin!" Tekne kancası olan adam.

"Rıhtımın yarısını yıktın!"

Tintaglia, ne kadar dikkatsiz davrandığını fark edince şok oldu ve yavaşça başını çevirdi. Arkasında, hasarlı teknelerden ve parçalanmış rıhtımlardan çıkan başka insanlar vardı. Birçoğu silah olmayan ama silah olarak kullanılabilecek eşyalar taşıyordu. Onlar ona ciddi zarar vermeden hepsini öldürebileceğinden hâlâ şüphe duymuyordu, ama bu kadar dar bir alanda zarar verebilirlerdi. Üzerine eğilmiş ağaçlar, yaralı olmasa bile kolayca denize açılmasını engelleyecekti. Aniden, çok kötü bir durumda olduğunu fark etti. Platformlardan ve yürüyüş yollarından ona bakan başka insanlar vardı ve bazıları ağaçların devasa gövdelerinin etrafında dolanan merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Ejderha!"

Dikkatini tekrar yaşlı kadına çevirdi. "Gitmelisin," diye bağırdı Jani Khuprus alçak sesle. Tintaglia sesinde korku duydu, ama aynı zamanda yalvarma da vardı. Ejderha kendini savunmak zorunda kalırsa ne olacağından mı korkuyordu?

"Sen de türünün geri kalanına ve Elderlinglere dönüşen koruyucularına katılmalısın. Kelsingra'ya git ejderha! Senin yerin orası. Burası değil!"

"Elderlingler. Kelsingra'da mı? Oraya gittim. Şehir boş."

"Belki eskiden öyleydi, ama artık değil. Diğer ejderhalar oraya gitti ve onlarla birlikte giden koruyucuların Elderling'lere dönüştüğü söyleniyor. Senin aradığın Elderling'ler gibi."

Yaşlı kadının sesinde bir şey... Hayır. Düşüncelerinde. Tintaglia sadece ona odaklandı. *Kelsingra mı?*

Oraya gidin! Malta ve Reyn oraya gitti. Kan dökülmeden önce gidin! Hepimizin iyiliği için!

Yaşlı kadın durumu çabucak kavradı. Ejderhaya sessizce bakarak, tüm kalbiyle uyarısını ilettili.

"Ben gidiyorum," dedi Tintaglia. Yavaşça, kasıtlı olarak limana doğru döndü. Önündeki adamlar öfkeyle mırıldandılar ve isteksizce yol verdiler.

"Bırakın gitsin!" Jani'nin sesi tekrar yankılandı ve şaşırtıcı bir şekilde, diğer sesler de ona eşlik etti.

"Ejderhayı bırakın! Gitsin de kurtulalım!"

"Lütfen, kimseyi öldürmeden geçmesine izin verin!"

"Bırakın gitsin, tüm ejderhalardan kurtulalım!"

Adamlar, hasarlı rıhtıma doğru ilerlerken ona yol veriyorlardı. Geçerken alçak sesle ona küfrediyor ve yere tükürüyorlardı, ama gitmesine izin verdiler. İçinde onlara karşı nefret ve küçümsemeyle kaynıyordu ve hepsini öldürmek istiyordu. Nasıl cüret ederlerdi ona karşı bu kadar küçük düşürücü davranışlarda bulunmaya, nasıl cüret ederlerdi geçerken ona tükürmeye, bu cılız maymunlar! Geçerken başını yavaşça çevirerek, olabildiğince çoğunu gözünün önünde tuttu. Korktuğu gibi, arkasında sıraları sıklaştırdılar ve yavaşça peşine düştüler. Dikkatli olmazsa, onu harap rıhtımda köşeye sıkıştırabilir ve soğuk, hızlı akan nehre atabilirlerdi.

Kanatlarını hafifçe gevşetip iradesini sertleştirdi. Bu acı verecekti ve tek bir şansı vardı. Önündeki uzun tahta rıhtımı inceledi. Gevşek tahtalar tuhaf açılarla dağılmıştı ve evet, iki bağlanmış tekne tuhaf açılarla eğilmiş, demirlerinden çekilmeye çalışıyordu. Arka bacaklarında gücünü topladı.

Uyarı vermeden, büyük bir sıçrayışla ileri atıldı. Arkasında, korku ve dehşet dolu insan sesleri yükseldi. İskeleye indi ve iskele onun ağırlığını kaldıramadı. Sonra, umduğu gibi, iskele yeniden yüzdü ve yükselmeye başladı. Çok fazla değildi, ama yeterli olacaktı. Kanatlarını açtı, acıdan sert bir çığlık attı ve sıçrayarak kanatlarını sertçe aşağı doğru vurdu.

Yeterliydi. Akan nehir suyunun üzerindeki rüzgarı yakaladı ve acı verici kanat çırpışlarıyla gökyüzüne yükseldi. Geri dönüp üzerlerine dalarak onları dağıtır, hatta nehre sürüklerdi.

. Ama acısı çok büyüktü ve artan açlığı onu deli ediyordu. Hayır. Şimdi değil. Şimdi avlanacak, öldürecek, yiyecek ve dinlenecekti. Yarın Kelsingra'ya uçacaktı. Belki bir gün geri dönüp onlara pişman olmalarını sağlayacaktı. Ama önce onu iyileştirecek Elderlingleri bulmalıydı. Dönüp nehrin yukarısına doğru acı verici yolculuğuna devam etti.

"Artık çok uzun sürmeyecek," dedi Leftrin ve bu sözleri söyleyebildiği için büyük bir rahatlama hissetti. Güverte evinin çatısında duruyordu. Kış günü erken saatlerde sona ermek üzereydi, ama Kelsingra'nın ilk binalarını görmüştü. Neredeyse eve varmışlardı, diye düşündü ve sonra güldü. Eve mi? Kelsingra mı? Hayır. Ev, Alise'nin şu anda bulunduğu yerd, bu onun için çok açıktı.

Yolculuk uzun olmuştu, ama Kelsingra'ya yaptığı ilk yolculuk kadar uzun değildi. Bu sefer, teknesini yavaş yavaş ilerleyen ejderhaların hızına uydurmak ya da her gece erken durup avcılarının ejderhalara et getirmesi ve bekçilerin yorgun bedenlerini dinlendirmesi için beklemek zorunda kalmamıştı. Ayrıca, gerçek rotaya geri dönmek için neredeyse boşuna çabalarken sık bir bataklıkta günlerini boşa harcamamışlardı. Ama yine de, hasta bebeğin ince ağlamaları her günü bir hafta gibi hissettirmişti. Phron'un kolik ağlamaları yüzünden uyuyamayan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Reyn'in zayıf yüzüne ve kan çanağına dönmüş gözlerine bakarak, bebeğin babasının da onunla birlikte istemeden nöbet tuttuğunu anladı.

"Orası Kelsingra mı? Şu dağınık binalar mı?" Reyn inanamıyor gibiydi.

"Hayır. Orası şehir dışının başlangıcı. Büyük bir şehir ve nehir kıyısı boyunca uzanıyor nehir kıyısı boyunca uzanıyor ve belki de o tepelerin eteklerine kadar uzanıyor. Ağaçların yaprakları döküldüğü için, düşündüğümde daha büyük olduğunu görebiliyorum."

"Ve burası... terk edilmiş mi? Boş mu? Bütün insanlar ne oldu? Nereye gittiler? Öldüler mi?"

Leftrin başını salladı ve kupasından bir yudum daha aldı. Sıcak çayın buharı ve kokusu nehirdeki sisle karışarak yükseldi. "Bu soruların cevaplarını bilseydik, Alise çok sevinirdi. Ama bilmiyoruz. Belki şehri daha fazla keşfettikçe öğreniriz. Bazı binalar boş, sanki insanlar tüm eşyalarını toplayıp gitmiş gibi. Diğer evler ise sanki insanlar masadan kalkıp kapıdan çıkmış ve bir daha geri dönmemiş gibi görünüyor."

"Malta'yı uyandırmalıyım. Bunu görmek isteyecektir."

"Hayır, uyandırma. Bırak uyusun, bebek de uyusun. Uyandığında her şey burada olacak ve bence onu dinlenmesine izin vermelisin."

"O yapabilir." Leftrin, Malta'yı değil, kendi huzurunu düşündüğünü itiraf etmekten utanırdı. Reyn'in bebeği uyandırmadan ve uzun bir ağlama krizine neden olmadan onu uyandırabileceğinden şüpheliydi. Çocuk sadece uyurken veya emzirilirken sessizdi ve son zamanlarda ikisini de pek yapmıyordu.

"O da bir ejderha mı?" diye sordu Reyn aniden.

Leftrin gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde, gemisinden gelen bir ilgi dalgası hissetti. Gözlerini kısarak baktı, ama görebildiği tek renk gümüştü. "Ben ayrıldığımda, sadece Heeby havalanabilmişti. Diğerleri deniyordu, ama hiçbiri pek başarılı olamıyordu. Bu yüzden birkaç gün önce Sintara'yı görünce çok şaşırdım. Yine de, pek olası görünmüyor..."

"Spit!" Hennesey güverte arkasından haber verdi. "Şu küçük piçe bakın! Görüyor musun, Tillamon? Gümüş rengi olduğu için bulutların önünde biraz zor görünüyor... İşte! Görüyor musun? Bulutların arasından çıktı. En küçük ve en aptal ejderhalardan biri. Artık uçabiliyor gibi görünüyor, ama havalanacak kadar akıllı olsa bile, yine de küçük bir bela kaynağı. Köye vardığımızda ondan uzak durman iyi olur. Ama Mercor, onu seveceksin."

Tillamon, omuzlarına sardığı şalını sıkıca tutarak, serbest eliyle gözlerini gölgeledi ve her kelimeye başını sallayarak onayladı. Soğuk rüzgâr ve heyecandan yanakları pembeye dönmüştü. Belki de başka bir şeyden? Hennesey son zamanlarda daha konuşkan ve girişken görünüyordu. Leftrin, Reyn'e biraz temkinli bir bakış attı, yaşlı adamın, arkadaşının bayana biraz fazla samimi davrandığını fark edip etmediğini merak etti. Ama Reyn fark etmiş olsa bile, itirazı oğlunun ani çığlığıyla boğuldu.

"Lanet olsun," dedi sessizce ve kaptanın yanından ayrıldı.

Bebeğin ağlamasının mürettebat üzerindeki etkisi Leftrin'e çok belirgin geldi. Bunun nedeninin, ağlayan bebeğin yaşam gemisini de rahatsız etmesi olup olmadığını merak etti. Mürettebatın bazı üyeleri tarafından fark edilemeyecek kadar hafif, ama Leftrin'i kesinlikle tedirgin eden bir endişe titremesi gemiyi sardı. Sanki buna yanıt verircesine, Spit bir kanadını eğerek geminin üzerinde daireler çizmeye başladı ve her turda biraz daha alçaldı. Onların gelişine ilgi gösterebilecek tüm ejderhalar arasında, Spit en sevmediği ejderhaydı. Hennesey'in tarif ettiği gibiydi: ejderhaları ilk aldıklarında aptal, kendi iradesini kazandığından beri ise kötü niyetli. Huysuzdu ve Leftrin'e göre

Leftrin'e göre grubun en dürtüsel olanıydı. Hatta daha büyük ejderhalar bile kötü bir ruh halindeyken ondan uzak duruyorlardı.

O izlerken, Spit Tarman'ın üzerinde dönmeyi bıraktı ve nehrin aşağısına doğru hızla uzaklaştı. Leftrin, onun bir av bulduğunu ve onu avlayıp öldürdükten sonra yiyip onları rahat bırakacağını umdu. Ancak bir an sonra, uzaktan bağırışlar duydu ve Spit'in hala inatla onları takip eden Bingtown teknesinin etrafında döndüğünü fark etti. Leftrin acı bir gülümsemeyle gülümsedi. Spit için düşündüğü av bu değildi. Cassarick'ten yaz ortasında ayrılan kovulmuş ejderhaların ne olduğunu merak etmişlerdi. Birinin ne hale geldiğini iyice görsünler.

Spit bir kademe daha alçaldı ve ilgisinin odağını kimse yanlış anlamasın diye dairesini daralttı. Leftrin, uzaklardaki takip gemisinin güvertesinin aniden insan figürleriyle dolduğunu endişeyle karışık bir eğlenceyle izledi. Ne bağırıklarını anlayamıyordu. Takip başladığından beri, *Tarman'dan* uzak durmuşlar, diğer gemiye selam vermemişler ve akşamları yanlarına yaklaşıp yanaşmamışlardı. Bu karantinayı Leftrin değil, onlar uygulamıştı, ama o buna karşı çıkmamayı tercih etmişti.

Şimdi, Spit onlara gittikçe yaklaşırken, bu kararından pişman oldu. Nihai niyetleri ne olursa olsun, onlar da tüccar ve insandı. Keşke Bingtown gemisinin kaptanının kim olduğunu ve mürettebatın mizacını bilseydi. Keşke ejderhaları kışkırtmamaları konusunda onları uyarmak için bir fırsatı değerlendirseydi. Artık eskisi gibi yeryüzüne bağlı dilenciler değillerdi.

"Bizi nehrin bu kadar yukarısına kadar takip edeceklerini hiç düşünmemiştim. Yolda onları kaybedeceğimizden emindim."

Hennesey, güverte evinin çatısına ona katılmıştı. Bebek ağlamaya başlayınca, Tillamon Malta'ya yardım edebilecek bir şey var mı diye bakmak için aceleyle ayrılmış, birinci kaptanı gemideki görevlerine dönmesi için bırakmıştı. Leftrin ona bir göz attı. Hennesey'i, Leftrin'in kendisi de gemide en alt kademedede çalışırken, gemideki bir tahliye tapası kadar değeri olmayan bir adamken tanıyordu. Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışık mı vardı? Anlamak zordu. Şu anda, nehrin aşağısında yaşanan dramayı hayranlıkla izliyordu.

"Bunu kim tahmin edebilirdi? Kimse." Leftrin, sorumluluktan kaçmaya çalıştığını düşündü. Çünkü diğer geminin güvertesine, okçu pozisyonunu alan bir adam çıkmıştı. Onlar, Leftrin'in güverteye çıkıp adamlara veya etrafta dolaşan ejderhaya uyarıda bulunmak için

uzaktaydılar, onun uyarı çığlığı güvertedeki adamlara veya etraflarında dönen ejderhaya ulaşamazdı. Felaketin gelişini izlemekten başka çareleri yoktu.

"Oh, yapma... " Hennesey inledi.

"ok geç." Leftrin, havalanan oku zar zor görebildi, ama Spit'in tepkisinden okun yönünü takip etti. Ejderha oku kolayca kaçırdı ve sonra gökyüzüne doğru fırladı, yüksek irtifa kazanmak için kanatlarını sertçe ırttı.

Bingtown gemisindeki aptallar, ejderhanın saldırısını pskrttklerini düşünerek sevinç çığlıkları attılar. Ancak Spit, kavisli uçuşunun zirvesine ulaştığında, vahşi bir ağrı sesi çıkardı. Garip bir heyecan, canlı gemiyi sardı; Leftrin, Hennesey'in de kendisi kadar bunu hissettiğini gördü. İki adam da bir şey söylemeden, uzaklardan her yönden cevap niteliğinde çığlıklar geldi. Sonra, bir nefes bile geçmeden, parıldayan Mercor ve ışıltılı Sintara da dahil olmak üzere yarım düzine ejderha göründü. Bazıları şehirden geliyordu; bazıları ise sanki bulutlar onları gizlemiş gibi gökyüzünde belirmiş gibi görünüyordu. Gök gürültüsü bulutu kadar siyah ve tehditkar olan Kalo, daireler çizerek çığlık atan Spit'e doğru fırladı.

"Kartalları avlamak için toplanan kargalar gibi," dedi Hennesey ve bir anda haklı olduğu ortaya ıktı. Talihsiz geminin etrafında tek bir ejderha değil, intikamcıların oluşturduğu bir hortum bulutu oluşuyordu. Leftrin hayretle nefesini tuttu. Onları son gördüğünden beri ne kadar büyümüşlerdi ve uçma yetenekleri onları nasıl değiştirmişti! Böylesine korkunç yaratıkların arasında korkusuzca yürümüş, yaralarını tedavi etmiş ve onlarla konuşmuş olmasına hayranlık duydu. Onları şimdi, bulutlu günün loş güneş ışığında bile parıldayan ve ışıldayan halleriyle görmek, onları, koruduğu sakat ve yaralı yaratıklardan, inanılmaz güce sahip bıçak sırtı avcılara dnştrmşti.

Altlarındaki gemide, adamlar birbirlerine emirler ve uyarılar bağırıyorlardı. Okuları yayına bir ok takmış, kasları gergin, herhangi bir ejderha menzile girerse ateş etmeye hazır bir şekilde duruyordu. Leftrin ejderhaların birbirlerine seslendiğini duyabiliyordu, vahşi trompet sesleri, uzak gök gürültüsü ve tiz çığlıklar.

"Bir konuda anlaşamıyorlar," diye tahmin etti Hennesey.

"O ejderhalar... Onlara seslenebilir misin? Buradaki kimse bir tanesini bize gelmeye ikna edebilir mi?" Malta da onlara katılmıştı. Leftrin ona dönüp baktı, diğer gemiyi tehdit eden ejderhaların ortasında hala sadece çocuğunu düşündüğüne şaşırmıştı. Sonra onu gerçekten gördü ve kalbi acıyla doldu.

Yaşlı kadın korkunç görünüyordu. Yüzündeki insan rengi kaybolmuş, mavimsi pullar onu griye çevirmişti, sanki biri onu taşla süslemiş gibiydi. Ağzının kenarlarında ve gözlerinin altında çizgiler vardı. Saçları taranmış, örülmüş ve toka ile tutturulmuştu. Düzenliydi ama parlak değildi. Hayatı yavaş yavaş akıp gidiyordu.

"Onları çağırمام, korkarım. Ama Kelsingra, Malta'ya yaklaştık. Oraya varır varmaz bekçiler onları çağırabilir. Buraya birini çağırabilsek bile, iniş yapıp bizimle konuşamaz. Nehirden çıkınca..."

"Ejderha savaşı!" Hennesey onları keserek sözlerini kesti. Tarman'ın güvertesinden hayret dolu bağırışlar yükseldi. Leftrin zamanında dönerek Spit'in uzak geminin üzerine daldığını gördü. Parlak görünüyordu, gümüş rengi düşen bir madeni para gibi ışıltıyordu ve kaptan, zehir bezlerinin şişmiş ve hazır olduğunu anladı. Mercor da onunla aynı anda daldı: Spit geminin üzerinden geçerken, altın ejderha aniden onun altında belirdi ve onu rotasından saptırdı. Altın ejderha kanatlarını kuvvetle çırparak, daha küçük gümüş ejderhayı havaya kaldırdı ve yanlara doğru eğilerek ondan uzaklaştı, Spit düşerken çılgınca kanat çırparak kaldı. Düşerken, parıldayan zehirden oluşan soluk bir bulut parladı. Suya çok az kala, gümüş ejderha kendini topladı, ama iyi değildi. Kanatlarının uçlarından su sıçratarak uçtu ve nehrin kenarına garip bir şekilde indi. Zehir de düştü, hafif rüzgârla dağılmaya başladı ve gemiye değil, nehre zararsız bir şekilde düştü. Kıyıda Spit'in sesleri vahşi ve öfkeliydi.

Diğer geminin mürettebatı küreklerine enerjik bir şekilde eğildi. Akıntı ve küreklerinin gücüyle nehrin aşağısına doğru hızla ilerliyordu. Yukarıda, daireler çizen ejderhalar sırayla kaçan tekneye dalışlar yapıyordu, trompet sesleri Leftrin'e neşe ve alaycı bir hava veriyordu. Bir süre sonra, teknenin artık hedefleri olmadığını fark etti; en hızlı dalış yapan ve tekneye en yakın mesafeden dalış yapanın kim olacağına dair yarışıyor gibiydiler. Spit kendini havaya fırlatmayı başardı, ama diğerlerine katılmadı. Çarpışmada yaralanmış olabileceğinden, zorlukla uçarak Kelsingra'nın merkezine doğru geri döndü. Leftrin, ejderhalar tekneyi nehrin aşağısında gözden kaybolana kadar takip ederken izlemeye devam etti. Bekledi, ama tekne gözden kaybolduktan sonra bile ejderhalar geri dönmedi.

"Değiştiler," dedi Hennesey sessizce. "Gerçekten değiştiler," diye onayladı Leftrin.

"Artık gerçektirler," dedi ikinci kaptan. Daha sessizce ekledi, "Beni korkutuyorlar."

Balık Ayının 27. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı

***Keffria Vestrit, Bingtown Tüccarları'ndan Rain
Wild Tüccarları'ndan Jani Khuprus'a, Trehaug***

Jani, ikimiz de çok iyi biliyoruz ki, kuşlarla gönderilen mesajların artık gizliliği kalmadı. Çok gizli bir şey varsa, lütfen Rain Wild Nehri'nde sefer yapan canlı gemilerden biriyle paket halinde gönder. Onlara, sözde Kuş Bekçileri Loncası'ndan çok daha fazla güveniyorum. Ben de aynısını yapacağım, ancak sana hemen ulaşması gereken haberler hariç, maalesef bunlar casusluk ve dedikoduya maruz kalacak.

İşte bilmen gerekenlerin özeti. Malta'ya gönderdiğim mesajlara cevap gelmiyor. Özellikle doğumun yaklaştığı için çok endişeliyim. Aklımı rahatlatacak herhangi bir haber gönderirsen çok sevinirim.

Paylaşmayı geciktiremeyecek kadar önemli başka bilgiler de var: Sonunda Korsan Adaları'ndaki Wintrow'dan haber aldım. Aylar önce ona Selden hakkında bir şey biliyor mu diye yazdığımı hatırlayacaksınız. O bölgeden gönderilen mektuplarda sıklıkla olduğu gibi, hem benim mesajım hem de onun cevabı büyük gecikmeyle ulaştı. Elderlingler hakkında bir haber yoktu, ancak bölgesi boyunca seyahat eden bir ucube ve tuhaflık gösterisinde sergilenen "ejderha çocuğu" hakkındaki dedikodulardan endişelenmişti. Daha fazla bilgi edinmek için yaptığı çabalar sonuçsuz kaldı. Soru sorduğu kişilerin, Korsan Kraliçesi'nin eşinin öfkesini çekmekten korktukları için dürüst davranmadıklarından endişeleniyor. Lütfen bağlantılarınızı kullanarak böyle bir gezici sergiyi duyan var mı ve en son nerede görüldüklerini öğrenin.

Büyük endişeyle,

Keffria

YEDİNCİ BÖLÜM

Şehir Sakinleri

Thymara, şehre taşınmanın ejderhalar için değil, bakıcılar için daha zor olduğunu düşündü. Kelsingra ejderhalar için inşa edilmiş bir şehirdi. Geniş caddeler, devasa çeşmeler, kamu binalarının büyüklüğü, ejderhaların burada yaşadığını gösteriyordu. Girişler yüksek ve genişti, basamaklar ejderhaların adımlarına göre yapılmıştı ve her odanın her boyutu insanları önemsiz kılıyordu. Trehaug ve Cassarick'in küçük ağaç evlerinde büyümüş bekçiler için bu farklar şaşırtıcıydı. Harrikin, ejderha banyosuna ilk girdiğinde "İçerideymiş gibi hissetmiyorum" demişti. Tüm bekçiler bir araya toplanmış, başlarının üstündeki devasa fresklere hayretle bakıyorlardı. Sylve, Thymara, Alum ve Boxter el ele tutuşmuş, destek sütunlarından birinin çapını ölçmeye çalışmışlardı. Bekçilerin şehirde birlikte geçirdikleri ilk gece, sanki bina bilinmeyen tehlikelere karşı birbirlerine sarılmak zorunda oldukları yeni bir tür vahşi doğa gibi, devasa bir odanın köşesinde kümelenerek uyumuşlardı.

Ejderhalar için durum farklıydı. Ejderhalar, istedikleri kadar sıcaklığa erişebildiklerinden beri refah içinde yaşıyorlardı. Banyoda ısındıktan sonra, türlerinin eğlenmesi için yaratılmış olan şehrin diğer yerlerini hatırlayıp ziyaret etmeye başladılar. Tepelerin birinin zirvesinde, kubbe şeklindeki çatının altında taş duvarların camla birbirini izlediği bir yapı vardı. Tavan da cam ve taştan oluşan garip bir mozaikti, ısı yayan zeminde ise farklı incelikte kum çukurları vardı.

Bu yapı, birkaç yıl önce ona anlaşılmaz gelirdi. Artık bir bakışta, buranın ejderhaların

ve aşağıdaki şehrin hayatını ya da geceleri yıldızların yavaşça dönmesini izledikleri bir yer olduğunu anladı. Burayı ilk kez birkaç gün önce Sintara'nın onu buraya çağırmasıyla görmüştü. Thymara'nın büyük şaşkınlığına, Sintara ona dolapları ve rafları arayarak ejderhaların tımar için kullanılan aletlerin eski yerlerinde olup olmadığını kontrol etmesini söylemişti. O ararken, Sintara kumda kıvrılıp yuvarlanmış, kendini sıcak kum tanelerine gömmek üzereydi. Sonunda fırından yeni çıkmış erimiş mavi metal gibi parıldayarak ortaya çıkmıştı.

Zaman, bakım aletlerinin çoğunu pas ve toza çevirmişti, ama birkaçı sağlam kalmıştı. Pasın yiyemediğı metal kıllara sahip küçük aletler ve fırça gibi fırçalar vardı, ama sapları taştan yapılmış ve metal kıllar kümeler halinde yerleştirilmişti. Ahşap sapları çoktan kaybolmuş metal törpüler, dibinde kalın bir yağ tabakası olan cam şişeler ve içinde çeşitli siyah metal iğneler ve anlamadığı diğereşyalar bulunan parlak siyah bir kutu vardı. Bunların ejderhaları tımarlamak için özel aletler olduğunu düşündü ve bir gün bu kayıp becerinin tüm inceliklerinin yeniden hatırlanıp hatırlanmayacağını merak etti.

Thymara, daha küçük fırçalarla Sintara'nın gözleri, burun delikleri ve kulak deliklerinin etrafındaki hassas tüylerini temizleyerek, dağınik yemek kalıntılarını ovuşturdu. Fazla konuşmamışlardı, ama Thymara ejderhası hakkında birçok şey fark etmişti. Yürümekten körelmiş ve su ve çamurla çok temasından çatlamış pençeleri artık daha uzun, daha sert ve daha keskindi. Renkleri daha canlı, gözleri daha parlak ve sadece kilo almakla kalmamış, kuyruğı da uzamıştı. Kasları uçma görevini üstlenip, çamurda sürünerek geçirdiğı uzun yılları unutturken, şekli de değışiyordu. Tımar ettiğı şey büyük bir kertenkele değıl, bir yırtıcı kuş, bir uçan avcıydı; hem bir sinek kuşu kadar sevimli, hem de yaşayan bir bıçak kadar ölümcül. Thymara, böyle bir varlığa dokunmaya cesaret ettiğine içten içe hayran kaldı. Sintara'nın gözlerinin zevkle dönüp durduğunu fark ettiğinde, ejderhanın tüm düşüncelerine ortak olduğunu ve onun hayranlığını zevkle izlediğini anladı.

Bunu fark ettiğinde, ejderha da bunu kabul etti. "Sana hayranım. Belki sesinle beni övemiyorsun, ama sende yansıyan görüntümden, senin gördüğün en muhteşem ejderha olduğumu biliyorum."

"Bende yansıyarak mı?"

Ejderhalar gülümsemezdi, ama Thymara Sintara'nın eğlendiğini hissetti. "Övgü mü bekliyorsun?"

"Anlamıyorum," diye cevapladı Thymara hem dürüstçe hem de kızgın bir şekilde. Ejderhanın cevabı, bir şekilde onun kibirli olduğunu ima etmişti. Ne hakkında? Kraliçe ejderhaların en güzeli olduğu için mi? Onu görmezden gelmekle alay etmek ve aşağılamak arasında gidip gelen biri olduğu için mi?

"*Tüm* ejderhaların en güzeli," Sintara onun için düşüncesini düzeltti. "Ve en zeki ve yaratıcı olanı, en göz kamaştırıcı Elderling'i yaratmış olmamda açıkça yansıtıldığı gibi."

Thymara sessizce ona baktı. Fırça elinde unutulmuş bir şekilde asılı duruyordu.

Sintara eğlenerek küçük bir homurtu çıkardı. "Başından beri, en çok gelişme potansiyeli olan kişinin sen olduğunu gördüm. Bu yüzden seni seçtim."

"*Seni ben* seçtim sanıyordum," dedi Thymara titreyerek. Kalbi küt küt atıyordu. Ejderhası onu güzel buluyordu! Hissettiği bu uçma hissi, sadece Sintara'nın onu büyülemesinden mi kaynaklanıyordu? Kendini sakinleştirmeye çalıştı ama bunun ejderhanın onu kolayca büyülemesinden kaynaklanmadığından emindi. Sintara gerçekten onun hakkında böyle düşünüyordu. Olağanüstü!

"Oh, şüphesiz beni seçtiğini düşündün," Sintara rahat bir kibirle devam etti. "Ama seni bana ben çektim. Ve gördüğün gibi, seni şu anda yaşayan Elderlingler arasında en güzel ve en sıradışı olanı yapmak için keskin bir göz ve kesin bir beceri kullandım. Tıpkı benim ejderhaların en görkemlisi olduğum gibi."

Thymara sessiz kaldı, ejderhanın kendini övmesini inkar etmek istiyordu, ama düşüncelerinde yalan söylediğini iddia edecek tek kişinin bir aptal olacağını biliyordu. "Mercor sıvı altın gibi parlıyor," diye başladı, ama Sintara küçümseyerek burnunu çekti.

"Ejderhalar! Renkleri ve kasları var, ama güzelliğe gelince, detaylara hiç tahammülleri yok. Sylve'nin pullarına bir bak, sonra kendininkilerle karşılaştı. Çim gibi düz. Kendi pullarının rengini bile boyamakta diğer ejderhalar benden çok geride." Kendini silkeledi ve aniden ayağa kalktı, sıcak kumdan fırlayarak tek bir hareketle kanatlarını açtı. "Şunlara bak!" diye emretti gururla, kanatlarını sallayarak rüzgârın kum tanelerini Thymara'nın yüzüne uçurarak. "Böyle bir karmaşıklık, böyle parlak renkler, böyle bir tasarım nerede gördün?"

Thymara bakakaldı. Sonra sessizce tunikasını başının üstüne çekip kendi kanatlarını açtı. Omzunun üzerinden bir bakış, hayal etmediğini gösterdi. Tek fark pulların büyüklüğüydü. Sintara'nın ihtişamını yansıtıyordu. Ejderhalar insanlar gibi gülmezdi, ama Sintara'nın çıkardığı ses kesinlikle eğlenceden geliyordu.

Ejderha kumların üzerine kondu ve kanatlarını sıcak kumların üzerinde açtı. "İşte. Bir dahaki sefere ejderhanın sana zaman ayırmadığından sızlanıp ağladığında, omzunun üzerinden bak ve benim renklerimi taşıdığını fark et. Bir yaratık daha ne isteyebilir ki?"

Thymara, güneşlenen ejderhasına bakarak duygular arasında kalmıştı. Onun gösterdiği nezakete güvenmeye cesaret edebilir miydi? "Farklı görünüyorsun," diye tereddütle konuştu ve ejderhanın şüphelerini mi yoksa umutlarını mı daha güçlü hissedeceğini merak etti. Alay edilmeye hazırlandı. Ama alay edilmedi.

"Ben farklıyım. Aç değilim. Üzgün değilim. Sakat, acınası bir yaratık değilim. Ben bir ejderhayım. Sana ihtiyacım yok, Thymara." Sintara kendini silkeledi ve pullarının altında biriken fazla kum, yanlarından akarak aşağıya düştü. Thymara, sorulmadan uzun saplı bir fırça buldu. Sapı ve kılları garip bir şekilde hafif bir metalden yapılmıştı. Uzun bir süre onları inceledi; metal gibi parlıyorlardı ama dokunduğunda esniyorlardı. Elderling büyü olmalı, diye düşündü. Sintara'nın başına doğru, başının arkasından başlayarak fırçayı uyguladı ve pullarının kenarlarına sıkışmış kum tanelerini çıkardı. Sintara zevkle gözlerini kapattı. Kuyruğunun ucuna geldiğinde, Thymara sorusunu hazırlamıştı. "Bana ihtiyaç duymayan beni sevmemene neden oldu mu?"

"Hiçbir ejderha bağımlı olmaktan hoşlanmaz. Elderlingler bile bunu fark etti."

"Ejderhalar Elderlinglere bağımlı mıydı?" Tehlikeli bir alana girdiğini hissetti, ama yine de soruyu sordu. "Ne için?"

Ejderha ona uzun bir süre baktı ve Sintara'nın sorusuna ne kadar kızdığını hissederek, sormaya cesaret etmemiş olmayı diledi. "Gümüş için." Bu kelimeyi söyleyip Thymara'ya baktı, sanki kız onun söylediklerini inkar edecekmış gibi gözleri dönüyordu. Thymara bekledi. "Bir süre gümüş bu nehirde akıyordu ve bulmak kolaydı. Sonra bir deprem oldu ve her şey değişti. Gümüş bir süre azaldı. Bazı ejderhalar sığ sulara dalıp kazarak bulabiliyordu. Bazen aniden fışkırıp nehirde gümüş bir çizgi olarak görünüyordu. Ama çoğunlukla görünmüyordu. O zaman gümüşü sadece Elderlinglerden alabiliyorduk."

"Anlamıyorum." Thymara, sözlerini olabildiğince yumuşak ve tarafsız tuttu. "Gümüş mü? Bir tür hazine mi?"

"Ben de anlamıyorum!" Öfkeyle, ejderha kum havuzundan tamamen fırladı. "Bu bir hazine değil, insanların düşündüğü gibi değil. Metalden yapılmış

yiyecek karşılığında takas etmek için küçük yuvarlaklar haline getirilmiş metal değil, vücudu süslemek için de değil. Bu, ejderhalar için değerli olan Gümüş. Burada. İlk önce bu şehrin yakınındaki nehirde vardı, sonra Elderlingler yaşarken, burada, şehirde, bir yerlerde. Burada bulabildiğimiz her şey burada. Kelsingra'dan hatırladığımız tüm zevkler burada: sıcak su banyoları, kış barınakları, kumla tımar yerleri... Çok net hatırladığımız her şey burada. O halde Gümüş de burada olmalı. Bir yerlerde. Ama hiçbirimiz bulamıyoruz. Şehirde, Elderlinglerin Gümüşü almamıza yardım ettiği yerler vardı. Hiçbirimiz onları net olarak hatırlamıyoruz. Hepimiz bunu garip buluyoruz, sanki bir anı bizden kasten saklanmış gibi. Sintara hayal kırıklığıyla kuyruğunu salladı. "Bir yer, nehir kenarındaki çöken sokakla birlikte yok oldu sanıyoruz. Bir diğeri, toprağın yarık açıldığı ve nehrin içeri aktığı yer olabilir. Gitti ve kayboldu. Baliper oraya dalmaya çalıştı, ama uçurum çok derindi ve ne kadar derine dalarsa su o kadar soğuyordu. Orada bizim için Gümüş yok.

"Başka yerler de vardı. Öyle düşünüyoruz. Ama o anılar bizim için kayboldu, yumurtadan çıktığımızdan beri, tahmin bile edemeyeceğimiz her türlü bilgiyle birlikte. Gümüş kuyularını bulana kadar tam bir ejderha olamayacağız, siz de gerçek Elderling olamayacaksınız. Ama siz hatırlamayı reddediyorsunuz! Hiçbir Elderling kuyuları hayal etmiyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, size Gümüş kuyuları hayal ettiremiyorum!"

Bu sözlerle Sintara son bir titremeye kuyruğunu salladı. Thymara geri atladı ve Sintara'nın kum havuzundan çıkıp, onun için açılan kapıdan çıkıp arkasında kapanan kapıyı izledi.

Thymara, sonraki günlerde ejderhanın sözlerini düşündü. Sintara doğruyu söylemişti. Sokaklarda dolaşan, koklayan ve arayan ejderhalara sık sık rastlamıştı. Thymara'nın merakı uyandı. Alise'ye Kelsingra'da gümüş kuyusu olup olmadığını sordu, ama Alise sadece şaşkın bir ifadeyle baktı. "Altın Ejderha Çeşmesi adında bir çeşme var. Çok eski bir el yazmasında okumuştum. Ama hala ayakta duruyorsa, ben henüz bulamadım." Gülümsemiş ve sonra sanki biraz eğlenmiş gibi şöyle demişti: "Ama birkaç gece önce rüyamda gümüş bir kuyu arıyordum. Çok garip bir rüyaydı." Başını yana eğmiş ve bir gizemi çözmeye çalışan birinin uzaklara dalmış bakışıyla kaşlarını çatmıştı. Thymara'nın içini garip bir heyecan kapladı. Bu, Alise'nin keşif gezisinin başlarında, Elderlingler veya ejderhalar hakkında bir şeyler anlamaya çalışırken sık sık takındığı bakışın aynısıydı.

anlamak için parçaları bir araya getirirken sık sık takındığı bakıştı. Bir süredir yüzünde bu ifadeyi görmemişti.

Alise yüksek sesle düşündü, "Eski el yazmalarında tuhaf ifadeler var, hiç anlam veremediğim şeyler. Kelsingra'nın var olmasının özel bir nedeni olduğuna dair ipuçları, gizli bir şey, korunması gereken bir şey ... Alise'nin yüzünde yavaşça bir şaşkınlık belirdi. Thymara'dan çok kendine mırıldanır gibi konuştu: "Belki de o kadar işe yaramaz değiller. Anlamalarını çözebilirsem, tabii."

Alise'nin bakışları uzaklara dalmıştı. Thymara, o gün onunla yapacağı herhangi bir konuşmanın kendi sorularından ve Bingtown'lu kadının dalgın cevaplarından ibaret olacağını biliyordu. Ona teşekkür etti, gizemi daha uygun birine teslim ettiğine karar verdi ve gümüş kuyuları aklından çıkardı.

Ama Sintara'nın bağımlılık hakkındaki sözlerini unutmadı. Diğer ejderhaların büyümesini ve evet, değişmesini izledi. Bazıları, bakıcılarından bağımsızlık kazandıkça daha cana yakın, bazıları ise daha kibirli hale geldi. Aralarındaki bağların zayıflamasını izlemek tuhaftı. Farklı bakıcılar, ejderhaların kendilerine olan ilgisinin azalmasına çeşitli şekillerde uyum sağladı. Bazıları boş zamanlarının ve keşfedilecek güzel bir şehrin tadını çıkardı. Birdenbire bakıcılar kendi refahlarını öncelik haline getirebildiler. İlk öncelikleri rahat bir konaklama yeri oldu. Şehir çok sayıda boş konut sunsa da, Thymara ve arkadaşlarının, ortasında çok büyük bir heykelin bulunduğu ve "Ejderhalar Meydanı" olarak adlandırmaya başladıkları yere bakan üç binada kalmalarına gülümsedi. Alise'nin villalar veya konaklar olarak adlandırdığı, Trehaug'daki Tüccarlar Çarşısı'ndan daha büyük yapılara taşınabilirlerdi. Bunun yerine çoğu, ejderhaların banyolarının üstündeki daha küçük ve daha basit konutları tercih etti. Bu konutlar, ejderhalara bakanlar için tasarlanmış olduğu belliydi. Thymara için, ailesinin evinin iki katı büyüklüğünde bir odaya sahip olmak yeterince şaşırtıcıydı. Altında yumuşayan bir yatak, büyük bir ayna, çekmeceler ve rafları olan bir odaya sahip olmak büyük bir zenginlikti. İsteddiği kadar buharlı banyoda yıkanıp, battaniyeye veya giysilere hiç ihtiyaç duymadan, çok rahat ve sıcak odasına çekilebiliyordu. Aynada kendini inceleyebilecek, saçlarını örüp toplayacak, kim ve neye dönüşeceğini düşünecek zamanı vardı.

Ancak bu tür lüksler, günlük hayatın tamamen boş geçeceği anlamına gelmiyordu. Şehirde oyun oynayacak yer yoktu, yeşil bitkiler çok azdı ve kuru odun da yoktu.

Yemek pişirmek için yakıt. Bunları toplamak için her gün geniş şehrin dışına yürüyüşler yapmak gerekiyordu. Carson, Tarman için bir tür iskele yapmaları gerektiğini önermişti. Yaşayan gemi geri döndüğünde demirleyebileceği güvenli bir yere ihtiyaç duyacaktı ve onun getireceğini umdukları malzemeleri boşaltmak için bir yere ihtiyaçları vardı. "Kendi gemilerimiz için de rıhtım ve iskelelere ihtiyacımız olacak. Tarman ve Kaptan Leftin'in malzemelerimizi her zaman ücretsiz taşıyacağını varsayamayız."

Bu yorum, toplanan bekçilerin şaşkın bakışlarını üzerine çekti. Carson sırtıttı. "Ne? Bu şehri sadece beş ya da on yıl için geri alacağımızı mı sanıyorsunuz? Alise ile konuşun, dostlarım. Yüz yıl ya da daha fazla yaşayabilirsiniz. O yüzden şimdi inşa ettiğimiz şeyi iyi inşa etmeliyiz." Bunun üzerine Carson, önlerindeki görevleri özetlemeye başladı. Günlük ihtiyaçları için avlanmak ve toplayıcılık yapmak, şehir için bir rıhtım inşa etmek ve Thymara'nın sürprizine, şehrin işleyişini anlamak için taşlara kazınmış anıları incelemek.

Thymara, yiyecek getirmek için gönüllü oldu ve neredeyse her gün ava çıktı. Erken bahar geldiğinde, şehrin arkasındaki ormanlık tepeler yeşillik ve bazı kökler verdi, ancak beslenmeleri hala çoğunlukla etten oluşuyordu. Thymara bundan bıkmıştı. Şehrin kenarına kadar uzun yürüyüşleri ve odun ya da kanlı etle yüklü dönüş yolculuklarını hiç sevmiyordu. Ancak tepelerde yayınıyla ya da sepetiyle geçirdiği günler, hayatındaki tek basit zamanlardı.

Şehirde kaldığı günlerde, hem Tats hem de Rapskal ile uğraşıyordu. Onun ilgisini çekmek için rekabetleri, bir zamanlar paylaştıkları dostluğu gölgede bırakmıştı. Hiç kavga etmemişlerdi, ama birbirlerinden kaçınmadıkları zaman, aralarındaki garip durum normal bir sohbetin yapılmasını imkansız hale getiriyordu. Birkaç kez ikisinin arasında kalmış, bir yandan Rapskal'ın bitmek bilmeyen gevezelikleriyle kuşatılmış, diğer yandan Tats'ın onun için yaptığı küçük eşyalarla veya şehirde keşfettiği şeylerle dikkatini çekmeye çalışmıştı. İkisi de ona o kadar yoğun bir şekilde odaklanmışlardı ki, başka kimseyle konuşması imkansızdı ve diğerlerinin bunu nasıl gördüğünü düşündüğünde, sanki kasıtlı olarak onların rekabetini kışkırtıyormuş gibi hissederek yüzünü buruştururdu. Tats şehirde bir şey fark edip merak ederse, Rapskal mutlaka o şeyin ne olduğunu bildiğini iddia eder ve Tats'ın somurtkan bakışları altında sonsuza kadar açıklamaya devam ederdi. Bekçiler hala çoğu öğünlerini birlikte yedikleri için, bu durum grupta bir bölünmeye neden olmaya başlamıştı. Sylve, Thymara'nın tarafını tuttu ve hangi taliplisi onun diğer tarafındaki yeri kaparsa kapasın, onunla birlikte oturmaya devam etti.

Harrikin, Tats'a olan desteğini gizlemeye çalışmazken, Kase ve Boxter ise Rapskal'ın tarafındaydı. Diğerlerinden birkaçı tercihini belirtmezken, Nortel ve Jerd gibi bazıları ise bu konuyla ilgili alaycı yorumlar yapmadıkları zamanlarda konuyu tamamen görmezden geliyorlardı.

Biri iş görevindeyken, diğeri onun yokluğundan yararlanarak ona kur yapardı. Tats limanda çalışırken, Harrikin o gün onun eşlikçisi olsa bile Rapskal onunla ava çıkmak için ısrar ederdi. Daha da kötüsü, hem onun hem de Rapskal'ın boş olduğu günlerdi. O, odasının kapısının önünde gizlenirdi. O ortaya çıkar çıkmaz, onu villaya ve anıt sütunlarına götürmesi, Elderling ataları hakkında daha fazla bilgi edinmesi için ona yalvarırdı.

Ne kadar sık pes edip ona katıldığını düşündüğünde, içinde bir utanç duyardı. Bu, muhteşem ve zarif bir zamana kaçış gibiydi. O rüya dünyasında zarifçe dans eder, lüks ziyafetlere katılır, tiyatro oyunlarına gider ve hayal bile edemeyeceği bir hayat yaşardı. Ancak Amarinda'nın hayata dair gözlemleri, Thymara'nın eski bir Elderling'in gözünden şehrin bir zamanlar nasıl işlediğini anlamasını sağladı. Sera bahçeleri yıl boyunca meyve ve sebze sağlarken, uzak yerleşim yerlerinde ve nehrin ötesinde yaşayan insanlar, ürettikleri, yetiştirdikleri ve ettiklerini Elderlinglerle sihirli eşyalarla takas ediyorlardı. Carson ve Alise ile birlikte birkaç devasa serayı ziyaret etmişti. Seralar, bir ejderhanın içinde dolaşabileceği büyüklükteydi ve göğüs hizasında toprak yatakları ve ağaçlar için devasa saksılar vardı. Ancak bir zamanlar burada yeşeren her şey çoktan yok olmuş, yerde uzun zaman önce kaybolmuş yaprakların gölgeli izleri ve toprakta içi boş kütükler kalmıştı. Saksılardaki toprak kullanılabilir görünüyordu ve bir zamanlar bitki yataklarını ısıtan ve sulayan boru sistemindeki sızıntılardan hala su damlıyordu.

"Ama tohum veya bitki stoğu olmadan burada hiçbir şey yapamayız," dedi Alise üzülerek.

"Belki baharda," demişti Carson. "Buraya yabani bitkiler getirip yetiştirebiliriz."

Alise yavaşça başını salladı. "Tohum bulabilirsek veya tanıdığımız bitkilerden kesimler alabilirsek, yeni Elderlingler yeniden kendi kendilerine çiftçilik yapmaya başlayabilirler. Ya da Leftin bize tohum ve fide getirebilirse."

Diğer anı yürüyüşlerinde Thymara, eldivenli Elderlinglerin çalışırken gördü. Taştan heykeller yontuyor, tahtaya hareket kabiliyeti kazandırıyor ve metali parlatıp şarkı söylüyor, suyu ısıtıp soğutuyorlardı. Dükkanları sıralanmıştı.

dar sokaklardan bazılarını geçerek Amarında'ya selam verdiler. Thymara onlarla tuhaf bir akrabalık hissetti, yaptıklarını hatırlıyor gibiydi ama nasıl yaptıklarını hatırlamıyordu. Amarında, bu muhteşem manzaraları neredeyse hiç bakmadan geçip gitti, bunları günlük hayatının bir parçası olarak kabul etti. Ancak Amarında'nın dikkatini yoğun ve kesintisiz bir şekilde verdiği başka yerler ve zamanlar da vardı, bu anlarda Thymara onun duyguları ve hisleri içinde boğuluyordu. Yaşlı kadının Tellator'a olan hayranlığı devam etti, derinleşti ve ömür boyu sürececek bir tutkuya dönüştü. Tek bir öğleden sonra, anılarını gezerek, Thymara hayatının aylarını yaşadı. O saatlerden gözleri bulanık ve duyuları körelmiş bir şekilde çıktı, Rapskal'ın elini sıkıca tutarken, Rapskal yanındaki merdivenlere uzanmıştı. Başını çevirdiğinde, Rapskal'ın Tellator'un gülümsemesini takındığını gördü ve avucunu şehvetle okşayan başparmak Rapskal'ın değildi. Rapskal'ın bakışları yavaş yavaş tekrar Rapskal'ın bakışlarına dönüşürken, ona baktığında kimi gördüğünü, sert ve soğuk bir şekilde ayağa kaldıklarında hangi anıları hatırladığını merak ederdi. Rapskal her zaman ortak anıları konuşmak isterdi. Ama o her zaman reddederdi. Sonuçta, onlar sadece anılardı. Rüyalar.

Hafıza gezgini olarak yaşadıkları önemli miydi? Orada yediği yemekler onu beslemiyorsa, o dünyada yaşadığı seks bu dünyada bir önemi var mıydı? Kararsızdı. Kış akşamlarında rahat bir yatakta ya da yaz gökyüzünün altındaki bir çayırda insanların yapabileceği birçok şeye karşı tutumu kesinlikle değişmişti. Rapskal'ın Tellator'un derisini giydiğini bilirken onunla samimi olmadığını iddia edebilir miydi? Elbette, kendine güvendi. Bazen. Çünkü o, Tellator'un yaptıklarını veya hissettiklerini değiştiremezdi, tıpkı onun Amarında üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı gibi. Sevgililerinin kavgalarını engelleyemezdi ve şehvetli buluşmalarını engelleyemezdi. Sanki aynı oyunu izliyorlar ya da aynı hikayeyi dinliyorlardı. Hepsi bu kadardı.

Bazen buna neredeyse inanabiliyordu. Elbette, bu samimiyet kukla oyunu Rapskal'ı tamamen tatmin etmiyor gibiydi. Sık sık, evlerine dönerken, ona ipuçları verirdi ya da onu, az önce yaşadıklarını yeniden canlandırabilecekleri özel bir yere gitmesi için yalvarırdı. O her zaman reddederdi. Defalarca, hamile kalma riskini göze alamayacağını söylemişti. Yine de, durumu kontrol eden kadın olmanın heyecanını arzuladığını inkar edemiyordu. Ya da bir erkek tarafından sevilen bir kadın olmanın.

Ve bugün, Tats ile birlikte nehir kenarına gidip rıhtım inşaatını ziyaret ederken, aynı düşünceler hala aklındaydı. Tats'ı sevgilisi olarak almak nasıl olurdu? Tellator'u defalarca deneyimlemiş ve Rapskal ile uzun bir gece geçirmişti. Tats, Rapskal'ın Tellator'dan farklı olduğu kadar ikisinden de farklı olur muydu? Bu, onu tedirgin eden bir soruydu ve bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Yanındaki genç adama yan gözle baktı. Yüzü ciddi ve düşünceliydi. Sormadan önce bunun akıllıca olup olmadığını düşünmeden bir soru ağzından çıktı.

"Henüz hafıza taşlarında rüya yürüyüşü yaptın mı?"

Ona sanki biraz tuhafmış gibi gözlerini kısarak baktı. "Tabii ki gördüm. Hepimiz gördük. Boxter ve Kase genelevlere gidip orada sundukları örnekleri deniyorlar. Diğerlerinden bazıları da zaman zaman onlara katılıyor. Bana öyle bakma! Başka ne yapmalarını beklerdin? Kase ve Boxter'ın, başka kadınlar Kelsingra'ya taşınmadıkça bir eş bulma umudu yok, ve bu da kesinlikle yakın bir zamanda olmayacak. Alum, Harrikin ve Sylve, bazı ünlü Elderling ozanlarının performanslarını ölümsüzleştirdikleri bir yer buldular. Ve sen de Long Street'te bir festivalin anıldığı gece, kukla gösterisini, hokkabazları ve akrobatları izlerken bizimle birlikte oyalanmıştın. Evet, hepimiz taşlarda anıları gezindik. Burada yaşarken bundan kaçınmak zor.

O bunu kastetmemişti, ama onun sorusunu bu şekilde anlamasına sevindi.

"Biliyorum. Geceleri geniş caddelerden birinde yürürken oradaki anıları paylaşmamak nasıl mümkün olabilir?" Diye sordu. "Sylve, Jerd'in bir festival gecesinin anısını bir sokakta bulduğunda, zengin giysili kadınları evlerine kadar takip ettiğini ve sonra evlerinde hayatta kalmış mücevher veya giysiler aradığını söyledi. Oldukça geniş bir gardırop oluşturmuş." Jerd'in açgözlü olduğunu mu düşündüğünü yoksa onun uzman yağmacılığını kışkırttığını mı merak ederek başını salladı. Sonra alçak sesle itiraf etti, "Benim bahsettiğim türden bir anı yürüyüşü değil."

Tats ona uzun uzun baktı. "Ben sana böyle sorular soruyor muyum?"

Kız gözlerini kaçırdı. Bir süre cevap vermedi, sonra Tats ekledi: "Seks, yemek ya da müzik dinlemekle ilgisi olmayan birçok nedeni var hafıza yürüyüşüne çıkmak için. Carson şehrin nasıl işlediğini keşfetmeye çalışıyor. Bana eski liman hakkında ne bulabileceğimi sordu. Eski limanları yeniden yapabileceğimizden değil, eski

Elderlinglerin sahip olduğu sihir yok. Ama bu nehir kıyısını uzun zamandır tanıyan insanlar olarak, rıhtımı inşa ederken nelere dikkat ettiklerini görmek için." İçini çekip başını salladı. "Böyle şeylerin kayıtlarının tutulmuş olabileceğini düşündüğüm yerlere gittim. Harita kulesi olan büyük bina ve kapılarının üzerinde yüzler oyulmuş olan bina. Orasının önemli bir yer olabileceğini düşündük. Ama hiçbir şey yoktu. Aslında, çok fazla şey vardı. Hala anlamadığım şeyler öğrendim. Bu şehrin bu kadar büyük bir kısmının hala ayakta olduğunu biliyor musun? Neden sokaklarda çim yetişmiyor, çeşmelerde çatlaklar oluşmuyor? Çünkü burada taşlar hatırlıyor. Bir bina cephesi, bir sokak ya da bir çeşmenin havzası olduğunu hatırlıyor. Hatırlıyor ve bir şekilde kendini onarabiliyor. Depremde devasa çatlaklar oluşursa kendini onaramaz. Ama küçük çatlaklar ve ufalanmalar oluşmuyor. Taş kendini tutuyor. Hatırlıyor."

Bu düşünceye şaşkınlıkla başını salladı ve sonra ekledi: "Ve görünüşe göre bundan daha fazlasını da yapabiliyorlardı. Bazı bekçilerin bir heykelin hareket ettiğini gördüklerine yemin ettiklerini biliyor musun? Yaşlılar bunu nasıl yapacağını biliyordu. Taşa hayat verdiler ve taş onların bir parçasını içinde saklıyor ve hareket edebiliyor. Bazen. Bir şey tarafından uyandırıldığında... Benim anlayamadığım bir şey, yaşlı bir adam bile bunu net bir şekilde hatırlıyor olmasına rağmen. Bu, Alise'nin haklı olduğunu, haklı *olduğunu* anlamamı sağladı. Bu şehrin tarihi hakkında bildiklerini öğrenmemiz ve sonra bunları uygulamamız gerekiyor. Birkaç gün önce bana ne dedi biliyor musun? Rapskal o gün ona Elderling olmadığını ve şehrin ona ait olmadığını söylediğinde, o kadar cesareti kırılmış ki neredeyse tüm çalışmalarını yakıyormuş! Düşünebiliyor musun? O gün ona kızgın olduğumu biliyordum, ama Alise'i bu kadar incittiğini bilmiyordum.

Durakladı ve kızın onun öfkesini paylaşmasını umduğunu hissetti. Kızın bir şey söylemesini bekledi ve kız, eğer bir şey söylerse, Rapskal'ın düşüncesizce zalim davrandığını düşündüğünden çok daha fazlasını söyleyeceğini biliyordu. Tats, kızın hareketsizliğini izledi. Ama kız sessizliğinden çıkmanın bir yolunu bulamadı. Rapskal bunu Alise'i incitmek için söylememişti; şehre olan hakkını savunmak için söylemişti. Aklından aptalca bir düşünce geçti. *Alise yetişkin bir kadın. Yetişkinler gerçekten bu kadar kolay incinebilir mi? Öyle incinir ki, tüm emeklerini yakmak ya da intihar etmek isterler?* Ama tepkisinin ne kadar çocukça olduğunu fark ettiğinde, Tats onun sessizliğine başını sallamış ve yoluna devam etmişti.

"Bu şehri haritalandırmamız gerekiyor. Sadece sokakları değil, kaynakların ve kanalizasyonların yerlerini de. Ve hangi bilgilerin nerede saklandığını gösteren haritalar yapmalıyız. Şu anda burası, binlerce hazine sandığıyla dolu dev bir hazine evi gibi ve bizim binlerce farklı anahtarımız var. Zenginlik burada, ayaklarımızın altında, ama biz onu anlayamıyoruz. Sylve'nin geçen gün bahsettiği gümüş kuyu gibi."

Ona şaşkınlıkla baktı. O ise bunu şaşkınlık olarak algıladı.

"Sanırım aklın başka yerdeydi. Gümüş kuyu hakkında rüyalar gördüğünü söylüyor. Onu aramak için şehri dolaşmış ama rüyasında gördüğüne benzer bir şey görmemiş. Mercor'un bildiği bir şeyi hatırladığını düşünüyor. Buraya yolculuğumuza ilk başladığımızda, Kelsingra'nın gümüş kuyuları hakkında bir şey söylediğini söylüyor. Onunla konuşmak istiyor ama o da bizim gibi. Ejderhası uçtuğundan beri ona fazla zaman ayırmıyor. Bir de tuhaf bir şey daha söyledi. Mercor'un bu konuyu rahatsız edici bulduğu için kaçındığını hissettiğini söyledi."

"Sintara bana bir keresinde gümüş kuyudan bahsetmişti. Onun için çok önemli gibi görünüyordu. Ama anılarının parçalı olduğunu söylemişti." Bu sözleri rahat bir şekilde söyledi.

"Kuyu gümüş değil," dedi Tats yavaşça. Sanki onu alay edeceğini beklermişçesine ona yan gözle baktı. "Dün gece rüyamda gördüm. Etrafındaki yapı eski ve çok süslüydü. Taş kadar çok ahşap vardı, sanki şehrin kurulduğu ilk günlerde yapılmış gibiydi. İçinde bir mekanizma vardı... İyi göremedim. Ama kovayı derinliklerden yukarı çektiğinde, gümüşten bir şeylerle doluydu. Sudan daha yoğundu. Ejderhalar içip çok severler. Ama insanlara tehlikeli olduğunu hissettim."

"İnsanlar mı? Yoksa Elderlingler mi?"

Ona uzun bir süre baktı. "Emin değilim. Rüyada ona çok dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Ama rüyada bir insan mıydım yoksa Elderling miydim?"

Bu kez iç çekme sırası ona geldi. "Bazen bu yerin bana yaptıkları hoşuma gitmiyor. Hafıza taşlarına dokunmasam bile, bana ait olmayan rüyalar görüyorum. Bir köşeyi dönüyorum ve bir an için kendimi başka biri gibi hissediyorum, bir ömür boyu anılarım, arkadaşlarım ve o gün için beklentilerim var. Bir evin önünden geçiyorum ve hiç tanımadığım bir arkadaşımı ziyaret etmek istiyorum."

Tats başını sallıyordu. "O dikili taşlar, meydandaki daire içindeki büyük taşlar, yanlarından geçtiğimde bana farklı şehirleri hatırlatıyor. Bilirsin,

diğer Elderling şehirleri...

Kız başını salladı. "Hayır. Ama bir pazarın anısını yaşarken birdenbire o acı kırmızı yağla baharatlanmış balık köftesi yemek istiyorum. Sonra birdenbire kendime geliyorum ve kırmızı yağlı olsun olmasın balıktan bıktığımı anlıyorum."

"Anılar beni de etkiliyor. Bundan hoşlanmıyorum..." Tats aniden durdu. Kolunu tutup onu durdurdu.

Nehir kenarında, Carson'ın gözetiminde çalışmalar devam ediyordu. Kütüklerden yapılmış ilkel bir iskele, eski destek kolonlarına iplerle bağlanmıştı. Nehir iskeleyi çekiyor, gri su şişiyor ve iskelenin ucundan akıyordu. Harrikin, yıpranmış pantolonuyla ve akıntıya karşı sağlam bir şekilde iple bağlanmış halde suda, bir kütüğü diğerine hizalamaya çalışıyordu. Carson, kütüğün diğer ucuna bağlanmış ipi gergin tutarken ona talimatlar veriyordu. Lecter, kaslarını gererek kıyıda bir kütüğün üzerine çömelmiş, yavaşça matkabı çevirerek kütüğe delik açıyordu. Çok uzak olmayan bir yerde Alum, düz ağaç parçalarını düzgün çubuklar haline getiriyordu. Ses, bahar rüzgârında tiz bir şekilde yayılıyordu. Haftanın başında kütük yerleştirirken geçirdiği bir kaza nedeniyle kaburgaları bandajlı olan Nortel, bir çekiç ve çivilerle iskelede çömelmiş, kütüğü sabitlemek için bekliyordu. Soğuk, ıslak ve tehlikeli bir işti. Ve bu, Tats'ın öğleden sonraki göreviydi. Elini çekti ve kız onun bakışlarıyla karşılaştı. "Rapskal'ın söylediklerini duydum. Burada Elderling olarak yaşamayı öğrenmek için şehrin anılarına dalmamız gerektiğini söyledi. Ama Trehaug'da duyduğum tüm uyarıları da hatırlıyorum. Leftrin ayrılmadan önce bize, anı taşının yanında çok uzun süre kalmanın seni boğabileceğini söylemişti. Başkasının anılarını hatırlarken kendi hayatını kaybedebilirsin."

Thymara bir an sessiz kaldı. Tats, itiraf etmek istemediği korkusunu tam olarak ifade etmişti. "Ama biz Elderling'iz. Bizim için durum farklı."

"Öyle mi? Rapskal öyle diyor, ama gerçekten öyle mi? Yaşlılar kendi hayatlarına değer veriyorlardı mı, yoksa başkalarının deneyimleriyle o kadar dolmuşlar ki, kendilerine ait olanı ve özümstediklerini fark edememişler miydi? Ben kendim olmayı seviyorum, Thymara. Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, ejderhamla ilgilenirsem ilgilenim, Tats olarak kalmak istiyorum. Ve o yılları Thymara ile paylaşmak istiyorum. Seninle birlikteyken seni başka birinin hayatına sokmam gerekmiyor." Durdu, o küçük iğnelenmenin acısını hissetmesine izin verdi. Sonra ekledi

“Sıra bende. Hayatını yaşıyor musun, Thymara? Yoksa başkalarının hayatını yaşayarak ondan kaçıyor musun?”

O biliyordu. Thymara, anı sütunlarını ve Rapskal ile oraya yaptığı ziyaretleri ona anlatmamıştı. Ama bir şekilde biliyordu. Yüzü kızardı. Sessizliği uzadıkça, gözlerindeki acı derinleşti. Kendine yanlış bir şey yapmadığını, onun acısının kendi suçu olmadığını söylemeye çalıştı. O, kelimeleri bulmaya çalışırken, o konuştu.

"Bu sahtecilik, Thymara." Sesi alçaktı ama nazik değildi. "Kelsingra'daki bu hayata dalmak değil. Şimdiki zamanı bırakıp, asla geri dönmeyecek bir geçmiş yaşamak. Bu gerçek bir hayat bile değil. Orada karar vermiyorsun ve sonuçlar çok kötü olursa kaçabilirsin. Bir düşünce tarzı benimsiyorsun ve bu dünyaya geri döndüğünde bu seni sarsıyor. Ama en kötüsü, anıların içinde yüzerken burada ne yapmıyorsun? Hangi deneyimleri kaçırıyorsun, hangi fırsatları kaçırıyorsun? Bir yıl sonra bu mevsimler hakkında ne söyleyeceksin, ne hatırlayacaksın?"

Utançtan öfkeye geçiyordu. Tats onu azarlamaya hakkı yoktu. Onun aptalca bir şey yaptığını düşünebilirdi, ama kimseye zarar vermemişti. Şey, sadece ona ve sadece onun duygularına. Ve bu tür şeylere önem vermesi kısmen onun suçu değil miydi?

Kızın sinirlendiğini biliyordu. Omuzlarının gerildiğini gördü ve sesinin bir ton kalınlaştığını duydu. "Benimle olduğunda, Thymara... Eğer benimle olmaya karar verirsen... Senden başka kimseyi düşünmeyeceğim. Başka birinin adıyla seslenmeyeceğim ya da uzun zaman önce başka birinin hoşuna giden bir şey yapmayacağım. Sonunda bana dokunmama izin verdiğinde, sana dokunacağım. Sadece sana. Rapskal sana bunu söyleyebilir mi?"

Zihni çelişkili düşünceler ve duygularla doldu. Sonra, nehir kıyısından Carson bağırdı: "Ejderha kavgası! Bekçiler, buraya gelin!"

Tats'tan uzaklaşarak koştu, tehlikeden kaçmak için olduğu kadar tehlikenin içine doğru da koşuyordu.

"Neden benden nefret ediyorsun?"

Konuşmadan önce makasıyla iki kez daha kesip, ince parmaklarıyla Tats'ın saçlarını tarayarak, daha fazla düğüm veya karışıklık olup olmadığını kontrol etti. Bu, Tats'ın sırtında bir ürperti yarattı ve o, bu ürpertiye atmak için titredi. Başka bir kadın might have smiled at his reaction. Chassim'in gözleri

soğuk ve mesafeli kalmıştı. O da kendi sorusuyla cevap verdi. "Neden senden nefret ettiğimi sanıyorsun, ejderha adam? Sana saygısızlık mı ettim? Sana karşı dikkatsiz ve itaatkar olmadım mı?"

"Nefretin ateşin ısısı gibi etrafında parıltıyor," diye dürüstçe cevapladı. Ondan uzaklaşarak, nemli saçlarını parmaklıkları pencereden dışarıya fırlattı. İşini bitirdikten sonra pencereyi kapattı ve özenle işlenmiş ahşap kapağı katladı. Kapak beyaz boyalı ve üzerinde kuş ve çiçek resimleri olmasına rağmen, odayı karanlığa gömdü. Selden güneş ışığının kaybolmasına içini çekerek iç geçirdi: uzun aylar süren yoksunluktan sonra vücudu güneşe susamıştı.

Kadın elini pencereye koyarak durdu. "Seni üzdüm ve şimdi babama söyleyeceksin." Bu bir soru değildi.

Selden şaşırды. "Hayır. Sadece gün ışığını özledim. Aylarca ağır bir çadırda tutulduktan sonra bir geminin ambarında buraya kadar seyahat ettim. Temiz hava ve gün ışığını özledim."

Kadın pencereden uzaklaştı, perdesi açmadan. "Neden sahip olamayacağın şeye bakıyorsun?"

Bu yüzden mi baştan ayağa şekilsiz beyaz bir kefene sarılmıştı acaba? Yalnızca yüzünün dörtgeni görünüyordu; hiç bu kadar giyinmiş bir kadın görmemişti ve bunun kendi icadı olduğunu düşündü. Rain Wild halkı başka yerlere gittiklerinde hep peçe takarlardı. Bingtown'a gittiklerinde bile, halkın daha iyi bilmesi gereken bir yerde, pulları ve gerdanlıkları meraklı bakışları üzerine çekiyor, korku ya da alay konusu oluyordu. Ama bir Rain Wild kadını yüzünü de örtmüş olurdu ve eldivenleri ile cüppesi zengin nakışlar ve boncuklarla süslü olurdu. Giysileri zenginliğini ve gücünü gösterirdi. Bu kadın ise sanki fakir mezarına gömülecekmiş gibi sade bir şekilde sarılmıştı. Açıkta kalan yüzü güzeldi, ama içindeki öfke ve kin görünüyordu. Neredeyse o gözleri ondan saklamasını diledi.

Yine de gözlerindeki öfke, dokunuşunun yumuşaklığına ulaşmamıştı. Elleriyle saçlarına dokundu ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Saçlarını omuzlarına kadar uzatmıştı. Saçları hafif ve yumuşaktı ve aylardır ilk kez parmakları saçlarında serbestçe dolaşıyordu. Tamamen temiz ve sıcak olmak ne kadar da harikaydı. Kadın, parmaklarını, ellerini ve ayaklarını kesmiş, sırtını, bacaklarını ve kollarını yumuşak bir fırça ile ovuşturmuş, cildi pembeye dönene ve pulları parlayana kadar temizlemişti. Yaraları temizlenmiş, merhem sürülmüş ve temiz çarşafarla sarılmıştı. Sanki ödöl hayvanı gibi tımarlanmak tuhaf ve rahatsız edici bir duyguydu

hayvan gibi tımarlanmak tuhaf ve rahatsız edici gelmişti, ama ona direnecek ne gücü ne de isteği vardı. Şu anda bile, yumuşak battaniyelere sarılmış, ateşin önünde taht gibi oturmuş halde, başını dik tutmak için tüm gücünü kullanıyordu. Vazgeçip başını yastıklara bıraktı. Göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Uyanık kalmak için çabalıyordu: düşünmesi, kendisine verilen bilgileri bir araya getirmesi gerekiyordu.

Şansölye onu buraya büyük bir masrafla getirmiş ve Dük'e sunmuştu. Dük ona nazik davranmış ve onu hem şefkatle hem de küçümsemeyle bakan bu kadının yanına yerleştirmişti. Ondan ne istiyorlardı? Dük'e sunulması neden bu kadar resmi ve önemliydi? Sorular vardı, ama net cevaplar yoktu. Hayatı askıya alınmıştı, varlığı başkalarının kaprislerine bağlıydı. Bu gizemi çözmesi gerekiyordu. Bu kadının bakımında sağlığına kavuşma şansı vardı. Bunu özgürlüğünü kazanmak için bir fırsata çevirebilir miydi?

Uyanık kal. Sorular sor. Planlar yap. Yüzüne bir gülümseme takındı ve rahat bir şekilde sordu: "Demek Şansölye Ellik senin baban?"

Kadın şaşkınlıkla ona döndü. Üst dudağı, kötü bir koku almış kedi gibi yukarı kalkmıştı. Kadının güzel olup olmadığını, hatta kaç yaşında olduğunu bile anlayamadı. Soluk mavi gözleri, kum rengi kirpikleri, soluk çillerle kaplı yüzü, küçük ağzı ve sivri çenesi görünüyordu. Geri kalan her şey gizliydi. "Babam mı? Hayır. Nişanlım. Benimle evlenmek istiyor, güç toplamak istiyor, böylece babam öldüğünde onun yerini alabilecek."

"Baban başarısız mı?"

"Babam ölüyor ve uzun zamandır ölüyor. Keşke bunu kabul etse ve yapsaydı. Babam Chalced Dükü. Antonicus Kent."

Selden iki kat daha şaşırdı. "Baban Chalced Dükü mü? Adı bu mu? Hiç duymadım."

Kız, onun dürüst bakışlarından yüzünü saklayarak tekrar ona sırtını döndü. "Artık kimse bu ismi kullanmıyor. Ben doğmadan yıllar önce dük unvanını aldığında, hayatının geri kalanında sadece bu unvanla anılacağını ilan etti. Çocukken bile ona 'baba' ya da 'papa' demedim. Hayır. O her zaman 'Dük'tür."

Selden içini çekti, ittifak kurma umutları tamamen yok olmuştu. "Demek öyle. Senin baban, Dük, beni esir alan kişi."

Kadın ona tuhaf bir bakış attı. "Esir alan. Bu, kendi hayatını uzatmak için seni yutmak isteyen biri için nazik bir kelime."

Selden onu anlamadan baktı. Kadın da onun bakışlarını karşıladı. Belki de sözleriyle onu incitmek istemişti, ama Selden ona baktıkça kadının yüzü yavaşça değişti. Sonunda kadın, "Bilmiyorsun, değil mi?" dedi.

Kadının yüzündeki ifadeyle ağzı kurumuştu. Ondan hoşlanmıyordu, öyleyse neden onun kaderine karşı bu kadar dehşet ve acıma duyuyordu? Tereddütle nefes aldı. "Söyleyecek misin?"

Bir an için alt dudağını ısırdı. Sonra omuz silkti. "Babam çok uzun zamandır hasta. En azından öyle diyor. Diğerleri, sanırım, bunu yaşlanma olarak kabul ederler. Ama o, ölümü ertelemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Buraya birçok bilgili şifacı getirdi ve birçok nadir ilaç kullandı. Ama son birkaç yıldır, tüm çabaları boşuna oldu. Ölüm onu çağırıyor, ama o bu çağrıya cevap vermiyor. Bunun yerine şifacılarını tehdit ediyor ve onlar da onun kadar ölümden korktukları için, en nadir bulunan ilaç malzemelerini bulamadıkça onu iyileştiremeyeceklerini söylüyorlar. Kanını arındırmak için toz haline getirilmiş ejderha karaciğeri. Kemiklerinin ağrısını dindirmek için öğütülmüş ejderha dişleriyle karıştırılmış ejderha kanı. Gözlerinin tekrar netleşmesi için ejderhanın gözünden alınan irin. Kanının genç bir adamınki gibi sıcak ve güçlü akması için ejderhanın kanı.

Ona başını salladı. "Ejderhamın şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum. Son üç yılda, onun zihninin benimkine sadece iki kez dokunduğunu hissettim ve ona hiç ulaşamadım. Beni çağırdığımda gelmiyor ve gelse bile, beni kurtarmak için kendi kanını vermez. Bir erkeğin onun kanını içmek ya da karaciğerinden ilaç yapmak istediğini düşünse, öfkeyle öldürmek isteyeceğinden eminim." Başını daha şiddetle salladı. "Ben onun için işe yaramazım! Beni fidyeye çıkarması ve şifacılarına onun için başka bir çare bulmalarını istemesi gerekir."

Kız başını eğdi ve gözlerindeki acıma açıkça belli oldu. "Beni dinlemedin. Ejderhanın kanını alamadı, ama benim taliplim ona verdiği şey onun merakını uyandırdı. Küçük bir parça pullu et. Yanılmıyorsam, senin omzundan kesilmiş et. Onu yedi. Ve aylardır hissetmediği kadar iyi hissetti. Ama uzun sürmedi."

Selden doğruldu. Oda yavaşça dönmeye başladı, mide bulandırıcı bir şekilde etrafında dönüyordu. Gözlerini sıkıca kapattı, ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Gözlerini tekrar açtı, baş dönmesine karşı yutkundu. "Emin misin?" diye sordu kısık bir sesle. "Sana böyle bir şey mi söyledi, benim etimi yediğini mi?"

"Babam söylemedi, hayır. Nişanlım... Şansölye Ellik övündü. O... gelip... seni benim korumama vereceğini söylediğinde."

Konuşması pürüzsüzlüğünü kaybetmişti. Sözleri takılıyordu ve o, bunların arkasında korkunç bir hikaye olduğunu hissetti.

Gözleri uzaklara dalmış ve kararmıştı. Adam elini uzatıp kadının koluna dokunmak istedi. Kadın küçük bir çığlık attı ve adamdan uzaklaştı. Ona çılgınca baktı. "Ne oldu?" diye sordu adam. "Bildğini söyle."

Ondan uzaklaştı, kapalı pencereye ulaştı ve orada durdu. Adam aniden, kadının pencereyi açıp kendini parmaklıklı pencereye atacağından korktu. Bunun yerine, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ona döndü ve peşinde olan köpeklere taş atar gibi sözleri ona fırlattı. "O ejderha kanı alamaz, o yüzden seninkini alacak! Yakınındaki her canlıyı yok ettiğı gibi seni de yok edecek. Kendi karanlık amaçları için yok edecek ve yok edecek!"

Onun sözlerini duymak, düşünülemez olanı onun yüzleşmesi gereken bir şeye dönüştürdü. Garip bir soğukluk yavaşça onu sardı, kemiklerinden dışarı akmaya başladı. Konuştuğunda sesi normalden daha tizdi, sanki hava ciğerlerinin dibine kadar ulaşamıyormuş gibi. "İşe yaramayacak," dedi çaresizce. "Ben de senin kadar insanım. Ejderham beni değıştirdi, ama ben ejderha değılim. Kanımı iç, etimi ye, fark etmez. O da benim gibi ölecek."

Dük'ün onun için hazırladığı kaderin tam olarak farkına vardı. İlk başta, satılırken neden etinden ve derisinden örnek aldıklarını anlamamıştı. O zaman bunun, pullu olduğunu kanıtlamak için olduğunu düşünmüştü. Kadının sardığı temiz bandajın altından, o "örnek"ten kalan yara hala sızıyordu. İyileştiğini düşünerek dokunmamıştı, ama kız kalın kabuğı kazıyarak altındaki iltihaplı yarayı ortaya çıkarmıştı. Kokunun ne kadar kötü olduğunu hatırlayarak burnunu buruşturdu.

Dük'ün onu ilk kez önüne çıkardığında söylediğı sözlerin anlamı bile Selden'ın zihninden kaçmıştı. Ama ona bakmakla görevlendirilen bu kadın, onu bununla yüzleştirmeye kararlı görünüyordu. Odanın diğerk ucundan onu inceledi, sonra birdenbire sakinleşti. Odanın diğerk ucuna geçip kanepenin yanına oturdu. "Dük, senin etin ve kanının ona bir ejderhanınki kadar iyi hizmet etmeyeceğini biliyor. Biliyor ve umursamıyor. Seni acımasızca kullanacak, gerçek tedaviyi bulana kadar hayatta kalmak için geçici bir önlem olarak kullanacak."

Battaniyesini düzeltti, dudaklarını sıkıştırdı. Sonra umutsuzca konuştu. "Bu yüzden seni enfeksiyondan iyileştirmeli, vücudunu temizlemeli, sanki kesime gönderilecek bir inekmişsin gibi seni beslemeli ve sulamalıyım. İkimiz de onun sığırlarıyız. Ona en uygun şekilde kullanılacak mallarız."

Adam kadının yüzüne baktı, öfke ya da en azından gözyaşları görmeyi bekliyordu. Ama kadın donmuş gibiydi, gözleri umutsuz bir geleceğe sabitlenmişti. "Bu korkunç! Bana yaptıklarını nasıl kabul edebilirsin? Sana yaptıklarını?"

Acı bir kahkaha attı ve basit tahta tabureye çöktü, küçük odayı işaret etti. Oda küçüktü ve rahat bir şekilde döşenmişti, ancak penceredeki parmaklıklar ve sağlam kapı, buranın ne olduğunu açıkça gösteriyordu: altın kaplı bir kafes. "Ben de senin kadar onun esiriyim ve senin dediğin kadar insanım, ama bu onun için hiçbir fark yaratmayacak. O ikimizi de yok edecek. Ben, Ellik'e, babamın sefil hayatını korumak için elinden geleni yapması karşılığında verdiği rüşvetim. Eğer seni yok ederse, senin ölümün ona daha fazla hayat kazandırmayacağını söylemen bana biraz teselli veriyor." Ellerine bakarak umutsuzca itiraf etti: "Bir zamanlar onu hayatta bırakıp kendimi onun hakiki varisi ilan etmeyi planlamıştım. Bütün erkek kardeşlerim öldü, ya babamın elinde ya da kan salgınında. Kız kardeşlerimin en büyüğüyüm ve ticaret yoluyla evlendirilmeyen tekiyim. O öldüğünde taht benim olmalı."

Ona inanamayan bir bakış attı. "Soyluların böyle bir iddiayı destekler mi?"

Kız başını salladı. "Aptalca bir hayaldi. Davama katılmaya çalıştıkları, sonuçta benim kadar güçsüzler. Hayatıma bir amaç ve umut vermek için uydurduğum bir hayaldi. Artık yok. Benim gibi aynı amacı paylaşanlara ulaşmanın bir yolu kalmadı. Bunun yerine, onun benden çok fazla yaşamayacağı, hatta hiç yaşamayacağı düşüncesiyle kendimi avutacağım."

Selden kaşlarını çatı. "Ama sen genç bir kadınsın. Kesinlikle babanı uzun yıllar yaşayacaksın."

"Babamın kızı uzun bir ömre sahip olabilir, ama Ellik'in karısı değil, bence. Son karısı ona servetini ve adını devam ettirecek oğullar verdi. Ondan tek istediği buydu ve işini bitirdiğinde, kadının hayatı da sona erdi. Diğer soyluların itiraz etmeyeceği bir hükümdarlık kurmak için benden tek bir oğul istiyor. Oğullarının annesinin bu kadar ani ölümünün nedeni de bu, eminim: benim için yer açmak. Onu tanımamıştım ama onun için yas tutuyorum. Son kadının mezarı henüz çürümeye başlamadı ki,

Ellik benimle ilgilenmeye hazır. Hayır. Ben de senin gibi yok edileceğim. Ama sana sağlığını geri kazandırmadan olmazmış. Öyleyse, sonumuzu hızlandırmak için yemek yemelisin." Sesi sahte bir neşeyle doldu, gözlerindeki trajedi alaycı bir ifadeye büründü.

Ayağa kalktı ve yatağının yanına küçük bir masa getirdi. Üzerinde iki küçük tabak ve büyük bir tabak vardı. Büyük tabakın kapağını kaldırdı. Selden, parçalara kesilmiş çiğ et yığınınına baktı. Boğazından istemeden bir tiksinti sesi çıktı. Kadın ona baktı. "Aç değil misin?"

"Pişmiş olsaydı," dedi Selden zayıf bir sesle. Yemek görür görmez ağzı sulanmıştı, ama kanlı kırmızı et parçaları ona sadece sonunu hatırlatıyordu. Yüzünü çevirip yutkundu. Uyanmış açlığı midesini bulandırıyordu.

"Bunu halledebilirim," dedi ve ilk kez sesi acıdan arınmış gibiydi. "Burada ocakta kızartabilirim ve bıraktığınız her şeyi memnuniyetle kabul ederim. Babam kadınların et yemesini uygun bulmuyor. Bu benim erzakım." İki küçük tabağı açtı. Birinde, ortasında hala eriyen bol miktarda tereyağı olan tahıl lapası, diğerinde ise turuncu, sarı ve yeşil renkli haşlanmış sebzeler vardı. Bunları görünce Selden'in midesi gürültüyle guruldadı. Haşlanmış şalgam, havuç ve lahana kokusu neredeyse gözlerini yaşarttı.

Chassim bir an sessiz kaldı. "Hepsini paylaşırsak ikimize de yeter." Sesi tereddütlüydü, gözleri yere bakıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı ve bu basit kelimede, kadının yüzünde gördüğü ilk gülümseme izi belirdi.

"Lütfen," diye kendi kendine yumuşakça söyledi, sanki o kelime ona yabancıymış gibi. "Evet. Ve teşekkürler."

Balık Ayının 28. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı
Tüccar Finbok'un eşi Sealia Finbok'tan
Sevgili oğlu Hest Finbok'a

Trehaug Tüccarlar Salonu'nda ona teslim edilecek bir mesaj.

Sevgili oğlum, Bingtown'dan bize tek kelime etmeden ayrıldın! Trehaug'da nerede kaldığını bile bilmiyorum. Yine de, Tüccar Redding'in oğlunun sana eşlik ettiğini öğrenince babanın çok kızdığını bilmeni isterim. Sana yanına kimseyi almamanı açıkça yasaklamış, ki ben bunu oldukça saçma buluyorum. Rain Wilds gibi geri kalmış bir yere, sıkıntıyı atlatacak kültürlü ve esprili bir arkadaşın olmadan uzun bir yolculuğa nasıl çıkabilirsin? Onun öfkesini yatıştırmak için, sana bir hikaye uydurdum. Senin gibi medeni olmayan bir yerde tek başına seyahat etmenin güvenliğini düşündüğüm için Redding'i yanında götürmeni ısrar ettiğimi söyledim. Bu yüzden, döndüğünde baban sana sorduğunda benim hikayeme uymalısın.

Çok önemli! Lissy Sebastipan, Tüccar Porty'nin oğlu Ismus ile nişanını bozdu! Ismus'un Üç Gemi ailesinden bir kızdan gayri meşru bir kızı olduğunu öğrendi. Düğünleri yılın en önemli sosyal olayı olacaktı, bu yüzden tüm kasaba bu konuyla çalkalanıyor. Lissy'nin annesine çok üzülüyorum, ama aynı zamanda bunun senin için harika bir fırsat olduğunu da itiraf etmeliyim! Eminim ne demek istediğimi anlıyorsundur!

Lütfen benim gereksiz bir görev olarak gördüğüm bu işe çok fazla zaman harcamayın. Eve dönün, terk etme sözleşmenizi iptal edin, o eksantrik ve nankör kadını unutun ve size sadık ve uygun bir eş bulmama izin verin.

Ticaret yapmak için vaktin olursa, son zamanlarda çok güzel koyu mor alev mücevherlerin çıkarıldığını duydum. Bu söylentiği araştır ve satın almaya değerlerse aile kredisini kullanmaktan çekinme.

*Tüm sevgimle ve seyahatinde kırık ruhunu canlandırıp hayata yeniden
sevgiyle bakmanı dileyerek,
Sevgilerimle,*

BÖLÜM SEKİZ

Yaşlılar Şehri

Alise! Alise, orada mısın?

Alise yavaşça doğruldu. Ejderha anatomisinin çok ayrıntılı çizimlerinin bulunduğu bir masanın üzerine eğilmişti. Bir süredir uzaktan gelen bağırırları duyduğunu fark etti, ancak bunların sadece şehre ait anıların zihnini istila etmeye çalıştığını düşünerek kulaklarını tıkamıştı. Çoğu zaman şehrin fısıltıları dikkatini dağıtırdı. Bugün, temizlik yaparken ve diyagramları incelerken, fısıltılar bilgilendiriciydi. Bir ejderhanın çenesinden kırık bir dişi nasıl çıkaracağını asla bilmek zorunda *kalmamayı* diledi, ama yine de bu bilgiye değer veriyordu.

"Buradayım," diye seslendi, şimdi kimin ne için ona ihtiyacı olduğunu merak ederek. Kesintiler her zaman en ilginç kısımda gelir gibi görünüyordu, peki ne için? Birinin bulduğu bir ocak parçası ya da başka bir şeyi tanımlayabilmesi için. Haftanın başında, Rapskal elinde parlak taşlarla süslenmiş çok büyük tokalarla gelmişti. "Bunların önemli olduğunu biliyorum," demişti, önsöz yapmadan. "Ne olduklarını bildiğimi biliyorum, ama hatırlamaya çalıştığımda aklımdan kayıp gidiyor. Eskiden doğrudan uğraştığım bir şey değildi, ama birinin benim için yaptığını ve benim ve ejderham için önemli olduğunu biliyorum." Derin bir nefes aldı ve kederle ekledi, "Onları evimin arkasındaki bir moloz yığnında buldum. Orada kötü bir şey oldu, Alise. Biliyorum."

Ona soğukkanlılıkla bakmıştı. O asla en sevdiği kişi olmayacaktı, ama onun sözlerinin ona ne kadar yıkıcı geldiğinin farkında bile değildi. Onun bir Elderling olmadığını ve asla olamayacağını söyleyen oydu. Şehrin kaderine karışamayacağını, şehrin yeni Elderlings'e ait olduğunu söyleyen oydu.

Elderlinglere ait olduğunu söyleyen de oydu. Bu sözler doğru olsa da, onu yıkmış ve hayatını alt üst etmişti. Kendine olan bakışını kökünden değiştirmek zorunda kalmıştı. Sonuçta bunun kendisi için iyi olduğunu biliyordu. Ama bu, ona bunu hatırlatılmaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

"Bugüne kadar bunlardan birine bile dokunmadın," diye işaret etti. "Ama dokunan birinin anılarını tatmış olabilirsin." Bu, en hafif tabirle bir understatement'tı. Rapskal'ın "diğer" benliğinin anılarına ne kadar takıntılı hale geldiğini herkes biliyordu. Ondan tokalarından birini aldı ve elinde yavaşça çevirdi. "Bu bir ejderhanın koşum takımından. Savaş zırhı için değil, gösteri amaçlı. Belki zafer geçit töreni veya başka bir kutlama için..."

"Savaş koşum takımı mı?" diye sözünü kesti. "Savaş koşum takımı mı? Evet! Evet, işte bu, bana bunu hatırlattı. Ama... ama..." Ağzı hafifçe aralık, gözleri uzaklara daldı ve yüzündeki ışık söndü. "Hepsini hatırlamıyorum. Hatırlamam gerekirdi, ama bilmiyorum..."

"Kayıt Salonu'na git, harita kulesi olan binaya. Yukarı çık, sanırım üçüncü kattaydı. Orada zırhın nasıl yapıldığını ve takıldığını inceleyebileceğin birçok duvar süslemesi var."

"Evet. Evet, şimdi hatırladım. Orada kahramanlar onurlandırılırdı. Cesur adamlar ve büyük savaş yeteneklerine sahip ejderhalar..." Dalgın bir şekilde, tokayı kadının elinden aldı. Onu göğsüne sıkıca bastırarak, teşekkür bile etmeden onu orada bırakıp, hiç olmadı bir parçası olan kendini geri kazanmak için aceleyle uzaklaştı. Kadın iç geçirdi. Leftrin hepsini uyarmıştı, ama şimdi söyleyeceği hiçbir şey onları caydıramazdı. Hafıza taşında çok uzun süre kalmak tehlikeliydi.

Ve heyecan vericiydi.

O bir Elderling olmayabilir, ama içten içe hala şehrin sırlarını ortaya çıkarmak için en uygun kişinin kendisi olduğuna inanıyordu. Çalışmalarından edindiği bilgiler onu hazırlamış ve sağlamlaştırmıştı. Bu ona çok da yabancı değildi ve yine de insanlığını kaybetmeden ayakta kalabilmişti. Yine de, kendi hayatının ve düşüncelerinin şehrin taşlarında saklı anıların akıntısında sürüklenmesine izin vermek korkutucuydu. Bu şehirde yeni bir disiplin öğrenmişti. Anı örneklemesine girişirken, belirli bir amaç için yapıyordu ve dikkatini bilmek istediklerine sıkı sıkı odaklanıyor, dikkatini dağıtan her şeyi reddediyordu. Sanki parlak bir taşı almak için derin ve soğuk suya dalmak gibiydi.

"Alise!"

Ses tekrar duyuldu ve Alise, Sylve'nin sesi olduğunu tanıdı. Cevap veremeden, bekçi bir kez daha seslendi: "Alise? Burada mısın? Tarman geliyor. Geri döndüler!"

"Buradayım, Sylve!" Sonra kızın bağırmasının anlamı, dalgın zihnine ulaştı. Tarman görülmüştü. Leftrin! Geri dönmüştü! Ve o nehrin yanlış tarafındaydı. Herkesi köyde bulmayı bekliyordu, şehirde değil. Ayağa fırladı, ejderha dişçiliğini bir kenara attı. Leftrin geliyordu ve kız çok korkmuştu! Odanın kapısına koştu ve uzun, geniş koridora baktı. "Relpda nerede?" diye sordu Sylve ona doğru koşarken. Kızın arkasında, uzun çift kapı bahar gününün rüzgarına açılmıştı. Alise, küçük ejderha ve bakıcısının gemide ona bir mesaj iletmesini umuyordu.

"O ve Rapskal, Tarman'ı içeriye yönlendiriyorlar! Carson, rıhtımımızın dayanacağını düşünüyor, ama henüz yükleme için çok uygun olmayabilir. Endişeli, ama bence bu, yaptığımız şeyin iyi bir testi olacak."

"Tarman buraya mı geliyor?" Onu karşılamak için daha da az zamanı kalmıştı.

"Evet! Ejderhalar kavga ettikten kısa bir süre sonra nehirde geldiklerini gördük."

"Ejderhalar kavga mı etti?" Alise endişeyle sözünü kesti. "Yaralanan var mı?" Şehre o kadar odaklanmış olmalıydı ki, bunu fark etmemişti!

"Hayır, bekçilerden yaralanan yok. Olay nehrin aşağısında, havada oldu. Pek bir şey göremedik, ama Mercor'un Spit'i yere düşürdüğünü gördük. Ama Spit tekrar ayağa kalktı, yani çok yaralanmış olamaz. Sonra tüm ejderha sürüsü nehrin aşağısına doğru uzaklaştı. Hala ne olduğunu bilmiyoruz. Ama kısa bir süre sonra Tarman'ı gördük!"

Alise'nin elleri saçlarına gitti. Sonra Bingtown kadınlarının içgüdüsel hareketine gülerek güldü. Görünüşü için telaşlanmak aptalca olurdu. Leftrin onun yaşadığı koşulları biliyordu! En azından onu terk ettiğinde olduğundan daha iyi durumda bulacaktı. Bekçiler nehrin karşısına Kelsingra'ya taşındıklarından beri hepsi daha temiz ve bakımlıydılar. Yine de, saçından kalan birkaç değerli tokayı çıkarıp saçlarını saldı. Sylve'nin peşinden koşarken saçlarını salladı. Yürürken elleri hareket ederek inatçı kızıl bukleleri düzeltti, yeniden ördü ve tokayla tutturdu.

nasıl bir şey olduğunu merak etti ve sonra aslında umursamadığını fark etti. Ve Leftrin umursuyorsa, o zaman o, onun düşündüğü gibi bir adam değildi. Kendini güvenle gülümserken buldu. O umursamazdı.

"Ejderhaları ne kızdırdı acaba? Çiftleşme savaşının başlangıcı mıydı?"

"Sanmıyorum. Duymadın mı? Spit'ten çok fazla boru sesi geldi, sonra diğerleri ne istediğini görmek için geldi. Carson'ın dikkatini çeken de buydu, tüm ejderhaların bir araya gelmesi. En az altı ejderha, büyük bir çember oluşturarak Spit'in yanına gitti. Sonra Mercor'un onunla çarpıştığını gördüm! Nedenini bilmiyoruz; o zamandan beri bize pek dikkat etmiyorlar. Ama Mercor, Spit dalış yaparken onun altına girdi ve Spit'i yana devirdi. Onun düştüğünü gördük, sonra ağaçlar görüşümüzü engelledi ve herkes onun nehre düşeceğinden korktu. Tabii, küçük canavarın iyice ıslanmasını isteyen birkaçımız hariç. Ama sonra onun tekrar yüzeye çıktığını gördük. Hala ne olduğunu anlamış değilim." Son sözlerinde sesi düştü ve Alise, Mercor'un kavgadan beri onunla konuşmadığından dolayı sesinde incinmişliği duydu. Ejderhalar kendi başlarına beslenebilmeye başladığından beri, bakıcılarına pek ilgi göstermiyorlardı. Elbette, herhangi bir ejderha özel bakım için anında bir bakıcı çağırabilirdi, ama çok azı genç Elderlinglerle günlük temas kuruyordu. Bazı bakıcılar bu durumdan reddedilmiş aşıklar kadar kırılmış görünüyordu. Diğerleri, Sylve gibi, üzgündü ama yalnızlıklarına razı olmuştu. Sylve ve Boxter terk edilmeyi en zor yaşayanlar gibi görünüyordu. Diğerlerinden bazıları, özellikle Jerd ve Davvie, talepkar ejderhalarından kurtuldukları için rahatlamış görünüyordu. Dün gece, bakıcılar ejderha banyolarının arka odasında sade bir akşam yemeği yerken, Sylve diğerlerinin görmezden gelmeyi tercih ettiği gerçeği cesurca dile getirdi.

"Aslında hiçbir şey değişmedi. Bize karşı hisleri her zaman olduğu gibi. Başından beri dürüsttüler. Cassarick'ten uzaklaşıp tekrar ejderha olmak istiyorlardı. Bize ihtiyaçları olduğu için bizi tolere ediyorlardı."

Eski masanın etrafında toplanan bakıcılar sessizleşti, yemekleri unuttu.

"Ve şimdi ihtiyaçları yok. Yani, bizi hala hoş görüyorlar, ama kendi türlerini tercih ediyorlar. Ya da yalnızlığı tercih ediyorlar."

O haklıydı, ama bu, ejderhalar uçmayı başardığından beri şirketin üzerine çöken kasveti ortadan kaldırmamıştı. Alise onu anlayabilirdi. Sintara'nın ilgisinin odağı olmanın ne kadar baş döndürücü olduğunu hatırladı. Ve

ejderha onun için zahmet edip büyü yapmıştı. Bunu düşününce gülümsedi ve hafifçe sallandı. Her şeyi kaplamıştı. Ejderhanın ilgisinin odağı olmanın verdiği zevk ve mutluluk, sadece Leftrin'e olan aşkının baş döndürücü hissi ve onun da ona hayran olduğunu fark ettiğinde yaşadığı heyecanla aşılmıştı. Bu, bir ejderhadan kimsenin alamayacağı bir şeydi!

Mavi kraliçeyle ilk tanıştığında, ejderha onunla konuşmaya tenezzül ettiğinde her seferinde başı dönüyordu. O ilgiyi kaybetmemek için her şeyi, ne kadar önemsiz olursa olsun her işi yapmaya hazırdı. Ejderha, Thymara'nın daha iyi bir bakıcı olduğunu fark edip onu kendisine tercih ettiğinde büyük bir kayıp hissetmişti. Leftrin o darbeyi hafifletmek için orada olmasaydı, Sintara'nın ilgisini kaybetmek onu muhtemelen yıkardı. Leftrin'in dikkatini ne kadar iyi dağıttığını düşünerek gülümsedi.

Ejderhalar bakıcılarına ilgi göstermeyi bıraktığından beri, bazıları kendileri için benzer dikkat dağıtıcı şeyler seçmiş gibi görünüyordu. Thymara'nın Rapskal ve Tats arasında gidip gelmesini rahatsızlıkla izlemişti. Üçüne de acıyordu; ama aynı zamanda, genç adamların her birinin rakibinin farkında olduğunu düşünüyordu. Thymara, Alise'nin aldatıldığı gibi onları aldatmıyordu. Thymara, taliplerine saygı duyuyor ve onlara iyi davranmaya çalışıyordu.

Jerd kendini bir başka ateşli aşka atmıştı; Alise bu sefer hangi bekçiye seçtiğini bilmiyordu ve bunun gerçekten önemli olup olmadığını yorgun bir şekilde merak ediyordu.

Davvie ve Lecter'ın birbirlerine bu kadar dalmış olmalarını izlemek garipti. Bingtown'da iki genç erkeğin bu kadar açıkça tutkulu olması skandal olurdu. Burada ise, Sedric ve Carson'ın partner olduklarını kabul ettikleri gibi, onların ilişkisi de diğer bekçiler tarafından kabul ediliyordu. Belki de bir ejderha gibi yabancı bir yaratıkla ne kadar derin bir bağ kurabilceğini anladığında, tüm insan sevgisinin daha kabul edilebilir hale geldiğini fark ediyordun. İki genç bekçi sık sık kasabada birlikte dolaşırken görülebiliyordu. En ufak bir şakaya bile kahkahalarla gülüyorlardı, bu da diğerlerini gülümsetiyordu. Alise'e göre, fırtınalı kavgaları da sadece ayrılmanın dramını ve tekrar bir araya gelmenin rahatlamasını çok sevdikleri için oluyordu.

Harrikin gibi diğer bekçiler ise avcılığa kendilerini kaptırmışlardı. Tats, Carson kadar şehrin mühendisliğine hayran görünüyordu.

Öyleydi. Nortel ve Jerd gibi birkaçı kendini hazine avcılığına adanmıştı; Rapskal ise Thymara'nın peşinden koşmadığı boş zamanlarında şehri farklı bir şekilde keşfediyordu. Ona tokalar hakkında soru sorduğundan beri, sık sık silahlar ve dövüş teknikleri hakkında konuşuyordu ve şehrin bir zamanlar başka bir şehrin ejderhalarından kendini nasıl savunduğunu anlatıyordu. Elderling şehirleri ve onları mesken tutan ejderhalar arasında bir zamanlar böyle bir rekabet olduğunu duymak onu korkutmuş ve endişelendirmişti, ama kavgalarının sebebi neydi diye sorduğunda Rapskal sessiz kalmış ve şaşkın bir ifade takınmıştı. Bu onu endişelendirmişti.

Alise ve Sylve sokağa çıktılar; taze bahar rüzgarı yüzlerine çarptı, Alise'nin yeni topladığı saçlarını vahşi kırmızı bukleler halinde savurdu. Alise yüksek sesle güldü ve saç tokaları dağılmadan sonuncusunu kurtarmak için elini uzattı. Saçları omuzlarına döküldü. Oluruna kalsın.

"Acele et!" Sylve omzunun üzerinden seslendi ve koşmaya başladı.

Alise inatla koşmaya başladı, ama Elderling kızı hiç zorlanmadan ondan uzaklaştı. Sylve, Alise'den daha uzun boylu olmuştu ve yüzü artık bir çocuktan çok bir kadının yüzüne benziyordu, ama sadece bedeni değil, başka şeyler de büyüyordu. Alise, Harrikin'in onu beklemek için sabırlı davrandığına sevindi. Kız onun arkadaşlığından açıkça hoşlanıyordu ve herkes onları bir çift olarak görüyordu, ama Alise onun kendisinden söz verdiği şeyden fazlasını elde etmeye çalıştığına dair hiçbir işaret görmemişti. Bazen el ele yürürlerdi ve Alise birkaç kez gizlice öpüşüklerini görmüştü, ama Harrikin ona baskı yapmıyordu. Şu an için o, Alise'in gerçek arkadaşıydı ve Alise, zamanla Harrikin'in istediği her şeyi elde edeceğinden şüphe duymuyordu.

Leftrin'in yaptığı gibi.

Bu düşünce onu aniden ısıttı ve çekingen koşusunu bırakıp bacaklarını gererek koşmaya başladı ve kızı yakalayarak hem kendini hem de Sylve'yi şaşırttı. Rüzgârda uçuşan saçları yüzlerini örterken birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Limana inen son tepe önlerinde uzanıyordu ve ikisi de tepeyi koşarak indi.

Leftrin arkasına bir kez bakma riskini aldı. Ejderhaların oluşturduğu girdap dağılmıştı, ya da belki de talihsiz Bingtown gemisini rahatsız etmek için ağaçların altına inmişlerdi. Mürettebat için üzüldü, ama onlar için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ejderhalar muhtemelen gemiyi kovalamakla yetinecek

ve onlardan kurtulmakla yetineceklerdi. Ejderhalar, insanları öylesine katletmek için bu kadar değişmiş olamazlardı, değil mi? Olabilir miydi?

O düşünceyi kafasından attı. Yapabileceği sorunlara odaklanmalıydı. Çok acil sorunları vardı. Tarman, Kelsingra rıhtımına yaklaşırken zorlanıyordu. Sabit akıntı, mavna tekneyi acımasızca itiyordu. Şehri süpüren su derin ve hızlıydı, kıyıyı ve üzerindeki yapıları aşındırıyordu. Belli ki bunu birkaç kış boyunca yapmıştı. Bazı yerlerde akıntı köpürerek, yakın zamanda yıkılmış taş duvarların kemiklerini aşındırıyordu. Leftrin bu manzaraya dişlerini sıkarak baktı ve Tarman'ın akıntının bir oyunu sonucu aniden ona çarptığını hayal etmek istemedi.

Gemi şehrin sahilinin kalbine yaklaşırken, Leftrin bekçilerin rıhtımı yeniden inşa etmeye çalıştıklarını görebiliyordu. Eski rıhtımdan geriye kalan tek şey olan dik taş kazıklara kaba kütükler ipile bağlanmış ya da çakılmıştı. Çok sağlam görünmüyordu ve Rapskal'ı dinlemenin ne kadar akıllıca olduğunu sorguladı. Ejderhanın tekneye saldırısını gördükten hemen sonra, Heeby Rapskal'ı sırtında taşıyarak üzerlerinden uçmuştu. Bekçi, onlara defalarca Kelsingra'ya gelmelerini, köye gitmemelerini bağırmıştı. Swarge mesajı anladığını işaret edince, ejderha ve çocuk uçup gitmişti. Tarman ve tüm mürettebatın ortak çabasıyla nehri geçip, suyun derin ve hızlı aktığı kıyıya ulaşmışlardı. Nehir kıyısı daha yavaş ve sığdı ve geminin kendini sıkıştırabileceği geniş ve kumlu bir kıyı şeridi vardı. Burada, sadece geçici bir iskele ve onlara karşı iten güçlü bir akıntı vardı. Leftrin, hayat gemisinin bu akıntıya karşı ne kadar inatla kürek çektiğini, mürettebatı cesurca kürekleri çekip onu iskeleye doğru yönlendirirken gizli kuyruğunun nasıl çırpındığını biliyordu.

Bekçiler onları karşılamak için aşağı inmişlerdi. Akıllıca, çoğu kıyıda kalmıştı. Carson iskelede, kendisine atılan halatı yakalamaya hazırды. Harrikin onun yanındaydı ve Leftrin'in şaşkınlığına, Sedric de oradaydı, Leftrin'in onu son gördüğünden daha kaslı ve formda görünüyordu. Harrikin ve Sedric, diğer muhafızlar gibi parlak giysiler giymişti; belli ki şehir onlara hazinesinden bir parça vermişti. Alise'nin bu konuda ne düşündüğünü merak ederek kaşlarını çatı.

Rıhtıma bağlanmış kütükler akıntıyla birlikte yükselip alçalıyordu. Rıhtımın arkasındaki yıkık sokakta diğer bekçiler toplanmıştı. Kalabalığın içinde Alise'nin yüzünü aramak için can atıyordu, ama şu anda gemisine tüm dikkatini vermesi gerektiğini biliyordu. Güverte evinin üstünde yerini koruyarak, Tarman köpüren akıntıya karşı mücadele ederken rota düzeltmelerini haykırdı ve rıhtıma doğru ilerleyip onu geçene kadar akıntıya karşı sabit bir şekilde ilerlediler.

"Çapa at!" diye bağırdı Hennesey ve Big Eider emri yerine getirdi, önce iskelede, sonra da mavnanın sancak tarafında birer çapa attı. Mürettebat akıntıya karşı mücadeleye devam ederken zincir ve halatlar hızla açıldı. Sonra çapalar tuttu ve halatlar geminin ağırlığını alırken canlı gemi suya eğildi. Bir an sonra, iskele çapası kısa bir mesafe sürüklendikten sonra dibe sıkıca tutunurken bir sarsıntı oldu.

"Onları eşitleyin!" Leftrin, Hennesey'e bağırdı, ama ikinci kaptan çoktan harekete geçmişti ve Big Eider'e bu görevde yardım ediyordu. Gemi hizaya girerken, akıntının onları rıhtıma paralel bir konuma taşıması için halatı dikkatlice salmaya başladılar.

Leftrin, nehrin akıntısının altında eski rıhtımın gizli kazıklarının olmaması için dua etti. Tarman ile rıhtım arasındaki mesafe daraldı, ancak geminin görünmeyen ayakları ve kıcı rıhtımın yanına yanaşmak ve orada tutunmak için mücadele etmeye devam etti. Tarman, kedge çapalarına tamamen güvenmiyordu. Bu, gemiyi rıhtıma yanaştırma işini zorlaştırıyordu, ancak Leftrin, canlı geminin kendi içgüdülerini takip etmesine izin verdi. Sonunda, halatları atacak kadar yaklaşmışlardı. Sedric ilk halatı yakaladı ve hızla yıkılmış rıhtımdan kalan birkaç taş destekten birine doladı. Carson bir sonrakini yakaladı ve hızla tahta bir direğe doladı. Halat gıcırdadı, hafifçe sallandı ve sonra sabitlendi. Diğer halatlar atıldı, yakalandı ve bağlandı. Tarman bir şekilde sabitlenir sabitlenmez, daha uzun halatlar rıhtımı geçip kuru toprağa kadar uzatıldı. Şehrin antik yapısına hiç saygı göstermeden, bir halat Elderling heykelinin etrafına bağlandı, diğeri ise küçük bir taş yapının penceresinden geçirilip kapıdan dışarı çıkarıldıktan sonra sabitlendi. Sanki dev bir örümcek yaşam gemisini ağına yakalamış gibi, bağlama işi çok özensizdi. Leftrin bekledi, ama halatlar tuttu. Nefesini verdi.

"Şimdilik idare eder," dedi Hennesey'e. "Ama hoşuma gitmedi, Tarman'ın da hoşuna gitmedi. Sen ya da ben her zaman gemide olmalıyız ve mürettebatın uzaklaşmasını istemiyorum. Her an en az üç kişi gemide olmalı. Yüğü boşaltır

yükü indirdikten sonra nehre geri dönüp Tarman'ı orada karaya çıkaracağız. Köy ile Kelsingra arasında geminin botlarıyla gidip gelmek eğlenceli olmayacak, ama en azından orada güvende olacak."

Hennesey sertçe başını salladı. Leftrin devam etti, "O zaman hemen boşaltmaya başlayalım. Yolcularımızı güvenli bir şekilde karaya çıkardığımız anda. Başlayın. Geminin kaptanı ile konuşmam gerek."

Hennesey başını sallayarak onayladı ve gitti. Bir anda, yükün güverteye taşınması için emirleri bağırmaya başladı. Karada bekleyen kalabalıktan selam sesleri yükseldi. Leftrin ilerlerken elini bir kez salladı. Hennesey'in güverteye eğilmiş, Carson'la konuşurken gördü. Büyük avcı gerektiğinde çok hızlı hareket edebiliyordu ve sanki sihirli bir güçle, bekçiler birden karıncalar gibi sıraya girerek liman işçileri gibi çalışmaya hazırlandılar. Big Eider, Malta'ya güverte boyunca ve sallanan iskeleye inmesine yardım ediyordu. Malta bebeğini sıkıca tutuyor, kimseye teslim etmiyordu. Reyn endişeli bir ifadeyle onun hemen arkasında yürüyordu. Leftrin, Hennesey'in Tillamon için de aynı hizmeti vermek için beklediğini fark etti. Dudaklarını sıktı ve uygunsuz bir şey olduğunu düşünürse Reyn'in müdahale etmesi gerektiğine karar verdi. Tillamon yetişkin bir kadın olduğu için belki Reyn'in bile müdahale etmemesi gerekirdi.

Ön güverteye ulaştı ve sihirli ahşap korkuluğa yaslandı. "Gemi. Benimle konuşacak mısın?"

Hayat gemisinin bilincinin tanıdık titreşimini hissetti. Tarman, yaşam gemilerinin en eskisiydi, büyücü ağacının ince damarlı ve mükemmel kalitede bir kereste olduğundan kimsenin haberi olmadığı zamanlarda inşa edilmişti. Nehrin akıntısını izlemek için geleneksel boyalı gözlerle donatılmış bir mavna olarak inşa edilmişti, ancak diğer yaşam gemilerinde olduğu gibi bir baş figürü yoktu. Yıllar geçtikçe "boyalı" gözleri daha da ifade dolu hale gelmiş, ancak konuşmak için oyulmuş bir ağzı yoktu. Leftrin genellikle gemisinin duygularını sezgisel olarak paylaşırdı ya da Tarman rüyalarına doğrudan girerse. Kaptan, geminin kendisiyle gerçek kelimelerle konuştuğunu nadiren hissedirdi. Tarman'ın kendisiyle paylaşmayı seçtiği şeyin az ya da çok olması fark etmeksizin, ona her zaman saygı duymuştu. Sadece nadiren, gemisine doğrudan bir tehdit olduğunu hissettiğinde böyle bir istekte bulunurdu. Şimdi korkuluklara yaslanıp umutla bekliyordu.

Geminin tedirginliğini hissediyordu, ama bunu fark etmemesi için taştan yapılmış olması gerekirdi. Mürettebatın her biri hızlı hareket ediyordu.

Çapalar sürüklenirse veya rıhtım çökerse, gemiyi kurtarmak için her an harekete geçebilecekleri gerginliği hissediliyordu. "Burası güvenli değil, değil mi Tarman? Eğer burada uzun süre kalmak istiyorsanız, nehrin bu tarafında demirlemek için daha iyi bir yer bulmalıyız. Ama yükü boşalttıktan sonra sizi buradan alıp karşıya, sahile çıkaracağız. Dinlenmek iyi olacak, değil mi?"

Leftrin konuşurken gökyüzüne baktı. Trehaug'un sağlam rıhtımlarında deneyimli liman işçileriyle çalışarak, geminin erzakını yüklemek neredeyse bütün gün sürmüştü. Şimdi sandıklar iskele merdiveninden aşağı indirilip sallanan rıhtıma taşınıyor, oradan da rıhtımdan kıyıya çekiliyordu. Leftrin'e hızlı bir bakışta, yaklaşık on bekçi olduğu ve hepsinin çılgınca boşaltma işiyle meşgul olduğu görüldü. Reyn ve Malta'nın karaya çıktığını ve Tillamon'un onlarla birlikte durduğunu gördü. Ve orada, tanıdık bir elbise içinde, kızıl saçları omuzlarından dağınık bir şelale gibi dökülüyordu, Alise, onlara komuta ediyordu. Orada olmak, onu kucaklamak, kendine çekmek ve tatlı kokusunu tekrar koklamak için can atarak küçük bir inilti çıkardı.

Henüz değil.

Biliyorum, gemi. Henüz değil. Görevim burada. Ve sen diğer tarafa güvenle varana kadar gemide kalacağım. Gökyüzüne bakarak zamanı hesapladı ve geceyi burada bağlı olarak geçirmek zorunda kalabileceğini fark etti. Alise'nin ona katılıp katılmayacağını merak etti ve onun çok istekli olabileceğini düşünerek gülümsedi. Geminin endişesi dikkatini geri çekti.

Henüz değil. Çocuk henüz güvende değil.

Alise onlara yardım edecek. Onları bir ejderhaya götürecektir, belki Mercor'a. Belki Heeby'ye. Onlardan biri kesinlikle bebeğe yardım etmek isteyecektir.

Belki. Yapabilirlerse. Ben elimden geleni yaptım.

Yapabilirlerse mi? Leftrin bu düşünceden hoşlanmadı. Bebeği ejderhalardan birinin tedavi etmesi için buraya getirmek her şeyi çözeceğine inanmıştı. Bir ejderhayı bunu kabul etmeye ikna etmek, öngördüğü tek engeldi. *Sence tüm ejderhalar bizi reddeder mi?*

Doğru ejderha orada olmalı ve kabul etmelidir. Yanıt yavaş geldi ve Leftrin gemisinin bir şey iletmeye çalıştığını hissetti. Vazgeçmeye karar verdi. Mercor, geçmişte ejderhalar arasında en iletişimsel olanıydı. Belki Elderlinglerin yaratılışına ve bebeğin gerçekte neye ihtiyacı olduğuna dair daha fazla bilgi verebilir. Ancak kaptan, bu haberi Malta'ya vereceği düşüncesiyle içinden geçmiyordu. Gemisine

gemisine başka bir soru gönderdi. *Bebek şimdilik gemide kalsa daha mı iyi olur? Ona yardım etmeye devam edebilir misiniz?*

Yanıt isteksizdi. *Yapılabilecek her şeyi yaptım. Ve sana teşekkür ederiz, Tarman.*

Gemiden hiçbir takdir hissetmedi ve zihninde başka hiçbir şey hissetmedi. Bu Tarman'ın tarzıydı ve Leftrin, kendi yaşam gemisinin çoğundan daha suskun olduğu için minnettardı. *Ophelia* gibi geveze bir gemiyi veya *Paragon* gibi karamsar ve dramatik bir gemiyi sevebileceğini düşünmüyordu. Ama orada, muhtemelen çocuklar için olduğu gibiydi. Her ebeveyn kendi çocuğunun en iyisi olduğunu düşünür ve şüphesiz her kaptan kendi yaşam gemisini diğerlerinden daha çok severdi.

Bu, Tarman'dan küçük bir dürtü getirdi.

Ben en iyisiyim. En yaşlı, en bilge, en iyi.

Elbette öylesin. Bunu hep biliyordum.

Ve yine, Leftrin'in sözlerine hiçbir tepki gelmedi. Ama o da bunu bekliyordu.

Malta şaşkın bir şekilde etrafına baktı. Uzun bir koridor, hafif loş bir alana açılıyordu. Koridorun belirli aralıklarla kapıları vardı, çoğu kapalıydı ama birkaçı aralıktı. "Açık kapı var mı?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Açık kapı var," diye onayladı Alise Finbok. "Bir gardiyan odayı çoktan almışsa, kapı kapalıdır. Ve çoğu, önceki sahipleri tarafından uzun zaman önce kilitlenmiştir ve biz onları açmanın bir yolunu bulamadık. Koridorun sonundaki son üç odadan birini öneririm. O odalar daha geniş ve birkaç odası ve yatağı var. Belki de diğer şehirlerden gelen heyetler için kullanılıyorlardı. Tabii ki, bu teorinin dayanağı yok, sadece hepimizin aklına gelen tek şey bu."

"Teşekkür ederim." Malta bu iki kelimeyi zar zor söyleyebildi. Vücudu sıcak banyodan dolayı hala kızarmıştı ve saçları omuzlarında nemliydi. Ejderha banyolarının tek sakinleri onlardı. Malta, başka bir zamanda, uzak tavanları ve akan sıcak suyun büyüyle bu devasa odaya hayran kalacağını belirsiz bir şekilde fark etti. Ancak keder ve yorgunluk, kalbindeki tüm hayranlığı silip süpürmüştü. Sersemlemiş bir halde, vücudundaki günlerce birikmiş tuzlu teri ovuşturdu. Sıcak su kemiklerinden ağırları alırken, inatçı gücünün son kırıntılarını da alıp götürdü.

Alise, Malta banyo yapıp saçını yıkarken ağlayan Phron'u kucağında tutma nezaketini göstermişti. Artık kollarında sessizdi, ama Malta, küçük vücudunun uykulu ve mutlu değil, yorgunluktan gevşemiş olduğunu hissedebiliyordu. Alise'nin kollarında ağlayarak kendini yormuş ve bir bez bebek gibi annesinin kucağına geri dönmüştü. Onu nazıkçe suya indirirken uyuyakalmış gibi görünüyordu. Ama suya değdiği anda gözleri açılmıştı ve Malta, buharlı banyoda uzanıp küçük kollarını ve bacaklarını salladığını görmekten memnun olmuştu. Suyun yüzeyine dokunmuş ve yarattığı sıçramalara önce şaşırmış, sonra sevinçle bakmıştı. Onun sıradan bir çocuk gibi davranmasını görmek Malta'yı gülümsetmişti. Ancak vücudundaki renkli pullar kızarak koyulaştığında, annesi bir tedirginlik dalgası hissetti. "Ona bir şey oluyor!"

"Bu, bekçilere de oldu," diye Alise onu temin etmişti. Kocaman küvetin kenarında, bebeği almak için hazır bir havluyla bekliyordu. Malta ona gülümsemişti. Bingtown'lu kadın, keşif ekibinin diğer üyeleri kadar değişmemişti. Kaşlarının arkasındaki ve ellerinin sırtındaki pulları fark etmek için keskin bir göz gerekiyordu. Sözlerinde hâlâ bir akademisyenin tonu vardı. "Sıcak su ejderhaları oldukça büyüttü ve ağırlarını hafifletmiş gibi görünüyordu. Kanatlarında renklerin yayıldığını ve sonra koyulaştığını görebiliyorduk. Uzatıyorlardı ve vücutları yeni bir şekil alıyor gibiydi. Büyüdüler, bazıları şaşırtıcı derecede. Tinder soluk lavanta renginden altın desenli koyu mora dönüştü. Spit'in kuyruğu her zaman oldukça kısa olmuştu. Şimdi vücuduna uygun bir uzunlukta görünüyor. Suyu ve ısıya bir iki gün maruz kaldıktan sonra, neredeyse tüm ejderhalar yerden havalanabildi. Ve şimdi, elbette, hepsi havalanabiliyor. Bakıcılar da benzer değişiklikler yaşadı: daha parlak renkler, uzayan uzuvlar. Thymara'nın kanatları şimdi şaşırtıcı."

"Kanatlar mı?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Kanatlar. Sylve'nin alnında bir taç çıkıyor olabilir."

"Ben de değiştim mi?" Malta hemen sordu.

"Şey, bana daha parlak görünüyor. Ama belki de bu soruyu en iyi kocana sormalısın, senin normalde nasıl görüldüğünü en iyi o bilir." Alise nezaketle cevap verdi. Malta'nın bildiği gerçeği söylemeyecekti. Yolculuk boyunca küçük Ephron'u sürekli gözetlemekten o kadar dağınık ve bakımsız kalmıştı ki, Alise derilerindeki değişiklikleri fark edememişti.

Sadece artık temiz olduğu için mi, yoksa ejderha özellikleri daha da gelişmiş olduğu için mi? Malta umursamadığını fark etti ve yorgun *bir gülümsemeyle* gülümsedi. *Kızların kibirini yok etmek için ne kadar uğraşmak gerekti,* diye düşündü. *Oğlumun hayatını tehdit etmek yeterliydi, artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.* Küçük yüzüne baktı. Sessizdi ama uyumamıştı. Yüzü, daha önce gördüğü hiçbir bebeğin yüzüne benzemiyordu. Küçük ağzı sanki acı çekiyormuş gibi büzülmüştü ve nefesini dar burun deliklerinden fısıldayarak alıyordu. Onu tarafsız bir şekilde görmeye çalıştı; çirkin bir çocuk muydu, büyüdükçe diğer çocuklar tarafından reddedilmeye mahkum muydu? Karar veremedi. O, Ephron'du, onun küçük oğluydu ve farklılıkları onun bir parçasıydı, başkalarıyla karşılaştırılacak özellikler değildi. Malta, işaret parmağıyla kaşlarının çevresindeki ince pulları izledi ve o gözlerini kapattı. Onu Alise'ye uzattı, Alise onu bekleyen havluya sardı, Malta ise yorgun bir şekilde sudan çıktı.

Cildi sıcak odada çabucak kurumuştı ve Alise ona parlak pembe bir Elderling elbisesi vermişti. Parlak renk Malta'ya deniz kabuğunun içini hatırlattı. Başka bir zamanda, aynada kendini görmek, yumuşak kumaşın esnek dökümünü hayranlıkla izlemek isterdi. Ama havuzun kenarında tek istediğı çocuğunu kollarında görmektir. Şimdi kapalı ve açık kapıların olduğu koridora donuk bir bakışla bakıyordu. Seçimler... Bazıları yapabileceğı, bazıları ise ona sonsuza dek kapalı olan seçimler. Küçük bir seçimin, bir insanın hayatının gidişatını sonsuza dek değiştirebileceğini kim bilebilirdi ki?

"Size beğeneceğinizi düşündüğüm bir oda göstereyim, geceyi orada geçirin. Sabah dinlendikten sonra, beğenmezseniz değiştirebilirsiniz."

Malta, birkaç dakikadır hareket etmediğini ve konuşmadığını fark etti. Ayakta uyuyakalmış mıydı? "Lütfen," dedi zayıf bir sesle ve Alise kolunu tutup onu koridordan aşağıya götürdüğünde aldırmadı. Bekçilerin gürültülü ve neşeli karşılaşmasından uzaklaşmak rahatlatıcıydı. Kendilerini tanıttıklarında, bazıları şaşkın görünüyordu. "Yaşlıların kralı ve kraliçesi!" diye fısıldadı biri.

Malta başını sallamıştı, ama bu onların hayranlığını azaltmamış gibiydi. Onlara yüzlerce soru yağdırdılar ve Reyn, onun yorgunluğunu bildiğı için cevap vermeye çalıştı. Kızlar bebeğine hayran kalmış gibiydi ve erkekler bile onu hayretle izlemeye gelmişti.

"Gref'e benziyor," diye bağırdı içlerinden biri, Reyn'in oğluna bakarken. Yetişkinliğe adım atmak üzere olan uzun boylu bir bekçi, ona susmasını işaret etti ve kırmızı pullu çocuğu kenara çekti. Reyn, Alise'nin acı dolu bakışını fark etti ve bekçileri uzaklaştırırken, Alise'ye banyo yapıp dinlenebileceği bir yer bulmasına yardım etmesini söyledi. Şimdi, akşamın sonlarına doğru, olan biteni anlamakta zorlanıyordu. Ejderhalar tarafından karşılanacağını umarak bu kadar yolu gelmişti. Hiçbiri görünmemiştir. Şimdi tek istediği Reyn'in geri dönmesiydi, küçük ailesinin tekrar yanında olmasını istiyordu.

Salonun sonunda Alise, dokunduğu anda açılan bir kapıdan onu içeriye geçirdi. Oda karanlıktı, ama içeri girdiklerinde ışıklandı ve kaynağı belli olmayan bir ışık yavaşça yayıldı, ta ki odayı sıcak bir parıltı kaplayana kadar. Malta, odada ocak olmadığını fark etti ve sanki Alise onu duymuş gibi, "Odalar rahat ve sıcak kalır. Nasıl olduğunu bilmiyoruz. Sandalyeler ve yataklar oturduğunuzda yumuşuyor, bunun nasıl olduğunu da bilmiyoruz. Kelsingra hakkında öğrenecek çok şey var. Yatak takımı yok. Belki de odalar sıcak olduğu için Elderlingler buna ihtiyaç duymamışlardır. Bazı dolaplarda giysiler vardı ve birkaç raf ve dolapta kişisel eşyalar vardı. Fırçalar ve kolyeler gibi bazı eşyaların kullanımı belliydi, ama diğerlerini hiç anlamadık. Daha fazla bilgi edinene kadar, tüm bekçilere gereksiz eşyaları olduğu yerde bırakmalarını söyledim. Ama" — küçük bir iç çekiş — "beni pek dinlemiyorlar. En kötüsü Jerd, binaları dolaşıp bir kadının ömür boyu takamayacağı kadar mücevher topluyor, bunların nereden geldiğini veya daha önce kimin taktığını hiç düşünmüyor. Sanki içmeye layık şarabımız varmış gibi altın kadehler. Bir önceki anı yansıtan bir ayna, böylece kafasının arkasını inceleyebiliyor. Ve kullanışlı eşyalar da var. İçine ne koyarsan ısıtan bir tencere. Giysinin ayağına göre şekil alan sağlam tabanlı çoraplar... Oh. Özür dilerim. Sen orada dururken ben konuşup duruyorum. Gel. Bu odada, gördüğün gibi, sanki insanlar toplanacakmış gibi sadece bir masa ve sandalyeler var. Ama burada bir yatak odası var ve diğer iki kapı da yatak odalarına açılıyor. Yataklardan birine oturur oturmaz, yatağın şekli vücuduna göre yumuşamaya başlayacak.

Malta sessizce başını salladı. "Reyn?" diye sordu yorgun bir sesle ve Alise, "Ona nerede olduğunu söylerim. Çok yorgunsun, canım. Kendin için olmasa bile, çocuğun için hemen yat.

Alise yatağı okşadı ve Malta Phron'u dikkatlice yatağa yatırdı. O kıvrınmaya başladı ve Malta, kalbi sıkışarak onun yine ağlayacağını anladı.

Sonra, yatağın yumuşaklığı minik vücudunu sardığında, somurtkan ifadesi yumuşadı. Onu izlerken, gözleri yavaşça kapandı. Refleks olarak eğildi, yanağını ve kulağını yüzüne yaklaştırdı, nefes aldığından emin olmak için. O da onun peşinden uykuya dalmak istiyordu, ama henüz değil. Henüz değil. Kendi annesinin, dinlenmeden önce her zaman çocuklarının ihtiyaçlarını karşıladığını hatırlayarak, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Onun eşyaları," dedi Alise'ye dönerek. "Sandıklarım buraya getirilecek mi? Phron'un eşyalarının hepsi mavi bir çantada, yedek peçeteleri, küçük bornozları ve yumuşak battaniyeleri..." Sesini keserek, böyle aptalca bir şeyi unutarak neyin yanlış olduğunu merak etti. Düşüncelerini toplayamıyordu; zihni binlerce yarım hatırlanan fikirle uğultu içindeydi...

"Malta!" Alise'nin sesi neredeyse keskin çıkmıştı ve Bingtown'lu kadın dirseğini hafifçe salladı. "Bu şehir Elderlinglerin anılarıyla dolu. Bu bina diğerleri kadar ağır basmıyor gibi görünüyor ama yine de burada zihnini kaybedip ne düşündüğünü ve ne yaptığını unutmak çok kolay. Bu gece burada uyuyabilir misin? Gemiye dönsen iyi olmaz mı?"

Alise bunu söylediği anda, Malta bunun ne olduğunu anladı. Hafıza taşı, saklanmış hayatlar ve düşüncelerle dolu. Gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtı. "Artık farkında olduğum için sorun olmaz. Daha önce de böyle bir şey yaşamıştım. İlk kez Trehaug'un gömülü kısmına girip Tintaglia'yı bulmaya ve Reyn'i rahat bırakması için yalvarmaya gittiğimde olmuştu."

Alise merakla baktı ve Malta gülümsemek zorunda kaldı. "Uzun bir hikaye, ama istersen sana anlatırım. Ama şimdi değil. Çok yorgunum."

"Elbette yorgunsun. Tarman'ın mürettebatının, onu nehrin karşısındaki daha güvenli bir yere götürmek için bu gece gemideki her şeyi boşaltacaklarını duydum. Gidip eşyalarının buraya getirildiğinden emin olacağım. Hemen. Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece Reyn," diye cevapladı Malta dürüstçe.

Alise, kadınların paylaştığı türden bir kahkaha attı. "Elbette. Bekçileri meşgul etmekle çok akıllıca davrandı. Hepsi, neden burada olduğunuzu ve onlara Elderling geleneklerini öğretebileceğiniz şeyleri merakla konuşuyorlar. Elderlinglerin kralı ve kraliçesi. Bu unvanların bu kadar önemli olacağını hiç düşünmüş müydünüz? Burada çok önemli. Gençlerin konuşmalarını duydum."

Malta ona baktı. Alise gülümsedi ve daha yumuşak bir sesle konuştu. "Onlar senin onları yönetmeye geldiğini düşünüyorlar. Gücünü ve konumunu kullanarak Kelsingra'yı kuracağını düşünüyorlar. Rapskal'ın şöyle dediğini duydum: 'Bize Ejderha Tüccarları diyecekler ve Bingtown, Korsan Adaları, hatta Jamaillia ile eşit konumda olacağız. Kralımız ve kraliçemiz burada olduğuna göre artık bize saygı duyacaklar. Alise sesini alçaltarak devam etti. "Buraya bunun için gelmediğini biliyorum. Ama bunu bilmen gerekiyor. Burada söylediğin her kelime bu genç Elderlingler için çok önemli. Şu anda Reyn'in etrafında toplanmış, onun her sözünü dinliyorlar. Onu onlardan kurtarıp sana göndereceğim. Kraliçenin sandıklarının bu gece teslim edilmesini istediğini de onlara ileticeğim. Ve öyle olacak."

"Alise, bununla başa çıkamam," dedi Malta zayıf bir sesle. "Hiç düşünmemiştim..." Sözleri boğazında düğümlendi. Boş sözler. Çok yorgundu. Aptalca yorgundu. Tillamon'u tamamen unutmuştu. "Reyn'in kız kardeşi... onu bulmamıza yardım eder misin? O da benim kadar yorgun olmalı, onu limanda bıraktım. Çok kabaca davrandım ama çok yorgunum."

Alise biraz şaşırılmış görünüyordu. "Tillamon bu gece Tarman'da kalıp yarın onu köye götürmek istediğini söylemişti. Ama istersen, ona sorayım."

"Tarman'da mı uyuyacak? Peki, o öyle isterse. Buradaki rahat ortama katılmak isteyebilir diye düşünmüştüm. Ama belki de anıların gürültüsü onu rahatsız eder." Malta birdenbire yorgunluktan düşünemeyecek hale geldi. "Lütfen Reyn'e gelmesini söyle. İyi geceler ve bizi burada ağırladığınız için çok teşekkürler."

"İyi geceler. Yarın sabaha kadar, ejderhalardan birini seninle konuşmaya ikna edebileceğimize eminim. Her bakıcıdan ejderhalarını çağırmalarını isteyeceğim, Elderlinglerin kralı ve kraliçesiyle konuşmak için. Eminim biri bebeğine yardım edebilecektir."

Kral ve kraliçe. Bu onu gülünç derecede üzdü. Phron'un annesinin özlemleri yok olurken, Malta'nın hayalleri gerçek olabilir. Buna söyleyecek sözü yoktu.

"Alise, çok nazıksın. Ben düşüncesiz davrandım..."

"Sadece yorgunsun," dedi Alise gülümseyerek kararlı bir şekilde. "Biraz dinlen."

Reyn'i bekçilerden kurtarıp yukarı göndereceğim."

Alise odadan sessizce çıktı ve kapıyı arkasında yavaşça kapattı. Yüzündeki sahte gülümsemeyi silmek ona rahatlık verdi. Trajedi. Hiç bu kadar kemikli bir bebek görmemişti. Ve bakıcıların söylediklerine rağmen, Malta

Elderling kraliçesi gitmiş, yerine yüzü kırışık, yaşlı bir anne gelmişti. Sıcak su pullarının rengini parlatmıştı, ama bir zamanlar altın rengi olan saçları Alise'ye hasat sonrası ölü samanları hatırlattı ve elleri pençe gibiydi. Güzellik, hayatın sertliği karşısında kaçmıştı. Alise, güzelliğin geri döneceğini merak etti.

Alise koridordan aceleyle geçip spiral merdivenlerden aşağı indi. Sıcak suyu ve konforlu odalarıyla ejderha banyoları, bakıcıların popüler buluşma yeri idi. Giriş salonunun arkasında, merdivenlerin arkasında, bir kapı bir toplanma alanına açılıyordu. Uzun bir masa, sandalyeler ve oturduğunda rahat olan banklar odayı dolduruyordu. Onun ötesinde bir mutfak alanı vardı. İçeri girildiğinde aydınlanıyordu ve dolaplar ve çalışma masaları Alise'ye Bingtown'daki birçok malikanenin mutfaklarını hatırlattı. Ancak ocak yoktu, sadece taş fırınlar ve birkaç gizemli çalışma tezgahı vardı. İçinde bir tahliye deliği olan büyük bir leğen ve muhtemelen su sağlamak için kullanılmış bir mekanizma vardı, ancak kimse onu nasıl çalıştıracağını bulamamıştı.

Bu yüzden yemekler binanın arkasındaki bir sokakta pişiriliyordu. Bekçilerin nehir kıyısından topladıkları odun parçaları üzerinde şişlere takılmış av hayvanlarını pişirmek için moloz taşlarından büyük bir ocak yaptıklarını görmek Alise'in kalbini acıtıyordu. Bunun bir zorunluluk olduğunu biliyordu, ama eskiden tertemiz olan şehirde yarattığı dağınıklık onu utandırıyor. Bu konuda Rapskal haklıydı. Bu şehri kullanmanın bir yolu vardı ve bunu ne kadar çabuk öğrenirlerse, hem şehir hem de bekçiler için o kadar iyi olacaktı. Şu anda, güzel bir yeri geri alan yerleşimcilerden çok, barbar bir istilanın parçası gibi hissediyordu.

Konuşmak için kapıyı açtı ve pişmiş yemek kokusu burnuna geldi, sıcak çay kokusunu alınca neredeyse bayılacaktı. Aylardır çay içmemişti! Ve ekmek, masanın üzerinde sepetlerde yuvarlak sert ekmekler vardı. Bu bir mucize gibiydi. *Tarman'dan* indirilen yiyeceklerin bulunduğu, üst üste yığılmış sandık ve fiçilerden geçerek masaya doğru ilerledi. Rahat bir nefes alarak, muhtemelen Malta'ya ait olan birkaç büyük sandık ve çanta gördü.

Kutuların ve fiçilerle dolu karmaşadan geçerek Reyn'in uzun masanın başında oturduğu yere geldi. Altı muhafız onun etrafında toplanmıştı ve Lecter, Kelsingra'ya giderken ejderhaları rasp yılanları için nasıl tedavi ettiklerini anlatıyordu. Reyn masaya eğilmiş, dikkatle dinleyen bir dinleyici ya da aksi takdirde yere yığılabilecek kadar yorgun bir adam gibi görünüyordu. Alise keskin bir sesle konuştu. "Yeter! Bu adamın karısına

ve çocuğunun yanına gitmesine izin verin. Yarın haberleri ve hikayeleri paylaşmak için bolca zamanımız olacak."

"Ejderhaları çağırdıktan sonra," diye cesaretini topladı Reyn.

Masadaki gülümsemeler biraz soldu. "Deneyeceğim," dedi Sylve hemen. Diğerleri birbirlerine baktılar. Alise onların düşüncelerini çok iyi anlıyordu. Kral ve kraliçeleri ejderhalarıyla konuşmak istiyordu, ama ejderhaların geleceğini kimse garanti edemezdi.

"Zavallı adam biraz dinlensin!" diye ısrar etti Alise ve Reyn bu fırsatı değerlendirerek ayağa kalktı.

Toplanan koruyucular onu kaybettikleri için homurdandılar. O onlara yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Sandıklarımızla biraz yardım ederseniz çok sevinirim," dedi nazikçe ve yanıt çok büyüktü.

Alise bu fırsatı değerlendirerek toplantıdan sıvıştı. Kendi buluşması düşüncesi kalbini daha hızlı attırıyordu. Sadece pelerinini almak için durdu ve sonra kapıdan dışarı koştu.

Yağmur yağıyordu, ama üşümüyordu. Gece mavisini Elderling pelerininin kapüşonunu başına çekti. Peleri, kenarlarında sarı yıldızlarla süslenmişti. Ayakları ve bacakları da Elderling kıyafetleriyle sıcak bir şekilde örtülmüştü. Sylve, ona bu peleri getirmiş ve herkesin, onların sıcak ve şık kıyafetler içinde yürürken, onun sızan botlar ve yırtık pırtık bir pelerinle dolaşmasını saçma bulduğunu söylemişti. "Ama... Ben sizin gibi gerçek bir Elderling değilim," demişti. Bu, bir yabancı haline geldiğini birine itiraf etmeye en yakın sözleriydi.

Sylve kaşlarını çatmış, pullu alnı önce şaşkınlıkla, sonra da sinirle kırışmıştı. "Rapskal," diye tiksintiyle iç çekmişti. "O çocuğun söylediği tüm tuhaf şeyleri bir düşün, sonra bana neden bunlardan herhangi birini ciddiye almalıyız? Elderling değil... Oh. Teknik olarak haklıydı sanırım. Ama sadece bir anda saçma sapan görevler verip seni zorlayacak bir ejderhan olmadığı için. Sintara bunu yapmaktan çekinmezdi tabii! Ama Alise, lütfen, bizimle bu kadar yol geldin, bizim için çok şey yaptın. Sen olmasaydın, sence buraya gelebilir miydik? Bu yerin var olduğuna cesaretle inanabilir miydik? Bak. Bunları senin için seçtim, renkleri sana yakışacak. Leftin'in sana verdiği Elderling cüppesini giydiğini gördüm, neden bizim gibi giyinmiyorsun?"

Alise buna cevap veremedi. Kendini alçakgönüllü mü yoksa onurlanmış mı hissettiğini bilemeden, Sylve'nin elinden giysileri aldı. Ve ertesi gün giydi.

Şimdi rüzgârlı sokaklarda yürürken Elderling pelerinini daha sıkı sardı ve sanki Sylve'nin dostluğuyla kendini sarmış gibi hissetti. Kış, ülkedeki sert pençesini gevşetmişti ve son birkaç gün neredeyse bahar gibiydi, ama her akşam soğuk tekrar çöküyor ve rüzgâr şehri süpürüyordu.

Kelsingra'nın sokakları dünyadaki hiçbir şehrin sokaklarına benzemiyordu. İki ejderhanın yan yana geçebileceği genişlikteki caddede tek başına aceleyle yürüyordu. Her iki yanında, ejderhalara göre ölçeklendirilmiş merdivenleri, sütunları ve girişleri olan binalar yükseliyordu. Boş ve karanlık geniş caddeler, hatırladığı Elderlingler ve ara sıra görünen ejderhalarla doluydu, hepsi hayali bir ışıkla yıkanmıştı. Bu hatırlanan aydınlatmaya, uyanmış şehrin pencerelerinden sızan ışık eklenmişti; bazen beyaz, bazen altın rengi, bazen de soluk mavi. Daha büyük binalardan birkaçı karanlıkta hafifçe parlıyordu, şehir içinde fener görevi görüyorlardı. Yüzünü sahile çevirdi.

Kıyıda Leftrin'i görmüş, ona selam vermiş ve yüzünde duymak istediği her şeyi görmüştü. Leftrin, görev ve özlem arasındaki çatışmanın acısıyla etrafına bakınmış ve Alise aniden, böyle bir karar vermesi gereken biri olmak istemediğini anlamıştı. Leftrin'in şimdi tek düşünmesi gereken gemisiydi, Alise'nin gemiye binip dikkatini dağıtması değildi.

Elderling Malta'nın sesi, ikilemine nasıl müdahale ettiğini hatırladı. "Alise? Alise Finbok? Sen misin?" Elderlinglerin Kelsingra'ya gelmeyi uygun görmesi onu şaşırtmış ve onurlandırmıştı. Ta ki kadının bitkin yüzünü ve iskelet gibi çocuğunu görene kadar. O anda çok farklı bir duygu onu kapladı. Leftrin'e sadece bir kez bakmıştı, o da onları teslim alırken. Yüzündeki rahatlamayı görmek onu gururlandırmıştı. Elini kaldırıp isteksizce veda etti ve Leftrin'in de aynı hareketi yaptığını gördü. Sonra Malta, Reyn ve çocuğunu, onlara sunabilecekleri rahatlığa götürmek için limandan ayrıldı.

Leftrin'le birbirlerine hiçbir şey söylemelerine gerek yoktu. Bu yeni bir şeydi; bir erkek, onun ne yaptığını bildiğini varsaymış ve onu beklemeye razı olmuştu. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Artık daha fazla beklemek istemiyordu.

Kelsingra'nın inişli çıkışlı tepelerinden birinin tepesine çıktığında, birdenbire Jamaillian kukla tiyatrosu gibi nehir kıyısındaki manzara gözlerinin önüne serildi. Bekçiler, daha özenle düzenlenmiş bahçeleri süsleyen bağlı ışık kürelerini ödünç almışlardı. Küreler altın ve kırmızı renkte parlıyordu ve ışıkları

akan nehir suyuna sıçrayarak yayılıyordu. Orada durup bakakaldı; daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Sarı ışık Tarman'ın güvertesinden yansıyarak siyah gecenin karanlığında geminin etrafında bir hale oluşturdu. Erkekler hala gölgeli silüetler olarak hareket ediyorlardı. Mürettebat çalışırken birbirlerine sesleniyordu, sesleri su üzerinde garip bir şekilde yankılanıyordu. Kısa ve iri Swarge'ın güvertede hareket ettiğini gördü, onun boyutlarına göre oldukça zarıftı. Bir an sonra, bekçilerin ince silüetlerine alıştığını fark etti. Sıradan insanlar artık ona garip geliyordu.

Aceleyle kurulan bir sehpa, geminin güvertesinden basit bir iskeleye sandıkları kaldırıp sallıyordu. Adamlar sandıkları yakalayıp aşağı indirirken homurdanıyor ve küfrediyorlardı. Carson'ın silüetini gördü, sonra Lecter'inkini ve ardından Sedric'i iskeleden kıyıya sandıkları sürükleyenlerin arasında gördü. Bu onu gülümsetti. Alum da oradaydı, Skelly'nin yanında çalışıyordu ve Sedric'in neden kalıp son boşaltma işlerinde yardım etmeye gönüllü olduğunu tahmin ediyordu. Sandıklar rıhtımdan indirildikten sonra el arabalarına yüklenip geçici depoya götürüldü. İşler düzenli ve istikrarlı bir şekilde ilerliyordu, güverte ve kıyı ekipleri sanki dikkatli bir dans gibi uyumlu bir şekilde hareket ediyorlardı.

Thymara'nın erkeklerle birlikte çalıştığını ve Nortel'i gördü. Tats, Davvie'ye son sandığı taşımak için yardım etmesini bağıırıyordu. Bu şehre en son ne zaman bir gemi malzeme getirmişti acaba? Elderlingler zamanında bu nehir limanı nasıl bir yerdi acaba? Çok dikkatsiz bir düşünceydi. Başı dönerek çift görme hissi yaşadı ve geniş bir liman sistemi ile ona bağlı onlarca gemi gördü. Uzun direklerin üzerindeki ışıklar, geniş kirişli, parlak renklerle boyanmış gemilere altın ışınlar saçıyordu ve her türden insan rıhtımda gelip gidiyordu. Bazıları kıyafetleri ve uzun silüetlerinden Elderling olduğu anlaşılıyordu, ama diğerleri bu kıyıya yabancı gibi görünüyordu. Uzun şapkalar takmışlardı ve uzun kürkler giymişlerdi. Gözlerini kırptı ve sonra gözlerini kısarak kendini şimdiki zamana geri getirmeye çalıştı. Elderlingler kayboldu ve gemiler sisin içinde kayboldu, sadece *Tarman* nehrin akıntısında demirlemiş olarak kaldı.

"Ve sonuncusu da bu, çocuklar!" Hennesey, dört ağla kaplı fıçı iskeleye gürültüyle inerken bağırdı. Mürettebat ve bekçilerden yırtık pırtık bir tezahürat yükseldi. "Hepsini örtü altına almalıyız, ışın bittiğini sanmayın!" ikinci kaptan onlara hatırlattı.

Alise de aynı fikirdeydi. Sokakta sıralar halinde dizilmiş sandıklar ve fiçılar, bekçilerin barınaklara taşımak için uğraştığı kadar çok yük gibi görünüyordu. Ama bekçilerin kendi gıda kaynaklarını oluşturmadan önce geçecek uzun ayları ve yapılması gereken tüm işi düşündüğünde, kalbi sıkıştı. Trehaug'dan gelen gıda yine dikkatli bir şekilde yönetilmeli ve yabani hayvan eti ve orman bitkileri beslenmelerinin büyük bir kısmını oluşturmaya devam edecekti.

Yapılacak çok iş vardı, şehir gerçek bir şehir gibi işleyebilmesi için kat edilecek çok uzun bir yol vardı. Kelsingra'ya ekin ekilecek tohum, çayır toprağını sürmek için saban ve sabanları çekecek atlar gerekiyordu. En zor olanı ise bekçilerin kendilerini geçindirmeyi öğrenmeleri gerektiğiydi. Avcı ve toplayıcıların, tüccarların ve eskiden kendi kendini besleyemeyen bir şehrin sakinlerinin oğulları ve kızları, tarlaları sürmeye ve sığır yetiştirmeye uyum sağlayabilecekler miydi?

Ve uyum sağlasalar bile, bunu sürdürebilecek kadar sayıları yeterli miydi? Erkek-kadın oranı başından beri endişe vericiydi.

Kararlı bir şekilde, tüm bunları aklından çıkardı. Bu gece değil. Bu gece nihayet ona aitti. Tepenin dibine ulaştı ve sandıkların ve kutuların arasından geçerek rıhtıma çıktı. "Adımlarına dikkat et!" Carson gülümseyerek onu uyardı. "Bu gece bu keresteleri gerçekten zorladık ve bazıları çatlamaya başladı. Yeşil kütüklerle inşa etmenin tehlikelerinden biri."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi.

Boş *Tarman* yüksekte duruyordu ve gergin çapa halatları sessiz bir uyanıklık şarkısı söylüyordu. Dik ve yıpranmış geçici iskeleye baktı. Hayır. Yardım istemeyecekti. Islak tahtaya Elderling ayakkabılarıyla şaşırtıcı bir şekilde emin adımlarla çıkmaya başladı, ama üç adım bile atamadan Leftrin ona doğru atladı. Kaygan zemine aldırış etmeden, onu kucaklayarak havaya kaldırdı. Kulağının yanına yaklaşarak, tıraşsız yanağıyla kadının yanağını gıdıklayarak, "Seni ciğerlerimdeki hava gibi özledim. Seni bir daha bırakamam. Yapamam, hanımım," dedi.

"Bırakmayacaksın," diye söz verdi ve bir sonraki nefesinde, "İkimiz de denize düşmeden beni indir!" diye bağırdı.

"Olmaz!" Sanki o bir çocukmuş gibi, onu kollarının arasına aldı ve iki adımda Tarman'ın güvertesine indirdi. Onu ayakları üzerine koydu ama bırakmadı. Kucaklaması onu hiçbir şeyin yapamayacağı kadar ısıttı. Belki de Elderling şehrinde geçirdiği günler onu duyarlı hale getirmişti, ama Tarman'ın onu güverteye ayaklarının değdiği yerden tüm vücudunu saran sıcaklığı, onu sarmalayan sıcaklığı, onu tüm vücudunu saran sıcaklığı, onu sarmalayan sıcaklığı, onu sarmalayan sıcaklığı, onu sarmalayan sıcaklığı, onu sarmalayan sıcaklığı, onu sarmalayan sıcaklığı

Tarman'ın onu karşılama şeklinin, ayaklarının güverteye değdiği yerden tüm vücudunu saran bir sıcaklık gibi olduğunu hissetti.

"Bu harika," diye Leftrin'in omzuna fısıldadı. Yüzünü hafifçe kaldırıp ona sordu, "Ona bunun karşılıklı olduğunu nasıl anlatacağım?"

"Oh, o biliyor, güven bana. O da benim kadar iyi biliyor."

Onun kokusunu alabiliyordu. Hest'in sık sık kullandığı kolonya kokusu değil, bir erkeğin ve o gün yaptığı işin kokusu. Elleriyle onu sıkıca kendine çekti; onu saran heyecana teslim oldu ve yüzünü ona doğru çevirerek öpülmek için bekledi.

"Efendim. Yüzbaşı Leftrin."

"Ne?" Onun sesi soru değil, emir gibiydi. Alise başını çevirip Skelly'nin gülümsemesini bastırıldığını gördü. Saçları yeni taranmış gibi parlıyordu ve pantolonunu ve tunikasını bırakıp çiçekli bir etek ve soluk sarı bir bluz giymişti. Alise, onun hiç bu kadar kız gibi görünmediğini düşündü.

"Her şey toplandı ve ikinci kaptan bana yapacak başka işi olmadığını söyledi. Gece için karaya çıkabilir miyim, efendim?"

Leftrin dikleşti. "Skelly. Kaptanın olarak sana bir gecelik izin veriyorum. Ama şafak sökmeden buraya dönmelisin, Tarman'ı karşıya geçirmek için yardım etmelisin. Geç kalırsan, bir ay boyunca bu şehri göremezsin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Burada olacağım, söz veriyorum."

Skelly heyecanla uzaklaşırken, Leftrin boğazını temizledi. Skelly durup ona baktı.

"Amcan olarak, sana şunu hatırlatmak isterim ki, ailenle ve nişanlığınla konuşma fırsatımız olmadı. Hepsi hala senin taahhütlerin hakkında varsayımlarda bulunuyorlar. Sen özgür değilsin. Bunu yapmanın akıllıca olduğunu düşünsem bile, sana böyle bir izin veremem. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben senden sorumluyum. Ama daha da önemlisi, sen kendinden sorumlusun. İkimizi de riske atma."

Skelly'nin yanakları kızardı. Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Biliyorum," dedi keskin bir sesle, sonra da, "efendim," diye ekledi, sanki kıyıya çıkma iznini geri alacağından korkar gibi.

Leftrin başını salladı, sonra omuz silkti. "Git arkadaşlarını gör. Şehri gez. Sa bilir, ben de burayı senin kadar merak ediyorum. Ve bu geminin kaptanı değil de tayfa olsaydım, gemiden inip

iyice bir bakmak isterdim. Ama değilim. Bu yüzden gemide kalacağım ve şafak sökünce seni mutfak masasında, günün işine hazır olarak bulmayı umuyorum."

"Efendim," diye kabul etti ve topuklarını döndürdü. Bir anda, rıhtıma indi ve caddede aceleyle yürümeye başladı. Onlar izlerken, Alum Tats ve Sedric'e veda ederek el salladı ve onun peşinden koştu.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordu Alise, sonra kendi cesaretine şaşırdı.

"Değildi, eminim," dedi adam. "Gel."

Birlikte, her zaman yatma ve dinlenme zamanının habercisi olan Tarman'ın güvertesinde yavaşça dolaşmaya başladılar. Yatma. Bu gece dinlenme yoktu ve ani bir arzu titremesi onu sardı. Bir an sonra Leftrin gülümsedi. "Bir hanımefendinin, düğümlerini kontrol eden zavallı bir denizciye karşı garip bir tepki."

"Bu gemi senden hiçbir sırrımı saklamıyor." Gülererek bir sonraki kelepçeye yürüdü ve halatları kendisi kontrol etti. Leftrin yanına gelince, daha alçak sesle, "Yeğenin için endişeleniyorum. Sen yokken, bu yerin tüm genç bekçileri değiştirdiğini gördüm. Alum da istisna değil. Skelly onu bıraktığı genç adam olarak bulamayabilir."

Leftrin acı bir gülümsemeyle, "Denizcilerin kaderi budur! Eğer haklıysan, bunu ne kadar erken anlarsa o kadar iyi. O zaman Trehaug'daki nişanlısıyla nişanını bozmadığına memnun olur." Başını salladı ve kadının sormadığı soruya cevap olarak ekledi, "Orada yapamadığım çok şey var. Malta ve Reyn, Konsey'in beni nasıl karşıladığını ve Malta ile bebeğine yapılan alçakça saldırıyı sana anlattılar mı?"

"Özetini duydum. Malta'nın bunu tekrar yaşamak istediğini sanmıyorum ve Reyn bana her zaman bildiklerinden daha az konuşan bir adam gibi geliyor."

Leftrin acı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Onlar özel insanlar. Güzelliklerine rağmen, ayrı bir hayat yaşadıklarını düşünüyorum. Belki de bu yüzden. Ya da ihtiyatlı davranıyorlar. Hâlâ ihanetten korkuyor olabilirler. Malta Elderling'in Rain Wild şehrinde Chalcedeans tarafından saldırıya uğrayacağını kim tahmin edebilirdi? Bana, istediğini elde etmekte çok kararlı bir dük ve bu çılgınlıkta ona yardım edecek kadar yozlaşmış tüccarlar olduğunu gösteriyor. Alise, şehir için endişelendiğini biliyorum. Ama şu anda en çok aranan hazine Elderling eserleri değil, ejderha eti. İki adam, bir kadını ve yeni doğmuş bir çocuğu, cesetlerini ejderha eti olarak satmak umuduyla öldürmeye razı olduysa, bunun karşılığı çok yüksek olmalı. Ejderhalar, yaklaşan gemileri uzaklaştıracaklarını zaten gösterdiler. Ama benim korkum

kendilerini savunmaya devam etmek zorunda kaldıklarında ne olacağı. Er ya da geç, insan hayatları kaybedilecek. Muhtemelen çok sayıda. Ve insanlar ile ejderhalar arasında bir savaş çıkarsa, Elderlingler hangi tarafta yer alacak?

Alise, son üç satırı kontrol ederken sessizce onunla birlikte yürüdü. Alçak sesli mırıldanmalar duydu ve başını kaldırdı. Güverte evinin çatısında Hennesey durmuş, yüzünde geniş bir gülümsemeyle garip bir kadına denizci hikâyeleri anlatıyordu. Pullu yüzü, bağlı kürelerden gelen ışığı yansıtıyordu. Demek o Reyn'in kız kardeşi Tillamon olmalı. İkincinin hikâyesine kapılmış görünüyordu. Rain Wild kadını, gecenin nemli soğuğuna karşı iyice sarınmıştı. Biri ona bir Elderling elbisesi getirmeyi düşünmüştü. *Muhtemelen Sylve*, diye düşündü Alise. Sönmekte olan meşalelerin yansıyan ışığında, elbise bakır ve bronz renginde parlıyordu. Hennesey hikayesini bitirirken ona gülümsüyordu ve ikisi de hikayenin sonunda yüksek sesle güldüler. Reyn'in kız kardeşiyle tanışmayı çok istese de, Alise'in hoş sohbet için uygun bir zaman olmadığını biliyordu.

Leftrin onun yanında durdu. Gözleri kısılmıştı ve dudakları hafifçe bükülmüştü. Alise onun kolunu tutup mutfak kapısına doğru çekerek yanına aldı. "Onlar da bizim gibi, canım. Hayattan bulabildikleri neşeyi alıyorlar. Skelly'nin bu gece de aynı şeyi yapmak için kaçtığını sen de çok iyi biliyorsun. Zor zamanların gölgesi üzerimize çöküyor. Ejderhalar ve insanlar arasındaki savaşta, sevgilim, hangi tarafta yer alacağına karar vermesi gerekenler sadece Elderlingler değil, sen ve ben de varız."

Geminin daracık mutfağına adım attılar. Oda terk edilmişti. Masada yarısı kahveyle dolu tek bir kupa duruyordu. Küçük oda kahve ve yemek yağı kokuyordu, katran ve daracık bir yerde yaşayan insanların kokusu da vardı. Alise'nin kalbi sevinçle çarptı. "Eve dönmek ne güzel," dedi.

Onu kollarına aldı, eli Elderling cüppesini vücuduna düzeltti. Dudakları dudaklarını buldu ve sanki dünyadaki tüm zaman onlara aitmiş gibi yavaşça ve nazikçe öptü. Sonunda dudaklarını dudaklarından ayırdığında, Alise nefes nefese kalmıştı. Fısıltıyla konuştu. "Şu an sahip olduğumuz tek şey bu, değil mi?"

Onu kendine doğru çekti, çenesini sanki çalmak için hazırladığı bir enstrümanmış gibi kızın başına dayadı. "Şu an yeter," diye mırıldandı. "Şu an benim için yeter."

Saban Ayının 2. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı
**Reyall, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug ve Erek'e**

Standart mesaj tüpü, mumla kapatılmıştır.

Müşterilerimizin çoğunun mutsuzluğundan haberdar olduğunuzdan eminim. Bingtown Tüccarlar Konseyi, Kuş Bekçileri Loncası'ndan yolsuzluk, casusluk ve sırların satılması iddialarını araştırmak üzere bir Tüccarlar Komitesi kurmasını talep eden resmi bir dilekçe sundu. Mesajlar ve hatta kuşlar bile kaybolmaya başladı. Kayıp kuşların bir kısmının, şu anda kullanmamız gereken hantal mesaj tüpleri ve eklerinden kaynaklandığını düşünüyorum!

Üç çırağımız, kendi kuşlarını yetiştirip özel mesaj gülleri kurmak isteyen Tüccar ailelerinin kendilerine yaklaştığını bildirdi. Bunun Loncaya ne kadar zarar vereceğini size açıklamama gerek yok. Bu gerçekleşirse, bütün bir yaşam biçimi ve geçim kaynağı yok olacak.

Buraya, bakıcılar arasındaki mesajlarla ilgili tüm kurallara sıkı sıkıya uymamız talimatı verildi. Bir müşteri tarafından gönderilen resmi bir mesaja ek mesaj eklemek artık Lonca'dan atılma sebebi. Günde üç kez kuş sayımı yapmalıyız, yumurtalar ve yavrular da dahil, ve yuvada ölen bozuk yumurtalar veya yavru kuşlar, imha edilmeden önce en az üç seviye veya daha üstü bir bakıcı tarafından görülmelidir. Bingtown'daki kuş bakıcıları, yalnızca kendi kümeslerine kayıtlı kuşlara dokunabilirler. Geçmişte izin verilen gayri resmi yardımlaşma artık yasaktır.

Bu önlemler Trehaug, Cassarick veya daha küçük yerleşim yerlerinde de uygulanıyor mu? Size, Lonca'nın "denetçiler" gönderdiği söylentileri olduğunu söyleyeceğim, ancak bu söylentiler, bunların kuş bakıcılarına rüşvet vermeye çalışan adamlar mı, yoksa kuşları kurcalayan ve casusluk yapanları

Daha mutlu haberler olarak, Erek, hızlı kuşların gerçek bir şekilde ürediği görülüyor. Dört gün limandan uzak bir gemiden serbest bırakıldıktan sonra, geçen hafta Bingtown'a geri dönen bir yarışta iki yavru rekor kırdı.

Daha mutlu haberler ise, Erek, hızlı kuşların üremeye başlamış gibi görünüyor. Yavrulardan ikisi, limandan dört gün uzaklıktaki bir gemiden serbest bırakıldıktan sonra Bingtown'a dönüş yarışında rekor kırdı. Üreme kayıtlarını Lonca ustalarına ilettim ve bu soyun potansiyelini fark eden ve bu soyu özel olarak üremeye başlayan kişinin sen olduğunu belirttim. Umarım uzmanlığını takdir ederler.

Saygı ve sevgilerimle,

Reyall

BÖLÜM DOKUZ

Geçen Gemiler

Hest, başka birinin hayatına hapsolmuştu. Bu, bir Bingtown tüccarının varisi olan bir çocuğun hayatı değildi! Hiç bu kadar sefil koşullarda yaşamamıştı, seyahat etmekten bahsetmeye bile gerek yok. Güverte altında tutulan günlerin sayısını bile unutmuştu. Chalcedean onu kaçırdığında giydiği kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Artık üstüne yapışmışlardı, kesimleri, büyük ölçüde azalmış beslenmesi ve ağır işlerin kurbanı olmuştu. Koktuğunu biliyordu, ama kendini yıkamak için tek seçeneği soğuk nehir suyu idi ve onu kullanmanın tehlikelerini biliyordu. Chalcedeanların verdiği işler onu çoğu zaman güverteye çıkmaya zorluyordu. Elleri ve yüzü yağmur, soğuk ve güneşe maruz kalmaktan çatlamış ve acıyordu; giysileri solmuş ve yırtılmıştı. Ayaklarının en son ne zaman kuru olduğunu hatırlamıyordu. Ayak parmaklarının altında yaralar oluşmaya başlamıştı ve yüzündeki ve ellerindeki rüzgardan kızarmış derisi sürekli acıyordu.

Hâlâ Redding'in cesedini ortadan kaldırdığı gece kabusları görüyordu. Arich'in cesedini karanlıkta ve yağmurda dar geçitlerden sürükleyip sonunda uçurumdan aşağı itmek iğrenç ve tatsız bir işti. Cesedin dallara çarparak düştüğünü duymuşlardı, ama son bir ses gelmemişti. Hest'in midesi bulanmıştı, ama bu, Redding'den son ayrılığıyla karşılaştırıldığında önemsiz kalıyordu. Chalcedean, Redding'in cesedini taşımasını istemişti ve oldukça uzun bir mesafe gitmişlerdi, her zaman en az kullanılan ağaç yollarını seçerek. Sonunda, hiç güvenlik ipi olmayan bir dalda dengede duruyorlardı. Redding'in cesedi, sanki bir avcı geyiği eve taşıyormuş gibi Hest'in omuzlarına asılıydı. Redding'in pomadının tanıdık kokusu, Hest'in boynundan akan kanın kokusuyla karışmıştı. Her adımda, sarkık yükü

daha ağır ve daha korkunç hale geliyordu. Yine de, sırtında bıçaklı adamın önünde sendeleyerek ilerlemekten başka seçeneği yoktu. Cesedi taşırken düşerse, adamın bunu önemsemeyeceğini düşünüyordu. Chalcedean sonunda, daralan ağaç dalının başka bir dal ile kesiştiği bir yer seçti. Hest, Redding'i oraya dayadı ve leşçilerin bulması için bıraktı. "Karıncalar ve diğer hayvanlar birkaç gün içinde onu kemiklerine kadar yiyip bitirecek. Bulunursa, ki bulunacağını sanmıyorum, kimse onun kim olduğunu anlayamayacak. Şimdi odana geri dönelim ve Cassarick'te bulunduğuna dair tüm izleri silelim."

O bunu tam anlamıyla kastetmişti. Çocukların ellerini çömlek ocağında yakmış ve onları sakladığı özenle yapılmış kutuları parçalamıştı. Redding'in pelerini, kutulardan kurtardığı değerli taşları saklamak için bir çuval haline gelmişti. Hest'e gitmemesi için uyarıda bulunarak kısa bir süreliğine evden ayrılmıştı. Hest, odayı kiralayan kadını öldürmeye gittiğinden şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, bunu çok sessizce gerçekleştirmişti. Belki de, diye düşündü Hest, dişlerini gıcırdatarak titremelerini engellemeye çalışırken, kadına iyi bir rüşvet vermişti. Ama çok uzun süre ortalarda görünmedi ve Hest'i yanık et ve dökülmüş kan kokan odada yalnız bıraktı. Loş ışıktaki otururken, ağacın dalından ona bakan Redding'in parçalanmış yüzünün görüntüsünü kafasından atamıyordu. Chalcedean, yüzünü defalarca kesmiş, tanıdık özellikleri yok olana kadar çapraz çapraz kesiklerle çizmişti. Redding'in gözleri, bir zamanlar yakışıklı olan yüzünün sarkan parçalarından dışarı bakıyordu.

Hest kendini her zaman acımasız bir tüccar olarak görmüştü. Aldatma, casusluk, hırsızlığa varan keskin anlaşmalar; adil olmanın, ahlaki olmanın bir avantajı olduğunu hiç görmemişti. Ticaret zorlu bir oyundu ve babasının sık sık dediği gibi, "her tüccar kendi arkasını kollamalıydı". Kendini sert, her şeye karşı dayanıklı bir adam olarak görmek onu memnun ediyordu. Ama hiç cinayete karışmamıştı. Redding'i Sedric'in o bayat kelimeyi kullandığı anlamda sevmemişti. Ama Redding usta bir aşık ve neşeli bir arkadaştı. Ve onun ölümü Hest'i bu karmaşada yalnız bırakmıştı. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim," diye ölmekte olan alevlere söylemişti. "Bu benim suçum değil. Sedric o delice anlaşmayı yapmasaydı, şimdi burada olmazdım. Hepsi Sedric'in suçu."

Kapının açıldığını duymamıştı, ama hava akımını hissetmiş ve şömine ateşinin titrediğini görmüştü. Chalcedean, karanlığın içinde siyah bir gölge gibiydi. Kapıyı sessizce kapattı. "Şimdi benim için birkaç mektup yazacaksın. Sonra onları teslim edeceğiz."

Hest, başına gelenleri sorgulamaya bile cesaret edemiyordu. Kendisine söylenenleri yazarak, tanımadığı kişilere mektuplar yazdı ve kendi adını imzaladı. Mektuplarda, zeki bir tüccar olarak ününü övüyor ve mektupların alıcılarına, şafak sökmeden önce limanda demirlemiş olan geçilmez tekneye gelmelerini söylüyordu. Her mektup aynıydı, gizlilik vurgulanıyor ve "planlarımız meyvesini verdi" diyerek büyük bir servetin onları beklediğini ima ediyordu. Mektuplarda Hest'in hiç tanımadığı tüccarların isimleri geçiyordu.

Her mektup düzgünce sarılmış, sicim ile bağlanmış ve bir damla mum ile mühürlenmişti. Ardından Chalcedean ocaktaki ateşi söndürdü ve mektupları yanlarına alarak boş odadan çıktılar.

Cassarick'te ilerledikçe uzun gece sonsuzluğa uzadı. Chalcedian çevikti ama yolundan tam olarak emin değildi. Birden fazla kez geri döndüler. Ama sonunda, altı parşömen teslim edildi, kapı kollarına bağlandı veya kapı çerçevelerine sıkıştırıldı. Hest, suikastçıyı takip ederek şehrin altındaki çamurlu yola çıkan sonsuz merdivenlerden inmekten neredeyse minnettardı. Su geçirmez gemide, iyi donanımlı kamarasında, temiz ve sıcak bir yatak ve kuru giysiler onu bekliyordu. Oraya varıp yalnız kaldığında, gece olanları net bir şekilde düşünebilir ve bundan sonra ne yapacağına karar verebilirdi. Oraya vardığında, yeniden Hest olacaktı ve bu kötü macera, geçmişinde sadece bir anı olarak kalacaktı. Ancak gemiye vardıklarında, Chalcedean onu bıçakla tehdit ederek güverte altındaki bir kargo bölmesine zorla soktu ve ardından arkasından kapağı kapattı.

Bu aşağılanma onu şaşırtmıştı. Kollarını göğsünde sertçe kavuşturmuş, sessizce bekledi, Chalcedoalı'nın her an geri döneceğinden emindi. Zaman geçtikçe rahatsızlık onu öfkелendirdi. Kargo bölümünde el yordamıyla yolunu aradı ama çıkış umudu olmayan pürüzlü ahşap duvarlar buldu. Kapak, ulaşamayacağı bir yerdeydi ve kısa merdiveni tırmanıp itmek için uzandığında, kapının kilitli olduğunu gördü. Kapıya vurdu ama yeterince güç uygulayamadı ve bağırırları kimseyi uyandırmadı. Yorgun düşene kadar küfredip bağırarak odada volta attı. Sonunda oturup Chalcedoalı'yı beklemeye başladı, ama karanlıkta uyandı. Orada ne kadar süre tutulduğunu bilmiyordu.

Zaman geçti. Açlık ve susuzluk onu mahvetti. Sonunda kapak açıldığında, soluk gün ışığı içeri doldu ve gözlerini kamaştırdı. Hemen merdivene tırmandı.

"Çekil yolumdan!" diye bağırdı biri. Diğer adamlar da karanlıkta itişip kakışarak ambar kapağından aşağı atıldılar. Üçü iyi bir şekilde yere indi, küfredip diğerleri aşağı itilirken merdivene geri dönmeye çalıştı. Hest, bazılarını nehir yolculuğunda birlikte seyahat ettiği yolcular, diğerlerini ise geminin mürettebatından tanıdı. Bazıları geminin yapımına yatırım yapmış Jamaillialılar, son ikisi ise Bingtown Tüccarlarıydı. Onlara alaycı ve tehditkar bakışlarla bakan adamlar, işlemeli yelekleri ve kullandıkları kavisli bıçaklarıyla, Chalcedeliler olduğu belliydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Hest. Bir tüccar, "Bu bir isyan!" diye bağırırken, diğeri, "Chalcedalılar tüm yolculuk boyunca güverte altında saklanıyordu. Gemiye ele geçirdiler!" dedi. Kargo ambarı en az on kişiden oluşan bir kalabalıkla doluydu. Birinin omzunu tutuyordu ve parmaklarının arasından kan sızıyordu. Korkmuş ve şaşkın tüccarların birçoğu mücadele izleri taşıyordu.

"Kaptan nerede?" diye bağırarak ve alay ederek sordu Hest.

"Sen de işin içindesin!" diye bağırdı biri, sanki suçlu oymuş gibi öfkeyle. "Bu piçleri gemiye alıp saklamak için iyi para alıyorsun. Bizim kadar yatırım yaptıklarını ve sana daha fazla para verdiklerini iddia ediyorlar!"

Ambar kapağı kapanmaya başladı. Adamlar merdivene doğru hücum ederek meydan okuma ve yalvarışlar haykırdı, ama birkaç saniye içinde ışık kayboldu.

Tek başına güverte altında kilitli kalmak kötüyse, karanlıkta iki düzine yabancıyla birlikte sıkışıp kalmak daha da kötüydü. Bazıları öfke veya korkudan mantığını yitirmişti. Diğerleri tam olarak ne olduğunu ve kimin suçlu olduğunu hararetle tartışıyordu. Bazıları eski yolcular değildi, Rain Wild Traders'ın "yanlış bir mesajla gemiye gelmeleri için kandırılmış" kişilerdi. Hest çenesini kapalı tuttu ve kimliğini gizleyen karanlığa şükretti.

Gemiye ele geçiren Chalcedalılar, gemiyi ele geçirirken en az üç mürettebat üyesini öldürmüşlerdi, hatta bir kadın kanlar içinde denize atılmıştı ama hala hayattaydı. Hest, suikastçının acımasızlığını ve kendi durumunun ciddiyetini aniden kavradı. Tutuklularından biri, muhtemelen çok geçmeden hepsinin öleceğini söylediğinde, biri ona susması için bağırdı, ama kimse ona karşı çıkmadı. İki adam merdivene tırmandı ve ağır kapağı açmak için kendilerini yorarken, diğerleri

teşvik ve önerilerde bulundu. Hest, bölmenin köşesine çekilmiş ve sırtını duvara dayamıştı.

Onlar kapıyı yumruklarken, yeni bir hareket başladı. Hest'in bunun ne olduğunu anlaması bir an sürdü ve o saniyede mürettebattan biri bağırdı: "Hissettiniz mi? Gidiyoruz. Yola çıktık. O piçler bizi kaçırıyor!"

Bir sesler yükseldi, öfkeli çığlıklar bir adamın çılgın ağlamasıyla daha da şiddetlendi. Kurbanlar duvarlara vurup bağırdı, ama geminin ritmik sallanması, akıntıya karşı mücadelesinde hız kazanarak daha da arttı.

"Bizi nereye götürüyorlar?" diye sordu Hest herkese ve kimseye.

"Nehir yukarısı," diye cevapladı biri. "Akıntıya karşı nasıl mücadele ettiğini hisset."

"Neden? Bizden ne istiyorlar?"

Sorusu, dışarıdan yardım gelme umudunun kaybolduğunu anlayan diğerlerinin çığlıklarıyla boğuldu.

Küfür ve bağırışlar uzun süre devam etti, ardından yavaş yavaş öfkeli tartışmalara, sonra da mırıldanmalara ve birinin acı acı ağlama seslerine dönüştü. Hest, içinde bulunduğu durumdan sersemlemişti. Karanlıkta, ter ve idrar kokusu içinde çömelmiş duruyordu. Zaman yavaşça ilerlerken ve hareket eden su geminin yanlarından fısıldayarak geçerken, düzenli ve kibar hayatının ne hale geldiğini merak etti. Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı, bırakın gerçek olmayı. Annesi, oğluna yapılan bu zulmü duyduğunda ne kadar öfkelenecekti!

Tabii duyar ise. Ve o anda, Hest eski hayatından ne kadar koparıldığını aniden fark etti. Adı, ailesinin parası, haylaz şöhreti, annesinin ona olan sevgisi burada hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tüm kalkanları, tüm korumaları yok olmuştu. Nefesini tutarak, tanınmayacak şekilde yüzü parçalanmış, karıncaların ya da balıkların yemi haline gelmiş bir ceset haline gelebileceğini düşündü. Nefes nefese, göğsü ağrıyordu. Güverteye çöktü ve karanlıkta, yüzünü dizlerine dayayarak oturdu. Kalbinin gümbürtüsü kulaklarını doldurdu. Zaman geçti, ya da belki de geçmedi. Bilemiyordu.

Sonunda kapak açıldığında, sarı bir fener ışığı içeri sızdı. Gece hüküm sürüyordu. Hest'in tanıdığı bir ses onları uyardı: "Geri çekilin! Merdivene çıkan olursa, kalbine bıçak saplanarak düşecek. Hest Finbok! Seni görebileğim yere gel. Evet. Oradasın. Sen. Yukarı gel. Hemen."

Ambarın köşesinde biri bağırdı: "Hest Finbok? Hest Finbok mu? O burada mı? Beni kapımın önüne bıraktığı notla buraya çeken hain o mu? Üstüne kendi adını bile yazmış! Finbok, ölmeyi hak ediyorsun! Bingtown ve Rain Wilds'a ihanet ettin!"

Hest kısa merdivenin tepesine ulaştığında, aşağıdaki çirkinlikten kaçmak için uzaya ve havaya uzanır gibi koşuyordu. Dört ayak üzerinde güverteye çıkarken, küfürler ve tehditler peşinden geliyordu. İki denizci kapağı kapatarak aşağıda mahsur kalanların çığlıklarını kesmişti. Kendini Chalcedean'ın ayaklarının dibinde buldu. Suikastçı bir fener tutuyordu ve çok yorgun görünüyordu. "Beni takip et," diye bağırdı ve Hest'in itaat edip etmediğini beklemeden yola koyuldu. Hest, onun peşinden eski kamarasına kadar gitti.

Hest'in yağmalanmış gardırobunun dağınık eşyaları, odasının zeminini kaplıyordu, giysileri Redding'inkilerle karışmıştı. Redding'in özenle paketlediği şarap, peynir, sosis ve lezzetli yiyeceklerin bulunduğu sandık açıktı ve yapış yapış masa, içindekilerin tadının çıkarıldığını gösteriyordu. Chalcedoalı, odaya yerleşmiş ve odanın tüm konforundan yararlanmıştı. Hest'in ranzasındaki yatak örtüleri buruşmuş, yarısı yere sürüklenmişti. Redding'inki ise bozulmamıştı. Arkadaşının ölümünün şoku ve kaybı onu yeniden sardı ve nefes aldı, ama konuşmadan Chalcedoalı ona dönüp yüzüne baktı. Yüzündeki ifade Hest'in nefesini kesip bir adım geriye sendeledi. "Temizle!" diye bağırdı ve botlarıyla birlikte Redding'in yatağına atladı ve yarı kapalı gözlerle, yüzü yorgunlukla çizilmiş bir şekilde uzandı. Hest ayakta durup ona bakarken, sessizce konuştu. Yaralı dudakları, sözlerle şişip gerildi. "Artık sana ihtiyacım yok. Eğer işime yararsan, seni hayatta bırakabilirim. Yoksa..." Eli kalktı ve küçük bıçaklarından biri ortaya çıktı. Hest'e doğru salladı ve gülümsedi.

O andan itibaren Hest, Chalcedean'ın kölesi olarak yaşamıştı. Sadece suikastçıya değil, ona emir veren her Chalcedean'a hizmet ediyordu. En aşağılık ve iğrenç işleri yapıyordu: güverteye lazımlık boşaltmaktan mutfak masasını temizlemeye ve bulaşıkları yıkamaya kadar. Hest, güverteden öldürülen mürettebatın kanını temizlerken, direnmeyeceğini karar vermişti. Saatlerce yaşıyordu. Diğer tutsaklardan hiçbir iz görmüyordu, sadece her geçen gün zayıflayan öfkeli bağırıışlarını ve yalvarışlarını duyuyordu. Efendilerinin yemeklerinden artıkları yiyor, güverte altında yedek halatlar ve prangalarla dolu bir dolapta uyuyordu. Diğer tutsaklarla birlikte kalmadığına memnundu, çünkü onların onu kendi durumlarından sorumlu tuttuğunu ve fırsat bulurlarsa onu paramparça edeceklerini biliyordu.

ve fırsat bulurlarsa onu paramparça edeceklerini biliyordu. Yalnız bir hayat sürüyordu, Chalcedalılar tarafından hor görülüyor, Tüccarlar tarafından hakaret ediliyordu.

Zaten bilmediği çok az şey öğrendi. Jamaillia'da su geçirmez gemiler inşa ediliyordu ve gemi yapımcıları, iyi para ödedikleri sürece gemilerin parasını kimin ödediğini umursamıyorlardı. Chalcedalılar, Tüccarlar tarafından Rain Wild Nehri'ne girmeleri yasaklanmış olabilir, ancak ejderhaları öldürme takıntıları, sahip olabilecekleri tüm endişeleri bastırıyordu. Chalcedo "yatırımcıları", onun nehirde seyahat ettiği gemide gizlenmiş olarak kalmışlardı. Ve şimdi, rüşvet verilen bir kaptan ve Chalcedo mürettebatı, Kelsingra'yı ve katletmek için ejderhalar bulma umuduyla gemiyi Rain Wild Nehri'ne, keşfedilmemiş topraklara götürüyorlardı.

Bu delilikti. Geminin nehir tarafından yutulmayacağı için, unutulmuş şehrin bulunabileceği veya şekilsiz ejderhaların gerçekten orada olduğu varsayılmazdı. Ve Kelsingra'yı bulsalar ve ejderhalar orada olsalar ne olacaktı? Aralarından hiçbiri öfkeli bir ejderhanın gazabına şahit olmuş muydu? Hest bu soruyu sormaya cesaret ettiğinde, Chalcedean soğuk, hareketsiz gözlerle ona bakmıştı. Hest'in karnında korku yayıldı ve ölürken çığlık atmamak için kendini zorladı. Ama adam sadece şöyle dedi: "Dükümüzün engellendiğinde öfkesini hiç görmedin. Onu hayal kırıklığına uğratmaktansa delilik ve imkansız görevler tercih edilir." Başını eğdi. "Oğlumun elinin içinde olduğu mücevherli bir kutu, benim hayal edebileceğim en kötü şey mi sence?" Adam yavaşça başını salladı. "Hiçbir fikrin yok." Sessizce, suikastçı pencereden ormanlık nehir kıyısını seyrederek bakakaldı ve Hest, basit görevlerine geri dönerek rahatladı.

Hest ejderhalar hakkında çok az şey biliyordu ve Alise'nin kayıp Elderling şehirleri hakkındaki teorileri hakkında daha da az şey biliyordu. Defalarca sorguya çekilmiş ve yalan söylemenin büyük acılara yol açacağı konusunda sert uyarılar almıştı. Chalcedean'ın herhangi bir yalan için onu cezalandıracağına çok emindi, bu yüzden hiç yalan söylememişti. Adamın fısıldadığı veya bağırdığı sorulara "Bilmiyorum" diye cevap vermek zordu, ama başından beri tek korumasının gerçek olduğunu biliyordu. Onu memnun etmek için uydurduğu herhangi bir yalan, daha sonra diline dolanacaktı.

Chalcedo'lu adam tekrar tekrar aynı şeye geldi. "Babanın sana verdiği görev bu değil miydi? Kaçak karını geri getirmek? Ve bana onun kölenle kaçtığını söylemedin mi? Öyleyse. Bunu nasıl yapacaktın

bunu nasıl yapacaktın? Şehri ve ejderhaları bulmak için bir şeyler biliyor olmalısın?"

"Hayır. Hayır! Bilmiyorum. Yağmur Ormanları'na gitmem gerektiğini söyledi, ben de gittim. Senden daha fazla bilgim yok, muhtemelen daha az. Konuşabileceğim insanlar Trehaug'da ya da belki bu geminin ambarında! Onlara sor, bana değil!"

Bu yüzden, Chalcedean onu birkaç kez yanağını kanatacak kadar sert tokatlamış ve bir keresinde ters bir yumrukla sandalyesinden düşürmüş olsa da, Hest aşırı fiziksel acı veya zarar görmemişti. Geminin ambarındaki bazı tüccar esirler gibi. Ama bunun üzerinde durmanın bir yararı yoktu. Bu onun suçu değildi, tamamen onların talihsizliğiydi. Ekipman dolabına hapsedilmiş halde, işkence seslerini duymamak için kulaklarını tıkamıştı. Ve işin arkasını temizlemesi emredildiğinde, sadece söyleneni yapmıştı.

Ve zorluklara rağmen, gerçekten zarar görmediğine kendini ikna etti. Birkaç çürük ve kesik. Biraz açlık. O adamın emirleri altında yaşamaktan duyduğu utançtan başka bir şey çekmemişti. Gemide tutsak olan tüccarlar arasında itibarının tamamen yerle bir olmasından başka bir şey. Sevgilisinin ölümünden ve cinayeti örtbas etmek için zorla katılmasından başka bir şey. Başına gelen korkunç olayların daha büyük etkisini düşünmemeye çalıştı. Bazen düşünceleri babasına ve annesine kayıyordu. Onlar onun kaybolduğunu biliyor muydular? Harekete geçmişler miydi, ödül vermişler miydi, arama ekibi tutmak için kuşlar göndermişler miydi? Yoksa babası, Hest'in sevgilisini de yanına alıp Rain Wilds'a gittiği için kasten haber vermediğini düşünerek huysuzlanıyor muydu? Muhtemelen ikincisi, diye itiraf etti kendi kendine. Kaçıp Bingtown'a dönmeyi hayal bile edemiyordu. Kendini affettirecek bir yol bulamazsa, bu durum hayatının geri kalanında peşini bırakmayacaktı.

Hest dişlerini sıktı ve gömleği sıktı. Soğuk ve rüzgârlı bir gündü. Çamaşırları sıcak suyla yıkamaya başlamıştı ama rüzgâr suyu çabucak soğutmuştu. Bu gömlek ona aitti, acı bir sessizlikle fark etti, Chalcedean tarafından alınmıştı, diğer eşyaları gibi. Hest'in kürklü pelerinini, yağmur yağarken bile güverteye çıkarken giydi, Hest ise işlerini yaparken gömlek kollarıyla titriyordu. Chalcedean'dan hiç kimseyi bu kadar nefret etmemişti. Sedric'in bazen ona karşı böyle hissettiğini düşündüğü anları da nefret ediyordu.

genç adamı tamamen hakimiyeti altına aldığında. Tekne onu Sedric ile olası bir buluşmaya doğru götürürken, ona karşı hislerinin karmakarışık olduğunu fark etti. Kargo bölümünün tahta döşemelerinde uyurken, genç adamın bir zamanlar Hest'in her türlü rahatını sağlamak için ne kadar istekli olduğunu hatırlamamak zordu. Hest'in ağrıyan omuzlarını ve sırtını nazikçe ovuşturur, Hest'in mahvolmuş ellerine dehşetle haykırırdı. Sedric'in ona olan bağlılığı, ilişkilerinin sonuna doğru Hest'i rahatsız etmeye başlamıştı. Şimdi, Sedric'in duygusal jestlerini hiçe sayarak, onun sevgisini kasten sınıadığını, onun şefkatli yaklaşımlarını sert karşılaşmalara dönüştürdüğünü ve sevgilisini nasıl üzdüğünü anlamaya çalışan çabalarını alay ettiğini hatırladı. O zamanlar her şey çok eğlenceliydi ve Redding'in sevgilisinin tutkusunu sınamak için verdiği öneriler, daha sonra Redding'i eğlendirmek ve Sedric ile rekabetini körüklemek için kullandığı birçok anekdotla sonuçlanmıştı. İlk buluşmalarında nasıl gülüp eğlendiklerini hatırladı. Redding, zeki diliyle Sedric'in saflığını ve güvenilirliğini nasıl alay etmişti!

Yine de, Sedric'in tüm sadakat beyanlarına rağmen, bu felaketin sorumlusu oydu. Hest'in başkasının çamaşırlarını yıkamak zorunda kalması, hayatının her gün tehlikeye girmesi ve Bingtown Tüccarı olarak ününün yerle bir olması tamamen Sedric'in suçuydu. Geceleri karanlık ambarında, kendine acımak için en çok vakti olduğu saatlerde, Hest bazen olası bir yeniden birleşmenin acıklılığını hayal ederdi. Sedric, arkadaşına ve iyiliğin karşılığını ödeyemeyenine baktığında, onu morluklar içinde, zayıflamış, zorluklar ve haksız hapis hayatıyla yıpranmış halde gördüğünde, Hest'e ne kadar haksızlık ettiğini anlayacak mıydı? Kendi başına bir tüccar olmak için yaptığı acınası çabalarla ne kadar büyük bir kötülük yaptığını kavrayacak mıydı? Hest'i kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atacak mıydı? Yoksa bencilce yüzünü çevirip onu kaderine terk edecek miydi?

Bazen Hest, olası sonuçları zihninde canlandırırdı. Sedric onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atar, Hest ise onu cömertçe hayatına geri kabul ederdi. Bazen Sedric'in yaptığı kötülükten dolayı sevinçle coşarken hayal eder ve öfkeyle dişlerini gıcırdatırdı. Ama belki de Sedric çoktan ölmüştü, kendi aptallığının kurbanı olmuştu. Alise'nin başına gelmesini dilediği kader kesinlikle buydu!

Diğer zamanlarda, acı ve umutsuzluk onu en çok ezdiğinde, sadece çabuk ölmeyi dilerdi. Chalcedean'ın neden onun ve diğer Bingtown

"Birkaç değerli rehineye sahip olmak her zaman güzel bir güvenlik önlemidir," demişti adam, Hest bir akşam yemeğini bitirmesini beklerken. "Trehaug'u geçince neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Rehine Elimizde olanlar, gemimizde bulunma talihsizliğine uğrayanlar ve Dük için ejderha parçaları bulmamıza yardım etmeyi kabul eden tüccarlar. Bize sözlerini tutmadıkları için, bizimle gelip bize söz verdiklerini elde etmemize yardım etmeyi hak ettiler. Ama bu konuda işe yaramazlarsa bile, eve döndüğümüzde Chalced'e fidye için rehin olarak verilebilirler. İsraf etme, ihtiyaç duymazsın."

Ve tam da Hest, en azından annesinin dönüşü için yüklü bir miktar ödeyeceğini düşünürken, adam ekledi: "Ama değer kadar sorun çıkarmayı düşünme. Şu anda işimize yarıyorsun. Bu rolü sürdür, ben de hayatını bağışlayayım. Herhangi bir sorun çıkarırsan, bağışlamam."

Hest gömleği son bir kez sıktı, ellerinde asitli suyun hafif acısını hissetti. Kumaş, başladığı zamankinden daha soluk maviydi; nehir şu anda sadece hafif asitliydi, ama yeterince maruz kalırsa gömleği paçavraya çevirecekti. Çok yazık. Hest'in en sevdiği gömleklerinden biriydi. Sedric, acı bir şekilde hatırladı, kumaşı ve terzisini o seçmişti.

Islak gömleği salladı ve serin esintiyle havaya attı. Yeterince temizdi. Kovayı kenara taşıyarak denize boşalttı. Chalcedean gemisinin tayfalarından biri ile aynı anda diğer gemiyi gördü. "Bize doğru gelen bir tekne var!" diye bağırdı gözcü. "Su geçirmeyen bir gemi, bizimkine tıpatıp benziyor!"

Hest, nehrin hızlı akıntısıyla ve tek kare yelkeniyle rüzgârın itmesiyle onlara doğru gelen tekneyi izledi. Olduğu yerde durup, korkuluğa tutunarak diğer gemiden gelen bağırırları ve iki kaptanın verdiği emirleri dinledi. Her ikisi de diğer gemiyi görünce şaşırılmış görünüyordu. Hest, isyan çıktığını ve Chalcedean korsanlarının gemiyi ele geçirdiğini söylemek için seslenmeyi düşündü, ama sonunda ihtiyatlı davranıp sessiz kalmayı tercih etti. Kardeş geminin kaptanı ve mürettebatı Jamaillian'lıydı ve gemiler birbirine yaklaşıırken, bir tür sorunla karşılaştıkları açıktı.

"Ejderhalar!" diğer gemiden biri bağırdı. "Ejderhalar saldırdı! Gemide cerrah var mı? Bir cerraha ihtiyacımız var."

Geminin gövdesinde oyuklar vardı ve güverte korkuluğunun bir kısmı tamamen yok olmuştu. Bağırması olan gözcü bir kolunu askıya almıştı ve başı bandajla sarılmıştı. Hest daha iyi görebilmek için boynunu uzattı, ama aniden Chalcedoen'li adam dirseğine yapıştı. "Aşağı in. Hemen."

Hest, dayak yemiş bir köpek gibi gitti, efendisi de peşinden, yine depo bölmesine itildi. Kapak kapandı ve kilitlendiğini duydu. Gidip dolabın köşesine oturdu ve başını güverteye yasladı. Seslerin gemide tuhaf bir şekilde yayıldığını fark etmişti. Dinledi. Tek tek kelimeleri ayırt edemiyordu, ama bir tür bağırış çağırış vardı ve sonra, korktuğu gibi, üstündeki güvertede koşan ayak sesleri ve yüksek sesli emirler, ağır gümbürtüler ve öfke ya da korkuyla bağırان adamlar ve kısa kesilen bir acı çığlığı duydu. Güvertede ayak sesleri ve bağırışlar bir süre devam etti ve o, ne olduğunu ve bunun hayatta kalma şansını nasıl etkileyeceğini merak ederek, gergin bir şekilde kambur oturarak bekledi.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra sesler yeniden başladı. Diğer ambar kapağının sürüklenerek açıldığını duydu. Oradaki tutsaklar artık eskisi gibi bağırıyor ve duvarlara vuruyorlardı; hayatta kalmaları için yeterli yiyecek ve su verildiğini, ama bundan fazlasının verilmediğini düşündü. Ama şimdi duyduğu sesler, Chalcedealıların fidyeye için esir koleksiyonlarına yeni örnekler eklediklerini düşündürdü. Bu, diğer gemiyi ele geçirdikleri mi, yoksa bir tür çatışmada esir aldıkları mı anlamına geliyordu? Ve neden, Sa'nın adına, bunu yaparlar ki?

Dizlerini göğsüne çekip yanına kıvrıldı, soğukta titreyerek. Zihni, onların gibi düşünmeye çalışarak hızla çalışıyordu. Elbette. Diğer gemi onlara ejderhalar hakkında uyarıda bulunmuştu. Diğer kaptan ejderhaların bulunduğu yere giden yolu bulmuştu. Ve şimdi Chalcedealılar onun bilgisini kullanarak gitmeleri gereken yere gideceklerdi. Ejderhaların onlara saldırdığı yere. Ve Hest de onlarla birlikte o tehlikeye atılacaktı.

Tintaglia tekrar uçtu. Zarıfca ya da kolayca değil, ama uçtu. Kanatlarını her çırpışında, zehirli yarasından sıvı yavaşça damlıyordu. Her vuruşunda acı yankılanıyordu. Enfeksiyon yayılıyordu ve tüm vücudunu etkiliyordu. Yaranın çevresindeki pulları dökülmeye başlamış, çıplak kalan deri yumuşak ve ağırlı hale gelmişti. Uzun süre uyuduğunda, gözleri yapışmış halde uyanır ve burun deliklerinden mukus sümürmek zorunda kalırdı.

sürekli açtı, ama ne kadar yerse yesin, yiyeceklerden güç alamıyordu. Her şey bir görevdi; hayatından tüm zevk kaçmıştı.

Trehaug'a inişi felaket olmuştu. Gücünü çabucak tüketmiş ve aptalca sığ suda bir nehir domuzu sürüsüne saldırmaya kalkışmıştı. Bir tanesini yakalamıştı, ama küçüktü ve onu hızlı akan suda ayakta yemişti. Ondan sonra havalanma çabaları başarısız olmuştu. Üç kez kanatlarını öfkeyle çırpıtı, ama her seferinde buz gibi nehre düştü. Soğuk suda bir gece geçirmek zorunda kaldı.

Şafak sökene kadar ayakta durmakta zorlanıyordu. Nehrin üzerine eğilmiş kalın ağaçlar, sığ sudan uçmasını imkansız hale getirmişti. Nehrin yukarısına doğru yürümek için tüm iradesini kullanmak zorunda kalmıştı. O akşam, şans eseri, güneşlenen bir nehir domuzu ağzına girmişti. Ardından, dar bir sazlık ve çamur şeridinde uyumuştı. İki gün daha nehirde yavaşça ilerleyerek, bulabildiği her şeyi, leşleri bile yiyerek geçirdi. Ağaçların ötesine uzanan geniş bir kumulda uyuyacak bir yer bulduğu gece, ertesi gün uyanıp uyanamayacağını merak etti.

Ama uyandı. Yoksulluktan hafiflemiş, çaresizlikten sürüklenmiş, bunun son şansı olduğunu bilerek, kanatlarını çırparak atladı. Ve tekrar uçtu.

Yolundan sapmamak için tüm konsantrasyonunu kullanıyordu. Artık her kanat çırpışında, acı ve yorgunluğa karşı koyarak kendini ilerletmek için bilinçli bir çaba ve demir gibi bir irade gerekiyordu. Yakında rotasından sapıp, öldürüp yiyebileceği bir şey bulması gerekecekti. Ancak o zaman kendine uyku izni verecekti. Vücudu yorgunluktan çoktan sızlanmaya başlamıştı. Şimdi durmak istiyordu, ama her gün daha az uçup daha çok dinleniyordu. Bir gün kendini toparlayamayacak ve bir kez daha gökyüzüne yükselmek için muazzam bir çaba sarf edemeyecekti. O gün Kelsingra'ya ulaşmadan gelirse, ölecekti. Ve ejderhalar da onunla birlikte ölecekti, olgunlaşmamış yumurtaları asla yumurtlanamayacaktı. Son yılanların kabuklarından çıkan beceriksiz zayıf yaratıkları gördüğünden beri, ırkının tek umudunun kendisi olduğunu biliyordu.

Ta ki, hain bir insanın tek bir oku, onun hayallerini mahvedene kadar. Bazen, şu anda olduğu gibi, acısı yan tarafında giderek daha da şiddetli bir şekilde patlak verip, vücudundaki her kasını yankılarıyla ağrıttınca, nefretine sığırırdı. O nefretini, o insanlardan intikamını nasıl alacağına, gücünü geri kazandığında Chalced'e nasıl döneceğine dair planlar ve hayallerle beslerdi.

gücünü geri kazanırsa, ejderha ateşi ve ejderha gücüyle onların değersiz şehirlerini yakıp kül edeceğini hayal ederdi. İntikamında yüzlerce, *binlerce* insanı öldürecek ve onlara ejderhanın gazabından sonsuza dek korkmalarını öğretecekti.

Kanatlarını her aşağı vuruşunda, o şehirlerin sokaklarını çığlık atan insanlarla doldurma yemini yeniledi.

Kelsingra. Artık çok uzak değil, diye kendine söz verdi. Trehaug'dan çok daha uzak, doğru, ama başarabilirdi. Başarmak zorundaydı. Bazen, uyku onu ele geçirirken, uzaktaki ejderhaların seslerini duyardı. Kelsingra'yı bulmuşlar, kendilerine Elderlingler yaratmışlar ve şehri uyandırmışlardı. Uyanırken, onların zihinlerine ulaşamıyordu. Ancak yorgunluğun eşiğine geldiğinde, uzaktaki düşünceleri onun düşünceleriyle kesişiyordu. Bir keresinde Malta'nın ona ulaştığını bile düşünmüştü, düşünceleri endişe ve suçlamayla doluydu. Elderling'ine cevap vermeye çalışmış, ejderhasına hizmet etmeye hazır olmasını emretmeye çalışmıştı. Ama uyanırken, acı zihnini bulanıklaştırıyor ve uçmak ve avlanmak gibi basit görevleri bile zorlu hale getiriyordu. Yine de, düşünceleri onun düşüncelerine değebiliyorsa, çok uzak olamazlardı.

En azından yağmur bir süreliğine durmuştu. En azından rüzgara karşı uçmuyordu. Bu kadar küçük teselliler, sahip olduğu tek şeydi. Kanatlarını düzenli bir şekilde çırparak nehrin üzerinde daha alçaktan uçtu, avını ararken kaynağını görmeden önce gürültülü sesleri duydu. Altında iki tekne gördüğünde, bir an öfkeye kapıldı. İki tekne birbirine kenetlenmişti, mürettebatları birbirlerine bağırıyor ve birbirlerini nehre atıyorlardı. Et avı değil, her zamanki gibi birbirlerini öldürüyorlardı. Gürültücü, işe yaramaz, kokuşmuş insanlar! Onların gürültüsü, tüm av hayvanlarını bölgeden kaçırmıştı. Avlanmanın kolay olması gereken bir anda, onlar işi zorlaştırmıştı. Hiçbir av, onların gereksiz kavgalarının duyulabileceği mesafeye yaklaşmazdı. Enerjisi olsaydı, geri dönüp ona verdikleri rahatsızlık için onlara zehir tükürürdü. Üzerlerinden alçaktan uçarken, rüzgârın iki tekneyi sallamasıyla çığlıklarını duydu. O sırada, kalbini coşturan bir koku aldı.

Ejderha zehri.

Çaba sarf ederek homurdandı, kanatlarını eğdi ve geri döndü. Evet. Teknenin güvertesinde asit izleri ve yanıklar vardı. Bu açıkça öfkeli bir ejderhanın işiydi. Ya da ejderhaların? Geminin üzerinden geçerken havayı uzun uzun içine çekti. Muhtemelen birden fazla ejderhaydı. Kesinlikle Icefyre'nin işi değildi. Onun kokusunu çok iyi tanıyordu. Hayır, aşağıdaki intikam da onun mizacını yansıtmıyordu. Tekne hala yüzüyordu ve

mürettebat kaçmasına izin verilmişti. O halde Icefyre değildi. Başka ejderhalar. Uçabilen başka ejderhalar! Uçan ve asit ateşi püskürten. *Gerçek ejderhalar*. İçinde umut alevlendi ve yoluna devam etti, acıyı görmezden gelme ve yaşama isteği güçlendi. Başka ejderhalar. Rüyaları onu doğru yola yönlendirmişti. Başka ejderhalar Kelsingra'nın göklerinde yaşıyor ve uçuyordu. Onu bir gelecek bekliyordu.

Nehri takip etti, insanları ve gürültülerini geride bırakarak, tembel bir virajı döndü ve sonra devam etti, ta ki kışın kurumuş sazlıklarla kaplı uzun bir çamurlu setin önüne gelene kadar. Şans, sudan çıkıp sazlıkların arasında burnunu sokup kazmaya başlayan bir nehir domuzu sürüsü şeklinde ona güldü. Eski bir anı ya da belki daha yakın bir deneyim, gölgesi üzerlerine düştüğünde onları ürküttü, çünkü ciyaklayarak suya doğru koşmaya başladılar. O da ciyaklamalarına kendi çığlığıyla cevap verdi, yaralı tarafına çok keskin bir dönüş yaparken acı ve açlığını dışarı attı. Sürüye dalmaktan çok düştü, pençeli ayaklarını genişçe açarak yere indi. Göğsü büyük bir domuzun üzerine çarptı ve onu çamurlu kıyıya yapıştırdı, sol pençeleri başka bir domuzu parçaladı. Sağ pençesiyle bir hayvanı sarsarak yakaladı, vücuduna yaklaştırdı ve onun çığlıkları, göğsünün altında sıkışmış olanın çığlıklarına katıldı. Öldürmenin verdiği acıdan gözleri kırmızı öfkeyle dönüyordu ve sıkışmış iki domuzu parçalara ayırarak vahşice öldürdü.

Ölüm çığlıkları sönünce, olduğu gibi kaldı, avlarının üzerinde uzanmış, nefes almaya çalışıyordu. Acının dinmesi için tek umudu hareketsizlikti. Bir süre sonra acı dinmeye başladı, ama eskisi gibi değildi. Fark ettiği bir şey vardı: her gün acı daha da artıyordu ve her gün yanlış bir hareketin yol açabileceği ani acı dalgaları daha da zayıflatıcı hale geliyordu. Yine de dökülen kanın kokusu çok güzeldi ve taze öldürülmüş avının sıcaklığı onu çağırıyordu. Cam ipliklerden örülmüş gibi dikkatli bir şekilde boynunu uzatarak domuzun bir parçasını aldı. Onu yuttu ve açlığı uyandı. İhtiyaç ile acı savaşıyordu. Ayakta zor duruyordu, ama pis zeminde kendini sürükleyerek avına ulaşmayı başardı.

Son parçayı yuttuğu anda, uyuşukluk onu ele geçirdi. Öğleden sonra henüz erken saatlerdi. Uçmak için hala bolca ışık vardı, ama bunun için gücü yoktu. Ağrı hala onu ele geçirmişti, ama çamurlu kıyı soğuk ve nemliydi. Kendini biraz daha yüksek bir yere sürükledi, savaşında ezilip kirlenmemiş sazlıkların olduğu yere. Şimdi uyursa, bütün gece burada kalacağını düşünerek pişmanlık duydu. Bugün uçmak için zamanında uyanamayacaktı. Öyle olsun, diye karar verdi.

Yeri ne yerleşip, vücudunu en az acı veren pozisyona getirerek gözlerini kapattı.

Saban Ayının 3. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı
***Reyall, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug***

Ekinde, canlı gemi *Vivacia'nın* kaptanı ve Korsan Kraliçesi Etta Ludluck'un eşi Wintrow Vestrit Haven tarafından elden teslim edilen mesajın bir kopyası bulunmaktadır.

Tarihler, bu mesajın Kuş Bekçileri Loncası'nın hatası olmaksızın birkaç ay geciktiğini belirtmektedir. Mesaj Khuprus ailesine hitaben yazılmıştır, ancak Reyn ve Malta Khuprus'a gönderilmiş gibi görünmektedir.

Rain Wild Traders'dan kız kardeşim Malta Vestrit Khuprus ve kocası Reyn Khuprus'a:

Kardeşim, eğer o ejderhanı çağırabiliyorsan, bunu yapmak için daha iyi bir zaman olamaz. Selden'i bulmak için yaptığım çabalar sonuçsuz kaldı. Keşke bu yöne doğru yola çıkmadan önce benimle iletişime geçseydi, çünkü onun gibi bir Elderling lordu ve ejderha şairine uygun bir koruma sağlardım. Şu anda, Selden'in Elderling dönüşümünden sonraki haline benzeyen bir "ejderha çocuğu" hakkında haberler aldığımı söylemekten büyük üzüntü duyuyorum. Bunun gerçekten küçük kardeşimiz olduğunu umuyorum ve korkuyorum. Umudum, bu dedikodular bana ulaştığında en azından hayatta olmasıdır. Korkum ise, bir tür köle olarak alınıp cahil meraklıların önünde sergilenmek zorunda kaldığı için acil yardıma ihtiyacı olmasıdır. Sa'ya, nerede olursa olsun onu korumasını diliyorum, ama aynı zamanda onu sağ salim bana getirene önemli bir ödül vaat ettim. Ne yazık ki, onun öldüğüne dair güvenilir bir haber ve kanıt karşılığında da ödül vaat ettim, çünkü ne kadar üzülürsem de ona ne olduğunu bilmek istiyorum.

Annemiz onu böyle tek başına bırakarak ne düşünmüştü? Orada kimse, onu kaçırmak isteyenler için ne kadar değerli bir rehine olduğunu düşünmedi mi?

Vivacia, Althea ve Brashen'e selamlarını gönderdi, eğer onları görürseniz. Etta, Paragon'un adını taşıyan gemiyi görmek istediğini onların bilmesini çok istiyor. Ben şahsen onun bu mirasını öğrenmek için henüz çok küçük olduğunu düşünüyorum, ama Paragon kesinlikle aynı fikirde olmayacaktır ve onun yaşında bir çocuğun henüz anlaması için çok fazla bilgi verecektir.

Lütfen burada her zaman hoş karşılanacağınızı ve hepimizin sizi tekrar görmeyi içtenlikle istediğimizi unutmayın.

Selden bu arada eve dönmüşse, Sa'nın adına, mümkün olan en hızlı şekilde bana haber verin.

Onu düşündüğümde, hala ön dişleri yeni çıkmaya başlayan bir çocuk olarak hayal ediyorum.

İkinize de sevgilerimi sunuyorum ve umarım bu mektup ikinizi de sağlıklı bulur.

Sevgilerimle,

kardeşin Wintrow

ONUNCU BÖLÜM

Tintaglia'nın Dokunuşu

"Ama bu kadar yol geldik!" diye itiraz etti Malta. "Yapabileceğiniz bir şey olmalı! Lütfen!"

Altın ejderha bir kez daha başını eğdi ve burnuyla çocuğa neredeyse dokunacak kadar yaklaştı. Ejderhanın başı o kadar büyüktü ki, bu kadar yaklaştığında sadece bir gözünü görebiliyordu. O siyah göz, yavaşça kapatılıp tekrar açıldığında dönüyor gibi görünüyordu. Nehirden esen rüzgâr birden şiddetlendi ve onları süpürdü. Malta, göğsünde acı bir umutla bekledi.

Dün gece geç saatlerde bir grup ejderha hamamlara toplanmıştı. Alise, ejderhaların hamamda uyuşuk bir şekilde dinlenirken sorulara sabır göstermeyeceklerini söylemişti. Bu yüzden Malta şafak vakti kalkmış ve Ejderhalar Meydanı'nda beklemeye başlamıştı. Ejderhaların avlanmak için gökyüzüne uçmadan önce buradan geçmeleri gerektiğini biliyordu. Ejderhalar açtı. Malta, birbiri ardına ejderhalara bebeğine yardım etmeleri için yalvardı. Bazıları onu deli bir dilenci kadıymış gibi görerek yanından geçip gitti. Diğerleri durup bebeği kokladı. Yeşil bir dişi ejderha, "Tintaglia'nın kokusu var," dedi ve uzun boylu kobalt mavisini bir ejderha, "Keşke Tintaglia'nın soyundan olsaydım!" diyerek yanından geçti. Biri birbiri ardına, bazen bakıcılarının yardımıyla onları durdurdu. Açlık içlerinde alevlendi ve onlarla konuşurken onların acımasız iştahını paylaştı.

Şimdi sadece biri kalmıştı. İnce, altın saçlı bakıcısı, sanki dokunarak onu zapt edebilecekmiş gibi, elini onun dağ gibi omzuna koymuş duruyordu. Açlık içinde yanıyordu, ama yanındaki küçük yaratığa olan sevgisi bunu hafifletiyordu. Malta, ejderhanın içinde kaynayan sabırsızlığı hissetti, ama kendi kalbinde çaresizlik kaynıyordu. Nezaketle davranmaya çalıştı, ejderhalar hakkında bildiği her şeyi gözden geçirdi

bilgisini gözden geçirdi ve derin bir reverans yaptı. "Lütfen, Ey Şanlı Olan. Lütfen, Üç Diyarın gururlu efendisi. Lütfen anlamama yardım edin."

Altın Mercor başını geri çekip ona bir kez daha baktı. Neredeyse sabırla, ona daha önce söylediklerini tekrarladı. "Burada, istediğini gerçekleştirebilecek kadar Tintaglia ile akraba olan kimse yok. Onun izleri senin ve eşinin üzerinde. Sizi Elderlingler yaptı. Çocuğun, seni yaratan ejderhanın ayırt edici özelliklerini miras aldı. Onun hayatta kalabilmesi için, sana izlerini bırakan kişi, onun büyüebilmesi için bu izleri değiştirmeli." Burnundan homurdandı ve çürümüş kokulu nefesi Malta'ya ölüm ve umutsuzluk gibi geldi. Belki de nazik olmaya çalışarak, "Ejderhanın izni olmadan çocuk yapmamalıydın." dedi.

"Ne?" Reyn, sesinde öfkesini zorlukla gizleyerek sordu.

Malta, onu sakinleştirmeye çalışarak eliyle küçük ve aceleci bir hareket yaptı, ama Reyn öne adım attığında öfkesi etrafında soğuk bir bulut gibi yayıldı. Malta, onlara eşlik eden birkaç ejderha bekçisinin onlara yaklaştığını görmeden hissetti. Belli ki duydukları haberler onlar için de yeniydi. Omzunun üzerinden geriye baktı ve bir kızın gözlerinde öfke kıvılcımları gördü. Thymara, evet, adı buydu.

"İzin?" Kanatlı kız öfke dolu alçak bir sesle tekrarladı.

Alise aniden ellerini kaldırdı, sanki böylece Yaşlıların öfkesini dindirebilir ya da en azından hayal kırıklıklarını bastırabilirmiş gibi. "Lütfen. Malta, izin verirsen birkaç soru sormak istiyorum." Reyn ile ejderha arasına girdi, sanki küçük vücudu onu ejderhanın öfkesinden koruyabilirmiş gibi. Mercor'un gözleri daha hızlı dönüyordu, içinde küçük kırmızı lekeler vardı. Malta, Ephron'u kendine daha yakın tuttu ve Reyn'in elini tutmak için uzandı. Reyn kolunu ikisinin etrafına doladı, ama Malta'nın geri çekilmesine izin vermedi. Mercor'un bekçisi dudaklarını ısırarak duruyordu.

Alise gergin bir şekilde onlara baktı ve sonra sesini yükseltti. "Mercor, tüm ejderhaların en merhametli ve altın olanı, bilgelik ve gücün kaynağı, bize sabır göster, yalvarıyoruz. Bize söylediklerin kafamızı karıştırıyor, biz sadece anlamaya çalışıyoruz."

Elderling cüppesi içinde, ejderhanın önünde olabildiğince dik durmasına rağmen, tüccar kadın şimdi kısa ve tombul görünüyordu. Malta, kadının vücudunun değişmediğini fark etti. Onu, etrafını saran uzun boylu ve ince Elderlinglerden farklı bir yaratık gibi gösteren, onlarla arasındaki kontrasttı. Yine de tüm ejderhalar ona saygıyla davranıyor gibiydi. Kesinlikle onlarla konuşmakta çok

onlarla konuşmakta çok ustaydı. Malta korku kadar sinirliydi, ama öfkesini bastırdı ve sesini çıkarmadı. Alise, altın ejderha hepsini kovmak üzereyken onun dikkatini üzerinde tutmuştu. Ejderha ona baktı ve övgülerinden duyduğu memnuniyet, altın pullarından soba ısısı gibi parıldıyordu.

"Sor sorulacak soruyu," diye davet etti.

Malta, Reyn'in koluna sıkıca tutundu. Ön kolundaki kabartılı kasları hissedebiliyordu ve kendini tutmasının ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ejderhaların bir araya gelip onlarla konuşmasını günlerce bekledikten sonra, tüm yaratıkların onlara söyleyebildiği tek şey Ephron'un ölmesi gerektiği gibi görünüyordu. Bu kadar uzağa gelip, bu kadar uzun süre bekledikten sonra, onun doğumundan beri en çok korktuğu şeyi mi duyacaklardı? Göğsüne sıkıca bastırdığı küçük yüze baktı. Oğlu, soğuk ve nemden korunmak için bir Elderling tuniğine sarılmıştı, ama yine de ona dokunduğunda hiç sıcak gelmiyordu. Alnını ve burnunun çizgisini çevreleyen ejderha pulları parlakdı, ama altındaki insan derisi grimsi görünüyordu ve çok zayıftı. Örtünün dışına çıkmış küçük eli, bir çocuğun tombul parmaklarından çok kuşun kemikli pençelerine benzeyen parmaklarıyla annesine yapışmıştı. Ona her baktığında, şimdiye kadar çektiği hiçbir fiziksel acıdan daha keskin bir acı hissediyordu. Hayatı bu kadar kısa ve kısa sürmüşken, hiç bir an bile huzur ve mutluluk yaşamamıştı.

Alise konuşuyordu. "Nesiller boyunca, Yağmur Vahası halkı, hayatta kalamayacak kadar değişmiş çocuklarının ölümüne katlandı. Hayatta kalanlar, eski duvar halılarında gördüğümüz Elderlinglerin bazı özelliklerini aldılar, ama onlar da erken yaşta ölüyorlar. Yağmur Vadi Tüccarları tüm bunları, yaşadıkları yerin bedeli olarak kabul etmişlerdi. Oysa o kadar zaman boyunca, hayatlarında değişiklikler yaratacak ejderhalar yoktu. Öyleyse, bilge Mercor, neden bu kadar zorluklara katlanmak zorunda kaldılar?"

Ejderhanın başı dikti ve uzağa bakıyor gibi görünüyordu. Düşünüyor muydu, yoksa sadece zayıf insanların onu rahat bırakıp, güvenle havalanıp avına dönmesini mi diliyordu?

İsteksizce konuştu. "İnsanlar ejderhalara karşı savunmasızdır. Eskiden, bazılarınızı kasıtlı olarak değiştirdik, böylece bizim türümüze daha uygun arkadaşlar ve hizmetkarlar olabilirdiniz. Ömrü çok kısaydı, bir insan ölmeden önce onunla tam bir iletişim kurmamız neredeyse imkansızdı. Bu yüzden, bizimle birlikte yaşamaya en uygun görünenlerin değişmesine izin verdik ve onları şekillendirdik

. Ancak kısa sürede insanlar, ejderhalara ve ejderhaların eşyalarına maruz kalmanın herhangi bir insanı değiştirebileceğini ve bu değişikliklerin her zaman yararlı olmadığını öğrendi. Böylece ejderhalara hizmet etmekten zevk alan ve bu hizmetin bir anlam buldukları kişiler şehirlerini ve eserlerini inşa ettiler, bizimle birlikte yaşadılar ve bize hizmet etmekten mutluluk duydular. Onlar, bizim onları değiştirebilme yeteneğimizi çok değer verdiler.

Değişmek istemeyenler, risklerin farkında olarak nadiren bu şehirlere girerdi. Burada, Kelsingra'da, Elderlingler yaşıyordu. İnsanlar nehrin karşı yakasında, farklı bir yerleşim yerinde yaşıyor ve çalışıyordu. Diğerleri ise şehrin dışında, gümüş çizgili taş duvarlarından uzakta, sürülerine bakıyor veya ekin ekiyordu. Riskler biliniyordu ve bu riski alanlar bunu kendi iradeleriyle yapıyordu. Biz insanlara kasten zarar vermedik; zarar gördüler ise bunu kendileri getirdi.”

Bu sadece ejderhanın sözleri miydi, yoksa taştan anıları mı çağırıyordu? Malta, sanki anlattıklarını görmüş ve duymuş gibi büyülenmiş hissetti. Bu meydanın bahar güneşinde insanlarla dolu olduğunu, birbirleriyle konuştuklarını görebiliyordu. Gümüş eldivenli, elinde üç adet özenle yapılmış kukla sallayan bir Elderling, parlak borular taşıyan üç uzun boylu, ince kadınlara bağıırıyordu. Kadınlardan biri borusunu dudaklarına götürdü ve ona cevap verdi, birkaç yoldan geçen bu diyaloga güldü. Elderlinglerin arasından, kanatları gümüşle süslenmiş, binlerce küçük yuvarlak çanla kaplı ayrıntılı bir altın koşum takımı giymiş, hantal bir mor ejderha çıktı. Kalabalık onun için yol açtı ve birçok Elderling, ejderha geçerken ona selam verdi veya saygı gösterisinde bulundu. Çanlar tatlı, tiz bir ses çıkardı. Mercor'un atası mı? Refah ve bolluğun muhteşem manzarası kayboldu ve Malta bir kez daha rüzgârlı meydanda durmuş, onun sözlerini dinliyordu.

"Ejderhalar ve Elderlingler dünyadan yok olduktan sonra, insanlar bir zamanlar bizim refah içinde yaşadığımız topraklara geldi. Elderlinglerin sihirli yaratımlarını ve ejderhalarla paylaştıkları yerleri keşfettiniz. Onların eserlerini kullandınız ve ejderhaların yürüdüğü ve yaşadığı yerlerde yaşadınız. Orada yaşayanlar, ejderhaların etkisinden yeterince etkilenerek değişti. Ancak bu değişiklikler rastgeleydi, ejderhalar tarafından şekillendirilmemişti ve çoğu zaman hoş olmayan veya tehlikeli değişikliklerdi.

Siz bekçiler de bize hizmet etmeye ilk geldiğinizde böyleydi. Ejderhaların eşyalarına yakın olmaktan dolayı çarpılmıştınız, ama gerçek Elderlingler olma yolunda değildiniz. Ancak, sizi bize bağlayacak biraz kanla, sizi daha hoş bir hale getirebilirdik. Çünkü ejderha kanında Gümüş vardır ve kanımız Gümüş ile zengin olduğunda en güçlü halimize ulaşırız. Gümüş'ten mahrum kaldığımız için

her birimiz hala bir Elderling'i hizmetimize şekillendirme gücüne sahibiz. Bu yüzden sizi değiştirdik, Elderling yaptık ve daha sonra çocuk sahibi olmaya çalışırsanız, onları da şekillendirebiliriz. Ama hiçbir ejderha, başka bir ejderhanın başlattığı şeyi değiştiremez, tıpkı bir insanın başka bir insanın çocuğunun özelliklerini değiştiremeyeceği gibi. Tintaglia'nın kendisi bebeğinize yardım edebilir, ama hiçbirimiz edemeyiz."

Sesinde hiçbir özür yoktu ve Malta'nın soğuk bir yanı, ejderhaların yaptıkları bir şeyden pişmanlık duyma ya da dikkatsizliklerinin neden olduğu acılardan sorumlu hissetme kavramını anlayıp anlamadıklarını merak etti. Korkusu aniden kayboldu, geriye sadece öfkesi kaldı. Oğlu yaşayamayacaksa, bu ejderhanın ona ne yapacağı ne önemi vardı ki? Aniden öne çıktı, Alise'yi neredeyse omzundan iterek Mercor'un önüne geçti. Öfkeden yüzü kızardı ve alındaki arması ile pullarının daha parlak renklere büründüğünü hissetti.

"Ben bunu hiç istemedim!" Düşük sesi öfke ve kederle doluydu. "Tintaglia, Reyn ve benim yaşadığımız değişiklikler için bizden izin almadı, bebeğimizin bu yüzden acı çekebileceği konusunda bizi uyarmadı bile. Değişiklikler bize güzellik ve zevk getirdi, ama bedelini bilseydik kabul etmezdik! Ben Tintaglia'nın kanını da hiç almadım! Öyleyse bu değişiklik nasıl onun işi olabilir?"

Ejderha başını eğdi ve ona baktı. Siyah gözleri, o uğursuz girdapın üzerinde süzülüyormuş gibi gümüş parıltılarla dönüyordu. Ama cevabı öfkeli değil, düşünceli oldu. "Bir ara onun yanındaydın. Koza içindeki ejderhaya ellerini sürdün mü? Onunla uzun uzun düşündün mü, belki de nefesinin sıcaklığını hissettin?"

Reyn, ejderhaya değil, ona sessizce konuştu. "Selden ve ben, o kozasından çıkarken oradaydık. Hava ejderha kokusuyla doluydu; ikimiz de o kokuyu içimize çektik."

"Ben de oradaydım, aynı odada. Ve Sa, o sırada onunla düşüncelerimi paylaştığımı bilir. Ama..."

Mercor sabırsızlıkla ani bir ses çıkardı ve onu keserek sözünü kesti. Sanki uçup günün avına başlamak için can atıyormuş gibi sabah gökyüzüne baktı. Diğer ejderhalar çoktan gitmişti. Sadece o kalmıştı ve kız, onun da fazla kalmayacağını hissetti. Mercor bakışlarını Malta'ya çevirdiğinde, büyük gözlerindeki siyah sıvı daha yavaş dönmeye başladı. Onu uzun uzun incelerken uzun bir an geçti. Büyük bir şaşkınlık ve merakla sordu: "Neden bu kadar çok soru soruyorsun, Malta Vestrit Khuprus?" Malta, Mercor'un tam adını kullanarak nazikçe doğru cevabı almaya çalıştığını hissetti.

onun tam adını kullanarak nazikçe doğru cevabı almaya çalıştığını hissedebiliyordu. "Sen kasıtlı olarak Gümüş ile temas ettirildin. O büyüünün kokusu her yerinde ve benim o kokuya olan susuzluğumu uyandırıyor. Cevapları çok iyi bildiğin halde neden sorular soruyorsun?"

"Ben mi? Tintaglia beni gümüşle değil, kırmızı ile işaretledi!" Kollarındaki pulları inceleyerek, onun sözlerinin anlamını anlamaya çalıştı.

Mercor küçümsemeyle burnunu çektirdi. "Boynunun arkasında Gümüş'ün işareti var. Yıllardır takmış olsan da kokusunu hala alabiliyorum. Biri seni ustaca ve kasıtlı olarak dokundu ve büyük bir görevi yerine getirmek için yola çıkardı." Ejderha ona yaklaştı ve kız, parlak siyah gözünde kendi şok olmuş yüzünü gördü. "Boynunun arkasındaki Gümüş izi nereden geldi? Onun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmelisin! Bize bu iyiliği istemek için geldin, ama dönüşümünü başlatan Gümüşün kaynağını bizden saklıyorsun."

Malta'nın eli boynunun arkasına uçtu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum!" diye haykırdı şaşkınlıkla. Ama orada, parmak izi büyüklüğünde soluk gümüş pullar olduğunu biliyordu. Bunları daha önce hiç ejderhalarla ilişkilendirmemişti. Bu izler, ailesi *Paragon'u denize* indirdiği günden beri oradaydı, Bingtown'un düşüşünden çok önce, onu Rain Wilds'a ve sonunda koza içindeki ejderhanın odasına kaçmaya zorlamadan önce. Hiçbir ejderha bunları ona yapmamıştı. Hayatındaki birçok şey için Tintaglia'yı sorumlu tutuyordu, ama bu izler için değil.

Reyn onu savunmak için konuştu. "O izler hep vardı. İlk gördüğümde doğum lekeleri gibiydiler, sadece koyu lekeler, şimdi değişimiyle gümüş rengi oldular. Hepsi bu. Sizden hiçbir şey saklamıyoruz, büyük ejderha. Eğer çocuğumuzu kurtarırsanız, sahip olduğumuz her şey sizindir. Hayatımı alın, isterseniz şimdi beni yiyin, ama oğlumun bir an olsun huzur ve sükunet bulmasına izin verin!" Ve sonra Malta'nın hayatından daha çok sevdiği adam ejderhanın önünde diz çöktü ve eğilmiş boynunu altın ejderhaya uzattı.

"Oh, lütfen," diye inledi kadın, ejderhanın ne kadar aç olduğunu biliyordu. Ama Mercor saldırmak için kıpırdamadı. Hatta hareketsizliği taş gibi oldu. Etrafındaki bekçiler sessizce duruyordu. Sylve elini ejderhanın omzunda tuttu ve Alise, sanki korku çığlığını bastırmak için iki elini ağzına kapatarak duruyordu.

Sonra ejderha yavaşça başını çevirdi. "Bu sözleri sanki doğruymuş gibi söylüyorsun. Korkarım ki, yararlı hiçbir şey bilmiyorsun. Tintaglia'nın

Elderlingleri, bebeğinize yardım edemem. Ama ejderhalara sadakatiniz varsa..." Kafasını yüksekçe kaldırdı ve aniden yüksek sesle bağırarak oradaki tüm bekçilere emrini verdi: "Gümüş Kuyuyu bulun! O, hala bir yerlerde var olduğunun kanıtı! Hayatı boyunca, biri Gümüş'e dokundu ve bu dokunuşu onunla paylaştı. Bizi biraz olsun önemsiyorsanız, bunu şimdi göreviniz yapın. Çünkü o bulunana kadar, hiçbir Elderling büyüsü yapılamaz, hiçbir ejderha gelişemez! Gümüş kuyuyu bizim için bulun."

"Sizin için bu Gümüş kuyuyu bulursak, bebeğimi kurtaracak mısınız?" Malta pervasızca pazarlık yapmaya çalıştı. Gümüş hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onu sunmak son umuduydu.

Ejderha ona son bir kez baktı. "Sana söyledim. Çocuğunu sadece Tintaglia kurtarabilir. Ona ulaş, Yaşlı. Ejderhanıza durumunuzu anlatın, belki size yardım etmeye gelir." Arkasını döndü ve Sylve elini kaldırıp yolundan çekildi. Ona bakmadan ekledi: "Ama fazla umutlanmayın. Tintaglia bize ihtiyacımız olduğunda gelmedi. Ejderhalar için gelmediyse, bir Elderling için geleceğini sanmıyorum."

Malta nefes alamıyordu. Ejderha, az önce çocuğunu ölüme mahkum ettiğini biliyor muydu? Bunun onlar için ne anlama geldiğini anlıyor muydu? Ona baktı ve ince koruyucusu yavaşça başını salladı. Mercor'un sempatisi Malta'ya ulaştı, ama bu, solmuş bir çiçekle bir çocuğa göstereceği türden bir sempatiydi. Ejderha onun acısını anlamıyordu.

"Ama aranızdan biri..." Reyn başladı, ama Malta çoktan hepsinden uzaklaşıyordu.

"Gidelim," dedi sessizce. "Eğer böyle olması gerekiyorsa, gidip özel bir yere çekilelim ve onunla birlikte olalım." Reyn'den çok, etrafta toplanan bakıcılardan ve ejderhalardan uzaklaşarak uzaklaştı. Bazı şeyler dayanılması çok zordu ve yabancılar tarafından incelenmek bunu daha da kötüleştiriyordu. Yürürken titremeye başladı, kontrol edemediği bir titreme. Reyn aniden yanına geldi, kolunu ikisinin omzuna doladı ve sendeleyeni adımlarını yönlendirdi. Arkasında mırıldanan sesler yükseldi, ama o arkasına bakmadı. O ve Reyn, Ephron'un küçük hayatı sona ererken onun yanında olmak dışında hiçbir şey yapamazlardı. O yüzden de öyle yapacaklardı.

"Buraya gel. Hemen." Chalcedean, güneş doğduktan sonra güvertede kalmak Hest'in fikriymiş gibi emri bağırarak verdi.

Dolap açılır açılmaz, üşümüş ve kramp girmiş uykusundan uyanmıştı. Yine de hızlı hareket etmek zordu. Hest güverteye çıktığında hala ışığa gözlerini kırptırıyor. Sabahın erken saatleri olduğunu tahmin etti ve şükürler olsun ki o anda yağmur yağmıyordu. Durumu hızlıca anlamaya çalışarak etrafına aceleyle baktı. Tekne nehirde yavaşça ilerliyordu, kürekçiler küreklerini sabit bir şekilde çekiyorlardı. Diğer su geçirmez tekne de onları takip ediyordu. Hest, diğer tekneye bir an baktı, zorla mı takip ediyorlardı yoksa artık müttefik mi olmuşlardı?

Chalcedean'ın merakına tahammülü yoktu. "Oraya bakma!" Hest'e bir tokat attı, sonra önlerini işaret etti ve Hest gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı. Önlerinde nehre doğru uzanan alçak, çimenli bir çamur seti vardı. Sazlıkların arasında, ejderha dev bir mavi kedi gibi kıvrılmış, uyuyor ve solgun öğleden sonra ışığında parılıyordu. Chalcedean alçak sesle konuştu. "Onu öldüreceğiz. Ama ejderhalar hakkında bildiğin her şeyi bilmemiz gerekiyor. Zayıf bir yeri var mı? Hızlıca öldürmeden uyanırsa, saldırımıza nasıl tepki verir?"

Hest başını salladı. "Bilmiyorum. Hiç ejderha öldürmeye çalışmadım! Şu hayvanın büyüklüğüne bak. Onu saldırmak için deli olmak lazım!" Suikastçi ona tehlikeli bir bakış attı ve Hest tavrını yeniden gözden geçirdi. Ne biliyordu ki? Sadece duydukları. Boğazını temizledi ve daha sakın bir sesle konuştu. "Chalcedeans Bingtown'u işgal ettiğinde, bir ejderha onları kovmamıza yardım etti. Tıpkı şuna benzeyen mavi bir ejderhaydı, ama çok daha küçüktü. Asit püskürtebiliyordu, bazen askerlerin üzerine yağmur gibi, bazen de tek bir adama hedef alarak. Kanatlarını ve kuyruğunu da gemilere ve savaşçılara vurmak için kullanıyordu. Pençeli ayakları da vardı. Ama sana anlattıklarım bana anlatılanlar. Onu savaşırken hiç görmedim. Şehrin o bölgesinde değildim." Aslında o haftalar boyunca Bingtown'da hiç bulunmamıştı, annesiyle birlikte kır evlerine kaçmıştı. Yağmacılar o kadar iç kesimlere hiç girmemişti.

"Yararsız!" Chalcedean onu başından savarak, grubundaki başka birine dönüp konuşmaya başladı. Chalcedean dilinde konuşuyorlardı ve Hest'in bu dili akıcı bir şekilde konuştuğunu ya bilmiyorlardı ya da onu duymasını umursamıyorlardı.

"Buraya, nehrin aşağısına yerleşip yürüyerek yaklaşacağız. Casuslarımızın Rain Wild ejderhaları hakkında bize anlattıklarına göre, bu yaratık beklediğimizden çok daha büyük. İki okçumuz var, onlar önden gidecek. Gözüne nişan alın

ve belki uyurken onu öldürebiliriz. Uyanırsa, diğerlerini mızraklarla gönderin."

Diğer adam başını salladı. "Lord Dargen, bu çok tehlikeli. Emrinizle diğer gemiyi ele geçirdiğimizde, kaybetmeyi göze alamayacağımız adamlar kaybettik. Zaten iki gemide de çok az adamımız var. Ejderhaya saldırmak için gemilerdeki adamların çoğunu alırsanız ve saldırı başarısız olursa, bir gemiyi idare edecek kadar adamımız kalmaz. Hepimiz burada öleceğiz."

Suikastçı Lord Dargen, arkadaşına aptalmış gibi baktı. "Bu yüzden buraya geldik. Bir ejderhayı öldürmek, onu parçalamak ve mümkün olduğunca çabuk Chalced'e dönmek için." Başını salladı ve sonra gülümsedi. "Hepimiz burada ölebiliriz, ya da başka bir yerde ölebiliriz, ya da hepimiz burada kendi hayatlarımızı kurtarmanın yollarını düşünürken ailelerimiz ölebilir. Karar verildi. Doğduğumuz anda ölüme doğru yürüyoruz. Bir insanın tek umudu, soyunun devam etmesi, oğullarının daha fazla oğul sahibi olması ve adının onlar tarafından hatırlanmasıdır. Dük'ün istediği şeyi bir an önce ona ulaştırmazsam, tüm geleceğim mahvolacak. Bu yüzden, başarılı olursam hatıramın sonsuza kadar yaşayacağı umuduyla bugün hayatımı riske atıyorum. Kıyıya yanaşın. Adamları ben yöneteceğim." Hest'e başını salladı. "Uşağımı odasına geri götürün. O işe yaramaz, ayak altında dolaşmasını istemiyorum."

Adam Hest'i kolundan yakaladı ve itekleyerek götürdü. Hest, aşağıya merdiven kullanmadan, saygısızca itilip kakılırken, bu adamın Lord Dargen'e yapmak istediği muameleyi kendisine yaptığını anladı.

"Lord Dargen," diye mırıldandı ayağa kalkarken. "Artık onun adını biliyorum! İntikamımı onun kapısına kadar götürebileceğim bir ipucu." Sözleri yüksek sesle söyledi, ama soğuk ahşap odada, babası tarafından odasına gönderilen bir çocuğun tehditleri kadar boş geliyordu. Köşeye kıvrıldı, kollarını dizlerine doladı ve ejderha gemiye saldırırsa başına ne geleceğini düşünmemeye çalıştı. Geminin batmasıyla birlikte, bir fare gibi sintineye hapsolmuş, çaresiz kalacaktı. Soğuk su. Soğuk suda boğularak öleceğini hiç düşünmemişti.

Tintaglia başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Uyurken ona yaklaşmaya cüret edenlere öfkeyle doldu. İnsanlar, silahlarını kaldırmış, etrafında toplanmışlardı! Ayağa fırladı, kuyruğunu savurdu ve

Yaraları açıldı ve taze kan yanlarından akmaya başladı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı ve emri karşısındaki adamlara ulaştığı anda ilk ok yağmuru başladı. Hareket halindeydi ama üç ok yine de yüzüne isabet etti. Oklar vücudundan sekerek bir tanesi çıkıntılı kaşına, diğer ikisi ise gözünün hemen altına saplandı. Gözü açıkça hedef alınmıştı ve o anda onu öldürmek istediklerini tam olarak anladı. Omzunu ve yanını onlara çevirdi, vücudunun en kalın pullu kısımlarını gösterdi. Aynı anda kuyruğunu savurdu ve adamlar ya onun darbesinin ya da kaçmak için çabalarken kendi çılgın hareketlerinin kurbanı olarak yere yuvarlandı. Diğer adamların ona doğru ilerlediğini fark etti: onu kuşatmaya çalışıyorlardı!

Bir adam elinde bir mızrakla ileri koştu. Yüzü korku ve kararlılıkla gerilmişti. Atalarından biri böyle bir saldırıyı yaşamıştı, bu yüzden arka ayakları üzerinde dikilip yumuşak karnını ortaya çıkarmadı. Kanatlarını yanlarına sıkıca yapıştırdı, şişmiş yarasını görmelerine ve zayıflığını anlamalarına izin vermedi. Bunun yerine, uzun boynunu geriye attı ve sonra öne doğru kırarak ağzını açıp bir zehir bulutu püskürttü.

Ama genişçe açtığı ağzından hiçbir şey çıkmadı. Uzun süren hastalığı yüzünden zehir keseleri boşalmıştı. Savaşçılar korkarak geri çekildi ve tükürük sisi onları sardığında bir adam çığlık attı. Birkaç saniye sonra yaralanmadıklarını fark edince zafer çığlıkları attılar ve vahşi bir saldırıyla ona doğru hücum ettiler.

Kuyruğuyla vahşi bir darbeye saldırılarına karşılık vermek için kendini sıkıca döndürmeye zorladı. Bunun yerine, yaralı bir bufalo gibi ağır ağır hareket ederek, topallayarak yavaşça onlardan uzaklaştı. Onlar üzerine atladılar, mızraklarıyla onu dürtüp çığlık attılar. Onların düşüncelerinden algılayabildiği tek şey korku, zafer ve kan dökme arzusu idi, sanki bir av için çakallarla savaşıyormuş gibi. Kuyruğunu savurdu, bazılarını yere devirdi, diğerleri ise geri atlayıp ona alaycı alaycı bağırdı.

"Bunu ödeyeceksiniz!" diye bağırdı onlara ve içlerinden bir iki tanesi bir hayvanın konuşabildiğine şaşırdı. Ama diğerleri, çoğu insan gibi, onun sözlerini duymazdan geldi. Tekrar üzerine geldiler, işe yaramaz mızraklarını onun ağır pullarına vurarak. Tekrar onlara döndü, üzerlerine saldırıp çeneleriyle olabildiğince çoğunu ezmeyi düşündü. Ama bir mızrak uçtu, gözüne tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve

ani bir korku hissetti. Bu insanlar onu öldürebilirdi. Onlar onu sürülerinden uzaklaştırmaya çalışan çobanlar ya da avlarını ondan korumaya çalışan avcılar değildi. Onlar onu öldürmek için buraya gelmişlerdi.

Yine kükredi ve bazılarının aceleyle geri çekildiğini görmek ona küçük bir tatmin verdi. Ama diğerleri mızraklarını hazırlayıp ona doğru koştular.

Tintaglia'nın başka seçeneği yoktu. Onlara doğru sendeleyerek, sert ve hantal bir şekilde ilerledi, başını bir yandan diğer yana sallayarak bir adamı sazlıklara fırlattı ve bir diğerini yere devirdi. Çığlık atan kurbanının üzerinden geçerek, tırnaklarının ona iyice batması için intikamla ayağını bükerek bastırdı.

Onları geçtikten sonra, önündeki nehirden başka kaçış yolu yoktu. Kaçamazdı; kaslarını gevşetmek ve havaya atlamak için zaman ve yer ihtiyacı vardı. Onları geçerek gürleyerek kuyruğunu savurdu ve kuyruğunun bir adama çarptığını hissedip onun çığlığını duymanın tatminini yaşadı. Arkasına bakmadı. Kaçıyormuş gibi görünmektense, sadece uzaklaşıyormuş gibi görünmek daha iyiydi.

Nehir onu bekliyordu. Durmadı, nehre girdi. Düşmanları, gemilerini onun aşağısındaki kıyıya yanaştırmıştı. Demek insanlar aralarındaki kavgayı bırakıp onu yakalamak için birleşmişlerdi! Geçerken gemileri yok etmeyi düşündü, ama gücünden şüphe etti. Bunun yerine, göğsüne kadar suya girip nehrin yukarısına doğru yüzmeye başladı. Eğer peşinden gelmek istiyorlarsa, gemilerine binip kürek çekmeleri gerekecekti. Ve eğer suda ona yetişirlerse, bir tekneyi devirebilir ya da en azından kürekleri kırılabilirdi.

Arkasında, kıyıda sinirli sinirli bağırışmalar duydu. Bir mızrak yanına düştü ve bir ok sırt zırhına saplandı, iki zırhın arasına sıkışıp kaldı ve sonra düştü. Aptal böcekler, ona saldırmaya cesaret ettiler! Yaralanmamış olsaydı, onlardan ve gemilerinden geriye sadece dumanlı et ve parçalanmış tahta kalırdı!

Bir adım daha attı ve nehir suyu sıkıca kapattığı kanatlarının altından içeri sızdı. Soğuk su, yarasına asit gibi değince öfkeli bir çığlık attı. Sıkıntıyla ilerlerken, mızrak ucunun hiç girmediği kadar derine saplanan acı yüzünden dizlerinin üzerine çöktü. Kıyıda duran adamlar, bacakları altında çökerek batışını izlerken maymunlar gibi çığlık attılar ve bağırıldılar. O geriye dönüp onlara baktı ve öfkeli bir çığlıkla düşüncesini haykırdı. "*Hepiniz*

Öleceksiniz! Size bir ejderhanın sonsuz sözünü veriyorum. Ejderhalara saldıran tüm insanlar ölecek!"

O öfke patlamasını geniş bir alana yayarak, Kelsingra'daki uzak ejderhalara umutsuz bir mesaj gönderdi. Acı daha derine saplanırken ve soğuk su vücudundaki ıslığı emip alırken, onu duyan var mı diye merak etti.

Saban Ayının 5. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

Kuş Bekçileri Loncası'ndan

Övgü Bildirisi

Tüm Lonca Salonlarında asılmak üzere.

Bingtown'da kuş bakıcısı olarak görev yapmış ve Lonca'nın saygın bir üyesi olan Erek Dunwarrow'a bu onuru vermekten büyük mutluluk duyuyoruz. Bu ödülle, Bingtown'daki kuş yetiştirme programına, özellikle de dayanıklılık ve hız için kuş yetiştirme programına yaptığı önemli katkılarından dolayı onu takdir ediyoruz.

Kendisine altmış gümüş ödül verilmekte ve bu özel soy ve renge sahip kuşlara artık resmi olarak Dunwarrows adı verilecek olması da ayrı bir onurdur.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gümüş

"Tepelerin yakınında harika yerler vardı. Daha küçüktü ama manzarası muhteşemdi. Avlanmaya da daha yakındı." Carson, avlanmanın Sedric'in öncelikli kriterleri arasında olmadığını bildiği için son cümleyi alçak sesle ekledi. Gözlerini şehrin arkasındaki tepelere ve kayalıklara çevirdi ve ormanlık yamaçlara özlemle baktı.

"Vahşi doğaya daha yakın. Ve her şeyden daha uzak," dedi Sedric alaycı bir gülümsemeyle.

"Nehirden uzak, belki," diye karşılık verdi Carson. "Ama şu anda bağımsız yaşamak için ihtiyacımız olan her şeye daha yakın. Ormanlık tepelerde avlanmak iyidir; ejderhalar daha açık arazileri avlanmayı tercih eder. Ayrıca fındık veya meyve veren ağaçlar da vardır. Yabani çilek de mutlaka bulunur. Yüzbaşı Leftrin'in Cassarick'ten getirdiği erzak sonsuza kadar yetmez. Bitene kadar bekleyip sonra endişelenmemeliyiz. Şimdi et stoklamalı ve başka yiyecek kaynakları aramalıyız."

"Bunu daha önce duydum galiba," dedi Sedric sessizce ve Carson aniden nefesini keserek durdu.

Sonra güldü. "Biliyorum. Aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyorum. Genellikle sana, çünkü bazen beni dinleyen tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Diğerleri çocuk gibi davranıyor, sadece bugünü, bu saati düşünüyorlar."

"Diğerleri de dinliyor. Sadece günlük avlardan, rıhtımdaki işlerden ve senin onlara yaptırmaya çalıştığın diğer işlerden kısa bir mola veriyorlar. *Onlar* genç, Carson. Ve birdenbire tekrar çay, reçel ve gemi bisküvisi var. Onlara birkaç gün daha zaman ver, sonra bazılarını tekrar uzun bir ava çıkmaya ikna etmene yardım ederim. Ama şimdilik, biraz zaman ayırıp kendimize zaman ayıramaz mıyız? Sana göstermek istediğim bir ev var. *Beğeneceğini düşünüyorum.*"

biraz kendimize zaman ayıramayız mı? Sana göstermek istediğim bir ev var. Beğeneceğini düşünüyorum."

"Bir ev mi?" Carson başını eğdi ve sıırttı. "Yoksa bir malikane mi?"

Bu kez Sedric üzülerək omuz silkti. "Kelsingra'daki herhangi bir ev sana malikane gibi görünür tabii. Rain Wilds'ta hepiniz küçük evler yapmayı öğrendiniz. Ama birkaç gün önce yürüdüğüm bir sokakta ilgimi çeken evler vardı. Evet, Bingtown standartlarına göre bile büyük evler. Ama girdiğim evin bahçesinde şeffaf tavanlı odalar vardı. Yani ormanlardan ve tepelerden çok uzakta olsak da evimizde yiyecek yetiştirebiliriz."

"Eğer tohumumuz olsaydı... Tamam, peki. Bir bakalım," Sedric ona uzun bir bakış attığında Carson pes etti. "Sanırım haklısın, Leftrin tohum ve tavuk siparişı verdiğini söylemişti. Sadece kendimi bahçeyle uğraşırken ya da yemek için kuş yetiştirirken hayal edememiştim."

"Ben de kendimi bir Elderling olarak hayal etmemiştim," diye karşılık verdi Sedric. "Carson, bence önümüzde birçok hayatı keşfetmek için uzun yıllarımız var. Çiftçilik yapabiliriz, sığır yetiştirebiliriz..."

"Ya da avlanabiliriz."

"Ya da avlanabiliriz. Burası. Sanırım doğru caddeye geldik. Kelsingra çok büyük ve geniş bir şehir. Her seferinde şehri öğrendiğimi sanıyorum, ama keşfedilecek başka bir cadde daha buluyorum. Sanırım buradan yukarı. Yoksa buradan aşağı mıydı?"

Carson hoşgörölü bir şekilde güldü. "Manzara var mıydı? Varsa, o zaman yokuş yukarıdır." Durdu ve Sedric'in caddeyi yukarı aşağı bakmasını izledi. Tunikasının yakasını düzeltti. Sedric'in onun için seçtiği kıyafetlerin rahat olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve sıcaktı. Ve deri giysilerinden daha hafıftı. Kendine, papağan kanatlarını andıran mavi giysilerle kaplı bacaklarına baktı. Yaşlıların giysileri. En azından botları kahverengiydi. O kadar hafıftı ki, sanki hiçbir şey giymemiş gibi hissediyordu, ama ayakları üşümüyordu ve ayaklarının altındaki taşlar onu acıtmıyordu. Giydiği geniş kahverengi kemer, kılıflı bıçak gibi, Yaşlılar tarafından yapılmıştı. Bıçağın bıçağı metal değildi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama kınından çıkardığı andan itibaren jilet gibi keskindi ve öyle kalmıştı. Ona en çok mavi, pişmiş çömlek gibi görünüyordu. Yaşlıların bir başka gizemi daha.

Bekçiler şehri keşfettikçe, daha fazla eser buldular. Doğru, evlerin, dükkanların ve binaların çoğu boştu, sanki burada yaşayan insanlar eşyalarını toplayıp gitmiş gibi. Ancak şehrin bazı bölgelerinde

her türlü Elderling eşyasının bulunduğu konaklar ve evler buluyorlardı. Ahşap eşyaların çoğu toza dönüşmüştü, parşömenler ve kitaplar da aynı şekilde çürümüştü. Ancak bazı kumaşlar, özellikle de tuniklerinin yapıldığı türden olanlar, ayakta kalmıştı ve artık bekçilerin, sanki zengin Bingtown tüccarları gibi yüzükler ve kolyeler takması alışılmadık bir manzara değildi. Carson'ı bu durum rahatsız ediyordu, ancak nedenini ifade etmekte zorlanıyordu. Hangi evi kendilerine ait olarak alacağına karar vermek de onu rahatsız ediyordu. Sedric ile ejderha banyolarının üstündeki odaları paylaşıyorlardı ve bu odalar bile ona aşırı lüks geliyordu. Sedric'in neden büyük ve gösterişli bir ev istediğini tam olarak anlamıyordu. Ama eğer istediği buysa, bunu hak ediyordu.

Ona bir göz attı ve gülümsemek zorunda kaldı. Sedric, sokağın önündeki büyük evleri incelerken, bir avcı kadar uyanık ve kararlı görünüyordu. Kelsingra'ya taşınmak ona iyi gelmişti. Carson, mümkün olduğunda temizliğe çok önem veren bir adamdı, ama Sedric bunu bir sanat haline getirmişti. Saçları altın rengine parlıyordu, Relpda'nın vücudunun her yerine bahşettiği metalik bir ışıltıyla. Gözlerine, cildine, tırnaklarına ve hatta saçlarına bakır rengi bir sıcaklık katmıştı. Bugün Sedric, tunik ve çoraplarında metalik mavi tonlarla bu ışıltıyı yansıtmayı tercih etmişti, kemeri ve çizmeleri ise siyahtı. Elderling kıyafetleri o kadar iyi duruyordu ki, Carson kimsenin fazladan bir kıyafet değiştirmeye ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Ancak Sedric gardırobuna bir gökkuşağı eklemiş ve kıyafetlerini değiştirmekten, bazen günde birkaç kez, tarıfsız bir zevk alıyordu. Carson, partnerinin kıyafetlere olan düşkünlüğünü anlamasa da, onu bu şekilde izlemekten büyük keyif alıyordu. Sedric, Carson'ın dikkatli bakışlarını hissetti ve avcıya sorgulayan bir bakış attı.

"Ne var?" diye sordu.

Carson'ın gülümsemesi genişledi. "Sadece sen. Hepsi bu."

Sedric'in yüzü kızardı, bu da onu hem daha çocuksu hem de daha çekici hale getirdi. Carson'ın iltifatından etkilendiği için kızardığı gerçeği, avcının gözünde etkisini daha da artırdı. Sedric'i dirseğiyle dürttü ve sonra kolunu onun omzuna attı. "Hangi ev?" diye sordu ona samimi bir şekilde, o anda Sedric hepsinde birden yaşamak istediğini söylerse, bunu mümkün kılmak için elinden geleni yapacağını biliyordu.

"Bekle!" dedi Sedric keskin bir sesle. Carson'ın kolundan kurtuldu ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Carson bir an için incindi, ama sonra Sedric'in onu takip etmesinin yoğunluğunu fark etti.

Sedric'in onu takip etmesinin yoğunluğunu fark etti. Etrafına bakarken, tuhaf bir önsezi omurgasından yukarı doğru yayıldı.

Burası, özenle yapılmış evlerin bulunduğu bir semtti ve neredeyse her kavşakta bir çeşme, heykel veya bir tür meydan vardı. Carson'ın standartlarına göre tüm yapılar saray gibiydi, ama Sedric, bunların cazibesini görmezden gelerek kararlı adımlarla yokuş aşağı ilerliyordu. Su döken bir kadın heykelinin bulunduğu küçük bir meydanı geçip, kasıtlı olarak daha mütevazı evlerin bulunduğu bir sokağa girdi. Ana caddeler, ejderhaların geçit törenine uygun geniş bulvarlardan geniş ama dolambaçlı sokaklara dönüşüyordu ve ilerledikçe binalar daha insani boyutlara bürünüyordu. Garip. Carson, bu kadar basit evlerin tavus kuşu sevgilisinin ilgisini çekeceğini hiç tahmin etmemişti. Sedric tuhaf bir şekilde hareket ediyor, sağa sola bakınıyordu, geçtiği evleri inceleyen bir adam gibi değil, sanki kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi. Hayır. Carson aniden fark etti ki, yolunu kaybetmiş ve bir işaret arıyor gibi bir adam gibi davranıyordu. Gözlerini kaldırıp çevreyi taradı. Kelsingra'nın geri kalanı gibi, burası da taştan yapılmıştı ve burada mavimsi gri taşlar hakimdi. Dikkat çekici hiçbir şey görmedi. Dikkatlice, şehre karşı farkındalığını açtı ve uzun zaman önce ölmüş Elderlinglerin izlenimlerinin düşüncelerine dokunmasına izin verdi.

Elderling olmanın bu yönü onu her zaman biraz rahatsız etmişti. Kendisi de mahrem bir adam olan Carson, başkalarının kişisel anılarına dalmak garip geliyordu. Diğer bekçiler bunu doğal karşılıyor gibi görünüyordu ve o da başka bir zamanın duyusal anılarının tadını çıkarmayı seçenleri suçlamıyordu. Nüfusun bu kadar az olduğu bir yerde, mevcut partnerler için itişip kakışmak ve kavga etmektense, ihtiyaçlarını bu şekilde karşılamak daha iyiydi. Ve taşlardan paylaşılan anılardan, ejderhaların ve çevredeki toprakların yaşamı hakkında bilgilerin yanı sıra, şehrin işleyişi hakkında teknik bilgiler gibi değerli bilgiler elde edilebileceğini biliyordu. Sedric'in, tiyatroya gitmekten veya ozanları dinlemekten hoşlandığı gibi, anı taşlarını dokunmaktan da hoşlandığını biliyordu. Şehrin taşları, bazıları dramatik, bazıları dokunaklı hikayelerle doluydu. Ama şehrin başka hiçbir yeri burayı hissettirmiyordu. Burası sessizdi. Burada hiçbir anı canlanmıyordu, uzun zaman önceki bir yaz gününden kalma bir koku ya da birinin kahkahasının yankısı bile yoktu. Burada şehir sessizdi, sırlarını sessizlik içinde saklıyordu. Sedric ona baktı, yüzünde şaşkınlık vardı ve Carson, partnerinin de aynı şeyi fark ettiğini hissetti.

"Ne arıyorsun?" diye Sedric'e seslendi ve sözleri sessiz taşlardan ona geri yankılandı.

"Emin değilim." Sedric, rüyadan uyanmış bir adam gibi etrafına bakındı. "Sokaklar birdenbire çok tanıdık geldi. Sanki daha önce buraya gelmişim gibi, hem de sık sık. Önemli bir nedenle. Ama o kısmı hatırlamaya çalıştığım da, hafızamdan siliniyor. Ama garip bir şekilde. Taşlardan aldığım Elderling anıları genellikle hafızamda net bir şekilde kalır. Ama bu sis gibi..."

"Kasıtlı bir şekilde." Carson onun düşüncesini tamamladı.

"Evet. Sanki bir şey kasten gizleniyormuş gibi."

Şu anda geçtikleri binalar artık evler ya da konaklar değildi, ejderhaların insanlar kadar özgürce girebilmesi için tasarlanmıştı. Sessizce geçtiler, yumuşak ayakkabıları kaldırım taşlarında fısıltılar çıkardı.

"Burası daha eski," dedi Sedric aniden. "Sokakların döşeme şekli, binalar... Burası ejderha banyolarının olduğu şehir kısmından ya da harita kulesinin bulunduğu o büyük Kayıt Salonu'ndan daha eski."

"Sanırım Kelsingra burada başlamıştı." Carson, yıpranmış basamakların bir binanın girişine indiğı yere doğru başını salladı. "Bana öyle geliyor ki, taş basamaklar bu kadar yıpranana kadar çok sayıda ayak basmış olmalı. Ve bu binalar, bakarsan, aslında caddeden daha alçak. Sanki caddeler onarılıp yükseltilmiş gibi." Sedric'in şaşkın bakışına karşılık Carson yana baktı. "Oraya hiç gitmedim, ama Eski Jamaillia'nın öyle olduğunu duydum. Oraya gitmiş bir arkadaşım, eskiden birinci kat pencereleri olan yerlerin şimdi kapı olduğunu, sokakların çok yükseltildiğini söyledi."

Sedric başını salladı, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Oraya gitmiştim, haklısın. Garip. Tam oraya bakıyordum ama fark etmemiştim."

Bir süre sessizce yürüdüler. Sokaklar daralıyor, binalar alçaklaşıyordu, sanki buraya ilk yerleşenler Elderlinglerin büyük hırslarından habersizmiş gibi. Carson, Sedric'in kendisine yaklaştığını fark etti. Carson koluna girdi ve bu şehirde her zamankinden daha uyanık hissetti. Bu semtte anıların gürültüsü yoktu. Belki de bu bölge, Elderlingler anıları taşlara saklama büyüsunü kazanmadan önce inşa edilmişti. Arnavut kaldırımlarında ayak sesleri daha yüksek geliyordu, Sedric'in parmaklarının altında cildinin sıcaklığı daha samimi. Bütün duyuları burada daha keskinleşmişti. Kendini daha çok kendisi gibi hissediyordu ve daha önce kim olduğunu merak ediyordu.

"Orada!" dedi Sedric aniden ve parmağıyla işaret etti.

"Ne var?" diye sordu Carson. Tanıdık bir şey aklının ucunda dolanıyordu, ama hatırlayamıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sedric. "Sadece önemli olduğunu biliyorum."

Carson aniden titredi, ama üşümedeki titreme değildi. Başka bir şeydi. Tehlike mi? Bekleyiş mi? Başını kaldırıp havayı kokladı, bir avcının kokusu mu bunu tetiklemişti acaba diye merak etti. Hiçbir şey yoktu. Ama aniden neredeyse cinsel bir heyecan onu sardı ve vücudunda yayılan bu heyecanın kendisine ait olmadığını fark etti. Düşüncelerinden hiç uzaklaşmayan Spit, bu yer hakkında bir şeyler biliyordu. Ya da neredeyse biliyordu. Bir yerlerde, küçük gümüş ejderha kanatlarını sallamış, altındaki uyuklayan geyiği görmezden geliyordu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde şehre geri dönüyordu. Carson etrafına bakındı, ejderhasının gözlerinden ne gördüğünü anlamaya çalıştı.

"O", şehrin yeni kesimlerindekiler kadar geniş ve görkemli olmayan açık bir meydandı. Ortasında enkaz yığını vardı. Yıkım hem kasıtlı hem de yeni yapılmış gibi görünüyordu; en azından şehrin diğer deprem hasarlarından çok daha yeni. Ölü bir yılan gibi kıvrılmış uzun bir siyah zincir vardı. Yeşil, altın ve kırmızı renkli keresteler odun parçalarına dönüşmüştü. Yıkılmış yapıya yavaşça yaklaştılar ve Sedric ilk konuşan oldu. "Orada bir delikten çıkıyor. Etrafındaki alçak duvarı, ya da ondan geriye kalanları görüyor musun? Su çekmek için kullanılan bir kuyuya benziyor, ama çok daha geniş. Ama bu kadar yakınında bir nehir varken neden buraya kuyu kazmışlar?"

"Su için değildi," dedi Carson sessizce. Sanki başka biri konuşuyormuş gibi kendi sözlerini dinledi, sonra sessiz kaldı, anlaşılmaz bir fikri kovalıyordu. Sonunda tek bir kelime söyledi. "Gümüş," dedi yüksek sesle, ejderhasının düşüncesini yineleyerek, sonra inkar edercesine başını salladı. "Bu mantıklı değil."

Ama Sedric sanki bir kukla gibi boyu uzamış, biri kuklanın başındaki ipi çekmiş gibi görünüyordu. Gözleri daha da açıldı. "Gümüş mü? GÜMÜŞ!" diye bağırdı. "İşte bu, Carson. Rüyalarındaki yer. Gümüşün yeri. Tatlı Sa, haklıydın. Burası Gümüş kuyusu, Kelsingra'nın inşa edilmesinin asıl nedeni. Hatırla, uzun zaman önce, neden buraya bu kadar büyük bir şehir inşa ettiklerini merak etmiştin. Bunun nedeni neydi, hangi ticaret, hangi endüstri, hangi liman burayı çekici kılıyordu? Neden kışları bu kadar soğuk ve nemli bir yere ejderhalar için bir şehir inşa ettiler? Neden Elderlingler burada kaldı? İşte cevabımız. Gümüş kuyu. Kelsingra'nın gizli kalbi."

Carson gözlerini kırptı. Sedric'in sözleri kulaklarını doldurmuş, zihnini belirsiz anılarla doldurmuştu. bağlantılar yarı düşünceler ve ipuçları bir neredeyse

tanınabilir ağı. "Gerçekten gizli. Yabancılardan saklanan bilgi. Sadece Yaşlılar buraya, şehrin bu kısmına girebilirdi." Derin bir nefes aldı, sanki bilgiyi içine çekiyormuş gibi. Aklına başka bir düşünce gelince kaşlarını çatı. "Ve tüm Yaşlılar değil. Sadece birkaç kişi bu görevi yerine getirme ayrıcalığına sahipti. Bu, sadece dış dünyadan değil, şehir içinde bile sıkı bir şekilde saklanan bir sırdı. Bu sır, en azından kasıtlı olarak, taşlara kazınmamıştı. Bir nesilden diğerine, kuyu bekçileri tarafından aktarılmıştı. Gümüş o kadar nadir ve değerliydi ki, kuyu yerleri haritalara kaydedilemiyordu. Sadece ustaların bildiği bir lonca sırrı gibiydi. O kadar değerli bir sırdı ki, ejderhalar bile diğer yumurtlama alanlarındaki ejderhalara bundan bahsetmezdi. Bakışları hüzünlü ve uzaklaştı. "O kadar değerli bir kaynaktı ki, muhtemelen ejderhaların birbirleriyle savaşacakları tek şeydi."

"Nereden biliyorsun?" Sedric merakla sordu.

Carson omuzlarını kaldırıp yavaşça indirdi. "Birazını Spit'ten öğrendim, ama o bile bunu tam olarak çözememişti. İnsanların şehrin işleyişine dair anılarını sakladıkları yerleri kasten araştırdım. Su sistemi, ısıtmalı binalar, taşların birbirine nasıl bu kadar iyi uydurulduğu. İşlerin nasıl yapıldığını, eskiden nasıl yapıldığını bilmek hoşuma gidiyor. Ne yaptıkları hakkında çok bilgi buldum, ama nasıl yaptıkları hakkında çok az. Sanırım yaptıklarının taş anılarını bırakanlar, burayı da özenle korumuşlar ve... burada başka bir şey yapmışlar. Tam olarak anlamış değilim. Ama sanırım, istemeden de olsa, o anıların parçalarını diğerleriyle birlikte saklamışlar. Benim için bunları bir araya getirip bir fikir edinmeme yetecek kadar. İz bırakmamış bir avın izini sürmek gibi. Bükülmüş bir dal, yırtık bir yaprak..."

Bir an için görüşü bulanıklaştı. Gözlerini kırptı ve başını salladı, sonra hayal etmediğini fark etti. Gün daha kararmıştı. Nedenini bulmak için yukarı baktı. Yukarıda, ejderhalar güneşin zayıf ışınlarını engellemek için spiral şeklinde bir girdap oluşturarak toplanıyordu. Yukarıda daireler çizerek alçaldılar. Spit önde gidiyordu. Uzakta, altın rengi Mercor hızla yaklaşıyordu, gittikçe büyüüyordu. Trompet sesleri duyuldu ve diğerleri cevap verdi. Sessizce, tüm bekçileri buraya toplanmaya çağırıyorlardı. Carson, Sedric'e baktı; arkadaşı gülümsüyordu. "Sanırım beni duydular."

Ancak Carson, etrafında dönen yaratıklara bakarken bir önsezi hissetti. Bu önsezi, kalp atışlarını hızlandıran bir duygu seline, sevinç ve beklentiye dönüştü. Ejderhaların duygularının sadece yankısını hissettiğini biliyordu.

"Sedric. 'Gümüş kuyu' nedir? Oradan çıkan şey nedir?"

"Tam olarak emin değilim. Mercor, Malta'ya tüm ejderhaların kanında doğal olarak biraz Gümüş olduğunu ve bunun bizi Elderlinglere dönüştürmelerine yardımcı olduğunu söylemişti. Onların onu bulmak için bu kadar hevesli olduklarına bakılırsa, bunun daha fazlası olmalı. Neden bu kadar önemli olduğunu yakında öğreneceğiz."

Thymara iğne batmış gibi sıçradı. Bir saniye sonra Tats da onu taklit etti. Tats'ın kolunun kıvrımında uyukluyordu. Bir zamanlar çiçeklere adanmış bir binanın cam tavanlı avlusunda uyuyakalmışlardı. Duvarlardaki kabartmalarda, daha önce hiç görmediği türde ve tamamen imkansız gibi görünen büyüklükte çiçekler resmedilmişti. Ta ki Tats, bu resimlerin detayları göstermek için bu kadar büyük yapıldığını nazikçe ona söyleyene kadar. Bulundukları oda, binanın en üst katındaydı. Çatının düz bir kısmı, ejderhaların konup kemerden içeri girmelerine izin verecek kadar genişti. Bir zamanlar Elderlinglerin oturup bitkiler hakkında tartıştıkları bankları, büyük saksılar ve toprak kaplardan oluşan bir labirent çevreliyordu. Hayatında bütün bir günü sadece çiçeklere bakarak geçirebilecek kadar boş zamanı olduğunu hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı. "Onları yiyorlar mıydı?" diye yüksek sesle merak etti. "Burada çalışıp onları yemek için mi yetiştiriyorlardı?"

Tats, cevap olarak, bir sepet çiçek tutan bir kadın heykelinin yanına gitti ve parmak uçlarını kadının eline koydu. Yüzü şaşkın bir ifadeye büründü, bakışları uzaklaştı. Kız, Tats'ın kendisinden uzaklaştığını, çiçekli kadının anılarına daldığını izledi. Göz kapakları ağırlaştı ve yüz kasları gevşedi, kadının hayatında dolaşmaya başladı. Yüzü boş ve gevşek, neredeyse aptalca bir hal aldı. Onun bu halini beğenmediğini fark etti, ama onunla konuşmanın faydasız olduğunu biliyordu. İsteddiği zaman ona geri dönecekti, daha önce değil.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, gözlerinin seğirdiğini gördü ve sonra gözlerini kırptı. Tats yüzüne geri döndü ve ona gülümsedi. "Hayır. Çiçekler sadece güzellikleri ve kokuları için yetiştiriliyordu. Buradan çok uzak, buradan çok daha sıcak bir ülkeden gelmişlerdi ve sadece bu odada çiçek açabiliyorlardı. Bu Elderling, onlar hakkında yedi kitap yazmış, ayrıntılı olarak tanımlamış, bakımları için talimatlar vermiş ve farklı toprak türleri kullanarak ve suya bazı şeyler ekleyerek nasıl daha büyük çiçekler açtırabileceğini veya renklerini ve kokularını nasıl hafifçe değiştirebileceğini anlatmış."

Thymara dizlerini çenesine kadar çekmişti. Banklar, odasındaki yatak gibiydi; oturana kadar taş gibi görünüyordlardı. Sonra hafifçe yumuşadılar. Hayretle başını salladı. "Ve hayatının aylarını bu işe adadı."

"Hayır. Yıllarını. Ve bunun için çok saygı görüyordu." "Anlamıyorum."

"Anlamaya başlıyorum. Sanırım bunun, insanın ne kadar yaşayacağını düşünmesiyle ilgisi var." Bir an durdu, sonra rahatsızlık içinde boğazını temizledi. "Ne kadar yaşayabileceğimizi, seninle kaç yıl geçirebileceğimi düşündüğümde, her şeye farklı bir gözle bakıyorum."

Ona tuhaf bir bakış attı ve adam yanına gelip geniş bankta oturdu. Bir süre onunla göz göze geldi, sonra bankta uzandı ve tozlu camdan gökyüzüne baktı. "Rapskal ve ben konuştuk. Senin hakkında."

Thymara sertleşti. "Öyle mi?" Kendi sesindeki soğukluğu duydu.

Tats'ın ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, konuştuk. Kavga ettik desem daha mı memnun olurdun? İkimiz de işin o noktaya gelebileceğini biliyorduk. Rapskal, Elderling'in anılarını üstlenirken değişiyor. Daha... " Durdu, doğru kelimeyi arıyordu. "Kendinden emin," dedi, ama Thymara onun istediği kelimenin bu olmadığını hissetti.

"Ve bana gelip kavga etmek istemediğini söyleyen akıllı kişi oydu. Çok uzun zamandır arkadaş olduğumuz için, hiçbir sebeple, özellikle de sana olan kıskançlık yüzünden bunu bitiremeyeceğimizi söyledi."

Onun yanında sert bir şekilde oturdu, sadece ne hissettiğini değil, neden hissettiğini de anlamaya çalışıyordu. Kırgın. Kızgın. Neden? Çünkü ikisinin onu aradan çıkardığını, belki de onunla tartışılması gereken bir şeyi aralarında kararlaştırdıklarını hissediyordu. Sesinde sakinlik vardı. "Peki ikiniz neye karar verdiniz?"

Ona bakmadı, ama uzanıp elini tuttu. Elini tutmasına izin verdi ama parmaklarının baskısına karşılık vermedi. "Hiçbir şey karar vermedik, Thymara. Öyle bir konuşma değildi. İkimiz de Graft değiliz, seni bir karar vermeye zorlayabileceğimizi düşünmüyoruz. Sen ikimize de fikrini kanıtladın. Ne zaman ya da eğer birimizle birlikte olmak istersen, olacaksın. Ve o zamana kadar..." Adam küçük bir iç çekip sonunda ona baktı.

"O zamana kadar bekleyeceksin," dedi ve onun durumu kontrolünün kendisinde olduğunu anlamasından küçük bir tatmin duygusu duydu.

"Bekleyeceğim. Ya da beklemeyeceğim."

Şaşkınlıkla onun bakışlarına karşılık verdi. Şimdi onun yüzüne bakıp eskiden ne kadar pürüzsüz tenli bir çocuk olduğunu hatırlamak garipti. Ejderhası, köle dövmesini pullarına dahil etmişti, ama yanağındaki at şimdi daha ejderhaya benziyordu. Neredeyse elini kaldırıp dokunacaktı, ama kendini tuttu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece senin kadar özgür olduğum anlamına geliyor. Gidebilirim. Başka birini bulabilirim..."

"Jerd," diye homurdandı.

"O bunu açıkça söyledi, evet." Adam yanına döndü ve kadının elini çekti. Kadın isteksizce onun yanına uzandı. Bir süre sonra, bank kadının kanatlarına uyum sağlayarak onu sardı. Kadın adamın gözlerine baktı, bakışları soğuktu. Adam gülümsedi. "Ama ben tek başıma da kalabilirim. Ya da başkalarının gelip bize katılmasını bekleyebilirim. Ya da başka birini arayabilirim. Zamanım var. Rapskal ile bunu konuştuk. Eğer, muhtemel gibi görüldüğü gibi, iki ya da üç yüz yıl yaşayabilirsek, o zaman hepimizin zamanı var. Aceleyle gerek yok. Oyuncaklar için kavga eden çocuklar gibi yaşamak zorunda değiliz."

Oyuncak. O, bir oyuncak mı? Ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Hayır, dinle beni, Thymara. Rapskal ilk kez benimle konuştuğunda ben de aynı şeyi hissettim. Sanki benim hissettiklerimi önemsiz bir şey gibi gösteriyordu. Sanki bana bekle, seninle işi bittiğinde seni alabilirsin diyordu. Ama hiç de öyle değildi. İlk başta, hafıza taşıyla geçirdiği onca zamanı aptalca bulmuştum. Ama sanırım bir şey öğrendi. Hayat ne kadar uzun olursa, arkadaşlarını kaybetmemek, önlenebilecek kavgalara girmemek o kadar önemliymiş." Gülümsemesi biraz soldu ve bir an için üzgün göründü. "Bir asker olarak, bir erkeğin sahip olabileceği en önemli şeyin derin dostluklar olduğunu öğrenmiş. Her şey kırılabilir, kaybolabilir. Bir erkeğin kesin olarak elinde tutabileceği tek şey, zihninde ve kalbinde olanlardır."

Serbest elini kaldırıp kadının çenesinin çizgisini izledi. "Ne karar verirsen ver, benimle arkadaş kalmak istediğini söyledi. Ve bana da aynısını yapabilir miyim diye sordu. Senin kararının senin kararın olduğunu, bunu birbirimize yüklemememiz gerektiğini kabul edebilir miyim diye sordu."

"Sanırım ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum," dedi Thymara sessizce, ama kalbinde bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu.

"Başka bir şey daha söyledi, üzerinde düşündüğüm bir şey. Taşlardan hatırladığı kadarıyla, bazı Elderlinglerin

aynı sorunu yaşamış. Ve kıskançlık yapmayarak bu sorunu çözmüşler. Her kadını bir erkeğe, her erkeği bir kadına bağlamayarak.” Yüzünü tekrar gökyüzüne çevirdi. Gözlerinde neyi okumamasını istediğini merak etti. Onun da aynı şeyi kabul edeceğinden mi korkuyordu? Umut mu ediyordu? Böyle bir fikri ilk kez duymuyordu. Jerd son zamanlarda, iyiliklerini istediği kişiyle paylaşacağını ve erkek bekçilerin hiçbirinin, bir gece onunla birlikte olduğu için onun sahibi olduğunu düşünmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Ya da bir ay boyunca birlikte olduğu için. Bekçilerden üç veya dördü bu ilişkiyi kabul etmiş görünüyordu. Thymara, onlardan kendisi hakkında birkaç aşığılayıcı söz duymuştu, ama birkaçıyla gerçek bir ortaklık kuruyor gibi görünüyordu, ortaklarının birbirlerine ve ona bağlı oldukları kadar birbirlerine de bağlı oldukları bir ortaklık. Thymara bunun uzun vadede işe yarayacağından şüpheliydi, ama durumu görmezden gelmeye karar vermişti.

Ama Tats'ın çözüm olarak bunu öneriyorsa... Sert bir sesle konuştu. "Eğer umduğun buysa, üzgünüm Tats. Hem seninle hem Rapskal'la birlikte olup bundan mutlu olamam. Seni başka biriyle paylaşamam, o Jerd olmasa bile. Kalbim öyle çalışmıyor."

Aniden rahat bir nefes aldı. "Benimki de öyle." Yüzünü ona çevirdi ve kız ellerini tutmasına izin verdi. "Senin gördüğün tek gelecek buysa, uzlaşmaya hazırdım. Ama bunu istemedim. Seni tamamen kendime istiyorum, Thymara. Beklemek gerekse bile."

Sözlerindeki duygu derinliği onu şaşırttı. O da bunu yüzünden okudu. "Thymara, Kelsingra'da olmam tesadüf değil. Buraya senin için geldim. Sana ve babana sadece macera istediğimi söylemişim, ama yalan söylüyordum. O zamanlar bile seni takip ediyordum. Trehaug'da benim için gerçek bir gelecek olmadığı için değil, sen olmadan hiçbir yerde benim için bir gelecek olmadığını bildiğim için. Bu, senin burada olman ve benim burada olmamın tesadüfî bir rastlantı olduğu için değil. İyi bir avcı olduğun için ya da güzelleştiğin için de değil. Senin için geldim. Senin için buraya geldim."

Ona cevap verecek söz bulamadı.

Sessizliği doldurmak istercesine konuştu. "Diğerleri, uzlaşamadığım için beni aptal gibi hissettirdiler. Geçen gece, akşam yemeğinden sonra, sen Rapskal ile yürüyüşe çıktığında, Jerd beni kenara çekti. Odasında yüksek bir rafta ulaşamadığı bir şey olduğunu söyledi. Bu bir tuzaktı. Orada hiçbir şey yoktu, ama yalnız kaldığımızda, senin erkeklerle yaşadığın sorunları yaşamadığını söyledi. Eğer onu istersem

onu istersem onunla birlikte olabileceğimi, sonra da seni de istersem sana kur yapmaya devam edebileceğimi söyledi. Sır olarak saklayacağını, senin asla öğrenmeyeceğini söyledi." Thymara'nın gözlerine baktı ve hemen hatırlattı: "Bunu ben söylemedim, Jerd söyledi. Ben kabul etmedim ve onun teklifini reddettim." Daha alçak bir sesle ekledi, "Ona güvenmek, bir daha yapmayacağım bir hata. Ama beni çocuk gibi hissettirmeyi başardı. 'Eski kuralları' bir kenara atıp 'istediğimiz gibi yaşamayı' başaramadığım için aptal gibi hissettim. Bana güldü." Bir an durdu, sonra boğazını temizledi. "Rapskal da bana öyle hissettirdi. Bana gülmedi ama birkaç on yıl sonra fikrimi değiştireceğini söyledi. O bu fikirlerle çok rahat. Ama ben değilim."

"O zaman ben de senin kadar çocukça ve kurallara bağıyım demektir. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum." Başını onun omzuna yaslayarak tereddütle konuştu. "Ama hala hazır hissetmediğimi söylersem, fikrini değiştirir misin?"

"Hayır. Her şeyi düşündüm, Thymara. Beklemem gerekirse, beklerim. Acele etmemize gerek yok. Kırk yaşını geçemeyebiliriz diye yirmi yaşında çocuk sahibi olmak için acele etmemize gerek yok. Ejderhalar bunu bizim için değiştirdi. Zamanımız var."

O zaman belki de hazırım. Bu sözleri neredeyse yüksek sesle söyleyecekti. Artık karar vermesi için ona baskı yapmayacağını, onunla olan ilişkinin özel olması gerektiğini anladığını duymak, onun hakkında bir şeyi doğrulamıştı. Bunun yerine, "Sen tam da düşündüğüm gibi bir adamsın" dedi.

"Umarım öyledir," dedi adam. Sonra hareketsiz kaldılar, o kadar hareketsiz ki kız uykuya dalmaya başlamıştı, ta ki Sintara'nın heyecanlı dürtüsüyle uyanana kadar.

"Gümüş!" diye bağırdı ve Tats'ın sesi neredeyse onun sesini yankıladı. Ejderhasının heyecanı ses tonunda da hissediliyordu. Ama Thymara'ya şaşkın bir bakış attı. "Gümüş kuyu mu? Gümüş kuyu mu?" İnanamıyordu. "Rüya mı gördük?"

Kafasını salladı ve gülümsedi. "Sintara, Carson ve Sedric'in onu bulduğunu söyledi. Bana yerini gösterdi." Gözlerini kırptı, kuyunun yeri aniden zihnindeki şehir haritasını yeniden düzenledi. Tabii ki. Artık her şey mantıklı geliyordu. Gömülü anılardan bilgiler sızmaya başladı; sadece Yaşlılar ve ejderhaların bilmesi gereken sır, dış dünyayla asla paylaşılmaması gereken tek bilgi. Kelsingra'nın konumu ve varlığının nedeni. Gülümsemedi: bunun için çok büyük bir şeydi. "Ejderha Gümüşü. Tüm büyü'nün kaynağı."

Selden alçak seslerle uyandı. Bir erkeğin sesi, ısrarcı ve neredeyse alaycı, bir kadının sesi, öfkeli ve kızgın. "Babama söyleyeceğim."

"Anahtarını bana kim verdi sanıyorsun? Muhafızlara istediğim gibi girip çıkmama izin vermelerini kim emretti sanıyorsun?"

"Sen benimle evlenmedin! Bana dokunmaya hakkın yok! Çekil başımdan! Dur!"

Selden uyanık olduğunu, bunun bir rüya olmadığını ve kadının sesini tanıdığını anlaması biraz zaman aldı. Kendini dar divana sürükleyerek oturur pozisyona getirdi. Küçük ocaktaki ateş sönmek üzereydi: gece geç olmuştu. Küçük çalışma odasına bakındı. Kimse yoktu. Bir rüya mıydı?

Hayır. Bir erkek sesi, alçak ve öfkeli. "Buraya gel!" Komşu odadan geliyordu.

Oda dönmesin diye başını tuttu, sonra öksürük krizine girdi ve aniden diğer odadaki sesler kesildi.

"Onu uyandırdın," diye bağırdı Chassim. "İyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Babam onu öldürmeden önce ölmesini istemezsin." Sesi, konuştuğu kişiye karşı tiksinti doluydu.

"Ben işimi bitirene kadar bekleyebilir," diye cevapladı adam aniden. Sözlerinin ardından mobilyaların devrilme sesi duyuldu, ardından bir kadının çığlığı, aniden boğuk bir sese dönüştü.

Kadının ona giymesi için verdiği uzun cüppe beline dolanmış ve bacaklarını sarmıştı. Selden bacaklarını yataktan salladı ve kendini kurtarmak için çabaladı. "Chassim!" diye bağırdı ve öksürükten boğuldu. Ayağa kalktı, kendini çok uzun hissediyordu, rüzgarda sallanan saz gibi sendeliyordu. Dizleri titremeye başladı. Kanepenin arkasına tutunarak iki adım attı ve uzattığı elleri kapının sağlam ahşabına değdi. Buraya geldiğinden beri odadan çıkmamıştı; kapının nereye çıktığını bilmiyordu. Ağır panelleri tokatladı, sonra kolu buldu ve mandalı çekti. Kapı açıldı ve o sendeleyerek içeri girdi. Chassim, iri bir adam tarafından yatağa yapışmış haldeydi. Adam bir eliyle kadının boğazını sıkarken, diğer eliyle kadının geceliğini yukarı çekiyordu. Kadın, boğazını sıkın eli umutsuzca çekiyordu. Başını geriye doğru atılmış, örgülü saçları dağılmış, ağzı açık, nefes alamadığı için gözleri korkudan şişmişti.

"Bırak onu!" diye bağırdı, ama sözler tüm nefesini aldı. Öksürerek sendeledi. Bir saksıyı yakaladı ve adama fırlattı.

sırtından sekip yere düştü, kırılmadan, yarım daire çizerek yuvarlandı ve yuvarlanırken toprağı etrafa saçtı. Adam omzunun üzerinden baktı; zaten öfkeden kızarmış yüzü, öfkeyle morardı. "Çık dışarı! Çık dışarı, yoksa seni öldürürüm, seni ucube!"

"Chassim!" Selden bağırdı, çünkü dili ağzından çıkmaya başlamıştı. "Onu öldürüyorsun! Bırak onu!"

"Onu öldürmek benim hakkım! Sen de öyle!" diye bağırdı Ellik. Onu bırakıp Selden'e doğru atıldı.

Elinde pirinçten bir heykelcik vardı. Selden onu şansölyeye fırlattı ve onun yanından geçip yere düşerek gürültüyle yere çarptığını izledi. Sonra Ellik onu cüppesinin önünden yakaladı, ayaklarından kaldırdı ve bir bez parçası gibi salladı. Selden başının çılgınca sallanmasını kontrol edemiyordu. Saldırganın üzerine yumruk yağdırdı, ama ellerinde ve kollarında hiç güç kalmamıştı. Öfkeli bir çocuk bile daha etkili bir şekilde dövüşürdü. Ellik alaycı ve zafer dolu bir kahkaha attı ve Selden'ı bir kenara fırlattı. Selden kapıya çarptı ve kayarken kapıya tutundu. Karanlık odayı küçülttü ve sonra odanın varlığı tamamen ortadan kalktı.

Biri omuzlarından tutup onu sırt üstü çevirdi. Chassim'in "Durun. Benim. O gitti" dediğini duyana kadar, etkili bir darbe indirmek için çırpındı.

Oda karanlıktı. Gözleri alıştıkça, kadının geceliğinin soluk rengini ve yüzünün etrafında sarkan solmuş altın rengi örgülerini gördü. Saçları yarı açık olan yüzünü görünce, kadının düşündüğünden daha genç olduğunu fark etti. Saçlarını yüzünden geriye attı ve aniden acı çektiğini fark etti. Her tarafında. Çok fena. Yüzünde belli olmalıydı, çünkü kız yorgun bir sesle, "Çıkarken sana birkaç tekme ayırdı" dedi.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu ve sorusunun aptallığı karşısında kadının gözlerinde küçük öfke kıvılcımları gördü.

"Hayır. Sadece tecavüz etti. Çok yaratıcı bir şekilde bile değil. Sadece eski usul boğma, tokatlama ve tecavüz."

"Chassim," dedi şok içinde; onu bu kadar duygusuzca önemsemediği için neredeyse azarlayacaktı.

"Ne?" diye sordu kız. Ağzı şişmişti, ama dudakları hala dehşetle kıvrılmıştı. "İlk seferim mi sandın? Değildi. Yoksa şaşırmış gibi yapıp, sizin türünüzün böyle olmadığını mı iddia edeceksin?"

Sert sözler söylerken ona nazikçe dokundu, omuzlarından tutup oturur pozisyona getirdi. Adam tekrar öksürdü ve kadın kolunun ucunu kaldırıp ağzını sildiğinde utandı. Konuşabilecek hale gelince, “Benim halkımda tecavüz hoş görülmez” dedi.

"Hayır mı? Ama eminim yine de oluyor."

"Olur," diye itiraf etmek zorunda kaldı. Nazikçe ondan kurtuldu. Eğer kadın onu izlemiyor olsaydı, divana geri sürünerek giderdi. Ellik'in onu tekmelediği yerleri hissedebiliyordu. Bir kez kaburgalarına, bir kez kalçasına ve bir kez de kafasına. Acıyordu, ama daha kötüsü de olabilirdi. Esaretinde, bir adamın dövülüp sonra da tekmelenerek öldürüldüğünü görmüştü. Bu olay, ilk kez sergilenmeye başladığında kafesinin hemen dışında olmuştu. Saldırganların hepsi sarhoştı, hepsi alaycı seyircilerdi ve o hiçbirine karşı iyi hisler beslememişti, ama yine de onlara durmaları için bağırması ve yardım istemiş, gelip bunu durdurması için birine seslenmişti.

Kimse yapmamıştı.

"Onu durdurmaya çalıştım," dedi. Sonra neden kendi başarısızlığını ona söylediğini merak etti. Ayağa kalktı ve kısa mesafeyi geçerek divana doğru yürüdü, yürürken mobilyalara tutunarak. Divana ulaştığında, oturmaktan çok düşmüş gibi oldu.

Chassim onu izledi, sonra ocağın kenarına gidip bir iki odun daha attı. Birkaç saniye sonra alevler canlandı ve odunların üzerinde yayıldı. Ekstra ışıkla, kızın yanağının morarmaya başladığını görebiliyordu. "Evet. Sen yaptın," dedi kız, sanki konuşmalarında bir ara olmamış gibi. Sonra ona doğru dönüp baktı. Yere oturmuş, örgülü saçları dökülmüş, soluk geceliği ateşin ışığını ve gölgesini yansıtıyordu, hiç olmadığı kadar çocuk gibi görünüyordu. Malta gibi, o kızken ve o küçük bir çocukken, bazen geceleri mutfığa gizlice girip aşçının kilerde sakladığı lezzetleri görmek için. Çok uzun zaman önceydi, aniden fark etti. Savaş ve zorluklar onu sonsuza dek parçalamadan önce, kısa bir süre süren şımartılmış bir çocukluk.

Chassim'in gözleri bir çocuğun gibi değildi, ona sordu: "Neden? Neden yaptın? Seni öldürebilirdi."

"O sana zarar veriyordu. Bu yanlıştı. Ve sen bana karşı naziktin..." Ona neden yardım etmeye çalıştığını sorduğuna şaşırды. Bu o kadar garip bir davranış mıydı? Daha derine indi ve acı verici bir dürüstlikle cevap verdi. "Bu

Bana da bir kez olmuştu." Sözleri ağzından çıkıverdi ve sonra dehşete kapıldı. Bunu kimseye anlatmak istememişti. Başka birinin bunu bilmesi, olayı gerçek kılıyordu.

Kız ona baktı, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve o, kızın şimdi onun hakkında ne düşündüğünü merak etti. Bu, onun gözünde onu ne kadar daha az insan yapıyordu?

"Nasıl?" dedi sonunda ve onun söylediklerini anlamadığını gördü.

O sert bir şekilde konuştu ve Ellik'in ona yaptıklarını anlatırken kendi duygusuzluğunu aniden fark etti. "Beni isteyen bir adam vardı. Sanırım bir yenilik olarak, bazı erkeklerin hayvanlarla çiftleşmesi gibi, sadece farklı olanı görmek için. Beni esir tutan adama iyi para ödedi. Bekçim onu kafesime soktu ve uzaklaştı. Ve... sanki deli gibiydi. Sanki ben bir şey, bir hayvan bile değildim. Ona karşı geldim, onunla dövüştüm ve sonunda, onun benden çok daha güçlü olduğunu anladığımda yalvardım. İşe yaramadı. Bana acı verdi. Çok acı. Sonra benden indi ve uzaklaştı. Birinin sana inanılmaz acı vermekten zevk aldığını bilmek... pişmanlık duymadan. Bu, kendini görme şeklini değiştirir; diğer insanlara olan inancını değiştirir. Her şeyi değiştirir." Sözleri kesildi.

"Biliyorum," dedi kadın basitçe.

Sessizlik çöktü. Ateş çıtırdadı ve o, herkesin önünde çıplak olarak sergilendiği zamankinden daha çıplak hissetti. "Ondan sonra günlerce hastalandım. Gerçekten hastalandım. Çok acı çekiyordum. Kanamalarım ve ateşim vardı. O zamandan beri tamamen sağlıklı olduğumu sanmıyorum." Sözler ağzından döküldü. Elini kaldırıp ağzını kapattı. O zaman ve o günden beri hiç dökmediği gözyaşları gözlerinde yanıyordu. Kendisine yapılan şiddete karşı çaresiz, parçalanmış ve hırpalanmış bir çocuğun gözyaşları. Erkekliğinin, onurunun son kırıntısıyla gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Zorlandığında etin yırtılır." Sert gerçeği sessizce söyledi. "Diğer kadınların bununla alay ettiğini duydum. Bazı kadınların hak ettiği bir şey olarak ya da eyleme heyecan katmak için. Heyecanlanmak için numara yapmak gibi. Bunu anlayamıyorum. Onları tokatlayıp, anlayana kadar boğmak istiyorum." Yavaşça ayağa kalktı ve bunun ona ne kadar acı verdiğini görebiliyordu. Birkaç nefes aldı ve sonra ona eğilip battaniyeyi üzerine çekti. "Uyu," dedi.

"Belki yarın daha iyi bir gün olur," diye cesaretle söyledi. Tekrar öksürdü.

"Sanmıyorum," dedi kadın, ama acımasızca değil. "Ama ne olursa olsun, bu bizim tek günümüz olacak." Yavaşça odadan çıktı, kapıda durdu. "Ejderhan," dedi. Başını ona doğru eğdi. "Seni dönüştürdüğünde canın acıdı mı?"

Yavaşça başını salladı. "Bazen değişiklikler rahatsız edici olabilir. Ama paylaştıklarımız buna değirdi. Keşke daha iyi açıklayabilseydim."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor mu? Sana nasıl acı çektiklerini biliyor mu?"

"Sanmıyorum."

"Eğer bilseydi, buraya gelir miydi? Sana yardım etmek için?" "Öyle olmasını isterdim," dedi sessizce.

"Ben de öyle umuyorum," diye cevapladı kadın. Ve bu tuhaf sözlerle onu terk etti.

Saban Ayının 5. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Rain Wild Tüccarları'ndan Jani Khuprus, Trehaug
Bingtown Tüccarları'ndan Ronica ve Keffria Vestrit'e, Bingtown***

Keffria, tavsiyeni dinledim. Malta'nın yokluğunun uzun bir açıklaması, Ophelia adlı gemiyle gönderilen ve Kaptan Tenira'ya emanet edilen mühürlü bir pakette sana gönderiliyor. Hepimizin çok iyi bildiği gibi, o kusursuz bir şeref adamıdır.

Bu bilgiyi en derin gizlilik içinde saklamanızı rica ediyorum. Ben de hala daha fazla haber bekliyorum, ama bildiklerimi sizinle paylaştım. Bu kadar kaçamak davranmak ve paketin gelmesini beklemek zorunda bırakmak zorunda olduğum için üzgünüm. Şu anda, gizli aile meseleleriyle ilgili bilgileri Lonca kuşlarına emanet etmek konusunda sizinle aynı tereddütleri paylaşıyorum.

Selden'in akıbeti konusunda sizinle aynı acıyı paylaşıyorum. Keşke ona ne olduğu konusunda en ufak bir ipucu bile olsaydı. Wintrow'a hala haber beklediğimizi belirten bir cevap gönderdik.

Selden için her gün endişelendiğimiz düşünülürse, burada her şey olabildiğince iyi.

Oğlumuz hakkında iyi haber alırsanız, lütfen mümkün olan en kısa sürede kuşla gönderin. Bu, tüm dünyayla paylaşmak isteyeceğim bir haber olacaktır.

Sa hepimizi korusun!

Jani

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ejderha Savaşçısı

Sonsuz kovalamaca uzayıp gidiyordu. Hest bundan bıkmıştı. Avladıkları yaratığa karşı herhangi bir sempati duymuyordu. Onun midesini bulandıran, ani ve kontrol edilemez tehlikelerle dolu mutlak sıkıntıydı.

Chalcedean ve arkadaşları ejderhayı yakalayıp kanını, pullarını, gözlerini, etini, dilini, karaciğerini ve dalağını almak için kararlıydılar. Ve her gece mutfakta onlara hizmet ederken ağızlarının suyunu akıtan ejderhanın diğer parçalarını da. Bu gece, Chalcedean ve arkadaşları çılgın bir iyimserlikle doluydu. Vurgu yapmak için bardaklarını masaya vurup, bu kadar uzun süre dayanarak gösterdikleri zeka ve cesaretlerini övüyorlardı. Ejderha onların olacaktı ve onun ölümüyle şöhret ve zafer de onların olacaktı. Onu öldürecek, cesedini yağmalayacak ve eve dönüp şöhret ve zenginlik kazanacaklardı. En güzeli de, kendileri ve aileleri için güvenlik kazanacaklardı. Dük tehditlerini kesecek ve onlara hediyeler ve iyilikler yağdıracaktı. Uzun süredir korkunç koşullarda rehin tutulan sevgili oğulları onlara geri verilecekti.

Böylece, karanlık onları zorlu avlarını bırakıp geceyi geçirmek için demir atmaya zorladığında, gece konuşurlardı. Şafak sökünce, bir kez daha ejderhayı takip ederlerdi. Lanetli canavar ölmeyi reddediyordu. Günler ve belki de uzun geceler boyunca onlardan uzaklaşıyordu. Her gün, dayanıklı gemiler onu yakalayana kadar akıntıyla mücadele etti. İki kez onları pusuya yatırdı ve gemilerini alabora etmek için çılgınca bir girişimde bulundu. Kürekleri parçaladı ve saldırıları sırasında düşen veya denize atılan iki kürekçiye yuttu. Onları acı içinde çılgık atarken yavaşça çeneleriyle ezmekten büyük zevk alıyor gibiydi.

Bu, Chalcedean'ları cesaretinden vazgeçirmedi. Lord Dargen acımasızdı.

Kayıp kürekçilerin yerine güverte altından esirler alınmış, köle gibi küreklerin zincirlerine bağlanmıştı. Tüccarlar ve ticaret adamları, işkenceyle sertleşmiş kölelerin ve ölen denizcilerin yerini dolduramazdı. Yine de Chalcedean ve takipçileri, ejderhaya atılan yirmi okun on dokuzunun ya iskaladığı ya da nehre çarparak işe yaramaz hale geldiğini umursamıyor gibiydi. Yirminci ok, ejderhanın pullarından birini koparır ya da vücudunun hassas bir yerine bir an bile takılırsa, zafer çığlıkları atıyorlardı.

Hest, neden bu kadar çaba sarf ettiklerini anlamıyordu. Ejderhanın ölmek üzere olduğu ona açıkça görünüyordu. Her gün daha da harap bir hal alıyordu. Uçamayacağı belliydi. Kanatlarından biri garip bir açıyla kısmen açıktı. Renkleri solmuştu ve kokusu korkunçtu, çürümüş et kokuyordu. Gece nihayet dinlenebileceği bir yer bulmuşken oradan kovulmuş, şimdi tüm enerjisini okların menziline uzak durmaya harcıyordu. Bazen nehrin bataklık kenarındaki sazlıkta sığınak arardı. Uzandığında, onlara neredeyse görünmez olurdu. O zaman Lord Dargen, adamlarından bazılarını nehrin kenarına gönderir, ejderhayı ortaya çıkarmak için onu taciz ve alay ederdi. Bu adamlardan bazıları ejderhanın yemeği olurdu. Hest, içinden, Chalcedean'ın adamlarını ejderhaya yem olarak vermesi durumunda, ejderhanın yaralarına yenik düşüp öleceğine inanıyordu.

Ama bunu söylemedi. Küreklerin ucunda son bulmak istemiyordu. Ancak Lord Dargen'in adamlarını harcadığı hızla bunun kaçınılmaz olacağından korkuyordu. Chalcedean artık ona nadiren emir veriyordu. Hest kendini meşgul tutup adamın gözünden uzak duruyor, hem yararlı hem de görünmez olmak için her türlü çabayı gösteriyordu. Her gün saatlerce, masaları silmek, yulaf lapası veya çorba karıştırmak ve kendini meşgul edecek başka işler bulmak için elinden geleni yapıyordu. Acı bir şekilde, kendini yönlendirilmeye gerek kalmadan sonsuza kadar çalışacak ideal bir köleye dönüştürdüğünü düşünüyordu.

Sürekli süren sıkıcı işlerden daha kötü olan tek şey, ejderhanın gemiye saldırdığı mutlak terör anlarıydı. Bunların her an gerçekleşebileceğini keşfetmişti. Yeterince rahatsız edilip dürtüldüğünde, dönüp saldırıyordu. Kükremeleri ruhsuzdu, öfkeli bir avcıdan çok köşeye sıkışmış bir farenin tepkisine benziyordu. Yine de her saldırı bir gemiyi hasarlandırıyor ve çoğu zaman bir can alıyordu.

"Hest!"

Adının bağırılmasıyla irkildi ve masada toplanan adamlar kahkahalarla gülmeye başladı. Chalcedean gülmedi. Hizmetkârına kızgın bir şekilde bakıyordu.

hizmetçisinden hoşnut değildi. Hest korkmamaya çalıştı. Korkmak için birkaç nedeni vardı. O sabah tavayı temizleme bahanesiyle iki parça domuz pastırması çalmıştı. Ayrıca, ejderha onları beklenmedik bir şekilde sırlıslıkla ettikten sonra, Chalcedalıların birinin güverteye attığı su lekeli bir pelerin çalmıştı. Bu pelerin şimdi onun yatağı olmuştu ve o, ince rahatlığı için acınacak bir şekilde minnettardı. Ama şimdi, içinde korku uyandıkça, kendini aptalca davranmakla suçladı. O kadar da üşümemişti ve güverte tahtaları da o kadar sert değildi. Bu rahatsızlık, hayatına değmezdi!

Chalcedoianların yanakları ve burunları içkiden kızarmıştı, ya da belki de nehir suyunun sıçramasından. Hepsi de yıpranmış görünüyordu ve Hest kendi halini düşünmeye cesaret edemedi. Eller ve kolları, temizlik işinden dolayı dirseklerine kadar kızarmıştı. Ama efendisi sadece kemerindeki keseden ağır bir pirinç anahtar çıkardı ve "İkinci arka ambar kapağına git ve bize o küçük Sandsedge brendi fiçisini getir" dedi. Masadaki adamlarına bakarak hafifçe sallandı. "Kutlama için çok erken olduğunu sanmıyorum. Yarın o kesinlikle bizim olacak. Binton'un mızrağı bugün derin girdi, değil mi? Suyu değdiğinde kanının nasıl köpürdüğünü gördünüz mü? Ejderha kanı! Yakında ondan bolca içeceğiz. Bu yüzden fiçiyi bu gece boşaltmak akıllıca bir hareket olabilir!"

İki adam alkışladı, ama masadaki diğerleri başlarını salladı. Hest'in kalbi çöktü, çünkü içlerinden biri anahtarı ondan kapıp efendisinin kesesine geri koydu. Chalcedean'ın yüzünde öfke belirdi ve Hest bunun acısını kendisinin çekeceğini biliyordu. "Efendin sarhoş. Zaferi elde etmeden kutlayan ancak bir aptaldır. Onu yatağına götür. Yarın belki de o fiçiyi bize getirmek zorunda kalacaksın."

Lord Dargen sendeleyerek ayağa kalktı. Eli, acımasız küçük bıçaklarından birinin üzerinde duruyordu. "Burada emir vermeye sen değilsin, Clard. Bunu unutma."

Adam bakışlarını indirmemişti. "Bunu çok iyi biliyorum, Lord Dargen. Bizi sen yönetiyorsun ve bunun zorluklarını sen çekiyorsun. Ama ben seni takip ediyorum, karnındaki şarabı değil!" Bunu eklerken sırttı ve bir an sonra Chalcedean'ın yüzündeki öfke eridi. Yavaşça başını salladı ve masadaki diğer adamların yüzlerinde rahatlamış gülümsemeler belirdi.

Lord Dargen, Hest'e döndü. "Ben yatmaya gidiyorum. Bir mum al ve önümden git, Bingtown Tüccarı. Chalced'e döndüğümüzde, belki seni

seni uşagım yaparım. Hiç uşagım olmadı, ama bu işe çok uygun görünüyorsun. Tabii ellerini kendine saklarsan."

Masadaki adamlar kahkahalarla gülmeye başladı. Kalbinde öfke yanıyordu, ama Hest ağzını takdir edici bir gülümsemeye benzeterек eğdi. Böyle bir kaderin onu bekliyor olabileceği düşüncesi, o adama duyduğu nefretle çatışıyordu. Ejderha tarafından yenmek ya da nehirde boğulmak çok daha kötü olur muydu? Güverteye ve kamarasına dönerken mumları rüzgardan korumaya çalışırken, sarhoşu denize atacak cesareti olmasını diledi, ancak daha akıllı tarafı, liderlerini kaybettiklerinde arkadaşlarının nasıl tepki vereceğini hatırlattı.

Ölüm çok uzakta değildi. Leş yiyiciler ve kan içiciler bunu biliyorlardı ve etrafını sardılar. Bazıları beklemeden, onun etinden bir parça kapmak veya yaralarından birine yapışmak için ileri atıldılar. Onları silkip atmak, başını aşağı eğip avcılarını kendi yemeği yapmak istiyordu, ama yapmadı. Bırak gelsinler. Tintaglia sessizce hareket etti, küçük vampir solucanların ve onu ısırmaya çalışan balıkların sürüsünü görmezden geldi. Bu gece onunla beslenebilirlerdi; yarın neredeyse kesin olarak onunla ziyafet çekeceklerdi. Ama hiçbir insan onun kanını içemez, pullarını kesip alamazdı; hiçbir insan karnını deşip kanlı elleriyle kalbini alamazdı. Hayır. Onlardan kaçamazsa, en azından onların da onunla birlikte ölmesini sağlayacaktı.

O günün erken saatlerinde, buna dinlenme denebilirse, biraz dinlenmişti. Akşam çöktüğünde, orman duvarında bir boşluk bulmuş ve ağaçların arasına sürünerek geri dönmüştü. Uzaklaşamıyordu, ama ağrıyan vücudunu ağaç gövdelerine ve köklerine sıkıca sararak kısa bir süre gözlerini kapatmıştı.

Ve rüya gördü.

Bu onu şaşırtmıştı. Son zamanlarda, uyuyacak bir yer ve zaman bulduğunda, yorgunluk onu dinlenmekten çok uzak, karanlık bir mağaraya sürüklerdi. *Daha çok ölümün ısırtığı gibiydi*, diye düşündü. Ama o kısa dinlenme ona bir fikir verdi. Kadim bir atalarının anısı zihninde canlandı ve uyandığında onu bekliyordu. Gemilerin zayıf bir noktası vardı. Her geminin bir dümeni vardı, ister kürek ister dümen kolu olsun. Onları yok edersen, gemi manevra yapamaz.

Onlardan kaçmak, saldırmalarına ve peşine düşmelerine izin vermek aptallıktı. Onlardan kan alabildiği tek zaman, pusuya yatıp onlara saldırdığı zamanlardı. Ama onlar bu pusuları önceden tahmin etmeyi öğrenmişlerdi.

Onlar uyanık ve tetikteyken, silahları hazır ve ışığın yardımıyla görebilirken saldırmıştı. Şimdi, gemilere doğru yavaşça ve sessizce suda ilerlerken, sessiz bir memnuniyetle tısladı. Demirlemiş gemilerin ışıkları onu çağırıyor, silüetlerini nehrin yüzeyine soluk bir ihanet olarak yansıtıyordu. Ama o, siyah suda siyah bir şekil olarak onlar için neredeyse görünmez olacaktı.

Kendini kandırmıyordu. Bu, hayatta kalmak için son şansydı. Bu gece düşmanlarını yok etmezse ya da en azından etkisiz hale getirmezse, onların tacizine bir gün daha dayanabileceğini sanmıyordu. İlk yarısından kaynaklanan enfeksiyon, o zamandan beri ona verdikleri tüm küçük yaralara yayılmış gibiydi. İyileşmiyordu; her gün yaraları kötüleşiyor ve güçsüzleşiyordu. Keşke dinlenebilseydi, birini öldürüp yemek yiyebilseydi, o zaman belki Kelsingra'ya doğru ilerlemek için güç toplayabilirdi. Kaçmak artık onun için imkansızdı. Kanatlarını zar zor hareket ettirebiliyordu ve havaya sıçrayıp kanatlarını açarak gökyüzüne doğru uçma düşüncesi, çok eski bir rüyadan ibaret gibi geliyordu.

Tekneleri burnu nehir yukarıya doğru demirlemişlerdi. Onları olabildiğince sessizce geçip dönüp saldırması gerekiyordu. İki gemiyi de hareketsiz hale getirip, onlar misilleme yapamadan kaçmayı umuyordu. Vurup kaçmak bir ejderhanın savaş tarzı değildi, ama ejderhalar için sıradan zamanlar değildi. İçinde olgunlaşıp sonunda yumurtlamaya hazır hale gelecek yumurtalar taşıyordu. Hasarlı gemiden ejderhaların kokusunu almıştı; Kelsingra'da yaşayabilir ejderhalardan oluşan bir koloni olma ihtimali çok azdı. Ama buna inanmak zordu ve bunu öğrenene kadar, ırkının kaderi onun omuzlarında olduğunu hissediyordu. Onu öldürmeye kararlı bu aptal adamlar başarılı olursa, ejderhaları sonsuza dek yok edebilirlerdi.

Bu düşünce kararlılığını pekiştirdi. Gemilerini devre dışı bırakıp kaçacaktı. İyileştiğinde geri dönüp sadece onları değil, onları yetiştiren kötü yuvayı da yok edecekti. Konuşmalarını duymuş ve eski anılarından bazı kelimeleri hatırlamıştı. *Nerede doğduğunuzu biliyorum*, diye düşündü. *Ben ve çocuklarım topraklarınıza saldıracağız ve yuvalarınızdan tek bir tane bile bırakmayacağız. Sığırlarınızı ve çocuklarınızı yiyip içeceğiz, içme yerlerinizi leşlerle kirlleteceğiz. Yok edilecek olan siz olacaksınız ve sizin gibi olanların hatırası bile kalmayacak.*

Artık o kadar yakındı ki, boğuk seslerini ve aptal kahkahalarını duyabiliyordu. *Son kez gülün*, diye düşündü. Yolu, onu iki demirlemiş geminin arasından, onu gizleyecek kadar derin ve pençelerinin nehir tabanında tutunmasını sağlayacak kadar sık bir suya götürecekti.

ve pençelerinin nehir tabanında tutunmasını engellemeyecek kadar sığıdı. Bacaklarını hafifçe bükerek, sadece gözleri ve burun delikleri suyun üstünde kalacak şekilde çömeldi ve gizlice yaklaştımaya başladı.

Lord Dargen, Hest'in şarabının dumanını nefes vererek, onun yanında sendeleyerek yürüyordu. Hest'in omzunu kavradı ve ona yaslandı, tökezleyip onu korkuluğa çarptığında ona küfretti. "Dur. Dur!" diye emretti Hest'e aniden. "İşemem lazım. Kal ve izle, Bingtown Tüccarı, bir Chalcedean'ın taşıdığı silahı gör." Hest, onun gerçekten çok sarhoş olduğunu düşündü.

Hest'in omzunu tutmaya devam ederek korkuluğa doğru sendeledi ve Hest de onunla birlikte hareket etmek zorunda kaldı. Adam, Hest'in kendisine olan arzusundan ve Hest'in yetersizliğinden bahsederek müstehcen sözler söylediğinde, Hest tiksintiyle kenara çekildi. Gece huzurlu değildi. Yakındaki ormanda hayvanlar birbirlerine sesleniyordu ve ağaçlarda asılı olan parlak yosunlar hayalet gibi ışıklar saçarak deli hayaletler yaratıyordu. Geminin pencerelerinden gelen sarı ışık, nehrin yüzeyine uzun ışık çizgileri oluşturuyordu. Suyun yüzeyindeki bir dalgalanma Hest'in dikkatini çekti. İki gemi arasındaki durgun akıntıyı neyin bozduğunu merak ederek bakakaldı. Büyük, parlak bir göz ona dik dik baktı ve sonra aniden kapandı.

"Ejderha!" diye bağırdı Hest. "Hemen yanımızda! Ejderha nehirde!"

"Aptal!" Chalcedean ona küfretti. "Neden korkuyorsun? Nehir domuzu mu? Yüzen kütük mü?" Lord Dargen, Hest'in yanına sendeleyerek yaklaştı ve aşağıya baktı. "Orada hiçbir şey yok! Sadece su ve bir korkakın hayal gücü." Hest'in bileğini yakaladı ve şok edici bir güçle onu kendine doğru çekti. "Aşağı bak, Bingtown korkak! Ne görüyorsun? Siyah sudan başka bir şey yok! Seni içine atayım da kendin gör!" Serbest eliyle Hest'in ensesini yakaladı ve onu öne doğru itti, böylece Hest korkulukların üzerine eğildi. Hest sessizce bağırdı ve direndi, ama sarhoş olmasına rağmen Chalcedean deli gibi güçlüydü. Daha da kötüsü, Hest bakarken, parlak mavi bir göz derinliklerden ona bakıyordu. Yaratığın geri kalanı siyah suyla örtülüydü, ama ona nefretle bakanın ejderha olduğunu biliyordu. Ve bekliyordu.

"Orada! Kendin bak, orada! Gözünü gör, bak!" Sesi yükseldi ve bir kadının çığlığına dönüştü.

Chalcedoalı sarhoş ve gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Düş aşağı, Bingtownner!"

Tekne aniden yana doğru şiddetle sallandı. Parçalanan tahtaların çığlıkları, mutfaktaki adamların sert bağırışları ve güverte altında mahsur kalan rehinelerin dehşet dolu çığlıklarıyla karışıyordu. Hest korkuluklara yapıştı ve ağzından sessiz bir çığlık çıktı. Chalcedean ondan uzaklaşarak, "Silahlar! Ejderha bize saldırıyor. Öldürün onu, hemen öldürün!" diye bağırdı.

Tekne tekrar yana yattığında, Chalcedean lordu korkuluğa fırladı. Uzun bir süre orada tutunmaya çalıştı ve Hest, onun kenardan düşeceğini umut etti. Ancak ejderhanın bir sonraki saldırısı gemiyi diğer yöne fırlattı ve o geminin gövdesine çarptı. "Saldırın!" diye bağırdı, öfke ve korku sarhoşluğunu azaltıyordu.

Mutfağın kapısı açıldı ve silahlı adamlar güverteye döküldü.

"Keşke şehir burayı aydınlatsa," diye şikayet etti Rapskal.

Thymara, bunun imkansız olduğunu bildiği halde, içten içe onun düşüncesine katılıyordu. Bu büyülü şehirde bile sınırlar vardı. Sadece belirli metal parçalar ışığa uyandılar ve bunların hepsi de çalışmıyordu. Bunların nasıl çalıştığı hâlâ büyük bir gizemdi, ama artık Elderlinglerin sihirli eserlerini gördüğünde tanıyabiliyordu. Ve şehrin bu bölümünde, bunları mümkün olduğunca az kullanmayı tercih etmişlerdi. Neredeyse nedenini hatırlamıştı. Anıların çekiminden uzaklaştı. Yakındaki meydanlardaki heykeller sadece heykellerdi, sessiz ve hareketsiz. Sevgiyle işlenmiş taştan yapılmışlardı, ama içlerinde parıldayan gümüş anı iplikleri yoktu.

Bekçiler kuyu meydanında toplanmış, enkazı temizlemek için sırtlarını eğmişlerdi. Alise de oradaydı ve haftalardır ilk kez kağıt ve kalem çantasını taşıyordu. Leftrin'in ona getirdiği yeni malzemelerden büyük memnuniyet duyuyor gibiydi. Kırık kereste yığınlarının arasında tırmanarak bir tanesinin üzerindeki yazıyı çizdi. Kütükler şaşırtıcı derecede iyi korunmuştu ve Thymara, Alise'nin Leftrin'e, kütükleri kaplayan kalın parlak boyanın bununla bir ilgisi olabileceğini söylediğini duymuştu. Leftrin, işçilerinin Tarman'ın rıhtımını güçlendirmek yerine burada olmalarından duyduğu hayal kırıklığını mırıldanarak, isteksizce Alise'ye hak vermişti.

Thymara ağrıyan sırtını gerdi ve Alise'nin gördüğü gibi meydana görmeye çalıştı. Zihninde birleştirmek kolay değildi. Zarif ve gösterişli

oyulmuş ahşaptan yapılmış zarif ve gösterişli bir çatı, bir zamanlar duvarlarla çevrili kuyuyu korumuştı. Çatı piramit şeklindeydi ve yeşil, altın ve mavi renklere boyanmıştı. Zamanın ve muhtemelen şiddetin etkisiyle yıkılmıştı. Carson, bazı ahşapların yırtık, bazılarının ise çürümüş olduğunu belirtmişti. Ahşapların arasına zincirler ve kasnaklar karışmıştı; bunlar bir zamanlar derinliklerden büyük bir kovayı yukarı çeken bir vinçten kalıntılardı. Carson, bekçilere metal parçaları kenara çekmelerini ve buldukları her parçayı saklamalarını söylemişti. "En azından bir kısmını yeniden birleştirebiliriz."

Leftrin, kırık zincirlerin yığıldığı bölüme bakıp alçak sesle ılık çaldı. "Kuyu bu kadar derin olabilir mi?"

Mercor bu soruya şöyle cevap verdi: "Gümüş seviyesi zamanla düştü. Evet, o kadar derindi."

Ejderhalar umutla onları izlemek için daire şeklinde toplanmıştı. Açlık onları avlanmaya, yemek yemeye ve uyumaya ittiğinde gelip gidiyorlardı, ama akşam karanlığa dönerken banyolara veya kum havuzlarına gitmek yerine her zaman meydana geri dönüyorlardı. Thymara, ejderhaların haftalardır Elderlinglerle bu kadar uzun süre birlikte geçirdiklerini düşünerek içinden gülümsedi.

Ejderhaların hissedilir beklentisi tüm bekçileri sarmıştı. Leftrin'in tüm mürettebatı da dahil olmak üzere herkes diğer işlerini bir kenara bırakıp alanı temizlemek için çalışıyordu. Leftrin, sevgili yaşam gemisinde bir ekip kalması konusunda ısrarcıydı, ancak mürettebat görevlerini dönüşümlü olarak yapıyordu, böylece her biri kuyu meydanında biraz zaman geçirebiliyordu. Big Eider'in inanılmaz gücü, büyük ahşap parçalarını taşımak için vazgeçilmezdi, Hennesey ve Skelly ise kısa zincir parçalarından kullanılabilir uzunluklarda zincirleri ayırıyordu. Thymara, Hennesey'in çalışırken gülümsediğini, daha önce hiç görmediği kadar şakacı ve iyi huylu olduğunu dikkatle gözlemledi. Belki de bunun, artık Elderling kıyafetleri giymiş olan Tillamon'un, ona su getirip yanında durarak, o her şeyi ona nazikçe açıklarken ciddi sorular soran kişi olmasıyla bir ilgisi vardı. Tillamon güzel değildi; pulları ve çenesi boyunca uzanan sarkık derileri, Thymara'ya zarif bir Elderling'den çok yağmur ormanlarındaki zırhlı kurbağaları hatırlatıyordu. Ama Hennesey de yaraları ve işten sertleşmiş elleriyle erkeksi bir güzellik abidesi değildi. Ve ikisi de birbirlerinden memnun oldukları sürece başkalarının onlar hakkında ne düşündüğünü pek umursamıyor gibi görünüyordu. Uzun boylu, ince yapılı Alum, diğer mürettebat üyelerinin ciddi bakışları altında

Skelly'nin çevresinde iş ararken, diğer tüm ekip üyelerinin ciddi bakışlarına katlanıyordu. Özellikle Bellin, onu ölçen gözlerle ve düz bir ağızla izliyordu.

Ve böylece uzun bir iş günü geçti, Alise bir şeyler karalarken, diğerleri kırık parçaları ayırıp taşıyordu. Çok geçmeden, basit meydanın ortasında, bir adamın boyundan daha büyük yuvarlak bir delik açıldı. Etrafı tuğla duvar kalıntıları ile çevriliydi. Kuyu, daha fazla enkazla doluydu. "Bunu temizlemek için bir vinç kurmamız gerekecek," dedi Swarge somurtkan bir şekilde. "Sanki oraya bilerek tıklmış gibi görünüyor," diye ekledi ve Carson da birkaç renkli küfür ekleyerek ona katıldı.

Kuyu sadece çökmemişti; enkaz kuyuya kasıtlı olarak doldurulmuş ve orada sıkışmıştı. Kuyu ağzının üzerine kurtarılmış kerestelerden bir üçayak dikildikten sonra bile, enkazı çıkarmak için önce onu kırıp serbest bırakmak gerekiyordu. Enkaz seviyesi alçaldıkça Leftrin, kuyuya inen her muhafızın emniyet kemeri takması ve bir yardımcı olması gerektiğini ısrarla vurguladı. "O enkazın ne zaman çöküp içine düşeceği belli olmaz, Sa derinliğini biliyor. Bir bekçinin veya mürettebatın onunla birlikte aşağıya düşmesini istemiyorum."

Böylece, sıkışmış enkazın temizlenmesi için zorlu çalışma başladı. Sabahın şafağından akşam karanlığına kadar bekçiler çalıştı ve bu sırada ejderhalar onları izledi, sabırsızlıkla volta atarak bazen o kadar yaklaşıyorlardı ki bekçiler, onlara geri çekilmeleri ve çalışmak için yer açmaları için yalvararak ikna etmek zorunda kalıyordu. Gece gökyüzünün renklerini çalarken bile ejderhalar orada toplanmıştı. Bazıları sadece duruyordu; diğerleri ise kuyu shaftından bir av çıkmasını bekler gibi dolaşıyordu. Spit, yığılmış zincir yığınlarının arasından geçerek, bir günün çalışmasının çoğunu bozdu. Carson derin bir nefes aldı. "Ejderha. Bunu yapmayı bırak, yoksa bu bulmacayı çözmemiz daha da uzun sürer."

Spit eşyaları karıştırmayı bıraktı ve başını kaldırdı. Gözleri parladı. "Gümüş her şeydir. Nehirden içtiğimizde veya nehirden içmiş avları yediğimizde eser miktarda gümüş alırız. Bu yerin taşlarına ve kemiklerine işlenmiş ve yerin derinliklerinde dolaşıyor." Sözleri ölçülü ve sakindi. "Burada yaşayan tüm canlılar yedikleri ve içtiklerinden bir miktar gümüş alırlar ve bir zamanlar ejderhalar da bununla yetinmek zorundaydı. Bu topraklardaki avların ve suların, avlandığımız diğer yerlere göre bize daha fazla güç verdiğini biliyorduk. Burada avlanırken birbirimizi daha net duyabiliyorduk

ve insanları da duyabiliyorduk... Sözleri kesildi ve Thymara, sanki etraflarını karanlık kaplamış gibi hissetti.

"Spit?" Carson, olağanüstü düşünce akışı azalarak durduğunda sordu. O, küçük gümüş yaratığa bakan tek kişi değildi. Spit hareketsizce durmuş, eski kuyunun buruşuk duvarlarına boş boş bakıyordu. Sessizlik uzadı.

Mercor sessizliği bozdu. "Spit'in doğru söylediğini hissediyorum. Bahsettiği tüm olayları hatırlayamıyorum, ama hatırladıklarım onun söyledikleriyle uyuyor."

"Ver onu bana!" Carson aniden emretti. Küçük ejderhaya doğru ilerledi ve ona sertçe baktı. Uzun bir duraklamanın ardından Spit'in çenesi hafifçe açıldı. Ağzından uzun bir zincir sarktı ve sonra sarılmaya başlayarak meydanın taşlarına çarptı. Carson onu incelemek için çömeldi ama dokunmadı. "Az önce ne oldu?" diye kimseye ve herkese sordu.

Mercor burun deliklerinden hava üfledi. "Zincirde gümüş izi kalmış olmalı ve Spit onu buldu."

"Sadece birazcık," diye itiraf etti Spit mutlulukla. "Kokladım. Sizler ayakta sığır gibi bakarken ben de aldım." Memnuniyeti zehir gibiydi.

"İşte tanıdığımız Spit," diye mırıldandı Carson, sonra diğer ejderhalar kuyu enkazını incelemek için ileri atılırken o ve diğer bekçiler kaçtılar. Ama ejderhaların homurtuları ve zincirlerin ve kırık kerestelerin sürtünmesi onlara hiçbir şey kazandırmadı. Yavaşça dağıldılar ve nöbetlerine geri döndüler. Thymara, tüm bekçilerin onunla aynı merakı paylaştığını biliyordu. Eğer çok az miktarda Gümüş, Spit'te geçici de olsa bu kadar büyük bir değişiklik yaratabiliyorsa, bol miktarda Gümüş ejderhalara ne yapardı? Ve onlar bunun için ne yapmaya razı olurdu?

Sintara şantiyeyi en az üç kez ziyaret etmişti. Thymara ile çok az konuşmuştu ama kuyu temizlemek için ne kadar çok çalıştığına hayranlık duyuyordu. Thymara, ejderhanın coşkusunun kendisini ısıtıp enerji vermesine kızıyordu ama buna karşı koyamıyordu. Mavi kraliçe onu izlerken daha çok çalıştığını biliyordu. Böyle hisseden tek kişi o değildi. Jerd bile, soğuk bir günde ağır işlerde nadiren gösterdiği bir coşkuyla yardım etmeye gelmişti. Thymara ondan kaçınmış, Tats ve Rapskal'ın yanında çalışmayı tercih etmişti. Onların artık birbirleriyle ne kadar rahat olduklarını görmek onu farklı bir şekilde ısıtıyordu. Tats kıskançlığını bir kenara bırakma konusunda açıkça samimiydi ve Rapskal da hiçbir zaman kıskançlık belirtisi göstermemişti.

Herhangi bir şey. *Bu kadar kolay olabilir mi?* diye düşündü ve öyle olmasını umduğunu fark etti. Rahatlayabilmiş ve daha çok kendisi olabilmişti. Öğleden sonra geç saatlerde, şükürler olsun ki şekerli sıcak çay ve sert bisküvi ile her zamanki tütülenmiş etin de bulunduğu basit bir yemek için mola verdiklerinde, Jerd arkalarından geçerek gülümseyerek üçünün birlikte keyif alacağı bir şey bulmuş gibi göründüklerini söyledi.

Thymara bunu önemsemedi ve bunu yaptığı için gurur duyduğunu söyledi kendine.

Ama gece yaklaşırken ve soğuk yerden yükselip ellerini ve yüzünü dondururken, tek istediği eve gitmekti. *Evet, eve,* diye kendine yemin etti. Küçük kişisel eşyalarının bulunduğu rahat odası artık onun eviydi. *Kuyuyu temizlemek yarın ve gün ışığına kadar beklemeli,* diye düşündü, ama diğerleri onun dinlenme arzusunu paylaşmıyor gibi görünüyordu. Carson, Big Eider ve Leftrin kuyunun kenarına gitmiş, aşağıya bakıyorlardı.

"Bu gece çalışmak için çok karanlık," dedi Leftrin.

"Şu anda çok üşüdüm, daha fazla çalışmam," diye bağırdı Tats kuyunun derinliklerinden.

Kase ve Boxter, vinç halatını tutuyorlardı. Onu kuyunun kenarına çekerken, Nortel ve Rapskal, emniyet kemerini tutup onu sağlam bir yere çekmek için hazır bekliyorlardı. Yaşlıların derisi kalınlaşmasına rağmen, yüzü soğuktan kızarmış ve elleri pençe gibi görünüyordu: Rapskal, emniyet kemerinin düğümlerini çözmek zorunda kaldı.

Tats dışarı çıkarken ekledi: "Sanırım neredeyse vardık. Çektiğiniz son tahta parçası, üzerinde zincir parçası olan? Onu çekip çıkardıktan sonra etrafını yokladım ve kısmi bir delik var. Hala temizlenmesi gereken yerler var, ama sanırım sadece iki parça daha engel var. Onları da çıkardıktan sonra, shaftın dibine kadar yolumuz açık olacak."

"Altta Silver var mıydı?" diye sordu Veras heyecanla. Burun delikleri genişlemiş, boynundaki dikenler fıfır gibi dikilmişti. Jerd, kraliçe ejderhanın yanında durmuş, yüzünde de aynı soru vardı.

"Ulaşabilir misin?" Sintara sordu. Çemberin önüne itti ve Leftrin'in vinçlere dikkat etmesi için bağırmasını duymazdan gelerek deliğin içine bakmak için yaklaştı. "Göremiyorum," dedi birkaç saniye sonra. "Ama kokusunu alıyorum!"

"Enkazdan gümüş kokusu geliyor. Hepsi bu." Spit her zamanki gibi karamsardı. "Tüm gümüş kuyuları kurudu, mahvolduk."

bulduğum şeyi aldığım için mutluyum."

Heeby kederli bir ses çıkardı ve Rapskal elindeki koşum takımını bırakıp onun yanına koştu. "Hayır, güzelliğim, sevgilim. Pes etmiyoruz. Kesinlikle pes etmiyoruz!" Çukurun başında duran adamlara dönerek bağırdı. "Bir çeşit ışık indiremez miyiz? Ejderhalara bu gece bir cevap verelim!"

Derinleşen gece ve soğuğa rağmen, deneme yapılmıştı. Birkaç deneme gerekti. Düşürdükleri ilk meşale tıkanıklığın üzerine düştü ve orada kalarak yanmaya devam etti ve altını görmelerini engelledi. Ama onun ışığıyla iki meşale daha düşürdüler ve biri boşluğa düştü.

Thymara, ilk yanan meşale düştüğünde, deliğe bakan bekçilerin oluşturduğu dairenin bir parçası olarak karnının üstüne yatmıştı. Meşale, parlak duvarları kısa bir süre aydınlattı. Şaft mükemmel bir daire şeklinde ve pürüzsüzdü: Karşısında tek tek tuğlaların izi yoktu. Alevler düşerken parıldayan yansımalar oluşturdu. Ve düştüler. Thymara, engeli kaldırmak için diğer bekçilerin ne kadar derine indiğine hayran kaldı. Tats'a baktı. "Senin gibi karanlığa inemezdim. Yapamazdım."

Rapskal onun diğer tarafındaydı. "Elbette yapabilirsin," dedi sessizce. Sözleri onu rahatsız etti, ama nedenini anlayamadı. Genellikle, onun düşündüğünden daha güçlü veya cesur olduğunu söylediğinde, kendini övülmüş hissedirdi. Ama bu gece, karanlığa bakarken öyle hissetmiyordu.

"Yapabilirdim, ama yapmazdım," diye karşılık verdi ve adam sessiz kaldı.

Tats'ın gördüğü boşluktan üçüncü meşale düştüğünde, sanki sonsuza kadar düşüyor gibiydi. Ama sönmedi.

Keskin gözlü Hennesey, "Aşağıda gümüş rengi bir şey var. Ama çok fazla değil, sanırım. Yan dönmüş bir kova gibi bir şey görüyorum. Ama ne kova ne de meşale yüzüyor. Dibe batmış gibi görünüyor. En çok kovayı görebiliyorum. Çok büyük."

"Neden bu kadar büyük bir kova?" diye merak etti Thymara.

"Bir ejderhanın içebileceği kadar büyük," dedi Rapskal sessizce.

Düzensiz, titrek ışıktaki kuyunun dibinde gördüklerini incelediler. Carson durumu şöyle özetledi: "Kuyu tortuyla dolmuş ve kurumuş, sonra biri mekanizmayı kırıp oraya dökmüş ve kuyuyu tıkamış gibi görünüyor. Aşağıda hala gümüş varsa, görünürde yok. Buna zaman ayırmaya değer mi, emin değilim." Yorgun bir nefes verip esnedi. "Arkadaşlar, bence bunu bırakmalıyız."

"Enkazı temizleyin."

"Daha derine kazılabilir. Yaşlılar o deliğe girebilir." "Gümüşün bir kısmı yüzeye çıkarılabilir mi?"

Ejderhalar endişeli sorularını haykırdı. Thymara, onların değerli eşyalara olan özlemlerini hissetti. Suyu susamışlık gibiydi, ama daha derin.

"HAYIR!" Spit'in öfkeli kükremesi diğerlerinin sesini bastırdı. "Gümüşü bulmalıyız!"

Ölmelisin! Denemeyi bırakırsan seni öldürürüz!"

Mercor yavaşça ilerleyerek Spit ile bekçilerin arasına geçti. Uzun siyah bakışlarını ona dikti. Küçük gümüş ejderha başını eğerek burnunu yere doğru çevirdi. Düşük bir sesle tısladı, ama aynı zamanda geri de adım attı.

"Ejderhalar sadece Gümüş'ü istemiyorlar. Onlara Gümüş'e ihtiyaçları var," dedi Thymara sessizce. Bu bilgi, Elderlinglerin ortak bilgisi olan bir şeydi ve birdenbire aklına gelmişti. Ancak sözleri, Spit'in patlamasının ardından oluşan şokun yarattığı sessizliğe düştü ve herkes onu duymuş gibiydi. Bekçiler, ejderhaların tepkisinin şiddetinden şaşkın bir şekilde beklediler, ta ki Mercor sonunda yavaş ve ölçülü bir şekilde konuşmaya başlayana kadar. Her zamanki gibi, Spit'in patlamasını görmezden geldi.

"Bir zamanlar nehirde, Gümüş'ün suyun hemen altında aktığı yerler vardı. Ejderhalar ihtiyaçlarını buradan karşılayabiliyordu. Suyun azaldığı mevsimler olurdu ve bazen depremlerden sonra bir yer Gümüş'ünü kaybederdi, ama biz başka bir yerde kokusunu alırdık. Gümüş çok değerliydi ve en iyi kaynaklar en güçlü ejderhalar tarafından kıskançlıkla korunurdu."

Sanki en eski anılarını arıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Kalo, bölgenin kendisine ait olduğunu belirtmek için derin bir homurtu çıkardı. Thymara daha önce hiçbir ejderhanın böyle bir ses çıkardığını duymamıştı ama ne olduğunu hemen anladı. Nadiren konuşan Baliper, "Gümüş kaynağı için birçok kanlı savaş verildi. O zamanlar ejderhalar insanlardan daha az etkileniyordu. Biz farklı yaratıklardık."

"Vahşi zamanlardı," diye onayladı Mercor, ama bu çatışmayı neredeyse özlemiş gibi konuşuyordu. "O zamanlar çok az Elderling vardı... Sanırım sadece şarkıcılar. Ama bazıları ejderhaları tarafından buraya getirildi ve küçük bir köy kurdular. Kaynaklara yaklaşmadılar ve Gümüş'ü bilmiyorlardı. Onlar için değildi. Ama sonra, hatırladığımız en şiddetli depremden sonra, Gümüş insanlara ait kuyulardan birinde ortaya çıktı. Onu ilk keşfeden insanlar ona dokundukları için öldüler. Ama onların bedenlerini yiyen ejderhalar zihinleri güçlü hale geldi. O, saf, gerçek bir Gümüş akışıydı, şimdiye kadar tattıklarımızdan çok daha iyiydi. Herkes o kuyudan çıkarılan saf Gümüşü uzun ve derin yudumlarla içmeyi öğrendi. İnsanlarla konuşmaya ve Gümüşün gücünü şekillendirmek için kullanmaya başladık."

Onları bize daha uygun şekillere dönüştürdüler. Gerçek Elderlingler oldular. Ejderhalardan Gümüşün gücünü aldılar ve burayı, ejderhalar ve Elderlinglerin paylaşacağı bir şehir inşa ettiler. Başka bir deprem kuyuyu kapattığında, Elderlinglerimiz bizim için başka kaynaklar buldular. Bazıları uzun süre dayandı, bazıları ise çabucak tükendi. Bu Gümüş kuyusunun nasıl ve ne zaman kazıldığını hatırlamıyorum. Ama atalarımın, bu kuyunun bir zamanlar Gümüş ile dolup taşıtığını hatırlıyorum.

"Buraya bir ejderha gelip dilediği kadar su içebilirdi. Bu çok iyiydi, çünkü Gümüş'ün sızması daha az öngörülebilir ve bulması daha zor hale gelmişti. Kendilerini büyük tehlikeye atarak, Yaşlılarımız bu kuyuyu daha büyük ve daha derin kazdılar ve kuyuyu korumak için bir kulübe inşa ettiler. Gümüş azaldıkça, onu yüzeye çıkarmak gittikçe zorlaştı, ama onlar bunu başarmanın yollarını buldular. Kuyular daha derin hale getirildi, özellikle bu kuyu. Bu kuyudan çıkan gümüş, mevsimlere göre azalır ve artardı, bazen azalır, bazen akardı. Bu bölgedeki diğer, daha küçük gümüş kuyuları sonunda kurudu. Ama bu kuyu her zaman kaldı ve böylece bizim hazinemiz oldu."

Mercor durakladı. Thymara sadece ejderhaların ve Elderlinglerin nefes alıp verişini ve nehrin uzaktan gelen fısıltılarını duyuyordu. Mercor tekrar konuşmaya başladı. "O zamanlar tek ejderhalar biz değildik. Başkaları da vardı, ama saf gümüşe sahip olmadıkları için bizim kadar zihinleri açık değildi. Bazen, kendi topraklarında avladıkları aslan ve ayılardan biraz daha iyilerdi. Çiftleşme uçuşlarında veya sıcak topraklara göç ederken onlarla karşılaştığımızda, üzerimizdeki gümüşün kokusunu alabiliyorlardı. Onu istiyorlardı. Bazen bizi buraya, kaynağa kadar takip ediyorlardı, ama biz onları uzak tutuyorduk. Bazen sürüler halinde geliyorlardı, ama her zaman onlara karşı galip geliyor ve kendi bölgelerine geri gönderiyorduk.

Kelsingra zenginleştikçe, kuyuları bizim için bakacak ve kışın bize sıcak ve rahat yerler yapacak birçok Elderling yarattık. Ve dünyadaki en iyi Gümüş kaynağını korumamıza yardım etmeleri için. Böylece şehrimiz onun etrafında büyüdü. Elderlingler, içinde gümüş iplikler bulunan taşları ocaklardan çıkardılar ve kendileri için birçok kullanım alanı buldular. Gümüşü Elderlingleri değiştirmek için kullandık ve onlar da bizden öğrendiklerini bu bölgenin geri kalanını değiştirmek için kullandılar. Gümüş hala burada, taşların içindeki damarlarda duruyor ve bize o günleri anlatıyor. Ama ejderhalar taştan su içemez. Ve bu kuyu kurursa ve başka bir kaynak bulamazsak...

"Ejderhalar neden gümüşe ihtiyaç duyar?" Sylve sessizce sordu.

Ejderhası büyük kafasını ona doğru çevirdi. Siyah gözleri, meşale ışığında parıldıyordu. Thymara, ejderhanın isteksizce konuştuğunu hissetti. "Gümüş, bizim Elderlinglerin hayatını uzattığımız gibi bizim de hayatımızı uzatıyor. Kanımızda, zehrimizde ve dönüşümümüz için ördüğümüz yılan derilerinde bizim bir parçamız. Cassarick'in bu kadar önemli olmasının nedeni buydu. Oradaki kil bankalarında kumda gümüş var. İçilemez, ama ipliklerimizi örerken, Elderlinglerin taşlarının anıları sakladığı gibi, bizim anılarımızı saklar. Yılanlıktan ejderhaya dönüşürken atalarımızın anılarını hatırlamamıza yardımcı olur. Gümüş dünyadan kaybolursa, ejderhaların varlığının büyük bir kısmı da yok olur. Varlığımız devam eder, ama anılarımızın zenginliği büyük ölçüde azalır. Zihinlerimiz bulanıklaşacak. Ve ömürlerimiz kısılacak." Sesini alçaltarak ekledi: "Elderlingleri şekillendirme yeteneğimiz de öyle."

Büyük altın ejderha dönüp Malta ve Reyn'e baktı. Her zamanki gibi Malta, bebeğini bir çocukmuş ve o da onun en değerli oyuncakıymış gibi göğsüne sıkıca sarılmıştı. Soğuk gecede bile ondan ayrılmıyordu. Onu sıkıca tutarsa ölmeyeceğini mi düşünüyordu? Mercor, yüzünün tüm rengini kaçırان sözler söyledi. "Tintaglia geri dönerse, çocuğunu hayatta kalabilecek bir yaratığa dönüştürmek için Silver'a ihtiyacı olacak. Hepimizin hayatı, bir şekilde Silver'a bağlı."

"Hayır. Hayır!" Malta bu kelimeyi alçak bir çığlıkla haykırdı, sonra kocasına döndü, kendini onun kollarına attı ve çocuğu aralarına aldı.

Endişe Sylve'nin alnında dalgalandı ve o da şefkatle elini uzatıp ejderhanın yüzüne dokundu. "Mercor, herhangi bir şekilde Silver'ı bulabilirsek, onu senin için getireceğim."

"Biliyorum," diye cevapladı ejderha sakin bir sesle. "Elderlinglerin görevi budur. Ama seni uyarmalıyım, Gümüş'e dokunmak hayatına mal olabilir. Ejderhalar onu içebilir, ama insan derisine dokunması yavaş bir ölümün habercisi. Sadece bazı Elderlingler bunu başardı. Ve bunun bedeli ağır oldu." Bir süre düşüncelere daldı ve kimse konuşmaya cesaret edemedi.

Malta eğilmiş başını kaldırdı. Yüzünde kanla karışık pembe gözyaşları görünüyordu. "Ama sen bana Gümüş'le dokunulduğumu söylemiştin. Öyleyse neden ölmedim?"

Ejderha büyük altın kafasını yavaşça salladı. "Yaşlılar bir yol buldu, ama ayrıntılarını hatırlamıyorum. Ona dokunup ellerine takarak sihir yapabiliyorlardı. Taşa niyet veriyordu, ahşap ve metale sesleniyordu

 mleklere ve metale konuşarak onlara belirli bir şekil almasını veya belirli bir şekilde tepki vermesini emrederdi. Ve bu şeyler Yaşlıların emrettiği gibi yapardı. Onlar bu maddeden kapılar, diğer şehirlerine seyahat etmek için kullandıkları taş girişler yaptılar. Kışın sıcak kalan binalar inşa ettiler. Her zaman yol olduklarını hatırlayan ve bitkilerin onları kırmasına izin vermeyen yollar yaptılar. En güçlü olanları bazen G m ş u kullanarak ölümlerinde kendilerini dönüştürür, kendileri için garip bir tür yaşam sürdürmek için yaptıkları heykellere girerlerdi.

"Bazen G m ş u iyileşmek için kullanırlardı, vücuda nasıl olması gerektiğini hatırlatmak ve kendini düzeltmesine yardımcı olmak için. G m ş u kullanmadaki becerileri, uzun ömürlerine katkıda bulunmuştu. Eğer G m ş u bu kadar iyi kullanabilen bir Elderling hala hayatta olsaydı, çocuğunu bile iyileştirebilirdi. O eski varlıklar büyülü yaratıklardı. Ama belki de onların zamanı geçti, bir daha gelmeyecek. Ve belki de ejderhalar için de durum böyledir."

" yle söyleme!" Sylve ağlayarak onun yanına atıldı. Gözleri dolan tek bekçi o değildi. Buraya kadar gelip başarısız mı olacaktı?

Reyn, Malta ve çocuğunu yanına topladı ve ona bir söz verdi. "Gümüş varsa, onu Phron için bulacağım."

Tintaglia düşündüğünden daha zayıftı. D menine indirdiği darbeler onu parçalamış, ama istediği gibi gemiden koparamamıştı. Kafasını içeri soktu ve tahtayı dişleriyle yakaladı, çenesini üzerine sıkıştırıp koparmak için çekmeye başladı. Ama gemi onun çekmesine dayanamadı ve dengesini kaybetti. Refleks olarak kanatlarını açarak kendini desteklemeye çalıştı ve akıl almaz bir şey oldu.

Mızrak şans eseri isabet etmişti. Onu atan adam bile, mızrak isabet edip içeri girdiğinde şaşkınlık içinde bağırdı. Tintaglia ığlık attı. Karanlıkta, mızrak onun en zayıf noktasını bulmuş ve gömülü mızrak ucunun hala iltihaplı olduğu şişmiş bölgeye isabet etmişti. Dayanılmaz bir acı hissetti ve ardından yumuşak, enfekte doku yerini verdi ve mızrak dışarı ıktı. Kan ve sıvı, soğuk nehir suyuna akmaya başladı. Yara boşalıırken, acı, korkunç bir rahatlama hissiyle birleşti. Dünya etrafında dönüyordu, uzak yıldışlar ve nehrin yüzeyinde parıldayan ışıklar görünüyordu. Gemiden uzaklaşmak için çabaladı.

Sırıkla vurulduğu ilk darbe kafasının yan tarafına isabet etti. Aniden her iki geminin korkuluklarında adamlar belirdi ve kürekler ve sıırıklarla ona yağmur gibi darbe yağdırmaya başladılar.

sıkıştırdılar. Yakın mesafeden atılan oklar, pullarını delemese de acı verici bir şekilde vücuduna çarptı. Kafası karışmış halde, gemilerden kaçmak yerine ikisinin arasında sıkışıp kalmıştı. Biri boş bir fiçı fırlattı; fiçı kafasının arkasına çarptı ve bir an için sersemledi, kafası suya battı.

Her iki mürettebatın çılgın tezahüratları arasında başını kaldırdı. Onu öldürüyorlardı ve o bunu biliyordu. Zayıf insanların bir ejderhaya böyle davranabilmesine öfkeyle doldu. Karnını açıkta bıraktığını umursamadan, arka ayakları üzerinde yükseldi ve ön ayaklarıyla gemilere vurdu. Aynı anda, öfke ve çaresizlikle başını geriye atarak çılgınca böğürdü.

Beni öldürüyorlar! Chalced'in adamları beni bıçakladı ve dövdü. Öliyorum! Ejderhalar, eğer hala hayatta olan varsa, intikamımı alın! Icefyre, eğer beni duyabiliyorsan, yavrularımızın yumurtadan çıkamadan öldüğünü bil! Onların intikamını al!

Carson sert bir sesle konuştu. Sanki Malta'ya çocuğun ölmesi gerektiğini söylemiş gibi, neredeyse özür diler gibiydi. "Kuyu kumla dolmuş dedim. Kuru değil. Kuyuyu temizleyip tekrar açmanın yolları var. Yağmur Ormanları'ndaki içme suyu kuyuları sık sık çamurla dolar. Nehrin bu kadar yakınında olmasına rağmen bu kuyunun neden suyla dolu olmadığını merak ediyorum. Yarın, çalışmak için daha fazla ışık olduğunda, o tencereye kancalayıp hep birlikte çekeceğiz. O zaman Silver'ın ne kadar derinde olduğunu daha net görebileceğiz. Ama şimdilik hava soğuyor ve sabaha kadar tekrar yağmur yağacağını sanıyorum. Şimdi geceyi geçirmek için sığınağa dönelim. Yarın her şey daha iyi görünecek."

Bekçiler başlarını salladılar ve bazıları geçici tutuculardan meşaleleri aldılar. Hennesey, Tillamon'a kolunu uzattı ve o da hemen kabul etti. Skelly, kereste yığınının arkasında Alum'a özel bir veda ediyordu. Ejderhalar, bekçiler ve mürettebat iş yerinden aletleri toplarken, sokaklarda kum yataklarına veya sıcak su banyolarına doğru yavaş yürüyüşlerine başlamak için dönüyorlardı. Spit, başını eğmiş, kaldırımlara çarptığında cızırdayan bir damla zehir fişkırtırken, en son olarak onları takip etti.

"Yaşamak için Gümüş'e mi ihtiyaçları var?" Tats, Thymara'nın yanında sessizce sordu.

"Uzun yaşamak için. Ve hatıralarını yavrularına aktarmak için, sanırım," diye cevapladı Thymara. İsteksizce ekledi: "Bizim de ihtiyacımız olacak. Yaşlandıkça vücutlarını onararak ömürlerini uzattıklarını sanıyorum."

İkisi de Mercor'un sözlerini duymuştu. Bu, konuyu birbirleriyle tartışmayı daha inandırıcı hale getiriyordu. Malta'nın bebeği hakkında söylenenlerden ya da bunun Kelsingra'da doğacak gelecekteki çocuklar için ne anlama gelebileceğinden bahsetmediler. Thymara, kalbinde çocuğun kaderinin mühürlendiğine inanıyordu. Yıllardır görülmemiş bir ejderhaya ve on yıllardır akmamış bir sihirli elemente ihtiyacı vardı. Aile için üzülmüyordu ama kalbini fazla kaptırmamaya çalışıyordu. İçten içe, hamile kalma riskini almadığına şükrediyordu. Malta'nın hissettiklerini hissetmek istemiyordu.

Rapskal aniden yanlarına geldi. "Yarın, bence bazılarımız Mercor'un bahsettiği küçük kuyuları bulup hala kuru olup olmadıklarını kontrol etmeliyiz. Bana öyle geliyor ki, bir kuyu deprem nedeniyle kurumuşsa, belki başka bir deprem onu tekrar açabilir."

"İyi plan," dedi Tats ve sesinde yeşil ejderhası için endişesini duydu. Bu olası tehdit hakkında ne hissettiğine karar vermeye çalıştı ve Sintara'nın sesinin yankısını duydu: "Çok korkmadan önce bu kuyuyla nasıl başa çıkacağımızı bekleyelim. Kuyu sığ olabilir ama çabuk dolabilir. En azından son tıkanıklık giderildiğinde biraz gümüş çekebiliriz."

"O da var!" Rapskal umutla haykırdı. "Ve benim Heeby'nin ihtiyacı olacak ..." Sözleri yarıda kaldı. Derin bir nefes aldı ve nefesini tutarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Rapskal?" diye sordu Thymara cesaretle.

Başını keskin bir şekilde çevirdi ve gözleri aniden ona odaklandı. "En iğrenç ihanet! Ejderhalar insanlara saldırıyor! Hemen, bu gece, ona yardım etmek için uçmalıyız!"

Ejderhalar onun çağrısına uyarak çılgılık atmaya başlayınca, sözleri neredeyse duyulmaz hale geldi. Bir an sonra, olanların anlamı beynini kapladı. Bir yerlerde, bir ejderha ölüyordu, insanlar tarafından öldürülüyordu. Bir ejderha kraliçesi. Tintaglia! Tintaglia, hepsini nehirden yukarıya yılanlar olarak yönlendiren Tintaglia, insanların ihanetine kurban gidiyordu! Onları intikamını almak için çağırıyordu!

"Tintaglia, Tintaglia!" Malta'nın acı dolu çılgılığı, ejderhanın borazan sesleri arasında daha yüksek bir nota oluşturuyordu. "Sen ve senin soyun ölürsen, benimkiler de ölür! Mavi kraliçe, göklerin harikası, ölme! Kendini yakalatma!" Aniden dönerek diğer bekçilere seslendi. Gecenin karanlığında dimdik duruyordu ve yalvarışının gücü hepimizin hissedilebiliyordu. "Yaşlılar, kalkın! Ona yardım edin, yalvarırım! Çocuğum için, evet, ama tüm ejderhalarımız için!"

tüm ejderhalarımız için! Çünkü eğer safir Tintaglia'ya bunu yaparsanız, hiçbirinizin güvenliği kalmaz!"

Malta, meşalelerin ve fenerlerin sarı ışığında parılıyordu ve Thymara, garip bir heyecanla Elderlings'in kraliçesini tanıdı. Jamaillia'nın tüm sakinlerinin onu böyle görmesine şaşmamalıydı, ejderhanın büyüğü kadar etkileyici sözleriyle emirler veriyordu. Thymara, Tintaglia'nın Malta'nın sözlerini duyabilseydi, onlardan cesaret alacağına birden emin oldu.

"Uçuyoruz!" Rapskal yanıt olarak kükredi. Sesi boğuk ve vahşi hale gelmişti. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve ağzının şekli onu Thymara'ya yabancılaştırıyordu. Çalkantılı Elderlingler ve ejderhaların arasında dolaşıyordu, birdenbire daha uzun görünmeye başlamıştı. "Zırhım! Mızrağım!" diye bağırdı. "Uşaklarım nerede? Zırhımı getirsinler. Bu gece uçmalıyız. Sabaha kadar bekleyemeyiz, o zamana kadar o sonsuz karanlığa gömülmüş olabilir. Kalkın ve silahlarınızı alın. Ejderha sepetlerini hazırlayın! Savaş zırhlarını getirin!"

Thymara ağzı açık bir şekilde ona baktı. Kendini dönen zamanların girdabında tek başına kalmış gibi hissetti. Tellator. Tellator o emir veren ses tonuyla konuşurdu, Tellator öyle yürüdü. Etrafında ejderhalar öfkeyle havaya yükseliyor ve kükrüyordu. Bakıcılar aralarında koşuşturuyor, bazıları ejderhalarına burada kalmalarını, karanlıkta uçmaya çalışmamalarını yalvarırken, bazıları ise zehir bezlerini doldurmak için kanatlarını çırpıp boyunlarını kıran ejderha sürüsünden uzaklaşmıştı. Rapskal'ın tuhaf davranışları fark edilmemiş gibiydi.

Dişlerini sıkarak gülümserken ona doğru yürüdü. Onu kollarına alıp kalbine bastırınca kız donakaldı. "Korkma, sevgilim. Yüzlerce kez savaşa girdim ve her seferinde sana geri döndüm, değil mi? Bu sefer de farklı olmayacak! Bana güven, Amarında. Sana sağ salim döneceğim, onurum ve hayatım yerinde. Davetsizce topraklarımıza giren herkesi geri püskürteceğiz!"

"Rapskal!" diye bağırdı ve kollarından kurtuldu. Omuzlarından tutup, tüm gücüyle onu salladı. "Sen Rapskal'sın ve ben Thymara. Sen bir savaşçı değilsin!"

O, kendini daha uzun göstermeye çalışırken ona tuhaf bir şekilde baktı. "Belki sen değilsin, Thymara, ama birinin savaşması gerekiyor ve beni taşıyacak bir ejderha olan tek kişi benim. Gitmeliyim. O acımasız katiller bir kraliçe ejderhaya saldırdı ve onu bir inek gibi kesmek istiyorlar! Bu kabul edilemez."

Ses Rapskal'a aitti ve bakışları çok ciddiye, ama sesinin tonu ve kullandığı kelimeler Tellator'a aitti. Kız tekrar denedi. "Rapskal, sen o değilsin. Ben de Amarında değilim. Ben Thymara."

Gözleri yine ona odaklanmış gibiydi. "Elbette Thymara'sın. Ben de kim olduğumu biliyorum. Ama Tellator'un anılarını da taşıyorum. Onun anılarının bedeli çok küçük, bana onları veren adamın hayatını onurlandırmak. Onun görevlerini ve işini sürdürmek." Ona yaklaşarak, sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerine baktı. "Sen de Amarında'nın görevlerini sürdürerek onun anılarını onurlandırmalısın. Birisi bunu yapmak zorunda, Thymara, ve o kişi sensin."

Ona baktı ve başını salladı. Yanlarında duran Tats'ın ikisini de dikkatle izlediğini fark etti. Onun ne düşündüğü önemli değildi, şimdi onunla ilgilenemezdi. Rapskal'a sıkıca sarıldı ve ciddiyetle konuştu. "Rapskal, senin Tellator olmanı istemiyorum. Amarında olmak istemiyorum. Biz kendimiz olmak istiyorum ve ne yaparsak yapalım, bunun bizim kendi kararımız olmasını istiyorum, başkasının hayatının devamı değil."

Rapskal hafifçe iç çekti ve bakışlarını Tats'a çevirdi. "Ona göz kulak ol, dostum. Ve eğer geri dönmezsem, beni iyi an. Gözleri yine Thymara'nınkilerle buluştu. "Bir gün anlayacaksın. Ve bence ne kadar erken olursa o kadar iyi. Onurum ve sözüm için. Heeby! Heeby, buraya gel!"

Ondan uzaklaştı. Başka bir zamandan gelen başka bir kadın, "Kılıcın! Zırhın!" diye bağırdı. Neredeyse peşinden koşacaktı.

Ama Tats onun yanındaydı, kolunu sıkıca tutuyordu. Ejderhalar ve bekçilerin oluşturduğu kaostan içinde kulağına fısıldadı. "Onda yok, hiç olmadı. Thymara. Bana geri dön. Onu durduramazsın. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Tats'ın, Rapskal'ın silahsız bir şekilde savaşa atılmasından mı, yoksa başka bir adamın hayatını ve görevlerini üstlenmesinden mi bahsettiğini merak etti. Yanındaki adama baktı. Gözleri acı içinde doldu. "Onu kaybediyoruz. Arkadaşımızı kaybediyoruz."

"Korkarım haklı olabilirsin." Onu kollarına çekti ve başını göğsüne yaslayarak onu korumaya çalıştı. Etraflarında ejderhalar kükreyerek yerden havalandı. Kanatlarının çırpınışından rüzgar esiyor, savaş çığlıkları kulaklarını sağır ediyordu. Birkaç saniye içinde, ejderhalar onların çok üstlerine çıkmıştı.

Thymara gözlerini kaldırıp onların gidişini izlemeye çalıştı, ama bulutlarla kaplı gökyüzü hepsini yutmuştu ve sadece yağmur, kızın yukarı kaldırdığı yüzüne düşüyordu.

Saban Ayının 6. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. Yılı

Kim, Kuşların Bekçisi, Cassarick

Bingtown Tüccarları'ndan Tüccar Finbok'a, Bingtown

Sevgili Tüccar Finbok,

Sizden aldığım mesaj beni çok şaşırttı, bunu itiraf etmeliyim. Ya bu mesajı bana yanlışlıkla gönderdiniz ve böyle bir mektubun itibarıma vereceği büyük zararın farkında değilsiniz, ya da beni kasten küçük düşürmek isteyen bir alçak ve hainisiniz. Belki de benim kimliğimi kullanarak adımla lekelemeye çalışan kötü niyetli bir kişi tarafından kandırıldınız. Umarım siz, ikimizin de itibarını tehlikeye atacak kadar kötü niyetli bir kişi değilsinizdir.

Aldığım mektupta, diğer tüccarların mesajlarından çaldığım bilgileri size gönderdiğim iddia ediliyor ve bu bilgiler için bana büyük miktarda para ödediğiniz gösteriliyor. Ayrıca, hiç duymadığım oğlunuzla ilgili belirli bilgileri size vermezsem, beni Bingtown'daki Lonca ustalarına ihbar edeceğinizi belirtiyorsunuz!

Böyle bir mektup aldığım için çok şaşırdım ve şok oldum. Aklıma, bunun aslında size maddi ve sosyal bir felaket yaşatmak isteyen bir düşmanınız tarafından gönderilmiş olabileceği geldi! Çünkü bu mektubu Guild ustalarına götürüp masumiyetimi savunursam, onlar da bunu Bingtown Tüccarlar Konseyi'ne sunacak ve sizin diğer tüccarların sırlarını çalarak bu bilgidan faydalanıp faydalanmadığınızı onlara bırakacaklardır.

Bu meseleyi açıklığa kavuşturmak için lütfen bu mektuba derhal cevap verin.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Son Şanslar

Ölü şeyler yüzer."

Chalcedean, sanki birine veya bir şeye itaat etmesini emrediyormuş gibi sert bir sesle konuştu. Güverteye toplanan yorgun adamlar ayaklarını sürüdüler, ama kimse cevap vermedi. Ölü ejderhaların yüzmediğini çok iyi biliyorlardı. Dün geceki gürültülü savaşta mavi canavarı öldürmüş ve onun suya batışını görmüşlerdi. Hayat belirtisi göstermeyen devasa gövde suya batarken birçok adam dehşet içinde çığlık atmıştı. Diğerleri ise beklmelerini söylemişti: Ejderha yeniden yüzecekti.

Güneş zirve noktasını geçmişti. Henüz hiçbir ceset su yüzüne çıkmamıştı. Kimse uyumamıştı. Herkes, ejderhanın ölmediğini ve yeni bir saldırıya geçebileceğini düşünerek, suya gözlerini dikmişti. Gece ilerledikçe ejderha ortaya çıkmayınca, uzun zamandır aradıkları hazine, tüm hayallerinin temeli, nehrin dibinde, sonsuza dek ulaşamayacakları bir yerde olduğunu düşünerek endişeyle beklediler.

En uzun sıırıklarla demirlemiş gemiler arasındaki alanı araştırdılar, ancak su ve nehir yatağı hissettiler. Ayak bileğine bir ip ile bağlanmış talihsiz bir kürekçi, denize atıldı ve elinden geldiğince derine dalıp ne göreceğini görmek için emir aldı. Gitmek istememişti; arkadaşları onu itaatkar bir şekilde kaldırıp denize attıklarında protesto ederek bağırdı. Yüzme bilmiyordu; suya batmış, yüzeye çıkıp yardım istemek için çırpınmıştı. Ona dalıp ejderhanın cesedini araması için bağırlan emirler, Hest'in görüşüne göre, onu etkilememişti.

Daha çok, kendi beceriksizliği onu tekrar batırmıştı. İkinci sefer, ayak bileğindeki iple onu sudan çıkardılar. Güverteye ölü gibi uzanmış, derisi nehirden kızarmış, nefes nefese

Akid suyundan gözleri ve ciğerleri griye dönmüştü. Ona bağıarak ne gördüğünü sordular. "Hiçbir şey! Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey görmüyorum!" Kör olma korkusu, adamın efendisine olan korkusunu yok etmişti.

Chalcedean onu hor görerek tekmeledi, işe yaramaz olduğunu ilan etti ve diğerlerinden biri, kürek çekecek kör bir adamın boş bir sandalden daha iyi olduğunu ısrar etmeseydi, onu denize atacaktı. Hest, Chalcedeanlardan hiçbirinin denize atlamaya gönüllü olmadığını fark etti.

Şimdi, yükselen güneş ağaçların altını görebilecek kadar aydınlık sağladığında, ejderhanın cesedinin kıyıya vurmuş olup olmadığını görmek için yakındaki kıyıları taradılar. Hiçbir şey yoktu. Sonra Chalcedoalı, belki de akıntı ganimetlerini nehrin aşağısına sürüklemiştir dedi. Bitkin adamları, gözlerinde mide bulandırıcı bir şüpheyile ona baktılar. Ejderha gitmişti ve bunu biliyorlardı.

Liderleri onların karamsarlığını paylaşmıyordu. "Haydi ama!" Lord Dargen onları ikna etmeye çalıştı. "Şimdi dinlenip şansımızı kaçırarak mısınız? Akıntı ödülümüzü aşağıya sürükledi. Onu orada arayacağız ve her kürek çekişimizin bizi eve ve altın bir geleceğe yaklaştırdığını bilerek!"

Hest'e bu, bir çocuğun acı ilacı içmesi için annesinin söylediği yalan gibi geldi. Ama mürettebat bunu kabul etti ve bir günlük yolculuk için hazırlanmaya başladı. Başka seçenekleri var mıydı ki? Garip, köle olarak yaşamak ona çoğu insanın hayatında ne kadar az seçeneği olduğunu gösteriyordu. Onun varlığı her zaman babasının otoritesi tarafından şekillenmişti. Dün gece, çalınan paçavraları ve soğuk tuttuğu yer, arama ekibine karşı güvertede fener tutarak ayakta durmaktan daha rahat bir sığınak gibi görünmeye başladığında, Sedric'in ikisinin uzak bir ülkeye kaçma hayallerini yeniden düşünmüştü. Sedric bunu sadece bir kez, Bingtown'da birlikte geçirdikleri son günlerde dile getirmişti. Hest o zaman alaycı bir şekilde gülmüş ve ona bu aptalca hayali hakkında bir daha konuşmamasını söylemişti.

Hest, karanlık güvertede durup saatlerce elinde fener tutarak lambalık görevi yaparken, o kavgayı ayrıntılı olarak hatırladı. Bu duruma düşmesinin sebebi Sedric'ti, diye karar verdi. Sevgilisi bir servet kazanıp Bingtown'dan uzaklara taşınarak, Hest'in karısından ve Bingtown toplumundan ilişkilerini saklamak zorunda kalmayacakları lüks bir hayat sürmeyi hayal etmişti. Hest ona saçmalamamasını, şu anki hallerinin gayet iyi olduğunu söylemişti. Hest, rahat hayatını

rahat hayatını kumar oynamak istememişti. Ama Sedric, istese de istemese de, onlar için zarları atmıştı. Ve egzotik bir yerde servet ve özgür bir hayat yerine, Hest'e kölelik ve Sedric'in şu anda katlandığı tuhaf sürgün hayatı kazanmıştı.

Chalcedean ejderha avcılarının hayallerini duymuştu. Sedric, ejderha parçalarının muazzam değerini hayal bile edememişti. İlk kez, Sedric'in hırsını kazanıp kan veya pulları toplayıp satarak Hest'in alay ettiği hayali tek başına yaşamaya başladığını merak etti. Hayır. Öyle yapmamıştı. Çünkü Sedric böyle bir ganimeti Chalced Dükü'ne veya tanıdıkları ticaret bağlantılarına götürseydi, diğerleri bunu öğrenirdi. Belki de başka birinin onların yerine korkunç görevlerini tamamladığını öğrenip eve dönebilirlerdi. Ve Sedric bir servet edinseydi, Hest'e geri dönüp onunla birlikte gitmesi için yalvarırdı. Hest bundan emindi. Sedric her zaman ona geri dönerdi.

Peki, Sedric ve Alise'ye ne olmuştu? Küçük, çirkin karısının neden geri dönmediğini pek umursamıyordu, ama Sedric'i yanından ayıran ne olmuştu? Hest'e genç ve romantik bir şekilde derinden aşık olan Sedric, eve dönebilecek durumda olsaydı, ejderha kanı olsun olmasın, mutlaka dönerdi. Ve Kaptan Leftrin, Alise ve Sedric'in hayatta olduğunu iddia etmişti. Trehaug ve Cassarick'te geçirdiği süre boyunca çok şey öğrenmişti.

"O ne?" Bir adamın şaşkınlık ve belki de korku dolu çılgılığı, herkesi parmaklıklara koşarak dışarıya bakmaya yöneltti. Ejderha geri mi dönmüştü? Ama gözcüye bakıldığında, onun nehre değil, gökyüzüne işaret ettiği görüldü.

"Papağanlar!" diye bağırdı biri tiksintiyle. "Sadece mavi ve yeşil papağan sürüsü."

"Altın, gümüş, kırmızı ve mavi de var," diye bağırdı başka bir adam. "Papağanlar için biraz büyükler..."

Bu, ağaçların tepesinden korkup kaçan bir kuş sürüsü değildi. Bu yaratıklar, kuşlardan çok yarasalara benzeyen hızlı ve geniş kanatlarla geliyordu. Kazlar gibi düzenli bir şekilde uçuyorlardı ve kanatlarını güçlü bir şekilde aşağıya doğru çırpmaları bile sanki biri onlara ritim veriyordu. Hest diğerleriyle birlikte bakakaldı ve yüzünün kanının çekildiğini hissetti. Elleri ve ayakları karıncalandı ve sonunda birinin bağırdığı şeyi, hala inanamayan sesiyle söyleyemedi.

"Ejderhalar! Bir ejderha sürüsü!"

"Şans bizimle! Yaylarınızı hazırlayın!" Lord Dargen sevinçle bağırdı. "Üzerimizden uçarken saldırın. Birkaç tanesini indirip, gemilerimizi ejderha parçalarıyla doldurup eve dönelim!"

Hest, adamın deli olduğunu ilk kez fark etti. Ailesine olan korkusuyla çıldırmış, bir şekilde onları eve sağ salım getirecek sihirli eşyaları ele geçirebileceğine inanıyordu. Hest, onların artık hayatta olmadıklarını, muhtemelen aylar önce korkunç bir şekilde öldüklerini, ölürken Chalcedean'ın adını haykırdıklarını aniden ve korkunç bir kesinlikle anladı.

Bu arayış, adamın geriye kalan tek şeyiydi. Sadece bir fanteziydi. Gemiye kanlı et parçaları ve kan fiçileriyle doldursa bile, geri kazanabileceği muhteşem bir hayat yoktu. Çılgın hedefine ulaşmak, başarısız olmak kadar felaket olurdu. Ama artık bu onun hayatıydı ve Hest'i çılgın görevine hapsettiği gibi, kendisi de bu hayata hapsedilmişti. Kendisine getirdiği her türlü felaket, Hest'in de payına düşecekti. Silahsız bir şekilde ayakta durup onların gelmesini izledi. Efsanevi yaratıklar, sonsuz gri gökyüzünde mücevherler gibi parıldıyorlardı. Uzaktan bakıldığında, intikam peşinde uçan yırtıcı hayvanlardan çok, bir hanımefendinin zarif müzik kutusundaki süs eşyalarına benziyorlardı. Her iki geminin güvertesinde, etrafında koşan, bağırان, yaylarını gerip ok isteyen, atma mızraklarıyla kollarını esneten adamlar vardı. *Hiçbir şeyden haberleri yok*, diye düşündü Hest. Bingtown'un mavi ejderhası Tintaglia'yı bir kez görmüştü. Chalcedean savaşçılarını kovduktan sonra Bingtown'a dönerken uzaktan görmüştü. O zaman onu güzel bulmuştu.

Ama şehre döndüğünde, bir ejderhanın öfkesinin neler yapabileceğini görmüştü. Asfalt taşlarını asitle delmek ya da limanı batık gemilerle doldurmak niyetinde değildi. O hasar tesadüfi olmuştu. Bir ejderhanın, bir şehir adına savaşırken neler yapabileceğini görmüştü.

Güvertede durup yaklaşan ejderhaları saymaya çalıştı. On tanede durdu. On kez ölmek, gerçekten çok ölmek demekti. Küreklerine zincirlenmiş köleler dua ediyordu. O da onlara katılmak istedi.

Ejderhalar, soğuk ve aralıklı yağmuru umursamadan bütün gece uçmuşlardı. Sintara, şafak vakti yorgun düşeceklerini düşünmüştü, ama öyle olmamıştı. Güneş doğarken uçmaya devam etmişlerdi, güneş gökyüzüne yükselirken de. Sanki tek bir akılları varmışçasına uçmuşlardı, belki de ejderhaların bir zamanlar olduğu hayvanlara dönüşmüşlerdi. Mercor, düzenlerini yönetiyordu ve Sintara, sağında uçmaktan gurur duyuyordu.

onun sağında uçmaktan gurur duyuyordu. Mavi-siyah Kalo soluna, ardından Sestican ve Baliper geçmişti. Bu üçünün, altın ejderha ile uzun süredir birlikte olduklarını, belki de bir zamanlar yılanlar gibi onunla birlikte yüzdüklerini biliyordu. Aralarında kavga ediyor olsalar da, şimdi savaşıacak ve yenilecek ortak bir düşmanları vardı. Aralarındaki tüm farklılıklar ortadan kalkmıştı. Gümüş'e olan susuzlukları bile bastırılmıştı. On beş kişilik güçlü bir grup olarak, Tintaglia'nın intikam çılgılığına kulak vermişlerdi.

Silver Spit, sıranın en arkasında ağır ağır ilerliyordu. Copper Relpda güçlü bir şekilde uçuyordu, başlangıçtaki beceriksizliği artık neredeyse tamamen unutmuştu. Ve gülünç kırmızı Heeby, istediği yere uçuyordu, bazen grubun içinde, bazen arkasında, bazen bir yana doğru. İnce kırmızı binicisi uçarken öfke ve intikam dolu bir şarkı söylüyordu, ama aynı zamanda öfkeli ejderhaların uçuşunun güzelliğini öven ve onlara görkemli bir zafer kazandıran bir şarkıydı. Gülünçtü ve o ve diğerlerinin bundan bu kadar keyif alması da gülünçtü. Thymara, ejderhaların sahiplerini kendilerine bakmaya zorlamak için cazibelerini ne kadar serbestçe kullandıklarından defalarca şikayet etmişti. Ancak, şarkılardaki övgü ve iltifatların ejderhalar üzerinde yaratabileceği gücü bir kez bile kabul etmemişti. Rapskal'ın egzotik güzellikteki ejderhaların her engeli aşarak zafer kazandıkları görkemli görüntüleri ile zihni dolu olarak uçan tek ejderha o değildi.

Nehirdeki gemilerin izlediği dolambaçlı rotayı takip etmeden düz uçmuşlardı. Şafak, nehir yüzeyindeki gemilere göre onlara daha erken gelmişti. Rain Wild Nehri'nin bu bölümünü çevreleyen uzun ağaçlar da güneşin ilk ışınlarını engelliyordu. Ejderhalar, güneşin sıcaklığının yorgun kanatlarını gevşetmesini hissederek ağaçların tepesinden uçtular ve sonra ağaçlar nehrin açık alanına yerini bıraktığında, uzaktan düşmanlarını gördüler.

"İntikam, benim güzel varlıklarım, günün mücevherleri! Onlara ölüm getireceğiz, o kadar şanlı bir ölüm ki, sizi överek ölecekler!"

"Hepsini yok edin! Gemilerini batırın!" Kalo'nun öfkeli boru sesi, ölü gri gökyüzünde yankılandı.

Rapskal yüksek sesle güldü. "Oh, hayır, benim güçlü dostum! Bu kadar kullanışlı gemileri yok etmeye gerek yok. Sadece katiller ölmeli. Ganimetlerimizi eve götürmek için yeterli sayıda mürettebat bırakın! Bazılarını hizmetçi olarak bırakabiliriz, sığırlarımızı ve sürülerimizi gütmeleri için. Diğerlerini fidiye için alabiliriz! Ama şimdilik, kalplerine korku salın!"

Genç Elderling sabah ışığında kırmızı renkte parılıyordu, mavi ve altın rengi giysileri rüzgarda dalgalanan bir savaş bayrağı gibiydi. Eski bir dilde derin bir şarkı söylemeye başladı ve Sintara bu şarkıyı eskiden duyduğunu hatırladı. Rapskal bir kıtanın sonunda nefes almak için durakladığında, ejderhalar hep bir ağızdan böğürdü. Kendi gücünden öfke ve sevinçle kalbi kabardı. Talihsiz teknelere yaklaştılar ve üzerlerinden alçaktan uçtular.

Gemiler, ejderhaların geçişleri sırasında şiddetli rüzgârla sallandı. Oklarını atmayı hatırlayan az sayıdaki mürettebat, ejderhaların fırtınasında zayıf oklarının sallanıp döndüğünü gördü. Yakındaki ağaçlardan yapraklar ve dallar *şışırtı* sesleriyle yağmur gibi yağdı ve nehir bile küçük dalgalar halinde yükseldi. Bu kuvvet, Hest'i geminin duvarına savurdu.

"Burada öleceğiz!" diye bağırdı, çünkü birden her şeyi net olarak gördü. Ejderhalar geri dönüp üzerlerinden daha da alçaktan uçacaktı. Ama rüzgardan korkmalarına gerek yoktu, çünkü üzerlerine püskürtecekleri asidin tehlikesi, rüzgarı dostça bir okşama gibi gösterecekti. Bu maddeden düşen bir damla bile bir insanı öldürebilir, giysileri, eti ve kemikleri yiyip bitirerek, sendeleyeen bir cesetten çıkıp toprağa gömülebilirdi. Ejderhalar bunu bir sis gibi püskürtürlerse, onlardan sadece ıslak enkaz ve cızırdayan kemikler kalırdı.

Hest, görüntüler zihnini tamamen kapladığında sessizce çığlık attı.

"Gemilerden inin! Ağaçların arasına saklanın!" Birisi emri bağırdı ve bir grup adam emre uymak için koşturmaya başladı. Kapalı ambar kapaklarının altından korku çığlıkları yükseldi, ama Hest'in kendinden başka kimseyi düşünecek zamanı yoktu. *Gemiden inmek*, hayatta kalmak için tek şansıydı. Parmaklıklara koştu ve aynı şeyi yapan diğer adamların oluşturduğu dalga içinde atladı. Gemisi kıyıya en yakın olanı olduğu için şanslıydı. Soğuk ve acı veren su, başını kapattı. Atlarken gözlerini sıkıca kapatmıştı ve su yüzüne çıktığında, botlarının altında nehrin yapışkan tabanını hissedene kadar gözlerini açmaya cesaret edemeden körü körüne çırpındı. Sonra hızla gözlerini kırıştırdı, nehir suyu bir anlığına gözlerini yakıp bulanıklaştırdı, sonra çamurlu, sazlıklarla kaplı kıyıya tırmandı.

O, karaya çıkan ilk kişilerden biriydi. Arkasında, tekne ve aralarındaki sularda tam bir kaos hakimdi. Adamlar gelişigüzel bir şekilde atlamışlardı, bazıları gemilerin nehir tarafına atlayarak orada daha güçlü akıntıya kapılmışlardı. Diğerleri ise gemilerin arasında sıkışmış, soğuk su ve korkudan yarı kör ve sersemlemiş haldeydiler. Ejderhalar üzerlerinden geçerken

. Geçişlerinin rüzgarı gemileri salladı ve boğulan adamların çığlıkları, ejderhaların kulakları sağır eden kükremeleriyle bastırıldı. Hest bu sese sersemledi, sendeledi ve kulaklarını kapattı. Ejderhaların ihtişamı ve gücü hakkında tam bir bilgi aniden onu doldurdu ve dizlerinin üzerine çökerek, bu kadar muhteşem yaratıklara karşı gelmeye cesaret ettiğini düşünerek ağladı. Etrafındaki tüm adamlar da aynı şeyi yapıyordu, affedilmeleri için yalvarıyor ve hayat boyu hizmet edeceklerine söz veriyorlardı. Çamurun içine diz çökmüş ya da secde etmişlerdi. Hest ise ayakta durmuş, kollarını gökyüzüne doğru kaldırmış ve aniden onların güzelliğini överek bağırdığını fark etti. Uzakta, ejderhalar dönüşe geçiyordu. İki şeyi kesin olarak biliyordu: bu sefer öldürmek için geri dönmüşlerdi ve daha da net bir şekilde, son birkaç dakikadaki düşünce ve duyguların kendisine ait olmadığını biliyordu. *Bu bir rüya gibi,* dedi kendi kendine. *Uyanıkken asla yapmayacağım ve söylemeyeceğim şeyleri yaptığım ve söylediğim bir rüya. Bu ben değilim; bu benim iradem değil.* Sonra, ejderhalar yaklaşırken, tüm mantıklı düşünceler kaçtı.

Gemilerden kaçabilen tüm insanlar kaçmıştı. Sintara, kapana kısılmış bir çaresizlik içinde ağlayan erkeklerin seslerini belli belirsiz duyuyordu. Bazıları, kendilerini kürek sıralarına bağlayan zincirlerle mücadele ederken kendilerine zarar verdiklerini umursamadan zıplıyorlardı. İnsanlar açıkça insanları hapsetmişti. Nedenini tahmin edemiyordu ve bunu merak edecek kadar ilginç bulmuyordu. Mercor'un onları nehrin sığlığına yönlendirip karaya çıkmalarını istemesi hoşuna gitmemişti, ama amacını anlıyordu. İnsanlar artık gemilerinden kopmuştu. Birkaçının akılsızca ormana kaçtığını biliyordu. Orada, bu gece ya da yarın öleceklerdi. İnsanlar barınak ve yiyecek olmadan yaşayamazlardı.

Ama diğerleri çimlerin arasında çömelmiş, ağaçların arkasına saklanmış ya da korkudan hastalanmış halde yere yatmışlardı. Hiçbiri dişler, pençeler ya da ejderhaların nefesiyle öldürülmemişti. Ölenler kendi ölümlerini kendileri hazırlamıştı, küçük beyinleri ejderhaların öfkesinin ve ihtişamının korkunç büyüüne karşı koyamamıştı. Ejderhalar nehirden çıkarken, esirlerinden bazıları korku içinde ağlıyordu. Sonra Heeby, çamurlu kıyıya kayarak durdu ve çamuru korkmuş insanların üzerine sıçratarak büyük geçit törenini mahvetti. Sintara küçümseyerek burnunu çekti.

Rapskal'ın, o daha az bataklık bir yere geçene kadar kızıl ejderhanın sırtından atlamadığını fark etti. Sonra atladı,

neşeli Elderling pelerini omuzlarında dalgalanıyordu. Korkudan başka tepki veremeyen birkaç istilacı, onu görünce hayranlıkla nefeslerini tuttular. İstemeyerek de olsa, onun, kirli giysileri içindeki bodur insanlardan çok daha görkemli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Uzun ve ince yapıydı, ejderhalara yakışır bir arkadaştı. Etrafına baktı, yüzünde sert bir gülümseme vardı, sonra pelerini omzunun üzerine attı. O, ileri adım atıp insanlara "Ayağa kalkın! İleri gelin! Size haksızlık ettiğiniz kişiler tarafından yargılanma zamanı geldi" diye emrettiğinde, kız neredeyse onunla gurur duydu.

İnsanlar itaat etti. Ejderhalar onları tutan büyüü hafifletirken bile itaat ettiler. Dehşetle ezilmiş, çoktan yenilmişlerdi. Islak ve soğuktan titreyerek, bir grup halinde öne çıktılar. Çok çeşitli bir topluluktı. Bazıları paçavra giysiler içinde, zayıf ve yaralıydı. Bazıları okçu kıyafetleri giymiş, bileklerinde deri ve dar gömlekler vardı, bazıları ise soyluların giydiği şık kıyafetler içindeydi. Eskiden ejderhalar bu tür insanları tanırlardı ve giysileri çıkarıldığında hepsinin yumuşak tenli, çığlık atan maymunlar olduğunu görürlerdi.

Hest, yargılanmak için öne çıkma emrine itaat ettiğini fark etti. Zihninde kendine ait küçük bir köşe bulmuştu, bu yüzden diğerlerinin yanına diz çökmek için öne çıktığında bile, hissettiği korku ve dehşetin tamamen mantıklı olmadığını fark etti. Esir arkadaşlarının yüzlerine hızlıca bir bakış attı. Bazıları kesime bekleyen koyunlar gibi boş bakıyordu, ama diğerlerinin gözlerinde mücadeleyi görebiliyordu. Chalcedean'ın kürek çeken kölelerinin bazılarının, onlara emir veren soylulardan daha bilinçli olduğunu fark etti ve bir anlık şaşkınlık yaşadı. Sonra düşünmeye zaman kalmadı, çünkü uzun boylu, kırmızı giysili bir savaşçı sıraya doğru ilerliyordu. Hest, onun giydiği kadar parlak giysiler görmemişti. Savaşçı adımlarıyla yürüyordu, ama zırhı ya da silahı yoktu. Belki de ihtiyacı yoktu.

Onlardan kısa bir mesafede durdu. Kırmızı bir ejderha onu incelemeye kadar takip etmişti, ama Hest'in bakışlarını çeken, ikisinin de üzerinde yükselen büyük altın ejderhaydı. Yaratığın gözleri büyük ve sıvıydı, siyahın içinde siyah. Hest onlara baktığında, sakinlik yayarak dönüyor gibiydiler. En büyük ejderha, mavi-siyah bir dağ gibi diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. Işık onun içine batıyor ve parıltıyan öfkesinde kayboluyor gibiydi. Gümüş rengi gözleri hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Kırmızı adam mı ejderha mı konuştu, Hest bilmiyordu. "Bir ejderhaya zarar verdin mi?"

"Hayır," dedi, çünkü yapmamıştı. Hiç ok atmamış ya da mızrakla saplamamıştı. Kendini ayakta ve geri adım atarken buldu. Diğerleri de aynısını yapıyordu, köleler, mürettebat ve hatta Chalcedean okçularından biri. Bazıları diz çökmüş halde kalmıştı ve Hest'in içinde kötü bir his vardı.

"Yargı verildi," diye ilan etti kırmızı giysili adam. "Bir ejderhanın ihtişamına karşı el kaldırmaya cüret eden sizler, hayatınızın geri kalanını onlara hizmet ederek geçireceksiniz. Bu, Bilge Mercor'un merhametidir. Sizi, işe yarar olabileceğiniz bir işçi köyü bekliyor. Eğer isteyerek ve iyi hizmet etmezseniz, yenileceksiniz. Öyle ya da böyle, yaptıklarınızın bedeli olarak hayatlarınızı kaybettiniz. Siz diğerleri, çok kötü bir seferin parçasıydınız. Suçsuz değilsiniz. Ama aileleriniz isterse sizi geri satın alabilir. Eğer almazlarsa, aramızda yararlı işler bulabilirsiniz. Bu konu Kelsingra'ya vardığımızda tartışılacaktır. Şimdilik, kötü olanlar kelepçelenerek götürülecek." Gözlerini bir an kısarak iki köle ve bir mürettebat üyesini işaret etti. "Siz üçünüz bununla ilgilenin. Onları bağlayın. Sonra bir mürettebat oluşturun. Geri kalanlarınız gemileri Kelsingra'ya götürsün. Bunlar bizim haklı ganimetimizdir, çünkü iznimiz olmadan topraklarımıza girdiniz ve yanınızda getirdiğiniz her şeyi kaybettiniz."

Onlardan ve yükselen şok edici mırıldanmalardan uzaklaştı. "Size sunulabilecek en büyük merhamet budur," diye pişmanlık duymadan sözlerini bitirdi ve bekleyen kırmızı ejderhaya geri döndü. Ejderha kocaman başını eğdi ve onu kokladı. Hest, ejderhanın yüzünü okşadı, yüzünde bu canavara duyduğu sevgiyle aptalca bir ifade belirdi.

Hest bir anlık tam bir inanamama yaşadı. "Ama..." diye itiraz etmeye başladı, ama Chalcedoalı ayağa fırlayınca sustu. Sinek sürüsünün içinde duran bir adam gibi başını salladı ve sonra bağırdı. "Hayır! Asla köle olmayacağım. Ben Chalced'in Lord Dargen'iyim ve boyun eğmektense ölmeyi tercih ederim!"

Elleri, Hest'in hatırladığı kadar hızlıydı. Küçük bıçaklar saklandıkları yerden çıkarıldı ve sanki kendi iradeleri varmışçasına uçtu. Hedeflerini ıskalamadılar. Devasa mavi-siyah ejderhanın kalın pullarından dolu taneleri gibi tıkırdadılar. Biri, büyük yaratığın gümüş rengi gözlerinden birinin köşesine bir anlığına saplandı. Ejderha başını salladı ve hançer düştü. Kırmızı ejderha kanının yağlı bir damlası yaradan sızdı ve ejderhanın yüzünden yavaşça aşağıya doğru akmaya başladı.

Chalcedean zafer çığlığı attı. Bu ığlık, onun eylemini çevreleyen mutlak sessizlikte tuhaf bir şekilde yankılandı. Sonra daha küçük bir gümüş ejderha öfkeyle tiz bir ses çıkardı. Ancak mavi-siyah ejderha bir adım ne çıkarken hiçbir ses çıkarmadı. Chalcedean'ın etrafındaki arkadaşları, ejderha kafasını adama doğru uzatırken çömeldi veya korkarak sinmeye başladı. Ejderha ağzını açarken tıslamadı veya kkremedi. Bir insanın yol kenarındaki rahatsız edici bir dalı kırması gibi, ejderha Chalcedean'ı ikiye böldü. Kafasını ve gövdesini tek bir yudumda yuttu. Bir an sonra, adamın kalçalarını ve bacaklarını da kaldırıp aynı şekilde yuttu. Sonra dönüp uzaklaştı. Lord Dargen'in bir eli ve n kolunun bir kısmı ejderhanın ilk ısırığında kopmuştu. Düşen yere, sanki son bir yalvarış gibi, avuç içi yukarı bakacak şekilde çamurlu toprağa yapışmış halde kalmıştı. Diğer Chalcedalılar'dan biri yana dönüp gürültüyle kustu.

Kızıl adam şaşırmamış ve rahatsız görünmüyordu. "Dileği yerine geldi. Başını eğmeyecek." Ejderhasına döndü, hafifçe omzuna atladı ve kanatlarının hemen önüne yerleşti. Ejderha kanatlarını genişçe açtı. Etraflarında diğer ejderhalar melmış, sonra gökyüzüne sıçradılar. Ejderha kokusuyla dolu rüzgâr dalgaları Hest'i sardı, ta ki kırmızı ejderha ve kırmızı binicisi kalana kadar. Savaşçı sert bakışlarla onlara baktı.

"Yavaşlama. Rehberliğe ihtiyacın olursa gökyüzüne bak. Her zaman üzerinde bir ejderha olacak ve Kelsingra'ya ulaşana kadar durmamamı sağlayacak."

Sonra, Hest'in şaşkınlığıyla, kırmızı ejderha çamurlu nehir kıyısında yuvarlanarak koştu ve havaya sıçradı. Havaya yükselene kadar çırpınarak ve beceriksizce kanatlarını ırpıtı. Başka bir zamanda ve başka bir yerde, onun gülünç kalkışına gülerdi. Bugün ise ejderhaların gittiğine dair büyük bir rahatlama hissetti.

Daha önce fark etmediği kulaklarında çınlama sesi kayboldu. Gözlerini kırptı. Gün daha loş, bataklık nehir kıyısının kokusu daha hafifti. Etrafındaki diğer adamlar hareket ediyor, birbirlerine bakıyor, başlarını sallıyor ve gözlerini ovuşturuyorlardı.

"Bizi kendimizi suçlamaya zorladılar!" diye bağırdı Chalcedalı'lardan biri öfkeyle.

Hest'in yanındaki bir köle adama baktı ve yüzünde alayı bir gülümseme belirdi. "Bir Chalcedoalı'nın gerçeği söylemesi için bu mu gerekiyor? zerinde bir ejderha mı durması?"

Adam yumruklarını kaldırdı ve köleye doğru ilerledi, köle ise yerinde durarak ona karşı koydu.

Biri çılgılık attı. Gümüş bir ejderha alçaktan üzerlerine süzüldü ve köle tek başına kaldı. Hest, ejderhanın ağzından sarkan bir bedeni gördü, sonra ejderha ağaçların üzerinden uçup gözden kayboldu. Hest dönüp gemilere doğru koştu. Oraya ilk varan o değildi.

Işıktaki bir kesinti oldu. Sonra bir tane daha. Bir rüzgâr esintisi etrafındaki uzun sazlıkları salladı. Tintaglia bir gözünü aralamayı başardı. Hâlâ rüya görüyordu. Yeşil bir dişi ejderha ona bakıyordu. *Çok geç.*

Korkarım haklısın.

Altın ejderhayı görmemişti. Arkasına inmişti. Kafası görünce onun orada olduğunu anladı. Onu kokladı, siyah gözleri kederle doldu. *Enfeksiyon çok ilerlemiş. Bir daha uçamayacak. Kafasını kaldırdı. Onu kaybetmemiz çok utanç verici. İnsanlar tarafından öldürüldü. Hiçbir ejderha böyle ölmemeli.*

Diğer ejderhalar da yakına iniyordu. Mavi bir kraliçe, gümüş bir erkek ejderha, lavanta rengi bir erkek ejderha. Ejderhalar. Gerçek ejderhalar, uçabilen ve avlanabilen ejderhalar.

Ejderhalar intikamını aldı, Tintaglia, altın ejderha sanki onun bir sonraki düşüncesini okuyabiliyormuş gibi söyledi. İnsanlar yargılandı ve cezalandırıldı. Artık hiçbir insan ejderhalara elini kaldıramayacak. Altın ejderha gökyüzüne baktı. Uzun zamandır geri dönüyordun. Belki de bizim seni vazgeçtiğimiz gibi sen de bizi vazgeçmiştin. Ama biz seni burada terk etmeyeceğiz. Etin çürümeyecek, farelerin ve karıncaların yemi olmayacak. Kalo anılarını toplayacak, mavi kraliçe. Ve buradaki hepimiz, anılarını sonsuza dek yaşatacağız. Adın ve yaptıkların ejderhalar arasında unutulmayacak.

Kızıl bir Elderling öne çıktı. Onu görmemişti, Elderlinglerin dünyaya döndüğünü bilmiyordu. Başladığı üç kişiyi düşündü ve bir anlık üzüntü duydu. Yarım kalmış, hayatlarında onun varlığı olmadan, ölüme mahkum. Kızıl Elderling konuşuyordu. "... ve yeni Kelsingra'nın merkezine senin şerefine bir heykel dikilecek. Ejderhaların kurtarıcısı, yeni neslin ilk kraliçesi, Yılanların Yardımcısı, Elderlingler ve ejderhalar bu dünyada nefes aldıkları sürece asla unutulmayacaksın."

Onun övgüsü onu ısıttı, ama sadece biraz. O, Selden gibi bir şarkıcı değildi. Küçük ejderha şarkıcısını düşündü, onu kendine ait ilan ettiğinde henüz bir çocuktu

ve onu özlediğini hissetti. Ölerken, ona bir düşünce gönderdi. *Benim için şarkı söyle, Selden. Benim ölümüm seni bu dünyadan ayırmadan önce, sana kalan zamanın içinde ejderhan ve ona olan aşkını şarkı söyle.*

Uzaklarda, ondan bir cevap aldığını sandı, kendi kalp atışlarıyla uyumlu, uzak bir telin sempatik vızıltısı. Gözlerini kapattı. Bir ejderhanın üzerinde uçup ölümünü izleyeceğini bilmek güzeldi, ölerken küçük hayvanların onu kemirmeyeceğini, anılarının kurtçuklar ve karıncaların yemi olmayacağını bilmek güzeldi. Bu hayatta öğrendiği her şey, bildiği her şey bir şekilde devam edecekti. Yumurtalarını bırakabilseydi, bir gün sıcak bir günde yılan yavrularının kabuklarından çıkıp kumsallara sürünerek deniz yılanları olarak yaşamlarına başlayacaklarını bilerek ölseydi daha iyi olurdu. Daha iyi olurdu, ama en azından bu, bir ejderhanın ölebileceği en iyi ölümdü.

Bekçiler, ejderhaların olmadığı bir şehre uyandılar. Hiçbiri bahar şafağında parıldayarak banyolardan çıkmadı. Hiçbiri kanat çırparak ve rüzgar estirerek meydanda iniş yapmadı. Ejderhaların yokluğunda şehir geniş, boş ve insanlar için çok büyük hale geldi.

Thymara onu uyandırmak için kapısını tıklattığında Tats irkildi. O gelmeseydi, muhtemelen daha uzun uyuyacaktı. Ama kalkıp onunla birlikte aşağı indi ve sıcak, kokulu bir fincan çay ve reçelli gemi bisküvisi yedi. Garip, bu kadar basit yiyecekler, bir süre yemedikten sonra bu kadar lezzetli gelmesi. Kahvaltının ortasında, Thymara fincanını masaya koydu ve başını eğdi. "Fente'den haber var mı?"

Tats gözlerini kapattı ve enerjik küçük kraliçesine doğru uzandı. Hemen ardından gözlerini tekrar açtı. "Hâlâ uçuyorlar galiba. Acaba ne kadar uzağa gittiler? Ne yapıyorsa, kararlı ve dikkatinin dağılmasını istemiyor." Başını ona doğru eğdi. "Sintara seninle konuştu mu?"

"Doğrudan değil. Uzakta olduğunda nadiren konuşur. Ama bir şey hissettim, heyecan verici bir heyecan. Keşke neler olduğunu bilseydim."

"Bilmek bile korkutuyor beni," diye itiraf etti Tats. "Buradan öyle aceleyle çıkmaları korkutucuydu. Havada çok fazla öfke vardı."

"Rapskal da çok garip davrandı," diye ekledi Thymara utangaç bir şekilde.

Tats ona bir bakış attı. "O hala benim arkadaşım," dedi. "Onun hakkında benimle konuşamayacağını düşünme. Bence o, hepimizden daha fazla zamanını hafıza

ve bu yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Döndüğünde, onu oturup bu konuyu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

"Bunun için çok geç olabilir. Elderlinglerin, bizden önce yaşamış olanların anılarına dalarak yaşaması gerektiğine içtenlikle inanıyor."

"Belki öyledir." Tats çayını son yudumladı ve fincanın dibinde kalan birkaç yaprağa isteksizce baktı. "Ama denemeden pes etmeyeceğim."

"Ben de," diye itiraf etti kadın ve ona gülümsedi. "Tats," diye ekledi samimiyetle, "sen iyi bir insansın. Babam bir keresinde bana senin için böyle demişti. 'Çekirdeğinden sağlam,' demişti. Ne demek istediğini anlıyorum."

Onun sözleri, herhangi bir aşk ilanı bile yapmasa onu daha fazla telaşlandırdı. Yüzünün nadiren gördüğü bir kızarıklıkla ısındığını hissetti. "Gel. Kuyuya inip orada ne yapmamız gerektiğini bir bakalım."

Leftrin ve Carson'ın çoktan kuyuya gelip gümüşe ulaşmanın yollarını tartıştıklarını görünce çok da şaşırmamıştı. Carson pragmatik davranıyordu. "Yolu tıkayan pek bir şey kalmış gibi görünmüyor. Birini balta, kanca ve ip ile aşağı gönderin. Tıkayıcı çıkmazsa, aşağı inene kadar kesip durun."

"Kimi göndereceğiz?" Leftrin, sanki kimse o kadar aptal olmayacakmış gibi sordu. "Bu, önceki tıkanıklıklardan daha derin. Aşağısı çok soğuk ve zifiri karanlık olacaktır."

"Ben o kara deliğin içine asla girmezdim," diye mırıldandı Thymara. Titredi.

Tats, onun öne çıkıp "Ben yaparım" demesinin sebebinin bu olduğuna neredeyse emindi.

Onu bir balta, bir halat ve bir gemi feneriyle aşağıya gönderdiler. Leftrin, onun için hazırladıkları koşum takımını kendisi bağladı ve Hennesey tüm düğümleri kontrol ettiğinde kaptan tek kelime bile itiraz etmedi. "Bir kez fazla, bir kez eksik olmasın," diye mırıldandı ve Tats karnının soğuduğunu hissetti. İniş sonsuza kadar sürmüştü; vücudunun halattan serbestçe sallanmasına izin vermek en zor kısımdı. Ağır keresten ve ona bağlanmış kasnakların sesini dinledi, ağırlığını taşıırken ve gıcırdayarak inişe geçerken. Onu yavaşça indirdiler ve sol elindeki fener, neredeyse pürüzsüz siyah duvarları gösterdi; duvarları oluşturan işlenmiş taşlar neredeyse kusursuz bir şekilde birbirine uyuyordu. Sağ eli

eli onu tutan ipi sıkıca kavramıştı ve ipin emniyet kemeriyle sağlam bir şekilde bağlandığını bildiği halde bırakamıyordu.

Arkadaşlarının sesleri uzaktan endişeli kuş seslerine dönüştü. Başının üzerindeki ışık çemberi küçüldü ve gergin halatın sesi daha da yükseldi. Koşum takımı vücuduna batıyordu. Ve aşağı, daha da aşağı indi.

Sıkışmış kerestelere ulaştığında, başının üzerindeki ışık çemberi bir yıldızlar kuyusuna dönüşmüştü. Bu ona hiç mantıklı gelmedi. Onlara tıkanıklığa ulaştığını bağırdı. Ağır tahtanın üzerine çıkarak tüm ağırlığını üzerine verdi ve onu tutan ipin gevşediğini, sonra aniden tekrar gerildiğini hissetti. Kendini tahtanın üzerinde ağırlıksız bir kukla gibi hissetti. "Biraz gevşetin!" diye bağırdı ve uzaktan tartışan seslerini duydu. Sonra isteklerine uydu ve tıkanıklığın üzerinde dengede durdu. Fenerini indirip tahtanın üzerine koydu.

Onu aşağıya, koşum takımına bağlanmış ekstra bir ip parçasıyla göndermişlerdi. İlk görevi, ipi çözmekti. Elleri hızla soğuduğu için bu, şaşırtıcı derecede zordu. İpi çözdükten sonra, diz çöküp aşağı uzanarak ipi üzerinde durduğu kütüğün etrafına sarmak için kendini zorlaması şaşırtıcı derecede cesaret gerektirdi. Kütük, beline kadar kalın ve kuyu şaftının genişliğinden biraz daha uzun, oldukça ağır bir parçaydı. Hennesey'in kullanmasını ısrarla istediği düğümü attı ve tüm gücüyle çekerek düğümü kontrol etti. Düğüm tuttu.

Sonra dizlerinin üzerinde tahtanın daha yüksek tarafına geçti, beline asılı baltayı çıkardı ve kesmeye başladı. Titreşim yayıldı, ilk başta ilginç bir fenomen gibi geldi, ama sonra dizlerinde rahatsız edici bir vızıltıya dönüştü. Tahta kuru ve sertti ve şişe ağzındaki mantar gibi sıkı sıkıya oturmuştu. Ayakta durup ayaklarının altında bir şeyi kesmenin tehlikesinin farkında olsa da, daha uzun saplı ve daha ağır bir alet olmasını diledi. Sabahın büyük bir kısmını kuyudaki son engeli keserek geçirdi. Ellerini kollarının altında ısıtmak ve dizlerindeki uyuşukluğu gidermek için ara vermek zorunda kaldı. Sadece Elderling tuniği soğuğu uzak tutuyordu. Kulaklarının uçları ve burnu soğuktan yanıyordu.

Sonunda, ayaklarının altındaki tahta küçük bir gıcırtı çıkarmaya başladı. Kemerin ağırlığını taşıyabileceğini biliyordu, ama giriş aniden ayaklarının altında kırıldığında korkuyla bağırdı. Kısa ucu karanlığa düştü. Daha büyük parça düştü ve çılgınca sallandı, düğümlü ip ağırlığıyla şarkı söylüyordu. O, onun yanında ve sadece biraz yukarıda sallanıyordu. İplere iki eliyle tutundu,

Bir kalp atışı sonra, kendini dengelemek için ayaklarını duvara dayayamadan o kadar hızlı çekildi ki.

O kadar coşkuyla kuyunun kenarından çekildi ki, baldırlarının derisi sıyrıldı. Big Eider, onun güvende olduğuna dair saf bir rahatlama ile onu kaburgalarını kıracak kadar sıkı bir kucaklamayla kaldırdı. Ama Thymara onu kucaklayan bir sonraki kişiydi ve o, onun kendisini bu kadar sıkı tuttuğunu hissetmek ve "Tatlı Sa, şükürler olsun. Oh, Tats, bağırışını duyduğumda sonsuza kadar gittiğini sandım!"

"Hayır. Sadece irkildim, hepsi o." Kollarını hala ona dolamış halde, başının üstünden konuştu. Soğuk ellerinin altında o çok sıcaktı. "Son tahta parçasını da çekince yol açılacak. Artık Gümüş'ün peşine düşebiliriz."

Hennesey ve Tillamon, Big Eider ile vardiyayı değiştirmek için gelmişlerdi. Hennesey onu kuyuya indirdikten sonra bir vardiyanın geçtiğini fark eden Tats, bir an şaşırdı. İkinci kaptan kolayca dizlerinin üzerine çöktü ve kuyuya baktı. "Düşündüğümde daha da derinmiş. Önce o eski kirişi çekip, sonra kovayı oradan kaldırmalıyız." Acı bir gülümsemeyle yavaşça ayağa kalktı. "Balık tutma zamanı, çocuklar."

Leftrin, "balık tutma" işinde ilk denemeyi yaptı ama sonuçsuz kaldı. Bu iş, kol ve omuzları yoran bir işti. Hennesey, Tats'ı destekleyen aynı makaradan bir halat geçirmişti. Halatın ucunda sadece ağır bir kanca değil, alev taşlarından yapılmış bir kolye de vardı. Malta bunu getirmiş ve kuyunun dibine kadar yolunu aydınlatmak için kullanmalarını rica etmişti. Kancanın birkaç metre yukarısına sarılmış parlak metal ve ışıltılı taşlar, Leftrin kancayı aşağı indirmeye çalışırken kendi ışıklarını yayıyordu. Işık çok uzağa yayılmıyordu. Leftrin, bir eli ipin üzerinde, karnının üstüne yatmış, kuyuya bakarak kancayı, kova sapı olduğunu tahmin ettikleri yere doğru yönlendirmeye çalışıyordu. Kuyu, Tats'ın indiği yerden çok daha derindi. Leftrin, birini aşağıya indirmek için çok derin olduğuna karar verdi.

Sırtı dayanılmaz bir şekilde ağrımaya ve gözleri sulanıp bulanıklaşmaya başlayınca, görevi Nortel'e devredip yavaşça ayağa kalktı. Bakışları izleyenlerin çevresinde dolaştı. Muhafızlar ve mürettebatından bazıları endişeyle izliyordu. Onların arkasında, sanki acıları başkalarına katlanamayacak kadar büyükmüşçesine, Elderlinglerin kralı ve kraliçesi duruyordu.

Malta, Reyn'in onun için taşıdığı bir sandığın üzerine oturmuş, bebeğini kucağına almıştı. Gözleri kuyuyu çevreleyen yıkık duvara sabitlenmişti.

Yaşlılık cüppesi güneşte parılıyordu ve başını altın bir eşarp sarıyordu. Bahar güneşi, kusursuz yüz hatlarının ince çizgileri üzerinde parılıyordu. Ona bakarken, "*Haysiyet*," diye düşündü. Ne olursa olsun, haysiyet. Reyn, uzun boylu ve ciddi bir şekilde onun yanında duruyordu ve üçü birlikte kraliyet heykeli gibiydiler.

Ya da sefalet, yüzlerine bakıldığında. Çocuk ağlıyordu, soluksuz, ince bir ağlama, Leftrin'in kulaklarını tıkamak ya da kaçmak istemesine neden oluyordu. Ebeveynleri artık onu duymuyor gibiydi. Malta, Phron'u sallamadı ya da onu teselli eden sözler mırıldanmadı. Eşi gibi o da sabrediyordu. Kelimelerin ötesinde bir sessizlik içinde beklediler, çaresiz umutları bıçak sırtı kadar ince ve keskindi. Kuyu gümüş verecekti ve bir şekilde ejderhalardan biri onu bebeği iyileştirmek için nasıl kullanacaklarını söyleyecekti. Çocuk ağlamaya devam etti, sesi Leftrin'in zihnindeki sükuneti bozdu. *Yakında susar. Yorulur*, diye düşündü. *Ya da ölür*, diye daha karanlık bir düşünce aklına geldi. Çocuk o kadar zayıflamıştı ki Leftrin ona bakmak bile istemiyordu. Gri derisinden pullar dökülüyordu; kafasındaki soluk saçları kuru ve sertleşmişti. Kaptan, kuyudan gümüş çıkarılırsa, ebeveynlerin Phron'a dokunmayı göze alacağını biliyordu. Başka çareleri yoktu. Uzun bir süre, onların ne hissettiğini hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı. Ya da belki de cesaret edemedi.

"Leftrin."

Nefes nefese adını söyledi ve sesindeki zayıflık, kaptanın gözlerini ona çevirdi. Alise dar bir sokağın köşesinde belirdi, sanki Elderling pelerininin ağırlığı onu taşımaya yetmiyormuş gibi yavaşça onlara doğru yürüyordu. "Ne oldu ona?" diye mırıldandı Tats ve Harrikin sessizce cevap verdi: "Sarhoş gibi görünüyor. Ya da uyuşturulmuş."

Leftrin onlara uyarıcı bir bakış attıktan sonra Alise'ye doğru aceleyle yürüdü.

"Çok hasta görünüyor," dedi Sylve.

Leftrin koşmaya başladı, Sedric ve Sylve de hemen arkasında. Yakından bakıldığında Alise, Leftrin'in onu hiç bu kadar bitkin görmemişti. Yüzü sarkık ve ağırdı, onu kollarının arasına aldığı anda kalbi sıkıştı. Alise ona yaslandı.

"Hiçbir şey bulamadım." Sözleri yüksek ve netti, ama sesinde hayat yoktu. Ona yaslanıp omzunun üzerinden Malta'ya baktı. Sesi yaşlı bir kadının titrek sesine benziyordu. "Canım, denedim, denedim. Her yeri aradım. Bütün gece taşları dinledim,

onları saklamış olabilecek her yere dokundum. Seninle son konuştuğumdan beri yüz yıl yaşamış gibi hissediyorum. Çok şey öğrendim, ama saf Gümüşün nasıl iyileştirilebileceğini, Gümüşe dokunup ölmemeyi öğrenemedim, hiçbir şey bulamadım."

Alise, Leftrin'in kollarında sallandı ve Leftrin onu düşmemesi için daha sıkı sarıldı. "Alise, dinlenmek için ayrıldığını sanıyordum! Kendini nasıl bu kadar tehlikeye attın? Biz taşlara korkusuzca dokunabilecek Elderlingler değiliz!"

"Nasıl yapmazdım?" diye sordu Alise zayıf bir sesle. "Nasıl yapmazdım?" Kırık bir kahkaha attı. "Müzik, Leftrin. Bir yerde müzik vardı ve dans ediyorlardı. Oraya neden geldiğimi unutmak ve sadece dans etmek istedim. Sonra seni düşündüm ve keşke benimle olsaydın dedim..." Sesi giderek azaldı.

Yüzünü kaldırıp gözlerine baktı. "Alise?" diye yalvardı. "Alise?" Bakışları onunla buluştu. Hâlâ oradaydı. Yüzüne biraz hayat döndü. Sedric, Sylve'nin yanında durarak yakınlarda bekliyordu. Onların yardım etmek istediklerini biliyordu, ama onu onlara teslim edemezdi. Aniden onları, kendisinden ve kollarında tuttuğu kadından çok farklı olan Elderlingler olarak gördü. Boğuk bir sesle kulağına fısıldadı. "Neden yaptın? Bu çok tehlikeli. Bunu biliyorsun! Rapskal ne derse desin, diğerleri ne yaparsa yapsın, hafıza taşının bize ne yapabileceğini biliyoruz. Rain Wild halkının çoğu anılarına boğuldu. Belki Elderlingler bu taşları tehdit olmadan kullanabilir, ama *biz* kullanamayız. Şehir hakkında her şeyi bilmek istediğini biliyorum, ama taşa dokunmak diğerlerine bırakmalısın. Seni böyle aptalca bir şey yapmaya ne sevk etti?"

"Şehrin için değildi," dedi. Kendini topladığını hissetti. Artık kendi ayakları üzerinde duruyordu, ama kollarının çevresinden ayrılmamayı tercih etti.

"Leftrin. Bu bebekle ilgili, küçük Phron. Ve Bellin'in hiç doğmamış bebekleriyle. Şeyle ilgili..." Durdu ve derin bir nefes aldı, sonra konuşmaya başladı.

"Bir gün doğurmak istediğim bebeğinle ilgili. Mercor'un bize söylediklerini duydun. Ejderhaların ve Elderlinglerin yanında yaşarsak, biz de değişecektir. Skelly değişecektir. Çocuklarımız değişmiş olarak doğmaya devam edecek ve ejderhaları olmayan Elderling olmayanlar genç yaşta ölecektir. Biz de öyle. Başka bir yol varsa, onu bulmalıyız, sevgilim. Ne pahasına olursa olsun."

Onun sözleri onu ani bir sel gibi sular altında bıraktı. Onu kendine sıkıca sarıp, daha önce hiç gerçek gibi gelmemiş olasılıklar zihninde dönüp duruyordu. "Kuyuyu temizleyeceğim," diye söz verdi. "O

bu kovayı çıkarıp ortadan kaldıracam. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey bu, ama yapacağım."

"Bu eksik parça," dedi kız göğsüne yaslanarak. "Bundan eminim. Gümüş gerekli olan şey. Sen Elderlinglere tüm büyüü geri vereceksin." *Bu korkutucu bir düşünceydi.* Etrafındaki bekçilere baktı, kızın sözlerini duymak için ona yaklaştıklarını fark etti. *Büyüye sahip tüm bu gençler. Onu ne yapacaklardı? Akıllıca kullanacaklar mıydı?* Böyle aptalca bir umuda kapıldığı için

Malta ayağa kalkmıştı ve Reyn, ona yaklaşırken peşinden gitti. Dudakları ısırılmış ve çatlamıştı, saçları saman gibiydi. Kollarındaki bebek durmadan ağlıyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Bize yardım etmek için yaptığınız her şey için teşekkür ederim." Leftrin onun samimiyetinden şüphe etmedi, ama sözlerinden saf yorgunluk ve katıksız keder duyuluyordu. Alise'ye akıl sağlığını tehlikeye attığı için teşekkür etmek yerine, bir fincan çay için teşekkür ediyor olabilirdi.

Leftrin geri adım atarak Alise'yi omuzlarından tuttu. "Bellin!" diye bağırdı aniden. "Onu gemiye indir. Sıcak bir yemek ver ve benim kamarama yatır. En azından bir gece şehirden uzak kalması lazım." Bellin yaklaşırken kuyuya yeni bir gözle baktı. "Temizleyeceğim," diye tekrar söz verdi.

Alise itiraz etti, ama güverte tayfası kolunu tutup onu uzaklaştırırken direnmedi. Onlar uzaklaşırken Leftrin, Bellin'in boğuk sesini duydu. "Ah, Alise. Keşke olabilse. Keşke olabilse."

"Balık tutma" günün geri kalanını aldı. Halat uzundu ve mücevherlerin hayalet ışığı bir şey görebilmek için zar zor yetiyordu. Sedric de çabalarına katılarak sonuç alamadı. Yüzlerce, binlerce kez, kanca kovaya takılmadan kayıp gitti. Kaptan ve mürettebat sırayla denedi. Hepsi başarısız oldu. Sylve sonunda kancayı takınca heyecanla bir çığlık attı.

"Gergin tut!" diye bağırdı Carson, ama bunu söylerken gülümsüyordu. Herkes onun etrafında bir daire oluşturarak nefesini tuttu. Yaşlı kız ipi sıkıca kavradı ve gerginliği korurken Carson, kasnağın diğer tarafındaki ipi yavaşça çekti. "Yakaladın," dedi ona ve çok yavaşça ipi bıraktı. Kuyu kenarından geri çekildi ve sonra ayağa kalktı, sırtını kamburlaştırdı. Lecter, Carson'ın arkasında ipi almak için sormadan geldi. "Yavaş ve sabit," dedi Carson ve o da başını salladı.

İki adamın çektiği halatın gerginliği herkes tarafından görüldü. Halat gıcırdadı ve Leftrin de güç katmak için geldi. "Kuru çamura saplanmış," diye tahmin etti Carson nefes nefese ve Leftrin de onaylayarak homurdandı. Halat daha yüksek sesle gıcırdadı ve sonra Sylve küçük bir çığlık attı ve üç adam da aniden geriye sendeledi.

"Kaybettin!" diye bağırdı. Ama yanılmıştı. Halat, kovanın tüm ağırlığını çekince yavaşça sallandı.

"Gerginliği koruyun," diye tavsiye etti Carson. "Yavaş olun. Kovanın tutma yerinin ne kadar sağlam olduğunu bilmiyoruz. Kovanın duvara değmemesine dikkat edin, yoksa yerinden çıkabilir. O zaman her şeye baştan başlamak zorunda kalırız." Sedric, eski kova yavaşça yüzeye doğru yükselirken, bekçilerin ellerini değiştirerek tutuşlarını değiştirmelerini izledi.

Güneş ufka doğru batarken, alev mücevherleri nihayet ortaya çıktı ve kovanın sapı hevesli ellerle yakalandı. "O ipin tutması tamamen şans eseri," diye bağırdı Leftrin, kovayı kenardan kaldırıp yere indirirken. Bekçiler etrafına toplandı. Rapskal'ın tahmin ettiği gibi, bir ejderhanın içebileceği kadar büyüktü ve dövülmüş metal ile kaplı koyu renkli ahşaptan özenle yapılmıştı.

"Gümüş!" Tats nefes nefese haykırdı.

Sedric, konuşmadan ona bakakaldı. Carson, elini omzuna koydu ve diğerleriyle birlikte bakakaldı.

Kova uzun süredir kuyunun dibinde eğik bir şekilde durduğu belliydi. Kovanın dibinde sıkışmış çamurdan bir eğim vardı. Oradan akıp kovanın dibinde düzensiz bir su birikintisi oluşturan şey Gümüş'tü. Sedric ona bakakaldı, nefesi kesilmişti. Evet. Mercor'un bu madde hakkında söylediği şeyi, ejderhaların kanında olduğunu şimdi anlıyordu. Çünkü onu daha önce orada görmüştü.

Hoş olmayan anı zihninde canlandı. Karanlıkta, açgözlülük ve umutla dolu bir şekilde çömelmiş, ejderhanın boynunu kesmiş ve akan kanı yakalamıştı. O zamanlar o, parlak bakır kraliçesi Relpda değildi. O, nehir kıyısında ölen çamurlu kahverengi bir hayvandı ve onun tek düşüncesi, kanını alıp satarsa, Hest ile uzak bir ülkede yeni bir hayat satın alabileceğiydi. Kanını bir şişeye hapsetmiş ve onu kaderine terk etmişti. Ama şimdi ejderhanın kanının cam şişede nasıl kıvrılıp sürüklendiğini, gümüş kırmızısı üzerinde kızıl renkte, gözlerinin önünde sürekli hareket ettiğini hatırlıyordu.

Evet. Ejderhanın kanında gümüş vardı, çünkü şimdi onu izliyordu, kaçmak isteyen canlı bir şey gibi hareket ediyordu. Hepsi üzerinde böyle bir hayranlık uyandıran bu kadar sığ bir su birikintisi! Kendini mükemmel bir daire şeklinde topladı ve eski kovadan su üzerindeki bir yağ kabarcığı gibi yükseldi. Hareketsizce orada kaldı, ama o rengin her tonunda gümüş hareket ediyor ve dönüyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı Thymara. Elini uzattı ve Tats bileğinden tuttu.

Malta ve Reyn yan yana duruyordu. Bebek aniden sessizleşti.

"Bu ölümcül," diye hatırlattı Tats herkese. Genç bekçi, kovayı ve içindekileri çevreleyen yüzlere baktı. "Bununla ne yapacağız?"

"Şimdilik hiçbir şey," dedi Leftrin sert bir sesle. Malta'nın bakışlarına karşılık verdi. "Onu biz getirdik. Aşağıda Silver var, ama bu miktar bir ejderhanın dilini ıslatmaya bile yetmez. Elimizdeki az miktarı ejderhalar dönene kadar saklayalım, belki bebeği kurtarmak için kullanabilirler. Karşı çıkan var mı?" Gözleri toplanan bekçilerin üzerinde dolaştı.

Sylve şok olmuş bir ifadeyle, "Başka ne yapabiliriz ki? Hepimiz genç prensin yaşamasını istiyoruz!" dedi.

Sedric şaşkınlığını gizledi. Prens. Demek hasta çocuğu böyle görüyorlardı ve onun için her şeyi riske atmışlardı. Leftrin boğazını temizledi. "Peki öyleyse. Bu akşam daha fazla risk almayalım, bunu bir kenara koyup hepimiz biraz dinlenelim."

Günün ışığının azaldığını hissedebiliyordu. Son günü müydü? Muhtemelen. İçinde acı vardı, onu ısıtmayan bir ateş. Çoğundan daha cesur olan küçük bir leşçil, ayağını çekiştirdi. Tintaglia, artık acı veren bir refleksle seğirdi ve leşçil, beklemek için sazlıkların arasına koştu. *Uzun sürmeyecek*, diye düşündü. *Uzun sürmeyecek*.

Onun yakına indiğini hissetti. Yetişkin bir erkeğin yere çarpması, altındaki çamuru titretti ve kanatlarının rüzgarı onu sardı. Onun kokusunu ve son avının taze kanını kokladı. Bu, içinde açlığı uyandırdı, ama aniden bu duygu bile çok fazla çaba gerektirmeye başladı. Vücudu onu bu ihtiyaçtan kurtardı. Yapacak hiçbir şey kalmamıştı, durmaktan başka.

Onun yaklaştığını hissetti.

Henüz değil. Düşüncelerini ona odaklamak zordu. Acı çekmekten bıktım. Anılarımı almadan önce bırak beni ölmeye.

Kalo yaklaştı ve onun üzerinde durduğunu hissetti. Kendini hazırladı. En dar kısmından, kafatasının omurgasına bağlandığı yerden boynunun arkasına tek bir ısırıkla işini bitirecekti. Acıtacaktı, ama çabuk olacaktı. Yaralarını incelemeye başlayan karıncaları hissetmekten daha iyiydi.

Çenelerinden damlayan kan, yüzüne ve ağzının kenarına, yarı açık çenesinin üzerine düşüyordu. Dilinin ucuyla tadına baktı. Daha keskin bir nefes aldı. Tatlı bir işkence. Gözleri açıldı.

Büyük erkek ördek onun üzerinde duruyordu. Işık ona değdi, onu siyah ve sonra mavi renkte parlatıyordu. Çenesinde bir nehir domuzu sarkıyordu. Ağzının kenarına damlayan kan sıcaktı. Onun ölmesini beklerken avını buraya getirip yemeye niyetlenmişti. Kokusu baş döndürücüydü. Dilini ağzında hareket ettirerek hayatın tadını son bir kez daha aldı.

Domuzu tam onun önüne bıraktı.

Ye bunu.

Kızın inanamayan tepkisi sözlere dökülemedi.

Ye şunu. Yersen yaşayabilirsin. Yaşarsan, benim boyuma yakışan bir eş bulabilirim. Kalo ondan uzaklaştı. *Kendim avlayacağım. Geri döneceğim.*

O uçarken, altındaki ıslak toprağın titrediğini hissetti. Aptal erkek. O çok zayıf düşmüştü. Artık bir faydası yoktu. Ağzını hafifçe açtı ve taze kan dilinin üzerine aktı. Titredi. Ölü domuz ona çok yakındı, sıcak kan kokuyordu. Başını kaldıramıyordu. Ama boynunun uzunluğu kadar yere uzanarak başını sürükleyebildi ve çenesini, suyla parıldayan arka bacaklarını kapatacak kadar geniş açabildi. Çenesini kapattığında dişleri batmış ve kan ağzına akmıştı. Yuttu ve açlığı rüzgârla alevlenen ateş gibi uyandı. Atıldı, ısırıldı ve başını yukarı kaldırarak yuttu. Kısa bir süre geçti ve başını kaldırdı. İlk saldırısında domuzu kendine doğru çekmişti ve şimdi parçaları kesip yutabiliyordu. Kan ve hayat ona geri akıyordu.

Acı, canlılıkla birlikte geldi. Domuz gittiğinde, tüm vücudu titredi. Karanlığın örtüsü altında yaklaşan küçük yaratıklar aniden sazlıkların arasına dağıldı. Karnının üstüne yuvarlandı ve ayağa kalkarken acı içinde kükredi. Nehrin kenarına yürüdü ve buz gibi suya girdi. Yaralarına konan karıncalar ve böcekler, suyun soğuk akıntısıyla sürüklendi. Asidin sert dokunuşunu hissetti ve bunun daha küçük yaralarını kapatmasını umdu.

Şişlik ve sertlikten bazı yaralarına ulaşamıyordu. En kötüsü ise, lanet olası Chalcedean okunun bir kısmı hala içinde duruyordu ve kanadını garip bir açıyla dışarı doğru itiyordu. İkinci kez delikten geçmesinden sonra basınç azalmıştı ve hala kan akıyor gibi görünüyordu. Kanadını zorla hareket ettirdi ve yanından sıvının aktığını hissetti. Acıya öfkesini geceye haykırdı ve gece kuşları ağaçlardan havalandı, nehir kenarından geçen bir maymun sürüsü çığlık atarak kaçtı. Hâlâ ondan korkan bir şeylerin olduğunu bilmek iyi geldi. Sudan sendeleyerek çıktı ve uzun sazlıkların ve eğrelti otlarının arasında daha az çiğnenmiş bir yer buldu ve uyumak için uzandı. *Ölmek için değil. Uyumak için.*

Bunu bilmek güzel. Onun düşüncesi, kanatlarının rüzgarı onu okşamadan önce ona dokundu. Ağır bir şekilde yere indi ve buz gibi toprak altında titredi. Üzerinde taze kan kokusu aldı; demek ki başka bir avını öldürmüş ve karnını doyurmuştu.

Yarın sabah, senin için yine avlanacağım. Vücudunu onun yanına rahatça uzattı ve kız bir anlık tedirginlik hissetti. Bu ejderhaların yapacağı bir şey değildi. Hiçbir ejderha başka bir ejderha için av getirmezdi, birbirlerine yakın uyumazlardı. Ama onun gözleri kapalıydı ve uyurkenki gür sesi düzenliydi. Onun bu kadar yakınında olması çok garipti. *Garip, ama rahatlatıcı,* diye düşündü ve gözlerini kapattı.

Saban Ayının 6. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Erek Dunwarrow, eski Kuş Bekçisi, Bingtown, şu anda Trehaug'da ikamet
etmektedir***

Bingtown Kuş Bekçileri Loncası Başkanı Kerig Sweetwater'a

Usta Sweetwater, bu mühürlü mektubu, karımın Trehaug'daki kümesinden kendi elleriyle serbest bıraktığı bir kuşla gönderiyorum. Hepimizi çok endişelendiren bir konuyu yazıyorum.

Bir zamanlar sizin çırağınız olduğumu ve dürüstlük ve doğruluk ilkelerini sizden öğrendiğimi hatırlayacağınızı umuyorum. Şu anda, Trehaug'da uzun zamandır mükemmel ve saygın bir kuş bekçisi olarak tanınan Detozi Dunwarrow ile evliyim.

Bugün Detozi'nin kümesine öğle yemeğini götürmek için yaklaşıırken, bir kuşun çırpındığını duydum ve gördüm. Bir haberci kuşu, ayağına dolanmış ve asılı kalmıştı. Yolu kapatan dallara tırmandım ve onu kurtarmayı başardım. Bingtown'da kendi ellerimle yetiştirdiğim ve daha sonra Cassarick'teki kümeslere eşsiz bir erkek olarak gönderilen bu kuşu tanıdığımda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Her ne kadar halkası olmasa da, bu kuşu tanıdığımı garanti ederim. Benim bakımımıdayken, Two-Toes olarak biliniyordu ve bir parmağı eksik olarak doğmuş olmasıyla sıradışı bir kuştı. Daha da şok edici olan, kırmızı bit salgını sırasında hatırladıklarımı doğrulamış olmamdı. Bu kuş, Cassarick kümeslerinde ölenler listesindeydi.

Bacağına bağlanan mesaj bir Lonca tüpünde değildi, kuş çok kötü beslenmişti ve sağlığı kötüydü, mesaj tüpünün dikkatsizce bağlanması da onun dolanmasına neden olmuştu.

Onun Cassarick'ten Trehaug'a gizlice gönderildiğini ve onu tesadüfen yakaladığımı düşünüyorum. Lütfen beni kötü bir şey yapmakla suçlamayın; onu sağlığına kavuşturana kadar evimde sakladım. En azından bunu hak ediyor. Yasadışı mesaj paketini açmadan sakladım. Lütfen bana kime teslim edebileceğimi söyleyin

burada kime emanet edebileceğimi söylemenizi rica ediyorum, çünkü bu aldatmacayı kuran kötü adama teslim etmekten korkuyorum.

Bu konuyu ele alış biçimimde herhangi bir hata bulursanız, tüm suçun Detozi'ye değil, bana ait olduğunu rica ederim. Bu onun suçu değil, tamamen benim suçumdur.

Erek Dunwarrow

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kan Bedeli

Selden, kapının çalınmasıyla birden uyandı. Uyanıklıkla titreyerek divandan yere yuvarlandı ve sonra, kendini şaşırtarak ayağa kalktı. İyileşip iyileşmediğini ya da korkusunun vücudunun zayıflığını bastırıp bastırmadığını düşünecek zamanı yoktu. Anahtarın kilitte döndüğünü duydu.

"Leydi Chassim, Dük'ün emriyle içeri girmeliyiz. Ejderha adamın derhal kendisine getirilmesini istiyor!" Kapı açılırken bir adam sertçe bağırdı.

Leydi, yatak odasından büyük adımlarla çıktı, geceliğinin üzerine aceleyle bir bornoz atmış, iki eliyle başının üzerinde taş bir vazo tutuyordu. Dudaklarının şekli, önce savaşıp sonra nedenini öğreneceğini söylüyordu. Selden, divanın yanında bir odun parçasıyla uyumaya başlamıştı. Onunkinden daha zayıf bir silahtı, ama bu kez onu ölümüne savunmak niyetiyle sıkıca tuttu.

İki muhafız, kadının öfkesini görünce geri çekildi. "Hanımım, lütfen, sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Emirlerimiz kesin. Ejderha adamı Dük'e götürmeliyiz. Durumu çok ciddi ve daha fazla bekleyemez."

Bu sözler Selden'ın beyninde bir baş dönmesi yarattı ve tahta çubuk sinirleri bozuk elinden düştü. Ölüm, gece yarısı kapıyı kırarak içeri girmişti. "Hazır değilim," dedi, muhafızlara değil, kendine.

"Değil!" Chassim onaylayarak bağırdı. "Ona bakın. Öksürüyor ve sarı mukus tükürüyor. Ateşi var ve idrarı eski çay rengine. Yaşlı bir at kadar zayıf ve ayağa kalkmaya çalıştığında titriyor. Bunu Dük'e mi götüreceksiniz? Bu kadar hasta bir

bu hastalıklı yaratığı onun huzuruna mı götüreceksin? Onun ölümüne neden olursan yazık sana!"

İki muhafızdan genç olanı onun sözleri üzerine yüzü soldu, ama yaşlı muhafız sadece başını salladı. Uykusuzluktan bitkin görünüyordu. "Hanımefendi, onu geri götürmezsek öleceğimizi çok iyi biliyorsunuz. Dük'ün emrine itaatsizlik etmek, ailelerimizle birlikte işkenceyle öldürülmemizi garantiler. Geri çekilin, Leydi Chassim. Sana sert davranmak istemiyorum, ama şimdi ejderha adamı alacağım."

Elinde vazo ile cesurca Selden ile onu kaçırانların arasına girdi. Ayaklarını yere sağlam bastı ve adam onunla savaşıacağını anladı. Selden, kadın ne yapacağını anlamadan, onun etrafında sendeleyerek daireler çizdi ve adamların kollarına düştü. "Çabuk bırakın bizi," dedi onlara. Onlar onu kollarından yakaladılar ve kapıdan dışarı sürüklerken, o omzunun üzerinden, "Birkaç günlük bir rahatlık için, Sa sizi kutsasın," diye seslendi.

"Sa, kendini beceren tanrı," diye alay etti genç muhafız.

Ağır vazo, hemen arkalarında yere çarparak parçalandı. "Onu kilitlemedin mi?" diye yaşlı adam dehşetle bağırdı, ama kapının çarpma sesi duyuldu. "Geri koş ve kilitle," dedi muhafız, genç arkadaşına tiksintiyle. Selden'in kolunu sıkıca tuttu ve genç muhafız onları yakalayıp Selden'in diğer kolunu tutana kadar onu yarı sürükleyerek ilerledi.

"Sen de onun dediği gibi hasta mısın? Bize de bulaşacak mı?"

Genç gardiyan konuşurken öfkeyle nefes alıp verdi, yaşlı gardiyana yetişmek için acele ediyordu. Onun tutuşu yaşlı adamınki kadar sıkı değildi; Selden'in pullu koluna dokunmak bile istemediği belliydi. Selden buna karşılık öksürük krizine girdi. Ciğerlerindeki hava defalarca dışarı çıktı ve her bir nefes almakta zorlandı. *Sakin ol*, dedi kendine. *Sakin ol*. Nefesini geri kazanmanın tek yolunun bu olduğunu keşfetmişti. Gözlerini kapattı, gevşedi ve tüm dikkatini nefes almaya vererek kendini sürüklemelerine izin verdi. *Neden?* diye sordu kendine. *Neden yolda ölüp Dük'ü engellemiyorsun?*

Ama nefes almaya devam etti, ne kadar sıkı da olsa, birkaç kat merdiveni indikten sonra sonsuz gibi görünen boş koridorda ilerlerken. Nişlerdeki fenerler düşük alevlerle yanıyordu ve kanlı çarşaf ve leğenlerle yüklü kısa bir hizmetçi alayı karşılarına çıktı ve kabus gibi bir geçit töreni yaparak yanlarından akıp gitti.

"Bu kadar kan kaybedip nasıl hayatta kalabilir?" diye sordu genç muhafız.

"Kapa çeneni! Biri duyabilir, bu vatana ihanet sayılır," diye bağırdı diğeri.

Sessizce ilerlediler. Koridorun sonunda, Selden'ı tertemiz beyaz cüppeler giymiş iki hizmetçiye teslim ettiler. Onlar da aynı sertlikle, Selden'ı büyük oymalı kapılardan geçerek, soluk yeşil giysili iki hizmetçinin sözsüzce yakaladığı bir antreye götürdüler. Bir dizi etkileyici kapıdan geçtikten sonra, Selden Dük'ün lüks yatak odasına girdi.

Burası bir ölüm odası, diye düşündü, çünkü odayı ölüm kokusu sarmıştı. Ağır yatak perdeleri geri çekilmişti ve her yerde lambalar yanıyordu. Tütsü de yakılmıştı ve Selden, boğazını tıkayacak dumanı solumamak için yüzünü eğdi. Büyük yatağın yanındaki kanlı bezlerin bulunduğu sepet çürük kokuyordu, kırmızı lekeler kahverengi ve siyah çizgilerle kaplıydı. Yatağın etrafında toplanan şifacılar ve onların arkasında nöbet tutan muhafızlar dehşete kapılmış görünüyordu. Yatağın ucunda, elleri arkasında birleştirilmiş olarak Şansölye Ellik duruyordu. Sanki özel bir gün için hazırlanmış gibi özenle ve dikkatle giyinmişti. Bu gece Dük'ün ölümünü ilan etmeyi mi umuyordu?

Dük, sırt üstü uzanmış, başını geriye atmış, ağzını sonuna kadar açmıştı. Nefes alıp veriyordu, sanki bir körük gibi. Selden, kemikli başı ipliksi boynundan ona doğru dönene kadar onun baygın olduğunu sandı. Adamın soluk mavi gözleri kırmızı bir havuzun içinde duruyordu. "Aylaklar!" diye boğuk bir sesle bağırdı. Kurumuş dudakları, binlerce lanet söylemek istercesine titriyordu. Sonra dudakları sertleşti ve sadece "Kan!" dedi.

Selden'ı öne doğru sürüklediler ve bir şifacı parlak bir bıçak çıkardı, diğerleri ise küçük bir masa, beyaz bir örtü ve cilalı gümüş bir leğen hazırladı. Selden dizlerinin üzerine çöktü, ama onlar ona, tencereye atılmak üzere hazırlanmış bir tavukmuş gibi davrandılar. Sol eli yakalandı ve öne doğru çekildi, bileği leğenin üzerine geldiğinde şifacı, ustaca ve deneyimli bir hareketle bıçağıyla onu kesti. İnce ve parlak kırmızı kanı serbestçe akıyordu. Selden, hayatının vücudundan akıp kaseye dökülmesini donuk bir bakışla izledi. Kan sıçrayarak, sonra küçük bir akıntıya dönüştü. Toplanan şifacılar, kanın havuzlanıp leğende birikmesini izlediler.

"Yeter!" diye bağırdı biri aniden ve ustaca sararak sıkıca bükerek beyaz bir bezle bileğini bağladı. Bir yardımcı ileri atılarak elini tutup başının üzerine kaldırdı. Selden, ellerinde çaresizce sarktı. Buradan götürülmek, olanları görmemek istiyordu, ama onu orada tutuyorlardı. Şaşkın gözlerle kanının kristal bir kadehe dökülmesini izledi.

Dük'ün başını kaldırmak için en az dört şifacı yardım ederken, ikisi kadehi dudaklarına tutuyordu. Bir diğeri ona, "Yavaşça yudumlayın, lordum," dedi.

Nefes al ve boğul, diye düşündü Selden. Ama yapmadı. Dük kanını yudumladı ve sonra güçlenerek kendi başını kaldırdı ve kanı içti. Selden dehşetle adamın yüzüne renginin geri geldiğini izledi. Griye çalan dili, kadehteki son kırmızı damlaları yaladı. Derin bir nefes aldı. Sonra oturmaya çalıştı. Başaramadı, ama sesinde yeni bir güç vardı ve emretti: "Onu buraya getirin! Doğruca bana!"

Selden'ı dizlerinin üzerine çekerek yatağın yanına sürüklediler. Hizmetçilerden biri, Selden'ın başını Dük'ün önüne zorla eğdi, diğeri ise bileğinden bez parçasını kaptı. Selden'ın yüzü yatağa sertçe bastırıldı. Selden nefes almaya çalıştı ama kimse umursamadı. Biri kolunu sıkıca kavradı ve bileğini Dük'e doğru çevirdi.

Çatlamış dudakların bileğini müstehcen bir okşama ile okşadığını hissetti. Dük'ün dili, yarasını araştırırken sıcacık ve ıslaktı, kolunda soğuk bir sümük izi bırakıyordu. Selden, yaşlı adamın ağzı bileğine yapışıp kanını emmeye başlayınca tiksinti ile düşük bir inilti çıkardı.

Kısa bir süre sonra, Dük'ün pençe gibi elleri kolunu sıkıca kavradığını hissetti. Emme gücü arttı ve ağrı bileğinden dirseğinin iç kısmına, oradan da koluna yayıldı. Ağrı koltuk altına ulaştığında, acıdan bayılacağını sandı. Dünya dönüyordu ve kulaklarına ulaşan uzak hayret ve sevinç çığlıkları, ölümünü alay ediyordu.

Ellik, Dük'ün ucubenin kolunu emmesini tiksintiyle izledi. *Korkak. Savaşın yapamadığını hastalık yaptı. Onu bir korkak haline getirdi ve ölümden uzak durmak için ne kadar aşağılayıcı olursa olsun her şeyi yapacaktı.* Uzun yılların tecrübesi düşüncelerini gizlemesini sağladı. Herkesin gözü önünde, sevgili Dük'ünün ölümün pençesinden bir kez daha hayatı kapmaya çalışmasını endişeli gözlerle izledi.

Dük, kanı emerken burnundan nefes alıyordu, nefes nefese, sanki cinsel birleşme ritminde. Şansölye, iğrenç manzaradan başka yere bakarak, Dük'ün her an son nefesini vereceğini bekliyordu. Ama yavaş geçen dakikalar geçtikçe ve nefesler güçlendikçe, adama tekrar baktı. İçinde dehşet uyandı. Hâlâ zayıftı, ama yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Gözleri

sanki zevk içinde yarı açık ve Ellik'in aylardır görmediği kadar parlaktı.

"Lordum. Lordum, konuşmam sizi rahatsız etmesin, ama bu yaratığın hayatını kurtarmak ve daha sonra kanını kullanmak istiyorsanız, hemen durmalısınız."

Ejderha adamın bileğini tutan şifacı korkak bir sesle konuştu. Başparmağı yaratığın nabzındaydı. Dük aldırış etmedi. Şifacı, ejderha adamın kolunu tutan yaşlı adama korku dolu bir bakış attı. Ellik, onun da yaratığın dirseğinin içindeki nabız noktasına başparmağını koyduğunu fark etti. Genç adamın bakışlarıyla karşılaştı, başını hafifçe salladı ve bastırdı. Dük üç nefes boyunca daha sert emdi ve sonra aniden başını kaldırdı. Sesi daha güçlüydü, içkiden boğuktu ve sordu: "Öldü mü? Kan akışı durdu!"

"Hayır, düküm, ölmedi, ama ölmek üzere." Şifacı saygıyla dolu yumuşak bir sesle konuştu. "Onu şimdi bitirmeyecek misiniz, yoksa daha sonra tedavi için tekrar beslenmeye gönderecek misiniz?"

Dükün yüzünde açgözlülük ve ihtiyatlılık çatışıyordu. Aniden, ince bileği ağzından itti. "Onu götürün. Kızımdan güzel mavi ineğimi yine yağla beslemesini söyleyin. Leydi Chassim onun için ne isterse, alabilir! Onu tekrar kan akıtabilecek bir yere götürmek için elinden geleni yapmasını söyle. Dükün iyi niyetini korumak istiyorsa, bunun benim en büyük dileğim olduğunu söyle."

"Efendim," dediler şifacılar bir ağızdan. Ellik, yaratığın bileğini ne kadar çabuk sardıklarında endişeyi gördü. Sarmadan önce, yaranın etrafındaki koyu mor çürükleri gördü. Dükün dişleri ete derin izler bırakmıştı.

"Şimdi yemek yiyeceğim," dedi dük.

Memnuniyetle derin bir nefes alarak yastıklarına yaslandığında, odada telaşlı bir hareketlilik başladı. Kullanılmış bezler hızla kaldırılırken, temiz bezlerin olduğu bir sepet getirildi. Temiz çarşaflar getirildi ve hizmetkarlar kirli çarşafları ustaca katlayıp yeni çarşafları üzerine serdiler, böylece dük bir an bile üşümemiş oldu. Enstrümanlarını taşıyan bir grup müzisyen odaya girip, Dük çalmalarını isterse diye duvara karşı hazır durdu. Odaya dar bir masa getirildi, ardından her türlü yiyecek ve içecek tepsileri taşıyan hizmetkarlar akın etti. Buzlu şarap sürahileri dışarıda su damlacıklarıyla kaplanırken, diğer tencereler sıcak, baharatlı içeceklerin kokusuyla buharlaşıyordu.

Kapaklı tabaklar, buhar çıkan güveçlerle omuz omuza duruyordu. Bu manzara bir ziyafete yakışırdı ve Ellik, bir zamanlar takip ettiği cesur savaşçının nereye gittiğini bir kez daha merak etti.

Şansölye boğazını temizledi ve Dük'ün gözleri ona çevrildi. Ellik, Dük'ün ona söyleyeceği sözleri sayıp ölçerken bekledi ve kazandığı her şeyi kaybetmek üzere olduğunu biliyordu. "Hediyen beni çok memnun etti," dedi yaşlı adam sonunda.

Ellik on saniye bekledi. Dük başka bir şey söylemedi ve o sessizlikte, şansölye onun sözünü tutmayacağını anladı. Bir adam yaşamayı umduğunda, yerine geçecek daha güçlü bir adam hazırlamaz. Artık onun için, kızını şımartarak onun kanını devam ettirmesi daha önemliydi. "Leydi Chassim" diye seslenmişti ona. Dük'ün daha önce ondan bahsederken ona hem unvan hem de isim verdiğini hatırlamıyordu. Onun statüsü zihninde değişmişti. Kızını bir daha Ellik'e sunmayacaktı. Ama şansölye sadece, "O halde çok memnun oldum, lordum," diye cevap verdi. Kazandığı ödülü almak için zihninde yeni planlar yaparken, kimse görmesin diye gözlerini indirdi.

Aylardır ilk kez, hizmetçilerine odasının tüm ışığını kesen ağır perdeleri açmalarını emretti. Yatağından, şafak vakti soluk gri ışığın halılarının üzerine, ardından yatağının çarşaflarının üzerine yayılmasını izledi. O ışığa elini uzattı, bir daha ona dokunmayacağını sandığı ışığa, ve gün ışığının tam altın rengini almasıyla gülümsedi. Bu sabah hayattaydı. Yine de. Yaşamaya karar verirken emirlerini vermişti. Başhekim dehşet içinde bakıyordu.

"Efendim, tanrıların gözdesi, halkın sevgilisi, çok erken çok şey yapmaya çalıştığınızdan korkuyorum. İyileşmeniz hızlı oldu, ancak bu kadar hızlı bir iyileşme, ardından çok fazla aktiviteyle devam ederse nüksetmeye ve

"Sus ya da öl." Dük cevabını kısa tuttu. İyileşmeye yeni başladığı bir anda kendini yormamanın akıllıca olduğunu biliyordu. Ama bu görevi başka kimseye emanet edemezdi. "Beni odasına götür, sandalyeyi yere koy ve git. Ben seni çağırana kadar kapının önünde bekle. Başka türlü bizi rahatsız etme."

Dün gece, ejderha adamın kanını içtikten sonra, aylardır ilk kez zevkle yemek yemiş ve şarap içmişti. Uyandığında yatakta oturabilmiş ve bağırsaklarını tekrar kontrol edebilmişti. Kendini kirletmemiş

kan da tükürmemiştir. Yakında kızının huzuruna çıkarılmasını isteyeceğini biliyordu, ama bu riski göze almıştır. Hafif yorganın altında, her iki elinde birer bıçak tutuyordu. Eğer kızı acımasız yüzünü gösterirse, sonuçları ne olursa olsun o kaltağı öldürecek. Ama eğer mantıklı davranırsa, ikisi için de büyük fayda sağlayabilirdi. Ona bunu göstermek niyetindeydi.

Ziyaretini haber vermek için önceden bir ulak göndermişti. Kendisine vazo fırlatılmasını istemiyordu. Solmuş dudaklarının köşelerinde neredeyse bir gülümseme belirdi. Kız, ruhunu babasından almıştır. Kısa bir an, odasından tüm ağır eşyaların kaldırılmasını emretmeyi düşündü. Hayır. Onunla böyle başlamamalıydı. Onun kendisinden korktuğunu düşünmemeli ya da sahip olduğu gücün tam olarak farkına varmamalıydı. Bu, sadece onun yapabileceği hassas bir müzakere olacaktı.

Kilitler açılmıştı. "Çal!" diye emretti kapıyı açmaya başlayan muhafızlara. Şaşkın adam, emrini sorgular gibi tereddüt etti. Sonra aceleyle ağır ahşap kapının paneline vurdu ve "Leydi Chassim, Dük sizi ziyaret etmek istiyor!" diye seslendi.

Neredeyse küstahlık sayılabilecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Ona karşı gelmekten vazgeçen kadın, "Girin ve beni onurlandırın" diye seslendi.

Muhafızları tereddüt etti. Dük'le alay mı etmişti? Onu öldürmeleri mi gerekiyordu? Bu neredeyse komikti ve o, onlara itaat etmeleri için başını salladı.

Onu, zemini kalın halılarla kaplı güneşli bir odaya taşıdılar. Bir köşede şarkı kuşlarının bulunduğu bir kafes ve serasından getirilmiş taze meyvelerin bulunduğu gümüş bir kase vardı. Belli ki saraylılar ona hediyeler göndermeye başlamışlardı. Sarayda haber ne kadar çabuk yayılmıştı! Gözlerini kısarak buna bir son vermeye karar verdi. Bu odaya onun gönderdiği şeyler dışında hiçbir şey girmemeliydi. Herhangi bir iyilik istediğinde ona gelmeliydi. Bir bardak su ya da bir parça ekmek bile olsa her şey için ona bağımlı olmalıydı. Çünkü artık hayatının ona bağlı olduğunu biliyordu.

"Hoş bir oda," diye hatırlattı ona, sandalyesini şöminenin önüne indirirken. Başını hafifçe sallayarak muhafızlarını ve taşıyıcılarını gönderdi. Onların gitmesini izlemeye tenezzül etmedi. Gözlerini ondan ayırmadı. Cadılar en iyi yakından izlenirdi. Kendini çok tuhaf bir şekilde örtmüştü, başından ayaklarına kadar tüm vücudunu bir örtüyle kaplamıştı. Tek görebildiği yüzüydü, ama aynı zamanda odanın ayrıntılarını da gözleriyle taradı.

. Kızının bakışlarıyla karşılaşırken arkalarındaki kapının kapanmasını dinledi.

Köşedeki divanda ejderha adamı yatıyordu. Hareketsizdi, ama onu saran çarşaf inip kalkıyordu. Divanın yanında, yarısı yenmiş yemeklerin bulunduğu bir tepsi ve içinde şarap kalıntıları olan bir bardak vardı. Demek ona yemek vermişti ve yaratık da yemişti. İyi. "Bol güneş ışığı var," diye ekledi, kadının yanıt vermemesi üzerine.

"Pencerede parmaklıklar olmasaydı daha fazla olurdu."

"Doğru. Parmaklıkları kaldırmamı ister misiniz? Ya da pencerelerinde parmaklık olmayan daha geniş bir odaya taşınmak ister misiniz?"

Bu onu dengesizleştirdi. Gözlerindeki belirsizlik, ateşinden daha çok onu ısıttı.

Derin bir nefes aldı, tereddüt etti, sonra cesurca karşılık verdi: "Kadınlarınızın arasında, eskisi gibi bahçelerde özgürce yürüyüp banyoları kullanabileceğim kendi odama geri dönmek istiyorum."

"Korkarım bu imkansız, çünkü ejderha adamımın kadınlarımın arasında kalması pek uygun olmaz. Onlara tek kızım kadar güvenmiyorum."

Belirsizlik artık dehşete dönüşmüştü ve bunu gizleyemiyordu. Gözlerinin arkasında ihtiyatlılık belirmişti. "Ne istiyorsun?" diye sordu açıkça. "Yıllardır beni yanına yaklaştırmadın, neden şimdi beni görmeye geldin?"

Bir süre ona baktı, o da onun bakışlarını karşıladı. *Annesi yerine bana daha çok benziyor*, diye düşündü. *Bunu yıllar önce fark etmeliydim. Beni hayal kırıklığına uğratan oğullarımdan daha çok benden bir şey var onda. İkilemimle mücadele ettim ve çözüm tüm bu zaman boyunca gözümün önündeydi.* Bir ilham dalgası onu sardı. Sesini alçak tuttu. "Ne yaptığını biliyorum. Ve hırsını da biliyorum."

Yüzünde korku gölgesi belirdi ama konuşmadı.

"Bana karşı isyan çıkarmaya çalıştın. İsyan. Bir kadın için çok ustaca konuşmalar yaptın. Ama ittifaklarını yanlış yerlerde aradın. Taht kurmak için çiçekler üzerine değil, taş üzerine inşa etmelisin. Ben taşım."

"Anlamıyorum."

O, onun bunu yapmasını istememişti. Onu sohbete çekmesi, ona, onun teklif edeceği şey için pazarlık yaptığını düşünmesi gerekiyordu. "Güç arzunu bana söylemeliydin. Ben senin baban değil miyim? Benim kanım, diğer oğullarımın kanı gibi senin damarlarında akıyor.

Sen, benim kızım olmaya layık olduğunun kanıtı olarak değil de, güç arzunu kınayacağımı mı sandın? Benim varisim olmaya layık olduğunu? Son sözlerini alçak sesle söyledi ve kızının onları duymak için öne eğildiğini görünce memnun oldu.

Kız hafifçe sallandı; teklif başını döndürmüştü. Ama çabucak toparlandı. "Varisinin annesi, belki. Ellik, beni buraya ziyaret ettiğinde anlaşmanın şartlarını anlattı. İkiniz için de buzağı doğuran inek olacağım."

Bu, yüzündeki solmakta olan morluğun nedenini açıklıyordu. Ellik, teklifini hemen kabul etmişti. Dük, kızının hamile olmadığını umuyordu. Kendi sağlığı tamamen iyileşene kadar, kızının annelik duygularıyla boğulmasını istemiyordu. Ve bunun, kızının ejderha adamını sağ salim tutmasına bağlı olduğuna emindi.

"Eğer istersen, onun seni bir daha 'ziyaret etmesine' izin vermeyeceğim. Seni daha iyi, daha büyük bir yere taşıyacağım, orada korumanın kendi odası olacak ve pencerelerde parmaklık olmayacak." Kendi evinden çok uzak olmayan bir kulede bir dizi oda düşündü. Düz bir duvarda çok yüksekte bulunan pencerelerde parmaklığa gerek yoktu. Kadın ona bakıyordu. Pervasızca, teklifini genişletti. "Ve sen, Ellik'in çocuğu değil, benim varisim olarak yazılacaksın. Zamanı geldiğinde kendi eşini seçme hakkına sahip olacaksın." Durdu. Onu memnun edecek başka ne gibi kadınsı saçmalıklar olabilir?

"Neden bana bunları teklif ediyorsun?" Şaşkınlık ve temkinli davranmaya bile çalışmıyordu.

"Çünkü kendini layık olduğunu kanıtladın," dedi ona görkemli bir şekilde. "Beni gerçekten devirmek istediğini sanmıyorum," diye yalan söyledi. "Sen bile, iç savaşıla parçalanmış bir ülkede iktidara gelemeyeceğini görmüş olmalısın. Bana bağlı tüm savaş ağaları, benim tahtımı ele geçirmek için ayaklanacak ve seninle meşruiyet kazanmak için en hızlı yolu seçeceklerdi. Davana kaç kadın toplarsan topla, hepsi kendi kocaları, babaları ve oğulları tarafından hızla bastırılacaktı. Hayır. Tahtını kırılğan çiçeklerin üzerine kuramazsın, sevgilim. Onu babanın gücünün taşları üzerine inşa etmelisin."

Elini kaldırdı ve ejderha adama rahat bir hareketle işaret etti. "Sana bir görev verdim, sadakatini sınamak için. İsteğime uyacak mıydın, yoksa sana emanet edilen değerli yarattığı kasten öldürecek miydin? Onun sağlığına kavuşmasını istediğimi biliyordun. Ve Chassim, sınavımı geçtin. Dün gece bana getirildiğinde,

sağlığının çok düzeldiğini gördüm. Bu da senin isteklerinin benimkilerle aynı olduğunu anladım."

"Bana geri getirdiklerinde baygın durumdaydı, bileği sanki bir hayvan tarafından ısırılmış gibiydi."

Suçlamayı alçak sesle söyledi. Kasları seğirdi ve onu öldürmeyi düşündü. Bu ne cüret? Bunun yerine, dostça gülümsedi. "Başka bir küçük sınav. Ve yine, sen de geçtin. Onu rahat ettirdiğini, yemek yemeye ve içmeye ikna ettiğini görüyorum. Yakında onu dün gecedен daha iyi bir hale getireceğinden şüphem yok. İyi iş çıkardın, kızım. Bu yüzden seni görmeye ve hak ettiğin ödülü vermek için geldim. Başladığın gibi devam et. Bugün, sen ve bakmakla yükümlü olduğun kişi daha iyi bir yere taşınacaksınız. İstedığınız yiyecek, içecek, müzik, kitap veya çiçek varsa, size vereceğim hizmetçilere isteğinizi bildirin. Her şey yerine getirilecektir."

"İstedğim gibi gelip gidebilme özgürlüğü mü?"

Adam tekrar gülümsedi, ama kızdan sıkılmaya başlamıştı. "Zamanla, belki. Şimdilik, özel misafirimizle ilgilenmekle çok meşgul olacaksın. Zamanını ve düşüncelerini ona bakmakla geçir. Gördüğün gibi, sağlığım düzeliyor. Yakında sana gücün yollarını öğretmeye başlayacağım. Seni resmen varisim ilan etmeden önce, bu pozisyon için iyi hazırlanmış olduğunu görmeliyim. Chalced'de uzun zamandır bir kadın iktidara gelmedi. Senin için yol hazırlanmalı, canım."

Derin bir nefes aldı. Yorgundu. Yatağına dönüp uykuya dalma zamanı gelmişti. Yorgundu, evet, ama yorgunluktan bitkin değildi. Sadece bir cadıyla uğraştıktan sonra herhangi bir erkeğin olacağı gibi yorgundu. Kadın konuşmak için ağzını açtı. O, uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Sonra," dedi. "Sen iyice düşündükten ve bana, yeteneklerini benim için kullanabileceğini bir kez daha gösterdikten sonra." Yatan ejderha adamına başıyla işaret etti. Sonra sesini yükseltti. "Muhafızlar! Odama dönmek istiyorum."

Hızla içeri girdiler. Onun güvenliğinden mi korkmuşlardı? İyi. Kızına, "Gördün mü? Onlar da benim gibi senin yeteneklerine saygı duyuyorlar," dedi. Sandalyesini kaldırdıklarında, minderlere yaslandı. Kızının bu sözlerinin anlamını düşünmesini istedi.

"Uyandın."

Gözlerini açtı. Oda çok parlak görünüyordu ve hemen gözlerini kapattı. Kızının ellerini üzerinde hissetti. Eller hafif ve serindi.

Alnını okşadı ve sonra parmaklarını boğazına kaydırarak nabzını kontrol etti.

"Uyumaya devam etme. Yeme ve içmeden uyuma."

"Beni güçlendirmek için." Boğuk bir fısıltıdan başka bir şey çıkmadı. "Böylece baban beni tekrar kanatabilir."

Kadın bunu inkar etmedi. "Uyanık olduğunu ve dinlediğini biliyordum. Evet, şimdilik yapmamız gereken bu, kendimize zaman kazanmak için."

"Yeniden beni kullanmak isteyene kadar yaşamak zorunda mıyım? Bu yüzden mi iyileşmeliyim?" Sesine hissettiği öfkeyi tam olarak yansıtabilecek gücü yoktu.

"Benim yapmak zorunda kaldığımdan çok da farklı değil, hem de birden fazla kez," diye tısladı kız. "Bir ağılda tutulup şişmanlatılan bir boğa gibi beslenmenin, bir ineğin yavrusu için yetiştirilene kadar hapsedilmekten çok farklı olduğunu mu düşünüyorsun? Evet. Senin için zor olacak. Benim için de zor oldu. Ama ikimiz de hala hayattayız. Ve farklı bir plan yapabilmemiz için ikimizin de hayatta kalması gerekiyor."

"Ne planı?" Onun sözlerinin mantıklı gelmesinden nefret ediyordu. Onun yanılmasını, o iğrenç yaşlı adamın kurumuş dudaklarının bileğini emdiği bir gelecek sunmamasını istiyordu.

"Eğer bilseydim, plan yapmamıza gerek kalmazdı. Gel, oturmana yardım edeyim. Biraz şarap içip bir şeyler yemenizi istiyorum. Artık istediğiniz her şeyi yiyip içebilirsiniz. Canınız ne çekiyor? İştahınızı kabartacak bir şey var mı?"

"Et. Taze et," diye talep etti. Düşünmeden bu kelimeleri söyledi ve aniden sessizleşti. Kafasını kaldırıp kadının kendisine merakla baktığını gördü.

"Ejderhanın sesi," dedi, şaka yapmak için. Ama merak etti.

Plough Ayının 12. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı
Bingtown Tüccarları'ndan Sealia Finbok'tan
Bingtown Tüccarları'ndan Hest Finbok'a

Cassarick Tüccarlar Salonu'nda düzenlenecektir.

Sevgili oğlum, bizi nasıl böyle merakta bırakırsın? Arkadaşlarım Rain Wilds'tan tuhaf haberler aldı, ama senden tek bir kelime bile yok! Sevgilim, ejderhaların görüldüğüne ve senin de içinde bulunduğun, geçilmesi imkansız geminin nehirden gizemli ve ani bir şekilde ayrıldığına dair hikayeler duymak çok utanç verici! Kimseye bir şey söylemeden yola çıktığı ve birkaç çok önemli tüccarın da onunla birlikte ayrıldığı söyleniyor! Bu ilginç dedikodular hakkında bir şey biliyorsan, lütfen en kısa zamanda kuşla haber gönder! Tüm arkadaşlarım merakla bekliyor. Bazıları, geminin hemen ayrılmasının inanılmaz bir ticaret fırsatı olduğunu söylüyor, diğerleri ise bunun Tarman'ın nehir yukarısını takip eden diğer gemiyle ilgili olduğunu düşünüyor.

Arkadaşlarım, kayıp Alise'yi bulmak için çılgın bir maceraya atıldığını düşünüyorlar. Her türlü romantik buluşma ve kurtarma senaryoları hayal ediyorlar, ama sana tekrar söylüyorum, onu sana hiç uygun bir eş olarak görmedim. Umarım onun için kendini tehlikeye atmazsın ya da büyük bir sıkıntıya girmezsın.

En hızlı haberci kuşu kiralayarak hemen benimle iletişime geçeceğine inanıyorum!

Sevgilerimle, annen

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rehineler

"Zamanımızı boşa harcıyoruz, Kaptan," dedi Skelly. Konuşurken Kaptan Leftrin'in karşısında dik duruyordu. "Aşağısı çok karanlık, düşme mesafesi çok uzun ve Silver çok sığ. O kovayı indirerek asla gümüşü yakalayamayız. Her seferinde yanlış yere düşüyor. Yanlara doğru eğecek şekilde ağırlık koyarsak, yan yatmış halde kalır ve geri çekmeye çalıştığımızda içine giren gümüşü döküp gider."

Nefes almak için durakladı. Kuyu ağzının etrafında toplanan birkaç bekçi sessizce bekliyordu. Silver'ı aramak için geçirdikleri üç verimsiz gün, onlara sadece cesaret kırıklığı getirmişti. Carson, bugün normal işlere devam edilmesi konusunda ısrarcıydı. Bu yüzden bazıları, erzaklarına et eklemek için ava çıkmış, Tarman'ın mürettebatının çoğu ise limanda Tarman'a bakıyor ya da limanı güçlendirmek için çalışıyordu. Thymara ve Tats, kuyuda herhangi bir gelişme olup olmadığını görmek için geri dönmüştü.

"Bunu bırakalım mı diyorsun?" Leftrin ona sert bir bakış attı.

"Hayır, efendim. Daha fazla eleman lazım diyorum. Bana bir şans verin. Mürettebatın en küçük ve en hafifiyim. Tırmanmak için kol gücü olan biri lazım. Bu kişi ben olmalıyım. Efendim."

Tats gözlerini indirdi ve yanında Thymara sessiz kaldı. İkisi de güverte tayfasına katılıyordu. Bu iş için uygun kişi Skelly'di. Aynı zamanda, titremesini bastırdı. Hayatını bir ipe emanet etmeyi, hele de yerin dibindeki soğuk, karanlık bir deliğe inmeyi hayal bile edemiyordu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Bu iş için eller gerekebilirdi, ama onun elleri olmazdı.

"Hayatını o kadar uzun bir ipe emanet etmeyeceğim." Kaptan Leftrin açık sözlüydü. "Eğer

Ellerim soğuktan uyuşmuş. İp koparsa, Gümüş'e dokunduğun anda ölürsün. Bunu Mercor'un kendisinden duyduk. Yani, bu olmayacak. "Yani vazgeçiyoruz mu diyorsun?" O kadar şaşırmıştı ki

"efendim" demeyi unuttu.

"Vazgeçmiyoruz. Sadece senin yöntemini kullanmayacağız. Kurtardığımız çok sayıda zincir var. Parçalar halinde. Neyin onu parçalara ayırdığını bilmiyorum, ama her ne yaptıysa, bir insanın elindeki çekiçten çok daha güçlü. Dün gece Big Eider üzerinde çalıştı, bazı halkaları açıp çekiçle birleştirebilir mi diye denedi. Şu ana kadar şansımız yok. Ama tamir edersek, yeterince uzun yapabilirsek, o deliğe birini indirmek için güvenebilirim. Seni değil, ama birini."

"Efendim, ben..."

Onun kırılgan protestosu yarıda kesildi. Uzaklardan trompet sesleri duyuldu. Herkes donakaldı ve sonra anlamı kafalarına dank etti.

"Ejderhalar geri geliyor!" diye bağırdı Lecter. "Sestican! Sestican!"

"Fente sıcak bir banyo ve tımar ister." Tats neredeyse özür diler gibi seslendi.

"Sintara da öyle." Thymara bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ejderhalar yıkanıp tımarlanana kadar, hayatları kendilerine ait olmayacaktı. Ve Sintara diğer kraliçelerin hiçbirinin arkadaşlığından hoşlanmadığı için, o süre boyunca Tats'ı göremeyeceği ihtimali yüksekti. Kendini şaşırtan bir acı hissetti. Onunla geçirdiği günlere bu kadar çabuk alışmış mıydı? Rapskal ve ona olan duyguları hayatı karmaşıklaştırmadan önce her şey daha basitti. Ve bu düşünceyle birlikte başka bir düşünce daha geldi. Rapskal ve onun haline gelmesiyle tekrar uğraşmak zorunda kalacaktı. Bir ürperti onu sardı. Onu her gördüğünde daha da yabancılaşıyordu. Ve daha da yabancılaşıyordu.

"Geliyor musun?"

Diğerleri, bekçiler ve gemi mürettebatı, çoktan Ejderhalar Meydanı'na doğru koşmaya başlamıştı. Tats onu beklemek için durmuştu. "Geliyorum," diye cevapladı ve koşmaya başlamadan önce elini tutmak için acele etti.

Ejderhalar ikişer üçer gelmeye başladı. Muhafızların övünmeleri, borazan sesleri ve dikkat çekmek için bağırışları, olanları net bir şekilde anlamayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Fente, nehre inip çamurda yürümek zorunda kaldığı için tiksiniyordu. Eve dönerken, hepsi nehrin çamurlu kenarlarında olmak üzere birkaç ejderha öldürmüştü ve

Tats'ın gözünde yeşil parıldayan haliyle Tats'ın gözünde yeşil parıldayan haliyle, kirli olduğunu ısrarla söylüyordu.

Ejderhaların savaşa nasıl uçtuklarını, parlak güzellikleriyle kötü insanları boyun eğdirerek nasıl teslim ettiklerini anlattığı hikaye ona çok abartılı geldi. "Yani tek damla kan dökmeden hepsini yakaladın mı?" diye sordu, sıcak suda uzun süre beklettikten sonra pençelerini incelerken.

Ayak parmaklarını tembelce gerdi. İki parmağının arasında bir parça kum buldu ve özenle temizledi.

Bazıları öldü. Biri yenilmesini istedi, Spit onu yedi. Bazıları nehre atlayıp boğuldu. Bazıları ormana kaçtı, biz de onları bıraktık. Sonra buraya gelirken kendi aralarında kavga ettiler ve bazıları yaralandı. Aptal insanlar.

"Anlıyorum," dedi Tats sessizce. "Peki ya kurtarmaya gittiğin Tintaglia?"

"O da öldü. Çok geç kaldık. Tek yapabileceğimiz intikamını almak oldu.

Kalo

onunla birlikte kaldı, öldüğünde anılarını yemek için."

Tats ondan gözlerini kaçırdı. Gözleri yaşlarla doldu. Demek Elderlinglerin kralı ve kraliçesinin ilk çocuğu da ölecekti. "Malta bunu duymak için çok üzülecek."

"Artık sağır mı?" diye sordu Fente, merakla. Tats başını salladı ve vazgeçti. Olayları önemsemeden geçiştirmesinden, ayrıntıları sormakın bir yararı olmadığını anladı. Ona savaşın nasıl kazanıldığını ve iki geminin nasıl ele geçirildiğini açıklamaktan çok, neyi öldürdüğünü ve tadının nasıl olduğunu anlatmakla daha çok ilgilenirdi.

En azından öyle söylüyorlardı. Henüz tüm ejderhalar dönmemişti. Gemilerden, Rapskal ve Heeby'den, Kalo, Mercor ve Baliper'den hiçbir iz yoktu. *Çok yavaş geliyorlar*, diye açıklamıştı ona. Sonra, nehirde avlanırken su kenesi bulaşmış olabileceğinden, gözlerinin etrafını çok dikkatli temizlemesini istedi.

O işi bitirmişken nehirden yine boru sesleri duydu. *Diğerleri döndü*, dedi ona. Fente'yi takip ederek meydana çıktı ve Fente veda etmeden havalandı. Avlanmaya gidiyordu. Karnı boşken gemilerle ya da eve dönüşlerle ilgilenmiyordu. Onun ayrılışını izledi ve diğer bakıcıları takip ederek şehir limanına doğru indi.

Tarman'ın dönüşünden bu yana o bölge önemli ölçüde değişmişti. Leftrin ve ekibi, Carson'ın el işçiliğine bir düzine küçük değişiklikler yapıp onu genişleterek işe koyulmuştu.

ve başka şekillerde genişletmişti. Tarman artık bir iskeleye sağlam bir şekilde bağlanmıştı, halatları hem sağlam kıyı çapalarına hem de nehirde sabitlenmiş bir çapa ile kıyıya çarpmaması için bağlanmıştı. Tats'a göre gemi hiçbir şekilde kopamazdı, ama Leftrin her zaman iki kişinin gemide kalması konusunda ısrarcıydı ve mürettebatın hiçbirini bunu garip bulmuyordu.

Ejderhalar gelip yakında iki geminin daha yanaşacağını söylediklerinde, ilk tepki inanamama olmuştu. Ardından, ejderhaların talepleriyle uğraşırken, bekçiler ve mürettebatın derme çatma iskelede iki gemiye daha yer açmak için çılgınca uğraşmaları, Tats'a karıştırılmış bir yaban arısı yuvasını hatırlattı.

Mercor, karaya çıkan ilk ejderhaydı. Nehrin akıntısına karşı zarif bir şekilde indi ve arkasında bir su püskürü bıraktı. Hızını hassas bir şekilde hesaplamıştı ve Sylve'nin hayranlık dolu haykırıışları eşliğinde sudan hızla çıktı.

Ancak ilk sözleri selamlama değil, bir soruydu. "Silver'ı buldunuz mu? Kuyu temizlendi mi?" Diğer ejderhalar iniş yapıp kıyıya doğru ilerlerken, kuyudan sadece az miktarda değerli maddenin çıkarıldığını ve ejderhaların iki gemiyle geri döndüğü haberi üzerine kuyunun dibine ulaşma çabalarının askıya alındığını duyunca ciddiyetle dinledi.

"Peki bulduğunuz gümüş ne oldu?" diye sordu hevesle.

Az miktardaki değerli madde, ağır camdan yapılmış bir Elderling şişesine dikkatlice dökülmüş ve bekçilerin yemek yediği masanın ortasına yerleştirilmişti. Orada durmuş, kendi kendine odaya doğaüstü bir parıltı yayıyordu. Tats, Malta ve Reyn'in bunu doğrudan çocuğa uygulamaya çalışacaklarından emindi, ama yapmadılar. Belki de Kase'nin küçük kazası onları bunun tehlikesi konusunda ikna etmişti. Büyük kovadan çok daha küçük şişeye aktarılırken, bir damla Gümüş Tats'ın ön kolunun arkasına düşmüştü. Korkuyla bağırdı ve diğerleri yaklaşınca başını kolunun üzerine eğdi ve parıldayan Gümüş'e bakakaldı.

"Sil onu!" diye bağırdı Tats, ona bir bez parçası atarak.

O da silmeye çalıştı, ama işe yaramadı. "Acımıyor," dedi onlara. "Ama yine de çok garip bir his." Hepsi sessizce korkuyla izlediler, Gümüş onun cildinde yayıldı, kolundaki pulların hatlarını çizdi ve sonra neredeyse kayboldu.

"Bir şey olmadı," dedi Sylve umutla.

Kase başını salladı. "Orada bir şey oluyor. Acıtmıyor, ama bir şey oluyor." Rahatsız bir şekilde yutkundu ve ekledi, "Umarım Dorteon çabuk gelir. O ne yapacağını bilir." O günden beri, Gümüş'ün dokunduğu yerlerdeki tüm pulları döküldü ve altındaki deri kızarmış ve iltihaplı görünüyordu. Ve donuk, gümüş grisi bir renk aldı.

Mercor onların hikâyesini dikkatle dinledi. "Evet. Kase ejderhasına hemen giderse, Dorteon o kadar Gümüş'le başa çıkabilir." Altın ejderhanın gözleri yavaşça döndü. "Ve getirebildiğiniz tüm Gümüş bu kadar mı?" diye sordu tekrar.

"Üzgünüm," demiş Sylve ve ejderhası sessiz bir hayal kırıklığıyla ondan uzaklaşmıştı.

Diğer ejderhalar da kısa sürede tüm hikayeyi öğrendiler ve tüm ejderhalar geri dönene kadar gümüş şişesinin dokunulmayacağına üzülerken razı oldular. Kuyunun neredeyse kuruduğu ve Elderlinglerin, içlerinden birini aşağı indirip kalan az miktardaki gümüşü toplamak için bir cihaz yapmaları gerektiği haberini kabul ettiler. Haberden pek heyecanlanmamış görünüyorlardı ve o bunun nedenini tahmin ediyordu. Kuyu zaten inanılmaz derecede derindi. Onlar da onun gibi, gümüşün tamamen bittiğini tahmin ediyorlardı.

"Tats!" diye seslendi Thymara, ve o da arkasına dönüp ona doğru koşarken gördü. Elderling tuniklerinin arkası, kanatlarını açmaya çalışırken dalgalandı. Ona, bazen acele ettiğinde bunun olduğunu, sanki bir parçası uçması gerektiğini düşündüğünü söylemişti. Şimdi ona doğru gelirken, gülümseyerek, rüzgâr saçlarını uçururken, kanatların onu ne kadar değiştirdiğini gördü. Kanatları sırtında bir yük gibi taşıyordu ve katlanmış olsalar bile, açılı kulaklarından daha yükseğe çıkıyordu. Ne kadar güzel olsalar da, aniden onların olmamalarını diledi, çünkü onlar, hepsinin de onun kadar değiştiğini, insanlardan eskisi kadar uzaklaştıklarını fark etmesini sağlıyordu. Ve hepsi de ejderhalar kadar Gümüş eksikliğinden dolayı tehlike altındaydı. Kelsingra'ya giderken değişimlerinden dolayı ölen Graft'i düşündü. Hepsi de böyle bir son mu bekliyordu?

"Çok ciddi görünüyorsun," dedi Thymara ona yetişirken.

"Rapskal için biraz endişeleniyorum," dedi, ve bu hemen gerçek olmasa da yalan değildi.

Son tepenin zirvesine ulaştılar ve limana baktılar. Sintara ve Baliper başlarının üzerinde dönüyorlardı ve Spit de onlara katılmak için uçmuştu. Rapskal, kırmızı ejderhasıyla etraflarında daireler çiziyordu. Zafer şarkısı rüzgarda ince bir fısıltı olarak onlara ulaştı.

İki gemi, küreklerin gücüyle limana yaklaşıyordu. Uzun ve inceydiler, suya çok yakındılar. Yelkenleri indirilmiş, direkleri güverteye katlanmıştı. Kürekler, ya yorgunluktan ya da beceriksiz kürekçilerden kaynaklanan belirsiz bir ritimle inip kalkıyordu. "Halatı tutun!" Big Eider'ın çığlığı yankılandı ve onlara sarmal halat attı. Halatı yakalamak için koşturan adamlar kesinlikle denizci değildi. Halatı yakaladılar ve kürekçilerden biri ellerinden almak için atlayana kadar halata bakakaldılar.

Kalan yanaşma işlemi de benzer bir beceriksizlikle devam etti. Gemideki adamların bazıları yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor, sadece ayakta durup masum olduklarını, Bingtown'dan gelen dürüst tüccarlar olduklarını ve bir ejderhaya zarar vermek ya da gemilerinin alınmasını hak edecek hiçbir şey yapmadıklarını haykırıyorlardı. Tats ve Thymara, bu manzarayı izlemek için durdukları yerde kaldılar. İkinci gemi birinciye çarptığında, kürekler birbirine dolandı ve birçoğu kırıldı, bağırışlar ve küfürler fırtına gibi yükseldi. Başka halatlar atıldı ve gemilerden birinin yükseltilmiş güvertesinde duran bir adam, mürettebatının ya dinlemediği ya da nasıl itaat edeceğini bilmediği emirler haykırıyordu. Diğer gemide ise, oldukça yetkin bir mürettebat, gemilerini korumak için çılgınca koşturuyordu.

"Bu kötü," dedi Tats alçak sesle. "Fente bana ejderhaların kötü savaşçıları yendiğini söylemişti. Bunlar savaşçıya benzemiyor. Tüccarlara benziyorlar."

"Bu işin sonu kötü olacak," dedi Thymara.

Yavaşça tepeden aşağı inerek nehrin onlara ne getirdiğini görmek için ilerlediler.

"Tıpkı kur yapan bir kuş gibi," dedi Big Eider ve Leftrin onaylayarak homurdandı. Gemilerin bu şekilde kullanılması onu neredeyse ılddırtmıştı. Canlı olmasalar da, zarif, iyi inşa edilmiş gemilerdi ve basit bir yanaşma sırasında kazıklara veya birbirlerine çarpmayı hak etmiyorlardı. Sonunda, bir gemi için bile güvenmediği rıhtıma, üç gemi için hiç güvenmediği rıhtıma bağlanırken, Heeby Rapskal'ı yakına indirdi. Genç Elderling, kızıl ejderhanın omzundan kayarak indi, onu okşadı ve "git uzun bir banyo yap, güzelim, ben de gelip seni ovayım" dedi. Sevgilisi ağır adımlarla uzaklaşırken, Rapskal bağlı gemilere doğru yürüdü.

gemiye doğru yürüdü. Ayağa kalkıp ganimetlerine bakarak kendi kendine başını salladı, bu da Big Eider'ın yorumuna neden oldu.

Rapskal'ın arkadaşları etrafını sarmaya başlayınca, ellerini kaldırdı ve sesini yükseltti. "Rehineler! Gemiden inin ve kendinizi gösterin."

"Rehineler mi?" Skelly inanamadan sordu.

"Öyle dedi," diye homurdandı Leftrin ve ele geçirilen gemilerin tamamen terk edilmediğinden emin olmak için ileriye doğru yürüdü. Hennesey onu takip etti ve Skelly omuz silkti ve başını sallayarak Big Eider'a işaret etti. Kaptanlarının peşinden giderken, Swarge Tarman'ın güvertesinden onları izliyor, piposunu içip onaylamayan bir şekilde başını sallıyordu. Leftrin kendi gemisine bir kez daha baktı. Alise, hala solgun görünüyordu, kamaralarından çıkıp güverteye gelmişti. Koyu yeşil tayt ve botların üzerine uzun, açık yeşil bir tunik giymişti. Uzun kıvılc saçları yeni örülmüş, omuzlarına dökülmüş ve parlak iğnelerle tutturulmuştu. O stili tanıyordu. Şehirdeki mozaiklerde görmüştü. Onun bunu düşünmeden benimsemiş olması ve yüzündeki endişeli ifade onu endişelendiriyordu. Keşke yatakta kalsaydı. Kelsingra'nın hafıza taşlarına yaptığı geziden beri, dalgın ve yorgun görünüyordu. Ona birkaç gün şehirden uzak durmasını, Tarman'da dinlenmesini ve taştan uzak kalmasını rica etmişti. O da kabul etmişti, ama yine de henüz tam olarak kendine gelmemiş gibi görünüyordu.

"Hepiniz! Hemen!" Rapskal'ın bağırarak verdiği emir havada yankılandı. Leftrin, esirlerinin emrine bu kadar çabuk itaat etmelerine şaşırdı. "Savaş" hakkında dağınık söylentiler duymuştu ve bunların çoğu ona oldukça inanılmaz gelmişti. Bir insandan tam olarak ne olduğunu öğrenmeye karar vermişti, ama Rapskal'ı izlerken, onun anlatacağı şeyin ejderhaların anlattıklarından daha mantıklı olup olmayacağını merak etti. Genç, yumruklarını beline dayamış, adamların gemiden inmesini izliyordu. Leftrin zihninde onları sınıflandırdı. Bingtown veya daha uzak yerlerden gelen iki tüccar vardı ve Trehaug'dan tanıdığı bir adam da vardı. Dövmeli yüzleri, yırtık pırtık giysileri ve topallayarak yürüyüşleri, bu şaşkın adamların köle olduklarını gösteriyordu. Leftrin'in şaşkınlığına, Cassarick Tüccarlar Konseyi'nden Tüccar Candral da oradaydı. Biraz yıpranmış görünüyordu ve yüzündeki morluklar yeni alınmış gibi görünüyordu.

Chalcedealılar, gözleri tetikte ve sırtları dik bir şekilde gruplar halinde karaya çıktılar. Disiplinli bir şekilde hareket ediyorlardı ve liderlerini, onları sıkı bir düzen içine sokarken kolayca fark etti. Esir olsalar da

tamamen teslim olmamışlardı. Leftrin, Rain Wilds'a neden geldiklerini çok iyi bildiği için onları sert bir bakışla izledi. Onlarla ne yapılacağını merak ederken, gemiden inen son adamlara bakmak için arkasına döndü. Birkaç kişi geride kalmış, bağlama halatlarını kontrol ediyordu ve omuzları çökmüş, iskeleden inen son adamın eski kaptanlardan biri olduğunu tahmin etti. "Birinin geminizi zorla elinizden alması nasıl bir şey olurdu?" diye yüksek sesle düşündü.

"Ahşap bir gemi mi, yoksa canlı bir gemi mi? Çünkü bizim canlı gemimizi bizden kimsenin alamayacağını düşünüyorum." Skelly, Tarman'ı kaybetme olasılığını reddetti.

"Birkaç kez oldu, denizci, senin de bilmen gerekir. Ama bu, düşünmek istediğim bir şey değil." Leftrin konuşurken ona bakmadı. Rapskal'ın esirlerinin rıhtımı terk edip kıyıda toplanmasını izliyordu. Diğer bekçiler de toplanıyordu, yüzlerinde öfke ve merak ifadeleri vardı. Reyn ve Malta da oradaydı, Malta göğsüne bez bebek gibi tuttuğu çocuğunu sıkıca sarıyordu. Esirler, ejderhalar kadar koruyuculara da şaşkınlıkla bakıyorlardı. Leftrin, koruyucuların çoğunun, Rapskal'ın getirdiği yabancılara değil, Rapskal'a baktığını fark etti. Onu, daha önce hiç görmedikleri bir şey, bir yenilikmiş gibi izliyorlardı. Belki de öyleydi.

Rapskal esirlerinin önünde bir aşağı bir yukarı yürüdü ve onlara arkadaşlarıyla sıraya girmelerini söyledi. Yine de Chalcedéalılar birbirlerinden uzak durdular. Her şey istediği gibi olunca Rapskal sonunda diğer bekçilere döndü. "İşte buradalar!" diye yüksek sesle duyurdu. "Yabancı altın için ejderhaların kanını dökmek, ejderhaları sığır gibi katletmek için bizim topraklarımıza girmeye cesaret edenler buradalar. Ejderhalar onları yendi ve yargıladı. Ejderhalara karşı saldırganlık göstermediği tespit edilenler, fidye karşılığında kendi halklarına iade edilecek. Fidye ödenmeyenler ise nehrin karşısındaki köyde bizim için çalışacak. Ejderhalara karşı ayaklananlar, ejderha kanı dökenler veya ejderhalara saldırganlık gösterenler, kendilerine zarar verdikleri kişiler tarafından idam edilecek."

Toplanan muhafızlar arasında bir haykırış yükseldi ve tutsaklardan öfke ve korku dolu çığlıklar duyuldu. Leftrin dehşet içinde donakaldı. İnfaz mı?

Birkaç mahkum, onlara ejderhalara hizmet ederek yaşayabileceklerini söylediğini haykırıyordu. Bir adam dizlerinin üzerine çökerek ağlayarak, zorlandığını ve başka seçeneği olmadığını haykırdı. Leftrin ileri adım attı ve Rapskal kollarını göğsünde kavuşturup ağzını düz bir çizgi haline getirince koşmaya başladı. "Düşmanlarımıza gerçeği söylemek zorunda değiliz!

, sizlerin esir gemilerimizi buraya getirmek için isteyerek çalışsınız diye söyledim. Ama bir ejderhaya elini kaldıran bir adam yaşamaya layık değildir, aramızda yaşamaya hiç layık değildir. Bu yüzden öleceksiniz."

"Hayır! HAYIR!" Leftrin bu kelimeyi haykırdı ve sanki rüzgârla taşınan bir sessizlik topluluğu sardı. Mürettebatı onun peşinden gelerek yanına dikildi.

Bekçiler şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış, birbirlerine sarılmışlardı. Mavi pullarının altında yüzü bembeyaz olan Thymara, bir kukla gibi sert adımlarla öne çıktı. Leftrin onu durdurmak için elini kaldırdı ve Thymara, gözlerinde acı ile durdu.

"Bu Tüccarların yolu değil!" diye bağırdı Leftrin. Rapskal bakışlarını kaptana çevirdi ve kesintiye öfkeyle gözleri parladı. Leftrin yine de Elderling'e doğru ilerledi, iri elleri yumruk haline geldi. "Rapskal, nasıl böyle konuşursun? Biz hiç kimseyi idam etmedik! Bunu Chalced'e ya da yozlaşmış Jamaillia'ya bırak. Biz köleliği asla hoş görmedik, suçun cezası olarak kimseyi öldürmedik. Eğer suç işledilerse, cezalandırın. Bir bedel belirleyin, bedel ödenene kadar çalıştırın. Sürgün ve sözleşmeli çalıştırma uyguladık. Ama ölüm değil! Bu korkunç fikirler nereden geliyor? İnsanların kaderine tek başına ejderhalar mı karar veriyor?"

Rapskal'ın yüzünde duygular belirdi. Ağzı titredi ve bir an için Leftrin'e şaşkın bir çocuk gibi baktı. "Ama hep böyle olmadı mı? Ejderhaya saldırmanın cezası ölüm değil miydi?" diye sordu, sesinde tüm belagat kaybolmuş, içten bir şaşkınlıkla.

"Rapskal! Kal, bizimle kal, gitme!" Thymara aniden öne atıldı ve onu kollarına aldı. "Gitme. Bana bak, konuş benimle. Sen Rapskal'sın! Kendini hatırla!"

Tats da ona katıldı ve elini Rapskal'ın omzuna koydu. Sylve ve uzun boylu Harrikin de öne çıktı ve ikisi de ona birer elini koydu. Bir nefes sonra Rapskal, tüm bekçiler tarafından çevrildi ve hepsi ona dokunmak için çabalıyordu.

Leftrin şaşkınlıkla izledi. "Gitme mi?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Onu uyarmakla haklıydın, canım, haftalar önce." Şaşkınlıkla döndü ve Alise'nin yanında durduğunu gördü. Bakışları onunla buluştu, gri gözleri samimiydi. "Elderling olsun ya da olmasın, hafıza taşında çok fazla zaman geçirdi. Boğulduğu için değil, başka birinin hayatının anıları kendi anılarını gölgede bıraktığı için. Rapskal'da yeniden hayat bulan adamı tanıyorum. Tellator. Komşularıyla savaştıkları dönemde Elderlinglerin lideriydi. Her şeye tutkuyla bağlıydı ve onlara karşı savaşanlara karşı acımasızdı.

Onlara karşı savaşanlara karşı nefretinde acımasızdı." Yavaşça başını salladı. "Elderlinglerin her zaman bilge ve nazik olduklarına inanmak isteriz, ama onların kökleri insandı. Onların da kusurları vardı."

"Ejderhaları korumalıyım," diyordu Rapskal. Endişeli arkadaşlarının yüzlerine bakarak ekledi, "Böyle kötü adamlara ne yapabiliriz ki? Aramızda yaşamalarına izin mi vereceğiz? Bırakıp, bize karşı komplo kurmalarına izin mi vereceğiz? Ben, ben öldürmekten hoşlanmıyorum, Thymara. İyi bir avcı olmadığımı biliyorsun. Ama bu durumda, başka ne yapabiliriz ki?"

Toplanmış tutsaklar, karşılarındaki insanların bölünmüş olduğunu hissettiler. Bazıları merhamet için haykırıırken, diğerleri kendilerinin Tüccar olduğunu ve sadece Konsey'in onları yargılayabileceğini bağıırıyordu. Üç adam kaçmaya çalıştı, ancak Heeby onlara uyarıda bulunarak onları durdurdu. Kızıl ejderha kanatlarını yarı açarak, ağzını genişçe açarak adamlara doğru ilerledi. Adamlar, esirlerin arasına çekildi. Chalcedealılar sırt sırta dizilmişlerdi. Silahsız olsalar da savaşacaklardı. Leftrin başını salladı. "Ne yapacağız?" diye kimseye sormadan sessizce sordu.

Dünya çıldırmıştı.

Hest, esirlerin ortasında başı eğik, pelerininin kapüşonunu takmış duruyordu. Nehirden yukarı doğru yolculuğun son bölümünde, kamarasına ve geriye kalan eşyalarına sahip olma hakkını savunmuştu. Chalcedealıların çoğu diğer gemiye geçmişti ve kimse ona karşı çıkacak cesareti bulamadı. Farklı kıyafetler giyip, yıpranmış paçavralarını denize atmak ona rahatlık vermişti. Redding'in onlar için gemiye getirdiği yiyecek ve şarap, Chalcedoalı esir alıcılar tarafından büyük ölçüde tüketilmişti, ancak ambarında geçirdiği günlerden sonra yatak ve yatak takımları egzotik bir lüks gibi gelmişti. Hâlâ güvertede ve mutfakta çalışmak zorundaydı, ama kürek çekmekten kurtulmayı başarmıştı. Kendi giysilerinin ve Redding'in giysilerinin kalanlarıyla, tekrar sıcak ve neredeyse şık bir şekilde giyinmişti ve tıraş olmak ve saçını kesmek için de yeterince zaman bulmuştu. Kelsingra'ya vardıklarında neyle karşılaşacağını bilmiyordu, ama babasının eski atasözlerinden birine sığındı: Kendine güvenen bir adam, genellikle otoriteyi kendisine bırakır. Bu yüzden kendini odasına kilitleyip şehre ve orada onu bekleyen her şeye hazırlandı, ancak limana yanaştıklarını anladığında odasından çıktı ve böylece işlerin çoğundan kurtuldu. Gemiden inme emri geldiğinde

diğerleriyle kaynaşmaya özen göstermişti, onlara nasıl bir karşılama beklediğini öğrenene kadar.

Ancak karşılaştığı gerçekliğe hazırlıklı değildi. Çamurlu bir kazı alanı ya da asmalarla kaplı harabeler bekliyordu. Şehrin son virajını döndüklerinde ve Kelsingra'nın tepelere yayıldığını gördüklerinde, diğerleri kadar şok olmuştu. Alçak tepelerin üzerine yayılmış, uzak tepelere ve kayalıklara uzanan bir şehir görmek şaşırtıcıydı. Böyle bir yer nasıl var olabilirdi, zamanın, havanın ve doğanın tahribatına nasıl dayanabilirdi?

Ve içinde ne kadar hazine vardı?

Kelsingra nasıl hayatta kalmıştı, ama işte buradaydı. Evet, rıhtımlar yok olmuştu, yerine geçici tahtalar, kütükler ve ilkel kazıklar konmuştu, ama işlevlerini yerine getiriyorlardı. Ve küçük bir Elderling heyeti gemileri karşılamak için indiğinde, onları kendi önemiyle etkilemesi gerekenlerin onlar olduğuna karar verdi. Kırmızı giysili adam bazılarını ölüme, bazılarını köleliğe mahkum ettiğinde şok ve dehşet onu uyuşturmuştu. Ancak şimdi, bu yerin sakinleri birbirleriyle kavga edip birbirlerinin sesini bastırmaya çalışırken, o bulmacayı bir araya getirebildi. Onlar gerçek Elderlingler değildi. Bunlar, ejderhalarla birlikte sürgün edilmiş, değişmiş olanlardı. Elderlinglerin giysilerini giymişlerdi ve bir süreliğine onu kandırmışlardı. Kanıt olarak, şimdiye kadar yapılmış en çirkin yaşam gemisi olan eski *Tarman* vardı. Öyleyse, geminin yolculuğu burada sona ermişse ve bunlar da hayatta kalanlarsa... Başını kaldırdı ama pelerininin kapüşonunu iyice öne çekerek toplanan "Elderlingleri" inceledi.

Ejderhaların vahşiliğini gördükten ve nehirde yaptığı yolculuğu atlattıktan sonra, Alise ve Sedric'in hayatta olup olmadığından şüphe duymuştu. İkisi de onun maceracı doğasına sahip değildi ve özellikle Alise, salonlarda ve çay salonlarında yetişmiş biri idi. Eğer dul kalırsa, Alise'nin varisi olarak...

Ve sonra onu tanıdı. Sade yüz hatlarıyla parlak giysilerinin uyumsuzluğu, neredeyse kahkahayı patlatmasına neden oldu. Çilleri her zamankinden daha belirgindi ve mümkünse saçlarının kırmızısı daha da kırmızıydı. Parlak giysileri içindeki ince ve genç Elderlinglerle karşılaştırıldığında, kısa ve tıknaz görünüyordu. Saçları ipler gibi sarkıyordu ve giydiği dar pantolon, baldırlarının her kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Bingtown'daki herhangi bir kadın için skandal sayılabilecek bu kıyafet, onun yaşında bir kadında daha da şok ediciydi. O, kaba saba gemi mürettebatının yanında durmayı tercih etmişti; onların kaba tavırlarının onu üstün göstereceğini mi düşünüyordu?

kendisini üstün göstereceğini mi düşünüyordu? Öyleyse yanılıyordu; bu zıtlık daha da gülünçtü.

Sonra, tiksintiyle izlerken, infaz emrini ilk kez cesaretle iptal eden yıpranmış gemi kaptanı, Alise'nin koluna girip onu yanına çekti. Alise direndi mi? Hayır. Kaptanın samimiyetine kendini bıraktı ve başını omzuna yasladı. Alise'nin açık elini kaptanın göğsüne koyduğunda, onun bu adamla samimi olduğunu fark etti ve hakaret edildiğini anladı. Sıradan, kaba ve cahil bir nehir adamı, Bingtown'un en önde gelen tüccarlarından birinin karısıyla yatıyordu? Bu hakaret, ona ve ailesine göre düşünülemezdi. Onu evine ve yatağına geri alamazdı, almayacaktı. Bu kadar kirlenmişken, Finbok soyadına layık bir varis nasıl doğurabilirdi? Onu reddedecek ve evliliği feshedecekti!

Ama önce, şehrin yarısına ait hak talebini ortaya koydu. Gözleri Kelsingra'nın üzerinde dolaşırken, bu servetin büyüklüğü onu hayrete düşürdü. Az önce duyduğu korkuya neredeyse gülmek geldi. Onu "esir alanlar" muhtemelen iki düzineden azdı. Onların esirleri sayıca onlardan fazlaydı! Alise'nin şehre olan hak talebinin yaklaşık yüzdesini hesaplamak için kümelenmiş muhafızları hızla saymaya çalıştı, ama onlar Chalcedeans'ı mahkum eden kızıl adamın etrafında sıkışmış ve kümelenmişlerdi. İçlerinden biri "yabancılar" hakkında bir şeyler haykırdı. Saçma! Onların hiçbir yetkisi yoktu! Uzun boylu olsalar da, pullu yüzleri hala genç, neredeyse çocuk gibiydi!

Yine de, onların yargısından korkacak bir şeyi yoktu. Bir ejderhaya fiziksel olarak zarar vermemişti, kimse onun bunu kastettiğini kanıtlayamazdı. Bir Bingtown Tüccarı olarak, sadece Bingtown Konseyi onu yargılayabilirdi. Bu insanlar Elderling kıyafetleri giymiş olsalar da, onu yargılamaya cüret ederlerse, kısa sürede Konsey ve Bingtown'daki tüm Tüccarların düşmanı olurlardı. Kılık değiştirmiş olsalar da, onlar hala Yağmur Vahası vatandaşlarıydı ve onun kanunlarına tabiydi. Onu gözaltına alabilirler, hatta ailesinden fidye talep edebilirlerdi, ama sonunda, Yağmur Vahası ve Bingtown Konseylerinin birleşik ekonomik gücü karşısında, bu küçük uyumsuzlar grubunun hiçbir şansı olmadığını anlayacaklardı. Buradan hazineleri alıp kendi kurallarına göre yaşayabileceklerini sanıyorlarsa, tek seyir edilebilir su yolunun kendilerine karşı tutulduğunu gördüklerinde üzücü bir sürprizle karşılaşacaklardı. Genç ve aptal olmaları nedeniyle, işlerin nasıl yürüdüğünü muhtemelen hiç bilmiyorlardı. Ne Bingtown, ne Trehaug, ne de Cassarick, Elderling eser ticaretindeki hakimiyetlerinin zayıflamasına izin vermezdi.

Her geçen an, Hest konumuna olan güveni artıyordu. Tam ne çıkıp Bington Tüccarı olarak haklarının tanınmasını talep etmek üzereyken, dört Chalcedalı kaçmaya çalıştı. Kızıl ejderhanın tepkisi onları geri kaçırdı ve Hest suçlulardan olabildiğince uzaklaştı. Ejderha onlardan birini veya birkaçını öldürmeye karar verirse, onlarla karıştırılmak istemiyordu.

Kelsingra Yaşlıları arasındaki kargaşa yatışıyordu. Bir kadın ağılayarak kızıl saçlı adama sarılmıştı, daha iri bir adam ise omzuna kolunu atmıştı. Bir kriz atlatılmış gibi görünüyordu, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Chalcedeanlardan kaçarken, sıkışık esirlerin dış kenarına doğru ilerlemişti. Çoğu sessiz kalmıştı, ancak birkaçı hala ağılıyor ya da sessizce küfrediyordu. Köleler, başlarına gelecek kaderi pasif bir şekilde beklemek için melmişlerdi. Açıkçası, hayatlarının rızaları olmadan değişmesi ilk kez olmuyordu.

Korkusu yatışan Hest, soğukkanlılıkla durumunu değerlendirdi. Demek "karısı" denizci fahişesi olmuştu. Kullanabileceği bir koz vardı. Eğer kadında birazcık utanç duygusu kalmışsa, onu l numarası yapmaya ikna edebilir ve onun fahişelik yaptığını kimseye söylememesi karşılığında tüm payını kendisine bırakmasını sağlayabilirdi. Yaptıklarından sonra Bington'a dönmesi imkansızdı, ailesini biraz olsun nemsiyorsa tabii. Yani Alise sorun değildi. Ondan istediği her şeyi alıp, ona yk olmadan geri dönebilirdi.

Esirler arasında diğerlerinin de aynı şekilde durumlarını değerlendirdiğini görebiliyordu. İki Jamaillian tüccar, hızlı ve alçak sesle konuşuyorlardı, muhtemelen ne tür ticaret şartları sunabileceklerini ve onları fidyeyle kurtaracak ve eve götürmek için paha biçilmez Elderling kalıntılarını satın alabilecekleri kadar para gönderecek kişiye tartışıyorlardı. Onların, geminin mürettebatının da katıldığı ve ciddi bir tartışma içinde olan gardiyanlara baktıklarını gördü. Artık sadece ejderha esirleri izliyordu, ama bir ejderha hepsini korumak için yeterliydi. Jamaillians neyi anlamaya çalışıyordu? Muhtemelen Trader Candral'ın kafasını kurcalayan şeyin aynısı. Burada gerçekte kim sorumluydu? Sadece onun kaderini belirleyecek değil, aynı zamanda geleceklerini de müzakere edecek kişi kimdi?

Hest, kaba giysili denizcileri görmezden gelerek, sadece Elderling kılığına girmiş olanları gözden geçirdi. Gözleri

Kalabalığın kenarında duran uzun boylu bir adam. Arkasında kalan caddeyi izliyor, birini bekliyor ve ejderha bekçileri arasındaki canlı tartışmayı görmezden geliyordu. Hest onu dikkatle inceledi. Tüm Yaşlılar arasında en iyi duruşunu koruyan oydu. Kendi ten rengine ve birbiriyle uyumlu giysiler giymiş, parlak siyah çizmeleriyle, doğuştan bir zarafet vardı duruşunda. Rüzgâr pelerinini hafifçe dalgalandırdı ve omuzlarındaki saçlarını hareket ettirdi. Yakışıklı, zayıf, uzun boylu ve kaslı bir adamdı, bronz teninin üzerinde bakır kahverengi pullar vardı. Hest ona karşı ilgi duymaya başladı ve kendi kendine gülümsedi. Pürüzsüz pullarla kaplı tenini elleriyle okşamak ilginç olurdu. Uzun boylu adam dönüp diğerlerinden birine bir şey söyledi. Hest, başlığının içinden bakarak bakır rengi Elderling'e baktı.

Sedric.

Ama bu olamazdı. Adam Hest ile aynı boyda olmalıydı. Sedric her zaman ince ve zayıf, sonsuza kadar çocuksu bir çocuktü. Bu adam ise şüphesiz bir erkekti, omuzları geniş ve göğsü geniştü. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve o, şüphesiz ve sonsuza kadar Sedric'ti, ama sihirle egzotik ve muhteşem bir yaratığa dönüşmüş bir Sedric. Hest ona büyülenmiş gibi baktı. Sedric'in tüm kusurları yok olmuştu. Hest onu değerlendirdi, duruşunu inceledi, izledi ve bekledi. Son birkaç yıldır Hest'i rahatsız eden neredeyse çocuksu yumuşaklığı, belki de zorluklar yüzünden, yok olmuştu. Nasıl olduysa, yok olmuştu ve yerine kaslar ve sertlik gelmişti. Karşısında, Hest'e boyun eğecek, ama eski Sedric kadar kolay boyun eğmeyecek biri vardı. Bu düşünceyle kalbi hızlandı. Sedric, yeniden onun ilgisini hak eden biri olmuştu. Ve Hest onu Bingtown'a geri götürdüğünde, çevrelerinde ne büyük bir sansasyon yaratacaktı!

Başı dönerek, Hest aniden Sedric'in hayalini gerçekleştirdiğini fark etti. Ejderha parçaları olsun ya da olmasın, Hest'in fahişe karısı ve çalışanı sayesinde şehirde hak iddia edebileceği pay, şaşırtıcı bir miktardı. Gözleri rıhtımın üzerindeki şehri taradı ve kalbi aniden yeni hırslar ve fikirlerle doldu. O konakların herhangi biri onun olabilirdi. Burada, gerçekten, Bingtown'un ve ailesinin kınamasından uzak, istediği gibi yaşayabilirdi. Bingtown'a dönüp, babasının dikkatli ve onaylamayan gözleri altında hayatına devam etmesi gerekiyor muydu? Hak ettiği servetle burada yerleşebilir, arkadaşları da ona katılabilirdi ve diğer şehirlerle ticaret başladığında

istediği yere seyahat edebilirdi. Ve Sedric bunu başarmıştı! İki si için de başarmıştı!

Sedric. Hest, bu saf ve naif delikanlıyı sıkıcı ve yetersiz hayatından kurtardığında, o yarı eğitimi bir geçti. Hest'in her şeyi Sedric'i hayranlıkla izlemeye sevk etmişti. Hest, ona geç bir tüccarın oğlunun nasıl yaşaması gerektiğini öğretmiş, giyinmeyi, ata binmeyi, yemek yemeyi, şarap seçmeyi ve tiyatro oyunlarını eleştirmeyi öğretmişti. Ve Sedric, bu süreçte, mütevazı ailesinin onu hazırladığı hayattan daha iyi bir hayat için iştahını ve hırsını uyandırdığını düşünüyordu. Hest, sadece Sedric'e değil, kendine de hayretle başını salladı. Bir gün tüm bunları gülerek anlatacaklardı, Hest'in Sedric'i istemeden de olsa ona bir servet kazandıran yola soktuğunu. Ona sevgi ve gururla baktı. *Yol boyunca pek çok yanlış anlaşılma oldu Sedric. Senin tarafında pek çok yanlış adım atıldı. Ama yine de buradayız ve servet sana benim aracılığımla glmsyor.*

Hest yakasını düzeltmek için bir an durdu. Esirlerin arasından çıkıp, başlığını geriye atarak gururla Sedric'in adını seslendirecekti. Sedric'in gözlerinde uyandıracadı şaşkınlık ve sevinci tatmak için bir an durakladı. Parlak bronz adamın sadece onu selamlayıp karşıladığı için esirlerin hayranlığı ve kıskançlığı da cabası.

Diğerlerinden uzaklaşıp ellerini başlığının üzerine kaldırdığı sırada, birinin Sedric'in adını seslendiğini duydu. Ve işte, omzuna bir yay asılı, Sedric'in beklediği adam caddeden aşadı geliyordu. Yanında birkaç l kuş taşıyan bir geç vardı. Avlarından dönen avcılar mı? Sedric'in yüzündeki glmseminin genişlediğini gördü, hem hoş geldin hem de rahatlama ifadesiydi. Sedric, Hest'in şaşkın bakışları arasında aceleyle onlara doğru yürüdü. Böyle kaba bir adama ne söyleyebilirdi ki?

Sedric'in iki yeni geleni selamlamasını izlerken kendi kaderine olan ilgisini tamamen kaybetti. Gururla korkunç ganimetlerini sergileyen gele bir süre konuştu. Sedric bir kuşu eline alıp onaylayarak havaya kaldırdıktan sonra çocuğa geri verdiğinde Hest şok oldu. Ancak Sedric olan biteni heyecanla anlatmaya başlayınca uzun boylu avcı kolunu onun omzuna attı ve onu kendine çekti. Sedric, ona bir anlığına sevgiyle yaslandı. Sonra, açık bir sıcaklık gösterisiyle, uzun boylu avcı Sedric'in kolunu beline dolamış halde diğerlerine doğru yürüdü. İki si arasındaki bağı

Hest'in karnından bir uyuşukluk yayıldı. Sedric onun yerini mi almıştı? Onu unutmuş ve yakışıklı bir vahşinin için bir kenara mı atmıştı? Bu hakaret onu binlerce pençeyle yaraladı. Kıskançlık ve nefret içini kapladı, ardından soğukluk geldi.

Sedric sadakatsizliğinin pişmanlığını çekecekti. Onun gibi bir adamı incitmenin birçok yolu vardı.

Plough Ayının 12. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. Yılı
**Reyall, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug ve Ereke'e**

Sevgili Detozi Teyze ve Ereke Amca,

Sanırım bu mektubu uzun zamandır bekliyordunuz, belki de benim göndermek istediğim kadar uzun bir süredir. Başlangıçta, benim Üç Gemi kızlarından birine kur yapmam konusunda ikinizin de çekinceleri olduğunu biliyorum. Ancak Ereke'e, Karlin'i tanımak için zaman ayırdığı ve onun hakkında ve nişanlanmak istediğimizden övgüyle bahsettiği için teşekkür ederim. Ailemin, "dışarıdan gelen" birinin, "hafif" yaralanmalardan çok daha fazlasını yaşamış bir Rain Wild gencine nasıl tepki vereceği konusunda endişelerini dile getirdiğini biliyorum. Ne o ne de ailesi bunu hiç sorun etmedi!

Şimdi, Ereke'in bana emanet edilen kuşların üreme kayıtlarını tutmamı öğretirken söylediği sözleri hepinizin hatırlamasını istiyorum: "Yerleşik bir soya yeni ve kaliteli kan katmak her zaman sağlıklıdır."

Ve bizim niyetimiz de bu!

Ailesi de bu konuda benim ailem kadar muhafazakar. Bize bir yıl beklememiz gerektiğini söylediler, ama sonunda niyetimizi kamuoyuna açıklamamıza izin verdiler!

İşte, nişanımızın kamuya duyurusu! Lütfen herkes benim gurur ve sevincimi paylaşabilsin diye göze çarpan bir yere asın! Rain Wilds'daki her ağaca bir parşömen asmak bile bunu ifade edemez!

Reyall — Çok Mutlu Bir Adam

ON ALTI. BÖLÜM

Beklentiler

Keşke bu konuyu sıcak bir yerde sakın sakın konuşabilseydik," dedi Alise sessizce. Leftrin'in kolunun köşesine sığınmıştı, Leftrin'in pelerini onu da kendi peleriniyle birlikte örtüyordu. Vücudunun üşümediğini biliyordu, ama içinde hissettiği soğukluk onu hasta ediyordu. Taşların arasında geçirdiği zamanın yorgunluğu hâlâ üstündeydi; Leftrin onu kucaklasa da, taşların onu küçük çocuklar gibi dikkatini çekmek için çekip durduğunu hissediyordu. Çok fazla şey çok hızlı oluyordu. Esirlerin gözlerindeki sefalet ve belirsizlikten utanıyordu, zayıf, yaralı kölelerin boyun eğmiş hali onu dehşete düşürüyordu. Yalnız olsaydı bu yeterince kötü olurdu, ama gardiyanlar sanki Trehaug'dan ayrıldıkları zamanki gençlermiş gibi kavga ediyorlardı. Kase, Boxter ve Jerd, ejderhaların tüm esirlere istediklerini yapmalarına izin verilmesinden yanaydı. Onlar aşırı uçtaydı. Diğerleri ise kölelerin, Jamaillian tüccarların, Chalcedean ejderha avcılarının ve diğerlerinin kaderine ilişkin farklı görüşler benimsemişti. Rapskal biraz sakinleşmişti. Daha önceki savaşçı tavrı, Alise'nin genç bekçi hakkında bildiği her şeyle tamamen çelişiyordu. Thymara'nın Rapskal'ın dönüşümüne karşı tavrı, kendininkine benziyordu. O ve Tats şimdi onun iki yanında duruyorlardı, Tats kolunu omzuna atmış, Thymara da kolunu tutmuştu, sanki fiziksel temasları onu bu dünyada ve zamanda tutabilecekmiş gibi.

Belki de olabilirdi. Artık sadece Leftrin'in sıcak sırtına yaslanabildiğinde derin uykuya dalabildiğini, sadece şu anda olduğu gibi onun elini iki eliyle tuttuğunda bu dünyada sağlam bir şekilde var olduğunu hissedebildiğini biliyordu. Anı taşları arasında geçirdiği zamanın gerekli olduğunu ve bir gün tekrar deneyeceğini bildiği halde, bu sürece katıldığına pişmanlık duyuyordu. Aradığı bilgi hepsi için çok

önemliydi. Leftrin'e daha sıkı sarıldı ve düşüncelerini bu dünyaya ve zamana tutmaya çalıştı.

Gözlerini kaçırdı ve Carson'ın bakışlarıyla karşılaştı. Carson, onun dehşetini yansıtarak yavaşça başını salladı. Davvie ve avıyla avdan dönmüş, olay yerine geç gelmişti. Leftrin'den, son zamanlarda üvey yeğenine daha fazla zaman ayırdığını öğrenmişti. Davvie ve Lecter son zamanlarda sık sık kavga ediyordu ve Carson ikisine de açık sözlü davranarak, birbirlerini gerçek bir çekimden ziyade, başka seçenek olmadığı için seçtiklerini düşündüğünü söylemişti. Carson'ın durumu açıkça ifade etmesinin ikisi için de pek yararlı olduğunu düşünmüyordu, ama içten içe ona hak veriyordu.

Carson sesini yükselterek, bekçilerin öfkeli ve endişeli tartışmalarını susturdu ve mahkumların endişeli bağırışlarını da kesintiye uğrattı. "Onları toplayıp banyoya götürelim. Ne kadar suçlu olurlarsa olsunlar, onlar da insan ve ejderhalar bile aralarında masum insanlar olduğunu söyledi. Öyleyse, onların kim olduğunu düşündüğümüz gibi değil, kim olduğumuz gibi davranalım. Onları hamama götürün, temiz ve sıcak olmalarını sağlayın, biz de bu konuyu tartışırken rahat edelim."

Alise, *Harrikin'in bir yöntemi olduğunu* düşündü. Harrikin onu destekledi: "Carson haklı. Onlar vahşi olabilirler, ama biz değiliz." Kase ve Boxter, komut almış çoban köpekleri gibi harekete geçmişti. Kuzenler, tutsakların yanlarına dizilip onlara kalkmalarını, orman yeşili giysili Elderling'i takip etmelerini, yargı yerine götürüleceklerini bağırarak uyardılar. Bu, Alise'in kullanacağı kelimelerden biraz daha sert olmuştu, ama en azından onları ayağa kaldırıp harekete geçirmekte başarılı oldu.

Leftrin kolunu çekti. "Gel, aşkım. Sana sıcak bir çay ve bir şeyler yiyecek bir şeyler alalım. Bahse girerim bugün henüz bir şey yemedin."

"Yemedim," diye itiraf etti. Zihni, özenle hazırlanmış mekanlarda yediği zarif yemeklerin anılarıyla doluyken, onunla birlikte basit yemekleri ve mütevazı ortamda oturmak garip geliyordu. Onun için oyulmuş bir çiçekten soğuk kristal kadehlere kırmızı şarap fişkırmayacaktı. Sadece Leftrin'le sıcak çay. O da bunu tercih ediyordu. Elbette tüm Yaşlılar böyle yaşamamıştı, ama kendilerini tüm anılarını korumaya layık görenler, son derece lüks bir hayat sürmüş gibi görünüyordu. Belki de, diye düşündü, yanlış sosyal tabakadan bilgi almaya çalışıyordu. Öyleyse nereye bakmalıydı?

"Alise!"

Şaşkınlıkla başını çevirip adını çağıranın kim olduğunu görmek için baktı. Ses kısık çıkmıştı. Arkadaşlarına baktı ama etrafındaki Elderlinglerin omuzlarının üzerinden onları takip eden yorgun tutsaklara baktıklarını gördü. Şaşkınlıkla bakarken, uzun boylu bir adam pelerininin başlığını geri attı. "Alise!" diye bağırdı, sesi artık sıcaklıkla titriyordu. "Sevgilim, gerçekten sen misin? Onca gün ve onca zorluğun ardından, sonunda seni buldum! Seni eve götürmeye geldim!"

Alise bakakaldı. Sonra titremeye başladı, ama bu titreme değil, sarsılmaydı. Dizleri büküldü ve Leftrin onu sıkıca sarmasaydı düşecekti. Leftrin'in vücudundaki her kasın gerildiğini ve göğsünün öfkeyle şiştiğini hissetti. "Hest," diye boğuk bir fısıltıyla soluklandı ve Leftrin'in tahminini doğruladı.

"Sana dokunmaya kalkarsa, onu öldürürüm," diye içtenlikle söz verdi.

"Hayır, lütfen," diye soluk soluğa konuştu. "Oluruna bakma, herkesin içinde olmaz. Böyle olmaz." Bekçilerin çoğu, Bingtown'da bir kocası olduğunu tahmin ediyor ya da biliyordu. Sadece birkaçı onun onu nasıl aldattığını ve incittiğini biliyordu, Sedric'in bu olaydaki rolünün boyutunu bilen ise daha da azdı. O ve Sedric birbirlerini korumuş, Kelsingra'da yeni hayatlar kurarken o acıları ve aldatmaları geride bırakmışlardı. Ama şimdi Hest onları utançla lekelemeye gelmişti ve buradaki herkes onun hakkındaki görüşlerini değiştirecekti. O, ejderha uzmanı, Kelsingra'nın varlığına inanmalarına yardım eden bilgili kadın olarak aralarına gelmişti. Onu biraz eksantrik buluyorlardı, ama çoğu, sertliği ve becerikliliğinden dolayı ona hayranlık duyuyordu. Rapskal'ın, onun aralarına ait olmadığına dair düşüncesizce yaptığı yorumdan sağ kurtulmuş ve Elderling olmasa da koloni için vazgeçilmez olduğunu kanıtlamıştı.

Hest şimdi tüm bunları ondan alacaktı, onu kendisine değer vermeyen bir adamın kölesi olan aptal bir kadın olarak ifşa edecekti. Herkes onun geçmişteki utancını öğrenecek ve o da bunu geleceğe taşımak zorunda kalacaktı.

Düşünceler, gözlerine bir görüntü kazıyarak şimşek gibi zihninden geçti. Düşünmeden, bakışlarını Sedric'e çevirdi. Yüzü onunki kadar beyazdı. Carson'ın koruyucu kollarından iki adım uzaklaşarak, kaderinin kıyılarına sürüklediği şeye inanamadan bakıyordu. Avcının yüzü, sanki fırtınanın gözünde soğuk rüzgarların ve yağmurun geri dönmesini beklermişçesine hareketsiz ve stoik bir hal almıştı. Ama Hest'in sevgi gösterisi sadece ona yönelikti.

"Alise, sevgilim, beni tanımadın mı? Biliyorum, zorluklar ikimizi de değiştirdi, ama benim, kocan Hest Finbok. Artık güvendesin. Seni eve götürmeye geldim."

Tüm alay, ikisinin konuşmasını izlemek için durmuştu. Mahkumlar şaşkın bakışlar atışıyordu. Gardiyanlar, Alise ile onu çağırın adamın arasına yol açmak için ayrılıyordu. Hest, mahkumların arasından kendinden emin adımlarla ilerleyerek, şaşkın gardiyanların arasından geçip Alise'nin yanına geldi. Mahkumlar onu merakla izliyordu. Alise, Hest'in her zamanki gibi şık olduğunu düşündü. Zorluklar yaşamışsa, bunu sadece hatırladığından daha zayıf ve belki biraz daha kaslı olmasından anlayabilirdi. Yüzünün derisi yıpranmıştı, ama bu onu daha yakışıklı yapıyordu. Güzel siyah botları aşınmıştı, özel dikilmiş pantolonları ve giydiği kırışık gömleği biraz eskimişti, ama her zamanki gibi giysilerinin kesimi ve renkleri tüm bakışları ona çekiyordu. Omuzlarından pelerinini geriye attı. Rüzgâr koyu saçlarını dalgalandırdı ve ona doğru ilerlerken yüzünde ve gözlerinde bir gülümseme belirdi, sanki onu kucaklamak istercesine kollarını açtı.

"O kim?" Davvie hayranlıkla sordu. Gözleri kamaşmıştı.

Carson kısa bir "Kapa çeneni" ile cevap verdi.

Reyn, Hest'in önüne çıkınca herkesi şaşırttı. "Sen kimsin? Yargılanana kadar diğerlerinin yanına dön." Hest'in bakışlarına göz göze karşılık verdi.

Hest, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde şaşkınlıkla yanıtladı. "Ama... ama ben Hest Finbok! Karım Alise'yi bulmak için bu kadar yolu geldim! Onu aramak için bulabildiğim en yeni ve en hızlı gemilere bilet aldım. Kaptanın ihaneti yüzünden gemi Chalcedean korsanlarının eline düştüğünde, her şeyin bittiğini sandım. Ama işte buradayım! Tatlı Sa, mucizelerin hiç bitmiyor! Buradayım, hayattayım ve sevgili karım da öyle! Alise, beni tanımıyor musun? Bu zorlu yer aklını mı çeldi? Artık buradayım ve sevgi dolu kocandan başka koruyucuna ihtiyacın yok."

Onun sözleri, diye düşündü kadın, gerçeğin etrafında dans ediyor, ona hiç dokunmuyordu.

Reyn, şaşkınlıkla olduğu yerde kalırken, Hest onun etrafından dolaştı.

"Hayır." Tek söyleyebildiği kelime buydu. Boğazı kurumuş, kalbi çarpıyordu. Daha fazlasını söyleyecek nefes bulamıyordu, ama Leftrin'in koluna sanki vahşî bir deniz fırtınasında tek can simidiymiş gibi sarıldı. Leftrin de onu bırakmadı. Yanında dimdik durdu.

Leftrin düşük bir sesle homurdandı. "Hanımefendi hayır diyor."

"Ellerini karımdan çek!" Hest, Reyn'in meydan okumasını görmezden gelerek, Yaşlı'nın yanından geçip Leftrin'e tehditkar bir şekilde baktı. "Kadının akli başında değil! Bak nasıl bakıyor! Beni tanımıyor, zavallı şey! Ve sen, alçak herif, onu kullandın! Ah, Alise'im, sevgilim, sana ne yaptı bu adam? Kendi sevgili kocanı nasıl tanıyamazsın?"

Leftrin'den, sanki bir canavar gibi hırıldayan düşük bir gürültü duydu. Onun elinde tuttuğu kolu demir gibi sertleşmişti. Onu koruyacak, kurtaracaktı. Tek yapması gereken ona izin vermektir.

"Hayır," dedi yine, bu sefer Leftrin'e. Onu sakinleştirmek için kolunu sıktı ve sonra onun korumasından çıktı. Ondan uzak durdu ve nehirde esen rüzgâr onu sardı. Bağlanmamış saçları vahşi kırmızı yılanlar gibi dalgalandı ve ne kadar gülünç görüldüğünü düşünerek bir anlık dehşet yaşadı. Cildi yıpranmış, kadınsı vücudu sanki yaşını ve dünyadaki yerini bilmiyormuş gibi Elderlinglerin parlak renkli giysileriyle örtülüydü.

Dünyadaki yeri.

Omuzlarını dikleştirdi. İlerlerken Reyn, ona kolunu uzatıp destek olmak istemesine ona doğru adım attı. Gözlerine bakmadan eliyle onu uzaklaştırdı. Hest'in gözlerinde bir şüphe belirtisi görmeyi umarak ona doğru ilerledi. Ancak Hest, sanki onu gerçekten hoş karşılıyor gibi gülümsemesini daha da genişletti. Onun bu rolüne geri döneceğine, sevgi dolu, görevine bağlı karısı gibi davranacağına gerçekten inanıyordu. Bu düşünce ruhunda bir ateş yaktı. Hest'in önünde durdu ve ona baktı.

"Ah, canım! Dünya sana ne kadar acımasız davranmış!" diye haykırdı. Kollarını ona dolamaya çalıştı. O ise iki elini onun göğsüne koydu ve onu sertçe itti. Reyn geriye sendelediğinde, onun bu kadar güçlü olmasını beklemediği için içinden sevinç duydu.

"Sen benim kocam değilsin," dedi alçak sesle.

Adam bir an sendeledi, sonra dengesini buldu. Soğukkanarlığını geri kazanmaya çalıştı. Ama kadın, karanlık gözlerinde öfkenin kıvılcımlarını görmüştü. Adam başını eğdi, endişeli bir sesle konuştu. "Sevgilim, kafan çok karışmış!" diye başladı.

Kadının sesi yükseldi, herkesin duyabileceği kadar yüksek. "Kafam karışık DEĞİL. Sen benim kocam DEĞİLSİN. Evlilik sözleşmemizin şartlarını ihlal ettin, sözleşmeyi geçersiz kıldın. Evliliğimizin ilk günlerinden itibaren bana sadık değildin. Sözleşmeyi tutma niyetinde olmadan imzaladın.

Bana kendini göster. Beni aldattın ve alay konusu yaptın. Sen benim kocam değilsin ve evlilik sözleşmemizin şartlarına göre, benim olan her şey bana geri döner. Sen benim kocam değilsin ve ben senin karın değilim. Sen benim için *bir hiçsin*.

Yüzündeki şaşkınlığı görmek çok tatmin ediciydi. Beklediği bu değildi. Onu eskisi gibi kolayca kontrol altına alacağını düşünmüştü. Ama gözlerindeki ifadenin değişmesini izlemek de korkutucuydu. Durumu ne kadar çabuk yeniden değerlendirdi, ne kadar çabuk yeni bir taktik ve yeni bir denge buldu.

“Sadakatsiz mi? Ben mi?” Dik durdu. “Bu ne cüret! Sadakatsiz bir adam, seni buradan kurtarmak için her şeyi riske atar mıydı? Siz! Bingtown ve Trehaug'un tüccarları, sizi şahit olarak çağırıyorum!” Sanki bir kukla oyunu izlemiş gibi olan şaşkın tutsaklara döndü. "Bu benim karım, Alise Finbok! Onun en içten dileği üzerine Rain Wilds'ı ziyaret etmesi için onu gönderdim. Bu keşif gezisine nasıl dahil oldu, bilmiyorum, ama onun yola çıktığında bazılarının orada olduğunu biliyorum. Onun benimle evli olduğunu biliyorum ve eğer bu canavar onun bana olan sevgisini yok ettiyse, bunun hesabını vermelidir! Eğer bu gerçekten onun içten isteği ise, evlilik sözleşmemizi feshedebilir. Onu serbest bırakacağım! Ama ben sözleşmemizi ihlal etmedim ve evliliğimiz sırasında edindiği mallar üzerindeki haklarımdan vazgeçmeyeceğim!" Arkasını döndü ve Leftin'i işaret etti. "Ve sen, alçak herif, bu olaydaki rolünden cezasız kalacağını sanma! Karımın sevgisini çaldın ve onu benden uzaklaştırdın. Konsey seni yargılayacak. Bana ve aileme yaptığın bu ağır hakaretin bedeli olarak, sahip olduğun her bir kuruşu, her bir mülkü, hatta o kokuşmuş mavnayı bile kaybetmeye hazır ol."

Alise, bacaklarını titretmesine neden olan zayıflığını lanetledi. "Sen sadakatsizdin!" diye bağırdı tekrar, sesinin titremesini kontrol edemiyordu.

"Sevgilim, sen kendinde değilsin!" diye bağırdı adam, sesinde kırık bir hüznün vardı. "Bana geri dön. Hala affedilebilirsin. Sana bakacağım, sana güvenli bir hayat vereceğim, sessiz ve sakin bir ortamda eğitimine devam edebileceksin. Sadece bir kelime söyle, bu skandalın tek kelimesi bile ailene veya adına ulaşmayacak." Gözlerinin içine içtenlikle baktı, haksızlığa uğramış ama affedici bir adamın resmi gibiydi.

Ama kız, affetme teklifi gibi sunulan tehdidini açıkça anladı. Ailesi. Bingtown'daki itibarı. Artık bu tür şeyleri umursuyor muydu?

Annesini, evlenmemiş küçük kardeşlerini düşündü. Ailesinin serveti yoktu, sadece Bingtown'da saygın tüccarlar olarak tanınmaları ve verdikleri sözü her zaman tutmaları vardı. Adamın tehdit ettiği skandal, ailelerini mahvedebilirdi. Ailesinin adını lekelemek istemediği için tereddüt etti.

“Sen sadakatsizdin. Onu gelinin yaptığı ilk geceden itibaren. Bunu tanıklık ederim.”

Sedric'in sesini zar zor tanıdı. Ses, derin bir tutkuyla titriyordu. Sedric, ona bakakaldıktan sonra, onu yanına almak için bekçileri itip geçti, elini tutup kolunun altına soktu. Kadın ona sıkıca sarıldı ve ikisini de bu kadar acı çekmeye zorlayan adama karşı karşıya geldiklerinde, onun titremesini hissetti.

Hest dik durdu ve gözlerinde küçümseme kıvılcımları dans etti. "Ah. Uşağım. Kaçak hizmetçim. Özel anlaşmalarını bilmediğimi mi sanıyorsun? Chalcedean tüccarlarıyla ejderha parçalarını satmak için yaptığın iğrenç anlaşmalarını? Arkadaşların bunu biliyor mu? Artık bildiklerine göre, sana inanacaklar mı? Bir kez yalan söyleyen, sık sık yalan söyler."

Sedric daha da soldu, ama sesi sabit kalmıştı. "Arkadaşlarım her şeyi biliyor, Hest. Ejderham her şeyi biliyor. Ve o beni affetti."

Bu Hest'i sarsmıştı. Alise'nin zihni bir kısmı sevinirken, düşünceleri dağıldı. *Onun bir ejderhası olabileceğini hiç düşünmemiştin, değil mi Hest? Değişimini görmüştün, ama ne kadar değiştiğini gerçekten hayal edememiştin.*

Ama Hest değişmemişti. Düşen bir akrobatın tekrar ayağa kalkması gibi, kendini toparladı. Onu iyi tanıyanlar, konuşmadan önce verdiği kısa tereddüt anını fark etti. Hala kalabalığa oynayarak, inanmaz bir şekilde sordu: “Senin hain doğanı bilirken, söylediklerine inanacaklarını mı sanıyorsun? Bana karşı tanıklık mı edeceksin? Sen, Sedric Meldar, aşağılık bir hizmetkar? Öyleyse şimdi, hepimizin önünde yap. Söyle bize, karıma sadakatsizliğimin tek bir örneğini ver. Tek bir tane yeter." Bakışları bıçak kadar keskindi. Alise, karanlık gözlerinde zaferin dans ettiğini gördü.

Sedric nefes aldı. Kolunu sıktığı sırada hissettiği titreme durdu. Herkesin duyabileceği şekilde net bir sesle konuştu. "Alise'yi karın olarak almadan önce ve aldıktan sonra yıllarca yatağını paylaştım. Düğün geceni benimle geçirdin. Ve sonraki yıllarda onu arkadaşlarımızın alay konusu yaptın. O çevrede herkes, kadınları erkeklerin yerine tercih ettiğini biliyordu. Ben

Hest Finbok, senin sevgilin. Onu aldatmana yardım ettim ve sen onunla alay ederken sesimi çıkarmadım.

"Ve gerekirse, Trehaug ve Bingtown'un tüm halkının önünde durup bunu doğrulayacağım. Sen ona sadakatsiz bir kocaydın ve ben de hain bir arkadaşım."

Alise, Sedric'in sosyal intiharını gerçekleştirirken ona bakakaldı. Ama Sedric dönüp onun bakışlarıyla karşılaştı ve şöyle dedi: "Ve yine, Alise, çok üzgünüm. Keşke o yılları geri alıp sana zarar vermeden verebilseydim."

Gözleri yaşlarla doldu. Sedric, Bingtown'a geri dönüp hayatına devam etme şansını yok etmişti. Kelsingra'da sonsuza kadar kalsa bile, tek bir Tüccar bile Bingtown'a dönerse, herkes onun ona ne yaptığını ve kim olduğunu öğrenecekti. "Seni affettim, Sedric. Bunu sana uzun zaman önce söylemiştim."

"Biliyorum," dedi çok sessizce. Elini onun elinin üzerine koyarak ekledi, "Ama o zaman affedilmeyi hak etmemiştim. Belki şimdi hak ettim diyebilirim?"

"Hak ettin," dedi kadın sessizce. "Ve daha fazlasını. Ama Sedric, ne yaptın sen? Herkes senin..."

"Ben olduğum şeyim," dedi sakın bir sesle. "Bunun için özür dilemiyorum. Asla."

Arkalarında birinin olduğunu hissederek hafifçe döndü, Leftrin olabileceğini düşündü. Ama değildi. Carson sırtıyordu, ama öne adım attığında güneşten yanmış yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. Sedric'i arkadan kucaklayarak küçük adamı yerden kaldırdı. "Seninle gurur duyuyorum, Bingtown'lu çocuk," dedi boğuk bir sesle. Onu yere indirip eğilerek öptü. Öpücük çabuk bitmedi ve Sedric'in elleri Carson'ın sakallı yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Birkaç gardiyan, izleyen mahkumların inanamayan mırıldanmalarını bastıran, anlamlı tezahüratlarla çifti alkışladı. Alise, hem onlar için hem de Hest'in şaşkın ifadesinden dolayı gülümsediğini fark etti.

Bir itme hissetti ve dönüp Leftrin'i gördü. Leftrin dirseğini uzattı ve Alise onun yırtık paltosunun koluna girdi. "Çay içmeye gidecektik, değil mi?" diye sordu Leftrin sohbet edercesine. Alise başını salladı ve Hest'e attığı zafer dolu bakışını anında affetti. Leftrin'le on iki adım yürüdükten sonra arkasına baktı. Hest tek başına durmuş, onların arkasından bakıyordu.

"O nasıl?" diye sordu Reyn, karısının yanına otururken. Banyo salonunun ortasında devam eden sohbeti kesmemek için sessizce konuştu. Garip bir yer seçimi, diye düşündü, ama en azından geniş bir alan vardı. Big Eider ve Bellin hariç, tüm bekçiler ve *Tarman'ın* tüm mürettebatı dikkatle dinliyordu. Reyn, bu kaotik tartışmanın Rain Wild Konseyi'nin ilk toplantılarına benzeyip benzemediğini merak etti. Her bekçinin bir görüşü vardı ve bunu dile getirmeye kararlı görünüyordu. Leftrin ve mürettebatı da aynı şekilde söz almak için odaklanmış görünüyordu.

Banyodan çıkmış, hâlâ hafifçe buhar çıkaran birkaç ejderha da kalmıştı. Reyn, onların insanların meseleleri nasıl çözdüklerini gerçekten merak ettiklerini mi, yoksa idam kararı çıkarsa kolay bir yemek umduklarını mı merak etti. Spit, yerde bir grup halinde oturan esirlerin yanına uzanmıştı. Ara sıra boynunu uzatıp, sanki onların korkusunun kokusunu içmek istercesine derin bir nefes alıyordu. Mercor, altın rengi ve vakur tavırlarıyla, küçük ejderhanın ciddiyet eksikliğini telafi ediyordu. Baliper de oradaydı ve esirleri düşünceli bir şekilde süzüyordu. Ejderhaların varlığı, odaya hak ettiği perspektifi kazandırdı. İnsanlar ve hatta Elderlingler bile bu devasa toplantı salonunda küçük ve geçici görünüyordu.

Malta kollarındaki sessiz bohçaya baktı. "Kısa bir süre emdi. Uyumuyor. Şu anda yemek yemek ya da ağlamak için çok yorgun görünüyor."

"Sessizlik rahatlatıcı," dedi Reyn dürüstçe ve sonra sözlerini geri almak istedi. Kadın ona üzgün bir bakış attı ve Reyn onun düşüncesini okudu: *Yakında her zaman sessizlik hakim olacaktı.* "Biraz tutayım," dedi Reyn, incinmiş duygularını yatıştırmak için, ve Malta bebeği o kadar kolay verdi ki, düşüncesiz sözlerini çoktan affettiğini anladı. Sarılmış çocuk bir hafta öncesine göre daha hafifti. Kilo kaybetmişti ve koyu renkli gözleri donuktu. Reyn, çocuğu tutmanın onda tetiklediği metodik sallama hareketine başladı ve Malta hafifçe gülümsedi.

"Orada herhangi bir ilerleme var mı?"

O da başını salladı. "Şu anda konuşulanların çoğu, bekçilerin kendi aralarında hemfikir olup, neden doğru kararlara vardıklarını açıklamaları. Ama bu da onlar için önemli bir adım. Bazen çoğunun ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Başlangıçta bazı ateşli tartışmalar oldu. Neredeyse gülümsememe neden oldu. Bazıları ejderhalarının söylediklerini tekrarlıyor gibiydi. Leftrin, insanların kaderini ejderhaların değil, insanların belirlemesi gerektiğini birkaç kez söyledi. Bu görüşün tamamen kabul edildiğini sanmıyorum, ama

ortamı yatıştırdı. Yakında son oylama yapılacak. Ama bence köleler özgür bırakılacak ve ne yapmak istediklerini kendileri belirleyebilecekler. Leftrin, Tarman bir dahaki sefere Trehaug'a gittiğinde kölelerin ücretsiz binebileceğini söyledi. Oradan sonra ne yapacakları onlara kalmış. Bazıları uzun zamandır kayıp olan ailelerinden bahsetti. Diğerleri ise ani özgürlükleri karşısında şaşkın görünüyordu. Nehrin karşısındaki köyde kalma şansı sunuldu. Sunulan teklifi tam olarak anladıklarını sanmıyorum. Chalcedean'ım en iyi ihtimalle temel düzeyde ve oldukça paslanmış durumda.

Malta başını salladı. "Benimki de öyle. Selden, babamızın dilini öğrenen tek kişiydi. Sanırım onu etkilemek için öğrenmişti. Ama etkilenmedi." Gözleri, kaybolan kardeşini düşünürken uzaklara dalmıştı. Reyn bekledi. Bir süre sonra, kendini toparladı. "Selden, Tintaglia ile birlikte öldü. Sanırım bu, bir şekilde uygun." Diye iç geçirdi ve kendini geri gerçekliğe çekerek, "Peki ya diğer tutsaklar?" diye sordu.

"Bu daha zordu. Leftrin, Tüccar Candral'ın yüzüne karşı, ejderhaları katletmek ve etlerini Chalced'e satmak için bir komplo kurmakla suçladı. Anlaşılan, bu komploya bir kadın, Tüccar Sverdin de dahildi. Chalcedliler, Cassarick'ten ayrılmadan önce onu denize attılar. Muhtemelen boğuldu. Bazı muhafızlar, ejderhaların Candral'ı yemesine izin vermek istiyordu, ancak Leftrin, Candral'ın Cassarick'e geri götürülüp Konsey'in önüne çıkarılması gerektiğini uzun uzun anlattı. Aksi takdirde Konsey'in kendi saflarındaki yozlaşmayla asla yüzleşemeyeceğini söyledi. Candral hayatı için yalvardı ve bu gece kimlerin bu işe karıştığını ve nasıl karıştıklarını yazacağına söz verdi. Anlaşılan o ki, *Tarman* seferine katılan ve Relpda'yı öldürmeye çalışan bazı avcılarının işe alınmasında parmağı vardı.

Kadın onun sözlerine başını salladı ve adam onun gerçekten dinleyip dinlemediğini merak etti. Yine de konuşmaya devam etti. "Chalcedalılar buraya zorla getirildiklerini, ailelerinin Chalced'de rehin tutulduğunu iddia ediyorlar. Bunu inandırıcı buluyorum, ama ejderhalar bunun belki de merhameti hak ettikleri anlamına geldiğini anlamakta zorlanıyor. Ejderha kanı döktüler. Bunu inkar etmek mümkün değil. Bir de gemilerin mürettebatı var. Bazıları sadece kaptanlarının emirlerini yerine getirdiklerini söylüyor. Peki, tamam, ama en azından kaptanlarından biri Tüccarlara ihanet etti.

"Jamaillia'dan gelen iki tüccar, tüm bu karmaşaya karışmış gibi görünüyor, ayrıca Bingtown'dan gelen birkaç yatırımcı da harika yeni gemileriyle ilk seferlerini yaptıklarını sanıyorlardı.

Bekçiler gemileri elinde tutmaktan vazgeçmeyecekler; Swarge'ın gövdelere baktıktan sonra bize söylediğine göre, gemiler suya karşı dayanıklı görünüyor. Gemileri ele geçirmelerinin adil olduğunu düşünmüyorum, ama her şey sona ermeden önce bazı anlaşmalar ve pazarlıklar yapılacağını tahmin ediyorum. Jamaillianslar gelecekteki ticaret anlaşmaları hakkında sorular sordular. Bu da Bingtown Tüccarlarının araya girip, bu tür konuları sadece gerçek bir konseyin müzakere edebileceğini söylemelerine neden oldu. Ardından birkaç bekçi, ne Bingtown'un ne de Rain Wild Konseylerinin kendileri üzerinde herhangi bir yetkisi olmadığını iddia etti. Bu da çok ilginç bir tartışmaya yol açtı."

Malta başını salladı ve gülümsemesi gözlerine kadar uzandı. "Duydum. Bize buraya gelme sebebimizin bu olmadığını söylemeden önce bana kraliçe olmak isteyip istemediğimi bile sormadın."

Reyn elini çocuklarından çekip altın sarısı saçlarını okşadı. Dokunduğunda sert geldi ama hafızası ona bunların altın iplikten yapıldığını söylüyordu. "Çünkü evet diyeceğinden emindim." Ona gülümsedi. "Ve onlar da bizi içeri alıp tüm bu işleri bize bırakırlardı." Derin bir nefes aldı. "Asla 'bu adam yaşayacak, şu adam ölecek' diyen kişi olmak istemiyorum. Bizi bu kadar takdir etmelerine sevindim ve mahkumlar için merhamet dilediğimde beni dinlediklerine de sevindim. Ama kendi aralarında konuşup aynı sonuca vardıklarına daha da sevindim."

"Müzakere. Bu, tüccarların sorunları çözme yöntemidir," dedi kadın ve adam gülümsedi.

"Jamaillia'nın Satrapı ve Korsan Kralı ile yüzleştğinde Bingtown için yaptıklarını unutmadım."

Kadın da hafifçe gülümsedi. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. O enerjiyi nereden bulmuştum?" Başını salladı. "Tüccar Finbok mu?"

"Diğer yolcularla birlikte kaçırılmadan önce Alise ve Sedric'i aramaya gittiğini iddia ediyor. Diğerlerinden bazıları buna itiraz ediyor; Candral, Finbok'un bir notuyla onu gemiye çektiğini söylüyor. Hest bunu reddediyor. Şu anda, onu suçlayacak somut bir kanıt ve neden yok."

"Bir şekilde mantıklı gelmiyor. Ama çok yorgunum, kafamı buna veremiyorum." Malta kaşlarını çatı. "Candral geri dönmeli. Phron'un doğduğu gece o korkunç adamların bana yaptıklarının bedelini biri ödemeli." Bebeğine baktı. "Eğer geri dönüp Konsey'in önüne çıkıp o gece yaptıklarımı anlatmam gerekiyorsa, yapacağım."

"Seni buna maruz bırakmak istemiyorum. Er ya da geç gerçek ortaya çıkacaktır," dedi Reyn.

Malta yavaşça başını salladı. Tintaglia'nın ölümünü duyduğundan beri tüm neşesi kaçmıştı. Ejderhalar bu konuyu konuşmak istememişlerdi, sadece Kalo'nun onun anılarını yemek için geride kaldığını söylemişlerdi. Kalo diğerleriyle birlikte dönmemişti; Reyn, Tintaglia büyüklüğünde bir ejderhayı yemenin Kalo'nun bile birkaç gününü alacağını düşünüyordu. Onun ölümünden duyduğu derin üzüntüye kendisi de şaşırmıştı. Tintaglia yıllar önce diğer ejderhaları kaderlerine terk etmişti. Malta'ya ya da ona veda etmeden gitmişti. Sevgili şairi Selden'e bile kaybolmadan önce haber vermemişti. Kısa bir süre, onun hakkında haberler duydular, bunlardan biri de uzak kuzeyde bir eş bulduğu idi. O kadar uzun süre yokluğunda ne yaptığını asla bilemeyeceklerdi, neden Rain Wilds'a geri dönmeye karar verdiğini de. Sanki Kelsingra'dan bir günlük uçuş mesafesinde ölmüş gibi geliyordu.

Onu son gördüğü andaki haliyle düşündü. Tintaglia kibirli ve hayat doluydu, her anlamıyla bir kraliçeydi. Kendisinde, Malta'da ve Selden'da açıkça iz bırakmıştı. Ve şimdi fark etti ki, çocuklarında da. Malta birkaç kez düşük yapmıştı. Ejderha orada olup Malta'nın karnındaki bebekleri değiştirerek hayatta kalmalarını sağlasaydı, çocuklarla çevrili bir baba olarak nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Bu boş bir hayaldi.

"Tintaglia," dedi Malta aniden.

Selden başını salladı. "Ben de onu düşünüyordum. Bir ejderha için fena değildi."

Malta daha dik oturdu. "Hayır. Onu hissediyorum. Reyn, o ölmedi. Buraya geliyor."

Reyn ona bakakaldı, kalbi parçalanıyordu. Tintaglia'nın öldüğü haberi ilk geldiğinde, Malta deli gibi çılgık atmıştı. Reyn onu kucaklayıp diğerlerinden, Tillamon'dan bile uzaklaştırmıştı. Lanetli çocuklarının başında oturmuş, kapalı kapılar ardında sallanıp ağlamış, bağırmışlardı. Ve her şey bittiğinde, üzerine garip bir sükûnet çökmüştü. Reyn, belki de bu, bir kadının duygusal ve acı dolu bir fırtınadan çıkıp sakin denizlere açılan bir gemi gibi davranmasının bir yolu olduğunu düşündü. Reyn, huzurlu değil, ama kederden arınmış gibi görünüyordu. Sanki o duygu tamamen tükenmiş ve yerine başka bir duygu gelmemişti. Ephron'a nazikçe bakıyordu, uzun saatler boyunca

çığlık çığlığa ağlaması Reyn'i deliye çevirirken bile Ephron'a şefkatle bakmıştı. Sanki çocuğunun her sesini, her kokusunu, her görüntüsünü kendi içine çekiyormuş gibi görünüyordu, sanki onun anılarını içine alan bir taş gibiydi.

Bu onu korkutmuştu, ama bu daha da kötüydü.

"O öldü, Malta," dedi nazikçe. "Tintaglia öldü. Ejderhalar söyledi."

"Ejderhalar yanılıyor!" diye ısrar etti şiddetle. "Dinle, Reyn! Ona ulaş. Geliyor, buraya geliyor! Çok acı çekiyor, yaralı, ama hayatta ve buraya geliyor." Bebeği alıp Reyn'in kollarından çekerek aniden ayağa kalktı. "Bir şans var, onu kurtarabileceği bir şans. Onunla buluşacağım."

Onun kendisinden uzaklaşmasını izledi. Sonra salonun diğer ucunda toplanan diğerlerine baktı. Hâlâ tartışmaya dalmışlardı. Hiçbiri olağan dışı bir şeyin farkında değildi. Ama Malta çok emin görünüyordu. Hareketsizce durdu ve gözlerini kapattı. Elini uzattı, kendini açtı, tüm düşüncelerini durdurmaya çalıştı.

Tintaglia?

Hiçbir şey. Hiçbir şey hissetmiyordu. Yaklaşan ölümün acısı dışında hiçbir şey.

Kendi acısı mı, yoksa bir ejderhanın acısı mı?

Bu düşünceyi kafasından attı ve Malta'nın bıraktığı pelerini alıp karısı ve oğlunun peşinden koştu. Uzakta bir ejderhanın kükremesi duyuldu. Bir başkası cevap verdi, sonra bir başkası ve aniden ejderhaların koro halinde çığlıkları yankılandı. Akşamın ilk saatlerinde dışarı çıktığında, şehir daha parlak görünüyordu. Ejderha çığlıkları her yönden geliyordu. Malta, kucağında bebeği ile Ejderhalar Meydanı'nın ortasına doğru aceleyle ilerleyen ince bir siluetti. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Adam başını kaldırıp, kızıl akşam gökyüzünde, bir tanesinin çığlığıyla çağrılmış karga sürüsü gibi uçan ejderhaları gördü.

Çok uzak değil.

Çok acıyor.

Bak. Bak, ufuktaki o sis. Onlar Kelsingra'nın ışıkları, seni eve davet ediyorlar. Başka hiçbir şey düşünme, Tintaglia kraliçesi. Oraya varırsan sıcak su ve sana bakacak Elderlingler ve Silver'ı bulacaksın. En son oraya gittiğimde kuyuyu onarmak için aşağı iniyorlardı.

Gümüş. Tutunabileceği bir düşünce vardı. Gümüş, yetenekli bir Elderling tarafından kullanıldığında mucizeler yaratabilirdi. Atalarından kalma bir anısı vardı

Yıldırım çarpan bir ejderha vardı. Yere çakılmıştı, kanadı yanmış kemik iskeleti ve biraz daha fazlası kalmıştı. Bir yıldan fazla sürmüştü, ama tekrar uçmuştu. Yanıklarını gümüş püskürterek iyileştirmişlerdi. Bir Elderling zanaatkar ona gümüşten bir kanat yapmıştı, küçük dişlilerle hareket eden hafif, ince panellerden oluşuyordu. Kendi kanadı değildi, ama tekrar uçmuştu.

Sadece uç. Onları seni karşılamaya çağırayım. Sonra Kalo, daha önce hiç duymadığı bir alarm çığlığı attı. Bu çığlığı uzaktan, avlanan ejderhalar, uykusundan uyanan ejderhalar ve şehirdeki ejderhalar da duydu. Çığlığın uzak tepelerden yankılandığını sandı, ama sonra bunun yankı olmadığını anladı. Ejderhalar toplanmaya başlarken çığlıklarını sürdürüyorlardı. Hayatında hiç görmediği kadar çok ejderha onu karşılıyordu.

"Aşağıda!" Kalo ona seslendi. "Şimdi görüyorsun, değil mi? Hatırladın mı?"

"Elbette." Bu kadar acı çekmeseydi, sorusu onu rahatsız ederdi. Daha önce buraya gelmişti, hatta bu hayatta. Burayı terk ettiğinde ölü ve terk edilmiş bulmuştu. Şimdi ise ışıkla ve hoş seslerle doluydu.

"Oraya git. Sana yardım edecekler. Ben avlanmaya gidiyorum."

Onun aç olduğunu zaten biliyordu. Neden ona bariz şeyleri söylediğini merak etti ve bunun insanlarla günlük temasından kaynaklandığını düşündü. İnsanlar birbirlerine her zaman bariz şeyleri söylerlerdi, sanki bir şeyin öyle olduğunu kabul etmeden harekete geçemezlermiş gibi. Aşağıda açık bir meydan gördü. İki Yaşlı, meydanın ortasında durmuş, ona doğru işaret ediyorlardı. "Tintaglia! Tintaglia!" Sevinçle dolu seslerle onun adını haykırıyorlardı. Diğerleri ise... hamamın kapısından dışarı akın etmeye başlamıştı. Evet. Hamam oradaydı. Sıcak su ve ıslanmak. Bu düşünce neredeyse başını döndürdü ve sonra yaralı kanadını çırpma artık yapabileceği bir şey olmaktan çıktı. Düşüyordu, vücudunun ağırlığını sağlam kanadına doğru kaydırmaya çalışıyor, yumuşak bir iniş yapmak için spiral şeklinde alçalıyordu. Sonra onu karşılamak için duranların kim olduğunu fark etti. İçini kaplayan rahatlama tüm kaslarını gevşetti.

Yaşlılarım. Silver. Beni iyileştirin. Son nefesini verirken, son mesafeyi yere düşerken, nefes nefese, tüm gücüyle emri onlara bağırdı. Bir zamanlar güçlü olan arka ayakları yere çarptığında büküldü ve onların önüne yan yattı. Acı ve karanlık onu tamamen yuttu.

"Üzerinde düzinelerce küçük yara var. İçlerinde çok sayıda kötü parazit var. Ama tek sorunu bu olsaydı, yaralarını temizleyip iyi beslersek iyileşir derdim. Sorun enfeksiyon ve kanadının hemen altındaki büyük yara. Çok kötü, derisini yemiş. İçinde kemik görünüyor." Carson yorgun gözlerini ovuşturdu. "Ben şifacı değilim. Hayvanları parçalamaktan, iyileştirmekten daha çok anlarım. Ama bir şey söyleyeyim. Eğer onu avlamış olsaydım, orada bırakırdım. Bana kokusu çürümüş et gibi geliyor."

Leftrin sakallı çenesini kaşıdı. Olaylarla dolu bir günün sabahı yaklaşıyordu. Yorgundu, Alise için endişeleniyordu ve Malta'nın çocuğu için yüreği parçalanıyordu. Bazı muhafızlar Tintaglia'nın döndüğünü bağırmaya başladığında, içinde çılgın bir umut dalgası hissetmişti. Ama bu, onun ölüm haberi bile daha kötüydü. Ejderha, büyük açık meydana yatıyordu, yakında ölecekti. Malta, pelerinine sarılmış, çocuğunu kollarında tutarak onun yanında yere oturmuştu.

"Gümüş!" diye bağırdı Tintaglia'nın düşüşünün ardından gelen şaşkın sessizliğe. "Elimizdeki tüm gümüşü getirin!"

Leftrin, birinin itiraz edeceğini, başka bir ejderhanın payını isteyeceğini tahmin etmişti. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, kimse ona karşı çıkmadı. Tüm bakıcılar bunun uygun bir kullanım olduğunu düşünüyor gibiydi. Sadece bir ejderha, neler olacağını görmek için geride kalmıştı. Gece soğuk ve karanlıktı; ejderhalar uyumak için banyoların veya kum havuzlarının sıcaklığını tercih ediyorlardı. Ölen bir yaratığın başında nöbet tutacak insanlar değillerdi. Sadece altın renkli Mercor onunla kalmıştı. "Kalo'nun onu neden hayatta tuttuğunu ve neden buraya getirip ölmesine izin verdiğini bilmiyorum," demişti. "Ama şüphesiz, onun anıları için geri dönecektir. Döndüğünde, yolundan uzak durmanı tavsiye ederim." Diğer ejderhalar, sanki Tintaglia'nın kaderi onları utandırıyormuş gibi, ölen yaratığın yanından uzaklaşırken, o ayakta kalıp izlemeye devam etti. Sylve, Silver'ın şişesini almak için koştu ve onu meydana getirdi.

Flaski iki eliyle tuttu ve içindeki Gümüş, sanki canlıymış ve kaçmaya çalışıyormuş gibi dönüp duruyordu.

"Bununla ne yapacaksın?" diye sordu Malta, çocuğu Reyn'e verip elinden alırken. Sesinde büyük bir güven vardı, Elderlinglerin kraliçesinin düşmüş ejderha için ne yapacağını bileceğine dair büyük bir inanç.

Ama Malta başını salladı. "Bilmiyorum. Yarasına mı dökelim? İçsin mi?" Herkes sessiz kaldı.

Malta, Tintaglia'nın uzattığı boynunu takip ederek büyük kafasına baktı. Ejderhanın kocaman gözleri kapalıydı. "Tintaglia! Uyan! Uyan ve gümüşü iç, iyileş! İyileş ve çocuğumu kurtar!" Malta'nın sesi son yalvarışında titredi.

Ejderha biraz daha derin nefes almış olabilir. Onun dışında hiç kıpırdamadı. Ayaklarının üstüne kadar uzanan opal rengi cüppesiyle ve parlak gümüş sıvının bulunduğu şişeyi sıkıca tutan Malta, bir efsaneden çıkmış bir figür gibi görünüyordu, ama yalvarırken sesi tamamen insancıldı: "Kimse bilmiyor mu? Ne yapmalıyım? Onu nasıl kurtarabilirim?"

Sylve sessizce konuştu. "Mercor, ejderhaların onu içtiğini söyledi. Onun ağzına dökmeli misin?"

"Boğulur mu?" Harrikin temkinli bir soru sordu. "Tintaglia?

Tintaglia, lütfen," Reyn cesaretini topladı.

"Ağzına dökmeli miyim?" Malta altın ejderhaya doğrudan sordu. "Onu kurtarmak için yeterli miktar yok," dedi Mercor. "Ne yaparsanız yapın yaparsanız yapın." Sonra arkasını dönüp onlardan uzaklaşarak geniş merdivenlerden yukarı çıkıp banyolara girdi. Sylve şok olmuş görünüyordu.

Malta'nın sözleri ona ulaşmamış gibiydi. "Onu neredeyse hissetmiyorum," dedi Malta ve Leftrin onun ejderhanın yüzüne hafifçe koyduğu elinden bahsetmediğini biliyordu. "Onu son gördüğümünden beri çok büyümüş," diye ekledi ve bir an için neredeyse şefkatli bir ebeveyn gibi konuşuyordu. Tintaglia'nın yüzünü okşadı ve sonra ejderhanın dudağını itti. Leftrin, toplanan Yaşlılar gibi izlemek için yaklaştı. Kaldırılan dudak, birbirine düzgünce kenetlenmiş sivri dişlerin sıralarını ortaya çıkardı.

"Yavaşça dökersem aralarında yer var galiba," dedi Malta. Sanki dünyada sadece o ve ejderha varmış gibi çok sessizce konuştu. Şişeyi eğdi ve gümüş, ince, parlak bir iplik halinde dışarı aktı. Su gibi hızlı akmadı, sanki ejderhanın ağzına doğru alçalıyormuş gibi dikkatlice aktı. Dişlerine değdi, diş etlerinde kısa bir süre birikip sonra aradığı girişi bulmuş gibi göründü. Dişlerinin arasında kayboldu. Matara'dan son damla bile damlamadı; sanki bir makaradan çözülen iplik gibi akıp kayboldu.

Silver ortadan kaybolunca gece daha da karanlık görünüyordu. Elderling şehrinin hayalet ışıkları etraflarında yumuşak bir şekilde parıldıyordu. Bekçiler ayakta durmuş, bekliyor ve dinliyorlardı. Uzun ve soğuk bir süre geçtikten sonra fısıltılar başladı. "Bir mucize bekliyordum."

"Bence o çok geç kalındı."

"Belki de yarasına dökmeliydi."

"Mercor bize yeterli olmadığını söylemişti," dedi Sylve üzüntüyle ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Reyn, Malta'nın yanında çömelmiş, kollarında çocuklarını tutuyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve sesini yükseltti. "Sakıncası yoksa, ejderhamız ve çocuğumuzla yalnız kalmak istiyoruz," dedi. Yüksek sesle konuşmamıştı, ama sözleri duyuluyordu. Konuşmasını bitirince, karısının yanındaki kaldırım taşlarına çöktü.

Bekçiler tek tek uzaklaştılar. Sedric, Carson'ın kolunu nazikçe çekti. "Gitmeliyiz," dedi yumuşak bir sesle.

Leftrin onlara bir bakış attı. "Gitmelisiniz," dedi nazikçe. "Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok. Ölüm özel bir şeydir."

Carson, ayrılmak istemediği belli bir şekilde başını salladı. Sedric öne çıktı. Pelerinini açtı, kaldırdı ve Malta, Reyn ve çocuklarının etrafında döndürdü. "Sa size güç versin," dedi ve başını sallayarak hızla uzaklaştı.

Leftrin meydanda etrafına baktı. Geriye bir tek o kalmıştı. Onlara emin olup olmadıklarını, getirebileceği veya yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak için öne çıktı. Sonra vazgeçti. Arkasını döndü ve ejderhadan yavaşça uzaklaştı. Yaşlılar ve ölen çocuklarından uzaklaştı. Geride bıraktığı boşluğu yalnızlık doldurmuş gibi hissetti. Yalnızlık ve keder.

Eski paltosunu kendine daha sıkı sardı. Yalnız kalacak zaman değildi. Şehir etrafında fısıldıyordu, ama o duymak istemiyordu. Uzun zaman önce şehir ölmüştü ve şimdi nedenini bildiğini sanıyordu. Bir felaket şehri yerle bir etmiş ve bazı Yaşlıları kaçmaya zorlamıştı. Ama Gümüş bittiğinde, son kaçınılmazdı.

Nehirden getirdiği gençleri düşündü. Onları sevmeyi istememişti. Sadece bir sözleşmeyi yerine getirmek, bu sırada biraz macera yaşamak, belki de adını tarihe yazacak bir harita çizmek istemişti. Sonra da sevgili yaşam gemisiyle nehirde yük taşımaya devam edecekti. Hayatının bu kadar değişmesini istememişti.

Alise.

Belki de istemişti. Diğerleri ağır bir bedel öderken, onu seven bir kadın kazandığı için bencilce hissederek iç geçirdi. Onunla olmak için her şeyden vazgeçen bir kadın. Hest bugün bunu ona gerçek etmişti.

O kadar uzun boylu, o kadar heybetli bir adam, o kadar şık giyinmiş, o kadar kibar konuşuyordu. Ona geri dönmesi için yalvarmıştı.

Ve o, onun için tüm bunlara sırtını dönmüştü.

Şimdi onu bekliyordu, onun hayat gemisinde. Adam daha hızlı yürüdü.

Plough Ayının 14. günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

Trehaug'dan Erek'ten

Bingtown'daki Kuş Bakıcıları Loncası'nın ustası Kerig Sweetwater'a

Kerig, mesajını büyük bir rahatlıkla aldım. Detozi de, eylemlerimizin Loncaya sadakatsizlik olarak yorumlanabileceği veya hatta Loncaya ihanet ettiğimizizin göstergesi olarak algılanabileceği konusunda büyük endişe ve korku duyuyordu.

Two-Toes'un kilo aldığını ve boynundaki tüylerin ve göğsündeki tüylerin renginin açıldığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Asılı kalmaktan dolayı ayağı çok kötü kesilmişti, ancak ayak parmaklarında ısı ve hareket kabiliyeti geri geldi. Mesaj taşımak için yeterince iyileşmezse, hala büyük bir üreme değeri olduğunu ve bu kapasitesiyle tutulması gerektiğini öneririm. Önerdiğiniz gibi, tamamen iyileşene kadar ona bakmaya devam etmek için izin isteyeceğim. Her halükarda, ölü olarak kayıtlara geçen canlı bir kuş, kesinlikle çok daha büyük bir gizemin parçası!

Detozi ve ben, mühürlü mesajı ve mektubunuzu birlikte Usta Godon'a götüreceğiz ve onu Trehaug'daki tüm usta kuş bakıcılarına açılmadan sunmasını isteyeceğiz, böylece onlar açıp inceleyebilsinler.

Bu ciddi meselenin elimden alınmış olmasından dolayı son derece minnettarım.

Eski çırağınız, Erek

Dunwarrow

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kuyu

Lütfen. Uyuyamıyorum. Benimle yürüyüşe çık. Lütfen."

Thymara gözlerini kırptı. Rapskal'ın bakışları loş odada soluk mavi renkteydi. Odanın diğer tarafındaki yatakta Tats hafifçe horluyordu. Konuşmadan, o ve Tats Rapskal'ı yalnız bırakmayacaklarına karar vermişlerdi. Bu gece olmazdı. Tats, ejderha banyolarının üstündeki yatakhane, içinde birden fazla yatak bulunan daha büyük odalardan birini istemişti. Carson da bunu onaylamıştı. Diğer bekçilerden bazıları, "misafirleri" için nöbet çekilişi yapmışlardı. Onlar gece boyunca yemek salonunda kalmak zorunda kalmışlardı. Banyo yapmalarına ve yatak verilmişti ve çoğu kaderlerini kabullenmiş görünüyordu. Birkaç kişi şikayet etmiş, Jamaillianlı bir tüccar ise "suçlu muamelesi gördükleri ve 'pisliklerin' yanında yatmaya zorlandıkları" için ağlayıp sızlanmıştı. Carson ilk nöbet için kura çekmişti ve Sedric, Relpda ile birlikte ona eşlik etmek için onunla kalmıştı. Relpda, girişin karşısında horlayan bir ejderha varken "misafirlerin" hiçbirinin kaçmaya kalkışmayacağını düşünüyordu.

O ve Tats, Rapskal'ı uzaklaştırıp boş yatak odalarından birine götürmüşlerdi. Yorgun olmalarına rağmen, konuşacak çok şey vardı. Orada oturup Rapskal'ın gemilere yapılan ejderha saldırısını anlatmasını dinlediler. Konuşması uzadıkça, Tellator'a daha az, eski haline daha çok benziyordu.

Rapskal her zaman konuşkan biriydi, her konuda saatlerce konuşabilen biriydi. Tats ondan önce uykuya dalmıştı. Rapskal'ın hikâyesini dinlemiş, Heeby'nin ne kadar cesur olduğunu ve ejderhaların uçarken ne kadar muhteşem görüldüğünü övünerek anlatmasını dinlemişti. Rapskal'ın kaç kişinin öldüğünden dehşete düştüğünü söylemesini boşuna beklemişti. Yaşlı

Rapskal bunu yapardı. Bunun yerine, savaşın gidişatını olduğu gibi kabul etmiş gibi görünüyordu. O bunu söylediğinde, Rapskal ona inanamayan bir şekilde sordu: "Daha fazla ejderha ölmesini mi isterdin? Zavallı Tintaglia Ejderhalar Meydanı'nda yatıyor! Sabaha kadar ondan geriye sadece anıları ve eti kalacak. Onun içindeki, bizim gelecek nesil ejderhalarımız olması gereken yumurtalar, bu gece onunla birlikte ölecek! Bunu düşündün mü, Thymara? O manzaraya bakıp, orada yatan benim Heeby olsaydı nasıl hissederdim diye düşünmeden edemiyorum. Ya Sintara olsaydı?"

"Sintara," dedi sessizce ve nasıl hissedeceğini merak etti. Kalbinde bir öfke kıvılcımı onu şaşırttı. Zihninin uzak bir köşesinde ejderhası yumuşak bir sesle konuştu. *Yıkılırsın. Ve öfkelenirsin. Tıpkı onların gibi.*

Öyle olurum, diye itiraf etti. Zihnini ejderhanın zihninden kurtardı. Ama ejderhasına bir şey olursa ne yapardı? Bir Elderling'in ejderhası öldüğünde ne olurdu?

Onlar da ölür. Hemen değil, ama ejderha yaşasaydı daha geç ölürlerd.

Sintara'yı zihninden tekrar uzaklaştırdı. Bunu düşünmek istemiyordu. Malta, Reyn ve bebeklerinin ne olacağını düşünmek istemiyordu. "Ejderhalarımız Kelsingra'ya geri döndü, hayatta ve iyiler. Her şey bitti, Rapskal."

"Bitmedi," diye ısrar etti ve sesinde Tellator'un inatçılığını duydu.

"Bitti," diye cevapladı. "Ejderhalarımız Kelsingra'da ve güvendeler. Bir daha buradan ayrılmaları gerekmeyecek. Saldırganları buraya getiren adam, o Chalcedean asili öldü. Ve o yozlaşmış Tüccar, ejderhalara karşı komplo kuran herkesi ifşa edeceğine söz verdi. Cezalarını çekecekler. Yani. Bitti."

Rapskal başını salladı. İkisi de yatağında oturuyordu. Tats, karşısındaki yatakta uyuyakalmıştı. Thymara duvara yaslandı. Uyumaya hazırdı ama Rapskal'dan önce uyumak istemiyordu. Ondan daha uzun dayanabilirdi. En azından öyle umuyordu.

Rapskal kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ejderhalar burada sonsuza kadar kalamazlar ve kalmayacaklar. Bu onların doğasında yok ve sen bir avcı olarak bunu bilmelisin. Mevsimlik olarak yer değiştirmeleri, yeni avlar bulmaları ve bu popülasyonların yeniden oluşması için zaman tanımları gerekiyor. İhtiyaçları olan sürüleri ve kuşları burada bulsak bile, yıl boyunca burada kalmaktan asla memnun olmazlar. Yumurtalarını bırakma zamanı geldiğinde ayrılmak zorundalar."

Bu sözler Rapskal'a ait değildi. Onun böyle sözler kullandığını hiç duymamıştı. Ona baktı ve o bunu yoğun ilgi olarak algıladı. Ona gülümsedi.

"Thymara, onları gönderen adam durdurulana kadar bu iş bitmeyecek. Düşünsene. Bugün buradaki adamlar, o Chalcedéalılar, kendi istekleri dışında buraya getirildiklerini söylediler. Söylediklerini dinledim. Ejderha eti olmadan eve dönmezlerse, onlar ve aileleri ölecek. Korkunç, yavaş bir şekilde. Burada daha fazla kalırlarsa, başarı vaat eden mesajlar göndermezlerse, aileleri işkence görecek. Ve hepsi öldüğünde, Chalced Dükü gönderecek başkalarını bulacak. O pes etmeyecek."

"O yakında ölecek. Yaşlı ve hasta, yakında ölecek. O zaman her şey bitecek." O sadece uyumak istiyordu. Adam, şu anda düşünmek istemediği her türlü şeyi aklına getiriyordu.

Adam başını çevirip ona üzgün bir şekilde baktı. "Bir konuda haklısın, Amarında. O öldüğünde her şey bitecek. Ama o hayatta olduğu sürece bitmeyecek."

"Benim adım o değil," dedi ve onun sözlerinden mi, yoksa ona "Amarında" demesinden mi daha çok ürperdiğini anlayamadı.

Ona hoşgörölü bir gülümsemeyle baktı. "Hâlâ bu şehri tam olarak anlamış değilsin. Ya da bir ejderhayla bağlanmış bir Elderling olmanın gerçek anlamını. Ama anlayacaksın, bu yüzden seninle bu konuda tartışmayacağım. Zaman benim lehime. Birden fazla hayat yaşayabileceğin, birden fazla kişi olabileceğin kavramını zamanla anlayacaksın."

"Hayır." Dedi, kesin bir sesle.

Adam iç geçirdi. Kadın bir anlığına gözlerini kapatmıştı. Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü adam elini çekip yürüyüşe çıkmak istediğinde uyandı. Yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Gece oldu Rapskal. Hava soğuk ve karanlık."

"Dışarısı o kadar soğuk değil ve şehir yolumuzu aydınlatır. Lütfen, Thymara. Sadece rahatlamak için biraz yürüyelim. Hepsi bu. Şehirde sessizce tek başımıza yürüyüş yapalım."

Onu istediği şeye ikna etmekte her zaman başarılı olmuştu. Tats'ı uyandırmadı. Yürüyüş onu yormazsa, Tats uyuyabilir ve Rapskal ile birlikte bir sonraki nöbeti alabilirdi. Pelerinini omuzlarına doladı, bağladı ve onu takip ederek odadan çıktı ve koridora girdi. Onu, Ejderhalar Meydanı'ndan ve oradaki ölüm nöbetinden uzak, yan girişe götürdü. Karşı çıkmadı.

Dışarıda, soğuk rüzgâr yüzünü sertçe okşadı. Rapskal yüzünü kaldırdı. "Bahar kokuyor," dedi.

Duyularını geceye açtı. Evet, rüzgarda bir şey vardı, dondurucu soğuktan daha ıslak bir şey. Sıcak değildi, ama donma tehlikesi tamamen geçmişti.

Elini tuttu ve kız onun sıcak dokunuşuna minnettar oldu. Başparmağını kızın elinin arkasındaki ince pulların üzerinde gezdirdi. "Değişiklikleri inkar edemezsin," dedi ve kız cevap veremedi ekledi, "Yarın, şehrin arkasındaki tepelere bakarsan, huş ağaçlarının ve söğütlerin pembeye büründüğünü göreceksin. Arkalarındaki daha yüksek yamaçlarda kar neredeyse tamamen eridi. Çok yakında Leftrin, sipariş ettiği tohumlar ve hayvanlar gelmiş mi diye Trehaug'a gitmek zorunda kalacak." Dönüp ona gülümsedi. "Bu yıl tüm Kelsingra'yı yeniden canlandıracağız. Yıllar sonra, şehir dışındaki otlaklarda sığır ve koyunların otlamadığı, şehirde sadece on beş bekçinin yaşadığı bir dönem olduğunu hatırlamak zor olacak."

Onun vizyonunun zenginliği onu hayrete düşürdü. Loş ışıklı sokaklarda yürürken kendini ona bırakmıştı. Her zamanki gibi, sessizliği konuşarak doldurdu. "Bir zamanlar bu şehir hiç uyumazdı. Bir zamanlar o kadar kalabalıktı ki, insanlar gece gündüz sokaklarda yürürdü. Henüz keşfetmediğimiz şehir bölgeleri var. Yeni Elderlingler tarafından yeniden keşfedilmeyi bekleyen her türlü harikalar. Sanatçıların mucizeler yarattığı, zanaatkarların mesleklerini icra ettiği yerler."

Kuru Gümüş Kuyu'yu ve bunun geleceklerini nasıl kısıtlayacağını düşündü. Ama bu, bunu konuşmak için uygun bir gece değildi. Bırakalım da konuşsun, sözleri bitince onu hamama geri götürüp uyuturum. Yarın ve getireceği her şeyi düşündü. Tintaglia'nın ölümle yaşam arasında ne kadar kalacağını ve onunla birlikte olan çocuğu düşünmekten korkuyordu. Kalo'nun meydanda ölü ejderhayı yediğini düşündü ve midesi bulandı. Yarın, ejderhaları öldürmek için buraya gelen Chalcedean savaşçılarının kaderi hakkında devam edecek tartışmaları düşünmek istemiyordu. Tarman'ın dönmeden önceki günleri düşündü, avlanmak, rıhtımı yeniden inşa etmek ve şehri keşfetmekle geçen basit işlerle dolu günleri. O günler çok sıkıcı gelmişti, ama şimdi o rahatlatıcı sıkıntıyı geri istiyordu.

Rapskal'ın onu Tellator ve Amarinda'nın paylaştığı eve geri götürmeye çalışacağından şüphelenmişti. Öyle yapmayınca rahatladı. Diğer sokaklarda yürüdüler ve Rapskal, o sokakları bildiği kadarıyla anlattı. O evde bir şair yaşamış ve duvarlarına ve tavanlarına destanlar yazmıştı. Bu

fırın tatlı çilekli hamur işleriyle ünlüydü. Burası, ikisinin de giydiği türden giysileri dokuyan dokumacıların bulunduğu bir sokaktı. Rapskal'ın Tellator'un anılarını sanki kendi anılarıymış gibi anlattığını biliyordu, ama onu azarlamak için çok yorgundu. Bırakalım da konuşsun, belki sonra Rapskal ona geri dönerdi.

Onu bir yan sokağa götürdü ve kız kendini şehrin daha mütevazı bir bölgesinde buldu. "O dükkân bir kalaycıya aitti," dedi adam. "Onun yaptığı tavalar, içine konulan yiyecekleri pişirmek için fırına gerek yoktu. Peki ya şuradaki? O dükkânın sahibi kadın, rüzgâr estiğinde binlerce melodi çalan rüzgâr çanları yapardı."

"Gümüştten yaparlardı," diye tahmin etti kız ve adam başını salladı.

"Gümüş, Yaşlılar'ın büyük gizli hazinesiydi ve hem Yaşlılar'ı hem de ejderhaları bugünkü hallerine getiren iksirdi." Bir kapı deliğinde durdu. "Onun yokluğu hepimizi öldürecek," dedi sohbet eder gibi ve dükkânın boş kapı çerçevesinden içeri girdi. Kız isteksizce onu takip etti.

"Burası çok karanlık," diye şikayet etti ve onun da aynı fikirde olduğunu hissetti.

"Gümüştü her yerde kullanmazlardı. O zamanlar bile çok değerli bir maldı. Çok kişinin bir araya geldiği yerlerde ışık ve ısınma için kullanırlardı. Herkesin paylaştığı sanat eserlerinde de kullanılırdı. Ama küçük kişisel alanlarda çok daha az kullanırlardı." Çantasına uzandı ve ışığı çıkardı. Ona bir şey uzattı ve sallayarak çıkardı. Üzerinde ay yüzü şeklinde bir kolye vardı. Salladıkça parladı ve odayı ince gümüş rengi bir ışıkla doldurdu. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Tak şunu," diye ısrar etti ve kız takmayınca, ona yaklaşıp başlığını geri itip kolyeyi kızın boynuna taktı. Parlak ay kızın göğsünde duruyordu ve kız dükkânın içinde etrafına bakındı. Mütevazı ahşap mobilyalardan geriye pek bir şey kalmamıştı, ama enkazın arasında tanıdığı bazı şeyler vardı. Hiç görmediği bir tür örs vardı, ama ne olduğunu biliyordu. Yüzeyinde oluklar ve drenajları olan taş bir masa: gümüş işlemek için. Refleks olarak, bir zamanlar aletlerin asılı olduğu yere gözlerini kaldırdı. Raf yoktu, aletler asılı oldukları yerde yerde karışmış halde duruyordu. Yıpranmış bir kepçe, bir çift makasla karışmıştı. Onları alıp çalışma alanını düzenlemek için ani bir dürtü geldi.

"Dışarı çıkalım," dedi aniden.

"Gidebiliriz," diye kabul etti adam. "Ama bir faydası olmaz. Bundan kaçamazsın. Seni zorlamak istemiyorum, ama zamanımız azalıyor. Hepimizin."

Soğukluk onu sardı. Rapskal'a dönüp baktı ve ay kolyesinden yansıyan ışık, onun gözlerini gümüş rengine çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"*Biliyorsun*," diye onu nazikçe ikna etti. "Bunu itiraf etmeni bekliyordum. Sen biliyorsun." Durdu ve onu suçlayıcı bir bakışla baktı. "Amarında biliyordun. Sen de biliyorsun."

Biliyorsun, Sintara onun sözlerini tekrarlardı. *Ve artık inatçılığı bırakmanın zamanı geldi.*

"Bilmiyorum," diye ikisine de ısrarla söyledi. Onların ona karşı birleşip onu buna zorlamaları onu incitmişti. Bu "bu" her neyse. Parlak gümüş gözlü adama açıkça konuştu. "Beni korkutuyorsunuz. Tellator, git buradan. Arkadaşım Rapskal'ı geri istiyorum."

Adam içini çekip isteksizce konuştu. "Buna çok ihtiyacımız var. Seni seviyorum. O zaman da, şimdi de seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Elimden geldiğince, hepimiz elimden geldiğince bekledik. Ama biz Yaşlılar'ız ve nihayetinde ejderhalara hizmet ediyoruz. Tintaglia'nın ölmesine izin verecek misin? Malta, Reyn ve bebeklerinin ölmesine izin verecek misin, sırf doğduğunda olduğun kişiye bu kadar sıkı sıkıya bağlı kalmak istediğin için? Thymara, bunun seni korkuttuğunu biliyorum. Seni istediğin kadar yavaş bırakmaya çalıştım. Ama bu gece son şansımız. Lütfen. Bunu seç. Benim için, Rapskal için bunu seç. Çünkü ben sana zorlamayacağım. Ama Tellator zorlayacak."

Titriyordu, kendi içinde bir savaş veriyordu ve onun uyandırdığı ezici korkuya direniyordu. Kabul etmek istemediği anılar canlanıyordu. Etrafına baktı. "Burası onun küçük dükkanıydı. Burada bir şeyler yapardı."

Adam başını salladı. "Aslında dükkan değildi. Yaptığı şeyleri satardı, ama çoğunu da hediye ederdi. Burası sanatını yarattığı yerdı. Burası senin Silver'ı ellerinle işlediğin yerdı."

"Hatırlamıyorum." Düz bir sesle konuştu.

"Kolay değil, hayır. Gümüş çok değerliydi. Onunla çalışmanın anıları taş kazınmamıştı. Bazı sırlar, mesleğinin varisi dışında kimseye emanet edilemeyecek kadar değerlidir. Bu sırlar sadece ustadan çırağa aktarılırdı. Kuyuların yerleri tamamen gizli tutulamazdı, ejderhalar su içmeye geldiğinde olmazdı. Kuyuların mevsim mevsim nasıl yönetildiği ise lonca sırrıydı."

Aniden kolunu tuttu ve kız neredeyse ondan çekildi. Ama adam onu kapıya doğru yürütüyordu ve kız binadan ayrılacağı için çok minnettardı. Amarında orada çalışmıştı. Artık bunu biliyordu, eskiden olduğu gibi

küçük zanaatkarlar sokağını hatırladı. Hafıza taşından değil; bu bölgede hafıza taşı kullanılmıyordu, ama Amarında olarak geçirdiği zamanın zihninde bıraktığı anıların kalıntılarından.

"Ramose'nin atölyesi oradaydı. Heykeltıraş. Hatırladın mı?" Sesi soğumuştı.

Duvardaki boş pencere boşluklarına baktı. "Hatırlıyorum," diye itiraf etti isteksizce. Aklına başka bir şey geldi. "Onu kıskanıyordun."

Rapskal başını salladı. "O, benden önce senin sevgilindi. Bir keresinde kavga etmiştik. Bütün gün çekiç ve keski kullanan bir adamın kolları kalınlaşır, bunu bilmemek ne aptalcaydı."

O anıları hatırlamak istemiyordu. *Çok yakın, çok yakın bir şeye*, diye düşündü. Sonra bir köşeyi döndüler ve tanıdık bir yere geldiler. Kuyu meydanı, bıraktıkları gibi duruyordu; bir tarafta girişler, diğer tarafta kırık mekanizmalar, üçüncü tarafta aletler vardı. Gemi mürettebatı zincirle birkaç saat uğraşmıştı. Kuyunun kenarında onarılmış bir kısmı vardı, ucu bir zamanlar kuyunun kapağını destekleyen eski bir direğin kalıntısına tutturulmuştu. Heeby de oradaydı, karanlıkta sessizce duruyordu. Thymara'da bir korku hissi uyandı.

"Neden buraya geldik?" diye sordu nefes nefese.

"Gümüşü alabilesin diye. Tintaglia yaşayabilsin diye. Bütün ejderhalar ve Elderlingler kaderlerinde yazanları gerçekleştirebilsin diye." Takmış olduğu madalyonun ışığı, açık alanda onun gözlerine ulaşmıyordu. Gözleri her zamanki gibi parlak maviydi, ama mücevherin gümüş rengi parıltısı yüzünü hayalet maskesi gibi gösteriyordu. Onu tanıyamadı.

Yumuşak ama kararlı bir sesle konuştu. "Amarında, kuyuya inmелisin. Gümüşü geri getirebilecek tek kişi sensin."

"Aşkım?"

Reyn, sanki uyuyor olabileceğini düşünerek sözlerini yumuşak bir sesle söyledi. Uyuyordu. Uyuyamazdı, uyumayacaktı ve belki bir daha asla uyuyamayacaktı. Ejderhanın yüzüne sokulmuş, bebeğini kucağına almış, elini Tintaglia'nın burun deliğinin yanına koymuştu. Ejderha nefes alıp verirken, onun yavaşça çıkan nefesini hissedebiliyordu. "Buradayım," dedi Reyn'e.

Reyn ona daha da yaklaştı. "Hissettiklerimi anlamaya çalışıyorum. Ben çocukken ve Tintaglia yeraltında, büyücü ağacından yapılmış bir kutuda hapsolmüş, gölgeli bir varlıkken, ona hayranlık duyuyordum. Sonra o beni neredeyse

köleleştirdi ve ondan nefret ettim. Seni kurtarmama yardım ettiğinde onu sevdim. Sonra gitti ve yıllarca ondan hiçbir haber almadık, hiçbir şey hissetmedik."

"Ben de senin kadar ona kızgındım. Genç ejderhaların bakımını bize bırakıp, tek kelime etmeden gitmişti. Selden'ı kim bilir nereye gönderdi, bir daha bize dönmek üzere." Ejderhanın burnunu okşadı. İçini çekti. "Sence o öldü mü, Reyn? Küçük kardeşim?"

Reyn sessizce başını salladı.

Gece açılmış, bulutlar dağılmıştı, ama eskisi kadar soğuk değildi. Havada bahar kokusu vardı. Yukarıda, ay yoluna devam ediyor, yıldızlar aşağıdaki ölümlüleri umursamadan parlıyordu. Elderling pelerinleri onları sıcak tutuyordu. Altlarında taşlar sertti. Malta, kocası ve ilk oğlu ile hayatlarını şekillendiren ejderhanın yanında duruyordu. Hayat ve ölüm bu noktada birleşti, dağınık bir sonlar yumağı. Ejderhanın nefesi oğullarının üzerine esti. Enfekte olmuş yaralarının kokusu nemli havada asılı kalmıştı.

"Hâlâ inanılmaz derecede güzel," dedi Malta. Sıkışan boğazından sesinin çıkmaması için kendini zorladı. "Şu pullarına bak, her biri küçük birer sanat eseri. Her birinin süsünü kendisinin belirlediğini düşününce daha da şaşırtıcı. Şunlara bak, gözlerinin etrafındaki." Parmakları onlara doğru ilerledi, ejderhanın kapalı gözlerini çevreleyen beyaz, gümüş ve siyah renkli karmaşık deseni izledi. "Hiçbir ejderha onun kadar görkemli olamaz. Genç kraliçe Sintara kendini gösterişli gösterir, ama asla bizim Tintaglia kadar mavi olamaz. Fente ve Veras onun yanında ağaç yılanları gibi sönük kalır. Benim kibirli güzelliğim, kendini beğenmeye hakkın vardı."

"Öyleydi," diye kabul etti Reyn. "Böyle ölmesini, kırık ve kusurlu olmasını nefret ediyorum. Onu kaybetmek büyük bir kayıp. O gökyüzünde belirdiğinde diğer ejderhaların umutla dolduğunu hissedebiliyordum. Ona ihtiyaçları var; onun hatırladıklarına ihtiyaçları var."

"Hepimiz öyle," dedi Malta sessizce. "Özellikle Phron."

Bebegi, belki de adının anılmasıyla kucagında kıpırdadı. Malta, onu örten pelerininin köşesini kaldırdı. Hâlâ uyuyordu. Ay ışığında yüzünü incelemek için eğildi. "Bak," dedi kocasına. "Daha önce fark etmemiştim. Kaşlarındaki minik pullar mı? Onun pullarıyla aynı desen. O burada olmasa bile, onun izlerini taşıyor. Onun sanat yeteneği onda yaşayacaktı. Eğer yaşasaydı." Bebek, yüzünü okşarken onun dokunuşuyla kıpırdadı ve daha güçlü bir şekilde ağladı. "Sessiz ol,

küçük bebeğim." Onu kucğıından kaldırdı. İnce kolu ve cılız eli kundaklarından dışarı çıkmıştı. Küçük eli ejderhanın kaşlarına koydu, Tintaglia'nın pulları ile hala yumuşak, hala insan olan avucunun arasında tuttu. "O senin de ejderhan olacaktı, canım. İkiniz de gitmeden önce ona bir kez dokun. Seni o yönlendirse ne kadar güzel olurdu, bir düşün." Bebeğin elini ejderhanın pulları üzerinde okşayarak aşağı doğru indirdi. "Tintaglia, gitmek zorundaysan, önce ona kendinden bir şey bırak. Ona uçmanın hatırasını ver, karanlığa götürmesi için senin güzelliğinin bir parçasını ver."

"Silver ya da bu kuyu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben Amarında değilim ve bilmiyorum. Ve o kuyuya inmeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiç. Karanlık ve küçük yerlerden nefret ederim. Gecenin bir yarısı, tek başına oraya inmek mi? Bu delilik." Sadece düşüncesi bile kalbini çarptırıyordu. Kollarını kavuşturup kendine sarıldı. Tats. Neden Tats'ı uyandırıp onu da getirmedir? Kimse onların yürüyüşe çıktıklarını bilmiyordu.

O, nazik bir sesle ısrarla devam etti. "Tintaglia ölüyor. Elimizde sadece şimdi var. Thymara ya da Amarında, fark etmez. Kuyuya inmелisin. Ben de seninle geleceğim. Yalnız olmayacaksınız."

Kendi gerçekliğine geri dönmek için mücadele etmeye çalıştı. O sadece Rapskal'dı, sadece tuhaf Rapskal, ve onun kendisini zorbalığa maruz bırakmasına izin vermek zorunda değildi. "Yapmayacağım! Bundan bıktım Rapskal. Ve sana yardım etmeye çalışmaktan bıktım. Salona geri dönüp biraz uyuyacağım. Sen benim için bile çok tuhaf davranıyorsun."

Gitmek için döndü, ama o demir gibi bir tutuşla kolunu yakaladı. "Kuyuya inmелisin. Bu gece."

Ellerini tokatladı ve kurtulmaya çalıştı. Başaramadı. Ne zaman bu kadar güçlenmişti? O, onun direnmesine rağmen onu tutmak için hiç çaba sarf etmiyor gibi görünüyordu. Yabancı adamın gözlerinden ona bakan bakışlarına dayanamıyordu. "Bırak beni!"

Kanatlar çırpıldı ve bir rüzgâr esintisi onu sardı. Ejderhanın pençeleri meydanın taş döşemesine çarptı ve kayarak durdu. Sintara! Thymara, onun kokusunu, zihninin zihninde bıraktığı izi kadar iyi tanıyordu. *Sakin ol, Thymara. Ben buradayım. Her şey yoluna girecek.*

Rahatlama onu sardı ve beraberinde buz gibi bir öfke getirdi. Tellator'un bakışlarına soğuk bir şekilde karşılık verdi ve mücadele etmeyi bıraktı. "Beni bırakın." Sakin bir şekilde önerdi. "Yoksa ejderham size zarar verebilir."

Heeby, o konuşurken onlara doğru ilerlemişti, Rapskal'a yönelik tehdidi algılayınca boynundaki dikenler yükseldi. Thymara nefesini tuttu. Bu kötü olabilirdi. İki ejderhanın birbiriyle savaşmasını görmek istemiyordu, özellikle de kendisi ortada kalmışken.

O da istemiyordu. Elini kızın kolundan çekti. "Haklısın. Böylesi daha iyi." İkisine de sırtını döndü.

Acı, sesini boğdu. Yaralı kolunu ovuşturdu. "Rapskal. Seni sevmiştim. Artık seni bir daha görmek istemiyorum. Artık benim arkadaşım değilsin. Artık kim ya da ne olduğunu bilmiyorum, ama bundan hoşlanmıyorum."

Gitmek için döndü.

"Thymara," dedi Sintara nazikçe. "Her şey yoluna girecek. Her zaman birbirimize güvenmedik. Ama artık güvenmelisin."

Thymara yavaşça kuyunun ağzına yürüdü ve aşağıya baktı. Adlandıramadığı bir korku içini kapladı, kapalı karanlık yerlerden duyduğu dehşet. Titredi. Rapskal onu takip etmişti. Ona dokunmaya çalışmadı, kuyunun diğer tarafına diz çöktü. Bağlı zinciri yakaladı, bir parça çözdü ve deliğe attı. Zincir kenara çarptı. Bir halka daha attı, sonra bir tane daha, ve aniden zincir karanlığa doğru uzarken halkalar taş kenarda tıkırdamaya başladı. Zincir direğe gergin bir şekilde durdu ve Rapskal kendi kendine, "Yeterince uzun değil," dedi. Ayağa kalktı ve karanlığa doğru yürüdü.

Thymara kuyunun başında kalarak aşağıya baktı. Sonsuz bir karanlık. Ve o bu karanlığın içine inecekti.

Gözlerini ejderhasına kaldırdı. "Yapma," diye yalvardı. "Yapma."

Sintara sadece ona baktı. Thymara içinde bir dürtü hissetti. Ama bu, uyumak istediğinde onu ava çıkmaya zorlayan ya da yüzündeki her bir pulunu temizlemeye teşvik eden ejderha değildi. Bu farklıydı.

"Beni zorlarsan, aramızdaki ilişki asla eskisi gibi olmaz," diye uyardı ejderhaya.

"Hayır," Sintara da aynı fikirdeydi. "Olmayacak. Tıpkı senin beni aç bırakıp, korkularıyla yüzleşip uçmaya çalışmaktan başka seçeneğim kalmadığından beri benim aynı olmadığım gibi."

"O farklıydı!" diye itiraz etti Thymara.

"Sadece senin bakış açıdan," diye cevapladı ejderha. "Thymara. Kuyuya in."

Kafasını salladı. "Yapamam." Ama sert adımlarla kuyunun diğer tarafına yürüdü ve zincirin yanına diz çöktü. Elini zincirin üzerine koydu. Soğuktu.

Zincirin halkaları büyüktü, elini sokacak kadar büyüktü. Ya da botunun burnunu.

"Ben önce gideceğim." Bu teklifi Tellator mu yoksa Rapskal mı yaptı? Omzunda bir ip yumağıyla onun yanında duruyordu.

"Orada bir şey yapamazsın," diye itiraz etti Sintara ve Heeby gergin bir şekilde havayı kokladı.

"Onu yalnız gönderemem," dedi. Thymara'ya baktı, gözleri okunamazdı. "Bu halde. Kolay olmayacak, ama sen güçlüsün." Başını ona doğru eğdi ve bir an için yine Rapskal oldu, ona bir gün uçacağını söylüyordu. "Yapabilirsin. Beni takip et."

O, onun yanına diz çökünce, kız yolundan çekildi. O, ellerini zincirine sıkıca tutarak kuyunun kenarına tırmandı. Kız, onun ayaklarıyla zinciri yokladığını, bir ayağıyla zincirde tutunacak bir yer bulduğunu ve sonra diğer ayağıyla da tutunmaya çalıştığını gördü. O, ona zoraki bir gülümseme attı. "Ben de korkuyorum," itiraf etti. Ellerini hareket ettirip zincirden yavaşça aşağı indi ve ondan uzaklaştı. Kız, yukarı dönük yüzü karanlıkta kaybolana kadar onu izledi.

Ejderhasına baktı ve son bir yalvarışta bulundu. "Bana bunu yapma."

"Oraya inmелisin. Gümüşü bulabilecek tek kişi sensin. Kuyunun nasıl çalıştığını biliyordun, Gümüşe dokunup ölmemeyi biliyordun. Sen olmalısın, Thymara-Amarında."

Dudaklarını ıslattı, kuruduklarını hissetti ve soğukta çatladıklarını hissetti. Zincirin kuyu kenarına çarptığını duyabiliyordu. Hâlâ aşağı iniyordu. Tellator'a çok kızgındı ve muhtemelen ondan nefret ediyordu, ama Rapskal'ı yalnız bırakamazdı. "Yapacağım," diye kabul etti. "Ama bunu ben yapayım. Lütfen."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" "Yapabilirim," dedi.

Sintara'nın zihnindeki büyüü kaldırdığını hissetti. Büyü kalktı, tüyleri diken diken oldu ve etrafı daha da karardı. Gözlerini kırıştıtararak, insan görüşüne alışmaya çalıştı, sonra taktığı madalyonun parıltısını gördü. Konuşmadı ve düşünmesine izin vermedi. Ellerini zincirin halkalarına soktu ve kuyunun kenarına oturdu. Zincir, Rapskal'ın ağırlığıyla titredi. Hâlâ aşağı iniyordu.

Gözlerini kapattı ve Trehaug'un ağaç tepelerinde geçirdiği çocukluk günlerini hatırladı. Tırmanmak, koşmaktan çok daha tanıdık bir şeydi onun için. Nefes aldı ve Elderling botlarını çıkardı. Vücudunu kaldırdı

vücudunu döndürdü ve zincirin halkalarını aradı. Pençeli ayak parmakları zinciri buldu. Aşağı inmeye başladı.

Aşağı inerken karanlık onu yuttu, sonra ay madalyonunun parıltısı daha da güçlendi. Gözleri karanlığa alıştı. Kuyunun duvarları yukarıdan görüldüğü kadar boş değildi. Madalyonun parıltısı karanlıkla buluştuğunda, pürüzsüz yüzeyde kazınmış işaretler görüldü. Çok fazla değildi ve bunların tarih ve seviye olduğunu anlaması zaman aldı. Elderlinglerin zaman ölçme sistemi ona bir şey ifade etmiyordu. Ama Amarında, Gümüşün bazen mevsimsel olarak, bazen de yıllar içinde yükselip alçaldığını hatırladı. Bazen Gümüş çok azdı; bazen o kadar güçlü akardı ki, sokaklara akmaması için kuyunun kapağı kapatılmak zorundaydı. Amarında'nın el yazısıyla yazılmış bir notu geçti. Gümüşü işleyebilenler kuyuları da bakıyordu.

Ve onları düzenlerdi.

Derine indikçe, kendini Thymara gibi hissetmiyordu. Bu kuyunun içini iyi tanıyordu, ancak genellikle zincirle inmezdi. Eskiden kollar, zincirler ve dişliler vardı. Bir zamanlar, sadece bu tür ziyaretler için, kuyuda yukarı aşağı hareket eden, dikkatlice yerleştirilmiş bir platform ve bir kapak vardı. Kuyuda aşağı yukarı hareket etmek için krankı çevirmenin sıkıcı ve yavaş sürecini ve mekanizma içinde hareket ederken zincirin çıkardığı yüksek sesleri hatırlıyordu.

Durdu. Aşağı inerken hava gittikçe soğuyordu. Amarında buraya gelmeyi hiç sevmezdi, Gümüşü yönetme görevini asla rutin bir iş olarak görmezden gelmemişti. Tehlikeli olan, bu uçucu maddenin kendisi değildi. Gümüş, ister çalışma tezgahındaki bir şişede saklansın, ister sokaklarda iplikler halinde akıp gitsin, her zaman tehlikeliydi. Gümüşle tesadüfen temas etmek, herkes için eninde sonunda ölümcül olurdu. Amarında, Gümüşün tehlikelerini biliyordu ve yine de onunla çalışmayı seçmişti. Yavaşça tekrar aşağı inmeye başladı. Ama bu shaftın darlığını hiç sevmemişti. Karanlığı da. Soğuğu da.

Kız onun eline bastı. Tellator, kızın hiç duymadığı bir dilde küfretti.

"Bekle!" diye emretti. "Zincirin sonundayım.

son birkaç halkaya bağlamaya çalışıyorum, böylece geri kalan kısmı da inebiliriz. Kolay değil."

Kız cevap vermedi. Karanlıkta soğuk zincire sarıldı, adamın hareketleriyle zincirin titrediğini hissetti. Zincir, ağırlıklarıyla hafifçe sallanıyordu. İnce bir ağaca sıkıca tutunmaktan farkı yok, diye düşündü ve bekledi.

"İşte. İpi attığımda yere çarptığını duydum. Buradan aşağıya kadar el ele tutunarak inelim."

"Eğer canlı gümüşün üzerine basarsan..." Cümlesini yarım bıraktı.

"Kovayı çıkardıklarında aşağıda enkaz gördüm. Üstüne basacağım."

Onun tekrar hareket ettiğini hissetti. Artık daha çok çabalıyordu ve ağırlığı zinciri ileri geri sallıyordu. Soğuk metale tutunmaktan elleri kramp girmişti ve zincir halkaları ayaklarına batıyordu. Bir elini serbest bırakarak kolyeyi başının üzerinden çıkardı. Rapskal ona uzanamayacak kadar aşağıdaydı. Dişlerini sıktı ve kolyeyi düşürdü, ışığın kaybolmasına izin verdi. "Ayağına dikkat et," diye uyardı ve yine Rapskal'la birlikte aptalca bir şey yaptıklarına fark etti. Buraya gelmek zorunda kaldığı için hâlâ kızgındı, ama bunun suçlusunun Rapskal olup olmadığından emin değildi.

Sarsıntı bir süre devam etti. Mücevherlerin ışıltısı kaybolunca, karanlık onu sardı. Gözlerini kapattı ve tünelin aslında o kadar dar olmadığını kendine hatırlatmaya çalıştı. Derindi, evet, çok derindi. Işıktan ve hareketli havadan çok uzaktaydı. Titremeye başladı, ama soğuktan değil. Bundan nefret ediyordu. Nefret ediyordu ve korkuyordu. Karanlık onun için sadece ışığın yokluğu değildi, onu boğan, boğucu bir el gibi üstünü kaplayan bir şeydi.

"Aşağı gel," diye fısıldadı adam. "Seni yakalarım. Ama dikkatli ol."

Ona inmek istemiyordu, ama elleri güçsüzleşiyordu. Zincirin ucuna kadar indi, sonra ipe tutundu. Uyuşmuş elleri kaydı, ağırlığını taşıyamadı ve çığlık atarak kaydı, ip ellerini yakıyordu. Adam onu sertçe yakaladı ve kendi yanına çekti. "Gözlerini aç!" diye bağırdı ve o zaman kız gözlerinin sıkıca kapalı olduğunu fark etti.

Ona sıkıca sarıldı ve gözlerini yavaşça açtı. Adam şimdi ay kolyesini takıyordu. Kolyenin yaydığı ışık zayıftı ama o kadar karanlıkta parlak görünüyordu. Gözlerinin alışması için başka yere baktı.

Şaftın dibinde birlikte duruyorlardı. Yukarı baktığında, uzaktaki ışık noktaları onu şaşırttı. Yıldızlardı. Şaftın duvarları neredeyse pürüzsüzdü, taşların birleşim yerleri ince ve düzgündü. Soğuktan korunmuş metal parçaları ve eski tahta parçalarının üzerinde duruyorlardı. "Eğil," diye fısıldadı. **A d a m** eğildiğinde, ışığı da yanında getirdi. Çömelerek, uzun zamandır kırık olan

platformun kırık kısmına dokundu. Burada bir dişli parçası vardı. "Bu, şaftta yukarı aşağı hareket eden parça. Uzun zaman önce kırılıp düşmüş olmalı."

Adam başını sallayınca kolye hafifçe hareket etti. "Öyle," dedi adam. "Depremde. Son büyük depremde." Kızın ayakları altında daha küçük çubuklar çıtırdadı. Aralarında bir şey parlıyordu. Gümüş mü?

Kız çıplak elleriyle çubukları kenara itip daha yakından baktığında, adam nefesini tuttu. "Bu bir yüzük," dedi kız. Yüzüğü aldı ve dokunduğunda yüzük canlandı. Yaşlılar tarafından yapılmıştı. Jidzin çerçeve içinde soluk sarı bir parıltıyla yanan bir alev mücevheri. Jidzin. Artık ne olduğunu biliyordu, demir içine hapsolmuş gümüş. İki parmağıyla tutup küçük bir lamba gibi kullandı. "Burada yerde her türlü şey var. Ama gümüş yok. Sadece toprak." Daha yakından baktı.

"Rapskal, buraya bak, kırık platformun ötesini görebiliyoruz. Şaftın tabanı taşlarla döşenmiş! Bu bir kuyu için mantıklı değil! Buraya gelirken içme suyu çukurlarını nasıl döşediğimizi düşün. Suyun alttan ve yanlardan sızmasını istiyorduk. Süzüyorduk ama engellemiyorduk. Neden bu kadar derin bir kuyu kazıp her tarafını gümüşten kapatmışlar? Hiç mantıklı değil."

"Bilmiyorum." Sesi titriyordu. "Buraya ilk kez iniyorum. Buraya gelmek istedim ama gelemedim." Yutkundu.

"Artık ikimiz de buradayız." Carson'ın sık sık söylediği sözleri hatırladı. "Elderlingler her şeyi bir neden için yaptı." Yarım daire çizerek döndü. Botu bir şeye takıldı: kirli bir kumaş parçası. "Burada eski bir tunik var. Kuyu kurduğunda buraya çöp mü atıldılar?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır."

Kirle kaplı kıvrımları çekiştirdi. "Bak. Burada bir eldiven var. Hayır. Bu bir zırh eldiveni." Parmak ucuyla eldiveni aldı, üzerindeki kiri ve çubukları silkeledi ve inceledi.

"Diğeri de burada," dedi adam, ama dokunmak için hiç kıpırdamadı. Sırtını duvara dayayarak çömeldi ve onu izledi. Kız diğer eldiveni buldu ve onu sıkıştığı taşın altından çıkardı. Taş hafifçe yuvarlandı ve duvara boş bir sesle çarptı. Kız dönüp ona baktı.

"Amarında," dedi adam, sesi boğuktu. Kız yaklaşıp baktı. Çıkardığı şey bir taş değildi. Kahverengi ve çatlak bir kafatasıydı. Kız ona bakarken içinde bir çığlık yükseldi. Sonra çığlık yok oldu. Uzun ve dikkatli bir nefes aldı.

"Bunlar onun eldivenleri. Gümüş işlemek için kullanırdı."

Adam başını salladı. Gözyaşlarını yutmaya çalıştığını duydu, sonra nefes nefese, "Depremden sonra. Onu bulamadım. Çaresizdim. Ramose'ye bile gittim. Onu tehdit ettim, sonunda bana deprem olduğunda kuyuya atlamış olabileceğini söyledi. Kendini kurtarmak için. Herkes koşuyordu, teknelere binmeye çalışıyordu, sütunlara doğru itişip kakışıyordu, Kelsingra'dan uzaklaşmak için. Uzakta dağ dumanları içindeydi. Çamur kaymaları ve sellerden korkuyorlardı. Burada hiç olmamıştı ama diğer Elderling kasabaları bu şekilde yok olmuştu. O kadar çok insan kaçıyor ki, ben de sensiz gidemezdim. Buraya geldim ama mekanizma bozuktur, yarısı şafta düşmüştü ve kimse bağırımlarıma cevap vermiyordu. Omzum kırılmıştı. Enkazı kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. Sesim kısılana kadar bağırdım ama kimse cevap vermedi. Sonra ikinci deprem oldu." Kolunu kucakladı, yüzü eski acının hatırasıyla buruşmuştu. "Bir şekilde buraya inmek istedim, emin olmak için. Ama yapamadım. Seni bulmak umuduyla evimize döndüm. Biri seni sütunlardan birinden çıkarken gördüğünü söyledi. Bunun yalan olduğunu biliyordum, bensiz gitmeyeceğini biliyordum, ama öyle olmadığını umuyordum. Kapımızın yanındaki sütuna sana bir mesaj bıraktım. Ve diğerleriyle birlikte gittim." Yavaşça başını salladı. "Hepimiz geri dönmek istiyorduk. Sokakların zamanla düzeleceğini, duvarlara zaman verirsek iyileşeceğini biliyorduk. İçlerindeki Gümüş onlara ne olmaları gerektiğini söylüyordu."

Sesi yavaşça söndü. Kuyu şaftının etrafına körü körüne baktı.

"Geri dönmekten önce ölmüş olmalıyım. Nerede ve nasıl öldüğümü asla bilemeyeceğim. Sana bıraktığım mesajdan sonra, sütunlarda başka hiçbir anı kalmamış. Benden hiçbir şey. Senden hiçbir şey."

Thymara yavaşça doğruldu. Eldivenlerini salladı ve onlardan düşen son çubuk bir parmak kemiği idi. Ayaklarının altındaki kırık çubuklar, soğuktan korunmuş ince kaburgalar. "Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Bunu görmek için, onun burada öldüğünü kanıtlamak için mi?"

Adam başını salladı. Kızın gözleri mücevherlerin yaydığı soluk ışığa alışmıştı, ama adamın yüzünde renk yoktu, sadece düzlükler ve gölgeler vardı. "Senin onun olmanı istedim. Bu doğru. Hâlâ istiyorum. Her zaman başka bir Elderling çifti olarak yeniden yaşayacağımızı hayal ettik. Birlikte yürüyeceğimizi,

dans edip birlikte yemek yiyip bahçemizde sevişmek. Bu yüzden sütunları yaptık." Derin bir nefes aldı ve içini bıraktı. "Ama seni buraya bu yüzden getirmedi. Seni buraya ejderhalar için getirdim. Ve Malta, Reyn ve çocukları için. Tintaglia için. Hepimiz için. Gümüşe ihtiyacımız var, Thymara. Biraz ejderha kanı veya pul, değişiklikleri başlatabilir. Ama bunları sürdürmek, bizi yaşatacak, çocuklarımızı yaşatacak yönle taşımak için? Bunun için Gümüş gerekir."

Bunu biliyordu. Ama bu gerçeği değiştirmiyordu. "Burada Gümüş yok, Rapskal. Sadece kemikler var."

Yüzüğün parmağına kaymış olduğunu fark etti. Parmak eklemünde gevşek bir şekilde duruyordu. Onun yüzüğü değildi. Cildine değen jidzin, duymak istemediği sırları fısıldıyordu.

"Eskiden buna çok iyi bakardın. Sen ve diğer zanaatkârlar. Yönetmekten bahsederdin. Ben sanmıştım ki..."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum, Rapskal." Eldivenlerini uyluğuna vurdu ve onları kemerindeki halkadan geçirmeye çalıştı. Eldiven giymemişti.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu adam sessizce.

Konuşmadan ona baktı. Küçük odanın hafifçe parıldayan duvarlarına bakarak etrafına göz gezdirdi. "Buraya inmenin tehlikeli olduğunu hatırlıyorum. Her zaman ışık taşırdık. Her zaman bir partnerimiz olması gerekiyordu."

"Ramose," dedi adam sessizce.

Acı bir gülümsemeyle, "Kıskanç bir adama asla güvenme," dedi ve bunun ne anlama geldiğini merak etti. Sessizlik çöktü ve o da buna karşı koymadı. Pürüzsüz siyah duvarları inceledi, zihnine bir anı gelmesini bekledi. Hiçbir şey gelmedi. Kemiklere baktı ve uzun zaman önce burada ölen bir kadın hakkında bir şeyler hissetmeye çalıştı.

Aklına bir düşünce geldi. "Bu kuyuyu gördüğümde beri hep korkmuşumdur. Ama Amarinda'nın burada öldüğünü bilemezdim. Geri dönüp bu anıyı taşımazdım."

"Hayır. Bilemezdin. Ama ben biliyordum. O zamanlar, ona bir mesaj bırakıp şehirden ayrıldığımda bile, biliyordum sanırım. Ve benim anılarım seninkileri etkiledi."

"Ama yine de beni buraya getirdin."

"Bu son şans. Hepimiz için."

Bir süre bunu düşündü. Son bir şans. Onu kuyuya zorlarsa, aralarındaki ilişkinin asla eskisi gibi olmayacağını söylemişti. Ama kendi isteğiyle gelmişti. Yine de ona karşı hissettiklerinin değiştiğinden şüpheleniyordu.

"Ellerim üşüyor," dedi, bir şey söylemek için. Sonra ekledi, "Burada kalmanın bir anlamı yok, Rapskal. Burada bizim için hiçbir şey yok. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hala tırmanabiliyorken yukarı çıkalım."

O yenilgiyi kabul ederek başını salladı ve ona önce gitmesini işaret etti. O, Rapskal'dan her zaman daha iyi tırmanırdı. Onu yukarı çekti, ipi sıkıca tuttu ve "Zincirdeyim!" dediğini duyana kadar bekledi, sonra onu takip etmeye başladı.

Pençeleri parmak uçlarına değdiğinde eldivenleri giydiğini fark etti. "Huh," dedi, sadece kendine. Eldivenler yüzüğünün ışığını engelliyordu. *Önemli değil*, dedi kendi kendine. *Yakında kalkıp buradan çıkacağım*. Elini ipin etrafına doladı ve çıplak ayağını duvara dayadı. Soğuktu. Serbest eliyle başının üstüne uzandı, ipi kavradı ve karanlıkta tırmanmaya başladı. Yukarı çıkmak, aşağı kaymaktan çok daha zordu. İpi sıkıca tutacak kimse yoktu; tırmanırken ip sallanıp aşağıya doğru çırpınıyordu ve ayaklarının pençeleri pürüzsüz duvarda kayıyordu.

Zincirin altında durdu. Eldivenler ipin yakmış ellerini kurtarmıştı, ama kaygan zincirde tehlike yaratacaktı. Ağırlığını zincirin üzerine verdi, ipi etrafına doladı, ayaklarını duvara dayadı, eldivenlerinden birini çıkardı... ve kendini önündeki siyah taşta küçük bir gümüş desenin üzerinde buldu. Aşağı inerken burada mıydı? Onu görmüş olacağına emindi. Ay kolyesinin parıltısı onu gizlememişse tabii.

Eldiveni tuniklerinin önüne sıkıştırdı. Zinciri yeniden kavradı ve daha yakından baktı. Yazı. Parmak ucunu harflerin üzerine koydu, neredeyse tanıdık gelen kıvrımlarını izledi. Bir şey yazıyordu... Önemli bir şey. Neredeyse kendiliğinden, eli harflerin sonuna ulaştı ve orada bir sembolü iki kez dokundu.

Altında, taşların birbirine sürtünme sesi onu ürküttü. Zincirden yukarı kaçmak istedi, ama keskin merakı onu yavaşça ipe doğru geri çekmeye zorladı. Oradaydı. Duvardaki büyük bir taş bloğu geri çekiliyor, pürüzsüz bir şekilde kayıyor ve arkasında bir açıklık bırakıyordu. "Dikiş valfi," diye duydu kendini yüksek sesle söylerken.

Ve sonra, yaşlı gümüş işçisiyle birlikte şaftta yaptığı ilk yolculuğun anısı geldi. Platformun yavaşça alçalmasını durdurarak ona göstermişti. "İnanabiliyor musun," diye sormuştu, "bazen gümüş basıncı o kadar yüksek oluyordu ki, bu seviyeye kadar rezervuara geliyordu. Bazen buraya inip drenajları açarak dışarı çıkarmak zorunda kalırdık. Onu nehre ve şehirden uzağa taşıyan borular vardı. Gümüş damarları gerçekten üretim yaparken, bazılarını kapatmak zorunda kalırdık, yoksa üstten fişkirip sokaklara akardı." Yaşlı adam öksürdü ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu damar onlarca yıldır kurudu," diye devam etti ekşi bir sesle. "Gümüş basıncı düşmeye devam ederse, muhtemelen bir daha asla açmayacağız. Hadi, çalıştır şunu, kızım. Gümüşün geldiği yere kadar çok uzun bir yol var. Gümüşün seviyesini ölçüp kaydetmeliyiz. Bu artık senin işin, on yedi günde bir. Damarlardan ne kadar çıktığını bilmezsek, paylaşırma yapamayız."

Thymara, kendini bir kuyu şaftında tek başına ve bir ipe asılı bulduğunda aniden şaşırarak gözlerini kırptı. "Rezervuar şaftı," diye kendini sessizce düzeltti. Refleks olarak uzanıp glifi tekrar dokundu. Sürtünme sesinin durduğunu, ardından farklı bir sesle devam ettiğini duydu. İpi takip ederek aşağı indi ve tuğlanın tekrar hizaya geldiğini hissedene kadar elini duvara dayadı. Rahatlama, gümbür gümbür atan kalbini yavaşlattı. Carson gibi biri gelip hatırladıkları az şeyi anlamasına yardım edene kadar her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisiydi.

Elini bloktan kaldırdığında, parmaklarının altında titriyor gibi göründü. Sonra aniden fırlayarak elinden geçip şaftın dibine gürültüyle düştü. Onu takip eden kare şeklinde bir sıvı gümüş, önce şeklini koruyarak sonra da kalın bir solucan haline gelerek duvar boyunca kıvrılarak aşağıya doğru akmaya başladı. Gördüklerine anlam vermeye çalışarak ona bakakaldı. Dikiş kendini yenilemişti. Ve eski valf yerinden çıkmıştı. Ağır gümüş dışarıya ve şafta doğru ilerlerken, iki bitişik blok duvardan dengesiz bir şekilde sallanarak taşlar gıcırdadı. Sızıntının etrafında yavaşça bir şişkinlik oluşmaya başladı. Bir patlama sesi duydu ve başka bir tuğlanın duvardan fırladığını duydu. Tuğla şaftın karşı tarafına şiddetle çarptı ve ardından bir gümüş fişkırdı. Dehşetle bakakaldı, sonra çığlık attı, "Rapskal! Burada bir şey bozuldu!"

"Ne?"

"Tırman!" diye şafta doğru bağırdı. "Çabuk tırman!" Korkmuş bir maymun gibi ipe tırmandı, zincire ulaştı ve durmadı.

eldiven, kaygan zincirde engel oluşturuyordu; onu çıkarmak için zaman yoktu. Duvarda, ilerleyişine paralel uzanan zikzaklı bir atlağa doğru koştu. Uzun suredir acı çeken taşlar, arkasındaki basınca dayanamayarak yerini gümüşe bıraktı. Kulaklarını acıtan keskin patlama sesleriyle açıldılar.

Rapskal onun çığlığına dikkat etmişti. Kuyunun tepesinde onu bekliyordu, tunikinin omuzlarından tutup onu güvenli bir yere çekti. "Kaalım mı?" diye sordu, gözleri yine kendine dönmüştü, korkmuş yüzünde kocaman açılmıştı.

"Yokuş yukarı!" diye onayladı kız ve ikisi meydanın kenarına çekildi. Kız, kuyudan gümüşün taşıp sokaklardan nehre aktığı bir hikyeyi hayal meyal hatırladı. İnsanlar, balıklar ve kuşlar gümüşe dokunur dokunmaz ölmüştü.

Aşırı merak, onları meydanın kenarında durup geriye bakmaya zorladı. Ejderhalar kaçmamıştı. Kuyu ağzının yanında durmuş, heyecandan titriyorlardı. İkiisi de başlarını kuyuya sokmuştu. Onları izlerken Sintara n dizlerinin üzerine çöktü ve boynunu daha da uzattı. melmiş hali komik görünüyordu. melirken kaburgaları hareket ediyordu ve Heeby aniden onun örneğini izledi. Su mu içiyorlardı?

Thymara nefes nefese kalmış, eldivenli eli Rapskal'ın omzundaydı. Ufkun doğu ucunda şafak sökmeye başlamıştı. Ejderhalar hâlâ içmeye devam ediyordu. Hiçbir Silver tepeye ulaşıp taşmadı. Sonra Heeby protesto etmek için bir çığlık attı ve parıldayan, damlayan ağzını kaldırdı. Rapskal'a öfkeyle baktı. Rapskal kendi sesiyle, "O çok kızgın. Sintara'nın boynu daha uzun ve Silver'a ulaşabiliyor, ama Heeby ulaşamıyor," dedi. Sesini yükseltti. "Merak etme, güzel kız. Senin için kovalarca dolduracağım. Söz veriyorum."

Thymara'nın zihni tekrar çalışmaya başladı. "Tats ve diğer bekçiler kuyudan molozları taşımak için kullandıkları kovalar. Onları gümüşle doldurup Tintaglia'ya götürmeliyiz. Ben onları aşağı indirip yukarı çekeceğim. Ben güvenli olduğunu söyleyene kadar onlara dokunma."

Adam başını salladı ve omzunu tutan eldivenli eli inceledi. "Bu neyden yapılmış?" diye sordu.

Thymara, ikinci eldiveni takarken ona ya da ona bakmadı. Heeby, bir ejderha olabileceği kadar karnının üstüne uzandı, başını kuyuya doğru eğdi ve eşyalara ulaşmaya çalıştı. Kendi ejderhasının, sanki hayatı buna bağlıymış gibi Gümüşü yutkunarak yutmasını izledi. Öyleydi. Sintara'nın ona bağımlılıktan nefret ettiğini biraz anladı. Bağımlılık, insanı istemediği şeyleri yapmaya zorlardı.

Sintara'nın ona her türlü bağımlılıktan nefret ettiğini söylediği şeyi biraz anladı. Bağımlılık, insanı hatırlamak istemediği tavizler vermeye zorlardı. Elindeki eldivene baktı, ağır deriden yapılmış, pulları hâlâ görülebiliyordu.

"Ejderha derisi," dedi. "Gümüşe karşı dayanıklı tek şey." Üzerine bir gölge düştüğünü hissetti ve başını kaldırdı. Ejderhalar daireler çiziyordu ve bir an sonra, vahşi boru sesleri havayı doldurdu. "Eğer biraz almak istiyorsak, o kovaları hemen doldursak iyi olur," dedi ona ve o da başını salladı.

Bebek, güçlü ve öfkeli bir şekilde ağlıyordu. Malta, tunikasının önünü karıştırırken gülüyor ve ağlıyordu. Göğsünü serbest bıraktığında, Ephron öfkeyle onu yakaladı; ağlaması o kadar ani durdu ki Reyn yüksek sesle güldü. Oğulları zayıftı, gözleri çökmüştü ve küçük eli göğsünde pençe gibi duruyordu, ama hayattaydı ve hayatta kalmak için mücadele ediyordu. O kadar sert emdi ki Malta yüzünü buruşturdu, sonra tekrar güldü.

"Beni duydu," dedi Reyn'e. "Sonunda bizi duydu. Onu değiştirdi." Gözyaşları yüzünden akıp gülümsemesinin kıvrımlarını takip etti. Ejderhasına dokunmak için öne eğildi. Burun deliklerinden çıkan nefes, Ephron'un kafasındaki ince tüyleri zar zor hareket ettirdi. "O yaşayacak, Tintaglia. Yaşayacak ve senin hakkında bildiğim her şeyi hatırlamasını sağlayacağım."

Şehrin başka bir yerinde, ejderhaların çılgın boru sesleri duyuldu. Malta Reyn'e döndü. "Sanırım öğrendiler. Yakında Kalo gelip ondan geriye kalanları alacak."

Reyn, ikisinin de merak ettiği korkunç soruyu sordu. "Onun anılarını alırsa, o da onun soyundan mı olacak? Ephron'a ihtiyacı olduğunda ona nasıl yardım edeceğini bilecek mi? Ya da başka çocuklarımız olursa?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı. *Diğer çocuklar.* Belki de aptalca bir rüya. Onların bir tane vardı, sevdikleri, gözleri şimdi kapalı, küçük yuvarlak karnı sıkı ve dolu. Bundan daha fazlasını ummaya hakları var mıydı?

"Kalo geliyor. Hızla uçuyor. Canım, onu şimdi bırakmalıyız. Gel. Kalk ve yolun aç." Reyn sertçe ayağa kalktı ve Malta'ya yardım etmek için eğildi.

Kalo hızla yaklaşıyordu ve onları vahşi bir emirle itti. *Yoldan çekilin!*

Malta ayağa fırladı ve uyandırıldığı için ağlayan bebeği kucaklayarak geri çekildi. Arkasında başka ejderhalar geliyordu.

altın renkli Mercor ve çirkin küçük Veraslar. "Bunu görmek istemiyorum," diye ağlayarak yüzünü Reyn'e çevirdi Malta. "O daha ölmedi bile! Nasıl yapabilirler?"

"Bu onların yolu, canım. Bu onların yolu." Kollarını ona ve çocuğa doladı. Hissettiği dehşete rağmen, düşen kraliçenin etrafına inen ejderhaları izlemek için geri döndü.

Kalo başını geriye attı ve sonra öne doğru savurdu. Çenesini açarak başını içeri soktu ve Malta istemese de çığlık attı.

Ağzından kalın, gümüş rengi bir sis çıktı. Tintaglia'ya yaklaşarak, sisini ona üfledi. Sonra başını tekrar çevirdi ve yine gümüş rengi bir sis püskürttü. Mercor onun yanına indi. Kalo, bölgenin sahibi olduğunu belirtmek için kükredi, ama daha küçük olan erkek onu görmezden geldi. O da onu taklit ederek, Veras sırasını beklerken Tintaglia'ya gümüş rengi sis püskürttü. Sis, sırtüstü yatan ejderhanın üzerine çöktü ve onu gümüş rengi bir tabaka ile kapladı.

Hafif sabah esintisi bu şeyi taşıyordu. "Geri çekilin!" Reyn, uyuklu bekçiler banyo salonundan çıkmaya başlayınca bağırdı. Geriye tökezlediler, ama sis çok yoğundu. Malta pelerinini bebeğinin üzerine attı. Arkalarına dönüp kaçtılar, yakındaki bir binanın merdivenlerine tırmandılar. Gümüş, kaldırım taşlarına yerleşirken cızırtılı bir ses çıkardı. Malta geriye baktı. Bir an için, küçük gümüş toplar kaldırımda dans eder gibi sallandıktan sonra çatlaklara girip kayboldu.

"Ona bak!" Reyn nefes nefese bağırdı ve Malta gözlerini ejderhasına çevirdi.

Tintaglia hareket eden Gümüş ile kaplıydı. Gümüş, onu okşar gibi derisinin üzerinde kayıyordu. Ejderhanın yaralarında kaynadığını gördü ve çıkardığı ses ve kokudan korkuyla çığlık attı. Gümüş, ejderhaya batarak onu kapladı ve bir bezin içine emilen mürekkep gibi kayboldu. Mürekkep gibi, rengi üzerinde kaldı, mavi pullarının üzerinde pencereye çöken sis gibi gümüş bir sis. Malta nefesini tuttu.

Malta, Tintaglia'nın omzundaki bir kesik izine baktı. Kenarlarında kabarcıklar oluşmuştu. Sümük ve ölü et parçaları yükselip ejderhanın derisinden damladı. Onların ardından kesik kapanmaya başladı, sağlıklı et ve daha soluk, daha küçük pullarla doldu.

Tintaglia, belki de rahatsızlığını ifade etmek için düşük bir gürültü çıkardı. Malta'nın ejderha hissi daha da güçlendi; içinden geçen tanıdık olmayan hislerin verdiği rahatsızlığı ve yırtık etlerinin bu kadar çabuk yenilenmesinin verdiği rahatsızlığı paylaştı. Nefesi daha yüksek ve daha hızlı hale geldi, sonra ejderha sanki hızla uçuyormuş gibi nefes nefese kaldı.

kanının iyileşen vücudunda hızla dolaşmasıyla kalp atışları duyulabilir bir gümbürtüye dönüştü. Gözleri açıldı, genişçe ve sabit bir şekilde bakıyordu ve derin nefesler almak için ağzını açtı.

"Bu onu öldürüyor!" Reyn korkularını dile getirdi.

Hayır. Mercor'un düşüncesi güven vericiydi. Onun bunu dayanacak kadar güçlü olduğunu düşünüyoruz. Ve eğer değilse, en azından biz ona zarar vermedik.

Tintaglia'ya ateş eden ejderhalar saygılı bir mesafede durmuş, izliyorlardı. Malta bir an için onların farkına vardı. Artık canlılık yayıyorlardı. Güzelliklerinin büyüğü doğal bir şekilde ortaya çıkmıştı. O kadar muhteşemlerdi ki, Tintaglia'ya yaptıklarının bilgelikle dolu olduğuna şüphe duymadı. Onlar ejderhalardı; ona ne hakla onları sorgulayabilirdi ki?

Aç. Bu düşünce, tüm bekçileri sendelemeye yetecek kadar güçlüydü. Tintaglia gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, bir kez daha dışarı baktı. "Avlanmam gerek," dedi. Sanki her hareketi yapmadan önce hatırlaması gerekiyormuş gibi, yavaşça ayağa kalktı. Hâlâ zayıf düşmüştü, ama pulları ışıkla parıltıyordu. Kanatlarını kaldırdı, gerdi ve sonra tekrar katladı. Bunu yaparken, küçük bir metal nesne kaldırım taşlarının üzerine düştü. Düşen ok ucuna baktı ve ayağıyla onu uzaklaştırdı. "Bunun bedelini ödeyecekler," diye yemin etti. Sonra, "Avlanmaya gidiyorum," dedi.

Mavi kraliçe Tintaglia çömeldi ve sonra havaya sıçradı. Kanatlarının rüzgarı Malta'yı sersemletti ve gözlerini acıttı. "Uçuyor!" diye bağırdı. Gurur kalbini doldurdu. "En güzel kraliçe uçuyor!"

Ben öyleyim, diye onayladı Tintaglia ve tepelerin eteklerindeki avlanma alanlarına doğru kanat çırpıttı.

Saban Ayının 15. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

Trehaug Kuş Bekçileri Loncası'ndan Usta Godon'dan ve Trehaug'daki tüm ustaların onayıyla

Üç kat mühürlü bir mesaj silindiri içinde gönderilmiş olup, Bingtown'da Kerig Sweetwater Usta'nın da hazır bulunarak durumu açıklaması ve tamamen gizli bir ortamda, Lonca ustalarının tam toplantısı öncesinde açılmak üzere.

Lütfen Usta Kerig'in bu belgeyi nasıl ele geçirdiğimizi açıklamasını izin verin. O ve biz, bu belgenin gerçek olduğuna ve Lonca'nın Detozi ve Erek Dunwarrow'a son derece zor bir durumu gizlilik içinde ele aldıkları için teşekkür etmesi gerektiği konusunda hemfikiriz.

Ele geçirdiğimiz mesaj, Cassarick'teki Kuş Bekçisi Usta Kim'den Bingtown'daki bir Chalcedean tüccarına gönderilmiş gibi görünüyor. Mesaj su hasarlı ve Chalcedean dilinde yazılmış, ancak içeriği ne olursa olsun, varlığı Usta Kim'i görevden almak ve kümeslerini ve kayıtlarını kapsamlı bir şekilde incelemek için yeterli bir neden teşkil etmektedir.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Baştan Çıkarma

Ben hiçbir yasayı çiğnemedim. Ben bir Bingtown tüccarının oğluyum. Buraya ejderhaları öldürmeye gelmedim. Şehirde özgürce dolaşabilmeliyim."

"Öyle sanma, dostum."

Hest kaşlarını çattı, denizci ise ekleyerek sırttı. "Bak, bu bizim şehrimiz, kuralları biz koyarız. Ve hiçbirinizin tek başına dolaşamayacağına karar verdik. Yani, burada kalacaksın, tabii içimizden biri seni gezmeye çıkarmak istemezse. Ama bunun olacağını sanmıyorum. O yüzden rahat ol. Acı çekmiyorsunuz. Sıcakta, karnınız doyuyor. İsterseniz bir kez daha banyo yapabilirsiniz. Sorun değil. Kuleye çıkıp pencereden dışarı bakabilirsiniz. Buna izin var. Ama sizi nehre götürmek için tekneye bindirene kadar bu binadan tek başınıza çıkamazsınız. Bu herkesin üzerinde anlaştığı bir konu. Omuzlarını silkti. "Size güvenecek birini bulun, onunla dışarıda yürüyüşe çıkabilirsiniz. Bazıları öyle yaptı. Ama tek başınıza hiçbir yere gidemezsiniz."

"Sen bir Yaşlı değilsin. Bu şehre ne hakkın var? Bizim kaderimiz hakkında oy kullanmaya ne hakkın var?" Hest, diğerlerinin de ona destek olacağını umarak sesini yükseltti. Kimse ona katılmadı. Jamaillian tüccarları Alise'den kağıt ve mürekkep istemişlerdi ve sanki Bingtown ve Trehaug'un Tüccarlar Konseylerini atlayabileceklermiş gibi bir tür ticaret anlaşması hazırlamaya çalışıyorlardı. Aptallar. Tüccar Candral, uzaklara somurtkan bir şekilde bakmaya devam etti. İtirafını çoktan yazmış ve nehir kaptanına teslim etmişti. Muhtemelen Cassarick'e döndüğünde başına neler geleceğini hayal ediyordu. Yüzü, buraya gelirken denizciler ve tüccarların ona verdiği dayaktan dolayı hâlâ morarmıştı. Kürek çeken köleler, boşta kalmanın,

sıcaklığın ve yemeğin tadını çıkarıyor gibiydiler. Chalcedealılar kavgayı izliyorlardı ama onun davasına karışmak istemiyor gibiydiler. *Korkaklar. Burada hiç müttefikim yok.*

"Bazıları burada oy kullanma hakkım olmadığını söyleyebilir," diye kabul etti denizci. "Ancak seferdeki diğer herkes oy kullanmam konusunda hemfikirdi. Bu yüzden ben de diğerleriyle birlikte oyumu kullandım. Bana biraz daha nazik davranabilirsin. Ben ejderhaların hiçbirinizi yememesini oy verdim. Kötü bir alışkanlık başlar diye düşündüm. Ama öldüğümde, beni yemeleri ve gördüğüm ve yaptığım her şeyi hatırlamaları benim için sorun değil. Beni yemesi için Spit'i seçerdim. O küçük şeytan kin ve nefretle dolu. Diğer büyük ejderhalardan daha uzun yaşayacağına bahse girerim."

Hest tiksintiyle başını salladı ve arkasını döndü. Toplantı salonunun iki kapısı vardı ve her ikisine de birer muhafız dikilmişti. Sabahleyin, kapılardan birinde pembe pullu, sarı saçlı zayıf bir kız vardı. Hest, bacaklarını uzatmak için meydana dolaşmasına izin vermesi için onu etkilemeye çalışmıştı. Kız ona baktı ve tek kelime etmedi. Onu geçip gitmeye çalıştığında, kız onu engellemedi. Sadece "Benim ejderham, merdivenlerde güneşlenerek uyuyan büyük altın ejderha" dedi. Hest, bundan sonra ona meydan okumadı.

"Seni gördüğüme sevindim. İlk güzel günümüzü böyle sıkıcı bir şekilde geçirmek ne yazık!" Denizcinin sözleri ona yönelik değildi. Denizcinin yerine gelen genç adam başını salladı. "Bugün tepelerden rüzgar esiyor, Hennesey. Havada baharın kokusu var." Sözleri neşeliydi, ama sesi moral bozuktu. Denizci yanından geçerken omzuna bir şaplak attı.

"Davvie, evlat, her şey yoluna girecek. Bazen doğru kişinin gelmesi için biraz beklemek gerekir." Saçma sapan bir yan adım attı ve neşeyle ekledi, "Sonunda benim için de oldu!"

"Tabii," dedi delikanlı ve denizcinin az önce boşalttığı bankta oturdu. Yeni muhafız derin bir nefes aldı ve omuzları çöktü. Diğerleri kadar ağır zırlı değildi. Kaşlarının çevresi ve burnunun ortasından aşağıya doğru uzanan çizgi kobalt mavisiydi. Elderling pelerini ve çizimleri kırmızıydı. Tuniği ve dar paça pantolonu siyahtı. Dokuması o kadar ince ki fark edilmiyordu. Hest daha önce böyle bir şey görmemişti. Bu genç delikanlı sırtında bir servet taşıyordu. Bunun farkında mıydı? Bundan vazgeçer miydi?

Hest onu bir an inceledikten sonra, uzak kapıda duran diğer yeni muhafızlara baktı. Aslında ikisi vardı, bir bankta birlikte oturuyorlardı. ease long familiarity. Her ikisi de orange-scaled

Elderlings, parlak siyah giysiler giymişti. Biri cebinden zar kabını ve zarları çıkardı. Diğerini başını salladı. Oyun başladı.

Hest, somurtkan gardiyanına yaklaşmaya cesaret etti. "Dışarısı güzel bir gün, değil mi?"

Davvie bir an Hest'e şüpheyle baktı, sonra cevap verdi. "Yeterince güzel. Hava değişiyor. Bizim için çok iyi haberler var."

Hest genç adama başını eğdi ve sempatik bir gülümseme attı. "İyi haberler seni pek mutlu etmemiş gibi görünüyor."

"Bu benim sorunuma bir fayda sağlamayacak," dedi. Hest'ten başka bir yere baktı.

"Yazık." Hest, muhafızların oturduğu bankın diğer ucuna oturdu. Çocuk dönüp ona sert bir bakış attı. *Evet, çocuk*, diye düşündü Hest, pullarla kaplı yüzünden yaşını tahmin etmek zor olsa da.

"Kim olduğunu biliyorum." Düz bir sesle söyledi. "Gerçekten mi?" Bu ilginçti.

"Evet. Carson ve babam kardeş gibiydi. Beni o büyüttü ve bana her şeyi açıkça söylerdi. Bu yüzden kim olduğunu biliyorum. Ve senden pek hoşlanmıyorum."

"Gerçekten mi? Neden?" *Carson kim?*

"Sedric, Carson'a karşı oldukça dürüsttü. Belki ilk başta değildi, ama şimdi aralarında her şey açık. Sedric'e çok kötü davrandığını biliyorum. Ve şimdi Carson'la basit bir hayat sürerken, senin zengin arkadaşlarınla dolu lüks evinde yaşadığı zamankinden daha mutlu. Bana kendisi söyledi."

"Öyle mi?" Hest çocuktan uzaklaşıp yere baktı. "Her hikayenin iki yüzü vardır," dedi boğuk bir sesle. Davvie'nin onu dikkatle izlediğini fark edince başını kaldırdı ve çocuk gözlerini çok iyi okuyamasın diye tekrar yere indirdi. "İki insan birbirini sevebilir ve yine de birbirine zarar verebilir. Hatalar yapabilir, büyük hatalar." Yavaşça başını salladı. "Sedric'i geri kazanamayacağımı biliyorum. Belki de burada daha iyi olduğunu anlıyorum. Ama bu, tek başıma geri dönmekten mutlu olmam gerektiği anlamına gelmez. Hayatımda büyük bir boşluk bırakmayacağı anlamına da gelmez."

Pullu genç sessizdi, dinlemeye dalmıştı. Hest ona ciddi bir bakış attı. "Burada olduğun için şanslısın. Bu yerin nasıl bir yer olduğunu görüyorum. Belki burada hayat zor ve yoksul, ama istediğini sevebilirsin ve kimse seni utandırmaz. *B e n* bunu hiç yaşamadım. Hiç. Belki Sedric ve ben çevremizdeki herkese karşı açık olabilseydik, belki..." Sesi yavaşça söndü ve pişmanlıkla başını salladı. Çocuk ona yaklaştı. *Çok kolay bir hedef. Genç ve deneyimsiz, kalbi yeni kırılmış.* Hest gülümsemek istedi. *Sedric ve onun*

Bu çocuğu baştan çıkarmaktan daha mı lanet olası Carson? Davvie'ye yaralı gözlerle baktı. "Elimden geldiğince ona iyi bir hayat vermeye çalıştım. Birlikte çok seyahat ettik. Ve şehirdeyken, arkadaşlarımızla birçok akşam geçirdik. Kaliteli şarap, iyi yemek, harika dostluklar." Üzüntüyle başını salladı. "Onun için yeterli olacağını düşünmüştüm. Sedric'le sahip olduğum her şeyi paylaştım, ona hiç bilmediği bir hayat tanıttım. Birlikte tiyatroya giderdik. Ya da ata binmeye. Ya da sadece bir tavernaya gidip bira içip müzik dinlerdik. Her gece birlikteydik, bir şehrin genç erkeklere sunabileceği her şeyi deneyimliyorduk." Konuşmasını kesip çocuğu daha yakından inceledi. "Hiç Bingtown'a gittin mi? Ya da başka bir büyük şehre?"

Davvie başını salladı. "Carson bana avcı ve tuzakçı olmayı öğretiyordu. Artık kendi ejderham olduğu için, ben bir bekçi oldum. Bekçi olmak isteme nedenim, çoğunlukla Lecter'ın yanında kalabilmektir. Ama o beni terk etti ve ejderham da başka işlerle meşgul, ben de hiçbir şeyim kalmadı." Elini kaldırıp yanağına dokundu. "Bu halimle Bingtown'a ya da başka bir şehre gitmeyi düşünmüyorum. Orada bir ucube gibi görünürüm." "Ucube mi?" Hest kahkahayla güldü. Birkaç kişi ona baktı, o da sustu. Davvie dışında kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu. "Hayır, genç dostum. Ucube değil. Bir Elderling. Nadir bulunan ve gittiğin her yerde saygı gören birisi. Herkes Malta ve Reyn Khuprus'un adını bilir! Bir süre Jamaillia'daki Satrap'ın sarayında kaldılar ve orada kaldıkları süre boyunca her gün balolar ve ziyafetlerle onurlandırıldılar.

Hediyeler ve ilgiyle boğulmuş! Neden Rain Wilds'a geri dönmeyi seçtiler, hiç bilmiyorum.

"Ejderhalar onlara ihtiyaç duyuyordu," dedi genç adam, Hest'in böyle şeyleri bilmemesine şaşırarak.

"Ah, tabii ki. İhtiyacı vardı. Ama senin ejderhanın yok, öyle mi? Öyleyse istediğin yere gitme özgürlüğün yok mu?" Hest koyu renk saçlarını eliyle hafifçe karıştırdı. Parmak ucuyla dudaklarına dokundu ve çocuğun bakışlarını yüzüne çekti. "Sen yakışıklı ve zenginsin. Şehre gidebilirsin. Ya da istediğin yere. Dünyayı görebilirsin. Doğru bir arkadaşın sana kendini gösterebilir, oraya uyum sağlamak için bilmen gereken her şeyi öğretebilir. Seni takdir edecek insanlarla tanıştırabilir. Sonuçta, tüm hayatını burada geçirmek istemiyorsun, değil mi? Tek bir yere yerleşmek için çok genç ve çok zenginsin."

Davvie alaycı bir kahkaha attı. "Zengin mi? Ben mi? Üzerimdeki giysilerim var. Bir bıçak. Kendi yayım. Onun dışında pek bir şeyim yok."

Hest şaşkına döndü. "Genç adam, burada her şey senin için var. Elbette senin de payın olmalı. Bu şehirde, doğru alıcıya sunulursa sana bir servet kazandıracak o kadar çok şey var ki. Diğerlerinin Elderling mücevherleri taktığını görüyorum, sen neden takmıyorsun?" Çocuğun yüzük takmayan elinin sırtına dokundu, parmağını yavaşça çekti. "Sana şunu söyleyeyim; tek bir Elderling bileziği ile Bingtown'da bir yıl boyunca eğlenebilirsin. Kolayca."

"Hiç mücevher takmadım."

Hest şaşırmış gibi yaptı. "Hiç mi? Ah, ama takmalısın! Elindeki pullarla uyumlu bir safir yüzük. Ya da..." Elini kaldırıp çocuğun kulağına şakacı bir şekilde dokundu, Davvie dokunuşundan geri çekilince Hest bu hareketi, işaret parmağıyla çene hattını izlemek için kullandı ve "Sarkık küpeler. Gümüş. Ya da gözleri yüzüne çekecek zengin altın."

"Kendimi bitkin hissediyorum," dedi Selden ve şakasına zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu enfeksiyon kapmış gibi görünüyor," diye cevapladı Chassim, şişmiş bileğine sert bir bakış atarak. Dük, son seansında dişleriyle derisini parçalamıştı ve çevresindeki et kızarmış ve iltihaplanmıştı.

Selden o ısırtıcı ayrı bir acı olarak hissetmemişti. İşin başlarında bilincini kaybetmiş ve ancak bu kule odasında kendine gelmişti. Dük onu her kanatığında dayanma gücü azalıyordu. Chassim koluna sıcak, ıslak bir bez koyarken koluna bakmadı. Bezden güçlü bir sarımsak kokusu yükseldi ve o kokudan kaçmak için başını çevirdi.

"Dışarısı güzel mi?" diye sordu anlamsızca. Chassim panjurları açmıştı ve ağır perdelerden hafif bir rüzgâr esiyordu. Perdelerin dalgalanmasının ötesinde balkonun taş korkuluğunu görebiliyordu. Yeni odaları geniş ve havadardı, şehir ve çevresindeki kırsal alanın geniş bir manzarası vardı. Bahar geliyordu, diye düşündü ve zayıf bir gülümsemeyle gülümsedi. Bahar geliyordu ve o gidiyordu.

"Yeterince güzel. Perdeleri açayım mı? Hava açık ama çok sıcak değil."

"Lütfen. En kötü ne olabilir ki? Soğuktan ölürüm?" "Önce enfeksiyon seni öldürür," dedi kadın açıkça.

"Ne kadar kötü olduğunu biliyorum," diye itiraf etti. "Acıyor ve şifacılar babanıza, enfeksiyonun size bulaşmaması için bir dahaki sefere diğer kolumdan kan alması gerektiğini söylediler. Bunu hiç istemiyorum." Düşünce parmakları

yatağın örtüsüne karşı seğirdi. Dük'ün birkaç günde bir kolundaki yarayı açması yeterince kötüydü. Bir tane daha eklenmesi yepyeni bir korku demekti. "Ölüyorum," dedi, sözleri yüksek sesle söylemeye çalışarak. "Kanımı içmesi beni öldürüyor."

"Ve her kanını aldığında daha da güçleniyor gibi görünüyor. Bu konuda çok zafer kazanmış gibi davranıyor. İğrenç bir şey." Ağır perdeleri kenara itip bağladı. Gökyüzü masmavi, uzakta beyaz bulutlar vardı. Bu yönde dağ yoktu. Ufuk sonsuza kadar uzanıyordu. Rüzgâr odaya girdi.

"Belki öldüğümde, o da tekrar zayıflamaya başlar."

"Belki. Bunu öğrenecek kadar yaşamayacağım. Sen ölürsen ben de ölürüm." Yatağının yanındaki tabureye geri oturdu.

"Üzgünüm."

Boğuk bir ses çıkardı. "Babamın seni öldürmesi senin suçun değil. Benim de değil. Ben bu felakete doğdum. Senin de içine düştüğün için üzgünüm." Pencereden dışarı baktı. "Düşündüm de, eğer ölürsen, onun bunu keşfedip beni cezalandırmasını beklemeyeceğim." Balkona doğru başını salladı. "Oradan atlayabilirim."

"Tatlı Sa!" Selden dehşetle haykırdı. Oturmaya çalıştı ama yeterince gücü yoktu.

"Umutsuzluğa kapılma dostum. Sadece onun benim doğal bir ölümle öldüğümü iddia etmesini zorlaştırmak için. Buradan atlarsam, bazıları düşüşümü görebilir. Babamın elinde ölürsem intikamımı alacağına yemin eden insanlar var."

Selden, daha önce hiç hissetmediği kadar üşüdü. "Ve atlayışın bir intikam dalgası başlatacak mı?"

"Hayır," diye devam etti, gökyüzüne bakarak. "Bunu önlemek istiyorum. Bir zamanlar, onun bana yaptıklarını insanların bilmesini istedim; hepsinin ayaklanıp intikamımı alacağını hayal ettim. Şimdi ise bunu, suya atılan bir taşın yarattığı dalgalar gibi düşünüyorum. Ölümümün başkalarına acı ve ölüm getireceğini mi istiyorum? Yoksa kendi seçtiğim zamanda sessizce ölmeyi mi tercih ederim?" Ona bakmadan uzanıp sağ elini tuttu. "Aslında hiç ölmek istemiyorum," diye fısıldayarak ona itiraf etti. "Ama ölmek zorundaysam, onun beni öldürmesine izin vermeyeceğim. Burada tek başıma, önce bana işkence edip etmeyeceğini merak ederek beklemeyeceğim." Sonunda onunla göz teması kurdu ve zayıf bir gülümseme denedi. "Sen gittiğinde ben de gideceğim."

Yanındaki alçak masanın üzerindeki tepsiyi baktı. Kremalı çorba hâlâ hafifçe buhar çıkarmaktaydı. Mantar dilimleri o sakin denizi bozuyordu. Yanında kahverengi bir somun ekmek ve soluk sarı bir tereyağı tabağı vardı. Mor, sarı ve yeşil renkli Chalcedean biberleri, buharda pişirilmiş beyaz balık dilimlerinin etrafını çevreliyordu. Her şey çok güzel düzenlenmişti. Onun iyi beslenmesini istiyorlardı. Nedenini biliyordu. Daha önce, yemeği meydan okurcasına reddetmişti. Yemek yemenin anlamsız olduğunu düşünmüştü, sadece Dük'ün kan kaynağı olarak hayatını uzatmak için bir çaba. Şimdi ise Chassim'in hayatını uzatmanın bir yolu gibi görünüyordu. "Hayat varsa umut da vardır," dedi.

"Öyle derler," diye kabul etti kadın.

Peçeteyi uzattı ve silkeledi.

"Onlara buradaki işimi üç dört gün daha yapacağım, o kazıkları sağlamlaştırmak için. Sonra yükleyip nehir aşağı inmeliyiz. Reyn, Cassarick'teki adama bir güvercin gönderdi, Bingtown'dan tohum ve hayvanlarımız gelip gelmediğini sordu. Henüz güvercin dönmedi, sanırım oraya gidip kendimiz bakmamız gerekecek. Bence güvercin yanlış yöne uçtu. Neyse. Cassarick'te halletmemiz gereken çok iş var. Hala paramı almadım. Konsey'in bunu yanına bırakmayacağım."

"Diğer tekneler ne olacak? Onlar da bizimle gelecekler mi?"

Leftrin başını salladı. Alise'nin karşısında, küçük mutfak masasında oturuyordu. Aralarındaki çiziklerle dolu tahta üzerinde kalın beyaz kupalarda kahverengi çay buharlaşıyordu. Boş bir tabakta, paylaştıkları ekmek ve peynirden sadece kırıntılar kalmıştı. Teknede sadece onlar vardı, ama tekne sessiz değildi. Her zamanki gibi, Tarman ve nehir, akıntı onu sürüklerken ve halatlar onları tutarken kendi aralarında konuşuyorlardı. Güzel sesler, diye düşündü Alise. Tarman'da, hafıza taşının fısıltılarının cazibesine karşı bağışıklığı vardı. Leftrin'le geleceklerini planladıkları zaman, şu anda olduğu gibi, duyduğu tek sesler ikisinin sesleriydi.

"O tekneler 'su geçirmez' olabilir, ama çok kötü kullanılmışlar. Ejderha yanıkları, kırık kürekler ve her türlü onarım gerekiyor. Birinin ambarı iğrenç derecede kirli. Ayrıca düzgün bir mürettebat için yeterli sayıda gerçek denizci yok. O köleler kürek çekmekten başka bir şey bilmiyorlardı ve daha fazlasını öğrenmeye de niyetleri yoktu. Hiçbiri denizci olmak için bu işe başlamamıştı. Özgür adam olmaya alışmaları zaman alacak. Hepsi henüz biraz şaşkın görünüyor. Bu yüzden, güvertede çalışmak isteyip istemediklerini düşünmeden önce yapılacak çok iş var.

kendi teknelerini kullanmayı öğretmek, nehrin daha sakin olduğu günlere kalacak bir görev olacak."

Lefttrin düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırđı ve çay fincanını bir kenara itti. "Tillamon'un Reyn'e, Trehaug ve Cassarick'i geride bırakıp yaz esintisinde peçesiz yürümek için en az bir düzine genç kadın tanıdığını söylediğini biliyor musun? Diğer bekçilerin iznini alarak onları buraya davet etti. Ben de buraya gelmeye ikna edilebilecek birkaç yetenekli tayfa tanıyorum, en azından bir süreliğine. Genç bir kaptana işini öğretmek, kendisi güvertede çalışmışsa daha kolay olur. Ama bu mümkün değilse, onlara öğretecek deneyimli mürettebat bulmak istiyorum."

"Düşünecek çok şey var," diye mırıldandı Alise. Kelsingra'ya yeni yerleşimciler. Çiftlik hayvanları ve ekin tohumları. Bunların bakımını bilen var mıydı? Yeni kaptanlara işlerini öğretmesini isteyen olup olmadığını sormadı. Onun bunu varsaydığından emindi. Gülümsayarak sordu: "Hangi bekçiler tekne kaptanlığı görevini üstlenecek?"

"Emin değilim. Rapskal olabilir. Son zamanlarda bir şey arıyor ve bu, ondan duyduğum bazı çılgın laflardan daha iyi olur."

Kız üzülenek başını salladı. "Bence bu boş bir hayal. İstese yapamaz değil. Ama taşların anıları onu değiştirdi. Artık tek konuştuğu şey ejderhalara yönelik tehdidi ortadan kaldırmak. Kalıcı olarak. Chalced'in ne kadar uzak olduğunu ya da Heeby ile birlikte ne tür bir direnişle karşılaşacaklarını anladığını sanmıyorum."

"Sadece o ve Heeby olmaz. Kalo da onlardan intikam almak için can atıyor. Fente de gitmek istiyor, Baliper, Sestican ve Dorteian da öyle. Ranculos da. Ve tabii ki Tintaglia. Biraz dinlenince öfkesini onların üzerine salacağını söylüyor."

"Mercor?" diye sordu zayıf bir sesle. Altın giderse, diğerlerinin de onu takip edeceğini düşünüyordu.

"Şu ana kadar kendi başına hareket ediyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama Rapskal bekçileri kışkırtmaya devam ediyor. Buldukları cephaneliği biliyor musun?"

"Biliyorum." Lefttrin'e bile, uzun zaman önce keşfettiğini ama Rapskal'a hiç bahsetmediğini söylememişti. Bu keşfi, Elderlingler hakkındaki görüşünü daha da değiştirmişti. Ve ejderhalar hakkında da. Ejderhaların savaş teçhizatı çoğunlukla dekoratifti, belki bir zamanlar binicilerin kendilerini sabitlemek için kullandıkları halkalar vardı. Sintara'nın ejderhaların hiç

insanlar tarafından binilmediğine dair iddiası Alise'ye yanlış gibi gelmişti, ama mavi kraliçe, bir Elderling'i savaşa taşımakla onu eşek gibi binmek aynı şey olmadığını ısrarla vurgulamıştı. Onun verdiği mesaj, bu durumda ejderhanın Elderling'i bir tür yardımcı silah olarak kullandığı, ona savaş atı olarak hizmet etmediği idi.

Elderlingler için zırhlar taş duvarlardaki kancalara düzgünce asılmıştı. İnce plakaların birbirini örtüşme şekli ve renkleri ejderhaların pullarını andırıyordu. Mızrakların tahta sapları çoktan yok olmuştu, yaylar ve ok kılıfları ise yerde tozla kaplı silüetler halinde duruyordu. Ancak ok uçları ve mızrak uçları sağlam kalmıştı. Orada, yeşil kaplı pirinç ve gümüşle kaplanmış demirden yapılmış, savaşta kullanıldığını tahmin etmesine rağmen tanımadığı başka aletler de vardı.

"O gençler, Jerd'in mücevherleri denediği gibi o zırhları ve miğferleri denediler," diye şikayet etti Leftrin. "Onlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlar. Ama Rapskal, Kalo ve Tintaglia onları teşvik etmeye devam ederse, yakında öğrenecekler."

Bunu düşünmekten kaçındı. "Peki. O iki gemi için kaptan seçecek olsan, kimi eğitirdin?"

"Harrikin, sanırım. O istikrarlı. Belki Alum. Delikanlı yetenekli ve akıllı görünüyor."

Bunu duyunca gülümsemesini saklamak için yüzünü indirdi. Skelly'nin tekne kullanmayı bilmeyen bir adamla birlikte olacağını hayal edemediğini düşündü. Sonraki sözleri onu şaşırttı. "Ama öne çıkan kişi kalıcı olmayabilir, biliyorsun. Ejderhalar onları oldukça meşgul tutuyor. Komutayı Hennesey alabilir. Ya da Skelly, biraz daha tecrübe kazandığında."

"Çok fazla değişiklik var," diye düşündü. "Kelsingra kendi kendine yetene kadar düzenli yük taşımacılığı yapmak gerekecek. Ondan sonra belki Rain Wilds'a et ve tahıl satarız. Kelsingra'ya yeni yerleşimciler gelecek. Tabii ki neyi riske attıklarını anlamaları gerekecek, ama bence Tillamon haklı. Buraya gelip yeni bir hayata başlamak isteyenler olacaktır. Ve onların bilgilerine ihtiyacımız olacak. Çiftçiler, demirciler, fırıncılar, çömlekçiler, marangozlar... Ama gelecekler. İnsanlara yeni bir başlangıç yapma şansı pek sık sunulmaz."

"Sık olmaz," diye onayladı. Bir şey düşünür gibi sessiz kaldı. Sonra aniden, "Karım ol," dedi.

Konunun aniden değişmesine şaşırarak ona baktı. "Yapamam, Leftrin. Evlilik sözleşmem resmi olarak feshedilene kadar, ben hala evliyim..."

"Onunla evli olduğunu söyleme! Lütfen söyleme. O kelimeleri ağzından duymak istemiyorum." Masayı aşarak parmak uçlarını kızın dudaklarına koydu. Onu ciddi gri gözlerle baktı. "Bingtown'da ya da dünyanın başka bir yerinde ne derler umurunda değil. O sözleşmeyi çok uzun zaman önce bozdu. Asla yerine getirmeye niyeti yoktu, o halde nasıl onun karısı olabilirsin? Benim ol Alise. Ben zaten seninim. Kendime senin kocan demek istiyorum. Kelsingra'da benimle evlen. Burada benimle yeni bir hayata başla. Bingtown'u, kurallarını ve sözleşmelerini unut."

Kafasını eğdi. "Evlilik sözleşmesi istemiyor musun?"

"İhtiyacım yok. Eğer istiyorsan, istediğin her şeyi yazabilirsin, ben imzalarım. Okumaya bile zahmet etmem, çünkü nasıl olacağına dair söyleyeceğin her şey benim için uygundur. Kağıt, sözleşme ya da benzeri şeylere ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

"Bunu neyin getirdi?" Alise telaşlandı.

Başını salladı. "Hest'in varlığını biliyordum. Senin ona ait olduğunu biliyordum. Kendimi hırsız gibi hissettiğim zamanlar oldu. Bir gün Sedric beni bu konuda azarladı, seni severek tüm hayatını mahvedeceğini söyledi. Seni istediğim için kendimi bencil ve aşağılık hissettim."

"Sanki bir ömür geçmiş gibi." Ona gülümsedi. "Eskiden böyle tuhaf şeyler için endişelenirdik."

"Şimdi rahatsız olmuyor musun? Hest Bingtown'a döndüğünde ne diyecek?"

"Sedric konuştuktan sonra mı? Hayır. Bence mümkün olduğunca az konuşur ve diğerlerinin de aynısını yapmasını umar. Gitmeden önce onunla konuşup bana evliliğimin feshini isteyeceğim. Belgeyi hazırlayabiliriz, tanık da bol. Burada sessizce hallederiz. Aileme açıklamalarımı göndereceğim, o da kendi ailesiyle halletmek zorunda kalacak." Derin bir nefes aldı ve net gözlerle onun bakışlarına karşılık verdi. "Onunla işim bitti, Leftrin. Şüphe mi ettin?"

Adam gözlerini indirdi. "Hayatımda duyduğum en kötü şey, sana 'canım' demesiydi. Dilini ağzından söküp çıkarmak istedim. Onu ellerimle parçalara ayırıp Spit'e yem etmek istedim."

Onun daha önce hiç duymadığı bir öfkeyle konuştu. "Canım!" diye haykırdı kadın, şok ve kahkaha arasında kalmış.

"Seni korkutuyordu. Bunu görebiliyordum, hissedebiliyordum. Seni böyle korkutabilecek her şeyi yok etmek istedim."

"Kendimi korkutuyordum. Ona aslında sahip olmadığı bir güç veriyordum. Tıpkı eskiden yaptığım gibi." Neredeyse hüzünle gülümsedi. "Bitti, Leftrin. Her şey bitti." Ayağa kalktı ve mutfak masasının etrafından dolaşarak arkasına geçti. Öne eğilip onu kucakladı ve kulağına fısıldadı. "Seninle denize açılmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Trehaug'da tüm o davetsiz misafirleri indirene kadar gemide pek mahremiyetimiz olmayacak." Başını salladı. "Chalcedeans'ları yargılamayı başka birine bırakmaktan memnuniyet duyarım. Zavallı herifler, havanda ezilmişler. Eve dönecek bir şeyleri kaldığını sanmıyorum. Ama Trehaug'a kadar gemide onlarla birlikte olmak da hiç hoşuma gitmiyor."

Ona hızlıca bir öpücük verdi ve o onu kendine çekince, "O zaman bu sakın zamanı iyi değerlendirmeliyiz," dedi.

"Uzun süre gidemem. Nöbetim bitti ama amcamın bana verecek başka işleri vardır. Her zamanki gibi."

"Seni meşgul ediyor, değil mi?" Hest eğleniyordu. "Muhtemelen kendi hayatını idare edemeyecek kadar genç olduğunu düşünüyor. Genç erkeklerin bakımını üstlenen erkeklerde bu sık görülür. Onlar, kendi kanatlarıyla uçmaya hazır genç erkekler haline geldiklerini fark etmezler."

Davvie'nin gözleri Hest'e kaydı, Carson'ın kontrolünden hoşlanmadığını ne onayladı ne de yalanladı. Boğazını temizledi. "Kuleye çıkıp etrafa bakmadığınıza şaşırdım. Hepinizin izni var. Toplantıda karar verdik."

"Doğru," diye onayladı Hest. "Ama kuleden etrafa bakmak, birinin sana şehrin planını açıklamasıyla aynı şey değil." Konuşmayı çoğunlukla çocuğa bırakıyordu ve onu ikna edebileceğinden çok daha fazlasını söylemişti. Bugün birlikte kuleye gideceklerdi. Yarın belki dışarıda kısa bir yürüyüş yaparlardı. Çocuk merdivenlerden önce çıktı ve Hest, çocuğun kalçalarını ve bacaklarını rahatça görebiliyordu. Sedric'ten bile daha gençti ve dünyayı daha az tanıyordu. Kolayca kırılabilir, diye düşündü Hest. Hiç hayal bile edemeyeceği zarif ve sofistike zevklerle onu baştan çıkaracaktı. Macera ve dünyayı keşfetme arzusunu kışkırtacaktı. O harika dünyayı ona sadece Hest'in tanıtılabileceğini anlamasını sağlayacaktı.

"Nefesimi toplayayım, Davvie. Benim gibi yaşlı bir adam bu merdivenleri senin kadar kolay çıkamaz."

Genç Elderling itaatkar bir şekilde bir sonraki basamakta durdu. "Merdivenler sizi yoruyorsa, buradan manzara çok güzel," dedi. "Kuleye kadar çıkmanıza gerek yok."

Hest pencereye adım attı ve sessizce şehri seyretti. Çocuğun onun yaşlı olduğu fikrini hemen reddedeceğini düşünmüştü. Bunu yapmaması, gururunu incitmişti. *Bunu belli etme.* İlgiyi taklit etmek için pencereden dışarı baktı, ama gözleri şehrin tamamını kavradığında, dünyevi ruhu bile hayran kaldı. Nehirden görünen manzara, Kelsingra'nın büyüklüğünü anlamaya yetmezdi. Bu yüksekten, şehir her yöne yayılmıştı. Birkaç yıkık bina ve dağınık hasar alanları gördü, ama çoğunlukla şehir sağlam ve yağmalanmamış görünüyordu. Bu yerin zenginliğini hayal bile edemiyordu. Gözü, boş çeşmelerin üzerinde duran yarım düzine heykel gördü. Jamaillia'da, koleksiyonuna bunlardan birini eklemek için kendini fakir bırakacak bir koleksiyoncu tanıyordu. Pencereleleri çevreleyen fayansların üzerinde parmaklarını gezdirdi. Her birinde farklı bir pozda bir ejderha vardı. Delikanlı onun hayranlıkla baktığını gördü.

"Oh, bunlar çok eğlenceli. İzle!"

Çocuk ejderhaların çizgisini eliyle takip etti ve ejderhalar onun dokunuşuyla dans etmeye başladı. Durduğunda ejderhalar olduğu yerde dondu.

"İnanılmaz!" diye haykırdı Hest. "Ben de deneyebilir miyim?"

"Tabii ki." Davvie artık rehber olmuştu, Hest'in hayranlığı karşısında hoşgörölü ve eğleniyordu. Mükemmel. Hest, çocuğun yaptığı gibi ejderhaları harekete geçirmek için beceriksiz bir deneme yaptı. Yarısını iskaladı. Tekrar denedi, ama yine başarısız oldu. Tiksintiyle elini geri çekti. "Bu işin püf noktası bende yok," diye hayal kırıklığıyla haykırdı.

"Çok kolay. Böyle." Davvie, Hest'in elini kendi eline aldı ve ejderhaların üzerinde gezdirdi. Bu sefer ejderhalar onun için zıpladı ve dans etti.

"Bir kez daha," dedi Hest ve serbest elini Davvie'nin omzuna koyarak çocuğun elini daha güvenli bir şekilde kontrol etmesini sağladı. Davvie ejderha oyununa dalmıştı. Hest'in elini bir kez daha fayansların üzerinde gezdirdiğinde, adam öne eğildi ve boynunun yanına sıcak bir öpücük kondurdu.

Davvie şokla geri sıçradı, ama Hest çocuğun omzundaki elini tutmayı başardı. "Çok yakışıklısın," dedi boğuk bir sesle. "Çok egzotik. Nasıl kendini çirkin bulabilirsin?" Arzuyla dolu bir nefes verdi ve sonra nefesini düzensizce tuttu. Davvie, ağzı hafifçe açık bir şekilde ona bakıyordu. Hest, o dudakları kendi dudaklarıyla kapatmayı hayal etti ve sahte tutkusu birdenbire gerçek oldu.

Yaşlı'ya doğru ilerledi ve Davvie duvara yaslandığında, Hest vücudunu ona bastırdı.

"Bu... Ben... Ben..." Davvie kekeleydi. Karanlık gözlerinde yakıcı bir merak ve korku savaşıyordu.

Mükemmel. Hest, onun tehlike ve yasak olan şeylerden tahrik olan türden biri olduğunu düşünerek riske girdi. Kendini gencin üzerine bastırdı ve kulağına fısıldadı. "Sedric kalbimi kırdı. Ben yalnızım. Sen terk edildin. Kısa bir süre için bu acıları unutursak kime ne zarar veririz?" Genç adama tüm ağırlığını verdi ve ellerini kararlı ve talepkar bir şekilde üzerine koydu. "Sana öğretebileceğim çok şey var. Benden öğretmemi iste." Bir eli aniden hareket ederek Davvie'nin boğazını kavradı. "Lütfen de," dedi Hest nazikçe.

"Onu sonsuza kadar beklemeyeceğim," dedi Carson omzunun üzerinden. "Avlanmak istediğini söyledi, ben de nöbetinin bitmesini bekledim." Sedric, Carson'ın peşinden banyoya girdi. Avcı, ıslanma odasının kapılarını açtı ve nemli bir hava bulutu onları sardı. Kalo, zevkten gözlerini aralayıp suda uyukluyordu. "Davvie?" diye seslendi, ama cevap gelmedi. Sylve, Mercor'u ovmaktan başını kaldırdı ve başını salladı.

Yemek salonuna yarı yolda geldiklerinde merdiven boşluğundan bir gürültü duydu. Öfke ve kızgınlığın karıştığı sözsüz bir çığlık duyuldu, ardından boğuk bir sesle konuşmalar başladı.

"Bu Davvie!" diye bağırdı Carson ve merdivenlere doğru döndü. Avcı merdivenleri koşarak çıktı ve Sedric, kalbi ağzında, onu takip etti. Davvie ve Lecter son zamanlarda kavga ediyorlardı. İkisi de somurtkan ve öngörülemez davranıyordu, ama Sedric'in bildiği kadarıyla, kavgaya varmamışlardı. Yine de, fiziksel bir mücadelenin kesin sesleri geliyordu.

Sedric, Carson'ın yarım adım arkasında merdiven sahanlığına ulaştı ve şok içinde durdu. Hest oradaydı. Sokakta yüz yüze geldiğinden beri onu görmemişti; bir daha görmek istememişti. Ama orada duruyordu, elini yanağına koymuş, buruşuk görünümlü Davvie tunikasını düzeltmeye çalışıyordu. Carson ve Sedric'i görünce Davvie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Hest sadece bilmiş bir gülümsemeyle duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Carson'ın gözleri Hest'ten Davvie'ye, Davvie'den Hest'e gidip geldi. Nefesi titreyerek girip çıkıyordu ve muhtemelen Hest onun ne kadar öfkeli olduğunu bilmiyordu.

Davvie'ye "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye somurtarak cevapladı ve Sedric, Carson'ın omuzlarının şiştiğini gördü. "Her ne olduysa, beni ilgilendirir. Kendimi koruyacak kadar büyüdüm," diye meydan okurcasına ekledi çocuk.

Carson, Hest'ten Davvie'ye bakarken kendini zar zor tutuyor gibiydi. "Görünüşe göre bu konuda çok başarılısın," diye homurdandı. Öfke gözlerinde kıvılcımlar çakarken, "Evlat, bir kötü karardan diğerine atlıyorsun! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin ki..." diye ekledi. Öfkesi boğazına düğümlendi.

Davvie'nin gözleri çılgına döndü. "Bana açıklamam için hiç şans vermiyorsun!

Ve beni korumaya çalışmana da ihtiyacım yok."

Bingtownlu adam kıkırdadığında Davvie tekrar Hest'e döndü. Davvie'nin yumrukları sıkılmıştı ve dişlerini sıkarak, "Senin oyunlarına gelmem, ihtiyar. Zorlandığımı numara yapmam gerek yok. Ben kendim olmayı seçtim," dedi.

Davvie merdivenlerden aşağı inerken Sedric zar zor onun önünden kaçabildi.

"Anlıyorum. Herkesin bir yanlış anlaşılma var." Hest hiç sarsılmamış gibiydi. Alnındaki saçları geriye taradı ve ikisine de gülümsedi. "Çocuğunu suçlamamalısın, Carson." Sedric'e gülümsedi ve ekledi, "Beni çekici bulan ilk genç o değil. Ama onun benim için ne kadar hazır olduğunu yanlış değerlendirdim. Onun için biraz hızlı davrandım sanırım." Manşetlerini düzeltti.

Sedric, Hest'in sol elmacık kemiğindeki kırmızı lekeyi ilk kez fark etti. Demek öyle.

Çocuk ona bir yumruk atmıştı.

Hest, Sedric'in bakışlarını hissetmiş gibi göründü. Gözlerini Sedric'e çevirip ekledi, "Sedric gibi değil. O oyuna ihtiyacı vardı. Ve benim için çok, çok hazırды."

Sedric sesini buldu. Sözleri yumuşaktı. "Haklısın, Hest. Hazırdım. Sana ya da başka bir avcıya hazırdım. Davvie kadar naftim."

"Avcı mı?" Hest, şekilli kaşlarından birini kaldırdı. Bakışlarını Carson'a çevirdi. "Bu onun yeni numarası mı, belki de senin için? Hiçbir şey onun kararı değildi, ben onu 'avladım' mı? Saçma. Kendini benim kontrolüme sokmak için çok hevesliydi. Her anının tadını çıkardı ve çok yetenekli bir öğrenciydi. Ona öğrettiklerimin hepsinden memnun kaldın, değil mi?"

Carson küçük bir ses çıkardı. Sedric elini avcının göğsüne koydu. Garip bir şekilde sakın hissederek, "Davvie bir konuda haklıydı

Carson. Onu korumana gerek yoktu. Beni de korumana gerek yok."

Avcı, okunması imkansız bir ifadeyle ona baktı. "Lütfen git," diye ekledi Sedric sessizce.

Karanlık gözlerinde önce şaşkınlık, sonra incinmişlik belirdi. "Bunu yapmam gerek," dedi Sedric daha da yumuşak bir sesle. "Güven bana."

Carson'ın bakışları Sedric'in ruhunu aradı. Sonra yavaşça başını salladı ve stoik bir şekilde merdivenlerden aşağı indi.

"Vay vay." Hest Sedric'ten uzaklaştı. Elini fayansların üzerinde gezdirerek ejderhaları dans ettirdi. Ona bakmadı. "Aklını başına alıp benimle Bingtown'a dönmeye hazır mısın?"

"Hayır."

"Hadi ama. Anladım. Beni terk ettin ve ben de senin yerini doldurmanın ne kadar zor olduğunu çabucak anladım. Senin bizim için yaptığın planla alay etmemeliydim. Hala ejderha parçaları ticareti yapmanın aptalca bir girişim olduğunu düşünüyorum ve olaylar da haklı olduğumu kanıtladı. Şu anki arkadaşının senin asıl niyetinden haberi olmadığını tahmin etmekle haklı mıyım?"

Sedric'in kalbi göğsünde çarpıyordu. Neden? Neden bu kadar zordu? Boğazını temizledi. "Onun hakkında bilmediğin bir şey olduğunu sanmıyorum. O senin gibi değil, Hest. Benim sözlerimi dinler."

"Dinlemeliydim, bunu kabul ediyorum." Hest ona dönüp baktı. Lanet olası çocuk kaburgalarına iki iyi darbe indirmişti. Hâlâ acıyorlardı, ama ona "yaşlı adam" demesi daha da çok acıtmıştı. En azından Sedric aklı başına gelmiş gibi görünüyordu. Orman adamını göndermişti. Hest onun ne istediğini anladı. Hest'e geri dönmesine yetecek kadar duygu. Ve eski ustalıklarından bir parça, ona ne kadar zevk aldığını hatırlatmak için. Hest ve telaşlı çocuğu gördüğünde bir anlık kıskançlık hissetmiş miydi? Hest öyle düşündü. Sedric'in gözlerinin yüzünde takıldığını fark etmişti.

"Henüz çok geç değil," dedi Hest. Sesini alçaltarak konuştu ve Sedric'in yüzünde beliren inanamama ifadesinden gizlice keyif aldı. Ölçeklendirmeyi beğendiğine karar verdi. Sedric'in Bingtown'daki değişmiş görünüşünü göstermek, dönüşüne kesinlikle zafer havası katacaktı. Sedric'in Kelsingra'nın servetinden aldığı payı babasının ayaklarına sererek dönerse, yaşlı adam karısının yokluğunu affedeceğinden oldukça emindi.

karısının yokluğunu affedeceğinden oldukça emindi. Annesi, Alise'nin artık onların soyadını taşımaya uygun olmadığını kesinlikle anlayacaktı. Ona gördüklerini anlatacak ve Alise ile evliliğini sessizce feshetmesine izin vermesi için merhamet ve sağduyu isteyecekti. Bir daha evlenmeyecekti. Babası, varisi olarak istediği kişiyi seçsin. Sedric'in Kelsingra'daki payıyla, çok iyi bir hayat sürmek için aile servetine ihtiyacı olmayacaktı.

Her şey halledilebilirdi. Her şey. Sedric'ten başlayarak. "Haklıydın. Kabul ediyorum ve senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Kendini riske attın ve bize bir servet kazandın. Bizim için kazandığının değerini hesaplayamıyorum bile. Bu sadece şehirden çıkarabileceğimiz şeylerle sınırlı değil. İnsanlar buraya gelmek, ziyaret etmek isteyecek. Belki de kır evleri almak isteyecekler. Bizim için hayal ettiğin her şey gerçek olabilir. Burada, istediğimiz gibi, lüks içinde, özgürce yaşayabiliriz. Ve Bingtown'a döndüğümüzde, medeni dünyanın sunabileceği en iyi şeylerin tadını çıkarabiliriz. Sedric, oğlum, başardın."

"Ben senin 'oğlun' değilim, Hest." Sözler çok sessizce söylendi.

Hest taktığını biraz değiştirdi. "Bunu çok iyi biliyorum. Ah, ikimiz de değiştik, değil mi? Tatlı Sa, seni bulmak ve eve getirmek için neler yaşadığımı bilsen! Bir gün bu hikayeyi arkadaşlarla paylaşırız, değil mi? Ve vahşi doğada geçirdiğin günlere gülüp geçeriz. Eminim rahat bir ev ve bir kadeh iyi şarap için sabırsızlanıyorsundur. Ve benimle baş başa bir akşam." Sedric'in çok iyi hatırladığı davetkar bir gülümsemeyle ona gülümsedi. Dudaklarını yaladı.

Sedric onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. Ağzı düzdü, gülümsemedi, gözleri okunamazdı. "Hayır, Hest. Hepsi hayır."

"Hayır mı?" Sırtışı daha da genişledi. "Ah, bana her zaman hayır diyerek başlarsın, değil mi? Sedric, fikrini değiştirmemi istiyorsun, değil mi? Peki, benim için sorun değil. Hiç sorun değil."

Hest ilerlerken hafifçe sallandı. Sedric, onun gelmesini izledi, bunun ona neyi hatırlattığını anlamaya çalışarak. Sonra anladı. Bir yılan. Bir fareyi kovalayan bir yılan.

Ama o artık fare değildi. Hest ona uzanırken, Sedric yumruğunu fırlattı ve ağırlığını üzerine vererek döndü. Yumruğunun sert bir şekilde isabet ettiğini hissetti, diğer adamın duvara doğru sendelediğini gördü. "Hayır," dedi tekrar, Hest kanayan ağzına iki elini kaldırırken. "Hepsine hayır."

Dönüp merdivenlerden aşağı indi. Arkasına bakmadı. hamamından çıktı. ve , Carson'ı merdivenlerin derin

Davvie ile konuşurken. Davvie el kol hareketleri yaparken dinliyordu ve sonra havaya bir yumruk attı. Sonra genç, amcasına ciddiyetle baktı. Sedric ne söylendiğini duyamadı, ama sonunda avcının ciddiyetle başını salladığını gördü. Elini uzatıp çocuğun saçlarını karıştırdı. Elini uzatırken, aniden hareketini değiştirip omzuna bir şaplak attı. Davvie ona başını sallayıp yarım bir gülümseme attıktan sonra arkasını döndü. Yani. Her şey yolunda değildi, tamamen değil, ama zamanla yoluna girecekti.

Sedric adımlarını hızlandırdı ve uzaklaşmaya başlayan Carson'a yetişti. Koluna girdi, ama Carson elini kendi eliyle kapattığında irkildi.

Carson aşağı baktı ve sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Parmak eklemlerin kanıyor."

"Öyle mi?" Sedric elini kaldırıp kendi gözleriyle baktı. "Hayır." Kanı pelerinine sildi. "Sadece morarmış."

"Bir bakayım." Sedric'in elini aldı, şişmiş parmak eklemlerini inceledi, sonra elini ağzına götürdü. Nazıkçe, ciddiyetle öptü. "Çok daha iyi," dedi.

Sedric titremesini engellemek için alt dudağını ısırды, ama Carson'ın şefkatine gözlerinde biriken yaşları saklamaya çalışmadı. "Sanırım haklısın," dedi boğuk bir sesle.

İkisi de ejderhaların tuhaf sesleriyle irkildi. Ses, bir yaratıktan diğerine yayıldı, ta ki şehrin üzerindeki gökyüzünü doldurup tepelerden yankılanana kadar. "Ne oluyor?" diye merak etti Sedric.

"Bu bir alarm. Yabancı birisi yaklaşıyor." Carson çoktan havayı incelemeye başlamıştı.

Sedric gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Carson'a bunları nasıl bildiğini sormadı. Avcı bunu zaten biliyordu. Etrafı taradıktan sonra parmağıyla bir yeri gösterdi. "Orada. Ufukta, çok alçakta. Siyah ejderha. Kalo mu?"

Carson omzunu sıktı. "İyi gözlerin var, Bingtown çocuğu. Ama o Kalo değil. Kalo'dan daha büyük. Kalo banyoda yıkanıyordu." Gözlerini kısarak baktı. "Hayır. O bizim ejderhalarımızdan biri değil."

Ejderhalar tekrar çılgılık attılar, daha acil bir şekilde, ve dünyanın her köşesinden Kelsingra'nın üzerinde spiral şeklinde birleşmeye başladılar.

"Icefyre." Sedric ismi yüksek sesle söyledi. "Tintaglia'nın bahsettiği ejderha bu olmalı. Ama neden buraya geldi?"

Kahretsin, çok acıyordu. Hest elini ağzından çekti, bileğinden akan kanı gördü ve yüzünü buruşturdu. Bu tür oyunların kuralları vardı, yıllar önce Sedric'le çok net bir şekilde belirlemişlerdi! Sedric bu vahşilerin arasında ne öğreniyordu? Bir sınır vardı ve Sedric bu sınırı yeni keşfetmişti. Oyun oyundu, ama Hest'in yüzünü mahvetmek asla menüde yoktu. Şimdi bunun bedelini ödeyecekti.

Parmakları alt dudağındaki yarayı buldu. Ağzı kan tadı ile dolmuştu; kendi dişleri yanağını kesmişti. Dudaklarını manşetine sildi ve merdivenlerin tepesine doğru yürürken yayılan lekeye öfkeyle baktı. "Sedric!" diye bağırdı ve sonra bağırmanın acısıyla yüzünü buruşturdu. "Çok ileri gittin Sedric! Bunu biliyorsun."

Sedric'i tanıyordu, kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Her zaman öyle olmuştu ve bu yüzden onu her zaman idare edebilmişti. Sedric, merdivenlerin altında bekliyor olacaktı, çoktan pişman olmuş, kendi isyanından korkmuş. Belki ağlıyor, affedilmek ve teselli istiyor olacaktı. Yaralı dudağını tekrar sildi ve dili gevşemiş bir dişe takıldı. Lanet olsun ona!

Bağış ve teselli mi? Özür dileyip kefareтини ödeyene kadar ikisini de alamayacaktı. Ve pişmanlığını göstermesi gerekiyordu. Bekledi. Disiplini bozma. Sedric'in sana dönmesini sağla. *Peşinden koşacağımı düşünmesine izin verme. Biraz endişelensin. Artık ona gerçekten ihtiyacım olmadığını görsün.* Kimlerin sözünün geçtiğini erkenden belirlemek her zaman önemliydi.

Hest, ejderha trompetlerinin ilk sesiyle sıçradı ve sonra korkarak çöktü. Gürültü devam edince yavaşça doğruldu. Bu bir saldırı değildi. Kendi şehirlerine saldırmazlardı. Muhtemelen köpeklerin birbirlerine havlamasından ya da aya ulumasından daha ciddi bir şey değildi. Ağzı acıyordu, kaburgaları ağrıyordu ve yeterince beklediğine karar verdi. Sedric bu raundu kazandığını düşünsün. Tamamen yenilmiş hissetmemesi için ona küçük bir zafer ver. Hest onu tekrar dizlerinin üzerine çöktürdüğünde, bir sonraki karşılaşmaları daha da ilginç olacaktı. Merdivenlerden inmeye başladı.

Bir sonraki basamağa ulaştı, ama Sedric orada değildi. Bir sonraki basamakta da yoktu. "Sedric!" Sesini keskinleştirdi. Bu oyundan bıkmıştı. Genç onu yaralamıştı; Sedric ağzını kesmişti ve şimdi de bu aptalca kovalamaca. Hiç eğlenceli değildi. Hiçbiri.

Ana kata ulaştı ve fuayeye baktı. Sedric'ten iz yoktu. Meydana açılan kapı aralıktı ve ejderha sesleri ve insanların yüksek sesli konuşmaları

sesler duyulmaya başladı. Bir genç adamın sesi aniden yükseldi, yüksek tiz sesi gürültüyü keserek duyuldu. "Sana söylediğim gibi! Bu intikam değil. Kendimizi korumak için. Bize başka seçenek bırakmadılar!"

Hayır. Sedric şu anda böyle bir çatışmaya girmeyecekti. Sedric'in siyasetle ilgisi yoktu. Aklında tek bir şey vardı. Hest onu bulduğunda yalnız olmak istiyordu. Hamam mı? Gülümsemek ağzını acıtıyordu. Tabii ya. Uzlaşma ve yeniden bir araya gelmek için daha iyi bir yer olabilir miydi?

Odanın devasa kapısını iterek açtı. Böylesine büyük bir kapı için kolayca açılıyordu. Elbette, burayı paylaşan ejderhalar için tasarlanmıştı. Bu fikri oldukça iğrenç buluyordu ama ejderhalar yokken orada banyo yapmaya itirazı yoktu.

Ama bir tane vardı. Neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu mavi olan devasa yaratık, sudan yeni çıkmıştı. Parlak derisinden sıvı damlıyor, yerlere akıyordu. Hest'in az önce girdiği kapıdan çıkmaya çalıştığı belliydi. Hest olduğu yerde durdu ve ıslak hayvanı küçümseyerek süzdü. Onu geçip arkasına bakmak için birkaç adım yana doğru yürüdü. "Sedric!" diye seslendi.

Burada değil.

Ejderhanın sesi düşük bir gürültüydü, Hest'in zihnine karşı düşüncesinin gücü neredeyse sersemleticiydi. Başkaları ejderhaların kendileriyle konuştuğunu iddia etmişlerdi, ama o bu iddiaları hassas zihinlerin ürünü olarak reddetmişti. Ancak bu seferki kesin ve netti. Ejderha onunla konuşmuştu ve o da onu anlamıştı. Büyüleyici. Durdu ve ona bakakaldı, Sedric'i bir an için unuttu.

Dışarıdaki ejderhaların gürültüsü daha da yükseldi.

Çekil yolumdan.

Bu kadar yakından, ejderhaların ne kadar muhteşem yaratıklar olabileceğini aniden fark etti. Ödüllü bir aygır gibi. Sadece çok daha büyük. Atlarda olduğu gibi, anahtarın onu hakimiyet altına almak olduğunu biliyordu. "Benim adım Hest." Sözlerini basit tuttu ve net bir şekilde konuştu. "Senin bir adın var mı, ejderha? Sahibin sana ne diyor?"

Hayvan, şaşkın bir köpek gibi kocaman kafasını eğdi. Sonra esnedi ve son derece büyük dişlerini ve kırmızı ve sarı desenli ağzının içini gösterdi. Et kokulu nemli bir nefes verdi. *Benim yürüyeceğim yerde duruyorsun. Diğerleri beni çağırıyor.*

Hest sağlam durdu. "Ejderha, buraya gel." Elini uzattı ve tam önündeki bir noktayı işaret etti.

Hest hareket etmediğinde ejderha bir adım yaklaştı. İyi. İtaat ona kolay geliyor gibiydi. Tekrar konuştu. *Davvie bana hizmet ediyor.* Ejderhanın gözleri düşünceli bir şekilde yavaşça dönüyor gibiydi. *Davvie seni sevmiyor. Ama ben sevebilirim.*

Hest, yaratık ona yaklaşırken yeni düşüncelerle kafası karışmış bir şekilde yerinde durdu. Ejderha ona itaat etti ve o da onun söylediklerini anlayabildi. Ejderha onu Davvie'den daha çok seviyor olabilirdi. Gittikçe daha iyi oluyordu. Hest ejderhasını alırken çocuk bunu düşünsün. Evet, Carson ve Sedric de bunu düşünsün. Kendi ejderhasına binmiş bir Elderling olarak Bingtown'a döndüğünü hayal etti. Ejderhayı alırsa, Elderling olursa, Alise veya Sedric onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Kelsingra'da kendi yerini alamaz mıydı?

Her şey mükemmeldi. İntikam, güzellik, uzun ömür ve zenginlik hepsi elinin altındaydı. Tek yapması gereken ejderhayı kontrol altına almak ve onun sadakatini Davvie'den kendine aktarmaktı.

Ejderha artık çok yaklaşıyordu. Gerçekten çok etkileyici bir yaratıktı. Olağanüstüydü. Bir ejderhaya sahip olmak nasıl bir şeydi acaba? Sedric'in bir ejderhası vardı, ilkel arkadaşının da vardı. Altın pullu küçük pembe kızın bile bir ejderhası vardı. Sedric gibi biri başardıysa, bir ejderhayı evcilleştirmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Ejderhanın gözleri girdaplar gibi dönüyordu, en derin mavinin siyahla karıştığı parlak girdaplar. Hest kendini siyah ve gümüş rengi giysiler içinde, yaratığın sırtında hayal etti. Siyah eyer ve dizginler, gümüş ve mavi süslemeli. Bingtown'un ana pazarının ortasına, ticaretin en yoğun olduğu sabahın ortasında ineceklerdi. İnsanların, etrafında dönen ejderhanın üzerinde ona bakarken nasıl işaret edip bağırarak haykırdıklarını hayal etti. Ejderha alçaldığında insanlar onun önünde dağılıp kaçışacaklardı. "Bütün gözler üzerimde olacak," diye mırıldandı Hest, hayaline kapılmış bir şekilde. Ejderhanın burnuna dokunmak için elini uzattı.

Ejderha, dokunmasından kaçmak için başını yana çevirdi. Bu olmazdı. "Ejderha, sana dokunduğumda kıpırdama." *Ejderha mı?* Bu olmazdı. Davvie, hayvanına cevap vereceği bir isim vermemişti. Hest bunu hemen düzeltecekti. "Sana bir isim vereceğim, benim olduğumu göstermek için özel bir isim." Kolay iş. Bir ata ya da köpeğe isim vermekten daha zor değil. "Artık senin adın Mavi Zafer. Mavi Zafer. Anladın mı ejderha? Artık sen benimsin,

Davvie'nin değil ve bana itaat etmeyi öğrenmelisin. Ben sana Mavi Zafer dediğimde bana gelmelisin. Ve sana dokunmak için uzandığımda kıpırdamadan durmalısın." Hest basit ve kararlı bir şekilde konuştu, duruşu ve bakışlarıyla hayvanı hakimiyeti altına aldı. Elini ejderhanın burnuna koyarken güven ve otorite yayıyordu.

Hayvanın gözleri daha hızlı dönüyordu. Derin altın kıvılcımlar, mavi ve siyahın oluşturduğu girdap içinde süzölüyor gibiydi.

"Böyle daha iyi, Mavi Zafer. Birbirimizi ne kadar çabuk anlarsak, bu o kadar kolay olur."

Parmak uçları hayvanın pullarına değdiği anda ejderha başını yana çevirdi, başını yüksekte tutarak Hest'e baktı. "Seni anlıyorum, insan. Sanırım sana da özel bir isim vereceğim." Canavarın ağzından düşük bir gürültüyle bu sözler çıktı.

Olağanüstü. Ama aralarında ne kadar çabuk bağ kurduklarının mükemmel bir işareti. Hest ejderhasına gülümsedi. "Sana yardım edeyim mi, Mavi Zafer? Bana Zafer'in Efendisi diyebilirsin. Ya da Gümüş Süvari."

Ejderha hâlâ ona bakıyordu, her ismi dikkatlice düşünüyordu. Gözleri gittikçe daha hızlı dönüyordu. "Hayır. Sanmıyorum," dedi ve gürleyen sesinde eğlence parladı. "Sanırım sana 'Et' adını vereceğim."

Sonra yaratık başını yana çevirdi, çenelerini genişçe açtı ve parlak dişleri ve rengarenk ağzı, bir yılanın saldırısı kadar hızlı bir şekilde Hest'e doğru geldi. Hest öfke ve korkuyla bağırarak geri atladı, ama dışarıdaki ejderhaların gürültüsü giderek yükseldi. Hest döndü ve buharlı banyoya daldı. Ejderha onun peşinden atladı ve Hest suya düşmeden önce bacağında keskin bir çekiş hissetti. Ejderha onu kıl payı ıskalamıştı.

Su çok sıcaktı, neredeyse kaynıyordu. Hest, su sıçratarak ve titreyerek yüzeye çıkmaya çalıştı. Gözlerindeki suyu silkeledi, burnundan çıkardı ve havuza doğru baktığında ejderhanın havuzun kenarında durduğunu gördü. "Seni seviyorum," dedi yaratık ve sesindeki eğlencenin tonu çok netti. "Sen çok lezzetlisin."

Hest derin bir nefes aldı ve buharlı suyun altına dalmaya hazırlandı. Korkunç bir anda, etrafındaki sudaki kırmızı girdapları gördü ve bunların anlamını anladı. Ejderha onu ıskalamamıştı. Bacağı kanıyordu.

Hayır.

Bacağı yok olmuştu.

Başına gelenlerin dehşetiyle çığlık attı. Tek bacaklı Hest? Başkalarının alay edeceği zavallı bir sakat Hest? "HAYIR!" diye bağırdı.

"Evet," diye gürledi Mavi Zafer.

Açık çeneler onun üzerine kapandı ve son çığlığı ejderhanın ağzının kırmızı ve sarı mağarasında yankılandı.

Saban Ayının 16. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Erek Dunwarrow ve Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug'dan Reyall,
Kuşların Bekçisi, Bingtown'a***

Reyall, Bingtown'daki Kuşların Efendileri yakında senden, yoğun bir inceleme ve değerlendirme için, kuşlar için tuttuğum notlar ve takma adlar da dahil olmak üzere tüm yetiştirme kayıtlarımı onlara getirmeni isteyebilir. Lütfen endişelenme. Onlara karşı tamamen açık olmanı ve saklamak istediğim hiçbir şeyin olmadığına güvenmeni istiyorum.

Şu anda size daha fazla bilgi vermek isterdik, ancak yapamıyoruz. Bu not size bir veya daha fazla Lonca ustası tarafından teslim edilecektir. Lütfen endişelenmeyin.

Gerçekten her şey yolunda ve umarız ki, Kuş Bakıcıları Loncası'nın üzerinde asılı duran şüphe bulutu dağıldığında her şey daha da iyi olacak.

Bize güvenin.

Erek

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Icefyre

Thymara, siyah ejderhaya bakarak neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştı. Yarım adım öne çıktı, ama Tats onu kolundan tutup geri çekti. "Acıdan deliye dönmüş," dedi Tats özür dilercesine. "O bizden biri değil, Thym. Her şeyi yapabilir."

Yaralı siyah ejderha başını geriye attı ve tekrar kükredi. Ağzının içi ve boğazı parlak yeşil renkteydi ve kırmızı çizgiler vardı. Başını indirdiğinde, ağzından kırmızı köpükler damladı ve kaldırım taşlarının üzerinde cızırdadı. Çılgınca dönen gözleriyle etrafındaki tüm insanlara baktı. Thymara, çıkardığı seslerin acıdan mı yoksa yaklaşanlara tehdit mi olduğunu anlayamadı. Anlayabildiği tek kelime bile yoktu. Yarı katlanmış kanatları yırtık pırtık ve parçalanmıştı. Bazı yırtıklar eski görünüyordu, ama yenileri de vardı. Hem sağlıklı hem de hırpalanmış görünüyordu. Başını kaldırıp tekrar kükredi. Sonra başını öne eğip yana doğru salladı.

"Ona yardım edemez miyiz?" Thymara bu sözleri söyledi ama tekrar öne çıkmadı. Ejderhalar alarm verdiğinde, bakıcıları her yönden koşarak gelmişti. Thymara, Mercor ve diğer ejderhaların siyah davetsiz misafiri kovacaklarını düşünmüştü, ama onu yere inmesine izin vermişlerdi.

"Icefyre." Sintara, kraliçesine uzanırken onun adını doğruladı. "Ondan uzak dur. Sanırım deli."

Tüm bakıcılar dünyanın en yaşlı ejderhasına bakmak için toplanmıştı, ama makul bir mesafede durmuşlardı. Mercor, Sestican ve Sintara yerdeydi. Onlar bile siyah ejderhaya saldırı mesafesine yaklaşmamıştı. Diğerleri renkler ve kanatlar fırtınası içinde başlarının üzerinde daireler çiziyordu. Bakıcılar birbirlerine baktılar, ama kimse ona yaklaşmadı.

Ve kaosun ortasına Heeby ve Rapskal geldi, dönen ejderhaların arasından çorbaya düşen köfte gibi düştü. Kırmızı ejderha çirkin bir şekilde yere indi ve binicisi omzundan kaydı.

Tats acı içinde inledi.

"Ne düşünüyor?" Thymara kimseye sormadan sordu. Kuyuda geçirdikleri geceden beri Rapskal'ı uzak tutmuştu. Yemek yerken ya da bir işi birlikte yaparken, eski haline dönmüş gibi görüldüğü anlar olmuştu ve Thymara, eskisi gibi arkadaş olmalarını yürekten dilemişti. Ama sonra, ona tamamen yabancı biriymiş gibi davranarak, tutsakların ejderhalar tarafından öldürülmesini isteyen anlar da olmuştu. Ya da şu anda olduğu gibi, abartılı ve hayali kıyafetler giyerek aralarına daldığı anlar. Rapskal, eski cephanelikte bulunduğu mızrak uçlarından birine ağır bir sap takmış ve siyah ejderhanın etrafında yavaşça daireler çizerek onu havada sallıyordu. Elderling tuniği ve pantolonunun üzerine giydiği pul zırh, yürürken hareket ediyordu ve Thymara'ya, bu hareketi teşvik etmek için bilerek kalçalarını salladığı izlenimi verdi. Etkili olmuştu. Güneş ışığı zırhın üzerine vurup yansıyarak onu siyah ve altın renginde parlatıyordu. Heeby de ona uyan bir zırh giymişti. Zırhın üzerinde bir su tulumu ve belki bir boynuz gibi görünen bir şey asılıydı. Thymara, zırhın üzerinde sallanan diğer eşyaları tanıyamadı. Kızıl ejderha, Rapskal'ı takip etmek için zıplarken, kendinden çok memnun bir şekilde tıklar tıklar sesler çıkarıyordu.

Rapskal, kükreyen ve inleyen ejderhanın etrafında bir tur attıktan sonra, onun tam önünde durdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Tats.

"Rapskal, hayır!" diye bağırdı Thymara, ama o bu isme tepki vermedi ve Thymara ona Tellator diyemedi.

Rapskal korkusuzca kükreyen siyah ejderhanın yanına yürüdü, önünde diz çöktü ve başını eğdi. Onu gören siyah ejderha, inlemeleri aniden kesildi. Rapskal başını kaldırdı ve sesi net bir şekilde duyuldu. "Kelsingra sizi hoş geldiniz, Yüce Efendi! Size nasıl hizmet edebiliriz?" Geniş bir kol hareketi ile koruyucuların ve gemi mürettebatının oluşturduğu dış çemberi işaret etti. "Ben Rapskal, muhteşem kızıl kraliçe Heeby'nin Elderling'iyim. Ben ve tüm Elderling arkadaşlarım sizi Gümüş Kuyu'ya götürmek ve içmenizi izlemek için onur duyarız. Hamamlar sizi bekliyor ve her bir muhteşem pulunuzu sevinçle temizleyecek hizmetkarlar! Kelsingra ejderhaları buraya gelmenize izin verdiğine göre, Kelsingra Elderling'leri size hizmet etmeye hazırdır. İhtiyar Ejderhalar, bize neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, biz de hemen yerine getirelim."

Sessizlik, onun sözlerinin ardından geldi. Kara ejderha onu dikkatle süzdü. Rapskal, yüzünü korkusuzca kaldırarak selamlamaya devam etti. Sonunda yaratık konuştu. "İnsanlar bana Icefyre der. En azından burada bir kişi, türünüzün eski nezaketini hatırlıyor!" Bakışları ejderhalar ve insanları süzdü. "İhanet yüzünden zehirlendim. Bunu bana insanlar yaptı, ölümle dolu şişman sığırlarla beni tuzağa düşürdüler. Gümüşünüz varsa, beni oraya götürün. Ama ben buraya Elderling'lerin övgüsünü ya da gümüşü aramak için gelmedim, her ikisini de kabul ederim. Bu isme layık ejderhalar hala yaşıyor mu, ejderhaların etini yemek için onları öldürenlerden intikamımı alacak biri var mı diye bakmaya geldim."

Rapskal ayağa kalktı ve mızrağını havaya kaldırdı. "Bu şanlı davaya hizmet etmek için başka kimse kalkmazsa, ben giderim. Korkusuz Heeby ve ben gökyüzüne uçup ejderhalara elini kaldıran herkesi öldüreceğiz."

Mercor konuştu. "Sizi Gümüş'e götüreceğim ve doyasıya içebilirsiniz. Sonra siz *ejderhalar* dinlenip herkes toplandığında intikam hakkında konuşuruz." Altın ejderhanın bakışları toplanan Yaşlılar üzerinde dolaştı ve Rapskal'da durdu. "Ejderhalar adına konuşma, Rapskal. Heeby adına bile. Ejderhalar bu suçun ağırlığını sadece kendileri yargılayabilir ve bunun ejderhalara karşı bir isyan mı, yoksa otlayan hayvanları kendilerine ait sayan aptal çobanlar mı olduğunu sadece ejderhalar belirleyebilir."

Mercor'un sözleri kara ejderhayı sakinleştirmek yerine öfkesini daha da körükledi. Başını yüksekçe kaldırdı, gözleri altın ejderhaya dikilmiş, dönüyordu. "İnsanlar avlandığım yeri biliyorlardı ve kasten zehirli sığırları oraya bıraktılar. Yedikten sonra uyudum, uyandığımda hasta ve güçsüzdüm. Sonra beni yakalamak için ağlarla, kanımı akıtmak için mızraklarla ve kanımı toplamak için leğenlerle geldiler. Beni sığırları yediğim için öldürmek istemediler. Bir ejderhanın avı olmasını umarak sığırları zehirlediler! Ama ben onların sandığı kadar zayıf değildim. Birçoğunu öldürdüm! Ve daha fazlasını öldüreceğim!"

"Sadece yaşarsan," dedi Mercor sakın bir şekilde. "Önce zehre karşı güç vermemiz lazım. Gümüş'e bu taraftan."

Mercor dönüp uzaklaştı. Icefyre, toplanan insanlara, Yaşlılara ve ejderhalara kötü bakışlarla baktı. Sonra Mercor'u takip etmek için döndü. Diğer ejderhalar onların arkasına düştü ve bekçiler geçit için yol açtılar. Heeby Rapskal'a baktı ve sonra

diğerlerinin peşinden gitti. Rapskal olduğu yerde kalakaldı. Hafifçe sersemlemiş görünüyordu.

Dönen ejderhaların oluşturduğu girdap yer değiştirdi ve Thymara, onların Gümüş rezervuarının yakınına inip orada konseylerini toplayacaklarını düşündü. Bekçiler ayakta kalarak birbirlerine tedirgin tedirgin baktılar. Sessizlik ve durgunluk içinde Tintaglia indi. Mavi kraliçe gücünün çoğunu geri kazanmıştı, ama hala etten yoksundu. O inerken Malta aceleyle ona doğru koştu. Ejderhası gibi, Elderling kraliçesi de hala iyileşiyordu, ama Thymara onun kusursuz bakımına gülümsemek zorunda kaldı. Bekçilerin çoğunun giydiği tunik ve pantolon yerine, dökümlü kollu, uzun bir elbise giymişti. Yüzü hala zayıftı, ama saçları titizlikle kıvrılmış bukleler halinde başının üstüne toplanmış ve kızıl armasını çerçeveliyordu. Yüzü, çocuğunu kurtaran ejderhayı hoş geldin diye karşılarken parlıyordu.

Tintaglia bu hoş geldin selamını hak ettiği gibi kabul etti. Icefyre'nin uzaklaşan alayını izledi. "Ben ölürken intikam için tek bir çılgılık bile atmadı," diye Elderling'e ekşi bir şekilde söyledi. "Ama ona bir karın ağrısı yaşatmaya kalkıştılar, şimdi tüm şehirlerini zehirle eritecek." Tiksintiyle burnunu çekerek ekledi, "Kibirli olsa da haklı. Ve ben de geri kalanlarına söyleyeceğim. Zamanı geldi. Chalced şehri yok edilmeli." Yaşlı ejderhasına bakarak ekledi, "Sen burada kal. Bundan sonra ne yapacağımıza sadece ejderhalar karar verecek." Malta şaşkınlıkla durdu ve Tintaglia ondan uzaklaştı.

"Harekete geçmeliyiz!" Rapskal, onları bir araya getirme çabasında kararlıydı. "Şimdi savaşa hazırlanmaya başlamalıyız!"

Thymara iç geçirdi ve Tats elini tuttu. Harrikin sesini yükseltti. "Savaş hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. İntikamımızı böyle mi alacağız?"

Rapskal başını sallayarak ona döndü. "Sana söylediğim gibi! Bu intikam değil. Kendimizi korumak için. Bize başka seçenek bırakmadılar!"

"Korkarım ki o haklı." Thymara, sakın ve mantıklı Alise'nin bu tavrı karşısında şok oldu. Bingtown'lu kadının yüzü savaş heyecanıyla parıldamaktan çok ciddiye. "Onun söylediklerini duydunuz. Bu, bir ejderhanın sürüler ve sığır sahiplerine saldırması ve onların öfkelenmesi meselesi değil. Bu, insanların ejderhaları etleri, pulları ve kanları için avlaması meselesi. Hepimiz Malta'nın hikâyesini duyduk. Tintaglia'nın acılarını gördük. Elimizdeki Chalcedalılar, bu yüzden geldiklerini itiraf ettiler ve şimdi başarısız oldukları için başkaları gönderilecek. Bu artık görmezden gelinemez." Yüksek sesle konuşmuyordu, ama sözleri netti ve bekçiler

etrafında bir daire oluşturmaya başlamıştı. Thymara, Leftrin'in kendisi kadar şaşırması görüldüğünü düşündü, ama onu kesmedi veya ona karşı çıkmadı. "Ejderhalar ve ne yapacakları konusunda konuşamam, ama en azından insanlar buna karşı çıkmalı."

"İnsanların sözlerine kulak asmazlar. Chalced, sınırlarımıza saygı göstermelerini ve gemilerimizi yağmalamayı bırakmalarını istediğimizde bizi hiç dinledi mi?" Hennesey kollarını göğsünde kavuşturarak ayakta duruyordu.

"O zaman savaş var! Kim benimle geliyor?" Rapskal sordu. Herkese baktı. Nefes alan var mıydı? Thymara nefes almadığını biliyordu.

Çantasından bir şey çıkardı, salladı ve başına geçirdi. Bir başlık. Kafasına göre şekillendirilmiş, kafatasını üst üste binen pullarla kaplayan ve onu çok daha az insan gibi gösteren bir miğfer. Kafasını salladı ve miğferin üzerinde papağan gibi bir taç dikildi. Thymara, ona daha da yabancılaşan bu görüntü karşısında gülmekle dehşetle nefesini tutmak arasında kaldı. "Savaşçı olmak isteyenler, beni silah deposuna kadar takip edin, hangi silahları tamir edebileceğimizi ve hangileri size uygun zırhları görelim. Bazı ejderhalarınız koşum takımlarını kabul edip sizi taşımaya razı olacaktır."

"Diğerleri kabul etmeyecek," diye Tats ekşi bir sesle tahmin etti. Öne çıktı. "Rapskal, biz savaşçı değiliz. Avcılıkta iyiyim ve biri bana elini kaldırırsa, ona karşı koyarım. Ama sen buradan günlerce uzak bir şehri saldırmaktan bahsediyorsun. Buraya ejderhaları avlamaya gelmeyi hiç düşünmemiş insanlarla dolu bir şehir. Bu tamamen çılgın bir fikir. Ejderhalar da savaşmak istediklerini henüz söylemediler. Bu kararın kendilerine ait olduğunu açıkça söylediler."

Rapskal başını eğdi. Bir süre dinledi, sonra nefes aldı ve kendinden emin bir şekilde etrafına baktı. "Icefyre içkisini bitirdi. Yakında tamamen iyileşeceğini düşünüyor. Diğerleri de Tintaglia'nın tavsiyesine uymaya karar verdiler. Düklerinin hüküm sürdüğü ana şehirlerine saldırın. Onlara ejderhaların, istedikleri gibi katledilebilecek nehir domuzları değil, Üç Diyar'ın, Toprak, Deniz ve Gökyüzü'nün efendileri olduğunu hatırlatın." Tats'a baktı ve Tellator'dan çok Rapskal'a özgü bir sesle şöyle dedi: "Tats, benimle birlikte gelir misin?"

Tats tereddüt etti, Thymara'ya baktı ve bir an için elini sıkıca tuttu, sonra bıraktı. "Seni yalnız bırakamam dostum. Ben de seninle geliyorum."

Hamamın ejderha kapıları açıldı ve Kalo dışarı çıktı. Hamamdan yeni çıkmış gibi görünüyordu, ama ağzının kenarında hala bir parça bağırsak sarkıyordu. Thymara, tüm üstünlük iddialarına rağmen, ejderhaların hiçbirinin bakıcısının yardımı olmadan kendilerini iyi temizleyemediğini düşündü.

"Davvie!" devasa mavi-siyah ejderha bağırdı. "Davvie, bana bir koşum takımı getir. Yarın şafakta uçacağız."

Davvie, Carson'ın uzanan elinden kaçarak öne çıktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama itiraz ederken pek de isteksiz görünmüyordu. "Kalo, o kadar çabuk hazır olamayız. Tamir edilecek silahlar var, öğrenecek çok şey var."

Ejderha küçümseyerek homurdandı. "Şimdi başlayın, ben çağırdığımda hazır olacaksınız. Bizimle gelenler yolda öğrenir. Icefyre Gümüş'ten içti. Hızla iyileşiyor. Avlanıp yemek yedikten sonra, Chalced Dükü'nden intikamımızı alacağız. Ben Icefyre ile uçacağım. Hazır olun ya da olmayın, size kalmış. Bu ejderhaların işi. Şafak vakti uçuyoruz."

Davvie ona baktı. "Banyodan sonra avlanmaya gideceğini sanmıştım . . ." diye itiraz etti zayıf bir sesle.

"Şimdilik yeterince beslendim. Cephaneliğe, çabuk. Oradaki renkleri ilk seçen ben olmak istiyorum." Kalo, bekçisini hiçe sayarak uzaklaştı.

Sintara, Icefyre Gümüş Kuyudan su içerken diğerlerini izledi. Tintaglia, siyah ejderhayı diğer erkeklerle karşılaştırır gibi dikkatle inceledi. Diğerlerinden kesinlikle daha büyüktü, ama eş seçerken en önemli kriterin bu olmadığını biliyordu. Gözlerini kaldırıp banyolara doğru baktı; Kalo'yu mu arıyordu? Sintara, yaşlı dişiyi taklit ederek onu Sestican'la karşılaştırdı, sonra Mercor'a baktı. Yaz ortası çiftleşme zamanıydı, ama seçimlerini değerlendirmek için hiçbir zaman erken değildi.

Icefyre sonunda başını kaldırdı. Ağzından gümüş rengi damlalar sarkıyordu. Kuyudan uzaklaştı, gerindi ve sonra kaldırım taşlarının üzerine uzandı. Başını ve kuyruğunu vücudunun ortasına doğru kıvırdı ve aniden uykuya daldı. Mercor ona doğru bir adım attı ve etrafındaki havayı kokladı. "Hastalandı ama çabuk iyileşecek," dedi altın ejderha.

Diğerlerine baktı. Sintara, en son ne zaman hep birlikte toplandıklarını hatırlamaya çalıştı. Nehrın diğer tarafında

nadiren bir araya gelmişlerdi. *Cassarick*, diye düşündü. *Gerçek ejderhalar olmadan önceki günlerde. Nehir kenarında yakalandığımız, çamurda yaşayıp leşle beslendiğimiz zamanlar.* Sonra Mercor onları bir araya getirmiş ve birlikte insanları Kelsingra'yı bulmalarına yardım etmeye ikna edecek bir plan yapmıştı. Kelsingra'da Elderlinglerin hazinesinin bulunduğu bir depo olduğunu ima ettiklerinde yalan söylüyor olduklarını sanmışlardı. İnsanlar için tüm şehrin büyük bir hazine olduğunu bilmiyorlardı.

Geçirdikleri günleri ve kat ettikleri mesafeyi, geçirdikleri değişimleri düşündü. Bekçilerini Elderlinglere dönüştürmüş, kendilerini beslemeyi, uçmayı ve avlanmayı öğrenmişlerdi. Ejderhalar olmuştu. Peki ya yarın?

"İnsanlarla savaşağız," dedi Mercor ciddiyetle. "Gerçekten başka seçeneğimiz yok." Tintaglia'ya baktı. "Bunu daha önce yaptın mı?"

O, ona tuhaf bir şekilde baktı. "Evet, kendi hayatımda yaptım. Ama ejderhaların hepsi bunu daha önce yaptı, hem de birden fazla kez. Bununla ilgili hiçbir anın yok mu?"

Sintara sessiz kaldı. Böyle bir anısı yoktu. Mercor bir süre düşündü, gözleri sanki yıllar ve hayatlar boyunca geriye doğru dönüyormuşçasına dönüyordu. "Birkaç tane var," diye itiraf etti. "Ama anılarımız eksik. Bizim durumumuzda çok kısa bir süre geçirdik ve sen bize onları dönüştürmemize yardım ettiğinde, sen birçok yılanın arasında tek bir ejderhaydın. Elinden geleni yaptın, ama biz senin ve Icefyre gibi ejderhalar değiliz. Ve bizim Elderling'lerimiz de senin hatırladığın gibi değiller. Onlar yeni yaratıldılar ve kendilerinden öncekilerin anılarını keşfediyorlar. Nasıl savaşıacaklarını ya da savaşımızda bize nasıl yardım edeceklerini bilmeyecekler." Ona ciddi bir şekilde baktı ve sordu, "İnsanlarla savaşmak ne kadar tehlikeli? Kendimiz ve koruyucularımız için?"

Büyük mavi kraliçe, onun böyle bir soru sormasına şaşırılmış görünüyordu. "Bunu dert edemeyiz!" diye tersledi. "İnsanlar bize karşı ayaklandı. Yaralarımı gördün! Onlardan neredeyse ölüyordum. Icefyre zehirlendi, ama ondan önce de insanlar onu ağlarla ve mızraklarla saldırmıştı. Bizi korkmamaları gerekirken korkmuyorlar ve korkmadıkları için bize saygı da göstermiyorlar. Uzaklara seyahat ettim ve insanlarla çok ilgim oldu. Bazıları bizimle konuşmaya çalıştığımızda bizi hiç anlamıyor; bizi aslan veya kurt gibi aptal hayvanlar sanıyorlar. Ya da kesilmeyi bekleyen inekler. Bazıları ise bizi görünce o kadar etkileniyor ki, aptalca tapıyorlar. Cassarick'ten ayrılırken seninle birlikte gönderdikleri kişiler konusunda şanslıydın. Daha önce geçirdikleri değişiklikler, onları sana uygun yoldaşlar haline getirmiş gibi görünüyor.

"Peki ya gideceğimiz yerde karşılaşacağınız insanlar? Onlar, tanıdığınız insanlara hiç benzemiyorlar. Sizi öldürmeye çalışacaklar. Size selam vermeyecekler, sizinle konuşmayacaklar. Hayranlık duymayacaklar, sadece korkudan kaynaklanan bir saygı duyacaklar. Onları korku yönlendirecek ve tek düşünecekleri şey sizi öldürmek olacak. Ve onlar tarafından öldürülebilirsiniz. Onları zayıf ya da aptal olarak görmeyin. Kurnaz ve hainler ve fırsatını bulurlarsa sizi öldürecekler." Bakışları, sanki ona karşı çıkıyorlarmış gibi toplanan ejderhaların üzerinde dolaştı. Kendi sözleri öfkesini körüklüyordu.

"Burada kalıp onlardan saklanabilirsiniz. Ama onların dünyadaki yerlerini hatırlamalarını sağlamak için ne kadar uzun beklerseniz, kendinizi savunmak zorunda kaldığınızda size o kadar direnç gösterirler. Kullanmamız gereken yerleri, yuva yaptığımız kumsalı ve yılanlardan ejderhalara dönüşmek için kullandığımız kil banklarını keşfedecekler. Onları bulacaklar ve bize karşı güçlendirecekler. Onlar için savaşmak zorunda kalana kadar beklemek mi istiyorsun? Gelip yuvalarımızı ve yumurtadan çıkmamış yavrularımızı yok edene kadar beklemek mi?" Renkleri parlamıştı ve Sintara zehir bezlerinin çalıştığını görebiliyordu.

Mercor sorusunu sakın bir şekilde sordu. "Koruyucularımız. Yaşlılarımız. Onları savaşa götürürsek, diğer insanlar onları da öldürmeye çalışacak mı?"

Tintaglia, Mercor'un sorusunun aptallığına şaşırılmış görünüyordu. "Tabii ki öldürecekler! Ve büyük olasılıkla önce onlara ateş edecekler. Yaşlılarınız da bizim zehirimize olduğu kadar onların silahlarına da daha savunmasız olacaklar. Saldırımız koordineli olmalı. Bir ejderha bir şehre saldırdığında istediğini yapabilir. Ama birlikte savaşa uçtuğumuzda rüzgarı, yok etmek istediğimiz hedefleri ve zehrin başka bir ejderhaya veya onun Elderling'ine sıçramasını nasıl önleyeceğimizi düşünmeliyiz. Yani, koruyucularınızı savaşa götürürseniz, hayatta kalmalarını istiyorsanız onlara dikkat etmelisiniz." Düşünür gibi bir süre durakladı. "Ama savaşta çok faydalılar. Eğer yerde yakalanırsanız, bizimle birlikte savaşsınlar. Gözleriniz bir düşmana odaklanmışken, arkadaki düşmanı fark edip sizi uyarabilirler. Bir seferde sadece birini öldürebilirler, ama yine de faydalıdırlar." Bir süre durakladı ve sonra ekledi, "Bazen onları yalnız bırakmaktansa yanınızda götürmek daha insancıl olabilir. Eğer geri dönmezseniz, yas tutacak ve sonunda öleceklerdir." Gümüş kuyuya doğru yürüdü. İçmek için başını eğdiğinde, "Bu, her ejderhanın kendisi için vermesi gereken bir karar" diye ekledi.

"Şafakta uçarlar," dedi Leftrin. O ve Alise, Tarman'ın korkuluğuna yaslanmış, çay içip hiç durmayan nehre bakıyorlardı. "Bence biz de yarın gitmeliyiz."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Yarın mı?"

O başını salladı. "Canım, Reyn son kuşunu gönderdi, ama böyle haberler o küçük kanatlara bırakılamaz. Ayrıca kuşun iyi eğitilmiş olduğunu da sanmıyorum, çünkü onu serbest bıraktığında rastgele uçtu. Hayır. Ejderhalar uçtuğunda Tarman da gitmeli. Ejderhalar bunun ejderhaların işi olduğunu söylüyorlar, ama Chalced bunu Bingtown ve Rain Wilds'ın bir saldırısı olarak görebilir. Cassarick'e gidip onları uyarmalıyız, böylece oradan haber gönderebilirler. Tüccarlara her türlü olasılığa karşı hazırlık yapma şansı verilmeli."

Alise'nin dünyasını temellerinden sarsan bir günün güneşi batıyordu. Dün, hayatı rutin bir şekilde akıyordu. Geceleri Leftrin yine kollarındaydı, inceleyecek büyüleyici bir şehir ve önünde bir ömür boyu faydalı görevler vardı. Sonra Icefyre gelmişti, bir zamanlar ejderhaların olduğu gibi bir ejderha. İnsanların ihanetiyle ilgili suçlamaları ve intikam çağrısı verimli toprağa düşmüştü. Bir şeyler yapılması gerektiğini kabul etmeye hazırdı, ama ejderhaların Chalced'i yok etmeye bu kadar çabuk karar vermelerine dehşet duymuştu. Çünkü bu onların açıkça ilan ettikleri amacıydı. Alise ve Leftrin, Tintaglia'nın diğer ejderhalara savaşın gerekliliğini vaaz ettiğini, tıpkı Rapskal'ın bekçileri kışkırtmaya çalıştığı gibi, şüpheleniyorlardı. Ve bekçiler! Gençler savaşa gitme fırsatını ne kadar da seve seve yakalamışlardı. Silah deposuna koşmuş, zırh ve savaş renkleri seçmiş, eski silahları onarmak için gayretle çalışmışlardı. Sylve ona gelip, ejderha koşum takımlarını ve zırhlarını anlamalarına yardım etmesi için yalvarmıştı. O da gitmiş, eski duvar resimlerinin çizimlerini yaptığı eskiz defterini yanına almış ve ejderhaların eskiden savaşta nasıl giyindiğini göstermek için çizimlerini örnek olarak kullanmıştı. Çizimlerinin hayat bulmasından duyduğu hayranlık ile genç Elderlinglerin kendi hayatlarını tehlikeye atmalarına yardım edeceği için duyduğu dehşet arasında kalmıştı.

Ve öldürmek.

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Koruyucular ne zaman öldürmeye muktedir olmuştu? Neye bulaştıklarını anlamıyor muydular? Bingtown'u işgal eden Chalcedeans'ın anıları zihninde canlandı. Baskın ve yağmalamaların ardından geçen günlerde yanmış depoların kokusunu tekrar duydu. Annesi ve tüm ailesi

ailesi ilk saldırıda, gecelikleriyle öldürülmüştü, en küçüğü bile, üç yaşındaki bir kız çocuğu. Alise, annesiyle birlikte cesetleri bulmak, bir arabayla evlerine götürmek ve cenaze için yıkamak için gitmişti...

"Alise? Yarın gitmemiz gerektiğine katılıyor musun?" Leftrin elini tuttu ve nazıkçe çekerek bakışlarını kendine çevirdi. Alise çok uzun süre sessiz ve dalgın kalmıştı. Leftrin, Alise'in yine taş gibi anılarına daldığını düşünerek endişelenmişti. Alise, çok daha karanlık bir yerde bulunduğunu ona söylemeyecekti.

"Ejderhalar haklı. Eski söz doğru. 'Er ya da geç, Chalced ile savaş kaçınılmazdır.' Orada tek bildikleri şey bu. Onların bize savaş açmasından, bizim onlara savaş açmamız daha iyi. Yarın ayrılmak sorun değil, canım. Toplayacak pek bir şeyim yok. Son zamanlarda Tarman'da o kadar çok zaman geçirdim ki, eşyalarımın çoğu senin kabinde."

"Bizim kabinimiz," dedi ve gülümsedi. "Artık bizim evimiz. Keşke sana önümüzdeki yolculuktan daha keyifli bir yolculuk sunabilseydim. Mürettebat güvertede barınaklar kuracak ve kölelerin yarısından fazlası burada yeni bir hayat kurmaya karar verdi. Diğer köleler Trehaug'a geri götürülmek istiyor. Ama bazılarını geride bıraksak bile, mutfak her zaman kalabalık olacak. Hava yumuşadığına sevindim. Yolcularımızın yarısı güvertede uyumak zorunda kalacak."

"Eminim bir şey olmaz. Kabine çekilip seninle biraz yalnız kalabildiğim sürece idare edebilirim. Tarman'la tekrar seyahat etmeyi de çok istiyorum. O, bu 'duygusuz' denizcilere gerçek bir yaşam gemisinin ne olduğunu gösterecek." Tarman'ın korkuluğuna elini okşayarak, sanki bir ejderhayı okşuyormuş gibi. Leftrin, gemisinin zevkle titrediğini hissederek hayretle başını salladı. Elini durdurup daha alçak bir sesle ekledi: "Ama Hest'in yanında olmayı hiç istemiyorum. Onu görmem gerektiğini biliyorum, sen de öyle. Sana söz ver, onun seni şiddete kışkırtmasına izin vermeyeceksin."

"Ben mi? Benim gibi sakın bir adam mı?"

Gömleğinin kolunu tutup hafifçe salladı. "Seninle dalga geçmiyorum, Leftrin. O adamın kibri sınır tanımıyor. Kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın, o dünyayı sadece kendisiyle ve kendi istekleriyle ilişkilendirerek görüyor. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmedin. Her durumda, her zaman kendi lehine bir yol bulur. Bundan da bir çıkar sağlayacaktır. Kendisi için bir avantaj. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Şey..." Leftrin tereddüt etti ve Alise ruhunda bir korku hissetti. Onun bakışlarını karşıladı, dudaklarını ıslattı ve ekledi, "Hest'i nakletmek, aslında bizim sorunumuz olmayabilir."

"Muhafızlar ona burada sığınma hakkı vermediler, değil mi? Kiminle konuştu? Onlara haber vermeliyiz! O adam her yalanı inandırıcı hale getirebilir! Sedric, Hest'in burada kalacağını biliyor mu?" Korkudan midesi bulandı.

"Hayır. Öyle bir şey yok, canım. Aslında, bunu sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Harrikin, esirleri gözetleyenlerin başındaydı. Kapılarda her zaman en az iki muhafız bulundururdu. Birkaç esirin, sıkı gözetim altında yürüyüşe çıkmasına izin verirdi, ama Chalcedean avcıları ve Tüccar Candral'ı sıkı kontrol altında tutardı."

Kız kaşlarını çatarak başını salladı. "Peki Hest?"

Leftrin dudaklarını yaladı, paylaşmak zorunda olduğu haberden açıkça rahatsızdı. "Hest kayıp." Haberi pat diye söyledi ve aceleyle ekledi, "Bu gece sayım yapıldığında ortada izine rastlanmadı. Davvie onu gören son muhafızdı. Onun kuleye çıkıp pencereden dışarı bakmasına izin verdi. Sedric ve Carson, onu en son ikinci katta gördüklerini doğruladılar. Kavga ettiklerini ve kavganın fiziksel hale geldiğini itiraf ediyorlar, ama onu orada bırakıp Icefyre'nin saldırısı sırasında oradan ayrılmışlar. Muhafızlar görev yerlerinden ayrılmamışlar, ama dikkatleri dağılmış. Hest merdivenlerden inip hamama girip saklanmış ve herkes Rapskal'ın konuşmasına dalmışken kaçmış olabilir. Nasıl olduysa, Hest kayıp."

Alise midesi bulandı. Hest. Hest, hazineyi aramak için şehrinde serbestçe dolaşıyordu. Alise, gezinti sırasında bir köşeyi dönüp aniden onunla karşılaşabilirdi. Bir anlık ürpertici bir korku hissetti. Sonra tekrar düşündü ve Leftrin'e gülümsedi. "Hazine avına çıkmış, taşıyabileceği kadar hazine toplamaya çalışıyordur. Ama çok geçmeden, şehirdeki tek yiyecek kaynağının bizde olduğunu öğrenecektir. Ve bu teknenin yarın ayrılacağını bir şekilde öğrenirse, o tekneye binmek isteyecektir. Kelsingra'da gereğinden fazla kalmak isteyeceğini sanmıyorum." Nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Eninde sonunda onunla oturup istediğimi alacağım. Ama o zamana kadar onun için endişelenmeyeceğim."

"O zaman ben de gitmeyeceğim," diye söz verdi ve onu kendine çekti. Sonra güneşe baktı ve içini çekti. "Git eşyalarını topla. Ben burada kalmam gerek. Mürettebat bu gece için erzak yüklüyor. Sabah yolcularımızı aşağı indirecekler."

Odasına kapıyı açtığı anda onun farkına vardı. Rapskal yatağının kenarında oturmuş onu bekliyordu. Uzun koridordan odaya sızan ışıqla olduğu yerde durdu. İçinde bir ihtiyat uyandı ve ona karşı bu kadar temkinli davranmasına neden olan koşullara karşı bir nefret dalgası hissetti.

Odaya girerken ışıqla daha da güçlendi. "Uyumaman gerekmiyor mu?" diye sordu ona, sesi gergindi.

"Yarın gitmeden önce seni görmek istedim. Ne kadar süreliğine gideceğimi bilmiyorum. Ya da geri döneceğimi. Son bir geceyi birlikte geçirebiliriz diye düşündüm. Senden bir taahhüt istemiyorum, sadece son bir gece."

Thymara ona baktı. Çok yakışıklı görünüyordu. Uzun saçları parlayana kadar taranmış ve yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Bu, yüz hatlarını ortaya çıkarmış ve onu, bildiğinden daha yaşlı göstermişti. Ama yüzü, onunla birlikte keşfe çıkan çocuksu Rapskal'ın yüzünden çok değişmişti. Çenesi daha güçlü, yüz hatları daha düzgündü. Heeby onu ona uydurmak için kırmızıya boyamıştı, ama pulları küçük bir balığın pulları kadar ince ve esnekti. Giydiği tunik altın ve kahverengiydi ve geniş omuzları tunikle dolmuştu. Diğer bekçilerden farklı bir kas yapısı vardı, vücudu işinin gücünü göstermek için değil, kasıtlı olarak şekillendirilmişti. Gözleri ona mavi parlıyordu.

Ona baktığını fark etti. Yüzünde çok yavaş bir gülümseme belirdi. Elini kaldırdı ve parmağını ona doğru kıvrırdı.

"Hayır," dedi kız. "Odama girmeni istemiyorum, Tellator."

"Thymara, lütfen. O gece sert davrandığımı biliyorum. Gerekliydi. Eğer kuyuya inmen için ısrar etmeseydim ne olacağını bir düşün. Bu, bizim için Gümüş'ü bulmandan çok daha önemliydi. Kendini buldun. Kim olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu yeniden keşfettin..."

"Kes şunu." Hızla makyaj masasındaki çantaya yürüdü, çantayı açtı ve ay yüzlü kolyeyi çıkardı. Dokunduğu anda kolye parladı. "Bunu yanına almalısın."

"Bu senin."

"Benim değil; hiç benim olmadı ve istemiyorum. Ben Amarında değilim ve Amarında olmak da istemiyorum."

Adam kıpırdamamıştı. "Benim için Amarında olmak zorunda değilsin. Bu hayatta, Amarında'yı sevdiğimi fark etmeden çok önce Thymara'yı sevmiştim."

Odayı geçti ve adam kolyeyi almaya hareket etmediğinde, kolyeyi adamın kucağına bıraktı. Adam onun bileğini yakaladı. O, adamın tutuşuna karşı direnmedi

sadece, "Eğer şimdi bırakmazsan, yüzüne tüm gücümle vururum," dedi.

Adam eğlenerek burnundan hava üfledi. "Deneyebilirsin, ama bana asla isabet etmez." Adam kadının bileğini bıraktı ve kadın geri çekildi.

"Sen Rapskal değilsin," dedi titrek bir sesle, sesinin boğazında düğümlenmesinden nefret ederek. "Rapskal böyle davranmazdı. Benimle böyle konuşmazdı. Rapskal tuhaf ve aptaldı, ama aynı zamanda dürüst ve onurluydu. Ve evet, onu seviyordum. Seni sevmiyorum."

Gözleri, ondan uzaklaşan kızın peşinden gitti. "Ben Rapskal'ım. Her zaman Rapskal oldum."

"Sen Rapskal'dın. Artık başka birisin. Rapskal bana asla böyle konuşmazdı, asla hileye başvurmazdı ya da duygularımı kullanarak beni kurcalamazdı

"Herkes değişir," dedi, sözünü keserek.

Ona baktı. Gözyaşları doldu, ama Tellator'un önünde ağlamayacaktı. Rapskal, onun kaybından dolayı ağladığını anlardı. Tellator bunu kadınsı bir zayıflık olarak görürdü. Kalbi mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı ve içindeki Amarinda'nın, onun gözyaşlarına nasıl tepki vereceğini tam olarak bildiğini fark etti. "Herkes senin gibi değişmez. Rapskal seni hayatına aldı ve sen onun gibi oldun. Ama o taşa hiç dokunmasaydı, asla senin gibi olmazdı. Büyür ve değişirdi ama..."

"Saçmalıyorsun!" diye güldü. "Senin istediğin gibi büyümem ve değişmem mi gerekiyordu? Ben bir bitki miyim, kesilip budanıp saksıda tutulacak? İstediyin bu mu? Tamamen kontrol edebileceğin, kim ve ne olacağını tam olarak sen belirleyeceğin biri mi? Bu nasıl adil olabilir? Bana olan sevgin ne tür bir sevgi ki, her zaman aynı kalmamı istiyorsun? Eğer bir ejderhayı yetiştirmeseydin, şu anda olduğun kadın olmazdın. Bu, senin değişimlerinin yanlış olduğu anlamına mı geliyor? Geri dönüp Cassarick'ten ayrıldığımız çünkü Thymara olabilirsin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. Derin bir nefes aldı. Adamın sözleri taş yağmuru gibiydi. O kadar hızlı konuşuyor, mantığını o kadar çabuk kuruyordu ki, onun mantığındaki hatayı bir düşüncede fark ettiğinde, adam on düşünce ötesine geçmişti. Sesi alçak ve mantıklıydı, ama kadın onun sözleriyle hırpalanmış hissediyordu. Hızlıca konuştu. "Buraya benimle birlikte gelen Rapskal ile konuşmak için her şeyi verirdim. Onu kucaklayabilmeyi dilerdim.

Son bir kez. Çünkü artık onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum, sen geri dönsen de dönmesen de.

Kollarını açtı. "Buradayım, Thymara. Şu anda buradayım ve hep buradaydım. Büyümek ve değişmek istemeyen sensin. Ağaçların tepesinde koşuşturan ve babasının kurallarını kabul eden kız olarak kalmak istiyorsun. Ailen tüm kararlarını senin yerine verdi ve şimdi kendi başına kaldın, ama hala uzaklaşıp kendi kararlarını veremiyorsun. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorsun, Thymara. Ama değişmeyen şeyler ölür. Ölümünden sonra bile değişim olur. İmkansızı istiyorsun. Ve arkadaşlarından imkansızı istemeye devam edersen, onlar büyüyecek, değişecek ve seni geride bırakacaklar. Şu anda tam da bu durumdasın, her zaman ayrı ve yalnız duruyorsun. İstedğin bu mu? Hayatının geri kalanını yalnız geçirmek mi? Büyümek için bu yolu mu seçiyorsun? Jerd'in sana bakışından çok öfkelenirdin, ama gerçekte ne bekliyordun ki? O yeni bir hayata adım atıyordu. Sen ise atamıyordun.

Nefret dolu, acı gözyaşları döküldü. Onun gerçekleri çarpıttığını, söylediklerinin doğru olmadığını biliyordu, ama sözleri yine de onu incitti. Onunla konuşmayı bıraktı. Tellator'dan kendini savunmayı bıraktı. "Onu boğdun," dedi alçak ve vahşi bir sesle. "Onu aşağı çekip boğdun."

Ona başını salladı ve gözleri sertleşti. "Benim aptal ve çocuk gibi olmamı istiyorsun, değil mi? Beyinsiz bir sincap gibi gevezelik etmemi, elini tutup yanında koşmamı ve seni bir kadın, kendimi bir erkek olarak görmememi istiyorsun. Neden bunu isteyeyim ki? Diğer bekçiler bana ve ejderhamı saygı duymaya başladı. Söylediklerini dinle! Senin sevgini kazanmak için, aptal, şişko Heeby'nin bekçisi, gülünç Rapskal olarak kalmam mı gerekiyor? Bunu mu söylüyorsun?"

Onun sözleri onu incitti. "Öyle demedim," diye itiraz etti. "Her şeyi çarpıtıyorsun."

"Hayır. Ben sadece olayları olduğu gibi görmeni istiyorum. Aptal, beceriksiz, herkesin alay konusu olan bir çocuğu mu sevmek istiyorsun? Yoksa seni koruyup sana bakabilecek yetenekli bir adamı mı sevmek istiyorsun?"

Kız, onun sözlerinin saldırısı karşısında çaresizce başını salladı. "Rapskal hakkında böyle konuşma," dedi, sanki bir yabancıyla alay etmemesi için yalvarır gibi. Her şeyin bitmesini istiyordu. Onun gitmesini istiyordu, ama aynı zamanda bu korkunç, gereksiz kavganın anısını da hiç hatırlamak istemiyordu. Aniden her şey netleşti. "Sen onu sevmeye çalışmıyorsun.

Artık benimle konuşma. Beni Amarında olmaya ikna etmeye çalışmıyorsun; bu gece bacaklarımı açmam için beni ikna etmeye bile çalışmıyorsun. Şu anda sadece beni incitmeye çalışıyorsun. Beni incitecek her şeyi söylüyorsun çünkü seni hayatımda istemiyorum. Sevdığım Rapskal bana asla böyle bir şey yapmazdı. Ya da kimseye.

Yüzü değişti. Sadece bir anlığına. Sonra çenesi ve gözleri tekrar sertleşti ve kız, eski arkadaşını bir anlığına gördüğünün bir hile, bir aldatmaca olup olmadığını merak etti. Adam aniden ayağa kalktı. Ay kolyesi yere düştü, ama kimse fark etmedi.

"Buraya veda etmeye geldim," dedi sertçe. "Tek istediğim bacaklarını açan bir kadın olsaydı, Jerd şüphesiz bunu yapardı. Senin olması gereken kişi olmanı istedim, Thymara. Benim gibi bir adama yakışan bir kadın olmanı istedim. Ama sen vedamızı, kim olduğumla ilgili aptalca, çocukça bir tartışmaya çevirdin. Öyleyse, istediğin gibi olsun. Gidiyorum. Bu odadan, senden gidiyorum ve yarın bu şehirden gidiyorum. Ve eğer geri dönmezsem, eminim ki son veda etme şansını yine aptalca oyunlarına çevirdiğin için pişman olmayacaksın. Seninle daha fazla zaman kaybedemem. Yarın uçup, ejderhaları Chalced'e karşı intikamlarına götüreceğim. Ejderhaları avlayan insanlara son vereceğim. Bu senin pek umrunda değil gibi görünüyor.

Onun soğuk sözleri, onu kayalıklara çarparak yaraladı ve onun sert eleştirileriyle boğdu. O, sessizce kapıyı işaret etti. Gözlerinden yaşlar süzülürken, boğazına yükselen hıçkırıkları bastırmaya çalıştı. Adam kapıya doğru yürüdü, kız da iki adım geriden, ulaşamayacağı bir mesafede onu takip etti. *Ondan korkuyorum*, diye düşündü ve bu itirafla, vahşi, aptal, nazik, düşünceli Rapskal'a duyduğu aşkın artık sadece bir anı olduğunu anladı.

Koridorda döndü, gözleri sert ve mücevher gibi parlıyordu. "Bir şey daha var," dedi soğuk bir sesle.

Kapıyı onun yüzüne kapattı. Odayı geçip aynalı makyaj masasının önündeki küçük sandalyeye oturdu. Kendine, kanatlı Elderling Thymara'ya baktı.

Sonra gözyaşlarına kapıldı.

"Dawn," dedi Thymara alaycı bir şekilde. "Bence ejderhalar, 'Uyandığımızda ve canımız istediğinde' demek istediler."

"Güneşe ihtiyaçları var." Tats geç kalmalarını mazur gösterdi. "Ve gümüşü olabildiğince içmeleri çok önemli. Böylece daha hızlı ve daha uzun süre uçabilirler."

"Ve zehirleri daha da güçlü olacak," diye ekledi Thymara. "Sintara öyle söyledi. Tintaglia'nın hepsine ayrılmadan önce bol bol içmelerini tavsiye ettiğini söyledi."

Küçük grup sessizliğe büründü. Güneş öğleye yaklaşırken, güç nihayet Ejderhalar Meydanı'nın ortasında toplanıyordu. Tüm ejderhalar yola çıkıyordu. Heeby, Kalo ve Sestican gibi bazıları, özenle hazırlanmış koşum takımları seçmişti. Diğerleri ise, binicinin oturması için basit bir kayışla bağlanmayı isteksizce kabul etmişti. Sintara gibi birkaçı ise koşum takımını ve savaşta bir binici taşımayı reddetti. Sintara, Thymara'nın onunla birlikte gitme teklifini "Ayağımda dolanırsın" diyerek sertçe reddetti. Fente, Tats'ın ona eşlik etme konusundaki ateşli ricalarını büyük bir zevkle dinledi, ama sonunda onu da reddetti. Şimdi diğerlerini gizleyemediği bir kıskançlıkla izliyordu. Davvie çoktan Kalo'nun sırtına tünemiş, sanki Kelsingra'yı ve diğer bekçileri daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakınıyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Thymara onu izliyor ve tüm erkeklerin savaşa gitmeye neden bu kadar hevesli olduğunu merak ediyordu.

Reyn de gidiyordu. Tintaglia, tel ile birbirine bağlanmış metal plakalardan oluşan mücevherli bir zırhla göz kamaştırıyordu. Kendi indigo rengi pullarını ortaya çıkaran altın ve soluk gök mavisi renkleri seçmişti. Yanında Reyn, soluk mavi bir miğfer ve aynı renkte bir Elderling tuniği giymişti. Ona uyan zırh yoktu. "Zaten çok sıcak ve ağır olurdu. En azından bu sefer Tintaglia ile seyahat ederken, geçen sefer uçarken yaptığı gibi pençeleriyle beni ikiye bölmez." diyerek zırhı reddetmişti.

Ejderhayla ayrılışını hafife almaya çalışması, karısı Malta'yı ikna edemedi. Malta, onu bırakmaktan hoşnut değildi ve bunun sebebi sadece onun için endişelenmesi değildi. Hayır, kraliçeyi savaşa götüren kişinin kendisi olmak istiyordu. Ejderhasına yapılanlara olan öfkesi, tüm hikaye ortaya çıktıkça daha da artmıştı. Ayrıca, Chalced'den intikam almak için eski nedenleri ve onların elinden son zamanlarda aldığı yaralar da vardı. "İntikam benim olmalı! Chalced gemisinde geçirdiğim günleri ve onların merhametine kaldığım günleri hiç unutmadım. Çocuğumu öldürmeye çalıştıklarını da asla affetmeyeceğim!" Sadece bebeğinin ihtiyaçları onu şehirde ve yerde tutuyordu.

Jerd gitmek istememişti, ama Veras ısrar etmişti. Thymara ona acıyordu. Yüzü solgun ve tuhaftı, tüm saçları miğferinin altına saklanmıştı. Eski yaylarından birini sıkıca tutuyordu ve ok kılıfı av oklarıyla doluydu. Kraliçesinin yanında yere oturmuş, kusacakmış gibi görünüyordu. Sylve yanında duruyordu, daracık zırhının içinde her zamankinden daha zayıf görünüyordu. Harrikin ona bakakaldı, gözleri kalbi gibiydi. Ejderhası onu reddetmişti. Veras'a Jerd'in yerine kendisini alması için yalvarmıştı, ama kraliçe reddetmişti ve Ranculos bu fikre kıskançlıktan öfkelenmişti. "Sen burada kalacaksın," demişti bakıcısına ve Harrikin'in başka seçeneği kalmamıştı. Nortel gidiyordu ve Rapskal kadar memnun görünüyordu.

Hamamın merdivenlerinde, yedi eski köle, sanki bir kukla gösterisi izlemişçesine kaos ve ihtişamı seyrediyorlardı. Uzun süren kölelik, hepsinin zihinlerinde ve bedenlerinde derin izler bırakmıştı. Thymara, *Tarman'ın* gerçekten gittiğini ve onları burada yeni bir hayata başlamak için bıraktığını tam olarak anladıklarını merak ediyordu. Sadece birkaç kişi kendilerine sunulan Elderling kıyafetlerini giymişti. Diğerleri yıkanmış ve yırtık pırtık giysilerini onarmışlardı ve bunu yapmalarına izin verildiği için minnettar görünüyorlardı. Hâlâ kendi aralarında kalıyor ve çoğunlukla Chalcedean diliyle konuşuyorlardı.

Rapskal her yerdeydi, dolaşp bekçilere koşum takımlarını sıkmalarını veya gevşetmelerini söylüyor, her bekçiye su torbasını doldurup erzaklarını hazırlayıp hazırlamadığını soruyordu. Hareketleri ve soruları o kadar alışılmıştı ki, Thymara'nın kalbi kırılmak üzereydi. Tellator'un askerleriyle ilgilendiğini fark etti. Jerd'e binmesine yardım ederken ve Veras'ın üzerine yerleşirken onun yanında dururken onu sert bir şekilde izledi. Diğer muhafızlar da onu taklit etti.

Spit, Carson dahil kimseyi taşımayacağını ısrarla söylemişti. Bu konuda tartışmışlardı ve avcı gümüş ejderhaya koşum takmaya çalıştığında Spit ona tıslamıştı. Mercor araya girmişti. "Bu ejderhanın kendi karar vereceği bir şey," diye Carson'a ciddi bir şekilde uyarmıştı. Avcı Relpda'nın yanında durmuş, sırtında oturan Sedric'e bakıyordu. Çanlarla süslenmiş koşum takımının halkalarına sıkıca sarılmış ekipman çantaları asılıydı. Thymara, Carson'ın Sedric'in ihtiyaç duyabileceği her şeyi paketlediğini düşündü. Adamlar birbirlerine ciddiyetle baktılar. Carson, Sedric'in botuna dokunmak için elini uzattı, sertçe başını salladı ve sonra arkasını döndü. Sedric'in yutkunduğunu ve yüzünü kaldırıp uzağa baktığını gördü. Thymara, onlar için üzülen başını salladı.

"Kase ve Boxter?" diye sordu Tats'a.

"Gidiyorlar. Alum gitmiyor. Arbuc'un uçarken gösteriş yapmayı ne kadar sevdiğini bilirsin. Geriye takla atarken Alum'u düşürmek istemedi." Tats içini çekip başını salladı. "Şehirde bu kadar küçük bir grup olmak çok garip olacak. Özellikle Tarman ve esirlerin çoğu yokken."

Elini tuttu. "En azından birlikte olacağız," diye hatırlattı.

O ona bakmadı. Gözleri Fente'yi takip ediyordu. Fente parlak sarı bir koşum takımı seçmişti ve Tats onu ayarladıktan sonra ejderhası onu gönderdi. "Keşke ikimiz de onlarla gitseniz."

Malta yanlarına gelip durdu. Sessizce, Rapskal'ın Heeby'nin koşum takımından sarkan kayışlara tırmanıp, neredeyse kanatlarının arasında yüksek sırtlı bir eyere oturmasını izlediler. Yerine yerleşince, boynuzunu dudaklarına götürdü ve hassas bir şekilde yükselen notalar çaldı. "Tellator." Thymara bu ismi kendi kendine homurdandı ve tanıdığı çocuğu çalan Elderling'den gözlerini ayırdı. Heeby onun altında kendini topladı ve her zamanki gibi yavaşça kalkmak yerine, onu da yanında taşıyarak havaya sıçradı.

Bir sonraki anda, Thymara ve Tats, diğer ejderhalar havalanırken rüzgârın şiddetiyle sarsıldılar. Kanatlarının çırpınması kulaklarını sağır etti ve saçlarını yüzüne savurdu. Ejderhaların keskin kokusu burnunu tırmaladı ve sonra, birdenbire, sessiz meydana durmuş, ejderhaların üzerlerinde küçülmesini izliyorlardı. Gözlerindeki tozu silkeledi.

Malta sessizliği bozdu. "Tintaglia gitti, Reyn de onunla birlikte." Kucağındaki bebek hıçkırdı ve o dalgın dalgın onu okşadı. "İkisini birden terk etmelerini izlemenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim." Çocuğu kendine daha da yaklaştırdı.

Thymara onun sesli olmayan düşüncesini duydu. Kaç tanesi geri dönecekti ve ne zaman?

"Oh, Fente, dikkatli ol," diye mırıldandı Tats, gözleri uzaklaşan yeşil ejderhaya sabitlenmiş. Malta'ya döndü. "Chalced'in buradan ne kadar uzak olduğunu ya da oraya varmalarının ne kadar süreceğini bile bilmiyorum."

Malta başını salladı. "Bir ejderhanın bir yere uçuşmasının ne kadar sürdüğünü kimse bilmez. En azından yolculuğa başlamak için hava açık. Ejderhalar her gün avlanmak için zaman ayırmak zorunda kalacak ve geceleri karanlık olduğunda uyuyacaklar. Ama bu sefer nehirden takip etmek yerine düz yol alacaklar.

. Bu yüzden hiç fikrim yok." Derin bir nefes aldı. "Tarman bu sabah yolcularla dolu olarak yola çıktı, Tillamon da aralarında."

"Neden sen gitmedin?" diye merakla sordu Tats.

Kadın şaşırılmış göründü. "Burası artık benim evim," dedi. "Kelsingra, Yaşlıların şehridir. Bir gün Trehaug'u veya Bingtown'u ziyarette gidebilirim. Ya da belki ailem buraya gelir. Ama Ephron burada, kendi türünün arasında büyüyecek. Asla peçe takmayacak. Kelsingra bizim ait olduğumuz yer. Burası artık bizim evimiz."

"Benim de," diye itiraf etti Tats ve Thymara başını salladı.

Bahar güneşi uzaktaki ejderhaların üzerinde parıldıyordu. Alum da onlara katılmak için yanlarına geldi. Meydanda durmuş ejderhaların uzaklara uçuşmasını izleyen küçük, kederli bir grup vardı. Carson boğazını temizledi.

"Pekala. Yapacak işimiz var. Thymara'nın bize anlattığına göre, gümüşün gücü yüksekken kuyuyu kapatmanın bir yolunu bulamazsak, kuyudan tehlike çıkabilir. Rıhtım kendi kendine inşa edilmeyecek. Tekneler de

temizlenmeyecek." Gökyüzüne baktı. "Burada durup gün ışığını boşa harcamak mantıklı değil. Ne kadar erken başlarsak, o kadar erken bitiririz. Çalışmak zihni meşgul eder." "Carson işin içinde olduğu her zaman iş vardır," diye mırıldandı Tats ve

Thymara onaylayarak gülümsedi.

Saban Ayının 21. Günü

**Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı *Kuş Bakıcıları*
Loncası Üstatları, Trehaug Kuş Bakıcıları Loncası
*Üstatları, Bingtown***

Sevgili dostlarımız, selamlar.

Usta Kerig Sweetwater'ın önerisi üzerine, eski Kuş Ustası Cassarick ve ona yöneltilen ciddi suçlamalarla ilgili olarak büyük bir titizlik ve dikkatle hareket ettik.

Kümesinden gelen ve giden kuşların yakından incelenmesi, toplanan gelirlerin hesaplanması ve elinden geçen mesajların dikkatli bir şekilde ele geçirilmesi ve incelenmesi, göz ardı edilemeyecek kadar çok sayıda usulsüzlük ortaya çıkarmıştır. En iyi ihtimalle, bunlar Loncaya ait standartların tamamen göz ardı edildiğini, en kötü ihtimalle ise Loncaya ihanet ve Bağımsız Tüccarlar Birliği'ne ihanet olduğunu göstermektedir. Suçlarının tam boyutu henüz tespit edilememiştir.

Şu an için tüm yetkileri elinden alınmış, kuşlarına el konulmuş, çırakları doğru prosedürler konusunda yeniden eğitilmek üzere başka yerlere atanmış ve kalfalar, tanık oldukları usulsüzlükleri bildirmediği için azarlanmıştır. Bazıları sonunda Lonca'dan ihraç edilebilir veya kalfalık sürelerini uzatmak zorunda kalabilir.

Yolsuzluğun sadece Cassarick ile sınırlı olmadığına dair işaretler var. Bağlantılar netleştikçe, diğer kuş bakıcıları da sözleşme ihlali veya Lonca'dan ihraç suçlamalarıyla karşı karşıya kalabilir. Önümüzde zorlu bir dönem var, ama en azından bu fırtınanın en kötüsünü atlattık ve yakında daha iyi günlere kavuşabiliriz.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Ejderha Kararları

Thymara, onları sakladığı kesecikten çıkarırken garip bir utangaçlık hissetti. "Bana pek uymuyorlar. Pençelerim çok dışarı çıkıyor." Gün ışığında, eldivenler yeşil renkteydi. Üzerlerinde gümüşten hiçbir iz yoktu. "Çok esnekler, sanırım özellikle onun için yapılmışlar. Amarında."

"Ejderha derisini nereden bulmuşlar?" Harrikin yüksek sesle merak etti.

Thymara sessizce başını salladı. Tats bir tahminde bulundu. "Ölmek üzere olan bir ejderhanın özel bir hediyesi olabilir. Ya da ölü bir ejderhayı yutmakla görevli bir ejderhadan gelmiş olabilir."

"Bilmiyorum. Belki bir gün cevap anı taşlarından birinde bulunur." Thymara'nın aklına daha karanlık bir düşünce geldi. "Ya da düşmüş bir düşmandan alınmış olabilir. Kuyuya saldırmaya gelen ve yenilen bir ejderhadan."

"Amarında'nın sütunlarında aradın mı?" diye sordu Carson.

Yüzünün kızardığını fark etti. "Hayır. Sütunlarında gümüş işçiliği hakkında hiçbir şey bulamadım."

Geride kalanlar, eski köleler ve bekçiler, Gümüş kuyusunun etrafında toplanmıştı. Köleler hâlâ kendi aralarında takılıyorlardı, ama bekçilerin günlük işlerine ilgi duymaya başlamışlardı. Carson, bekçilerin yemeğini paylaşmak istiyorlarsa, işlerini de paylaşmaları gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Thymara, onların bunu tam olarak anladığından emin değildi. Ama hepsi daha az bitkin ve korkmuş görünmeye başlamıştı. Yardım istendiğinde yardım ediyorlardı, ama şimdiye kadar hiçbiri gönüllü olmamıştı. Bekçiler, gümüşü ve eldivenleri onlardan gizli tutmayı tartışmışlardı, ama sonunda bu konuda endişelenmemeye karar vermişlerdi

. Köleler Kelsingra'nın sırlarını kime söyleyebilirdi ki? "Sırların gerçekte ne olduğunu bilseydik," diye eklemişti Carson somurtkan bir şekilde.

Ejderhalar yokken Carson, Gümüş rezervuarı için etkili bir kapak tasarlamaları gerektiğini söylemişti. O ve Harrikin tepelerde devrilmiş ağaçlar aramış ve şans eseri büyük bir meşe gövdesi bulmuşlardı. Hepsi, kuyu kapağı yapmak için kereste levhalar kesip şekillendirmek için çalışmıştı. Kuyu ağzına uyan, dikdörtgenden biraz daha büyük, kaba bir tahta parçasıydı. Bu haliyle, kimsenin kuyuya düşmesini engelleyebilirdi, ama bundan fazlasını yapamazdı. Carson, Thymara'nın bunu güvenli bir şekilde kuyuya oturacak bir kapak haline getirebileceğini umuyordu.

Kuyudan çekilmiş bir kova gümüş, önündeki kaldırım taşlarının üzerinde duruyordu. "Sanırım eldivenleri giyip ellerimi gümüşe batırıp sonra... " Etrafındaki diğerlerine baktı. "Hiç kimse gümüş işleyen birinin anısını buldu mu? Onları iş başında gördü m ?"

"Gümüş eldivenler giyen insanlar gördüm, hala parıldıyorlardı. Ama ne yaptıklarını tam olarak göremedim. Bir heykelin yanında çömelmiş, heykelin kaidesine bakıyorlardı ve ben yanlarından geçerken konuşuyorlardı. Anıda," diye ekledi Alum, sanki açıklamak istercesine.

Thymara yavaşça bir eldivenin üzerine çizmeye başladı.

"Ya sızarsa?" Tats çılgınca sordu. "Ya ıslanırsa? Ya bizim anlamadığımız bir şey varsa, ona zarar verecek ya da öldürecek bir şey varsa?"

Kadın sabırla konuştu. "Daha önce test ettim. Suyun içinde. Bir damla bile sızmadı." "Ama o kovadaki su değil ki!"

"Biliyorum." Artık iki eldiveni de giymişti. Ellerini bükerek, esnek derinin ellerine yapıştığını hissetti. Bir an için, ellerinde başka birinin derisini giydiğini düşündü. Bir ejderhanın derisi, elbette, ama o da bir insan gibi düşünmüyor ve konuşmuyor muydu? Başka biri onun derisini eldiven olarak giyse, o nasıl hissederd ? Yeşil eldivenli ellerine bir an baktı ve sonra başını salladı. "Deneyeceğim," dedi, sanki kimse şüphe duymuş gibi.

Tahta kovadaki Gümüş yavaşça dönüyordu. Kimse onu sarsmamıştı. Carson kovayı yavaşça içine indirip, uzun bir çubukla eğip, sonra da dikkatlice yukarı çekene kadar, Gümüş huzursuz hareketini sürdürmüştü. Carson, Gümüş' n her damlasının kuyuya geri damlaması için onu kuru bir ip ile tutmuş, sonra da kuyu ağzının yanına koymuştu.

hepsi etrafında toplanmış, içindeki sıvının yavaş dalgalanmasını izliyorlardı.

"Gerçekten canlı olabilir mi?" diye sordu Tats.

Kimse cevap vermeye çalışmadı. O andan itibaren kimse kovaya dokunmadı, ama içindeki madde hareket etmeye devam etti, kendi içinde kıvrılıyor, gümüş, beyaz, gri, ince siyah iplikler, birbirine dolanmış sıvı yılanlar gibi hareket ediyordu.

Yavaşça, sıçratmamaya çok dikkat ederek, Thymara sağ elini Silver'ın kovaasına soktu. Parmak uçlarından fazla girmedi ve sonra ellerini çıkardı. Bir an için gümüş pürüzsüz bir şekilde yapıştı. Sonra damlacıklar halinde eldivenden ayrılmaya başladı. Elini kovanın üzerinde tuttu ve gümüş damlacıkların düşmesini izlerken sessizlik oldu.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu Tats gergin bir şekilde. "Sadece ağırlık. Islak eldiven gibi."

Parmaklarını yavaşça bükerek hareket ettirdi ve damlacıklar düşmeyi bıraktı, eldivene eşit olarak yayıldı. Damlacıklar yukarıya, manşete doğru yayılmaya başladığında Thymara nefesini tuttu, ama damlacıklar bilekte durdu ve orada mükemmel bir düz çizgi oluşturdu.

"Hmm." Carson, kovaya uzanmış elini izlemek için yanına çömeldi. "Bunu nasıl yaptılar acaba? Koluna kadar yayılmak yerine durdular."

"Bugünlük bu kadar deney yeter mi?" diye sordu Tats.

Thymara yavaşça başını salladı. "Geri çekilin. Yanına gidip tahtaya dokunacağım."

Yavaşça doğrulup tamamlanmış kuyu kapağına doğru iki adım attığında, etrafında toplanan gözlemciler onun etrafında daire çizerek ilerledi. Yürürken elini yavaşça döndürdü, avucunu yukarı, sonra aşağı, sonra tekrar yukarı çevirerek Gümüşü eşit şekilde yaydı.

"Bunu yapmayı hatırlıyor musun?" diye sordu Carson. O da sıkı bir şekilde cevap verdi: "Bilmiyorum. Öyle yapılması gerektiğini hissediyorum. Damlamasını önlemek için."

Kuyu kapağının yanına çömeldi ve yüklü eldivenini üzerine koydu. "Ne yapacağım?" diye yüksek sesle düşündü. Sonra, kimse cevap veremedi, elini tahta boyunca gezdirerek, damarları boyunca pürüzlü tahtayı okşadı. "Üzerine bastırıyorum, pürüzsüz hale getirmeye çalışıyorum," dedi.

Herkes sessizce izliyordu. Parmaklarını tahtanın üzerinde gezdirirken, eldiveninden gümüş, tahtaya akarak aktı ve sonunda eli sadece yeşil ejderha derisinden yapılmış eldivenle kaplı kaldı. Gümüş, parmağının izinden tahtaya pürüzsüz bir şekilde akıyordu.

, ama sadece bir anlığına. Sonra tahtanın üzerinde küçük topar halinde birikmeye başladı.

"Bu kadar kolay olamazdı," diye mırıldandı Tats.

Thymara ona kızgın bir bakış attı. Eldiveniyle tekrar üzerinden geçti ve Gümüş yine itaatkar bir şekilde tahtayı kapladı. Durup, çiğ damlaları gibi küçük topar halinde toplanmasını izledi. "Neden böyle yapıyor?"

"Kimse yapma demedi ki," dedi Alum.

Thymara ona keskin bir bakış attı. Parmak uçlarını gümüş ve tahtanın üzerinde tekrar gezdirdi. "Düz ol, pürüzsüz ol."

Gümüş, dokunuşuyla dağıldı, arkasında düzensiz daireler çizdi. Bir an için, ahşap üzerinde düzgün bir parlaklık oluşturdu, sonra tekrar kabarcıklar halinde yükseldi. Harrikin onun yanına çömeldi. "Ben de deneyebilir miyim?" diye sordu boğuk bir sesle. "Diğer eldivenle?"

"Bir şey hatırladın mı?" diye sordu Carson, neredeyse sert bir sesle.

"Belki ejderhalar gibidir. Belki ona ne yapacağını söylememelisin. Belki ikna edilmesi gerekiyor."

Thymara serbest elini uzattı ve Harrikin eldiveni dikkatlice çıkarıp kendi eline geçirdi. Eldiven, Harrikin'in büyük eline pek uymuyordu ve parmak uçları boş kalmıştı. Thymara elini çekti ve Harrikin'in eli onun yerine geçti. Harrikin utangaç bir şekilde diğerlerine baktı, sonra gözle görülür bir şekilde konsantre oldu. "Yumuşak ve güzel ol. Güzelliğini tahtaya yansıt. Parla ve ışılda. Sakin bir gölün yüzeyi kadar güçlü ve pürüzsüz ol, cılalı metal kadar güçlü ol."

Parmakları düzensizce ahşap üzerinde gezindi ve Silver de ona düzensizce itaat etti. Parlak gümüşle cilalanmış ahşap üzerinde dar şeritler onun dokunuşunu takip etti. Dokunmadığı yerlerde Silver, pürüzlü tahtanın yüzeyinde sinirli ve belirsiz bir şekilde dans ederek topaklar oluşturdu.

"Tekrar dene," diye önerdi Carson, sesi neredeyse bir fısıltıydı.

Alum ona baktı, sonra tekrar tahtaya döndü. "Çizgilerin ne kadar dar olduğuna bak. Bu sonsuza kadar sürer..."

"Söyleme!" Carson boğuk bir sesle onu keser. "Yapmasını istemediğimiz bir şeyi önerme." Dans eden gümüşü, avladığı bir hayvanmış gibi izler.

"Ahşaba güzelliğini kat; ona parlak gücünü ver." Harrikin'in yanakları biraz kızardı, ama konuşmaya devam etti. "Parıldayan, ışıltılı, güzel, durgun bir göl gibi. Lütfen öyle ol

ol. Güzelliğini bu sevimli, güzel, pürüzsüz ahşabın bir parçası haline nasıl getirebileceğini görelim." Aniden diğerlerine baktı, gözleri çaresizdi. İnce bir cilalı ahşap çizgisi, onun beceriksiz dokunuşunu takip ediyordu.

"Sen, durgun bir göletteki ayın parıldayan izi gibisin," diye önerdi Thymara. Harrikin kısa bir baş hareketiyle onayladı.

"Ahşaptaki güzelliğin, durgun bir göletteki ayın parıldayan yolu gibi olsun." Harrikin Gümüş'e seslendi ve ilk çizgiye bir başka ince parlak çizgi daha eklendi.

"Buharlaşan bir akıntıda akan erimiş demirin görkemli gücü," diye mırıldandı Carson.

Harrikin başını salladı ve Gümüş'e tekrar konuştu. "Bu tahtaya, buharlı bir akıntıda akan erimiş demirin pürüzsüz akışı gibi görkemli gücünü ekle."

"Ben buldum!" Alum yumuşak bir sesle dedi. "Bir kadının saçlarının güzelliği, sevgilisinin gözleri önünde çözülmüş ve çıplak sırtına dökülmüş."

"Leftrin burada olmadığı için şanslısın," diye mırıldandı Carson. Alum, soluk yeşil pullarının altında pembeye döndü.

İplik iplik, iltifat üstüne iltifat, Gümüş, odunla birleşmeye ikna edildi. Son dans eden damla durduğunda, Harrikin topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Derin bir nefes aldı. Eldiveni yavaşça çıkardı ve Thymara'ya geri verdi. Thymara eldiveni yavaşça aldı. Harrikin ayağa kalktı, sırtını esnetti ve başını salladı. "Alum haklıydı. Bir eldiven dolusu Gümüşü ahşapla birleştirmek için ne kadar zaman harcadık. İşte orada, parmak genişliğinde bir çizgi. O kapağı bitirmek günler alacak!"

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Carson düşünceli bir şekilde.

"Ve bunu yaparsak, yüz yıl dayanacağı da muhtemel," diye ekledi Tats.

Thymara şehri seyrediyordu. "Bunu nasıl yaptılar? Bütün bunları nasıl inşa ettiler?"

"Çok yavaş," diye cevapladı Carson. "Ve sadece büyüyle de değil." Bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu ve sonra ekledi, "Büyü işleri kolaylaştırdığı veya hızlandırdığı için kullandıklarını sanmıyorum. Bence büyü, başka türlü yapılamayacak şeyleri yapmak için kullanılmış. O zaman çabaya değer olurdu." Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Açıkçası, öğrenecek çok şeyimiz var."

Malta, boş toprak yataklarını incelerken başını kaldırdı. Üstündeki cam panellerden güneşin ufka doğru ilerlediğini görebiliyordu.

Bir gün daha geçmişti ve ejderhalardan ya da bakıcılardan hiçbir haber yoktu. Günde kaç kez yaptığı işi bırakıp gökyüzünü taramıştı? Çatıdaki seradan her yöne bakabilirdi, ama gökyüzü inatla ejderhalardan yoksundu.

"Özür dilerim," dedi Alum, arkasındaki cam kapıyı kapatırken. "Rahatsız mı ediyorum?"

"Yok, sorun değil," dedi Malta. "Yumuşak konuşursak sorun olmaz. Phron uyuyor." Ona doğru başını salladı. Sera banklarından birinin üzerine bir Elderling cüppesi sermiş ve onu oraya yatırmıştı. Farklı bir çocuk gibi görünüyordu. Hâlâ, kucağına almak istediği tombul, pembe bebek değildi, ama bir Elderling çocuğu için çok sağlıklı olduğunu düşünüyordu. Tintaglia'nın etkisi, ona veya Reyn'e göre daha belirgindi. Pulları ve gözleri belirgin bir mavi renkteydi. Vücut şekli yuvarlak değil, daha esnekti. Bu onu umursamıyordu. Gözleri parlaktı; derin uyuyor, iştahla yiyor ve emzirirken ona güven dolu gözlerle bakıyordu. Her gün büyüyordu ve her gün babasının bunu görmesini diliyordu.

Uzun boylu genç tereddütle ilerledi ve sonra yatağın kenarına oturdu. "Ekim için tohumumuz yoktu, değil mi?" Alum, Malta'nın uzun, dar yataklardan birinde gevşettiği toprağı inceledi. Skelly'nin Tarman'la birlikte gitmesiyle, onun da en az kendisi kadar kaybolmuş olduğunu fark etti.

"Yok," diye itiraf etti. "Ama Bingtown'da bahar aylarında bahçelerimizde yaptığımız bir şeydi. Tohumları ekmeden veya genç bitkileri dikmeden önce yataklardaki toprağı gevşetir ve yenilerdik."

Alum başını ona doğru eğdi. "Ama sen bir tüccarın kızıydın. Böyle işler için hizmetçilerin vardı herhalde?"

"Vardı," diye itiraf etti kolayca. "Ama ben çok küçükken büyükannem kendi seralarında zaman geçirirdi. Ben büyüdüğümde ise artık hizmetçimiz kalmamıştı ve çiçek değil, yemek için sebze yetiştiriyorduk. Kabul ediyorum, kirli işleri mümkün olduğunca yapmazdım; o zamanlar ellerimi kirletmekten korkardım ve büyükannemin bitkileri yetiştirmekten aldığı zevki anlayamazdım. Şimdi onu daha iyi anlıyorum. Bu yüzden tohumlarımız olmasa bile tohum yataklarını hazırlıyorum."

Alum, uzun parmaklı, gümüş yeşili eliyle toprağı boş boş karıştırdı. "Tüm Tüccar aileler zengin sanıyordum."

"Bazıları öyle. Diğerleri ise o kadar değil. Ama zenginlik tembellik anlamına gelmez. Leftrin'e ya da Skelly'ye bak." Onun neden kendisini aradığını bildiğini düşünüyordu. O zaman onu doğrudan konuya getirecekti.

"Oh, evet," diye onayladı. "O alışıyor, hem de çok alışıyor. Yıllardır bir hayalin peşinde. Leftrin... onun işi bittiğinde, aile gemisini devralmak için."

"Öldüğünde," dedi Malta rahatça. "O öldüğünde, gemisinin güvertesinde ölecek, Alum. Ve onun tüm varlığı, nehir ve Tarman'ın gelenekleri hakkında bildiğı her şey yaşam gemisine geri dönecek. İşler böyle yürür. Ve geminin kaptanlığını devralmaya hazır ve istekli birinin olması çok önemli."

"Biliyorum," diye cevapladı sessizce. "Bunu konuşmuştuk." Sessiz kaldı. Malta bekledi. Konu geliyordu.

"Bu sefer, Trehaug'a gittiğinde, Leftrin olsun ya da olmasın, ailesiyle konuşacağına söz verdi. Leftrin ve Alise'nin evlenmek ve belki bir ocuk sahibi olmak istediklerini, bu yüzden artık onun varisi olmayacağını söyleyecek. Ailesinin onu söz verdiği Rof denen adamla nişanını bozup bozamayacağını görmek için. Eğer mirasçı olacağı kesin değılse, onunla evlenmek istemeyeceğini düşünüyor."

"Sonra ne olacak?" Malta, sessiz kaldığında onu nazikçe dürttü. "Buraya, bana geri dönecek." Bu kısımda kendinden emin gibiydi. "Sonra?"

"Orası zor kısmı. Ben bir Elderling'im. Ranculos, çok uzun yaşayacağımı söylüyor. Belki yüzlerce yıl."

"Ama o değıl," dedi Malta acımasızca.

"Hayır. Arbuc onu da Elderling yapmazsa olmaz. Bu mümkün olmalı! Tintaglia'nın sen ve Reyn var, şimdi de Phron var. Yani isterse onu da Elderling yapabilir. O zaman ikimiz de uzun bir hayat sürebiliriz. Birlikte."

"Sanırım yapabilir. Hala her şeyi anlamış değılim. Ama bunu yapmak istemesi gerektiğini biliyorum." Alum'un yüzüne baktı ve ekledi, "Ve onun da bunu istemesi gerekir."

"Tarman'a sadakatsizlik hissedeceğini söylüyor. Bir bakıma, yaşam gemisi onun ejderhası gibiymiş."

Onun bir sonraki sorusunu biliyordu. "Sen bir yaşam gemisi ailesinden geliyorsun. Aile gemin yerine Reyn'i seçtin. Reyn ve Tintaglia. Onunla benim için konuşabilir misin? Kendi mutluluğunu seçmenin yanlış bir şey olmadığını söyler misin?" dediğinde şaşırmadı.

O kadar ciddiydi ki. Gözleri umutla ona bakıyordu, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ama "O kadar basit değıldi, Alum. Ailemin gemisiyle yakın bir bağıym yoktu.

bağım yoktu. Doğrusu, Vivacia'ya pek ilgim yoktu. Teyzem ya da kardeşim miras alacağını düşünüyordum..."

"Ama Selden de Tintaglia'nın oldu. Skelly bana Althea'nın kendi ailesinin gemisini değil, Paragon'u seçtiğini söyledi. Yani bir canlı gemi tüccarı her zaman kendi gemisinde kalmaz!"

Malta içini çekti. "Çok karmaşıktı, Alum. Ve bazılarımız, senin düşündüğün kadar 'seçim' konusunda söz hakkımız yoktu. Tintaglia, bana ya da Reyn'e onun Elderlingleri olmak isteyip istemediğimizi hiç sormadı. Bizi aldı. Ağabeyim Wintrow da bir yaşam gemisine bağlanmak istemiyordu. Ama şimdi öyle ve sanırım bundan memnun."

Kardeşlerini düşününce kalbi sıkıştı. Wintrow uzun zaman önce Korsan Adaları'na gitmişti ve son zamanlarda Bingtown'a bile nadiren uğruyordu. Selden ise Sa'nın bile nerede olduğunu bilmiyordu. Annesi Bingtown'da tek başına kalmıştı. Her şey ejderhaların ve yaşam gemilerinin keyfine kalmıştı. Hayatının ne kadar az bir kısmı, kendi istediğini sandığı şeylere göre belirlenmişti. Ve şimdi, bir kez daha, Reyn ile bir ejderhanın kararı yüzünden ayrılmışlardı.

Bakışlarını Alum'a çevirdi ve gerçeği söyledi. "Bir karar, hayatının bu aşamasında bilebileceğinden çok daha fazlasını içerebilir. Akıllıca ya da aptalca, iyi düşünülmüş ya da bir anlık dürtüyle alınmış olsun, Alum, karar Skelly'ye ait olmalı."

Elini tekrar toprağın üzerinde gezdirdi ve sonra itiraf etti, "Hâlâ Tarman'ın kaptanı olmayı hayal ediyor. O gemiyi seviyor ve Leftrin'in çocuğu olmazsa ya da çocuğu geminin kaptanı olmaya hazır olmadan ölürse, onun yerine geçmek istediğini söyledi." Rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Ona Elderling ve canlı gemi kaptanı olamayacağını sordum ve o da..."

"Tarman bundan nefret ederdi. Arbuc da öyle." Onun isteksizce başını sallamasına karşılık Malta ekledi, "Ejderhalar her halükarda kıskanç yaratıklardır, Alum. Sen hayatını bir tanesine adadın ve bununla birlikte birçok seçeneğinden vazgeçtin..."

"Arbuc buna değer!" diye bağırdı, Malta daha fazla konuşmadan.

"Senin için öyle olduğuna eminim," dedi Malta acımasızca. "Skelly de Tarman için aynı şeyi söyleyebilir. Arbuc'u bırakıp Skelly'nin yaşam gemisiyle nehirde bir hayat sürmek için onu takip eder misin?"

Yüzündeki ifade, onun böyle bir seçeneği hiç düşünmediğini doğruladı. "Onu aceleye getirme," dedi Malta sessizce. "Dediğin gibi, önünüzde onlarca yıl var. Belki yüzlerce. Onun karar vermesi için beklemek için senden daha fazla zamanın var. On yıl bekleyip karar verirse, onu artık istemeyecek misin? Ve eğer öyleyse, senin için bir Elderling

olursa, on yıl sonra hala onu ister misin? Onu, senin onun için yapabileceğini düşündüğün şey uğruna, sahip olduğu şeylerden mahrum bırakmak için acele etme."

Ağzı düzleşmiş, gözlerinde daha önce olmayan bir kin ve hüznü vardı. Malta, bunu ona yaptığına pişman olmamaya çalıştı.

"Haklı olduğunuzu biliyorum, Yaşlı Kraliçe," dedi boğuk bir sesle. "Nedenini bilmeden size danışmaya korkuyordum. Artık biliyorum. Ejderham geri döndüğünde ona bunu istemeliyim diye size sormak istiyordum. Tintaglia'yı paylaşmaktan hiç pişmanlık duydunuz mu diye sormak istiyordum." Başını salladı. "Bu benim seçimim değil, değil mi?"

Malta yavaşça başını salladı.

Ayağa kalktı ve ona ciddiyetle eğildi. Ona hiçbir şeyin kraliçesi olmadığını söylemeyi düşündü, ama sonra şimdilik onun böyle düşünmesinin bir zararı olmayacağına karar verdi. Dönüp gitmek için adım attı, ama aniden durdu. Kalçasındaki keseye uzandı.

"Carson ve ben tepelere çıktık. Orada bahar var. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Toprak kuru ve üzerinde yürüyebiliyorsun, her yer bitkilerle kaplı. Kışın çoğunu burada geçirdikten sonra kuru toprağı anladığımı sanıyordum, ama..." Hayretle başını salladı. "Carson bunları buldu ve topladı. Sera'da çok zaman geçirdiğin için sana vermemizi söyledi."

Çantasından küçük, dikenli bir dal çıkardı. Uçlarında buruşuk kahverengi kabuklar vardı. "Kuşburnu. Yabani güllerden."

"Evet! O da öyle demişti. Dikmeyi denemek isteyebileceğini söylemişti."

Onları elinden aldı ve avucunda baktı. Üç buruşuk kuşburnu. Dönüp boş bahçe yataklarına baktı. "Bu bir başlangıç," dedi ve ona gülümsedi.

"Bir başlangıç," diye onayladı adam.

Bu, onun için neredeyse bir ritüel haline gelmişti. Her akşam güneş batmadan önce, Thymara harita kulesine tırmanır ve dışarıya bakardı.

İlk gördüğünden çok farklı bir yerdi. Alise'ye bütün pencereleri içten ve dıştan temizlemesine yardım etmek için bir gününü harcamıştı. Alise, kırık camın üzerine yapıştırılmış deri parçalarından oluşan kaba örtüden çok memnun değildi

Carson özür dileyerek bunun elinden gelenin en iyisi olduğunu söylemişti. En azından rüzgarı ve yağmuru içeri almıyordu.

Yere düşen eski haritayı desteklemek için yaptığı masa da aynı şekilde kaba işçilikle yapılmıştı, ama en azından haritayı ayakların altında kalmaktan kurtarmıştı. Uzun zaman önce düşerek çatlamış ve bazı kısımları ufalanmıştı, ama şehirle doğru şekilde hizalanmıştı ve bekçilere birçok kez faydalı olmuştu. Carson onu incelemekten hiç bıkmazdı ve haritanın, onlardan isteyebileceklerinden çok daha fazlasını anlatabileceğini ısrarla söylerdi. Thymara bu olasılığı reddetmişti. Harita için değil, manzara için sonsuz merdivenleri tırmandı.

Sürekli değişen araziye baktı. Şehrin ötesindeki yabani çayırların kurumuş otları yeşermişti. Ormanlık tepeler, ağaçların yaprak açmasıyla yeni renkler almıştı. Nehrin rengi bile farklı görünüyordu; kesinlikle onun bildiği Rain Wild Nehri'nin kireçli grisi değildi. Burada, yemyeşil kıyıları arasında gümüşü kahverengi görünüyordu.

Ama her akşam geri dönen ejderhaların izlerini aramak için gökyüzünü tarıyordu.

Taş merdivenlerde ayak sesleri duydu ve dönüp Tats'ın merdivenlerden çıktığını gördü. "Bir şey gördün mü?" diye selamladı.

"Sadece gökyüzü. Buraya gelmek biraz aptalca, biliyorum. Neden gün batımında eve gelsinler ki, başka bir zamanda değil?" Kendi kendine başını salladı. "Ve gelseler bile, muhtemelen yerden hemen görürdüm. Bazen endişelenmek, yapmam gereken bir şey gibi geliyor, sanki endişelenmek onları hayatta ve gerçek tutuyor gibi."

Tats ona tuhaf bir bakış attı. "Kızlar tuhaf düşünür," diye kötü niyetle söylemedi ve pencerelere yaklaşarak dışarıdaki dünyayı gözden geçirdi. "Ejderha yok," diye gereksiz yere doğruladı. "Acaba Chalced'e ulaştılar mı?" Gözleri pencere çerçeveleri arasındaki panellere kaydılar. Onlar da duvardaki haritanın devamı olacak şekilde dekore edilmişti. Onları boş boş inceledi. "Bu odayı bir neden için yapmışlar."

"Muhtemelen birçok nedeni vardır. Ama Carson'ın dediği gibi. Ne soracağımızı bilmeden cevapları bulamayız."

Tats başını salladı. Nehre bakarak ona sordu, "Onu çok özölüyorsun, değil mi?"

Nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı. "Rapskal? Evet. Tellator? Hiç özlemiyorum." Elini göğsüne koydu. Endişe kalbini sıkıştırdı. Bu duygu

çok tanıdık bir his haline geliyordu. "Tats. Sence hangisi bize geri dönecek? Rapskal mı, Tellator mu?"

Ona bakmadı. "Artık onları ayıran bir şey yok, Thymara. Onu öyle düşünmenin bir anlamı yok."

"Haklı olduğunu biliyorum," dedi isteksizce. Kendine bunun doğru olmadığını, Rapskal ve Tellator'u asla aynı kişi olarak görmeyeceğini söyledi. Sonra bunun ne olduğunu anladı. Endişelenmesi gibi, belirli bir şekilde düşünerek bunu gerçekleştirebileceğine dair gereksiz bir inanç. Tats sert ve alçak bir sesle bir şey söyledi.

"Ne?"

Boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. "Tellator'ı sevdiğini sanıyordum. Onun Amarinda'nın hayatının aşkı olduğunu. Bu hayatta ya da öbür hayatta asla ayrılmayacak aşıklar." Tereddüt etti, şok olmuş bakışlarından kaçınarak, sonra mırıldandı, "En azından Rapskal bana öyle açıklamıştı."

Öfkesini bastırarak sesini çıkarmadı. Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra, titrek bir sesle, "Rapskal mı? Yoksa Tellator mu?" dedi.

"Ne fark eder?" Sesindeki ıstırap belliydi.

"Önemli." Sesi daha güçlü çıktı. "Çünkü Tellator bir zorba. Ve istediğini elde etmek için herkesi aldatabilecek biri." Tats'tan uzaklaşarak başka bir pencereye baktı. "Beni yürüyüşe çıkarmayı teklif edip Silver kuyusuna götürdüğü gece... Rapskal böyle bir şey yapmazdı. Hatta Rapskal kuyuya atlasa, benim de peşinden atlayacağımı bildiğini düşünüyorum." Rapskal ile son karşılaşmasını kimseye anlatmamıştı. Anlatmak da niyetinde değildi.

"Thymara, onlar artık aynı kişi."

"Muhtemelen haklısın. Ama Amarinda Tellator'u sevmiş olsa bile, *ben* sevmiyorum. Ben Amarinda değilim, Tats. O kuyuya Rapskal için indim, Tellator için değil."

Cevap vermedi. Omzunun üzerinden baktığında, pencereden dışarı bakarak sessizce başını sallıyordu. "Rapskal için," dedi, sanki bir şeyi onaylar gibi.

Bir karar verdi. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Tats ona baktı. Gün ışığı soluyordu ve şehir henüz parıldamıyordu. Kulede yoğunlaşan karanlıkta ona gözlerini kısarak baktı, kendi yüzü çizgiler ve gölgelerden oluşan anlaşılmaz bir manzara gibiydi. Kız, ona nereye ve neden gittiğini soracağını sandı. Ama sormadı. "Gidelim o zaman," dedi sadece. Akşamın yaklaşması, her zaman şehrin hayaletlerini uyandırır gibiydi. Aşağı inerken, merdivenlerden koşarak inen üç ayakçı çocuğun arasından geçtiler.

, sarı cüppeleri dizlerine kadar sıyrılmıştı. Thymara onların arasından geçti ve ancak sonra bunun artık garip gelmemesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Dışarıdaki alacakaranlık kısmen gökyüzünden, kısmen de şehrin kendisinden geliyordu. Gün ışığı yerini taş ışığına bıraktı. Şehirde dolaşan hayali kalabalıklar daha az şeffaf hale geldi, müzikleri daha güçlü, yemeklerinin kokuları daha çekici oldu. "Acaba bu şehir bir daha bu kadar çok Elderling ile dolup taşacak mı?"

"Hiç öyle oldu mu acaba?" diye karşılık verdi Tats.

"Ne?" Onun sözleri, kararlılığını neredeyse bozacaktı.

"Sadece bir tahmin. Bütün bu insanlar... Burada Elderling zamanının bir gecesini mi geçiriyoruz, yoksa yılların üst üste binmiş halini mi?"

Kız onun sorusunu düşündü ve bir süre sonra sessizce yürüdüklerini fark etti. Onu şehrin merkezinden uzaklaştırıp güzel evlerin bulunduğu bir semte götürdü. Sokaklar daha sessizdi, kamuya ait anıt taşları daha azdı ve sadece birkaç özel anıt vardı. Orada yaşlı bir ejderha bir çeşmenin yanında uyurken, yakınlarda bir kadın flüt çalıyordu. Müzik onları takip etti ve tepenin üstündeki çıkmaz sokağa vardıklarında yavaş yavaş kayboldu. Kız bir an durdu. İnce ay ışığı aşağıya dökülüyordu. Çift sıra sütunlar ön kapıya kadar uzanıyordu, bir sıra parlayan güneşlerle, diğer sıra yuvarlak yüzlü aylarla işaretlenmişti.

"Burayı tanıyorum," dedi Tats. Sesinde bir titreme vardı.

"Nasıl?"

O cevap vermedi ve kız iç geçirdi. Onun, bir zamanlar onu ve Rapskal'ı buraya kadar takip ettiğini söylemesini istemiyordu. Onların ellerini birleştirip sütunlara dokunduklarını, başka bir zamanda, başka hayatlarda yaşadıkları şehvetli rüyalara daldıklarını izlemiş miydi? Sanki taş dönmüş gibi durdu.

"İçeri giriyorum," dedi ona.

"Neden? Beni neden buraya getirdin?" Sesinde acı vardı.

"Yaraya tuz basmak için değil. Sadece yanımda biri olsun diye. Bir şeyi bitirene kadar. Uzun sürmez. Burada beni bekler misin?" Gümüş damarlarla kaplı siyah taş sütunların yanına tek başına çıkmak istemiyordu. Orada dururken bile anılar zihnini çekip duruyor, onu çağırıyordu. İçeriye tek başına girmekten korkuyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Sadece... Hiç onların evine girmedim." "Hiç mi?"

"Hayır." Açıklayamıyordu ve açıklamaya da çalışmıyordu. Belki de onların yaşadığı yere gitmediğinde, hayatlarının hala gerçek olduğunu, hemen köşede bir "şimdi"de var olduklarını hayal edebiliyordu.

"Neden şimdi? Neden benimle?"

Dürüst olma zamanı. "Çünkü mecburum. Ve kendime cesaret vermek için." Ondan uzaklaştı ve sütunlar arasındaki uzun yürüyüşe başladı. Gümüş burada güçlüydü, en kaliteli taşı. Gümüş ustası Amarında için sadece en iyisi yeterdi. Thymara her sütunu geçerken, anılar onu çekip duruyordu. Geceleri onları defalarca gördü. Tellator, akşam kıyafetiyle sütunlardan birine yaslanmış, kusursuz yüzünde kaygısız bir gülümsemeyle. Amarında, beyaz ve sarı bir yazlık elbise giymiş. Çiçekler dalgalı saçlarını süslüyordu ve Thymara'nın hissedemediği bir esinti elbisesini dalgalandırıyor. Tellator, ciddi bir ifadeyle, zırhı içinde cesurca duruyor, bir parşömen tutuyordu. Amarında, rahat bir cüppe giymiş, taburede oturmuş, çıplak ayakla küçük bir telli çalgı çalıyordu. Thymara, iki sevgilinin birbiri ardına gelen enkarnasyonlarını geçerek kapılarına geldi.

Eli, yaşla yumuşamış, sünger kıvamında ahşabı buldu; hafızası ona bunun güneş ve aylarla süslenmiş koyu renkli, cilalı paneller olduğunu söyledi. Kapıyı itti; kapı zemine sürtündü ve içeri girdi. Odaya birkaç adım attıktan sonra, ev ona uyandı ve düzensiz bir şekilde aydınlandı. Etrafına bakındı, hafızası odanın kaosa düzen getirdi.

Zaman, aşk yuvalarına iyi davranmamıştı. Tüm mobilyalar çoktan yok olmuş, odun tozuna dönüşmüştü ve duvarları süsleyen perdeler artık sadece yıpranmış gölgelerden ibaretti. Tats'ın onu takip ettiğini görmeden hissetti. *Şimdi tereddüt etme*, dedi kendi kendine. Duvardaki kemerli geçit bir salona açılıyordu. Onu tedirgin eden hayaletleri görmezden gelerek aceleyle yürüdü. O karanlık oda banyo olmalıydı, bu da onların paylaştığı yatak odası. Salonun sonundaki kapı aradığı kapıydı. Kırık levha düzgün durmuyordu. Rapskal'ın buraya hiç gelmediğini düşündü. Tahta parçalarını aşağı çekti ve içeri girdi.

Gerçeğe alışmak biraz zaman aldı. Eski deprem, odanın arka duvarını küçük bahçesine yıkmıştı. Üç dansçının heykelinin bulunduğu çeşmesi molozların altında kalmıştı. Tavan, gökyüzüne doğru sivri dişler gibi sarkıyordu. Kış fırtınaları gardırobuna yağmur yağdırmış, yaz güneşi enkazı kavurmuştu. Bu odada neredeyse hiçbir şey kurtulmamıştı. Ama zihninde, odanın eskiden nasıl olduğunu hala görebiliyordu.

Pahalı tablolar ve zengin duvar halıları vardı. Küçük bir makyaj masası, yüzeyi kozmetik kutularıyla dolu, oradaydı. Emaye bir raf, camdan yapılmış heykel koleksiyonunu barındırıyordu.

Hepsi gitmişti. Bunların hiçbirinin kendisine ait olmadığını ve hiç sahip olmadığı şeyleri özleyemeyeceğini kendine hatırlattı.

Duvardaki kocaman deliğe sırtını döndü. Parmakları iç duvarın soğuk taşını okşadı. Çukur vardı ve üç parmağıyla bastırıldığında tanıdık bir tıklama sesi duydu. Gizli bölme açıldığında içinden ışık saçıldı. Tozlu duvara sarı ve mavi ışıklar yansdı. Öne eğilip içeri baktı. Evet, şimdi hatırladı. Alev mücevherleri, uzun bir uykudan uyanmıştı. Tats'ın nefesini duydu, hazineyi görmek için öne doğru adım attığını duydu.

Thymara gözlerini üzerinde gezdirdi. Her bir parçanın önemi daha da belirginleşti. Tellator'un yıldönümlerinde ona verdiği lavanta rengi taç, neredeyse bir yıl sonra döndüğünde getirdiği topaz küpeler... Anıları kafasından uzaklaştırdı, çantasına uzandı ve yumuşak bir şekilde parlayan ay kolyesini çıkardı. Son bir kez baktı. Tellator da aynı kolyenin aynısından, parlak altın bir güneş takardı. Onu sık sık çıplak göğsünde görmüş, sevişirken göğsüne bastırıldığını hissetmişti.

Hayır. O hissi hiç yaşamamıştı.

Thymara kolyeyi gizli bölmeye indirdi, ince gümüş zinciri de peşinden içeri kaydırıldı. Bir an daha başka bir kadının tutkusunun hatıralarına baktı. Başka bir kadının hayatına. Amarinda'nın. Onun değil. Çekmeceyi nazıkçe yerine itti ve kilit sesini duydu.

Tats'a döndü. "Bitirdim," dedi sessizce.

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne yapıyordun? Orada mı saklıyordun?"

Kafasını salladı ve oradan uzaklaştı. Koridordan geri dönerken, "Hayır. Sana söylediğim gibi, buraya daha önce hiç gelmedim. Orada hiçbir şey saklamıyorum. Sadece bana ait olmayan bir şeyi geri koyuyordum. Hiçbir zaman."

Loş ışıktaki, **o n u n** elini arayarak uzandı. Birlikte, geceye doğru yürüdüler.

"Bu farklı bir dünya," dedi Alise.

"Bu benim dünyam," dedi Leftrin sessizce. "En iyi bildiğim dünya."

Başının üstündeki dallara tünemiş küçük evlere baktı. Birkaç dakika sonra Cassarick limanına varacaklardı. Gemiye bağladıkları anda karaya çıkıp eski hayatıyla yüzleşmeye karar vermişti. Leftrin'le birlikte Tüccarlar Salonu'na gidecekti, sadece ejderhaların Kelsingra'yı terk edip Chalced'e saldırdığını doğrulamak için değil, Konsey'in önüne çıkıp maaşını talep etmek için. Leftrin, Chalced'den esirleri teslim edeceğini bildirdiğinde onunla birlikte gidecek, Tüccar Candral ve yazılı itirafını Konsey başkanı Tüccar Polsk'a teslim ederken yanında olacaktı.

Birkaç saat önce, nehirde seyreden küçük balıkçı tekneleri Tarman'ı keşfetmişti. Bazıları selamlar ve sorular haykırırken, diğerleri balık avını bırakıp onların peşine takılmıştı. En az ikisi, *Tarman'ın* döndüğünü haber vermek için önlerine geçmişti. Leftrin hepsine aynı şekilde cevap verdi: bir gülümseme, bir el sallama ve Cassarick'e doğru başını sallama. Alise, meraklarının doruk noktasına ulaşacağını biliyordu. Her ayrıntıya sorular ve ilgi olacaktı.

Her ağaç gövdesini geçtikçe, her şeye cesurca karşı koyma kararlılığını daha da pekiştirdi. Kaçmayı bırakmanın, kendi şartlarıyla yeni bir hayata başladığını kanıtlamanın zamanı gelmişti. Geçtikleri evlerin sayısının arttığını görünce, insanlar dışarı çıkıp birbirlerine işaret edip bağırmaya başladılar. Onların gelişinin ilgi uyandıracığını tahmin etmişti, ama bu kadarını beklemiyordu.

"Artık buraya ait olduğumu sanmıyorum," dedi Alise sessizce.

Tillamon güverteye çıktı ve yanındaki korkuluğa doğru ilerledi. Alise ona bir göz attı. Saçlarını yüzünden geriye toplamış ve başının üstüne tutturmuştu. Alnındaki her bir pul, çene hattındaki her bir deri sarkması ortada duruyordu. Üzerinde altın ve yeşil desenli bir Elderling elbisesi vardı. Ayaklarında uyumlu terlikler vardı. Çakıllı boynunda küpeler sallanıyordu. Alise'nin gülümsemesine "Hennesey ve ben Big Eider ile birlikte annesini ziyarete gidiyoruz. Sonra Hennesey'i Trehaug'a götürüp annem ve küçük kız kardeşimle tanıştıracam" diye cevap verdi.

"Peki ya ağabeyin?" diye sordu Alise alaycı bir şekilde.

Tillamon sadece daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bendir, sanırım benim için sevinecek. En azından ilk başta. O ve annem, Tarman'da seyahat etmediğim zamanlarda Kelsingra'da yaşamaya karar verdiğimi öğrendiklerinde, biraz telaşlanacaklar. Ama onlara

Reyn'in şehri yok etmek için bir ejderha ile Chalced'e gittiğini söylediğimde, muhtemelen beni tamamen unutacaklar." Bunu söylerken gülümsedi ve ekledi: "Yıllardır Bendir, annemin dikkatini kendi maceralarından uzaklaştırmak için küçük kardeşimizi kullanıyordu. Şimdi sıra bende."

Leftrin sırtıttı, ama Alise'nin aklını ejderhalar ve görevlerine çevirmişti.

"Acaba oraya vardılar mı?" diye sordu Alise.

Leftrin kolunu tuttu. "Endişelenmenin bir anlamı yok. Onlar dönene kadar hiçbir şey bilemeyeceğiz. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, burada kendi işimize bakmak. Ve yapacak çok işimiz var."

"Sence onlara ne olacak?" Tillamon, Chalcedean esirlerine doğru başını salladı. Onlar güvertede oturmuş, Cassarick'in yaklaşmasını somurtkan bir şekilde izliyorlardı. Uzun bir çapa zinciri daire şeklinde sarılmıştı ve her bir adamın ayak bileği zincirle bağlanmıştı. Alise, bu radikal çözüme yol açan "olayı" görmemişti. Leftrin yataktan fırlayıp kapıdan koşarak çıktığında, gece karanlığında uyanmıştı. Bir saniye sonra, bağırışlar ve çarpışmalar, etin ete, bedenlerin tahtaya çarpma sesleri duydu. Giysilerini giyip gürültünün geldiği yere koştuğunda, her şey sakinleşmişti. Öfkeli Skelly, Swarge'a zincirleri sürüklemeye yardım ederken, Big Eider mutfak masasında başı eğik, neredeyse baygın bir halde oturuyordu. Başının arkasında soğuk, ıslak bir bez vardı. Bellin, ayaklarını genişçe açmış, elinde balık sopasıyla Chalcedean esirlerine öfkeyle bakıyordu. Birkaçında Bellin'in sopasının izleri görünüyordu, çenesi kan içindeki Hennesey ise halatları onarmak için pirinç bir aletle oynuyordu. Eski köleler mürettebatın yanında duruyordu, içlerinden biri açıkça yaralanmış yumruğunu göğsüne bastırıyordu. Yüzündeki memnuniyet ifadesi acısını önemsiz kılıyordu.

"Küçük bir isyan çıktı," diye açıklamıştı Leftrin, onu kamarasına geri götürürken. "Tarman'ı ele geçirip gemiyi kendilerine ait yapabileceklerini sandılar. Cahil aptallar. Bir yaşam gemisinde bunu yapabileceklerini düşündüklerine inanamıyorum."

O zamandan beri Chalcedeanlar, Kelsingra'dan ayrılmadan önce Hennesey'in gizlice Tarman'a aktardığı köle kelepçeleriyle güvertede zincirlenmiş halde seyahat ediyorlardı. Alise bu manzaradan dehşete kapılmıştı, ama daha çok, olaydan sonra birkaç gün boyunca sersemlemiş halde kalan Big Eider'ın yaraları onu dehşete düşürmüştü. Eski mutfak kölecilerinden birkaçı, Big Eider'ın iyileşmesi sırasında gemiye yardım etmek için öne çıktı. Mürettebat ilk başta yardımlarını tereddütle kabul etti, ama şimdi neredeyse Tarman'ın güvertesine aitmiş gibi görünüyorlardı.

Leftrin esirlere baktı ve başını salladı. "Tüccarlar kimseyi idam etmez," dedi. "Suçlarını çekmek için çalışmaya mahkum edilecekler, muhtemelen kazılarda. Soğuk, ağır işler, insanı yıpratıcı işler. Ya da casusluk yaptıkları için ek cezalarla birlikte Chalced'e fidye karşılığında geri gönderilecekler."

Alise onlardan gözlerini ayırdı. *İdam değil, ölüm cezası*, diye düşündü. Tehdit altında yaptıklarını yapmak zorunda kalan adamlar için bu adil değildi.

"Sonunda bize yer var gibi görünüyor," diye seslendi Hennesey. Swarge, Tarman'ı içeri yönlendirirken, o da demirleme halatıyla hazır bekliyordu. Alise boynunu uzattı ve eski rıhtımın önemli bir kısmının yeni tahtalarla değiştirildiğini gördü.

"Bağlayalım," diye homurdandı Leftrin ve yanından ayrıldı. Alise ve Tillamon, güvertede çalışan mürettebatın yoluna çıkmamak için güverte evinin çatısına çıktılar. İki Jamaillalı tüccar ve diğer tüccarlar da çoktan oraya çıkmıştı. Su geçirmez teknelerin mürettebatının geri kalan üyeleri, yolculuk için zorla işe alınmışlardı ve Tarman'ın mürettebatı ve eski kölelerle birlikte çalışıyorlardı. Alise, akıntıyla seyahat ederken canlı geminin insanlardan çok az yardıma ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu, ama Leftrin'in de gözlemlediği gibi, "Meşgul bir denizcinin yaramazlık yapmaya vakti olmaz. Ve aralarında canlı gemide çalışmayı hayal etmemiş tek bir adam bile yok. Belki Kelsingra'ya geri götürüp bekçilerin gemilerinde mürettebat olarak çalıştırabileceğimiz bir iki neşeli adam buluruz."

Tüccar Candral da oradaydı, solgun ve gözleri çökmüştü. Özellikle hoş olmayan bir yolcuydu, ağlayıp, ihanete nasıl düşürüldüğünü anlatıp şikayet ediyordu ve bir keresinde Leftrin'e, onu "ihanet etmeden" gemiden indirirse, daha sonra ona zengin olacağına söz vererek rüşvet vermeye çalışmıştı. Alise ona bakmaya bile zorlanıyordu. Yolculuk çok kalabalıktı ve Alise hepsinin Tarman'ın güvertesinden inmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Onları karşılamak için oldukça kalabalık bir grup toplanmıştı. Alise, Tüccar Polsk'u ve belki de Tüccarlar Konseyi'nden birkaç kişiyi tanıdı. Birkaç kişi tüccar cüppeleriyle resmi kıyafetler giymişti; hepsi ciddiyetle yaklaşımlarını izliyordu. Diğerleri ise sadece meraklılar ve seyirciler gibi görünüyordu, *Tarman'ın* sunacağı her türlü gösteri için rıhtıma gelmişlerdi.

Skelly, ilk demir halatıyla teknedeki rıhtıma atladı ve Tarman'ı hızla bağladı. Hennesey'in attığı ikinci halatı yakaladı

ve birkaç saniye içinde canlı gemi emniyete alındı. Konsey üyeleri onlara doğru ilerledi ve Jamaillalı tüccarlar hemen kaçırıldıklarını ve iradeleri dışında alıkonulduklarını, yatırımları olan güzel ve dayanıklı gemilerinin çalındığını haykırmaya başladılar. Tüccar Candral da onlara katılarak, Leftrin veya başkalarının onun hakkında söylediklerine inanmamalarını, sahte bir itiraf yazmaya zorlandığını söyledi.

Genel gürültünün ortasında, Alise, Chalcedean tutsakların ayağa kalktığını, onları birbirine bağlayan uzun çapa zincirini kaldırdığını ve iskeleye doğru ağır adımlarla yürümeye başladığını gördü. Başları eğikti. Bir adam alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu, belki de dua ediyordu. İskeleye yaklaşırken, sıranın sonundaki adam çılgınca bağırmaya ve çekilmeye çalışmaya başladı. Diğer adamlar ona sert bakışlarla baktılar, sonra iki adam onu yakalayıp sürükleyerek götürdüler.

"Oturun. Henüz sıranız gelmedi," dedi Hennesey sinirli bir şekilde. Alt dudağı hala morarmış ve şişmişti, ses tonu da mahkumlara karşı duyduğu nefretini açıkça belli ediyordu. Ama onun kendilerine söylediğini anladılarsa da, bunu hiç belli etmediler. Aksine, adımlarını hızlandırdılar. Tüccar Candral, tüm bunların yalan olduğunu, Rain Wilds'ı asla ihanet etmediğini neredeyse histerik bir şekilde haykırırken, Jamaillians kötü aksanlı korsanlık ve adam kaçırmaya suçlamalarıyla onu bastırmaya çalışıyordu.

Alise onların niyetini bir an geç fark etti. "Onları bırakmayın!" diye bağırdı, ilk dört Chalcedean esiri iskeleye adımlarını atarken. Ve sonra nehre atladılar.

Zincirlerle birbirlerine bağlı olan diğerleri de onları takip etti, bazıları isteyerek, bazıları ise istemeden. Hennesey ve Skelly son ikisini yakaladılar, ancak zincirli adamların ağırlığı ve akıntının çekişi onları ellerinden koparıp suya attı. Gri nehir son adamın çılgınlığını kapattı, sanki hiç olmamış gibi.

Sessizlik rıhtımı kapladı.

Skelly, boş ellerine ve çiziklerle dolu bileklerine bakakaldı. Son adam nehre girmek istememişti.

"Kimse bunu engelleyemezdi," dedi Hennesey. "Ve muhtemelen Chalced'de karşılaşacakları ölümden daha iyi bir ölümdü." Kıyıda mırıldanmalar başladı. Sesler daha da yükselmeden Leftrin gemisinin korkuluğuna adım attı. "Ejderhalar Chalced'e saldırmak için yolda,

Bingtown'a haber verin, misillemeye hazırlıklı olmaları gerektiğini söyleyin."

Onun sözlerinin ardından nefes nefese bir sessizlik oldu.

Tillamon sesini yükselttiğinde herkesi şok etti. "Ve belki Cassarick ve Trehaug, ejderha katillerini barındıran şehirlere ne olacağını iyi düşünmelidir!"

Plough Ayının 21. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. Yılı **Kerig Sweetwater,**
Kuşların Efendisi, Bingtown Trehaug'dan Erek
Dunwarrow'a

Erek, eski dostum, bu resmi bir bildirim değildir. Buradaki lonca ustaları harekete geçmeye karar vermeden önce bir ay boyunca tereddüt edeceklerdir, ancak eminim ki karar onaylanacaktır. Cassarick'te yakın zamanda boşalan Kuş Ustası pozisyonuna aday gösterilen tek isim neredeyse sensin. Kim kendi kümesini kontrol altına almış ve çıraklarını denetlemeye başlamıştı. Bingtown'daki görevine göre senin gözetiminde daha az kuş ve çırak olacak, ama bu görevin de en az o kadar zor olacağını düşünüyorum. Bu büyük bir sorumluluk ve dürüst olmak gerekirse, kirli kümesler, sağlıksız kuşlar, kötü tutulan kayıtlar ve disiplinsiz çıraklarla dolu bir karmaşaya adım atacaksın.

Bu yüzden, elbette, bu iş için tam da aradığım kişi olduğunu düşünüyorum!

Ancak, herhangi bir nedenle bu görevi üstlenmek istemiyorsan, lütfen Dunwarrow kuryesi aracılığıyla bana hemen haber ver, ben de seni desteklemekten vazgeçerim.

Bence bu pek olası değil!

Eski çırağım Kerig ile gurur duyuyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Chalced

Reyn biraz mide bulantısı hissetti. Derin bir nefes aldı, sonra su tulumuna uzanıp bir yudum aldı. Bu biraz yardımcı oldu. Ejderha ile seyahat etmek, umduğu gibi, Tintaglia'nın onu pençeleriyle tutarak taşıdığı zamankinden çok farklıydı. O zamanlar, Malta'nın çoktan öldüğü korkusu ve endişesi ile ejderhanın güçlü pençelerinin kaburgalarına bastırması, onu gerçek uçuştan alıkoymuştu. Bu sefer, ejderhanın kanatları arasında, yüzüne rüzgâr eserek uçuyordu; ve her an yerden ne kadar yüksekte olduğunu ve ejderhanın hareketleriyle koltuğunun ne kadar sallandığını hissediyordu. Sırtı ağrıyordu ve midesi çok rahatsızdı.

Oturduğu bu aletin kaç yaşında olduğunu düşünmemeye çalıştı. O tuhaf kayışların ve tokaların ne kadar güçlü olduğunu ve bunların güçten çok gösteriş için yapılp yapılmadığını merak etmemeye çalıştı. Bu tür şeyleri düşünmek için çok geçti ve Chalced'e getirdikleri savaşı düşünmek için henüz çok erkendi. Aşağıda, dünya pütürlü bir halı gibi uzanıyordu. Uçtukları ilk gün, dalgalı çayırlar ve ormanlık tepelerden geçtiler. Sonra, palmiye yaprakları ve sazlıklarla dolu bataklık bir bölgeyi geçtiler. Bataklıkta, kahverengi sular ve sudan çıkmış ölü ağaçlar vardı. Kayalık bir yatak üzerinde akan, yüzeyi beyaz su sıçramalarıyla kırılmış bir nehirden geçtiler. Dar nehrin ötesinde, ağaçlar ve vadilerde akan derelerle dolu düzlükler ve engebeli tepeler uzanıyordu. Güneşin doğuşundan, ejderhaların en az iki kez keskin rota düzeltmeleri yaptığını anladı. Doğrudan Chalced'e uçmuyorlardı, anlaşılmasa da bir ejderha rotasını takip ediyorlardı, muhtemelen avlanma ve iniş ve dinlenme yerlerini en üst düzeye çıkaran bir rota. Mantıklıydı. Ejderhalar insanlarla konuşmaya tenezzül etselerdi daha mantıklı olurdu.

insanlarla bunu tartışmaya tenezzül etselerdi daha mantıklı olurdu. Savaş konseyinden bu yana, Rapskal hariç, insanlarla hiç iletişim kurmamışlardı.

Ya da belki de sadece Heeby, kendisiyle bekçisi arasında bir bariyer oluşturmamıştı. Sebep ne olursa olsun, Rapskal savaşçı tavırlarıyla Reyn'i sinirlendirmeye başlamıştı. Dün gece geç saatlerde, Reyn bu sinirinin kaynağını bulmuştu. Rapskal, Reyn'den daha yaşlı ve daha deneyimli bir adam mı gibi konuşuyor ve davranıyordu. Bazı bekçiler onu bu rolde kabul etmiş görünüyordu. Nortel, Rapskal'ın yardımcısı olarak ona başlanmış gibiydi ve kampın nasıl kurulacağı ve gece silah talimleri hakkında hoşgörüyü kabul edilen emirlerini iletiyordu. Diğer bekçilerden sadece Kase ve Boxter'ın, artık ejderha savaşçıları gibi davranmaya başlamaları gerektiğı konusunda Rapskal'ın ısrarına tamamen boyun eğdiklerini hissediyordu Reyn. Dördü, akşamları bıçaklarını bilemek, zırhlarını parlatmak ve ejderha koşum takımlarını kontrol etmekle geçiriyordu.

Bugün Reyn, kayalıkların yükseldiğı ve tozlu yeşil çalıların rastgele dağıldığı sert, engebeli kahverengi bir araziye bakıyordu. Böyle bir yer hayal bile etmemişti ve burayı daha önce incelediğı hiçbir haritada görmemişti. Chalced, Rain Wild Nehri'nin kıyılarına kadar uzanan toprakları kendi egemenliğı altında tuttuğunu iddia edebilirdi, ama bu bölgelerin son yüz yıldır insan yüzü görmediğine bahse girerdi.

Onun her iki yanında, önünde ve arkasında ejderhalar uçuyordu, bazıları binicileri ve koşum takımlarıyla, bazıları ise hiçbir süsleme olmadan. Rapskal'ın Kelsingra'daki tavırlarına rağmen, o ve Heeby öncü değıldi. Ranculos çoğunlukla önde gidiyordu, ancak bazen Mercor, bir süre de Tintaglia öndeydi. Tüm ejderhalar nereye gittiklerini biliyor gibiydiler, eski anılardan mı yoksa ortak düşüncelerden mi, bilmiyordu. Reyn, en yaşlı ejderha ve intikam için en ateşli olan Icefyre'nin ejderhalara öncülük edeceğini düşünmüştü. Bunun yerine, Icefyre ve Kalo'nun sürekli Tintaglia'nın hemen arkasında ve üstünde bir yer kapmak için rekabet ettiklerini rahatsız edici bir şekilde fark etti. Bunun anlamını bildiğini düşünüyordu, çünkü Tintaglia birkaç kez kanatlarını katlayıp aşağıya inip ikisinin arkasına gelerek ya da aniden kanatlarını çırparak onu nefes alamayacak kadar yükseğe çıkardığında, onu dehşetle kükretmişti. Geceleri Davvie ile yaptığı konuşmalardan, ejderhaların bu pozisyon için açıkça rekabet etmelerinin onu çok korkuttuğunu biliyordu.

"Icefyre beni korkuttuğunu biliyor. Üzerimizden o kadar yakın uçuyor ki, kanatlarının rüzgârında nefes alamıyorum. Ya da çok yükseğe çıkıp Kalo'nun önüne dalıyor, böylece Kalo ya kaçmak ya da o yaşlı piçle çarpışmak zorunda kalıyor. Ben korkup Kalo'dan onu istediği yere uçurmasını rica edersem, Kalo bana kızıyor."

"Sestican'a seninle birlikte binmene izin verip vermeyeceğini sorabilirim," diye teklif etti Lecter, ama Davvie başını salladı.

"Hayır. Bu Kalo'nun bana daha çok kızmasına neden olur. Icefyre'ye hakaretler yağdırmamı istiyor. Bize saldırmaya cesaret edemeyeceğini söylüyor, ama bunu nasıl bilebilir ki?" Bir an sonra sessizce ekledi: "Yine de teşekkürler."

Geceleri kamp, Reyn'e tuhaf bir şekilde şenlikli geliyordu. Kendini genç Elderling'lerin arasında yaşlı bir adam gibi hissediyordu. Kısa sürede, daha önce paylaştıkları rutin hayatlarına geri döndüler. Her gün, öğleden sonra akşam yaklaşırken, ejderhalar alçaldı ve avlanmak için binicilerinden ve koşum takımlarından kurtulmak istediler. Biniciler ejderhalardan indiğinde, bakıcılar odun toplamaya ve kamp kurmaya başladı. Ejderhalar, av için terk ettikleri insanların rahatını pek umursamıyordu. Bekçiler bir öğleden sonra bir tepenin yamacındaki çayırdaki, ertesi gün ise kayalık bir dağ sırtında bulabilirlerdi. Reyn, onların hızla yataklarını hazırlayıp su ve et aramaya çıkmalarını hayranlıkla izledi. Bazen ikisini de bulamazlardı, ama çoğu zaman içlerinden biri tavşan veya yaban keçisi avlayıp paylaşırdı. Hepsi sert ekmek, çay ve kurutulmuş balık taşıyordu, bu yüzden av kıt olduğunda bile aç kalmazlardı. Bahar gelmişti ve bir mola yerinde Sedric, herkesi şaşırtarak onlara dere kenarından karahindiba ve su teresi toplamayı öğretti. Böylece her akşam yiyeceklerini, ateşlerini ve sohbetlerini paylaştılar.

İlk iki gece şakalar, şarkılar ve bazı gardiyanlar Elderling silahlarını denerken sahte kılıç dövüşleri yapıldı. Rapskal onlara silahlarını tutma ve duruş konusunda tavsiyeler vermeye çalıştı, ancak bu iyi niyetli şakalaşmaya dönüştüğünde kısa sürede vazgeçti. Reyn, genç adamların birbirleriyle güçlerini ölçmelerini izledi ve yemek hazır olduğu diye bağırılmasıyla egzersizleri sona erdiğinde rahatladı. Sıcak et ve soğuk su, hepsini memnun etmiş gibiydi. Ona nehirden yukarı doğru yaptıkları yolculuğu anlattılar ve o da Tintaglia'nın onu Malta'yı aramak için pençelerinde taşıdığını ve bulduklarında denize attığını anlattı. Korsanlar, kurtarılan köleler ve Chalcedean filosunun

karşı koyan yaşam gemileri, onlara sadece bir masal gibi geldi ve o, o savaşın dehşetini ve korkunçluğunu anlatmak için gösterdiği küçük çabanın, onu sadece görkemli bir macera gibi gösterdiğinden korktu.

Bazen Rapskal da hikayeler anlatırdı. Garip bir ritimle konuşurdu ve bazen kelimeleri arar gibi olurdu, sanki doğduğu dilin silahların ve manevraların isimlerini söylemeye izin vermiyormuş gibi. Kelsingra'nın nehirdeki gümüş kaynaklarını ele geçirmek isteyen ejderhaların saldırılarına karşı kendini savunmak zorunda kaldığı ejderha savaşlarından bahsederdi. Reyn, ejderhalar havada vahşice savaşırken, Elderlinglerin yerde birbirleriyle savaştığını anlatırken onu dinlemek yüreğini burkardı. Daha da kötüsü, ejderhalar ve Elderlinglerin Chalced ile düşmanlığının on yıllar değil, muhtemelen yüzyıllar öncesine dayandığını bilmektir. Tellator, Chalcedalılar tarafından yakalanıp işkence gören Elderlinglerin hikayelerini ve yakalayanlardan intikamlarını anlatırken, bekçiler sessizce dinlediler. Reyn, Elderlinglerin insanlardan o kadar da farklı olmadıklarını düşündüğü anlar oldu.

Ve onların kesinlikle farklı olduğuna karar verdiği anlar da vardı.

Jerd, o akşam bir partner seçip diğerlerinden ayrıldığında, bekçilerden hiçbiri bunu garip bulmadı, ikinci gece farklı bir partner seçtiğinde bile. Davvie ve Sylve battaniyeleri paylaşıp uzun bir gece sohbeti yaptılar, gizli fısıltıları Reyn'i uyanık tuttu. Açıkça samimi olan arkadaşlıklarında cinselliğin olmaması, Jerd'in rahat tavırları kadar onu şaşırtmıştı. O, Carson ve Malta, bu yeni Elderlinglerin toplumlarını nasıl kurdukları hakkında uzun ve felsefi sohbetler yapmışlardı. Bu, onun ilk kez açıkça gördüğü bir şeydi ve şaşkınlığını ve dehşetini gizlemeye çalıştı. Aniden, onların kültürüne yabancı hissetti, tıpkı Malta ile birlikte eski Jamaillia'nın hedonizmi karşısında şok oldukları zamanki gibi. İki gece de uyanık kaldı, Phron'un bu dünyada mı büyüyeceğini ve Tillamon'un beraberinde getireceği diğer değişmiş Rain Wilders'ların bu yeni Elderling'leri nasıl göreceğini merak etti. Bu düşünceler, önlerinde bekleyen savaş hakkında kafa yormaktan neredeyse daha rahatsız ediciydi.

Üçüncü gece, bunu bekçilerin arasında işlerin böyle yürüdüğünü kabul etmişti. O gece, Rapskal yemekten sonra onları silah talimine zorlamıştı. Reyn bunun için kötü bir zaman olduğunu düşünmüştü. Hepsi yorgundu ve Reyn yemek yedikten sonra tek istediği uyumaktı. Ama kılıç kullanmayı biraz biliyordu, bekçilerin hepsinden daha iyi olduğunu düşünüyordu ve Rapskal'a katılıyordu: Eğer böyle silahlar taşıyacaklarsa

kullanacaklarsa, nasıl kullanacaklarını bilmeleri gerektiğini kabul etmişti. Sonraki akşamlar, cesaretinin kırıldığını belli etmemeye çalıştı. Nortel ve Boxter gibi bazı muhafızlar öğrenmeye hevesliydi ve muhtemelen daha tehlikeliydi. Davvie ve Kase denediler ama kolayca cesaretleri kırıldı. Sylve ve Jerd yaylarını getirmişlerdi ve ikisi de fena değil ama olağanüstü de değillerdi. Onu şaşırtan Rapskal oldu. Reyn'in beceri seviyesine kolayca ulaştı ve bazı alanlarda onu aştı. Yine de Reyn, yeteneklerinin savaş koşullarında ne kadar işe yarayacağını merak etmemeye çalıştı. Gemilerin güvertesinde birbirleriyle savaşıyor ve ölen adamlar görmüştü ve bunu bir daha asla görmek istemiyordu. Pratikte kılıç sallamak bir şeydi, başka bir adamın vücuduna bıçak saplamak ise tamamen başka bir şeydi.

Aşağıda, öğleden sonra gölgeleri çalılardan uzanarak, onun düşündüğünden daha uzun olduklarını ortaya çıkardı. Böyle çorak bir yerde geceyi geçirmeyi hiç istemiyordu ama ağzını kapalı tuttu. Nereye indiğine dair fikir beyan etmenin bir anlamı yoktu. Buna ejderhalar karar verecekti ve şu anda onlara Skrim ve Dorteon liderlik ediyordu. Binicileri eyerlerinde alçakta oturmuş, öne eğilmiş ya da tehlikeli bir şekilde yana doğru eğilmiş, birbirlerine bağırarak yorumlar yapıyordu. Kase ve Boxter, turuncu ejderhaları kadar birbirine benziyordu ve hatta kendileri için aynı renk koşum takımları ve tunikler seçmişlerdi. Onları izledi ve hiç bu kadar genç ve kaygısız görüldüğü bir zaman olup olmadığını merak etti. Ejderhaların sırtında savaşa gidiyorlardı ve bunu hayatlarının sıradan bir günümüş gibi kabul ediyor gibiydiler.

Arkasından çığgın bir bağırış duydu ve geriye dönüp baktığında Icefyre'nin Kalo ve binicisine bir kez daha saldırdığını gördü. Davvie'nin beyaz yüzünü ve açık ağzını sadece bir an görebildi, sonra Tintaglia bir anda yana doğru eğildi. Ejderha eyeri üzerindeki alçak kolları sıkıca kavradı ve vücudu eyere sertçe çarptığında sıkı sıkı tutundu. Formasyondan uzaklaştılar. Uzakta Davvie'nin "seni yırtık pırtık eski şemsiye!" diye bağırıldığını duydu. Reyn, kendi hayatı için korkmasaydı, siyah ejderhayı aşağılamak için gösterdiği çabaya gülerdi.

Yüzünü kesen rüzgara karşı nefes almaya çalıştı. Parmakları sıkıca tutmaktan acıyordu, ama yine de düşüyorlardı. Yüzünde kanın çarptığını hissetti ve sonra burnundan sıcak bir şekilde damlamaya başladı. Ejderhadan merhamet dilemek için düşüncelerini kelimelere dökemedi; bunun yerine

korkusunu zihnine bastırđı ve kahverengi toprak ona doğru hızla yaklaşırken elinden geldiğince sıkı tutundu.

Sonra dünya değışti ve gözlerini kapattı, vücudu diğer yöne çarparken parmakları uyuşana kadar sıkı sıkı tutundu. Gözlerini açtığında, yüzüne çarpan rüzgâr, gözyaşlarını yanaklarından aşağı akıtıyordu. Tintaglia, sert toprağın üzerinde uzun ve hızlı bir süzölüşle ilerliyordu. Önlerinde, geyik benzeri yaratıklar yüksek sıçrayışlarla koşuyordu. Ne olacağını bildiğinden korkuyordu. "Hayır!" diye yalvardı ve sonra çarpışma geldi.

Reyn, göğüs kemerine o kadar sert bir şekilde çarptı ki, nefesini kesildi. Tüylü bir şeyin kendisine sertçe çarptığını ve sonra zıpladığını hissetti. Bir an ya da belki daha uzun bir süre, bilincini kaybetti. Kendine geldiğinde, burun deliklerini tozlu hava ve yaralı hayvanların tiz melemeleri doldurdu. Gözlerini açtı, sildi ve kırıştırdı. Göğsünü sabitleyen kayışı hatırlamadan önce koltuğundan çıkmaya çalıştı. Ağrıyan parmaklarıyla kayışı çözdü, ayağa kalktı ve yere yuvarlandı. Orada yere yığıldı, her şeyin ne kadar sessiz ve ellerinin altında ne kadar sağlam olduğunu sevinçle hissetti. Sonra ejderhanın hareket ettiğini hissetti ve ayağa kalktı, önce dizlerinin üzerine, sonra zar zor dik durarak ejderhadan uzaklaşmak için sendeleyerek koştu. İki melemeyen geyik geçti, parçalanmış kemikleri kanlı sopalar gibi dışarı çıkmıştı. Üçüncüsü hareketsiz yatıyordu ve dördüncüsünün başı imkansız bir açıyla eğikti. Kendini onun üzerine attı.

Kalbi sakinleşene kadar bekledi. İşitme duyusu daha güçlü bir şekilde geri geldi ve tekrar nefes alabildi. Su istiyordu ama onu almak için ejderhanın sırtına geri dönmek istemiyordu. Bekleyebilirdi. Bir ejderhayı öldürdükten hemen sonra rahatsız etme, diye kendine öğüt verdi.

Bağırışlar ve ejderha kükremeleri duydu, sonra diğer ejderhalar inerken üzerine sıcak hava esti. Biniciler yere düşüyor, kayışları çözüyor ve yüklerinden kurtulan ejderhalar tekrar havalanırken geri çekiliyorlardı. Geyiği elinden kaçırmamaya dikkat ederek yavaşça oturdu. En azından Tintaglia'nın kendisine yaptığı kötü muameleden iyi bir yemek çıkarmayı planlıyordu.

Sylve, rüzgârlı uçuşun ardından sarı saçları kalın bir keçeye dönmüş, onun yanına geldi. "İyi misin?" diye sordu çekinerek. Parmak uçlarıyla dudaklarına ve çenesine hafifçe dokundu ve endişeyle, "Çok kan var," dedi.

Kolunu yüzüne sürdü. "Sadece burnum kanadı," diye onu rahatlatı. Ayakları titreyerek ayağa kalktı ve geyiğin arka bacaklarından birini yakaladı. "Ejderhalar onu bizden almadan önce onu buradan götürelim," diye önerdi.

Kız diğer arka bacağı tuttu ve kurumuş toprağın üzerinde sürüklemeye başladılar. Hava sıcak ve kuruydu. Diğer bekçiler, uzun ağaçların gölgesinde toplanmaya başlamıştı. Diğer ejderhaların çoğu çoktan gitmişti. Tintaglia hala avının üzerinde çömelmiş duruyordu. Hiçbir ejderhanın cesaretini toplayıp avdan bir parça almadığını fark etti. Ve onun koşum takımının çıkarılmış olduğunu gördü. "Onu kim eyerinden indirdi?" diye sordu.

"Rapskal." Sylve, Tintaglia'ya baktı. Ejderha, bir geyik leşini ikiye ayırıyordu, bir ayağıyla onu yere sabitliyordu. "Bazen onun korkusuz olduğunu düşünüyorum. Bazen de sadece aptal olduğunu düşünüyorum."

"Bazen ikisi bir arada olur," dedi Reyn. Başı aniden döndü ve ayakta durmak zorunda kaldı. Geyik bacağını düşürdü ve bir anlığına ellerini gözlerinin üzerine koydu. "O sürüye daldığında beni hiç düşünmedi," diye mırıldandı. "Hiç düşünmedi."

"Hiç düşünmezler," Sylve ona hak verdi. "Mercor, bana ne olabileceğini düşünme konusunda çoğundan daha iyidir. Ama 'ejderha işleri' söz konusu olduğunda o bile benim iyiliğimi önemsemez. Aksi takdirde, ben burada olmazdım."

Rapskal, onlara yaklaşmış ve konuşmalarının sonunu duymuştu. Eğildi, geyiğin ön ve arka bacaklarını her iki eliyle tuttu, leşi sırtına attı ve yükün altında kolayca ayağa kalktı. Reyn'in onun gücü hakkındaki tahmini aniden değişti.

"Ejderhaların bizi dikkate almasını bekleyemeyiz: onları dikkate almak bizim görevimizdir. Sanırım yarın Chalced'e varacağız ve kısa süre sonra başkentte olacağız. Hemen savaşa gireceğiz; onların bize karşı hazırlık yapmasına izin vermenin bir anlamı yok."

Onu takip ettiler ve diğer bekçilere ulaştılar. Rapskal omuzlarından geyiği indirdi ve geyik yere düşerek gürültüyle yere çarptı. Yanına diz çökerek kemerindeki bıçağını çekti. Jerd omzunun yanına gelip onu izlemeye başladı. "Yarın savaş sırasında bizimle ilgilenmelerini bekleyemeyiz. Ejderhalarımıza sıkıca tutunmak hepimizin görevi. Ejderhaların sırtındayken, bizim görevimiz ejderhaların fark edemeyeceği tehlikelere karşı uyanık olmak. Eskiden bu, düşman ejderhalarının üzerimize dalmasını veya arkamızdan yaklaşmasını gözetlemek anlamına gelirdi. Neyse ki şimdi durum farklı.

"Ancak Chalced şehri, düşmanlarına karşı uzun zamandır tahkim edilmiştir. Eskiden, Chalced şehrinin tahkim edilmiş kısmı bir tepenin üzerindeydi. Orasının Dük'ün ikametgahı olduğunu tahmin ediyorum. Her halükarda, ilk olarak orayı yok etmeliyiz. Oradaki balistalar, aşağıdan yaklaşan bir orduya ok yağmuru yağdırmak için ayarlanacaktır. Ancak zeki bir komutan soğukkanlılığını koruyup yeterince net düşünebilirse, makinelerini bize büyük taşlar fırlatacak şekilde ayarlayabilir. Kulelerin tepesindeki güçlü yaylı okçular da bize oklarını hızla fırlatabilir. Tintaglia'nın bize gösterdiği gibi, yumuşak ete saplanan küçük bir ok bile bir ejderhaya büyük zarar verebilir. Bu nedenle, her bekçinin ejderhasına yönelik tehlikeleri gözetmek görevidir. Her şeyden önce, bu sizin için çok önemli olmalıdır."

Konuşurken geyiği deşmeye başladı. Elleri dikkat ederken, tüm bakıcılara duyulacak şekilde yüksek ve net bir sesle konuştu. Geyiği açtıktan sonra Sylve onun karşısına çömeldi ve derisini yüzmeye başladı, deriyi kendine doğru çekerek etten verimli bir şekilde ayırdı. Nortel uzun bir sopayla gelerek kalbi şişin üzerine sapladı. Kase ve Boxtar ise çıra ve kırık ağaç dallarıyla meşguldü. Soluk bir duman ince bir spiral halinde gökyüzüne yükselmeye başladı.

Rapskal dizlerinin üzerine çöktü, elinde kara bir kütle olan karaciğer. Kolları dirseklerine kadar kanla kaplıydı. Konuşmaya devam etti. "Eğer ejderhanız yere inerse, onun emrindesiniz. Size bir binaya girip düşmanı ona doğru sürmenizi söyleyebilir. Eğer yaralanır ve uçamazsa, gerekirse onu ölümüne savunmak sizin görevinizdir. Engellenmeden savaşabilmek için sizi yerde bırakmayı tercih edebilir. Bu onun seçimi." Karaciğeri Nortel'e attı, Nortel de onu ustaca yakaladı.

"Aramızda geyik ciğeri seven var mı?" diye sordu Nortel retorik bir şekilde ve Rapskal'dan ters bir bakış aldı.

Kırmızı pullu Elderling'in bıçağı emin hareketlerle geyiğin arka bacağını kesti. "Zehirli sis. Bundan daha önce bahsetmiş miydik? Elderling kıyafetlerin, sadece sis ise seni korur, ama mümkün olan en kısa sürede kıyafetlerini değiştirip kirlenmiş kıyafetleri atmalısın. Ancak kıyafetler sadece vücudunun kapalı kısımlarını korur, bu yüzden sis görürsen yüzünü ve ellerini kapat."

Etrafına sert bir bakış attı. Geyiğin leşinden bir butunu ayırmış ve kemiğini kesmişti. "Sisden fazlasıysa, sprej gibi püskürüyorsa, seni hiçbir şey kurtaramaz." Yüzüne, her şeyi bilen, korkunç bir yorgunluk ifadesi çöktü ve onu yaşından çok daha yaşlı gösterdi. "Yoğun ve sana doğru geliyor"

, nefesinizi tamamen verin ve sis size ulaştığında derin nefes alın. Nefesinizi içinize çekerseniz çabucak ölürsünüz. Çılgılık atacak zamanınız bile olmaz."

"Tatlı Sa," Reyn dehşetle nefes verdi. Nortel'in gözleri kocaman olmuştu. Kase o kadar solmuştu ki, yüzündeki turuncu pullar, yüzünde savrulan çiçek yaprakları gibi göze çarpıyordu.

"Bu olur mu?" Sylve sordu. Sesi sabitti ama küçüktü.

"Bazen," diye cevapladı Rapskal. "Gördüm." Bakışları uzaklara dalmıştı. Uyluktan et parçaları kesmeye başladı. Kase, yakındaki bir çalıdan kesmiş olduğu kızartma çubuklarını kucak dolusu getirerek geldi. Tek kelime etmeden çubukları bekçilere uzattı, onlar da hiç tereddüt etmeden etin paylarını almaya başladılar. Reyn de payını aldı ve grubu takip ederek ateşin yanına gitti.

Bir süre sıradan şeyler hakkında konuştular. Kimde tuz vardı? Karaciğer yemek isteyen var mıydı? Kelsingra'da kalanlar ne yapıyordu, ne düşünüyordu? Reyn, Malta'yı özlediğini ve yokluğunda Phron'un çok büyümediğini umduğunu söyledi. Kase, Sylve'ye Harrikin'den uzak olduğu için takıldı. Sylve kızardı ama onu özlediğini açıkça itiraf etti. Sedric sessizce ateşe bakıyordu.

Rapskal düşünceli görünüyordu. "Amarında," dedi sonunda ve hüznle gülümsedi. Jerd bacaklarını katlayarak yanına oturdu. İçini çekti.

"Taşta birçok şey gördün, değil mi Tellator?"

O, kadına düşünceli bir şekilde baktı. "Bірçok şey yaşadım," diye cevapladı. "Ve diğer şeyleri ise kendim için seçtiğim taş atalardan öğrendim. Birisi savaşçı olmak istiyorsa, savaşçıların hikayelerini seçer, onları taştan okur ve onların deneyimlerini tekrar kullanır. Ben Tellator'um, ama aynı zamanda Tellator'un içine dahil ettiği kişilerim."

Jerd yavaşça başını sallıyordu. Gözleri Reyn'i rahatsız edecek şekilde yüzünde dolaşıyordu. Sylve sert bir sesle konuştu. "Peki ya Amarında? O da kendine bir taş atası seçti mi?"

Rapskal'ın gözleri Jerd'den Sylve'ye kaydı. Onu ve tepkisini ölçtü. İçinde bir şey dondu, sonra çekinerek cevap verdi: "O kendine başka yetenekler seçti. Bildiğin gibi, bazı şeyler taşta saklanmamıştı. Onları ustalarından öğrendi ve zamanla kendisi de usta oldu. Ama bazı şeyleri taştan öğrenmeyi seçti.

"Beden becerileri bu şekilde öğrenmek çok daha kolaydır. Örneğin, takla atmak, jonglörlük yapmak ve heykel yapmak, bu hareketleri yaparken bedenin nasıl hissettiğini bilen biri için daha kolaydır. Esneklik ve kas gücü elbette pratikle kazanılmalıdır. Bunlar, daha önce yapmış olan biri için çok daha kolaydır.

önceden yapmış olmanın deneyimini hatırlarsa elde edilmesi çok daha kolaydır. Kişi bunu yapabileceğine dair kendine güven duyar. Kılıç kullanma sanatı gibi."

"Peki ya diğer fiziksel beceriler?" Jerd, bilmiş bir gülümsemeyle sordu.

O da ona gülümsedi. "Bir erkeğin asla yeterince bilemeyeceği bazı konular vardır. Ya da bir kadının."

Jerd titredi. Sylve'ye bir bakış attı ve sonra ona sordu, "Herhangi bir kadın Amarında olabilir mi? Onun hafıza taşlarına gidersem, Tellator'la geçirdiği günleri öğrenebilir miyim? Ve gecelerini?"

Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Olabilir," diye itiraf etti. Bir şey daha söylemek üzereydi, ama sanki unutmuş gibi durakladı. Kaşları çatıldı ve Reyn'e bir an için trajik bir şekilde genç göründü. Sanki bir an sonra öne eğilip bir çocuk gibi ağlayacakmış gibi.

Sylve onun yerine konuştu. "Amarında hakkında bilinecek her şeyi öğrenebilirsin, ama yine de Thymara olamazsın."

Jerd, Sylve'ye dik dik baktı, yumruklarını beline koydu. Sylve'den bir baş daha uzundu ve Reyn bir an için dehşete kapıldı, ona vuracağını sandı. Sesi alçak ve zehirliydi. "Thymara olmak istemezdim! Kim ister ki? O ne istediğini bilmiyor. Sadece insanlara eziyet etmekten hoşlanıyor." Bakışlarını Rapskal'a çevirdi. "Senin ve Tats'ın duygularını hiçe sayarak ikinizi de kendine saklamak istiyor."

Rapskal derin bir nefes aldı. Sesi biraz titriyordu. "Şey. Thymara'nın bildiği tek şey, ne istemediği. Ya da kimi istemediği."

Jerd yaklaşarak eğildi. Önceki gece yatak arkadaşı olan Nortel, gözlerini kısarak Rapskal'a sessizce dedi: "Dünyada tek kadın o değil. Başka birini seç."

Sylve, Jerd'e uygun bir hakaret bulmaya çalışırken boğuluyormuş gibi görünüyordu.

Rapskal ona baktı ve bir an gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şeyle mücadele ediyordu. Sonra o an geçti ve dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Öyle yapacağım." Jerd'e baktı ve onu gönderdi. "Thymara gibi, ben de istemediğimi çok iyi biliyorum" gibi keskin sözler eklemesine gerek yoktu. Ayağa kalktı ve gerindi, geniş omuzları tunikasının Elderling kumaşını gerdi. Kaptan, kamp ateşinin etrafında toplanan adamlarına sırtıttı. "Hepimiz biraz uyumalıyız. Yarın Chalced'e varacağız. Kadınlarla dolu bir şehir, çoğu şüphesiz Dük'ün düşüşünü görmekten memnun olacak. Ve galip gelenlere teşekkür etmeye hazır olacaklar."

"Oh, Rapskal!" Sylve alçak ve üzgün bir sesle haykırdı.

Reyn, belki de onu sadece kendisinin duyduğunu düşündü. Trehaug'da anılarına boğulmuş, bir daha asla eski haline dönemeyen, çocuklarını ve karısını bir daha tanıyamayan kendi babasını düşündü.

Ama Kase'nin yüksek sesli haykırışı her şeyi bastırdı. "Kadınlarla dolu bir şehir!" Boxter'a sırtarak ekledi, "Tellator, minnettar kadınlar hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

"Selden. Selden. Uyanma zamanı. Yemek yemen ve içmen lazım."

Gözlerini açtı. Oda gün ışııyla dolmuştu. Balkondaki saksı güllerin yaprakları açmıştı ve odaya giren rüzgâr ılık esiyordu. Sanki bahara cevap verircesine, Chassim soluk kefenini çıkarmıştı. Saçlarının bu kadar uzun olduğunu hiç fark etmemişti. Saçlarını açık bırakmıştı ve omuzlarına dökülüyordu. Giydikleri basit cüppe soluk pembe renkteydi ve beyaz bir kuşakla bağlanmıştı. Küçük ayaklarında gül goncası şeklinde terlikler vardı. Kanepenin yanında çömelmiş, onu uyandırmak için elini okşuyordu. Yanındaki alçak masada dolu bir tepsi bekliyordu.

"Baharın ta kendisi gibisin," dedi uyukulu bir sesle ve kız, elbisesinin rengi kadar pembeye döndü.

"Uyanıp bir şeyler yemelisin."

Başını kaldırdı ve oda dönmeye başladı. Başını tekrar indirdi. "Bugün mü? Şimdiden mi?"

"Korkarım öyle. Onlar gelmeden önce yemek yiyip biraz dinlenmeni istiyorum."

Kolunu kaldırıp baktı. Her iki kolu da bilekten dirseğe kadar düzgün beyaz bandajlarla sarılmıştı. Ama altında ne olduğunu biliyordu. Siyah ve mavi morluklar kaplamıştı. "Şifacılardan biri boynuma bir kesik atmaktan bahsetti. Diğerleri, sonra kanamayı durduramayabiliriz diye itiraz etti."

Kadın aniden ayağa kalktı ve balkona gidip pencereden dışarı baktı. "Yemeğini ye," dedi umutsuzca. Uzakta trompet sesleri duyuluyordu.

"Chassim. Bu sefer sana geri dönemeyeceğimden korkuyorum. Ya da dönersem, bir daha asla uyanamayacağımdan."

"Ben de aynı şeyi korkuyorum," dedi kalın bir sesle. "Ve gördüğün gibi, kendimi hazırladım." Giysilerini ve sonra açık pencereyi işaret etti. "Küçük bir plan yaptım. Seni götürdükten sonra balkonda bekleyeceğim. Kapıma geldiklerinde kızgınlarsa, beni yakalamadan atlayacağım."

seni bana geri getirirlerse, ama korkarım ki bir daha uyanamazsın..."

"Beni de yanına al," dedi sessizce. "Hayal edebileceğim en kötü kader, bu odada uyanıp senin gitmiş olduğunu görmek."

Kadın yavaşça başını salladı. "Nasıl istersen," dedi çok kısık bir sesle. Kendini daha dik oturmaya çalıştı ve "Ama şimdilik yemek yemelisin," dedi.

"O ahlaksız yaşlı adamın ağzını boğazımda hissetmek istemiyorum."

O, odanın diğer ucuna doğru yürümeye başlamıştı. Adamın sözleri üzerine gözlerini sıkıca kapattı ve yüzünü ondan çevirerek tiksindi. Derin ve titrek bir nefes aldı. "Sadece bir şeyler ye," diye önerdi.

"Bunun bir anlamı yok. Eğer kendi canımı alacaksam, boğazımı kesip kanımı tekrar emmeden önce yaparım."

"Selden..."

"Tabii benimle yemek yemek istemezsen. Son bir yemek yiyelim mi, Chassim?"

Yatağının yanına geldi, tepsiyi kaldırdı ve balkondaki alçak bir masaya götürdü. "Yere oturmak ister misin?" diye sordu. Sesi çok sakinleşmişti. "Eğer bizi rahatsız ederlerse, erken gelirlerse..."

"Hala kaçabiliriz. Harika bir fikir."

Başını kaldırdı ve bu sefer dünya dönmüyordu. Chassim ona yardım etmek için geri geldi ve acele etmemesini söyledi. Odanın içinden yavaşça geçtiler, her adımında bacakları titriyordu. Kolları ve bilekleri çok ağrıyordu. Yemeğin yanına yere çökebildiği için minnettardı. Chassim ona yaslanması için yastıklar ve üstüne örtmesi için bir battaniye getirdi. Havada bahar kokusu vardı, ama o hala titriyordu. "Hayatta olmak güzel," dedi kadına.

Kız gülümsedi ve başını salladı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ama yine de mantıklı. Khuprus tarafından büyütülen Selden Vestrit, sen benim hayatımda konuştuğum ilk erkeksin. Bunu biliyor musun?"

Zorlukla bir yastığı kendine çekti. "Bu mümkün değil. Kardeşlerin olduğunu söylemiştin. Baban. Üç kocan. Başka erkekler de tanımış olmalısın."

Kafasını salladı. "Statüm nedeniyle, çocukluğumdan beri erkeklerden uzak tutulmuştum. Akşam yemeklerinde otururdum; nazik sohbetler olurdu. Talip olanlar bana değil, babama kur yapardı. Ve kocalarıma verildikten sonra da benimle konuşmak bile istemezlerdi. Ben onlar için bir zevk nesnesi bile değildim; bunun için çok daha yetenekli kadınlar vardı

Ben, soyumu onların soyuyla birleştirecek bir çocuk yapmak için vardım. Hepsi bu kadar.”

“Ve hepsi öldü.”

Ona geçmişinden biraz bahsetmişti, ama o hiç onun söylediklerinin derinlerine inmemişti. Gözlerine baktı. “İlki kazara öldü,” dedi. İkisine de şarap doldurdu ve sonra şişman bir kasenin kapağını kaldırdı. Kasenin içinden zengin bir dana çorbası kokusu yükseldi. İkisine de çorba kaşığıyla çorba koydu. “Sence ben nefret dolu bir kadın mıyım?” diye sordu.

"Bana öyle gelmedi," diye cevapladı adam. "Bazı geceler, beni esir alanları öldürdüğümü hayal ederdim. Zincirlerime saldırıp, ulaşabildiğim tüm meraklıları öldürecek gibiydim. Aramızdaki fark ne peki?"

Ona gülümsedi. "Ben senden daha verimliydim?" diye önerdi. Kumaşın bir köşesini kaldırarak sıcak bir somun ekmeği ortaya çıkardı. Yanındaki küçük tabağı açtığına, "Bak, tereyağı ne kadar sarı! İnekleri yeni otlaklara çıkarmış olmalılar" dedi.

Trompetler daha acil bir şekilde çalmaya başladı. İkisi de şehre doğru döndü. Uzakta, başka borazanlar da cevap verdi. Selden başını keskin bir şekilde çevirdi. "O nedir?" diye sordu.

Omuz silkti. "Muhtemelen diplomatik bir ziyaret. Şehir kapısındaki muhafızlar, gelişlerini duyurmak için alarm çalarlar. Sonra ziyaretçiler şehirdeki her kontrol noktasından geçerken borazanlar tekrar çalar." Şarabından bir yudum aldı. "Bunun bizimle bir ilgisi yok, dostum."

Rüzgarlar onlara yardım etmişti. Sintara, Tintaglia'nın öğleden önce şehre varacağını beklemediğini biliyordu. Kuru topraklardan gelmişlerdi ve daha yumuşak bir araziye geldiklerinde, üzerlerinden uçarken birden fazla sürü korkuyla dağıldı. Bir çoban onlara bağırıp yumruk sallamaya cesaret etti. Gördükleri çobanlar atlarını sürerek kaçtılar ve sığırlarını kendi başlarına bıraktılar.

Daha sonra ziyafet çekeceğiz! Icefyre onlara söz verdi.

Şimdilik, sabit ve güçlü uçun. Geldiğimizden önce haber verilmemesini istiyoruz, diye hatırlattı Mercor hepsine.

Her şey Kelsingra'da kararlaştırılmıştı. Icefyre daha önce insanlarla savaşmıştı ve nasıl hareket etmeleri gerektiği konusunda çok net fikirleri vardı. Birbirlerine seslenmeyeceklerdi ve Chalced'e kadar izledikleri yol, onları terk edilmiş topraklardan, gözlerden uzak tutacak şekilde uzanıyordu.

önlerine haberciler gönderebilecek gözlerden uzak tutmuştu. Ejderhalar, atlı insanları çoktan öğrenmişti, bir ejderhayı geçemezlerdi, ama onlar gece boyunca seyahat etmeye devam edebilirdi, öldürmeye, yemeye ve uyumaya gerek kalmadan. Yaşlı kara ejderha, Chalcedalıları şaşırtmaya ve onlara, onların kendisine verdiği kadar az uyarı ve meydan okuma ile saldırmaya çok kararlıydı.

Şimdi ejderhalar, avlarının ne kadar kolay olduğu önemli olmaksızın, hızlı ve düz bir şekilde uçuyorlardı. Dağınık kulübeler ve çiftlik evleri giderek daha sık görülmeye başladı ve kısa sürede büyük şehrin dış mahallelerinin üzerinde uçuyorlardı. Önlerinde şehir surları beliriyordu ve surların üzerinde, surlarla çevrili şehrin içindeki bir tepede, Chalced Dükü'nün kalesinin kuleleri ve surları yükseliyordu. Saraydan çok kaleye benziyordu ve ona yaklaşırken Sintara bir an için rahatsız edici bir şüphe duydu. Burası kötü bir yerdi, çok kötü bir yerdi ve ona bunu söyleyen belirli bir anıyı hatırlayamaması, burayı daha da uğursuz gösteriyordu. Icefyre, tüm şehrin tamamen yok edilmesi gerektiğinde ısrarcıydı. Mercor'un ona doğrudan karşı çıktığı tek nokta buydu.

"Anılarım seninki kadar kapsamlı olmayabilir, ama bunu hatırlıyorum. Bütün bir insan şehrinin kışkırtmak, hançer karıncalarının olduğu bir tepede uyumak gibidir. Onlar küçüktür, ama durmadan saldırırlar, gerekirse diğer tepelerden arkadaşlarını çağırırlar. Onlardan kurtulmak için tek yapman gereken, merkezdeki höyükteki kraliçeyi öldürmek. Tintaglia, Buz Adaları'nda ve Kara Taş Kıyısı'nda yaşayan halkın kendisine iyi davrandığını söylemişti. Orayı Altı Dükalık olarak adlandırmış ve orayı her ziyaret ettiğinde, şişman sığır ve güvenli bir uyku yeri hediye edildiğini söylemişti. Chalced'i yok etmek bunu tehlikeye atar mı?"

Icefyre, altın ejderhanın sorusunu mavi kraliçeye yöneltmesine kızmıştı, ama Tintaglia açıkça memnun olmuştu. "Altı Dükalık, Chalced ile uzun süredir savaş halinde. O şehri yok etsek muhtemelen hiç umursamayacaklardır. Ama Icefyre'den çok daha yakın bir zamanda tek başına bir şehirle savaşmış biri olarak, bunun tehlikeli ve aynı zamanda sinir bozucu bir görev olduğunu söyleyebilirim. Sıralı askerleri yok etmek için çok fazla zehir gerekir ve gemileri ve kuleleri yıkarken avlanamaz, yemek yiyemez ve uyuyamazsın."

Icefyre, Tintaglia konuşurken kendini gittikçe daha da dikleştirmişti. Mavi kraliçenin yanında, Kalo, siyah ejderha hakimiyetini gösterirken uğursuz bir şekilde kükredi. Şimdi yaşlı ejderha araya girdi: "Peki insanlar seni zehirlerken ya da ağlar ve mızraklarla saldırırken, sen yemek yiyor ya da uyuyor musun? Yoksa ölüyor musun?"

"Hangisi daha iyi, boynunu kırarak hızlıca öldürmek mi, yoksa her iki savaşıya da yaralar açan uzun bir savaş mı?" diye karşılık verdi.

Onlar, surlarla çevrili bir kaleye doğru uçtular. Uyarı sirenlerinin ne kadar çabuk çaldığına şaşırdı. Arkasına baktıklarında, surların silahlı adamlarla dolu olduğunu gördüler. Kalenin kapıları açıktı ve altı atlı adam, bayraklarla koşarak dışarı çıktı.

Tintaglia, onların haberciler olduğunu doğruladı. Ama çok geç kalacaklar.

Buna karşılık, tüm ejderhalar hızlandı. Sintara, kale muhafızlarının birbirlerine seslendiğini duydu, ince sesleri rüzgarda kayboldu. Mercor onlara öncülük ediyordu. Şimdi Icefyre, Kalo ile rekabetini birdenbire bırakıp, Mercor'un önünü kesmek için hepsinin yanından uçarak geçti. Heeby ve Rapskal'ın ondan önce davranmasına şaşırmış mıydı? Kızıl kraliçe ve binicisi önlerine fırladılar. Rapskal, Heeby'nin boynuna eğilmiş, ona çılgınca cesaret ve övgü dolu sözler söylüyordu. Kızıl renkte parıldayan yüzü kızarmıştı ve kanatlarını o kadar hızlı açıp kapatıyordu ki, kargalarla birlikte uçan bir sinek kuşu gibiydi. Diğerlerinin önüne geçerek hızla ilerlerken neredeyse komik görünüyordu. Kötü küçük Spit'in gölgesinde kalan Relpda, aniden Icefyre ve Mercor'u geçerek öne fırladığında, yaşlı siyah ejderha öfkeyle kükredi.

Sanki bu bir işaretmiş gibi, tüm ejderhalar aniden kükredi ve tepedeki müstahkem şehre ok gibi yönelirken gelişlerini duyurdu.

"Sessiz kalıp onları şaşırtmayacak mıydınız?" diye itiraz etti Sedric.

"Heeby önümde durmasın," diye cevapladı Relpda somurtarak.

Sedric, Relpda'nın kullanmakta ısrar ettiği kısa ejderha eyeri üzerinde çömelmiş, gümüş çanlarla süslenmiş koşum takımına iki eliyle sıkıca tutunmuştu. Carson, eyere ham deriden bir koşum takımı eklemişti ve Sedric buna güveniyordu, ama koşum takımını bırakamıyordu. Gözleri neredeyse tamamen kapanmıştı ve rüzgârın öpücüğüyle gözlerinden yaşlar akıyordu. "Burada daha tehlikedeyiz, sevgilim. Geri çekilelim ve daha büyük ejderhaların önümüzden gitmesine izin verelim."

Spit alaycı bir şekilde kükredi. "Evet, sırtındaki o sıska pireyi dinle. Geri çekil, onlar asit tükürdüğünde, sen bulutların içinden uçacaksın. İkiniz için de çok eğlenceli olacak."

Sedric çenesini sıkıca kapattı, Spit'in doğruyu mu söylediğini yoksa yine Relpda'yı eziyet etmekten zevk mi aldığını merak etti. O kadar hızlı uçuyorlardı ki

Altlarında manzara mide bulandırıcı bir şekilde hızla geçip gidiyordu. Bir köy görüldü, çanlar çalıyor, kornalar uyarı sesleri çıkarıyordu ve sarı bir yol şeridinde, bir adam yüklü arabasından atlayıp bir tahıl tarlasına koştu ve sanki bu onu yukarıdaki ejderhalardan saklayabilirmiş gibi kendini yere yatırdı. Ejderhalar ona aldırış etmedi. Chalced şehrini çiftlikler ve köyler çevreliyordu. Sedric saldırının başlamasına hazırlandı. Burada olmak istemiyordu, Relpda'nın masum ve çaresiz insanları öldürmesini izlemek istemiyordu.

Eğer yapabilseler beni öldürürlerdi, diye hatırlattı ona, ve utanç duydu. Bir zamanlar o da öyle düşünmüştü. *Affedildin,* diye hatırlattı ona. *Ama benim kanımı ve pullarımı almaya devam edenleri affedemem.*

Aşağıda insanlar öfkeyle koşuşturuyordu, bazıları evlere sığınırken, diğerleri neler olduğunu görmek için sokaklara çıkıyordu. Soğuk sabah havasına ince çığlıklar yükseldi, ardından korna sesleri duyuldu. Ejderhalar, kornalara alaycı bir yanıt olarak kendi seslerini çıkardılar ve sonra, Sedric'in şaşkınlık çığlığı atacak kadar ani bir hareketle, birbirlerinden uzaklaşarak düzgünce daha küçük gruplara ayrıldılar ve keskin bir şekilde alçaldılar. Korku içindeki insanların çığlıkları ona daha net ulaştı. Bir an için o korkuyu paylaştı. Ejderhalar geliyordu, kemiklerini eritecek ateşli asit tüküreceklerdi. Evleri yıkılacak, onlara karşı elini kaldıran herkes kesinlikle ölecek, yetim kalan çocukları terk edilmiş ve dumanlı sokaklarda ağlayıp sızlanacaktı. Ejderhalara karşı koymak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, büyük, görkemli ve güzel ejderhalara, saygı ve itaatlerini hak eden ejderhalara. Kaçmalıydılar, kaçmalıydılar, evlerini terk edip şehirden kaçmalıydılar; bu onların tek şansıydı...

Oh. Sen değil. Relpda, ürkütücü duygu selini aniden kesintiye uğrattı. Sedric aniden boğulmuş gibi hissetti, düşünceleri, uçtukları yerdeki insanlara yöneltilen ejderhaların büyüünün selinden kopmuştu.

Şehri gittikçe daralan bir spiral içinde çevrelediler ve aşağıdaki insanları büyülerle bombardımana tuttular. Atlar, köpekler ve hatta boyunduruktaki öküzler bile savunmasız görünüyordu, çünkü Sedric onların korkudan aniden çıldırıldıklarını, önlerindeki engelleri, canlı ya da cansız, umursamadan sokaklarda koşarak şehirden çıkmaya çalıştıklarını gördü. Yeni çığlıklar yükseldi, daha fazla trompet sesi duyuldu, çanlar çalgınca çaldı ve o, bunun bir parçası olduğu için dehşet içinde kendini hasta hissetti. "Sadece bitmesini istiyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

Relpda *yakında* olacağını söyledi. *Yakında.*

Çorba neredeyse bitmişti. Chassim şarap kadehlerini yeniden doldurdu. "Mahkumlar iştahla yiyorlar," dedi.

Yakın bir mesafede bir kadın çığlık attı. Çığlık korusu yükseldi. "Ne oldu?" Selden kalkmaya çalıştı, ama kadın onu geri çekerek engelledi. Biraz sendeleyerek ayağa kalktı ve balkon duvarına gitti. "Sokaklar insanlarla doluyor. Koşuyorlar. Yukarıya, bize doğru işaret ediyorlar." Dehşetle aşağıya baktı. Sonra başını omzunun üzerinden çevirip yukarıya baktı. Ve nefesini tuttu.

O kadar geriye eğildi ki Selden uzanıp ayak bileğini tuttu. "Düşme!" diye emretti. "Bensiz gitme!"

Elini kaldırıp işaret etti. "Ejderhalar. Gökyüzü ejderhalarla dolu."

"Bana yardım et," diye yalvardı. Sonra, kız gökyüzüne bakmaya devam ederken, nefes nefese sordu, "Mavi bir kraliçe. Aralarında mavi bir kraliçe ejderha görüyor musun?"

"Kırmızı bir ejderha görüyorum. Bir de gümüş rengi ve iki turuncu ejderha. Kraliçe mi?"

"Bir dişi. Muhteşem mavi, gümüş ve siyah desenleri var. Kelebek kadar zarif, şahin kadar güçlü. Mavisıyla gökyüzünü utandırıyor."

"Mavi ejderha görmüyorum."

Yastıklardan kendini iterek ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Balkonun kenarına sürünmek için yeterince gücü yoktu, kayarak vücudunu kaldırdı ve yere uzanıp gökyüzüne bakabildi. Kız haklıydı. Ejderhası orada değildi. "Benim ejderham değil," dedi ve umutsuzluk onu sardı.

Ejderhalar, Dük'ün görkemli sarayının önünden bir yay çizerek uçtular. Alçalmaya başladılar. Küçük gümüş rengi bir ejderha çılgınca kükredi ve sesiyle zehir püskürttü. "Tatlı Sa, hayır," diye dua etti Selden. Tintaglia'nın Chalcedean işgalcilerini püskürttüğünde Bingtown'a zehir yağdığını görmüştü. Damlacıkların adamlara çarptığını ve bir saniye sonra vücutlarının diğer taraflarından kan ve bağırsaklarla birlikte düştüğünü görmüştü. Hiçbir şey onu durduramazdı. Chassim'i uyarmak için kelimeler bulmaya çalıştı ama söyleyemedi.

Gümüş ejderhanın sisi rastgele düşüyor, damlacıklar rüzgarda savruluyordu. Selden'in dehşet dolu bakışları, bahçedeki bir heykelin üzerine düşen gümüş rengi sisi takip etti. Tıslama sesini duymadı, ama yeni filizlenen bitkilerin aniden solup, toprağın üzerinde ıslak kahverengi yığınlarla dönüştüğünü hayal etti. Bir an sonra, heykel bir toz bulutu içinde çöktü.

"Sarayı saldırıyorlar," dedi Chassim nefes nefese. "Bir şey tükürüyorlar ve dokunduğu herkes çöküyor. Çabuk. İçeri girin!"

"Hayır." Kendini uyuşmuş hissediyordu. "İçeri saklanmak bir fayda etmez. Her şey üzerimize çöktüğünde enkazın altında kalmak istemiyorsan tabii." Ağzı kurumuş, sesi kısılmıştı. "Chassim, bugün öleceğiz. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Kız ona gözlerini kocaman açarak baktı. Sonra tekrar şehrine baktı. Dük'ün kalesini çevreleyen yıkım şeridi artık kuleden açıkça görünüyordu. Gittikçe genişliyordu, yıkılmış binalar ve erimiş cesetler giderek yaklaşıyordu. Ejderhaların planı belliydi. Çemberin içindeki herkes asit zehiriyle kaplanacaktı. Yaklaşan ölümün ortasında duruyorlardı.

"Halkım," dedi yumuşak bir sesle.

"Kaçıyorlar. Sokaklara bak, uzaktakilere." Selden titreyerek doğruldu. *Korku insana güç verir*, diye düşündü.

"Ejderhalar onları takip etmiyor." Chassim, insanlarla tıkanmış sokaklara bakarak yavaşça konuştu. Sanki şehrin tüm sakinleri onlardan kaçıyormuş gibi görünüyordu. "Babam. Dük. Onun için geldiler, değil mi?"

Selden başını salladı. "Üzgünüm. Onu yakalamak için her şeyi yok edecekler, sanırım."

"Üzgün *değilim*." Bu sözleri pişmanlık duymadan söyledi. "Halkıma acıyorum. Onların korku içinde olduğunu görmek beni üzüyor. Ama babama ya da kendi başına getirdiği sona acımiyorum. Seni kurutup cesedini bana geri getirmeyeceği için de üzülmiyorum. En azından bundan kurtuldum."

Aniden, onun yanına yere oturdu. Körü körüne elini uzattı ve onun elini tuttu. Yanaklarından gözyaşları akıyordu, ama dudaklarında bir gülümseme titriyordu. "Yine de birlikte öleceğiz." Titrek bir eliyle çaydanlığı uzattı. "Benimle son bir fincan çay içer misin?"

Adam bakışlarını ona çevirdi. İçinde tuhaf bir sakinlik yükseliyordu. "Bir öpücük tercih ederim. Sanırım ilk ve son öpücüğüm olacak."

"İlk öpücüğün mü?"

Titreyerek güldü. "Koşullarım öpüşmeye elverişli değildi."

Kız gözlerini kırpı ve gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Benim için de öyle." Ona biraz daha yaklaştı ve sonra durdu.

Ona baktı. Gözlerini kapatmıştı. Saçları pürüzsüzdü, teni krema gibiydi, dudakları pembeydi. İlk öpücüğü pullu bir ejderha adamdan gelecekti. Eğildi ve dudaklarını buldu. Nasıl yapılacağını bilmeden, tiksinti ile geri çekileceğini düşünerek onu yumuşakça öptü. Ama geri çekildiğinde, kız gözyaşları arasında gülümsüyordu.

"Bir erkek tarafından nazikçe dokunulmak," dedi, sanki bu mucize o kadar büyüktü ki etraflarını saran ejderhaları uzaklaştırmıştı.

Bandajlı kolunu kızın omzuna attı ve kız ona yaslandı. Birlikte ejderhaların gözden kaybolmasını izlediler. Bir an sonra, ejderhalar başka bir yay çizerek geri döndüler. İlk kez ikisinin üzerinde biniciler olduğunu gördü. Pullu vücutları, üzerinde durdukları ejderhalar kadar güneşte parlıyordu. Ejderhalardan biri böğürdü ve aniden üçü daha geniş ve alçak bir daire çizerek uçtu. Ejderhalar uçarken çığlık attılar. Geniş ağızlarından parlak asitli zehir damlacıkları süzüldü ve sonra aniden kanatlarını daha güçlü çırpıldılar, üçü de püskürttükleri ölüm yolunun üzerine yükseldi.

Chassim kollarıyla onu sardı. Onu kendine daha yakın tuttu ve yüzü bembeyazdı, "Hızlı bir ölüm gibi görünüyor. Belki düşmekten bile daha hızlı." dedi. Ona ayağa kalkmasına yardım etti. O, balkonun taş korkuluğuna tutundu ve ikisi şehri aşağıya baktılar.

Uzakta, sokaklar kaçan insanlarla doluydu. Kornalar çığlıklarla karışarak havayı dolduruyordu, ama ejderhaların borazan sesleri hepsini bastırıyordu. Yanmış toprağın genişleyen çemberinden kaçıyorlardı. Dük'ün görkemli sarayının etrafında bir çember, bir ölüm hendeği ve çökmekte olan taşlar oluşuyordu. Selden, ejderhaların planını artık net olarak görebiliyordu. "Kaleyi kapatacaklar, böylece yerdeki zehre bulaşmadan kaçmak imkansız olacak. Sonra da yavaş yavaş yok edecekler," dedi sessizce. Plan kafasında çok net bir şekilde canlandı. Sanki ejderhaların yanında, yukarıda sanki o olayların içindeymiş gibi görebiliyordu. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

"Keşke yaşayabilsek," dedi Chassim hüznle. "Keşke Chalced'in babamın ayağının altından çıkarılmasını görebilseydim." Yüzünü çevirdi ve yumuşak dudakları pullu yanağına değdi. "Keşke yaşayabilsek," diye fısıldadı.

"Tintaglia!" Tüm gücüyle ejderhanın adını haykırdı, çaresizlik içinde bağırdı. "Tintaglia! Sen yaşarsan ben de yaşarım! Mavi kraliçe, göklerin mücevheri, neredesin?"

Reyn mide bulantısı hissetti, ama ejderhanın sallantılı uçuşundan değil. Altında binalar yavaşça yıkılıyordu. Kaçamayacak kadar yavaş olanlar ejderhanın püskürttüğü sıvının altında kalmıştı. Ejderha zehirinin ne yapabileceğini görmüş, tunikasını başına çekmiş ve kolları ellerinin üzerine çekmişti. Dar bir kumaş pencereden dünyayı izliyor ve bu kadarını görmek zorunda kalmamayı yürekten diliyordu.

Chalcedean askerlerinin cesaretini suçlayamazdı. Ejderhaların çok altından oklarını fırlattıklarını ve ardından saflarının asit yağmurunda eriyip gittiğini izlemişti. Bazıları ejderhaların büyüüne kapılıp kaçmaya başladı. Ama yanlış yöne, kaleden uzaklaşıp onu çevreleyen asit dolu sokaklara doğru koşular. Zavallı herifler. Ejderha zehirinin keskin kokusunu aldı ve gömleğini yüzüne daha sıkı çekti.

Ejderhaların stratejisini hayranlıkla izlemeye çalıştı. Hiçbir ejderha diğerinin arkasına veya altına uçmuyordu. Gruplara ayrılmışlardı ve her grupta ejderhalar yan yana uçarken zehirlerini aşağıya doğru püskürtüyorlardı. Sonra geri dönüp aynı yörüngeyi takip ediyorlardı ve her seferinde Dük'ün kalesinin merkezine biraz daha yaklaşıyorlardı. Zamanlamaları mükemmeldi, ejderha grupları birbirleriyle hiç karşılaşmıyordu. Kalenin dış duvarları birkaç kez saldırıya uğramıştı. Duvarlar eski ve çok sağlamdı, ama ejderhaların amacı insanları öldürmekti, taşları yıkmak değil. Ejderhaların uçtuğu yayların içinde hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Tintaglia aniden titredi ve safları bozdu. O kadar keskin bir şekilde yükseldi ki Reyn, tunikinin korumasından atladı ve ellerini kollarından çıkarıp onun koşum takımını yakaladı. Onun geriye doğru takla atacağını sandı. "Vuruldu mu? Seni incittiler mi, Tintaglia?"

"Dinle!" diye cevapladı ve onu nefes nefese bırakacak bir hızla havaya yükseldi. Diğer ejderhaların üzerinde, Dük'ün kalesinin üzerinde sıkı bir daire çizerek dönmeye başladı. "*Nerede? Nerede? Nerede?*" diye bağırdı, Reyn'in "Ne oldu? Ne oldu?" çığlıklarını duymazdan geldi.

Sonra daldı, tek başına kalenin en yüksek kulesine daldı, Icefyre'nin planlarını bozduğunu belirten öfkeli seslerini duymazdan geldi. Reyn, koşum takımına sıkı sıkı tutunup, kuleye doğru ok gibi uçarken korkuyla bağırmaktan başka bir şey yapamadı.

"O, gökyüzünden düşen mavi bir yıldız gibi geliyor. O, Yıkımın İmparatoriçesi, İntikamın Kraliçesi ve eğer ölmem gerekiyorsa,

bana ölümümü getirsin!"

"O mu? Mavi opal içindeki ateş gibi!" Chassim, dehşet ve sevinçle gözlerini kocaman açarak bakıyordu. Vücudu onun arkasında, onu taş korkuluğa bastırarak ayakta durmasını sağlıyordu, mavi mucizenin onlara doğru hızla yaklaşmasını izliyordu.

Selden sesini yükseltti ve sesinin tüm müziğini kaybetmediğini fark etti.

"O hem bilge hem de korkunçtur. Zekâsının ötesinde bir zekâyâ sahiptir, hızlı kanatlı, keskin pençeli ve keskin görüşlüdür. Tintaglia!" Son kelimedede sesi kırıldı.

Tintaglia geriye doğru eğildi ve onlara parıldayan karnını ve ayaklarında ışıltılı pençelerini gösterdi.

Chassim onu sıkıca tuttu, ama tüm vücudu titriyordu. "O parıldayan mavi çelik gibi! Öyleyse getir ölümümü, güzelim. Seni bekliyoruz." Ama onlara saldıran çeneleri değil, ön pençeleriydi.

Chassim, Tintaglia balkonun taş korkuluğuna tutunup sarmalarken, rüzgâr gibi esen kanatlarının etraflarında bir kasırga oluşturarak geriye sendeledi. Ön pençeleri taş korkuluğa çizik attı ve kaydı; arka ayakları aşağıdaki kuleye tutunmuştu ve kanatlarının rüzgârı her şeyi dövüyordu. Taş korkulukta çatlaklar belirdi.

"Tırman, tırman şimdi, şimdi, ŞİMDİ!" Sırtındaki adam bağıırıyordu ve sonra, "*Tırman şimdi, şimdi!*" diye emretti ejderha, sözleri Selden'in kemiklerinde yankılandı.

Emredildiği gibi yapmaya çalıştı, ama vücudunun zayıflığı ona ihanet etti. Chassim'in cüppesinin arkasını tutup onu öne doğru ittiğini hissetti. Ejderhanın göğsündeki kayışı yakaladı. Ejderhanın üzerindeki adam koşum takımından aşağı indi, bandajlı bileğini sıkıca kavradı ve onu yukarı çekti. Selden acı içinde çığlık attı ve ayaklarıyla zayıf bir şekilde çırpındı, sonra elleri kavrayacak deri ve demir halkalar buldu. Ejderha, kulenin yan tarafına tutunmak için çaresizce çabalarken balkonun parçaları düşüyordu. Binici onu yukarı çekti ve ejderhanın sırtında önünde tuttu. Selden öne doğru eğildi, sonra ejderha kule yüzünden uzaklaşırken sıkıca tutundu. O çığlık atarken ejderha yapıdan uzaklaştı. "Chassim! Hayır, geri dön, Tintaglia, güzel kraliçe! Chassim!"

"Ben... buradayım!" Sesi korkudan titriyordu.

Aşağıya baktı. Chassim, Tintaglia'nın koşum takımının halkalarına sıkıca tutunmuştu, ejderha aniden kuleden düşerken giysileri rüzgarda çırpınıyordu.

kuleden uzaklaşırken giysileri rüzgarda çırpınıyordu. Birlikte düşerken onun ılıklarını duymaktan çok gördü.

Sonra, mide bulandırıcı bir sarsıntıyla, düşüş süzölmeye dönuştü. Tintaglia'nın güçlü kanatlarının vuruşlarıyla, yavaşça yükselmeye başladılar. Chassim, dişlerini kararlı bir hırsıyla göstererek, saçları yüzünün etrafında vahşı bir şeref akıntısı gibi dalgalanarak, inatla tırmandı, halka halka, ta ki uzattığı eli kadının bileğini kavrayana kadar. Kadın akıllıca onun tutuşuna güvenmedi, ama o onu bırakamazdı. Halka halka yaklaşarak, onu tutan adam kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı. Biniciyi görmek için döndü ve kendini Selden'in sadece eski duvar halılarında gördüğü bir Elderling'e bakarken buldu.

"Efendim, teşekkür ederim," diye nefes nefese söyledi. "Oh, Tintaglia, göklerin mavi kraliçesi, tüm ejderhaların en güçlüsü ve en bilgedisi, sana şükranlarımı sunuyorum."

"Küçük kardeşim, seni hep en berbat yerlerde bulmak kaderimmiş," dedi binici ve aniden onu bu kadar sıkı tutanın Reyn olduğunu anladı. "Ölümden bir kalp atışı uzaktasın," diye ekledi Reyn.

"Keşke bilseydin," diye cevapladı Selden. Aniden başı dönmeye ve rahatlamaktan bayılmak üzereydi. "Burada ne işin var? Bütün bu ejderhalar nereden geldi?"

"Onları tanımıyor musun?" Tintaglia, binicilerini görmezden gelerek onları şehirden uzaklaşıp ölüm ve yıkımın olduğu yerden uzaklaşarak daha da yükseğe taşıyordu. "Onları kapana kısılmış halde gördün, yumurtadan çıktıklarını gördün! Biz Kelsingra'dan geldik Selden, ve Chalced Dükü'nü, ejderhaların kanı için avlanmaya cüret ettiğı için öldürmeye geldik."

Tintaglia'nın bu sözlere onay verdiğini hissetti, öfkesiyle birlikte güçlü bir şekilde.

"Peki ya sen? Bize haber vermedin! Kız kardeşin öldüğünü düşünüyor ve annen de onun haklı olduğundan korkuyor. Sana ne oldu? Görünüşüne bakılırsa, o kuleye kendi isteğininle girmedin. Yanında getirdiğın bu kişi de kim?" diye sordu Reyn.

Selden nefes aldı, ama cevap veremedi Chassim kendisi konuştu. "Benim adım Chassim. Ve bu şanlı kraliçe ve ejderhaları bugün görevlerini yerine getirebilirlerse, gece olunca ben Chalced'in hakiki düşesi olacağım. Ve sana borçlu olacağım."

Yeşil Ay'ın 10. günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

Selden Vestrit, Tintaglia'nın Şarkıcısı, Kelsingra

Bingtown Tüccarları'ndan Keffria ve Ronica Vestrit'e, Bingtown

Sevgili Anne ve Büyükanne,

Bu küçük parşömeni Tarman'ın Trehaug'a götürmesi ve oradan Dunwarrow'dan Bingtown'a göndermesi için yazıyorum. Başıma gelen talihsizliklerin çok daha uzun bir anlatımı, herhangi bir güvercinin taşıyamayacağı kadar ağır bir parşömende gelecek. Alise'den bunu Althea'ya verip size eve götürmesini isteyeceğim.

Şimdilik, önemli olanları anlatayım. Arkadaşlarım tarafından ihanete uğradım. Esir alındım ve sonunda Chalced'de köle gibi muamele gördüm. Ama hayattayım ve hayatımı ve sağlığıma geri kazanmamı borçlu olduğum muhteşem kraliçe Tintaglia'nın eşsiz dostluğuna yeniden kavuştum. Yaşadığım zorlukları ayrıntılı olarak anlatmak istemiyorum, özellikle de bu küçük kağıt parçasına. Şu anda sadece şunu söyleyeceğim: İyileşiyorum ve iyi insanların arasında olduğumu garanti ederim.

Chalced'in düşüşündeki rolüm ve Düşes Chassim ile olan dostluğum hakkında pek çok garip söylenti duyacaksınız. Tek söyleyeceğim, gerçeklerin duyacağınız dedikodulardan çok daha garip olduğu ve bu gerçeği, bu mektup size ulaştığında benden öğreneceğinizdir.

Anne, ne zaman eve döneceğimi soruyorsun. Lütfen bu sözlerimi yanlış anlama. Ben evimdeyim. Kelsingra'da, diğer Elderlingler'in arasında ve ejderhaların yanında, aylardır hissetmediğim kadar huzurlu ve güvende hissediyorum. Kız kardeşim Malta burada, Reyn, yıllardır kardeşim gibi olan Reyn ve daha pek çok Elderling! Buranın güzelliği kendi başına iyileştirici ve benden önce yaşamış Elderling ejderha şairlerinin binlerce eserine erişebiliyorum. Eski şairleri kendi kulaklarımla dinledikten sonra, kendimi şarkıcı olarak gördüğüm için neredeyse utanıyorum! Öğrenmem gereken geleneksel şarkılar var, ejderhaları karşılamak için,

ve ejderhaların varlıklarını bizimle paylaştıkları için onlara şükranlarını sunan şarkılar. Sanırım, kendimi yetkin bir şarkıcı olarak nitelendirebilmem için yirmi yıl geçmesi gerekecek!

Bu seni görmek istemediğim anlamına gelmez. Sağlığım elverdiğinde ziyarete geleceğim. Ve umarım zamanla sen ve büyükannen beni burada görmek için bu yolculuğa çıkmaya razı olursunuz. Size şehrimi gezdirir, bekçileri ve diğer ejderhaları tanıştıırım. Özellikle Tintaglia'nın eşi Kalo'yu. Ne yakışıklı ve ne güçlü bir adam! Onu onunla görmekten, sizin Malta'nın Reyn'le evlenmesinden duyduğunuz mutluluk kadar mutlu oluyorum.

Şimdilik bu mektubu bu kadar yazmak zorundayım, çünkü yazmaktan yoruldum. Lütfen sabırlı olun. Daha ayrıntılı bir mektup yakında elinize ulaşacaktır.

Her zamanki gibi,

Selden

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Yaz

Her şey, *Paragon'un* kaptan köşkünde öğleden sonra çayı ile oldukça resmi bir şekilde başlamıştı. Ancak ilk saatin sonunda, hayat gemisinin baş tarafında kahve içilirken, geminin baş figürü de sohbete katılmıştı. Tarman, Trehaug limanında Paragon'un yanına demirlemişti. Alise, iki geminin insanlar hariç bir düzeyde iletişim kurup kurmadığını merak etti, ancak bunu sormak kabalık olur diye düşündü. Paragon'a en son bineli on yıllar geçmiş gibi geliyordu. Rain Wilds'a yaptıkları yolculuğu hatırladı ve gemiyle, Althea ve Brashen Trell ile yaptığı garip sohbeti hatırladı. Kendi kendine güldü, ama kimse bunu fark etmedi, çünkü Paragon, tavuk ve koyun taşımakla ilgili hakaretler yağıdırıyordu.

"Tarman'a o iğrenç yaratıklarla iyi şanslar diliyorum. Güvertede gürültü ve pislik yapmaları açısından martılardan bile beterler."

"Belki öyle, ama bizim çocuk onları özleyecek," dedi Brashen.

"Bence temizlemesi gereken pisliklerden çok taze yumurtaları özleyecektir," diye karşılık verdi Althea gülerek. Ayağa kalktı ve güverte evinin önünden bakmak için eğildi. "O ve Clef, hayvanları Tarman'ın güvertesine aktarmayı bitirmek üzere. Yani, ejderhalar ve Tek Gün Savaşı hakkında sorularla boğulmadan önce, belki on dakika daha yetişkinler arasında sohbet edebiliriz."

"Elimizden geldiğince cevaplamaktan memnuniyet duyarız," dedi Alise. "Tabii ki biz orada değildik. Ve her ejderhanın bize anlattıklarına inanacak olursak, her biri şehrin düşüşünden ve Dük'ün ölümünden kişisel olarak sorumluymuş."

"Ve bir düşesin yükselişi," diye ekledi Althea. "Selden'dan kuşlar aracılığıyla haber aldık, ama pek tatmin edici değiller. Hikayesinin sadece bir kısmını biliyoruz ve her yazdığında biraz daha öğreniyoruz; ama yine de henüz eve gelemeyeceğini söylüyor. Kelsingra'da 'halletmesi' gereken işler olduğunu söylüyor." "*Halletmek*" kelimesini vurgulaması, yeğeninin ona anlattıklarından daha fazlası olduğunu düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Alise'den Leftrin'e baktı, belki de onay ya da dedikodu arıyordu.

Leftrin aceleyle konuştu. "Genç adamın güvertede işini biliyor gibi görünüyor. Farklı bir kaptanın altında bir dönem denemeye hazır olduğunu düşündüğünüzde, Tarman'a hoş geldin. İşler biraz daha rustik ve mürettebatla birlikte güverte evinde yatacak, ama bir iki seferlik bir yolculuk için onu misafir etmekten memnuniyet duyarım."

Brashen ve Althea birbirlerine baktılar, ama bunu söyleyen annesi değildi. "Henüz yeterince büyük değil. Ama hazır olduğunda teklifinizi kabul edeceğim. Yakında teyzesini ve amcasını görmek isteyeceğini biliyorum. Kuzeni Ephron'u da unutmayalım." Brashen konuyu değiştirmeye çalışarak gülümsedi. "Malta ve Reyn ne zaman bebeği nehir aşağıya ziyarete getirecekler sence?"

"Boy-o'yu güvertenden mi alacaksın?" Paragon dehşete kapıldı.

"Sadece kısa bir süreliğine, gemi. Onun bizim kadar senin de olduğunu biliyorum," diye yatıştırıcı bir şekilde cevapladı Brashen. "Ama biraz daha geniş bir deneyim yelpazesi ona zarar vermez."

"Hmph." Figür başı, oyulmuş göğsünde kollarını kavuşturdu. Ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Belki Ephron buraya gelip onun yerini alabilecek yaşa geldiğinde. Bir nevi rehine değişimi gibi."

Brashen onlara gözlerini devirdi. "Bugün keyfi yok," dedi alçak sesle.

"Havamda *değilim*! Sadece sizin bir yaşam gemisi ailesi olduğunuzu ve garantisi olmadan kendi adamlarımızdan birini başka bir yaşam gemisine göndermeden önce iyi düşünmeniz gerektiğini söylüyorum. İdeal olarak, takas Tarman'ın ailesinden biri olmalı." Bakışlarını Leftrin ve Alise'ye çevirdi. "Yakında çocuk yapmayı düşünüyor musunuz?"

Leftrin çayı boğazına kaçtı.

"Bildiğim kadarıyla yok," diye cevapladı Alise alçakgönüllü bir şekilde.

"Yazık. Şu anda sizin için verimli olabilir." Paragon kibarca heyecanlandı.

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?" Althea neredeyse sert bir sesle sordu. "Brashen ve bana verimli üreme konusunda yardımcı olacak bilgilerinizi paylaşmanız yetmezmiş gibi, bir de misafirlerimize de bilgeliğinizi aktarıyorsunuz."

Alise, Brashen'in utançtan mı yoksa kahkahasını bastırmaktan mı kızardığını anlayamadı.

"Tarman, bu tür bilgilerin onlara yardımcı olabileceğini düşündü, çünkü şimdiye kadar üremeyi sevmişlerdi ama sonuç alamamışlardı. Hepsi bu." Paragon hiç telaşlanmamıştı.

Brashen aniden boğazını temizledi. "Şey, rehinelerden bahsetmişken..." "Öyle mi?" gemisi merakla araya girdi.

"Evet, öyle. Rehine demişken, o olay nasıl sonuçlandı? Bingtown'da bazı söylentiler vardı, ama biz mallarınızı almak için güneye gittik ve sonra nehirden geri döndük. O yüzden pek bir şey duymadık."

"Ne yazık ki, bana sorarsan," diye cevapladı Alise. "Chalcedéalıların Konsey'in karşısına çıkmaktansa kendilerini boğmayı tercih ettiklerini ve düklerine fidye olarak teslim edilmeyi reddettiklerini biliyordur. Konsey sonunda bize ödeme yaptı, ama bence bunun tek nedeni, benim orada bulunup muhafızlar adına konuşmam ve Konsey'in bazı üyelerinin bize planladıkları dışında hiçbirimize kötü bir şey yapılmadığını kanıtlamamdı. Tüccar Candral sözünden döndü ve Kelsingra'da yazdığı tüm sayfalara karşı bile her şeyi inkar etti. Onu bu tür şeyler yazmaya zorladığımızı iddia etti ve Jamaillian tüccarlarından biri onun için kefil oldu. Şahsen, Trehaug'a dönüş yolculuğu sırasında Jamaillian tüccar için çok karlı bir tür özel ticaret anlaşması yapıldığını sanıyorum. Bize yapılanların adalete kavuşmayacağından korkuyorum. Belki de Candral'ı diğerlerinden ayrı tutmalıydık. Bunu söylerken Leftrin'e baktı ve Leftrin başını salladı.

"Tarman'ın yükü o kadar ağırdı ki mi? Bunun ihtimali çok düşük. Ayrıca Cassarick Konseyi'nde neler olup bittiğinden haberi olan başkaları da vardı. O korunuyordu." Başını salladı. "Bunun bedelini ödeyecekler. Tarman bir daha onlar için yük taşımayacak. *Warken* ve *White Serpent* de öyle." Brashen'in kaşlarını kaldırması üzerine Leftrin açıkladı: "Bekçiler ve ejderhalar nihayet dayanıklı gemilerine isim verdiler. Yaz sonunda, ilk seferlerini Trehaug'a yapmayı planlıyorlar. Cassarick'e hiç uğramayacaklar. Konsey bize komplo kuranları soruşturup cezalandırmaya kadar, Kelsingra'dan hiçbir mal orada ticaretine konu olmayacak."

"Bir tüccarın alabileceği en ağır darbe, cüzdanına vurulan darbedir," dedi Althea onaylayarak. "Fıçının içindeki çürük elmaları ayıklayabilirsiniz. Peki ya diğerleri?"

"Gemilerde çalışan köleler Kelsingra'da kaldı. Bazıları uyum sağlamış görünüyor. Diğerleri ayrılmak isteyebilir. Bu kararı onlara bıraktık. Başkaları da vardı, bazıları Bingtown'dan, birkaçı Trehaug'dan. Hiçbiri Candral aleyhine tanıklık etmek istemedi. Bu yüzden Candral'ın veya Konsey'deki diğerlerinin Chalcedeans tarafından bize zarar vermek için rüşvet veya tehdit edildiğini kanıtlayamıyoruz."

"Yani. Onlarla ticaret yapmayı reddetmek, onlara yapabileceğimizin en fazlası," dedi Leftrin kasvetle.

"Tintaglia'yı öldürmeye çalıştılar," diye hatırlattı Paragon sert bir sesle.

"Ona ve Icefyre'ye saldırma emri Chalced'den geldi," dedi Alise nazıkçe. "Ve Sa, bunun bedelini yüz kat fazlasıyla ödediklerini biliyor."

Paragon şüpheci bir ses çıkardı, ancak tüm insanlar bir süre sessiz kaldı. Chalced'in düşüşüne dair haberler korkunçtu. Dük'ün sarayı, Icefyre'ın planladığı saldırı sonucu düşmüştü. Yaşlı kara ejderha hem acımasız hem de amansızdı. Sakinleri öldürmekle yetinmemişti. Ejderhalar işlerini bitirdiğinde geriye sadece yıkık harabeler kalmıştı. Spit'in coşkuyla karşılık verdiği düzensiz bir askeri müdahale olmuştu. Halk, gümüşle güçlendirilmiş ejderhalara karşı binaların bile gerçek bir koruma sağlamadığını çabucak öğrenmişti. Akşamüstü, korkmuş bir grup soylu teslim olmayı teklif etti, ancak ejderhaların Chalced Düşesi'ni "esir aldığını" ve onunla şartları çoktan belirlediğini öğrendi.

"Rapskal ve Heeby Chalced'de kaldı. Nortel, Kase, Boxter ve ejderhaları da kaldı. Yeni düşesin Chalced üzerinde otoritesini kurarken dört ejderhanın yeterli güç olarak görülmesi garip."

"Yani Kelsingra onun iktidara gelmesini destekliyor mu?" diye sordu Althea.

Alise omzunu kaldırdı. "Ejderhalar onun iktidara gelmesini destekliyor. İttifak için çok uygun şartlar koydu. Chalced'in yasaları her zaman Bingtown'dan daha katıydı. Ejderhalara el kaldıranlara ölüm cezası verdi. Çobanlar ve sürü sahipleri, her yıl ejderhaların avı olarak belirli sayıda hayvanı ejderhalara vermek üzere ejderha vergisi ödeyecek. Başlangıçta bazı soylular ona karşı çıktı, ama o onlara karşı acımasız davrandı.

. Soyluların onun otoritesini tanımaları, müzakerelerin ve düşmanlıkların sona ermesinin temel şartlarından biriydi. Sadece biri ona karşı geldi. O da ejderhaları gönderdi. Her şey böylece sona erdi."

"Sert," dedi Brashen sessizce.

"Chalcedean," diye cevapladı Leftrin. Omuz silkti. "Orada başka türlü düzeni sağlayabileceğini sanmıyorum. Chalced'de, özellikle de uzak illerde hala huzursuzluk var, ama bazılarının dediği gibi iç savaşa varacağını sanmıyorum. Düşes Chassim başka ittifaklar da kurmaya çalışıyor gibi görünüyor."

Althea sözünü kesti: "Yeni düşesin, Chalced Devletleri ile Shoaks'ın Altı Dükaliği bölgesi arasında bir ateşkes müzakeresi yürüttüğü yönünde olağanüstü bir söylenti duyduk."

"Saçma," dedi Alise. "O iki ülkenin savaş halinde olmadığı bir zamanı kimse hatırlamıyor."

"O kadar saçma ki, muhtemelen doğrudur," dedi Brashen. Hepsi bir an sessiz kaldı ve değişiklikleri düşündü.

"Selden," dedi Althea aniden. Alise'ye doğrudan baktı. "O nasıl? Gerçekten mi?"

Alise, Leftrin'e uzun bir süre baktı, onlara dürüstlük borcu olduğunu düşündü ve Althea'nın bakışlarıyla buluştu. "Sen onun ailesisin. Bilmen gerek. Yara izleri var, sadece fiziksel olarak değil. Dük onu resmen yiyip bitiriyordu. Damarlarından kanını emiyordu. Tintaglia onu Kelsingra'ya geri getirdikten haftalar sonra bile kollarındaki izler hala görülebiliyordu. Onu ilk gördüğümde, kendi başına ayakta durduğuna inanamadım; o kadar zayıf ve yüzü o kadar çökmüştü ki."

Althea'nın yüzü soldu. "Söylentiler duymuştuk. Tatlı Sa. Küçük Selden. Onu düşündüğümde, hep yedi ya da sekiz yaşında gürültücü bir çocuk olarak görüyorum. Ama başka söylentiler de duymuştuk, onu Chalced Düşesi ile ilişkilendiren söylentiler. Bunlar bize hiç mantıklı gelmemişti!"

"Onlar birlikte tutsaklardı," diye doğruladı Alise. "Ve aralarında bir bağ oluşmuş gibi görünüyor. Bundan fazlasını bilmiyorum, o yüzden dedikodu yapmayacağım. Sadece, ejderhaların ve Kelsingra'nın genç Chalced Düşesi'nin ülkesinin yönetimini ele geçirmesini desteklediklerini eleştirenler olduğunu biliyorum. Onlar, Chalced'i tamamen itaatkar hale getirmemiz gerektiğini söylüyorlar. Ama Düşes Chassim'in çabaları olmasaydı, Selden orada ölmüş olacaktı. Onun anlattıklarına göre, Düşes'in hapis hayatı onunkinden daha kötüydü ve yıllarca sürdü. Onun için yaptıkları düşünülürse, bir Elderling ve

Tintaglia'nın şarkıcısı olarak onun için yaptıklarını düşünürsek, şartları müzakere edenler onu iktidara getirmenin bölgede barışı sağlamanın en hızlı yolu olacağına karar verdiler.

Brashen çenesini kaşdı ve Althea'ya gülümsedi. "Tarihi değiştirmek sizin ailede var galiba. Önce Wintrow ve Malta, şimdi de Selden." Çayından bir yudum aldı.

Paragon alaycı bir sesle konuştu. "Ailenin aklı başında, sorumlu bir kadınla evlendiğin için çok şanslısın."

Brashen boğuldu. Althea, belki de gerekenden biraz daha sert bir şekilde sırtına vurdu. Boğuk kahkahaları arasında konuştu. "Ama Selden iyileşiyor, değil mi?"

"Chalced Dükü'nün elinde yaşadıklarına bakılırsa, oldukça iyi. Tintaglia, hastalığının bir kısmının denetimsiz büyümesinden kaynaklandığını ima etti. Onu değiştirdiğinde çok küçüktü ve uzun süre uzaktaydı, bu yüzden vücudu tam olarak düzelememişti..."

"Bu ejderhaların işi!" Paragon öfkeyle sözünü kesti.

"Bu *aile* meselesi. Selden benim yeğenim, Paragon, aynı zamanda Tintaglia'nın Yaşlısı. Onun nasıl iyileştiğini bilmeye hakkım var, dolayısıyla senin de var! Ve sen de benim kadar önem vermelisin."

Althea'nın azarlaması gemiyi susturdu. Paragon'un yüzü düşünceli bir hal aldı. Sesini alçaltarak konuştu. "Onu Gümüş ile tedavi etmeyi düşünmediler mi?"

Alise, böyle bir sırrı yüksek sesle söylemesine şaşırarak bir anlığına ona baktı. Sonra, eğer bu ejderhaların işi ise, onun da tümünü bilmeye hakkı olduğuna karar verdi. "Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz," dedi Alise. "Ama ejderhası onu her gün gözetliyor. Dış yaraları iyileşti. Aramızda yürüyor, iyi besleniyor ve Tintaglia'ya yeniden şarkı söylüyor. Ve sanırım onu bu yolda tekrar göreceksin. Sadece Trehaug'daki Khuprus ailesini değil, Bingtown'daki annesini de ziyaret etmek istiyor. Ve sonunda Chalced'e ve Düşese dönmek istiyor."

"Ben Tintaglia olsaydım buna izin vermezdim," dedi Paragon.

"Babasının ona yaptığı muamele onu öldürebilirdi, ama o onu hayatta tuttu. Bu çok uzun bir hikaye, Paragon. Sana anlattıklarımın çok daha fazlası var."

"Ama bu gece geri dönüp bize anlatacak mısın?" diye sordu gemi.

Leftrin ayağa kalktı ve yana doğru yürüdü. Alise onu takip etti. Kendi gemisinin güvertesine baktı. Hennesey mutsuz bir şekilde ona baktı ve mavnanın arka güvertesinde tutulan hayvanları işaret etti. Clef

gölümsüyor ve dehşete kapılmış Skelly'ye bir şey anlatıyordu. Boy-o, Tarman'ın korkuluklarına oturmuş, ayaklarını sallayarak gülüyordu. Leftrin, Alise'ye baktı. "Yola çıkmalıyız. Ama sabaha kadar kalabiliriz."

"Bu kuşları barındıracak daha iyi bir yer olmalı," diye şikayet etti Sedric. Mesaj kuşlarından biri aniden mantıksız bir korkuya kapılıp, tünediği yerden atlayarak çılgınca başının üzerinden uçtu. Duvara sabitlenmiş yuva kutularından birine kondu.

Yapı, nehir kenarındaki daha küçük ve harap binalardan biriydi. Zaten kötü durumda olan binayı, bakıcılar güvercinleri barındırmak için kullanmaya karar vermişlerdi. Carson, küçük güvercin sürüsünü hapsettikleri küçük evin zemini kaplayan küflü saman ve kuş pisliklerine bakarak somurtkan bir ifadeyle baktı. "Ya da burayla dünyanın geri kalanı arasında mesajlaşmanın daha iyi bir yolu," diye karşılık verdi. "Haberci kuşlar istemekle aceleci davrandık galiba. Özellikle de hiçbirimiz onları pek tanımıyoruz." Kuşlara gözlerini kısarak baktı. "Az önce gelen hangisiydi?"

"Bana hepsi aynı görünüyor," diye cevapladı Sedric. "Ama... bacağına mesaj tüpü bağlanmış tek kuş bu. Buraya gel, kuş. Sana zarar vermeyeceğim. Buraya gel."

Yavaşça hareket ederek, ellerini kuşa doğru uzattı. Kuş, tünek üzerinde bir ayağından diğerine sallanıyordu, ama uçmaya karar veremeden Sedric onu nazikçe avuçladı. "İşte. O kadar da kötü değil, değil mi? Çok korkma. Kimse seni yemek istemiyor. Biz sadece mesaj tüpünü istiyoruz." Mücadele eden kuşun kanatlarını vücuduna doğru düzgünce tutarak, onu Carson'a ayaklarından tutarak uzattı.

"Bir dakika, bir dakika... Bu ip çok ince. Bulması zor, ah, işte ucu. İşte bulduk. Artık bırakabilirsin."

Sedric kuşu bir süre daha tuttu, onu sakinleştirip tüylerini düzelttikten sonra yerine koydu. Hayvan hemen kendine geldi ve eşine cıvı cıvı dans ederek selam vermeye başladı. Sedric, Carson'ın ardından güneş ışığına çıktı.

"Kimden geldi? Leftrin mi? Trehaug'da geciktiler mi?"

"Hala açmaya çalışıyorum. Bir dakika bekle. Kapağı açtım ama küçük kağıt çıkmıyor. Al, sen dene." Avcı, meraklı Sedric'e küçük tüpü uzattı ve kağıdın kenarı görünene kadar tüpü hevesle vurup sallamasını izleyerek gülümsedi.

Sedric küçük ruloyu çıkardı ve açtı. Okudukça şaşkınlıkla kaşları kalktı, sonra kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Kağıdı elinde kıvrılmış halde bıraktı.

"Ne oldu? Kötü haber mi?"

Sedric yüzünü ovuşturdu. "Hayır. Sadece benim için biraz sürpriz oldu. El yazısını tanıdım. Wollom Courser'dan bir not. Ve aslında bana yazılmış. Bingtown'dan eski bir arkadaşım. Hest'in çevresinden biri."

"Öyle mi?" Carson'ın sesi biraz soğuktu.

"Hest'in akıbeti hakkında bilgi verenlere yüklü bir ödül koymuşlar. Wollom da kendi ricasını ekliyor. Anlaşılan o, Hest'in eski hayatından ve ailesinin utancından kaçarak burada, Kelsingra'da benimle birlikte saklandığını düşünüyor." Bakışları Carson'ın kilerle buluştu.

İri adam boş elini kaldırdı. "O günden sonra kimse onu görmedi. Bilmiyorum Sedric. Birçok kez düşündüm ama ona ne olduğunu bilmiyorum. Onu kulede bıraktık. Avcı ya da balıkçı olmadığını söylemiştin. Hiçbir yiyecek kaybolmadı. Ne bekçiler ne de ejderhalar onu görmedi. Onlara da öyle söyledik."

Sedric'in eli kağıdı sıkıca kavradı ve buruşturdu. "Ona ne olduğunu bilmiyorsun. Ve umurumda da değil." Mesajı yere attı ve nehirden esen rüzgâr onu hafifçe itti. Carson bir anlığına kağıda baktı, sonra kolunu Sedric'in omzuna attı.

"Şimdilik güvercinler iyi," dedi. "Ama düşünmemiz gereken şey, tavukları nerede barındıracağımız." Yaz güneşi, nehirden uzaklaşıp Kelsingra'ya doğru yürüyen iki Elderling'in üzerinde parılıyordu.

"Sence tepelerin ötesinde ne var?"

"Daha fazla tepe." Tats nefes nefeseydi. "Sonra dağlar."

Nefes almak ve su tulumlarından su içmek için durmuşlardı. Gün sıcaktı. Yaz güçleniyordu. Thymara kanatlarını tunikasıdan çıkarmış ve serinlemek için yarı açık tutuyordu. Tats ve Thymara sabahtan beri durmadan tırmanıyorlardı. İkisi de yaylarını taşıyordu, ama Thymara bugün avlanmaktan çok keşfetmeye meraklıydı. Dönüp yeşil tepelerin üzerinden aşağıdaki şehre baktı. Şehrin çoğu hareketsiz ve ıssızdı, ancak liman yakınlarında hareketlilik vardı. *Beyaz Yılan*'ın mürettebatı onu nehre çıkarmıştı. Kürekler, gemi akıntıya karşı ilerlerken eşit bir şekilde hareket ediyordu.

Rachard'ın kürekçilere ritmi veren zayıf sesleri rüzgârla geliyordu. Eski köle artık öğretmen olmuştu ve yeni rolüne iyi uyum sağlıyor gibi görünüyordu.

"Bak." Thymara başka bir yöne işaret etti. "Sedric'in ağaçları. Carson'la birlikte kazıp Yılan Meydanı'ndaki büyük saksılara taşıdıkları ağaçlar. Buradan yaprakları bile görünüyor. Artık çubuk gibi değil, neredeyse ağaç gibi görünüyorlar."

Bir ejderha borusu, alaycı bir meydan okuma, Thymara'nın gözlerini masmavi gökyüzüne çevirdi. "Yine mi?" diye yüksek sesle inledi.

"Görünüşe göre," dedi Tats büyük bir onayla. Başını çevirdi. "Nerede o?"

Tintaglia başlarının üzerindeydi. Onlar izlerken, o yukarı doğru, gittikçe yükselerek sarmal çizdi. Tekrar kükredi ve doğudan bir cevap geldi. İkisi de Kalo'nun gelişini izlemek için döndüler. Bu, av peşinde olan bir ejderhanın yavaşça daireler çizmesi ya da saldırmak için dalış yapması değildi. Uzun ve güçlü kanatları onu ileriye ve yukarıya doğru itiyordu. Mavi gökyüzünün önünde siyah görünüyordu, ancak her kanat çırpışında kanatlarının gümüş rengi uçları kısaca görünüyordu. Uzun kuyruğu uçarken arkasında yılan gibi kıvrılıyor ve çırpınıyordu.

Tintaglia, gökyüzünde parıldayan mavi kanatlar gibiydi. Zahmetsizce daireler çizerek havada asılı duruyordu. Alaycı sesi onlara net bir şekilde ulaştı.

Tats gökyüzünün geri kalanını taradı. "Bu sefer Icefyre'yi görmüyorum."

"Son savaş oldukça vahşiydi. Alise, ejderhaları ilk kez parşömenlerden ve kayıtlardan incelerken öğrendiğine göre, erkekler çiftleşme savaşlarında birbirlerine nadiren ciddi yaralar açarlarmış."

"Kalo onun okuduğu parşömenleri okumamış galiba. Bence son çatışmalarından sonra Icefyre pes etti. Muhtemelen büyük bir şey avlayıp onu yiyip uyumaya gitti." Tats kendi kendine başını salladı. "Daha iyi ejderha kazandı. Kalo'nun bir eş bulmasına sevindim."

Thymara su tulumunu kapattı. "O yarık boyunca kayalıklara kadar gidelim. Onlara bakıp tırmanmanın ne kadar zor olacağını görmek istiyorum."

Tats yukarıya bakarak durdu. Kalo'nun derin, hüsrana uğramış kükremeleri, Tintaglia'nın net boru seslerine cevap veriyordu. "İzlemek istemiyor musun?" diye alay etti.

"Teşekkürler, ama yarım düzine kez yeter. Bugünlük bitiremezler mi?"

"Bence eğleniyorlar. Bekle. O ne?"

Gökyüzünün başka bir köşesinde bir şey dikkatini çekmişti. Thymara gözlerini kısarak baktı. "Sintara. Ama ne yapıyor?"

Genç mavi kraliçe, Thymara'nın onu hiç bu kadar hızlı uçarken görmemişti. Ok gibi düz bir çizgide uçuyordu. Sonra altın rengi Mercor arkalarındaki sırtı aştığında, Thymara Sintara'nın Tintaglia'dan ilk kez duyduğu aynı meydan okuyan boru sesini duydu. Kırmızı Baliper ve turuncu Dorteian aniden ormanlık yamaçtan yükseldi. "Oh, bu iyi olacak," diye bağırdı Tats ve oturdu. Çayır çimenlerine uzandı ve Sintara'ya yaklaşan rakipleri izledi. "Baliper, Mercor'a karşı bir şansı olabilir," diye tahmin etti. "Boyları yaklaşık aynı, ama Mercor daha zeki bence. Dorteian? Sanmıyorum."

Sanki ejderhalar onu duymuş gibi, Mercor aniden uçuşunu değiştirdi ve talihsiz Dorteian'a yöneldi. Turuncu erkek kaçtı ama altın rengi ejderhadan kaçamadı. Mercor onu kaçarken takip etti ve yere yaklaşıncı üzerine daldı. Dorteian kaçmak için yeterli irtifaya sahip değildi. Ağaçlara çarptı ve büyük bir sığırcık sürüsünü çılginca kaçısa geçirdi. Mercor, rakibinin peşinden ağaçlara çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Kanatlarını kuvvetle çırparak ağaçların tepesinin hemen üzerine çıktı ve üzerlerinden süzüldü. Dalları onun ardından çılginca sallanıyordu.

Baliper bu dikkat dağınıklığını iyi değerlendirdi. Kırmızı ejderha gökyüzüne doğru yol alırken, Sintara onu alay etmeye devam etti. Mercor ona meydan okurcasına kükredi, ama kırmızı ejderha cevap vermek için nefesini boşa harcamadı ve Sintara'ya yaklaşmaya devam etti. Sintara'nın alaycı sözleri öfkeli bir çığlığa dönüştü. Ona doğru uçtu, havada çarpıştılar ve Baliper çılgin bir spiral içinde düşmeye başladı. Bir düzine kanat çırpışında ikisi de toparlandı, ama Mercor onu takip etmeye odaklanmışken Mercor onu arkadan vurdu.

Baliper geriye doğru kıvrıldı ve altın rengi yaratığa dönerek erkekler pençelerini birbirine geçirdi. Kükreyerek, kanatlarını çılginca çırparak ve ön pençelerini sıkıca kavrayarak, arka pençeleriyle birbirlerini parçalarken gökyüzünden düşüyorlardı. Sintara, artık sessiz, onların üzerinde daireler çizerek, taliplerinin birbirlerini dövüşmesini izliyordu. Onun çok yukarısında, Tintaglia ve Kalo'nun silüetleri birleşmişti.

"Düşüyorlar, düşüyorlar... Ayrılın, arkadaşlar, yoksa ikiniz de öleceksiniz!" Tats hayretle bağırdı.

Ama ayrılmadılar, iki nefes daha geçmesine rağmen. Sonra öfkeli bir çığlık atarak Mercor aniden kırmızı ejderhadan kurtuldu. Çılginca kanat çırparak uzaklaştı. Baliper ters dönmeyi başardı ve sonra onu bekleyen ağaçlardan uzaklaşmak için yön değiştirdi. Kötü bir şekilde bir

bir çayırda kötü bir Şekilde yere düştü, yuvarlandı ve bir kanadını bükerek durdu. Thymara, korkuyla ona bakakaldı, ta ki Mercor başını kaldırıp ayağa kalktığını ve kanatlarını tekrar yerine getirerek salladığını görene kadar. Sanki onun bakışlarını fark etmiş gibi, son bir öfkeli ses çıkardıktan sonra ormanın sığınağına doğru uzaklaştı.

"Neredeyse yakalıyordu!" Tats hayranlıkla haykırdı.

Thymara gözlerini gökyüzüne çevirdi. Sintara, Mercor'dan kaçmak için çok samimi bir çaba gösteriyor gibiydi. Bir kez geri döndü, öfkeli bir çığlık atarak ona saldırdı ve sonra tırmanmaya devam etmeye çalıştı. Ama nafile. Mercor'un altın kanatlarının temposu arttı ve hızı da onunla birlikte arttı. Aniden, altın ejderha maviyi gölgede bıraktı. Kafasını uzatarak dişleriyle onun boynunun arkasını yakaladı.

"Onu yakaladı." Tats çok memnun görünüyordu. Kafasını evirip Thymara'ya sırttı ve çiftleŐen ejderhaları izlemeye devam etti.

Thymara tiksinti dolu bir haykırış attı ve ona güçlü bir itti. Tats hala sırtıarak ona döndü ve Thymara elini ekemededen bileğini yakaladı. Onu kendine çekmeye çalıştı ama Thymara ondan kurtuldu, döndü ve koşmaya başladı. Kalbi deli gibi atıyordu. "Thymara!" diye bağırdı Tats ve "Hayır!" diye bağırdı Thymara omzunun üzerinden.

Koştu, ama onun ayak sesleri aniden yaklaşmıştı. Kanatlarının ucunu yakaladığını hissetti. Onu elinden kaptı, kanatlarını açtığında aniden havaya yükseldi ve kanatlarını kapatarak alçaldı. Arkasında, Tats sessizce Şaşkın bir çığlık attı.

"Vadi!" diye bağırdı ve kız vadi önlerinde geniş bir Şekilde uzanıyordu. Tepelerin yamacında dik kenarlı bir yarık açılmıştı, muhtemelen Kelsingra'nın bir kısmını yerle bir eden aynı depremin iziydi. Kız yavaŐlamaya başladı, ondan kaçmak için dönmek istedi ama adam çok yakındaydı. "Aptal olma!" diye bağırdı ama kız aptalca bir Şey yapmadığını düşündü.

Kanatlarını açtı, iki kez aşağı doğru çırparak neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu ve sonra atladı. Baş döndürücü bir an için, ayaklarının altında ani bir düŐüŐten başka hiçbir Şey yoktu. Uzakta, aşağıda, vadide, nehre doğru akan dar bir dere gördü. Kanatlarını üç kez daha ırttı ve kendini havaya kaldırdı, ama yaptıklarına Şaşkınlıkla odaklanamayıp irtifa kaybettiğinde, diğer taraftaki ayır ona uzanıyormuŐ gibi göründü. Koşarak indi, kendini tuttu, dizlerinin üzerine kayarak durdu ve sonra döndü. "Tats! Utum! Gerçekten utum, sadece zıplamadım. Utum!"

Tats, yeryüzündeki yarıkların diğer tarafında durmuştu. Yüzünde çok garip bir ifadeyle ona bakıyordu. Aniden arkasını döndü. Uzaklaştı ve sonra başını eğip kollarını sallayarak ondan uzaklaştı.

Onun gitmesini izledi. Sevinç ve heyecanla deli gibi çarpan kalbi, şimdi vücuduna soğukluk pompalıyor gibiydi. Çok garipti. O, onun için çok garipti. Doğduğu günden beri onu diğerlerinden ayıran ellerindeki siyah pençelere baktı. Her zaman çok garipti, Rain Wilds onu çok değiştirmişti. Kanatları ve uçabilmesi, sadık Tatslar için bile fazla gelmişti. Onun gidişini izlerken gözleri yaşlarla doldu.

Tiz bir çığlık sesiyle başını yukarı kaldırdı. Evet. Mercor, Sintara'yı yakalamıştı. Birlikte, onun üzerinde yüksekte daireler çiziyorlardı. Başını salladı, çok net hissettiği ejderhanın ısını kafasından atmaya çalıştı. Pratik olmanın zamanı gelmişti. Yay. Tats'tan kaçarken yayını düşürmüş müydü? Nereye? Diğer tarafa mı?

Geldiği yöne baktı ve Tats'ın ona doğru geldiğini gördü. Tepeyi biraz tırmanmış ve şimdi sessizce aşağı koşuyordu. Dişlerini kararlılıkla sıkıyordu. "Vadi!" Ona uyarıda bulunmak için çığlık attı, ama çok geçti. İki adımda vadiye ulaştı ve kendini ileriye doğru atladı.

Başaramazdı. Ama başardı.

Ayakları yere çarptı, başını eğdi, çılgınca takla attı ve tekrar ayağa kalktı. İvmesi onu ileriye taşıdı ve ona çarptı. Ama kolları onu sardığında ve onu yere indirirken, bunun kaza olmadığını anladı. "Yakaladım," dedi.

Çarpmanın etkisiyle nefesi kesilmişti. Nefes nefese cevap verdi, "Evet. Yakaladın. Sonunda." Gözlerinin büyüdüğünü gördü. Sonra, daha derin bir nefes alırken, ağzı ağzını kapattı. Gözlerini kapattı, üzerinde ağırlığını hissetti, kokusunu kokladı, onu kendine çekti. Güneş üstlerindeydi, tüm dünyayı ısıtıyordu ve duyduğu tek ses ejderhaların neşeli trompet sesleriydi.

EPILOG

Nesil

Tintaglia sabahın ortasında uyandı. Başını kaldırıp güneşe baktı. Sonra kalktı, gerindi ve kanatlarını esnetti. Son on gündür onu rahatsız eden aynı huzursuzluk yine içini kapladı. Güneş yükseldikçe huzursuzluk daha da güçlendi.

Sabah avından sonra Kelsingra'nın arkasındaki kayalık bir sırtta uyumaya karar vermişti. Uyandığında acil bir ihtiyaç hissetmişti, ama bunu sadece açlık olarak değerlendirip önemsememişti. Ama şimdi, karnı doyduktan, dinlendikten ve uyandıktan sonra, atalarının anıları içinde canlanmaya başlamıştı. Güneşin gökyüzündeki konumunu inceledi. Evet.

Rüzgarda kanatlarının kokusunu aldı. Kalo'nun yavaşça alçalıp yanına konmasını izlemek için döndü. Mavi-siyah ejderha, ilk karşılaştıklarından beri büyümüşü ve hayatı boyunca büyümeye devam edecekti. Ona doğru iki adım attı ve boynunu uzattı, etrafındaki havayı kokladı. *Bugün*. Bu kelimeyi söyledi ve onu bekledi.

Bugün, diye onayladı kız. Zamanı gelmişti.

Icefyre onların yanından hızla geçti. Onun yanına inmeye kalkışmamanın daha iyi olacağını çok iyi biliyordu. Kalo bunu birkaç kanlı savaşta ona defalarca göstermişti. Ama yaşlı ejderha haklıydı ve bunun da farkındaydı. "Bugün!" diye bağırdı, üzerlerine kısa bir süre gölgesini düşürerek.

Onların aşağısında, kayalık uçurumlarda uyuklayan diğer ejderhaların başlarını kaldırdığını gördü. Çok aşağıda, şehirde, bekçilerin gelip gitmelerine ara vereceklerini, karınca yuvası gibi hayatlarını durdurup hayretle yukarı bakacaklarını biliyordu.

Kalo ona baktı, gözleri sahiplenici bir şekilde dönüyordu. "*Seninle kim uçuyor?*" diye sordu.

Ne tür bir ejderha bir kraliçeye bunu sorar? Icefyre onu alay ederek tekrar yanından geçti. Ben bu ilk neslin babasıyım. Benim olan benimdir. Onunla birlikte yuva sahillerine gidiyorum, yuva kazmalarını izlemek ve Diğerlerini uzak tutmak için. Bunu ve işlerin doğru yapılma şeklini hatırlamıyor musun?

Tintaglia düşündü. Yine yanından geçen yırtık pırtık siyah ejderhaya baktı. Kalo kendini uzamış ve kanatlarını kısmen açmıştı. *Hatırlıyorum,* diye cevapladı somurtkan bir şekilde. *Adada bir düzine kraliçe olduğu ve ejderhaların en iyi yuva yerleri için savaştığı zamanları hatırlıyorum. O günler geçti. Yeni bir döneme giriyoruz. Belki de yeni yöntemlerle başlamalıyız.*

Kalo da bize eşlik edecek, diye karar verdi. *O genç ve güçlü. Onu da benimle birlikte uçuracağım.*

Bu böyle olmaz! Icefyre öfkелendi. Senin hiç anın yok! Sadece erkek kraliçeyle birlikte yuvalama sahiline gider ve onu korur. Diğer erkek ejderhalara güvenilmez. Yuvayı yok eder ve yumurtaları ezer.

Kalo boynunu uzattı ve kanatlarını genişçe açtı. Hala Icefyre kadar büyük değildi, ama kanatları yırtık değildi, kasları dolgun ve esnekti. Derin gece mavisii pulları artık minik gümüş yıldızlarla parıldıyordu. Kanatlarını bir kez çırpıttı ve zehirli sıvı pençelerinin ucuna doldu. *Bunun için bana meydan mı okuyorsun, yaşlı ejderha? Bakışlarını Tintaglia'ya çevirdi. Yuvayı yok etmeyeceğim. Dünyada çok az ejderha var. İlk yumurtalarını onun alması ne umurumda? Sonraki yumurtalar benim olacak ve yavrularımın eşlere ihtiyacı olacak.*

İnsanlar gibi düşünüyorsun! Icefyre tiksintiyle haykırdı. Yumurtalar benim olmasaydı umurumda olmazdı. Ama seni uyarıyorum, genç. Yuvayı rahatsız edersen, ölümüne savaşıyoruz.

Tintaglia küçümseyerek homurdandı. *Yuvamı rahatsız eden her erkek ölecek! Bunu yapmak için kraliçenin bir erkeğe ihtiyacı yok.*

"O halde bugün!" Icefyre, ejderhalara ve Elderlinglere yüksek sesle duyurdu. *Ben gidiyorum. Sen de hemen peşimden gel, yoksa yolu bulamayacağından şüpheliyim.*

Yolu biliyorum, diye öfkeyle cevap verdi.

Git o zaman. Kalo, Icefyre'yi uğurladı. Hızlı uçsan iyi olur, çünkü yakında ikimiz de seni geçeceğiz.

Icefyre, Kalo'ya sözsüz bir hakaret haykırdı, sonra kanatlarını kıvırdı ve uzaklaştı. Onun gidişini izledi, uzaklarda küçülmesini gördü. O başka bir zamandan gelen bir ejderhaydı, diye düşündü. İlk nesil yavrularının onun anılarını miras alması iyi olacaktı. Yirmi bile olmuyan olgun ejderhaların yaşadığı bir dünyaya uyum sağlayacak kadar akıllı olurlarsa daha da iyi olurdu. Kaç yumurta bırakacağını, kaç tanesinin çatlayacağını, kaç tanesinin denizdeki yılanlık dönemini atlatacağını ve bu yılanların Maulkin'in yaptığı gibi kozaya dönüşmek için eve geri götürülmesi gerekip gerekmeyeceğini merak etti. Sonra bu düşünceyi burnundan üfleyerek uzaklaştırdı. En azından bir açıdan Icefyre haklıydı. İnsanların düşünce tarzını büyük ölçüde benimsemişti. Henüz yumurtadan çıkmamış bir yumağı, Rain Wild Nehri'ne dönmeden önce yıllarca büyümesi gereken yılanları neden dert etsin ki?

Kelsingra'ya baktı. "Bugün!" Duyuruyu yüksek sesle ilan etti. Sonra bekledi. Icefyre, tüm anılarına sahip olmadığı konusunda haklı olabilirdi, ama bazı anıları vardı. Bazı gelenekler yerine getirilmeliydi. Neden gecikiyorlardı?

Aşağıdaki şehirde, ince bir silüet kule parapetine çıktı. Gümüş ve koyu mavi bir cüppe giymişti ve Selden, günü övmek için sesini gökyüzüne yükseltti. Kadim sözler kanında titredi, yelesini ve boynundaki tüyleri diken diken etti.

"Bugün, bugün, kraliçe bugün yola çıkıyor. Karnı yumurtalarla dolu, içinde gelecek nesilleri taşıyor. Bugün, bugün, kraliçe bugün bizi terk ediyor! Şarkı söyleyin, şarkı söyleyin, onu övün ve uçuşunda iyi şanslar dileyin!"

O durakladı. O dinledi. Sesler yükseldi, önce insanların, sonra ejderhaların sesleri onlara katılarak onları bastırdı. "Bugün! Bugün! Yarın bugün başlıyor!"

O ve Kalo seslerin gürültüsünün tadını çıkardılar. Kanatlarını onlara doğru genişçe açtı, uzun boynunda başını sallayarak hayranlıklarını kabul etti. Kakofoni sona erdi. Her şey bitmişti. Artık uçacaktı.

Ama aniden Selden'in sesi tekrar yükseldi, sadece onu övüyordu. Gözlerini ona dikti ve zevkle dinledi. "Kraliçe yükseliyor, mavi imparatoriçe, Tintaglia, gümüşle dokunmuş geniş kanatlı, yılanları Cassarick'e götüren, yeni neslin ilk üyelerini besleyen! Kraliçelerimizin en yaşlısı

kraliçelerimizin en yaşlısı, en bilge, en cesur, her zaman en zeki! Geniş kanatlı Tintaglia yuva yerine gidiyor!"

O izlerken, diğer Yaşlılar da kule tepesine çıktı. Reyn. Malta. Tintaglia'nın kurtardığı çocuğu havaya kaldırdı ve seslerini Selden'inkine ekledi. "Bugün! Bugün! Bugün!" Malta her kelimedede Ephron'u havaya kaldırdı ve bebeğin yeni keşfettiği kahkahaları ona ulaştı.

"Bugün!" diye bağıarak cevap verdi ve kanatlarını açıp uçmaya başladığında Elderlinglerin iyi dileklerinin kendisine yükseldiğini hissetti.

Krediler

Kapak tasarımı Richard L. Aquan
Kapak illüstrasyonu © Jackie Morris

Telif

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden kaynaklanmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

BLOOD OF DRAGONS. Telif hakkı © 2013 Robin Hobb. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, aktarılamaz, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya saklanamaz.

İLK BASKI

Harper Voyager ve tasarımı, HCP LLC'nin ticari markasıdır.

ISBN 978-0-06-211685-7

EPub Baskısı Nisan 2013 ISBN 9780062116871

Sürüm 07032013

13 14 15 16 17 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yazar Hakkında

ROBIN HOBBS Kaliforniya'da doğdu ancak Alaska'da büyüdü. Orada ormanı ve vahşi doğayı sevmeyi öğrendi. Hayatının çoğunu Pasifik Kuzeybatı'da geçirdi ve şu anda Washington eyaletinin Tacoma şehrinde yaşıyor. Eleştirmenlerce beğenilen beş fantastik roman serisinin yazarıdır: The Rain Wilds Chronicles (*Dragon Keeper, Dragon Haven, City of Dragons, Blood of Dragons*), The Soldier Son Trilogy, The Tawny Man Trilogy, The Liveship Traders Trilogy ve The Farseer Trilogy. Megan Lindholm adıyla da yazan yazar, bu isimle *The Wizard of the Pigeons, Windsingers* ve *Cloven Hooves* kitaplarının da yazarıdır. *The Inheritance* adlı öykü koleksiyonu her iki isimle yazılmıştır. Kısa öyküleri Asimov's Readers' Award ödülünü kazanmış ve Nebula ve Hugo ödüllerinde finalist olmuştur.

HarperCollins'in en sevdiğiniz yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Yayıncı hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Avustralya) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik

HarperCollins Yayıncıları Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika

HarperCollins Yayıncıları A.Ş.
195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

